

Giới thiệu Tư Thái Cung Phi

Tư thái cung phi – đang tiến hành – Thanh Triệt Thấu Minh

Giới thiệu truyện xuyên không kì thú này:

Hoa Thường là đại tiểu thư của dòng dõi thư hương thế gia của Hoa thị.

Nàng vừa tới tuổi cập kê, đúng lúc cho kỳ tuyển tú năm nay. Tuy nàng còn nhỏ, nhưng sớm đã có phong tư như hoa, vẻ đẹp tự nhiên cùng tính ôn hòa, rất phù hợp để bầu bạn bên cạnh quân vương.

Trần Chương Đế là đương kim hoàng đế đang trị vì thiên hạ. Hãn thoát nhìn khoáng hơn ba mươi tuổi, khỏe mạnh cũng ần hiện vại nếp nhăn qua năm tháng. Khuôn mặt không được coi là tuấn mỹ, nhưng thân hình cao lớn đã hiện ra khí thế nội liễm.

Hắn đã lập Hoàng hậu. Lần mở tử tài này vô tình nhìn trúng trường tử của Hoa gia nên quyết định lập nàng làm Phi.

Hoa Thường hiện tại lại không phải Hoa Thường trước đây. Hoa Thường này vốn là một cô gái bình thường ở hiện đại đang gian nan đấu tranh để sinh tồn trong lúc thế giới rơi vào thời kỳ mạt thế.

Cuối cùng nàng vẫn chết, là một thi thể trong biển người giống như nàng. Nhưng không nghĩ tới lại được trọng sinh, nhập vào Hoa Thường này.

Trải qua một lần đứng giữa ranh giới sống chết nên nàng vẫn luôn luyện tức sinh mạng.

Kiếp trước trải qua cực khổ, kiếp này may mắn được sống trong hạnh phúc và sung sướng cũng đã làm nàng cảm thấy mãn nguyện.

Nàng bị chọn làm Phi cũng không có ý kiến nhiều. Nàng biết bản thân tiến vào cung không chỉ có một mình mà còn có cả Hoa gia.

Trần Chương Đế và Hoa Thường, câu chuyện của cả hai đang từ từ diễn ra trong hậu cung đầy âm mưu và nguy hiểm sẽ như thế nào？

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vương Triều

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Dung Đức cơ.

Đất nước Trung Nguyên đã từng trải qua chiến hỏa, ở vùng đất rộng mênh mông này, vì bình định mà nổ ra chiến hỏa, lại nhờ chiến hỏa mà quy kết thành thống nhất. Hợp lâu ất sẽ phân, phân lâu ất sẽ hợp, đây là tình hình chung của thiên hạ. Hiện nay thống trị vùng đất này chính là Lương Vương triều, nói tới lại mang đủ loại sắc thái truyền kỳ, đợi tác giả từ từ kể lại.

Tiền triều vốn là Đại Lương triều, Đại Lương quốc họ Trần, chính là xây dựng thống nhất từ loạn thế ngũ đại thập quốc. Hoàng đế khai quốc Lương Cao Tổ - Trần Lịch Hùng tài trí mưu lược, tầm lòng quảng đại, hải nạp bách xuyên [1]. Ngày mới lập quốc cũng mong muốn phát triển cảnh tượng phồn vinh, nhưng, ngày vui ngắn ngủi.

[1] Hải nạp bách xuyên: sự mênh mông của biển lớn có thể dung nạp được tất cả các dòng sông, ý nói người có hoài bão to lớn, vì nước vì dân.

Khi Hoàng vị truyền đến trong tay vị Hoàng đế thứ tư của Đại Lương - Lương Thế Tông, cũng chính là lúc Đại Lương gặp phải thi trong giấc ngoài. Ông trời vốn không có mắt, phía Nam lũ lụt, phía Bắc hạn hán, phía Đông động đất, phía Tây lại nhất thực. Vì vậy bên ngoài bị người Mông, Hồ cướp bóc dữ tợn, bên trong lại có bách tính khởi nghĩa vô trang, toàn bộ vương triều giống như là một chiếc thuyền nhỏ trong bão táp, lao đao muốn chìm.

Thế Tông băng hà khi còn tráng niên, Sùng Tông kế vị. Lương Sùng Tông tuổi trẻ khí thịnh, lại không hiểu quân sự, một bầu nhiệt huyết dẫn binh đi phương Bắc, kết quả không cần nói nhiều, đại bại trở về. Thất bại của lần chiến sự này cũng trở thành mối dẫn lửa khiến vương triều to lớn này bị tiêu diệt.

Sùng Tông là người dễ kích động nên giận. Sau khi chiến sự thất bại, không những không rút kinh nghiệm, mà còn tịch biên gia sản, chém đầu cả nhà tướng lĩnh binh thất bại! Nghĩa quân các nơi tức giận dẫn quân xông vào Hoàng thành! Mông, Hồ cũng thừa dịp tiến vào, một đường như thế chẻ tre, đấu tranh ba tháng thì binh lính sắp tới Hoàng thành! Đại Lương có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ở thời khắc nguy cấp như lúc này, Đại Lương lại có một vị Hoàng thúc đứng ra kéo lái! Vị Hoàng thúc này không phải là ai khác, chính là thân huynh trưởng dòng chính của Thế Tông. Đại bá phụ của Sùng Tông - Trần Tấn. Nhớ lại nhiều năm về trước, Trần Tấn là đích trưởng tử của Nhân Tông, nhân phẩm quý giá, văn thao vô lược, vốn có hiền danh. Lúc thiếu niên đã theo quân xuất chinh, tuy dũng mãnh hơn người nhưng thân mình lại bị thương, chân trái hơi khép khểnh. Sau khi hồi triều, Trần Tấn thương tấu, thỉnh lập Tam Hoàng tử làm Thái tử, Nhân Tông trầm ngâm nhiều ngày, cuối cùng chuẩn tấu.

Hiện nay trước cảnh nước mất nhà tan, người nam nhân được phong hào là Khiêm Dũng Vương này mặc áo giáp ra trận, lãnh đạo ba quân anh dũng! Nghĩa quân các nơi thấy ngoại tộc xâm chiếm, lại thấy Khiêm Dũng Tướng quân xung phong đi đầu, cũng không tính toán hiểm kịch lúc trước, cùng nhau chống ngoại xâm. Tuy quân dân Đại Lương hăng hái chống cự, nhưng rốt cuộc vì thời cơ đã muộn, kỵ binh dũng mãnh của Mông, Hồ vẫn công phá hoàng thành. Sùng Tông thấy chuyện không thành, ở Đại Chính điện tự vẫn, lấy thân đền nợ nước. Sùng Tông chết cũng tuyên bố vương triều Đại Lương một trăm lẻ ba năm lịch sử bị diệt.

Nhưng Khiêm Dũng Vương lại không từ bỏ, lần là nam nhân trai qua chiến hỏa tới luyện, hận không thể chết trận sa trường, hận không thể da ngựa bọc thây! Không ngờ cuối cùng vẫn do nam nhân quật cường này tạo ra kỳ tích: trong vòng bảy tháng ngăn ngừa, vị Vương gia lãnh đạo quân lính hỗn tạp này lại đuổi Mông, Hồ ra khỏi lãnh thổ Đại Lương!

Sau chiến tranh, Khiêm Dũng Vương cố ý khôi phục lại Đại Lương triều. Quân thần khuyến can, vạn dân mong mỏi, cuối cùng từ đăng cơ làm Đế, dựng nước Đại Lương, lấy Lương – Lương [2] đồng âm, cũng tỏ ý không quên cựu quốc.

[2] Hai từ 凉-凉 đều đọc là Lương, đồng âm nên Đại Lương cũ là 大凉, Đại Lương mới lập là 大梁.

"Lương sử - Lương Thái Tổ bản kỷ" có ghi rằng: Mặc Hoàng bảo lên ngôi làm Đế, dựng nước Đại Lương. Thái bình thịnh thế, là bắt đầu mới của Thái Tổ.

Sau khi Thái Tổ lập quốc, đổi niên hiệu thành Thái Bình, lập nguyên phối làm Hậu, lập đích trưởng tử làm Thái tử, chúng tướng sĩ, công thần đều đồng loạt được phong thưởng. Phân cả nước thành một kinh đô, hai thành đô phụ, bảy châu. Kinh đô chính đương nhiên là đô thành: Thượng Kinh, hai thành đô phụ chính là Lạc Đô, Thẩm Đô, bảy châu là: Định Châu, An Châu, Ninh Châu, Hiên Châu, Hựu Châu, Tuyên Châu, Tống Châu. Một châu có bốn quận, một quận có sáu phủ, một phủ có tám huyện. Quyền hạn trách nhiệm rõ ràng, thống trị nghiêm minh.

Vương triều mới lập, Thái Tổ cũng không yên tâm hưởng lạc, mà suy nghĩ phương pháp lâu dài cho vương triều. Một ngày, Thái Tổ chợt sáng tỏ thông suốt, cất giọng cười to, vỗ án, viết: "Chỉ có ngàn năm thế gia, cũng không có vương triều ngàn năm, trăm hiệu rồi!"

Ba ngày sau, Thái Tổ mặc một thân thường phục, mang theo Thái tử vì phục xuất tuần, nhưng lại đến Tử Thủy phủ trực thuộc quận Lăng Trung. Mãn Trung phủ trực thuộc quận Ngư Dương. Tân Cấp phủ trực thuộc quận Lâm Ấp. Nếu nói chỗ đặc biệt của ba địa phương này, đó chính là ba đại thế gia ở nơi đó.

Tạ gia đứng đầu trong ba đại thế gia, ở Tử Thủy phủ, kế tiếp là Tiêu gia ở Mãn Trung phủ, cuối cùng là Hoa gia ở Tân Cấp phủ. Ba đại thế gia đều từng điệp [3] ngàn năm, không liên lạc với nhau nhiều. Từ xưa văn nhân khinh khi tướng võ, truyền thừa của thế gia với thế gia tuy có liên quan đến nhau, nhưng cũng không có quan hệ hôn nhân, cho rằng hai thế đối chọi nhau.

[3] Trùng điệp: hết thế hệ này đến thế hệ khác nối tiếp nhau.

Nói tới thế gia, người đời ai cũng cực kỳ sùng bái. Người thế gia, tộc nhân tính đến mấy vạn người, không ra làm quan, không đi khảo thí, không cưới gả cho quyền quý, cũng không làm tới tở cho quyền quý. Ba đại thế gia này chia ra hùng cứ một phương, không quan, không tướng, chỉ vừa làm ruộng vừa dạy học.

Thái Tổ mang theo Thái tử tự thân tới viếng thăm, cầu thế gia xuất thế, vào triều làm quan, nói rằng: "Khanh có đại tài, sao không vì nước vì dân?"

Thế gia cự tuyệt. Thái Tổ lại nói "Nguyễn vì nhi tử bất hiếu, thỉnh hỏi cưới nữ nhi thế gia."

Thế gia cự tuyệt. Thái Tổ mãi không có cách, bèn nói: "Nguyễn noi theo Ngụy, Tấn, cùng trị thiên hạ với thế gia."

Thế gia cự tuyệt. Thái Tổ không biết làm sao, quay về Thượng Kinh.

Thái Bình năm thứ hai mươi ba, Thái Tổ băng hà, Thái tử lên ngôi, cải hiệu là Dung Nãi, sử gọi là Thế Tổ. Dung Nãi năm thứ hai, Thế Tổ mang theo đích trưởng tử vì phục thế gia một lần nữa, nói: "Nhi tử ta thông tuệ từ nhỏ, điểm tốt nhất của nó là có hiếu. Ngày sau nó kế thừa Hoàng vị, nhất định sẽ giống như ta, như lời nói lúc trước."

Thế gia chấn động, cảm động trước nhân sinh quan và sự chân thành của Thế Tổ, khom lưng quy phục. Dung Nãi năm thứ ba, thế gia xuất thế, làm quan phụ mẫu.

"Lương sử - Lương Thế Tổ bản kỷ" ghi rằng: Đại công của Thế Tổ chính là ở thế gia. Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại [4], niên hiệu Dung Nãi, danh xứng với thực.

Sau khi Thế Tổ băng hà, Minh Tông lên ngôi, đổi niên hiệu là Nhân Hòa, triều Đại Lương đã bước lên thời kì phát triển vững vàng. Sau khi Minh Tông băng hà, bởi vì không có đích tử nên Tam Hoàng tử của Quý phi kế vị, đổi niên hiệu là Hưng Trinh. Nói tới triều Hưng Trinh lại là một giai thoại truyền kì.

[4] Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại: ngụ ý như tên của nó, sự mệnh mông của biển lớn có thể dung nạp được hết các dòng sông, cũng giống như tâm lòng của con người, có thể rộng rãi bao dung hết tất cả. Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại chính là nói phải cõi mở phóng khoáng, tâm lòng rộng mở, đầy cũng là biểu hiện của một người có tu dưỡng. Người ta cũng đều nói tâm lòng rộng lượng như biển lớn bao la để nhìn nhận một người đáng kính. (giải nghĩa dịch từ Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Tir Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Quý Nữ Thế Gia

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Sáng sớm, khi trời vừa tờ mờ sáng, những tia nắng đầu tiên nhọt nhọt chiếu lên mái ngói xanh nền gạch đỏ trong trạch viện.

Cánh cửa gỗ trạm trổ tinh xảo được đẩy ra nhẹ nhàng, một tiểu nha hoàn vắn song nha kế [1] bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển tiến vào phòng. Tiểu nha hoàn mặc áo màu xanh biếc thêu hoa văn mây như ý, phía dưới mặc váy mã diện [2] màu lam, chân mang giày thêu tinh đề liên [3], cổ tay mảnh khảnh đeo chiếc vòng tay treo lục vàng tóa sáng rực rỡ, xem y phục của nàng cũng biết nàng không phải là một tiểu nha hoàn bình thường, mà là đại nha hoàn kẻ cận bên chủ tử.

Tiểu nha hoàn có khuôn mặt tròn tròn nhai rất vui vẻ, vừa mở miệng lại là thanh âm thanh thúy nhanh nhẹn: "Thược Dược tỷ tỷ, phu nhân báo ta đến hỏi Đại tiểu thư đã trang điểm xong chưa?"

Thược Dược ở bên trong vừa nghe tiếng người đến đã biết chính là nha hoàn Ngọc Khê bên cạnh phu nhân.

"Ngọc Khê muội muội đến rồi à, Đại tiểu thư vừa dậy, còn đang trang điểm!". Thược Dược đứng dậy đón Ngọc Khê vào trong, y phục Thược Dược và Ngọc Khê giống hệt nhau, chỉ khác nhau là không có vòng tay phú quý.

Ngọc Khê nghe nói Đại tiểu thư chưa trang điểm xong, cũng không dám hỏi thúc, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Thược Dược, khuôn mặt tròn tròn của nàng cười càng thêm vui vẻ: "Vầy ta liền ở đây đợi một lát, sáng sớm hôm nay phu nhân vừa dậy đã nhớ đến Đại tiểu thư, cho nên nhất quyết kêu ta đến đây mời Đại tiểu thư, nói có việc muốn dặn dò".

Tay Thược Dược lần xâu chuỗi ngọc, cong môi cười nói: "Yên tâm đi, Đại tiểu thư trang điểm một chút là xong, người chờ một chút là được".

Ngọc Khuê vội vàng xua tay: "Ta nào dám vì việc này mà không vui, có thể gặp được Đại tiểu thư nàng vẫn là phúc khí trời ban".

Thược Dược cười không nói tiếp, tay vẫn lần xâu một cách linh hoạt.

Ngọc Khê nhìn tay nghề tinh xảo của Thược Dược, tán thưởng nói: "Ta mà có được tay nghề khéo léo như Thược Dược tỷ tỷ thì thật là tốt".

Thược Dược lo lắng trả lời: "Có gì đáng cho người hâm mộ, tay nghề dù có tinh xảo hay không cũng đều phải làm việc vì chủ tử".

Ngọc Khê không tìm được lời nói tiếp Thược Dược, khuôn mặt tròn tròn cũng đỏ ửng, có chút xấu hổ.

Thược Dược là đại nha hoàn bên người Đại tiểu thư, chuyên quản chăm tuyền (thêu thùa, may vá), là một người tính tình trầm ổn, tuy rằng không thường xuyên hầu hạ bên cạnh Đại tiểu thư nhưng cũng là một trong những tâm phúc mà Đại tiểu thư không thể thiếu.

Hiện tại Đại tiểu thư có biến chuyển lớn, tất nhiên Ngọc Khê muốn kéo gần khoảng cách với người bên cạnh Đại tiểu thư, gần gũi hơn, nhưng mà Thược Dược lại chướng mắt sự ân cần của Ngọc Khê, có chút không nóng không lạnh mà tiếp đãi.

Nơi Thược Dược ngồi là tiền thất trong viện Đại tiểu thư, mà lúc này, trong chính thất ở giữa viện thì đúng là tấp nập bận rộn nhưng đều có thứ tự rõ ràng.

Một thiếu nữ mặc áo lụa màu xanh nhạt, ngồi trước bàn trang điểm được làm bằng gỗ tử đàn, bộ dáng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trong gương đồng phản chiếu khuôn mặt thiếu nữ mơ hồ vẫn còn những đường nét non nớt.

"Tiểu thư, người xem búi tóc hồi tâm kế [4] này đã vừa mắt chưa ạ?" Đại nha hoàn thanh tú ôn tồn mềm giọng nhắc nhở tiểu thư của mình nhìn gương đồng.

Thiếu nữ giống như có chút ngại người, nghe đại nha hoàn nhắc nhở mới hồi phục tinh thần, chậm rãi nở nụ cười dịu dàng, thanh âm êm tai như tiếng nước suối trong suốt thanh mát: "Tay nghề trang điểm của Thiên Tuyết người tất nhiên là tốt nhất".

"Tiểu thư quá khen". Nha hoàn tên là Thiên Tuyết phúc thân cúi người, trên mặt nở nụ cười mím đúng mực, nhìn cử chỉ cũng có thể thấy được là một người được dạy dỗ cẩn thận.

Cửa phòng bên, còn có hai đại nha hoàn cung kính bưng đồ đứng tạm nửa đứng ở một bên đợi lệnh, đầu cúi xuống, không phát ra một chút tiếng động.

Lúc này, rèm ngoài cửa bị vén lên, một hàng bốn nha hoàn động tác tao nhã tiến vào, một nha hoàn đi trước - tuổi có chút lớn dần dần cung kính hành lễ, cung kính nói: "Thỉnh an Đại tiểu thư".

Ba nha hoàn phía sau cũng đồng thanh nói: "Thỉnh an Đại tiểu thư".

Đại tiểu thư mặc áo lụa xanh nhạt quay đầu lại, âm thanh ôn nhu nói: "Xin các vị đứng lên, Hải Đường cô cô đến đây có việc gì?"

Người dẫn đầu là thị nữ Hải Đường sợ hãi khiêm tốn cười nói: "Sao có thể gánh nổi hai tiếng cô cô của Đại tiểu thư, thật sự là dọa chết nô tì".

Nàng ta dừng một chút mới nói: "Là phu nhân mời người đi qua một chuyện, nói là có chuyện muốn nói".

Thị nữ đương gia phu nhân phái Ngọc Khê qua đây, sau đó lại cảm thấy Ngọc Khê còn nhỏ tuổi, sợ nàng ta ăn nói không rõ ràng, lại làm nhử nhĩ khó chịu cho nên mới phái thêm Hải Đường cô cô đến nói với nữ nhi một tiếng.

Thần sắc của thiếu nữ ôn nhu, thanh âm êm dịu nói: "Ta hiểu rồi, đợi ta chỉnh trang xong sẽ đi qua thỉnh an mẫu thân".

Hải Đường cung kính phúc thân cúi người, khiêm tốn nói: "Không dám đương nổi hai chữ thỉnh an này".

Thần sắc thiếu nữ có hơi chút cô đơn, sau đó ngẩng đầu ôn hòa nói: "Đã biết".

Dứt lời, Hải Đường cô cô yên lặng dẫn theo ba nha hoàn lui ra ngoài, thái độ kính cẩn có lễ, ngay đến cả tiếng bước chân đều rất nhỏ, không thể nghe thấy, có thể thấy được đây nhất định là một gia đình có lễ giáo, đến cả hành động của hạ nhân đều đúng mực, được dạy bảo xuất sắc đến như vậy.

Thiếu nữ thấy đám người đã rời đi, quay đầu nhìn gương mặt mơ hồ trong gương đồng, thần sắc không rõ nói: "Trang điểm nhanh một chút."

"Dạ, tiểu thư". Xuân Phong khuyu gối quý xuống, sau đó động tác tay trang điểm hơi nhanh hơn chút nhưng vẫn có trật tự, rõ ràng như trước.

Ngoại viện.

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại tiểu thư, thật sự là điểm đạm đề gần, không có chút vương bận phẩm tục". Một tiểu nha hoàn thấp giọng lầu rầu, khuôn mặt đỏ hồng thể hiện sự hưng phấn của nàng.

"Đó là đương nhiên, Đại tiểu thư nhà chúng ta đương nhiên là nhân trung long phụng (nổi bật hơn người)". Vài tiểu nha hoàn khác cũng thấp giọng phụ họa theo.

"Nói năng cẩn thận." Một đại cô cô tuổi tác hơi lớn một chút nghiêm khắc quát to: "Các người là từ các viện khác đều về đây, nên luôn ghi nhớ bản phận của mình, sao lại dám ở sau lưng nghị luận chuyện của chủ tử".

"Cô cô thứ tội". Mấy tiểu nha hoàn khi này tầm mười hai mười ba tuổi bị dọa sợ hãi quý xuống thỉnh tội.

Cô cô lớn tuổi xụ mặt, dáng người chùn chùn, chậm rãi nói: "Các người và ta đều là người hầu của Hoa phủ, đều là hạ nhân được tin cậy, chủ tử tin nhiệm các người, mới điều các người đến trong sân của Đại tiểu thư, vạn lần không thể phụ sự tin nhiệm của chủ tử đối với các người".

"Dạ, cẩn tuân sự dạy bảo của cô cô". Vài tiểu nha hoàn cùng đồng thanh đáp.

Cô cô vừa lòng gật đầu nói: "Tuyển tử vừa qua, Đại tiểu thư của chúng ta đã được phong Phi, hết mức tôn quý. Các người phải hết sức tận lực với nhiệm vụ được giao, không thể lười biếng".

"Thưa vâng".

[1] Song nha kế:

[2] Váy mã diện: một loại váy có bốn tà, có từ thời Minh (có thể sớm hơn) và kéo dài cho đến thời dân quốc.

[3] Tịnh đế liên: là đóa hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điểm lành.

[4] Hồi tâm kế:

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Thỉnh An

Edit: Du Quý phi.

Beta: An Thục phi.

Nhắc tới tam đại thế gia thì không thể không nhắc tới Hoa gia! Hơn nữa dòng dõi thư hương thế gia của Hoa thị lại là chính tông qua nhiều đời.

Hiện nay ở quý phủ người đứng đầu chính là lão gia gia Hoa Thiệu, thê tử Dư thị. Dưới gối Hoa Thiệu có tổng cộng hai nam một nữ. Trưởng tử Hoa Tường, thứ tử Hoa Kỳ, nữ nhi lại là thứ xuất, sớm đã xuất giá nên không nhắc tới nhiều.

Lại nói, lão gia gia Hoa Thiệu tuy đã hơn sáu mươi, nhưng vẫn còn nhận được Hoàng ân. Năm trước còn được phái đi Định Châu xử lý công vụ, Lão thái thái Dư thị thì ở lại quý phủ.

Trên thực tế thì trưởng tử Hoa Tường mới là người đứng đầu Hoa phủ, dưới gối Hoa Tường có ba nam hai nữ.

Trưởng tử Hoa Chiêu, thứ tử Hoa Hỷ, lúc này đang ở thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, công danh đều có đủ. Nay cả hai được cử tới Ninh Châu làm quan nhỏ để rèn luyện, đồng thời cũng là để chuẩn bị cho kỳ thi Hương năm sau. Nhi tử thứ ba Hoa Minh là thứ xuất, tuổi còn nhỏ, chỉ thỉnh gia sư về nhà dạy học.

Trưởng nữ Hoa Thường vừa mới cập kê, đúng lúc cho kỳ tuyển tú năm nay. Tuy Hoa Thường tuổi còn nhỏ, nhưng sớm đã nhìn ra phong tư như hoa, phù hợp để bầu bạn bên cạnh quân vương. Thứ nữ Hoa Dung cũng là thứ xuất, nhỏ hơn Hoa Minh một tuổi, lúc này vẫn còn ngây thơ hồn nhiên.

Mà Hoa Kỳ đệ đệ Hoa Tường mệnh lại không tốt, vừa mới cưới thì từ được một năm, trong một lần cưới ngựa dạo chơi ở ngoại thành, vô ý làm ngựa kinh hãi, từ trên ngựa ngã xuống rồi được khiêng về nhà, không đến hai ngày liền mất.

Thê từ Dương thị đau lòng đến không muốn sống nữa. Lão thái thái Dư thị mê tín, cảm thấy số mệnh Dương thị không tốt, mới được gả vào đã khắc chết trượng phu, là một Tang Môn phụ [1], đối với Dương thị luôn thấy không thuận mắt.

[1]: Ý nói Dương thị mang sao Tang Môn nên mệnh không tốt, mang điềm xấu khắc chết phu quân.

Lão thái thái trải qua nỗi đau mất con, cả nhà ai cũng không dám khuyên nhiều, cuộc sống của Dương thị cũng không tốt lắm. May mà ông trời có mắt, không đến một tháng, thê mà đại phu chẩn đoán ra Dương thị có thai ba tháng. Biết được việc này, thái độ của lão thái thái có sự chuyển biến lớn, mỗi ngày hận không thể chăm sóc chiều cổ Dương thị tốt hơn, tất nhiên trong lòng lão thái thái có suy nghĩ của riêng mình.

Nhì từ Hoa Kỳ đã đi, dưới gối lại không có hài tử, về sau đến người bái tế cũng không có, tết nhất lễ lạt, không có hài tử nên quanh quê rất nhiều. Lão thái thái vốn định mặt dày cầu xin trường tử đưa một hài tử cho con dâu thứ làm con nuôi, không nghĩ tới quanh co một hồi, Dương thị liền có thai.

Tất nhiên lão thái thái rất cao hứng, bà vốn nuông chiều con cháu, hiện giờ Dương thị có hài tử rồi đấy, lão thái thái liền không so đo việc Dương thị khắc phu. Mà lão thái thái hoàn toàn không suy xét tới việc sinh nữ hài, cho rằng thai đó chắc chắn là nam hài. Trời vẫn còn thương, cuối cùng Dương thị sinh hạ một nhũ tử, lão gia gia Hoa Thiệu tự mình đặt tên cho cháu là Hoa Triết, ôm tới nuôi dưỡng bên người lão thái thái. Nói cho cùng vẫn là sợ số mệnh Dương thị không tốt, khắc phu rồi tới hài tử.

Chính Dương thị cũng nghĩ như vậy, tuy rằng không thể tự mình nuôi dưỡng hài tử, nhưng vì muốn đứa con duy nhất của mình được khoẻ mạnh mà trưởng thành, Dương thị cũng phải ép dạ xuống cầu toàn, không oán không hận một lời. So với quan hệ phức tạp giữa người trong nhà các quan lại khác, Hoa phủ xem như thanh tịnh.

"Tiểu thư, người xem, bộ y phục này thân áo được làm bằng lụa mỏng có thêu hoa văn chỉ bạc, phối cùng với váy dài thêu hình phi điệp, ở ngoài khoác thêm lớp áo hoa bạch lăng. Tiểu thư trang phục như vậy người thấy thế nào?"

Hoa Thường lấy lại tinh thần, khuôn mặt dịu dàng như hoa, hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Tất nhiên là đẹp."

Phía sau lập tức có ba nha hoàn bưng khay màu đỏ thắm đựng xiêm y tiến lên, Thiên Tuyệt và hai đại nha hoàn khác là Văn Hạnh, Tố Văn cùng nhau thay y phục cho Hoa Thường. Nàng thông dong giờ tay nhắc chân, tuy ý để mấy nha hoàn xoay qua xoay lại. Hoa Thường mặc xiêm y và cài trang sức xong, chỉnh sửa cho chỉnh thể, liền dẫn theo một đại nha hoàn và bốn tiểu nha hoàn đi về phía chính viện thỉnh an mẫu thân. Nàng vừa mới bước vào chính viện, liền có một bà mục cung kính vén rèm, sau đó hơi nâng âm thanh, hô vào trong phòng: "Phu nhân, Đại tiểu thư tới rồi!"

Sau đó trong phòng có hai nha hoàn chỉnh tề đi ra, đỡ Hoa Thường vào cửa, mà nha hoàn Hoa Thường mang đến, chỉ có Thiên Tuyệt mới có thể theo nàng vào trong, người khác đều ở ngoài chờ.

Hoa Thường vào phòng trong, trên ghế chủ tọa là một phụ nhân khoảng trung niên, thân hình hơi béo phì, trên đầu cài trang sức phi thủy, mặc xiêm y màu nâu, cả người có vẻ đoan trang quý phái. Đôi mắt bà nhìn Hoa Thường hiện lên vẻ ôn nhu.

"Nữ nhĩ thỉnh an mẫu thân." Hoa Thường hành lễ, trong giọng nói có vài phần thân thiết.

Quý phụ nhân vội vàng đỡ Hoa Thường lên, vành mắt hơi đỏ: "Thần phụ còn chưa thỉnh an với quý nhân, sao quý nhân có thể hành lễ với thần phụ?"

Nói tới chính là chuyện phong Phi của Hoa Thường, thánh chỉ phong Phi đã ban xuống, thân phận và địa vị Hoa Thường bây giờ đã khác trước. Lúc nhận được thánh chỉ, toàn bộ người Hoa phủ đều thay thỉnh đến viện của nàng dập đầu lạy, ngay cả phụ mẫu cũng không còn thần cận như trước. Thời đại này mọi người đối với quân quyền đều kính sợ. Hoa Thường mỉm cười, không nói nữa. Thật ra nàng thực sự cũng không biết nên nói cái gì.

Mẫu thân Hoa Thường, Hoa phu nhân dặt tay nàng, cùng lên ngồi trên ghế, thấp giọng thở dài nói: "Tháng chạp con phải tiến cung, không biết còn có thể ở nhà được bao lâu nữa, mẫu thân nghĩ đến điều này, trong lòng liền khó chịu..." Dứt lời bà dùng khăn chấm chấm khóe mắt.

Hoa Thường ở một bên dịu dàng, thấp giọng khuyên giải, an ủi nói: "Mẫu thân đừng buồn."

Hoa phu nhân vuốt tay Hoa Thường, trên mặt mang chút biểu tình an ủi nói: "Con hiện giờ cũng đã trưởng thành nên hiểu chuyện rồi."

Hoa Thường cúi đầu, không biết nên nói như thế nào nữa. Hoa phu nhân thương cảm, phát phát tay cho bọn hạ nhân lui ra ngoài, thấp giọng nói: "Mẫu thân có chút lời muốn nói với con."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thỉnh mẫu thân chỉ dạy!"

Hoa phu nhân thương tiếc vuốt ve hai má Hoa Thường, biểu tình không ngại nói: "Sau khi tiến cung, con hãy hiền lương độ lượng, bình thân mà sống, không thể làm người xấu. Ngăn vận lẫn chớ có ghen tị ương nạnh, ngang ngược kiêu ngạo mà thất lễ."

Hoa Thường gật đầu, đó là điều tất nhiên.

Hoa phu nhân nói tiếp: "Mẫu thân biết trong lòng con tất sẽ bất bình, nhưng, ân sủng của quân vương, lời đỉnh mưà móc phải chia đều..."

Hoa Thường nghe đến đó, thanh âm cung kính: "Nữ nhĩ hiểu được."

Hoa phu nhân dặn dò một câu: "Phải tận tâm tận lực phụng dưỡng Hoàng thượng, đối với Hoàng hậu nương nương phải kính cẩn hữu lễ. Vạn lần không thể mất quy củ."

Từng câu từng chữ Hoa Thường đều nghe, thái độ ôn hòa, dịu dàng thưa vâng.

Hoa phu nhân nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của nữ nhĩ, vành mắt lại đỏ, siết chặt tay Hoa Thường nói: "Mẫu thân biết trong lòng con có nỗi khổ, trong cung sao có thể là một nơi tốt được? Chẳng qua cũng chỉ là chờ đợi ngày tháng dần trôi, từ từ chết già, phi hoà tửu xuân, cố gắng nhẫn nhịn mà sống thôi. Nhưng lần tuyên tử này là lần đầu tiên kể từ khi đương kim thánh thượng đăng cơ, Hoàng thượng khâm điểm con, Hoa gia chúng ta có thể kháng chi được hay sao? Ai nhà..."

Hoa Thường cúi đầu không nói lời nào. Hoa phu nhân thở dài thật sâu, để thấp âm thanh, bắt bình nói: "Hoa gia chúng ta là thế gia như vậy, sao có thể đưa đích nữ vào cung? Nói một câu đại bất kính thì cũng chỉ được một cái Phi vị thôi..."

Hoa Thường nhẹ nhàng vươn tay che miệng Hoa phu nhân, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân cẩn thận lời nói."

Hốc mắt Hoa phu nhân lại đỏ, vội vàng cầm lấy khăn xoa xoa, giọng cười nói: "Là mẫu thân không đúng, vẫn không được như nữ nhĩ hiểu lý lẽ."

Hoa phu nhân cũng biết thánh chỉ hạ xuống như ván đã đóng thuyền, mình ở chỗ này tranh luận với nữ nhĩ thì cũng không tốt, chỉ là trong lòng bất bình, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Thánh thượng lần đầu tuyên tử sau khi đăng cơ, tuy rằng hẳn chính trực tráng niên, nhưng đã lập Hoàng hậu, hậu cung lại vững vàng. Hoa phu nhân sao lại không thương tiếc nữ nhĩ mình tiến cung mà phải hạ thấp người làm thấp?

Những thế gia có đích nữ như bọn họ, đặc biệt lại là đích trưởng nữ đều muốn tìm một thế gia môn đăng hộ đối để liên hôn, e là ít ai muốn đưa nữ nhĩ vào trong cung để tranh sủng. Những đại gia tộc có lễ sẽ vì ngôi vị Hoàng hậu mà tranh đoạt không ngơi, đánh đến đâu rơi máu chảy, thù oán nhiều vô kể. Thế nhưng, vì phi vị mà tranh đoạt không ngừng thì chưa từng nghe ai nói qua bao giờ.

Thế gia muốn đưa người vào cung, cũng đều chọn lựa thứ nữ hoặc là nữ nhĩ của gia quyến sống tách riêng, chứ không phải là đích trưởng nữ chính tông. Có lẽ nói như vậy nghe có chút tự đại và kiêu ngạo, Hoa gia có gì ghê gớm mà không đặt Hoàng gia ở trong mắt. Thế nhưng thật ra không phải như thế.

Không phải khinh thường Hoàng gia, chỉ là khinh thường phi vị thôi.

Có lẽ sẽ có người hỏi, Hậu và Phi chênh lệch lớn như vậy sao? Đúng vậy, chính là chênh lệch là rất lớn.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, làm phi tần, nếu như được sủng ái, thì vinh quang cũng chỉ là dưới một Hoàng đế trên vạn người! Hoàng đế sủng nấng, nấng chính là sủng phi hậu cung, phong quang vô hạn. Nhưng nếu như Hoàng đế ghét bỏ nấng thì sao? Nấng còn có cái gì nữa đâu?

Lấy ví dụ đơn giản nhất: Hoàng đế muốn biếm một phi tử vào lĩnh cung, ai dám nhiều lời nói nửa câu? Chẳng qua chỉ là việc nhà của Hoàng đế mà thôi. Gia tộc của phi tử kia e rằng còn phải ra thỉnh tội, nói bản thân mình giáo dưỡng nữ nhĩ không nghiêm. Cho dù phi tử đó có oan khuất, người nhà cũng không thể nói giúp được gì! Hậu cung, tiền triều, cách nhau rất xa. Nếu một triều thần nắm rõ chuyện hậu cung trong lòng bàn tay thì người đó có ý đồ gì?

Nếu thế lực gia tộc sau lưng phi tử rất lớn, Hoàng đế kiêng kỵ hay coi trọng cũng không quan trọng. Lại từ các gia tộc đó mà tuyển chọn nữ nhân tiến cung chính là biểu thị Hoàng đế chán ghét phi tử kia, vậy thì cũng không có liên quan đến các gia tộc đó. Đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát, đối với một gia tộc mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhĩ mà thôi, không quan trọng.

Mà nếu Hoàng đế muốn biếm Hoàng hậu vào lĩnh cung, thì sẽ phát sinh chuyện gì đây? Hậu cung Thái hậu sẽ không đáp ứng, vận vô đại thần trên triều cũng sẽ không đáp ứng, thiên hạ bá tánh càng không đáp ứng! Bởi vì phế Hậu là chuyện quốc gia đại sự! Liên quan đến vận mệnh quốc gia!

Tự cô chi kim, chính thất với trắc thất luôn chênh lệch, như là một ranh giới vĩnh viễn không bước qua được.

Nhìn chung qua mấy triều đại, Hoàng hậu bị phế có bao nhiêu người? Cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Hơn nữa Hoàng đế thật sự bắt chấp can gián mà phế Hoàng hậu thì chỉ có hai loại người: hoặc là ngu ngốc đến cực độ, không quan tâm đến vận mệnh quốc gia. Hoặc là quân chủ vô cùng chuyên chế, có thể áp chế phong ba bang chuyền sau khi phế Hậu!

Mà hiện tại Hoàng thượng này luôn coi trọng thanh danh, tuyệt đối không có khả năng phế Hậu.

Hổng chỉ phế đi Hoàng hậu, kể Hậu có năng lực được như nguyên phối không? Lại nói, truyền thống Đại Lương, nguyên phối qua đời, muốn lấy vợ tiếp theo, cất nhắc trắc thất thì lại càng ít.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Bình Tĩnh

Edit: Du Quý phi.

Beta: An Thục phi.

Thiên Tuyệt đỡ Hoa Thường từ tay Hoa phu nhân đi ra chính viện. Dọc theo đường đi, Hoa Thường luôn bình tĩnh, không bất bình giống Hoa phu nhân, cũng không vui mừng giống như nữ tử bình thường khác chờ được xuất giá.

Giữa khoảng sân và chính viện của Hoa Thường có một khu vườn, tuy không lớn lắm nhưng được hạ nhân chăm sóc rất tốt, rậm rạp xanh tươi, nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta tâm tình thoải mái. Thiên Tuyệt nhìn ra tiểu thư nhà mình có tâm sự, nhưng phận làm nô tỳ, năng thực sự không có tư cách mở miệng khuyên nhủ.

Hoa Thường ngồi nghỉ trên ghế gỗ bên lan can ở tiểu đình, nhìn hồ nước cách đó không xa, lăm vào trầm tư. Vốn dĩ Hoa Thường không phải Hoa Thường thật sự.

Hoa Thường này vốn là một cô gái bình thường ở hiện đại đang gian nan đấu tranh để sinh tồn lúc thế giới rơi vào thời kỳ mạt thế [1], đến cuối cùng vẫn là một thi thể trong biển người chết, không nghĩ tới có thể chuyển kiếp trở thành một bé gái ở thời đại này, cứ như vậy từ từ trưởng thành ở Hoa gia. Hoa Thường vẫn luôn luyện tức sinh mệnh, kiếp trước đã trải qua cực khổ như vậy, kiếp này được hạnh phúc giống như được sống ở thiên đường.

[1] Mạt thế: Thời kì suy sụp, cuối đời (Theo thivien.net)

Không trải qua mạt thế, sẽ không hiểu được sinh tồn ở mạt thế đau khổ và bị ai như thế nào. Cho nên lúc Hoa Thường nhận được ý chỉ tiến cung làm phi, tuy rằng trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng vẫn bình tĩnh tiếp nhận sự thật này. Không làm được chính thất, thì làm cung phi bình thường cũng là một sự lựa chọn tốt. Chỉ là Hoa Thường không phải không hiểu chuyện tiêu thụ khuê các, hiện tại nội tâm nàng có một chút lo lắng.

Xuất thân thế gia, đây là một vinh dự lớn lao, mà những thế gia đã trải qua tam triều càng được mọi người kính trọng.

Đời Thế Tổ, Minh Tông đều dành sự ưu ái hết mức với các thế gia. Các thế gia cũng chân chính được truyền lại qua nhiều đời, lại chiếm giữ nhiều vị trí quan trọng của vương triều. Mà vị tân Hoàng đế vị này lại không mấy trọng dụng các thế gia.

Thế gia khí thế lớn, lại thanh cao kiêu ngạo, luôn cho rằng mình là vì nước vì dân. Thế nhưng trong mắt tân Hoàng đế, e rằng sự yêu thích các thế gia không có bao nhiêu phần...

Hoa Thường là người ngoài, nhìn nhận sự việc tất nhiên sẽ khách quan hơn rất nhiều. Hiện tại các thế gia không có điểm gì là không tốt, nhưng sau này thì sao? Tộc nhân thế gia đông đảo, đều học rộng tài cao, danh vọng nổi bật, những sĩ tử bình thường đều không thể sánh bằng. Vĩnh quang phú quý như vậy, chỉ sợ người đang thượng vị kia có phần kiêng kỵ rồi.

Tân hoàng đăng cơ được ba năm, luôn cần tuân thủ hiểu nên hậu cung cũng không có hài tử nào được sinh ra, người dôi thừa ca ngợi Hoàng đế hiểu kính. Vị Hoàng đế này luôn chú trọng tới thanh danh nên nghe như vậy cảm thấy rất hài lòng. Vì lẽ đó, cho dù tân đế kiêng kỵ thế gia, nhưng cũng sẽ không ra tay, đấu sao thế gia cũng không làm gì quá mức, và lại còn có công. Hơn nữa, tăng tổ phụ và tổ phụ của hắn đã phí hết tâm tư thành thế gia ra làm quan góp sức cho đất nước, coi như là nhìn lên gia phả tổ tông ở trên cao, tân hoàng cũng sẽ không dễ dàng động đến thế gia. Nhưng người ta dù sao cũng là Hoàng đế, nhìn người không vừa mắt, khiến người thật thà một chút cũng là quá nhân nhượng cho người rồi.

Giống như việc hạ ý chỉ muốn Hoa Thường vào cung, đánh vỡ sự liên hôn giữa thế gia và vọng tộc, nội trong lòng Hoàng thượng không có tâm tư gì, đánh chết Hoa Thường cũng không tin.

Trong tam đại thế gia thì Hoa gia nắm vị trí chính trị quan trọng nhất.

Hoa Sắc phụ thân của Hoa Thường là người thông minh, chắc chắn ông cũng thấy được nguy cơ sau lưng sự phồn vinh của các thế gia, cho nên mới không thành cầu miễn trừ tuyển chọn Hoa Thường, vẫn để nữ nhi tham gia tuyển tú theo đúng quy tắc.

Vốn Hoa Sắc muốn cho Hoàng đế thấy sự trung thành của mình. Hoàng thượng người nhìn đi, đích nữ duy nhất nhà ta cũng tham gia tuyển tú, người tuy tiện chi hôn hoặc từ chối đều được. Hoa gia chúng ta không có ngầm suy tính liên hôn để mở rộng thế lực. Chỉ là Hoa Sắc cũng không nghĩ tới, Hoàng đế lại thu nhận Hoa Thường vào hậu cung.

Chuyện này đối với thế gia mà nói như một cái tát vào mặt. Đích trưởng nữ chính tông làm trắc thất! Mặc kệ làm trắc thất của ai, thì đều là trắc thất! Hoa Sắc ghen một hơi, nuốt không trôi cực tức này. Ông vừa cảm thấy tân hoàng vô tình, vừa cảm thấy có lỗi với nữ nhi mà mình xem như hôn ngọc quý trên tay cho nên lên giường bệnh. Đường nhiên đối với người ngoài chỉ nói bị cảm nhiễm phong hàn, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe.

Hoa Thường đứng ngoài nhìn thấy tất cả những thứ này, đáy lòng cũng hiểu rõ vài phần. Bởi vì đã mình bạch, Hoa Thường mới càng thêm nhu thuận. Hoa Thường hiểu rằng, khí thế thế gia không thể vượt quá Hoàng đế. Bây giờ Đại Lương quốc thái dân an, thái bình thịnh thế, sự tồn tại của các thế gia ở dân gian chỉ là tiêu hoa trên gấm, cũng không phải đưa than ngày tuyết. Hiện tại danh vọng thế gia đang cao, nhưng nếu như Hoàng đế thật sự quyết định chinh đồn thế gia, cũng không phải không có khả năng.

Hoa Thường thích Hoa gia, thích những người thân ở Hoa gia. Tổ phụ tình tình giống như tiểu hải tử, tổ mẫu mặc dù có chút bất công, nhưng đối với nàng vẫn là quá tốt. Phụ thân nghiêm túc khắt khe, mẫu thân ôn nhu hay bệnh vực người nhà. Đại ca trầm ổn đáng tin cậy, nhị ca hoạt bát rộng rãi, thứ xuất có tam đệ và nhị muội đều vẫn ngày thơ hồn nhiên. Đường đệ con của nhị thúc chỉ kém Hoa Thường một tuổi, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm tốt người bình thường không thể so sánh.

Hoa Thường hạ quyết tâm sẽ bảo hộ gia đình này. Đường nhiên nàng có thể làm được. Tiến cung làm phi, nàng chính là người bên gối của Hoàng thượng, biểu hiện của nàng cũng chính là biểu hiện của Hoa gia. Nàng sẽ cho Hoàng đế thấy Hoa gia là một gia tộc ra sao, người Hoa gia có phẩm chất như thế nào. Nàng sẽ dùng cả đời mình để thực hiện mục đích này. Hoa Thường đứng dậy, chậm rãi đi về viện của mình.

"Tiểu thư, phòng bếp lớn đưa thức ăn qua đây, người có muốn dùng bữa không?" Ở bên ngoài tầm rèm, thanh âm nhu hoà của Thiên Tuyệt vang lên, xuyên qua màn che màu hồng nhạt, có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người kính cẩn duyên dáng của Thiên Tuyệt.

Nghe vậy, Hoa Thường khoác thêm xiêm y đứng lên, ôn hoà nói: "Dọn lên đi."

"Vâng." Thiên Tuyệt hành lễ, lập tức lui xuống, đi ra gian ngoài, cầm đồ đồ ăn dọn từng món ra đặt trên bàn tròn bằng gỗ lim đỏ.

Văn Hạnh vào thay quần áo cho Hoa Thường, sau đó vén rèm đỡ Hoa Thường đi ra. Tổ Văn đã đứng hầu sẵn ở bên bàn. Thục Dục còn đang ở tiền sảnh thêu thùa may và nên không có hầu hạ Hoa Thường.

Văn Hạnh bày xong thức ăn, mỉm cười ôn nhu nói: "Hôm nay phòng bếp đưa tới canh bí đao hầm vịt, thịt non mềm nhưng không ngấy. Mấy món còn lại cũng đều là thức ăn thanh nhiệt bổ khí, tiểu thư nếm thử."

Hoa Thường gật đầu mỉm cười với Văn Hạnh, tiếp nhận chén canh bí đao hầm vịt từ tay Tổ Văn, nhẹ nhàng dùng muỗng sứ Thanh Hoa múc, sau đó uống mấy hớp liền buông xuống, dùng khăn lau miệng nhẹ nhàng nói: "Canh hôm nay nấu hương vị quá thật không tồi."

Nhà hoàn xung quanh đều an tâm, Đại tiểu thư luôn chú trọng dưỡng sinh, đối với phẩm vị đồ ăn yêu cầu đặc biệt cao, có thể khiến Đại tiểu thư khen cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, một nha hoàn nhị đẳng vén rèm vào phòng, cung kính hành lễ nói: "Đại tiểu thư, Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia từ Ninh Châu trở về, hiện tại đã đến phủ, vừa mới thỉnh an từ chính viện xong, đang đi đến viện của chúng ta."

Hoa Thường hơi sững sốt một chút, đại ca và nhị ca trở về?

Sau đó Hoa Thường mới phản ứng lại, hiện giờ nàng được phong Phi, các ca ca của nàng tất nhiên phải quay về để đưa nàng xuất giá. Tuy rằng có Nội Vụ phủ xử lí, nhưng đây là tập tục, chung quy bọn họ vẫn phải trở về ra dáng một chút, theo đó thể hiện sự trọng vọng và tôn kính đối với Hoàng gia.

Hoa Thường nghe vậy, lấy lại tinh thần, vội nói: "Mau ra nghênh đón."

Toán bộ người trong phòng đều bận rộn hẳn lên, bản thân Hoa Thường chắc chắn không thể ra ngoài nghênh đón. Nàng phải ngồi ở sau tấm rèm lắng lắng chờ đợi. Bởi vì bây giờ Hoa Thường đã là Hoàng phi chờ xuất giá, không thể tùy tiện gặp mặt ngoại nam.

Ngoại nam là gì? Ngoại trừ trưởng bối chính tông của Hoa Thường như tổ phụ hay phụ thân, còn lại những nam nhân khác đều là ngoại nam. Cho dù là ca ca ruột của Hoa Thường, cũng liệt về hàng ngũ ngoại nam. Vì lẽ đó, cách tầm rèm, Hoa Thường càng thêm lo lắng vì đã lâu không gặp hai vị ca ca rồi.

Một lát sau, ngoài tầm rèm có một tiểu nha hoàn hô lên: "Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia tới rồi."

Cách tầm rèm Hoa Thường loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người, chiều cao gần bằng nhau, có vẻ như trang phục màu xanh lam và xám. Hoa Thường không tự chủ được cảm xúc, kích động nói: "Đại ca, nhị ca đã về?"

Đầu tiên Hoa Chiêu và Hoa Hi đồng loạt hành lễ: "Quý nhân mạnh khỏe", sau đó mới đứng dậy trả lời: "Hôm nay ta với nhị đệ cùng nhau trở về."

Hoa Thường có chút chua xót, nhìn bọn họ phải thỉnh an với mình trước rồi mới có thể nói chuyện, trong lòng cảm thấy không dễ chịu, xúc động muốn khóc. Còn chưa chính thức làm lễ phong Phi, nếu về sau nàng vào cung, có khả năng cả đời cũng không thấy bọn họ nữa. Ở trong cung cho dù tưởng nhớ người nhà, cũng chỉ có thể triệu kiến nữ quyến, còn như phụ thân và huynh đệ, trừ phi được nhận Hoàng ân mệnh mồng, được cho phép về nhà thăm viếng, mới có thể nhìn thấy.

Hoa Thường cảm khăn tay xoa hốc mắt đỏ bừng. Qua tấm rèm mơ hồ thấy Hoa Thường lấy khăn lau khoé mắt, Hoa Chiêu là huynh trưởng, đầu tiên mở miệng an ủi: "Muội muội không cần thương cảm, không nên khóc mà làm hồng mắt."

Khoé miệng Hoa Thường nâng lên, có chút chua xót, giọng nói như bị mất tiếng: "Mau dọn ghế lên cho đại ca và nhị ca. Sao có thể để cho đại ca và nhị ca đứng ở chỗ này như vậy."

Nha hoàn vội vàng mang ghế dựa tới, Hoa Chiêu và Hoa Hi thì lễ một cái tiển ngồi xuống.

"Đại ca, nhị ca gấp rút trở về, đi đường có mệt mỏi không?" Hoa Thường quan tâm hỏi, dù sao từ Ninh Châu tới kinh thành cũng không gần.

"Muội muội đừng lo lắng, không có việc gì hết." Hoa Hi mở miệng cười nói. Hoa Hi nhỏ hơn Hoa Chiêu nên hoạt bát và phóng khoáng hơn vài phần, có thể thấy được quan hệ huynh muội bọn họ ngày thường rất tốt.

Hoa Thường cũng cười cười, lấy khăn che miệng nói: "Đại tẩu với nhị tẩu có theo trở về không?" Bởi vì Hoa Chiêu và Hoa Hi nhậm chức ở nơi khác, hiển nhiên thế tử sẽ đi theo chăm sóc, cũng vì lẽ đó mà Hoa Thường mới hỏi như vậy.

Hoa Chiêu nghe vậy, đáng vẻ có chút mất tự nhiên nói: "Nhị tẩu muội có về, nhưng gần đây thân thể đại tẩu không được tốt nên không thể về cùng."

Cách tám rêm, Hoa Thường cũng không thấy biểu tình không bình thường của Hoa Chiêu, tất nhiên tin là thật: "Thân thể đại tẩu không khoẻ, nên nghỉ dưỡng thật tốt, không cần phải bồn ba qua lại."

Hoa Hi ở một bên bầu môi, có vẻ không đồng tình: "Muội muội thiện tâm, không so đo hiềm khích trước đây, đại tẩu nên cảm kích mới phải."

Hoa Thường nghe Hoa Hi nói lời này, cười nói: "Nhị ca đừng nói như thế." Trước kia Hoa Thường với đại tẩu từng có bất hoà, chị dâu với em chồng mâu thuẫn cũng là điều bình thường. Hoa Thường sớm đã không ghi hận cái gì, chỉ là đại tẩu e ngại chuyện Hoa Thường được phong Phi, trong lòng có ý nghi kỵ, cho nên mới nương lòng không trở về gặp nàng.

Hoa Chiêu ở một bên thở dài, Hoa Hi vừa thấy biểu tình của đại ca, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, trước mặt đại ca nói đại tẩu không tốt cũng là điều không nên.

Nhìn không khí có chút ngưng ngừng, Hoa Chiêu mở miệng nói: "Cưới vợ không hiền... quên đi, đừng nói tới việc này nữa. Lần này trở về chính là muốn chúc mừng muội muội, chỉ mong muội muội bình an là được."

Hoa Thường nghe xong, trong lòng lại đau xót, dù sao cũng là người thân trong nhà, máu mủ tình thâm, lời nói quan tâm kia cũng không phải là giả.

Hoa Thường cười nói: "Muội hiền được."

Tình tình Hoa Hi thoải mái, không thích không khí nặng nề như vậy, liền cười cười, âm thanh vui vẻ nói sang chuyện khác: "Muội muội, còn chưa gặp qua cháu trai nhỏ con của đại ca phải không? Tô phụ đặt tên Hoa Mộc, lớn lên bụ bẫm, rất khỏe mạnh đáng yêu."

Cổ nhân khen hài tử, lời nói đều mang ý khỏe mạnh, ngụ ý hy vọng tương lai có thể bình an lớn lên, thân thể tráng kiện, đáng người cao to. Bởi vì lúc này, do nhiều nguyên nhân mà tiểu hài tử chết non rất nhiều.

Hoa Thường nghe Hoa Hi nói, tâm tình nặng nề cuối cùng cũng như mây lụi sương tan, khuôn mặt hiện lên nét tươi cười: "Ta còn chưa gặp qua, lần này Mộc nhi có theo đại ca về không? Mộc nhi hẳn cũng đã ba tuổi rồi nhỉ?" Ba tuổi là tính theo tuổi ta, nếu như dựa theo người hiện đại tính đúng ngày tháng, thật ra Hoa Mộc chỉ mới một tuổi rưỡi mà thôi.

Tuy rằng trên mặt Hoa Chiêu đã kiềm chế, nhưng vẫn lộ ra nụ cười, nhắc tới nhi tử của mình thì rất cao hứng: "Tiểu tử Mộc nhi thật sự bụ bẫm, nó cũng theo ta trở về, lúc vừa đến chính viện thỉnh an phụ mẫu, hai người rất thích nên đã giữ lại, chút nữa ta ôm nó đến thỉnh an với cô cô."

Hoa Thường cũng cảm giác được bầu không khí vui vẻ này, khẽ cười nói: "Thật không còn gì tốt hơn rồi."

Địa vị hài tử mới sinh này không giống như những đứa trẻ khác, chính là tiếp nối ước vọng của thế gia. Hoa Mộc chính là trưởng tử đích tôn, tương lai Hoa phủ nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra thì Hoa Mộc chính là người kế thừa.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 5: Chương 5: Đế Hậu

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Su Thái phi.

Chạng vạng. Hoàng cung. Từ Ninh cung.

"Nhị thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu cát tường." Nam nhân một thân long bào hoàng sắc (*màu vàng*) hơi khom lưng, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt. Nam nhân này thoạt nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, vóc mắt cũng đã ăn hiện vài nếp nhăn qua năm tháng. Khuôn mặt không được coi là tuấn mỹ, chỉ gọi là bình thường nhưng thân hình cao lớn kia luôn hiện ra khí thế nội liễm.

"Miễn lễ, hoàng nhi mau lại đây ngồi đi." Trên ghế chủ tọa là một phụ nhân phong thái ung dung, tóc đã hoa râm, thoạt nhìn đã hơn năm mươi tuổi. Nếp nhăn trên mặt cũng không làm mất đi vẻ mỹ lệ của bà, ngược lại có một loại khí chất trầm tĩnh, nhu hòa được tích lũy dần theo năm tháng.

Trần Chương Đế bước từng bước trầm ổn đến bên người Thái hậu, ngồi xuống nói: "Thân thể mẫu hậu đã bình phục chưa? Hiện giờ trời chuyển sang đông, thời tiết lạnh đi, mẫu hậu phải cố gắng bảo trọng phương thể."

Thái hậu nắm tay Hoàng đế, ánh mắt thêm phần ôn hòa mềm mại: "Thân thể mẫu hậu bây giờ rất tốt, ngược lại Hoàng thượng cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Ai gia biết Hoàng thượng chính sự bận rộn nhưng đừng để bản thân suy kiệt".

Trần Chương Đế gật đầu: "Trẫm nhớ rồi."

Vương triều Đại Lương từ khi thành lập đến nay vẫn luôn thi hành chính sách "Lấy hiếu trị quốc". Đương kim thánh thượng càng là người chí hiếu, sớm tối chăm chút chưa bao giờ bỏ sót.

Trước đây Thái hậu là Quý phi của Tiên hoàng, phong hào Ninh. Tiên Hoàng hậu mất sớm, hậu cung của Tiên hoàng vẫn luôn do Ninh Quý phi và Nhu Quý phi quản lý.

Dưới gối Ninh Quý phi có Tam Hoàng tử và Tứ Công chúa. Tam Hoàng tử chính là đương kim Hoàng thượng. Tứ Công chúa hiện giờ có phong hào Thục Nhân Trưởng Công chúa, gả xa cho trưởng lãnh ở biên cương.

Dưới gối Nhu Quý phi lại có Tử Hoàng tử và Lục Hoàng tử, năm đó cũng chính là đối thủ cạnh tranh ngôi vị. Còn hiện giờ, Tử Hoàng tử được phong Kính Vương, Lục Hoàng tử được phong Thuận Vương. So với những huynh đệ khác hiện tại được phong thân vương, hai người họ thực chất lại không nắm thực quyền, chỉ có tước vị Vương gia, ngày tháng sống ở kinh thành cũng không dễ dàng.

Thái hậu sửa lại vai sợi tóc hoa râm hơi rối, sau lại mở miệng nói: "Lân tuyền tử này chính là đợt đầu tiên sau khi Hoàng nhi đăng cơ, nên trịnh trọng một chút mới phải. Nghe nói phân vị cao nhất là Phi, tiếp đến là Tần, khó tránh khỏi có chút không ưng ý."

Trần Chương Đế cười cười: "Trẫm vốn không tham luyện nữ sắc, hậu cung cũng không phải không có ai. Tuyền vài người là được rồi, thực sự không cần làm cho nơi đó chướng khí mới mà."

Thái hậu nhìn Hoàng đế, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài. Hiện giờ hoàng triều này không ai là không hâm mộ hài tử ngoan của mình, bản thân mình cũng vì thế mà thăng làm Thái hậu, là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Nhưng, thực sự là nữ nhân tôn quý nhất sao? Nói cho cùng, Hoàng hậu mới là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận nhất...

Lân tuyền tử này do Hoàng đế và Hoàng hậu đích thân chủ trì, cuối cùng chỉ đề lại có bốn người! Chuyện này nếu không phải bút tích của nàng đầu hiền lương kia, Thái hậu tuyệt đối không tin.

Thái hậu cũng là phi tử thời đại trước, loại thủ đoạn nhỏ như này bà thấy nhiều lắm rồi!

Có điều, mặc dù bây giờ Thái hậu có bất mãn thì cũng không làm được gì. Hoàng đế luôn che chở Hoàng hậu, chỉ nói mình không tham nữ sắc. Bà lại là thân sinh của Hoàng đế, đối với vị Hoàng hậu danh chính ngôn thuận này càng không có biện pháp.

Người già rồi, tâm tư cũng không còn mãnh liệt như xưa nữa. Tự cô chỉ kim mẹ chồng nàng dâu vốn luôn là thiên địch, Hoàng đế lại vì Hoàng hậu mà không xem trọng lời nói của Thái hậu bà, sao bà có thể vui vẻ được kia chứ?

Lại nói có lẽ nhân nào không muốn thấy cảnh con cháu thành đần, vậy mà Hoàng đế nay đã quá tam tuần, dưới gối cư nhiên chỉ có hai Hoàng tử và một Công chúa, hơn nữa xuất thân đều thấp kém, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Thái hậu không thích Hoàng hậu. Hoàng đế là nhi tử thân sinh của Thái hậu, lẽo nhân đau lòng Hoàng đế nên không đành lòng quở trách nhưng đối với Hoàng hậu thì ngày càng sinh ra nhiều bất mãn.

"Hoàng nhi, hậu cung ít người ai gia cũng không muốn nói làm gì, chỉ là ai gia nghe nói, người tuyển đích nữ Hoa gia vào cung?" Tay Thái hậu vịn vào Phật châu, dạm nhiên hỏi.

Hoàng đế dừng tay một chút, sau đó gật đầu nói: "Đúng vậy, là đích nữ Hoa gia."

Thái hậu hơi nhủ nhai: "Ờ đồ đó! Đích nữ thế gia sao có thể tùy tiện tiến cung làm phi như vậy? Người khác nhìn vào không hay, cũng không biết bây giờ Hoa gia suy nghĩ thế nào nữa."

Thái hậu vốn xuất thân vọng tộc, tất nhiên hiểu rõ địa vị đích nữ thế gia. Phi vị nói đến cũng thật dễ nghe, nhưng cuối cùng không phải chỉ là thiếp thất thôi sao!

Hoàng đế hơi cúi đầu nói: "Việc này là do trẫm sơ suất, quả thật là có chút tội khuất cho Hoa gia rồi. Thế nhưng dưới bầu trời này, đất nào không phải đất của thiên tử, dân nào không phải dân của thiên tử, Hoa gia còn có gì bất mãn hay sao?"

Hiện tại quyền lực của quân vương đang lên cao, quyền uy Hoàng đế chỉ cao vô thượng. Quân thượng lại là người tài trí mưu lược kiệt xuất, tuy chỉ mới đăng cơ được ba năm nhưng đã có khí thế của minh quân. Thái hậu tất nhiên biết tâm tư

Hoàng đế, đây là vật chết mà còn cứng miệng. Hoàng đế cũng biết việc này không chính đáng, nhưng vì sao vẫn khăm điểm đích nữ Hoa gia tiền cung?

Khóe miệng Thái hậu lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhĩ tử của mình, mình còn không biết sao? Là người trọng thanh danh như thế, cho dù không vừa mắt các thế gia khác cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn nhỏ, tầm thường này. Mà bà nghe nói, đích nữ Hoa gia trời sinh trầm tĩnh ôn nhu, phong hoa nhĩ nhện, mang vẻ đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn.

Vương triều cũ ba năm tuyển tú một lần, phẩm là nữ tử thế gia, quan lại thất phẩm trở lên, từ mười ba đến mười sáu tuổi đều phải tham gia. Mục đích chính là để hậu cung phong phú, phần tú nữ còn lại có thể từ hôn cho các thành viên Hoàng tộc hay trọng thần khác. Lần này là tổng tuyển cử.

Bên cạnh đó, tất nhiên cũng có tiểu tuyển chọn. Tiểu tuyển chọn mỗi năm một lần, những nữ tử dân gian gia thế trong sạch sẽ trúng tuyển. Tuân theo nguyên tắc như vậy, mục đích là lựa chọn cung nữ.

Lần này Hoa Thường tham gia, hiển nhiên là tổng tuyển cử. Tuy rằng nhân số tham gia rất nhiều, tương chừng như hoa hoa đua sắc, mỹ nữ như mây, kỳ thật lại không phải.

Đầu tiên là giới hạn phạm vi, chỉ trong những nữ tử quan lại thế gia. Và lại, mười ba đến mười sáu vốn là độ tuổi còn non nớt. Tuy nói lớn lên sẽ khuynh quốc khuynh thành chung quy lúc này cũng chưa tới, chỉ được gọi là đáng yêu, xinh xắn.

Nói một câu thật lòng, mỹ nữ đẹp tự nhiên vốn đã ít. Không trang điểm, không phục sức, lại có thể khiến người khác nhìn không rời mắt, mỹ nhân như vậy thật sự lại càng ít.

Ở hiện đại những người đẹp đều là dựa vào phẫu thuật thẩm mỹ hay mỹ phẩm mới thu hút người khác như vậy, thử để họ tẩy đi lớp phấn đó xem?

Đó là chưa nói đến, son phấn thời này còn thật quá ít ỏi thô ráp, ước chừng chỉ có phấn mặt, son môi, ba loại kẻ lông mày, có khi không trang điểm còn đẹp hơn...

Nói tóm lại rằng, trên đại diện tuyển phi, Hoàng đế vừa nhìn thấy Hoa Thường như mỹ phiêu dật (*đẹp tự nhiên*), là mỹ nữ thanh thủy xuất phù dung (*trong sáng, thanh thuần như hoa*), tất nhiên không rời mắt được, hơn nữa xuất thân cũng thực không tồi. Chỉ dựa vào điều này, ai cũng không nói được là Hoàng đế tham tuyển sắc đẹp, sung hạnh hạ nữ. Vì vậy nên hẳn liền trực tiếp giữ lại thế bài.

Có nam nhân nào không thích nữ nhân quốc sắc thiên hương?

Nhĩ tử này của bà chỉ sợ lúc đó đã ngấm đến ngây người đi? Cho nên cũng không hỏi kỹ xuất thân, chỉ biết là nữ nhi thế gia liền lưu lại thế bài.

Thế nhưng sau đó, chỉ được phong Phi vị, thật khiến Thái hậu cực kỳ bất mãn. Đích nữ Hoa gia vốn xuất thân cao quý thế nào, vào cung hẳn nên ở vị trí Quý phi, còn không ít nhất thì cũng phải đứng trong hàng Tứ phi!

Ánh mắt Thái hậu thâm trầm, trong chuyện này nếu không có Hoàng hậu ra tay, bà thật sự không tin. Chỉ sợ là toàn bộ nữ nhân hậu cung kia cũng đều cấu kết với nhau rồi...

Quả thật, thân phận đích nữ Hoa gia vốn bất đồng, lại yêu kiều mỹ mạo như thế, những nữ nhân hậu cung này chắc chắn lo sợ bất an, chỉ có thể hợp lực đề thấp phân vị.

Thái hậu mặt không đổi sắc, hơi bất mãn hỏi: "Phong Phi vị cũng có chút hơi quá đáng, người ngoài nhìn vào còn tưởng ngoại bất mãn với Hoa gia. Tuy lời hoàng nhi nói có đạo lý, thế nhưng cũng không nên rét lạnh tâm của trung thần."

Hoàng đế yên lặng nghe giáo huấn, chờ Thái hậu nói xong mới ngừng đầu: "Mẫu hậu nói có lý nhưng ngoại trừ Hoàng hậu, những phi tần khác vào cung đều là từng bước lên cao. Nếu bây giờ lại ngay lập tức phong đích nữ Hoa gia đứng đầu Tứ phi, chỉ sợ hậu cung bất bình."

Rồi Hoàng đế lại tạm dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Trẫm biết các thế gia trung tâm vì nước, không màng danh lợi nhưng người ngoài nhìn vào đều nói khí thế thế gia rất lớn. Trẫm làm như vậy coi như áp chế một chút, hào quang vạn tượng cũng không phải chuyện gì tốt."

Thái hậu là phụ nhân thâm cung, tuy nói xuất thân vọng tộc, nhưng cũng biết rằng dính đến chuyện triều chính thì bà không thể nhúng tay, nên chỉ có thể gặt gù, con tức giận trong lòng đều chuyển đến vị con dâu hiền lương kia rồi.

"Hoàng nhi đã có suy xét của riêng mình là tốt, ai gia cũng sẽ không nhiều lời nữa." Thái hậu liền hạ khẩu khí, trấn an Hoàng đế.

Hoàng đế cũng biết Thái hậu vì mình mà nhọc lòng, vô cùng không đành lòng. Hoàng đế thật là chỉ hiểu.

"Vậy mẫu hậu nghỉ ngơi sớm một chút, chờ các nàng tiến cung, nếu người thích về sau lại tấn phân vị là được." Hoàng đế nắm tay Thái hậu, nhẹ nhàng nói.

Thái hậu gật gù đầu, cười hiền lành: "Ai gia cũng chỉ quan tâm hoàng nhi, đều là ngoại nhân phi tử, sao đáng để ai gia và Hoàng đế nói cả buổi như thế."

Hoàng đế nghe xong, lòng cũng yên ổn lại: "Là trăm làm mẫu hậu lo lắng."

Thái hậu vươn tay vuốt ve mặt Hoàng đế, biểu tình ôn nhu: "Hoàng nhi tốt, mẫu hậu sẽ không có chuyện gì."

"Vâng."

Hoàng đế rời đi, trong Tử Ninh cung hương khói vẫn mãi lượn lờ.

"Thái hậu nương nương, đã đến giờ Dậu, người nên đi nghỉ sớm một chút." Cung nữ một thân trang phục trầm ổn, tiến lên nhẹ giọng nói.

Thái hậu vẫn như cũ lần tràng Phật châu, biểu tình không rõ, sau đó lại chậm rãi mở miệng: "Ừ, đi ngủ thôi..."

Lúc này, Vị Ương cung.

"Hoàng hậu nương nương, sắc trời đã tối, nên nghỉ ngơi sớm đi..." Một cung nữ mặc xiêm y xanh nhạt thấp giọng khuyên nhủ.

Những cung nữ còn lại cũng không dám lên tiếng. Hôm nay vốn là đêm mười lăm trăng tròn, Hoàng đế sẽ nghỉ tại cung của Hoàng hậu nhưng Tổng quản thái giám vừa bẩm báo, Hoàng thượng đã đến chỗ Thục phi.

Hoàng hậu vẫn mặc thường bào hoàng sắc như cũ, đồ trang sức không phức tạp, đơn giản ưu nhã, khuôn mặt tuy không được xưng là mỹ lệ nhưng cũng thanh tú. Lúc này đây, vị nữ nhân tôn quý này cứ ngồi thẩn thờ như vậy.

"Mama người nói xem, Hoàng thượng đang giận bốn cung sao?" Hoàng hậu xuất thân vọng tộc nhưng lại là chi thứ, phụ thân và huynh đệ cũng không có thế lực gì lớn trong triều, lo được lo mất cũng là điều không thể tránh.

Mama đứng một bên ước chừng đã hơn năm mươi, nhân nữ hài tự tay mình nuôi lớn giờ đang thương tâm như thế, bản thân cũng không vui nổi: "Nương nương chờ nên nghĩ nhiều, Thái hậu nương nương vẫn luôn kín đáo phê bình người. Hoàng thượng lại chỉ hiểu nên không đành lòng bác bỏ mặt mũi của Thái hậu thôi. Chính người cũng biết, Thái hậu nương nương vẫn luôn thiên vị Thục phi."

Hoàng hậu hơi cúi đầu, nhịn xuống nước mắt, hít sâu một hơi: "Ta biết, nhất định Hoàng thượng cũng đang giận bốn cung. Lần tuyển tú này, bốn cung có chút dài tay, đây là Hoàng thượng đang ngầm nhắc nhở bốn cung."

Mama nhìn nương nương nhà mình thương tâm, cũng không có biện pháp gì.

Hoàng hậu vô lực dựa người vào mama tin nhiệm nhất, bất giác lộ vẻ mềm yếu: "Bốn cung biết mình bị những phi tử kia lợi dụng, muốn đẩy ta ra hừng gió, thế nhưng ta vẫn làm. Bởi vì chính ta cũng không muốn nhiều người tiến cung cùng chia sẻ sung ái của bệ hạ, là ta không đúng, không nên đổ lỗi như thế... không nên..."

"Nương nương..."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Chương 6: Tiến Cung

Edit: Ngọc Tu nghi.

Beta: Vân Chiêu nghi.

Buổi chiều, sân viện của Hoa Thường.

"Vương mama, bây giờ đã là tháng mười một, không bao lâu nữa, ta sẽ phải tiến cung sao?" Hoa Thường ngồi trên chiếc ghế hình tròn bằng gỗ tử đàn khắc hoa mẫu đơn, trong tay còn cầm chiếc hà bao mình đang thêu dở, giọng nói dịu dàng mà u buồn.

Vương mama là nữ mẫu của Hoa phi, là người dạy dỗ Hoa Thường nên người, tất nhiên là đau lòng cho Đại tiểu thư ôn nhu hiền thực nhà mình.

"Tháng chạp Đại tiểu thư đã phải vào cung." Vương mama đứng bên cạnh Hoa Thường, cúi đầu nói nhỏ, có chút không đành lòng, nhưng vẫn lập tức gượng cười nói: "Đại tiểu thư không cần lo lắng, tiểu thư được sắc phong làm phi, theo lệ có thể

đem theo một mama và hai nha hoàn vào cung, cuối cùng cũng có thể an tâm một chút rồi."

Hoa Thường cúi đầu cười cười, đúng vậy, coi như năng mệnh tốt, có thể mang theo của hồi môn và đồ cưới tiến cung, đây chính là đãi ngộ của Phi vị. Phi vị trở xuống chỉ cho đem theo hai nha hoàn, không được mang đồ cưới, mà dưới Tần vị thì không thể mang theo cái gì.

Mặc dù Hoa phù không tính là phú quý, nhưng chuẩn bị đồ cưới cho đích trưởng nữ khẳng định không thể ít được. Có lẽ Hoàng đế cũng cảm thấy việc khám điểm đích trưởng nữ Hoa gia làm phi là không được chân chính, cho nên đối với việc mang theo đồ cưới vượt mức cũng là nhắm một mắt mờ một mắt, có lòng dung túng cho ái nữ của Hoa phủ.

Vương mama nhìn Đại tiểu thư như mình xe chỉ luôn kim, chiếc hà bao được thêu thật tinh xảo khéo léo, quả thật vô cùng yêu thích, đương kim Hoàng thượng thật là có điểm phúc.

Đại tiểu thư nhà bà thật sự là trăm nợ lục nhận, bế nguyệt tu hoa, càng hiếm có là tuy rằng dung mạo xinh đẹp tú lệ, nhưng lại không hề làm ra vẻ, mà luôn cực kỳ trầm tĩnh ôn nhu.

Hoa Thường cúi đầu nghĩ bản thân mình ở nhà còn không đến một tháng, liền cảm thấy nôn nóng. Nàng sắp phải rời khỏi nơi ấm áp này, thật sự làm thế nào cũng cảm thấy bất an, cả ngày đều luôn luyện tập thêu thùa. Nhưng lại khiến Hoa phu nhân đau lòng không thôi, cố ý phải Vương mama tới xem năng.

Vương mama cũng có thể hiểu được tâm lý nữ nhi đời xuất giá, nhẹ giọng an ủi nói "Đại tiểu thư yên tâm, mọi việc phu nhân đều đã an bài ổn thỏa. Người được chọn theo vào cung chính là Chương mama, là mama bên người phu nhân. Vượt qua đợt kiểm tra, nha hoàn được chọn là Thục Dược - người bên cạnh Đại tiểu thư và nha hoàn Lan Chi bên người phu nhân, đều là những người tâm tính trầm ổn, sẽ không ảnh hưởng đến sự thanh tĩnh của tiểu thư."

Hoa Thường đáp: "Ta biết nỗi khổ tâm của mẫu thân." Thật thương cho tâm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, Hoa phu nhân thật sự là ngàn chọn vạn tuyển mới chọn được ba người này, đều là người hầu trong nhà, khế ước bản thân còn ở trong tay Hoa phủ, nên không lo lắng về lòng trung thành.

Hơn nữa Thục Dược và Lan Chi đều có khuôn mặt thanh tú, tay nghề tốt, tính cách trầm ổn, sẽ không phạm sai lầm gì ở cái nơi gọi là Hoàng cung kia.

Có câu thà rằng chịu khổ một chút, cũng không thể chọn người qua loa. Nha hoàn thành thật vẫn là tốt nhất.

Chớp mắt, thời gian một tháng trôi nhanh như dòng nước, không thể ngăn lại mà chảy xuôi xuống dưới.

Sáng sớm, mười tám tháng chạp.

Hôm nay là ngày Hoa Thường vào cung, trong cung đã phái xe ngựa tới đón.

Xe ngựa lộng lẫy, bạch mã mạnh mẽ, còn có thị vệ và thái giám đứng kính cẩn hai bên.

Hoa Thường được huynh trưởng Hoa Chiêu đưa lên xe, Hoa Hi cũng đứng một bên đưa tiễn.

Chiêu theo lẽ thường, vốn là phụ thân của Hoa Thường, Hoa Sắc theo sau đưa tiễn, nhưng Hoa Sắc lại cáo ốm, cho nên Hoa Chiêu và Hoa Hi tiễn đưa muội muội.

Tuy rằng Hoa Sắc là người thông minh khéo léo, nhưng dù sao thanh cao thế gia đã khác sâu vào xương tủy, khi khái thế gia đã hòa vào trong máu, vì lẽ đó không muốn đưa tiễn nữ nhi xuất giá cũng là điều dễ hiểu.

Hoa Thường biết tính tình của phụ thân mình, cũng không quá đau lòng, chỉ mong phụ thân có thể bớt giận, đừng tổn hại tới thân thể.

Xe ngựa kêu cọt két, bánh xe bằng gỗ va chạm với phiến đá trên mặt đường bằng phẳng tạo nên một loại âm thanh dễ nghe.

Hoa Thường mặc hoa phục ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, không buồn không vui. Mơ hồ còn có thể nghe được tiếng võ ngựa giòn giã hai bên xe ngựa, Hoa Thường biết đó là hai ca ca của mình, nghĩ như vậy, trong lòng nàng an tâm hơn rất nhiều.

Hoa Thường hy vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng. Thế nhưng, nhìn xa xa, đã thấy cửa cung bên ngoài Tử Cấm Thành.

Ngựa bị đánh phát ra tiếng phi trong mũi, chậm rãi ngừng lại. Mảnh xe ngựa được vén lên, một khuôn mặt thanh tú, cung nữ vận cung trang màu hồng phấn cung kính hành lễ, cúi đầu nói: "Cung nghênh quý nhân vào cung, mời xuống xe ở đây, đổi thành nhuyễn kiệu."

Lão thái giám đứng bên cạnh cũng nói với Hoa Chiêu và Hoa Hi: "Mời nhị vị quay lại."

Hoa Chiêu và Hoa Hi cười gật đầu: "Làm phiền công công rồi." Sau đó nhìn muội muội của mình, trong lòng có chút không nở nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, chỉ có thể cười, nghiêng mình chấp tay: "Cung tiễn quý nhân."

Hoa Thường nhận nhận chưa xốt trong lòng, thấp giọng nói: "Các huynh trở về đi."

Vải cung nữ mặc cung trang màu lam đỏ Hoa Thường xuống dưới, đưa vào nhuyễn kiệu.

Về phần mama và nha hoàn hồi môn cần tới Nội Vụ phủ học tập quy củ trước, sau đó mới được đưa đến bên người Hoa Thường.

Bốn thái giám nâng cổ kiệu lên, vững vàng bước vào thâm cung nội viện. Lại qua một lúc, phía trước xuất hiện một cánh cửa cung, cổ kiệu ngừng lại. Hoa Thường biết, đây là đại môn. Cung nữ đỡ tay Hoa Thường bước xuống.

Cung nữ mặc cung trang hồng phấn đứng bên cạnh thấp giọng nói: "Mời quý nhân hành lễ."

Lập tức có hai tiểu thái giám đi tới đặt một chiếc đệm mềm trước mặt Hoa Thường.

Hoa Thường chỉnh lý hoa phục một chút, chậm rãi quý xuống, hành đại lễ ba quý chín lạy.

Mỗi một lần trán của Hoa Thường chạm xuống phiến đá lạnh lẽo, là một lần khắc sâu lễ giáo thâm nghiêm nơi thâm cung.

Hành lễ đại môn chính là hành lễ với Hoàng hậu.

Bởi vì chỉ có khi Hoàng hậu gả vào, mới có thể được nâng vào tứ đại môn, những phi tần khác dựa theo phẩm cấp của chính mình, tiến vào từ những cửa hồng khác nhau.

Đương nhiên, lúc đi qua đại môn, cần phải hành đại lễ để thể hiện sự tôn kính đối với mẫu nghi thiên hạ.

Sau khi hoàn thành lễ tiết, Hoa Thường được cung nữ bên cạnh đỡ đứng lên.

Một hàng thái giám đi ra từ phía cửa đại môn, lão thái giám đứng đầu nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng có chỉ."

Hoa Thường lại quý xuống lần nữa: "Nô tì Hoa thị lĩnh chỉ." Cung nữ thái giám phía sau cũng cúi đầu quý xuống.

Lão thái giám mở mảnh lụa màu vàng óng ánh trong tay, cao giọng tuyên: "Nay có nữ nhi Hoa thị, sinh từ thế gia, gia phong đoan chính, hiền thực hữu lễ, hoa nhường nguyệt thẹn, đặc phong làm Phi, ban thường ngự ở Thượng Dương cung."

"Nô tì lĩnh chỉ tạ ơn, Ngõ Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Hoa Thường khấu đầu, sau đó quý thẳng gối hai tay tiếp chỉ.

Khuôn mặt lão thái giám mang theo ý cười nói: "Chúc mừng Hoa Phi nương nương."

Hoa Thường rũ mắt cười khê: "Làm phiền công công."

Sau khi lão thái giám dẫn người rời đi, một lần nữa Hoa Thường bước lên nhuyễn kiệu, rẽ trái, đi thẳng về phía Thần Võ môn.

Vào cung từ Thần Võ môn là quy định từ Phi vị trở lên, có thể nói là chỉ đứng sau lễ nghi của Hoàng hậu mà thôi. Hoa Thường ngồi trong nhuyễn kiệu suy đoán, lão thái giám vừa rời hẳn là thái giám bên người Hoàng thượng, chỉ là không biết cụ thể lão thái giám ấy ở vị trí nào.

Điều khiến Hoa Thường tương đối hài lòng đó chính là được ban thường ở Thượng Dương cung.

Thượng Dương cung là cung lớn nhất ở Tây lục cung, dựa theo truyền thống mà nói, chỉ có tứ phi trở lên mới có thể chủ quản một cung. Thế nhưng hiện tại số người trong hậu cung của Hoàng Thượng không nhiều, địa vị cao thì càng ít, vì lẽ đó Hoa Thường tuy là phi nhưng cũng trở thành chủ nhân của Thượng Dương cung.

Điều này thể hiện thái độ của Hoàng thượng, ít nhất sau này Hoa Thường cũng có cơ hội trở thành một trong Tứ phi.

Trước khi Hoa Thường vào cung đã được ma ma ở phủ Nội Vụ dạy dỗ qua, đối với bố cục trong cung vẫn có một chút hiểu biết.

Hậu cung chia làm Đông lục cung và Tây lục cung. Tây lục cung theo thứ tự là Vỹ Ưng cung, Tiêu Phong cung, Ngọc Hoa cung, Thượng Dương cung, Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung.

Đông lục cung theo thứ tự là Tử Ninh cung, Vĩnh Thọ cung, Trường Môn cung và Dịch Đình cung. Đông lục cung tuy rằng được gọi là lục cung nhưng thật ra chỉ có bốn cung.

Ngoại trừ mười cung lớn ở ngoài, còn có bốn điện không thuộc những cung này: Tuyền Ninh điện, Giảng Văn hiền, Minh Sát lâu, Nghi Nguyên các.

Nơi này gọi chung là tứ điện, lầu các tinh xảo khéo léo, cũng thuộc về nhóm phi tần trong hậu cung.

Hoa Thường ngồi trên cổ kiệu đi qua Thần Vô môn, lại đi qua Dịch Đình cung, liền tới phạm vi của Tây lục cung.

Thượng Dương cung tọa lạc ở trung tâm Tây lục cung, là một tòa kiến trúc tràn đầy khí thế.

Hoa Thường từ nhuyển kiệu bước xuống, vịn tay cung nữ hầu hạ bên cạnh, bước vào cung điện năng chuẩn bị sinh sống một đời.

"Cung nghênh Hoa Phi nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Tất cả cung nữ và thái giám của Thượng Dương cung đều quỳ gối ở giữa sân tiền điện, hành lễ với Hoa Thường.

"Miễn lễ." Giọng nói trong trẻo từ miệng Hoa Thường vang lên. Khuôn mặt Hoa Thường bình tĩnh, cũng không nhiều lời.

"Tạ nương nương."

"Đều đi làm việc của mình đi." Hoa Thường nhận phan phó một câu, sau đó một cung nữ tiến lên đỡ nàng đi vào chính điện Thượng Dương cung.

Cung nữ và thái giám đi theo Hoa Thường đều do Hoàng thượng và Nội Vụ phủ phái tới, cũng không thuộc phạm vi quản của Thượng Dương cung. Hoa Thường biết bọn họ đều tới đây để giám sát năng nên cũng không nói nhiều.

Hao Thường đi vào chính điện, ngồi trên ghế chủ tọa ở phòng lớn.

Vài cung nữ nâng khay đồ thắm quý trước mặt Hoa Thường, cung kính nói: "Mời nương nương thay y phục."

Hoa Thường nhìn y phục và phục sức trong khay, gật đầu đáp ứng.

Đây là trang phục của Phi vị.

Hoa Thường vừa mới vào cung, cần dựa theo phẩm cấp đại trang, tới Vị Ương cung bái kiến Hoàng hậu nương nương, phải mặc triều phục.

Lễ giáo của Đại Lương sâm nghiêm, đối với yêu cầu về phẩm cấp trang phục vô cùng nghiêm ngặt.

Tỷ như hậu cung, chỉ có Hoàng hậu mới có thể mặc y phục màu vàng sáng, Hoàng Quý phi, Quý phi và Từ phi chỉ có thể mặc màu vàng nhạt. Phi cũng chỉ có thể mặc màu đỏ thắm, từ Phi vị trở xuống màu sắc không đồng nhất.

Cho nên Hoa Thường lúc này chính là mặc bộ cung trang màu đỏ thắm kia.

Bộ triều phục này gồm triều mạo, triều bào, triều quái (*áo khoác ngoài*), triều váy và triều châu tạo thành, quá nhiên là tráng lệ, rườm rà phức tạp.

Hoa Thường được cung nữ hầu hạ thay quần áo xong, tự an ủi chính mình, được mặc triều phục cũng coi như không tệ. Phải biết rằng từ Phi vị trở xuống, Tần vị đến tư cách mặc triều phục cũng không có, các nàng chỉ có thể mặc cung trang chính thức hành lễ.

Sau khi mặc trang phục xong, Hoa Thường được đỡ ngồi trước bàn trang điểm, cung nữ chuyên môn trang điểm cho Hoa Thường.

Trong hậu cung, trang điểm như thế nào cũng đều phải có ý tứ, phẩm cấp không đủ lại muốn trang điểm đậm, xin lỗi, như vậy cũng không được.

Hoa Thường nhìn gương đồng mờ hồ không rõ trước mặt, chỉ lẳng lẳng rũ mắt, tùy ý cung nữ tô vẽ.

Tất cả đều đã chuẩn bị tốt, Hoa Thường được cung nữ dẫn đường, ra khỏi Thượng Dương cung, bốn tiểu thái giám nâng đến một cái liễn, quỳ xuống mời Hoa Thường bước lên.

Hoa Thường nhấc chân ngồi lên, bốn tiểu thái giám nâng liễn, vờng vàng đi về phía Vị Ương cung.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7: Yết Kiến

Edit: Chiêu Tân.

Beta: Triệu Hiền viện.

"Hoa Phi nương nương cầu kiến!" Tiểu thái giám gác cổng Vị Ương cung cao giọng hô to.

Một tiểu thái giám khác vội vàng tiến vào điện bẩm báo, Hoa Thường doan trang đứng trước cửa Vị Ương cung, hai tay chấp lại, đứng thẳng cung kính cúi đầu.

"Hoàng hậu nương nương có chỉ, truyền Hoa Phi nương nương vào yết kiến!" Trong chốc lát, bên trong liền truyền ra âm thanh hô vang của thái giám.

Hoa Thường vịn tay của cung nữ, bước đi chậm rãi.

Vào tới chính điện, Hoa Thường cũng không dám để ý xung quanh nhiều. Vội nhìn qua thì thấy xung quanh có rất nhiều người đang ngồi, cũng đều là tỷ muội chốn hậu cung này.

"Thần tiếp Phi vị Hoa thị, tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Hoa Thường hành đại lễ, lưng thẳng tắp, tay chấp lại, sau đó khom lưng một góc chín mươi độ, đầu cúi thấp, tay đặt lên trán, xong lại thẳng người, tay lại đặt lên trán, đầu gối chạm đất, dập đầu bái lạy.

"Miễn lễ". Trên ghế chủ tọa truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng.

Hoa Thường bái tạ lần nữa rồi mới đứng dậy.

Một mama tay cầm khay đựng chén trà bước lên nói: "Mời Hoa Phi nương nương kính trà."

Bàn tay trắng muốt nâng chén trà, Hoa Thường chậm rãi đi đến trước mặt Hoàng hậu, lưng thẳng tắp quỳ xuống, nói: "Mời Hoàng hậu nương nương dùng trà."

Một đôi tay đeo hộ giáp nhận chén trà từ Hoa Thường, Hoàng hậu mở nắp trà, nhấp một ngụm nhỏ, cười nói: "Vất vả cho Hoa Phi muội muội rồi."

Hoa Thường lại hành lễ thêm lần nữa.

Buổi lễ ra mắt kết thúc.

Gỡ dây, Hoa Thường đã chính thức trở thành người của hoàng gia. Sống là người của hoàng gia, chết cũng là ma của hoàng gia. Cho dù Hoàng đế vĩnh viễn không làm hạnh năng, thì nàng vẫn là phi tử của Hoàng đế, là người của Trần gia.

"Hoa Phi muội muội vừa mới nhập cung, e là chưa biết hết các chư vị tỷ muội hậu cung. Hôm nay vừa vào vận mọi người có mặt đông đủ, cũng đúng lúc để muội muội gặp mặt làm quen." Hoàng hậu trên ghế chủ thượng khẽ cười nói, giọng điệu nhẹ nhàng và ôn hòa.

Lúc này Hoa Thường mới ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu, đáp: "Vâng"

Hôm nay Hoàng hậu đội mũ vàng nạm phi thúy minh châu, mặc triều phục bằng lụa tơ tằm hoàng kim ánh bạc thêu kim loan triều phụng, cả người tỏa ra khí chất trầm tĩnh hòa nhã.

Hoa Thường trầm nghĩ trong lòng, vị Hoàng hậu này thoạt nhìn ôn hòa hữu lễ, có lẽ ngày sau của mình cũng sẽ không quá khó khăn.

"Thủy Lâu, mau điu Hoa Phi muội muội ngồi xuống." Hoàng hậu nói với một cung nữ mặc cung trang màu xanh lam.

Cung nữ nghe gọi liền tiến lên, đỡ Hoa Thường đến cái ghế trống thứ nhất bên tay phải.

Hoa Thường siết chặt khăn tay trong ống tay áo, khuôn mặt bình tĩnh cúi người tạ ơn.

"Hoa Phi muội muội, vị trí thứ nhất bên tay trái này chính là Tiểu Phòng cung Thực phi." Hoàng hậu mỉm cười giới thiệu cho Hoa Thường.

Hoa Thường ngẩng đầu lên nhìn người đang ngồi đối diện, thấy Thực phi vận cung trang hoàng kim, băng cơ ngọc cốt, khuôn mặt trái xoan, đôi mày lá liễu, dáng người thon thả, thật sự là một mỹ nhân thiện lương đơn thuần, băng thanh ngọc khiết, dung mạo ái mỹ, hương bởi ngọc trện.

Hoa Thường hành lễ: "Bái kiến Thực phi tỷ tỷ."

Thực phi cười, nói: "Muội muội miễn lễ."

"Tạ Thực phi tỷ tỷ." Hoa Thường đáp lời cảm tạ rồi quay về chỗ của mình. Trong lòng cảm thấy Thực phi thật sự là một người đẹp, giọng nói nghe cũng êm tai. Tuy rằng không phải mỹ nhân khuyển quốc khuyển thành nhưng nàng ta lại có ý vị và nét yêu kiều riêng.

Mama giáo đường đã từng đề cập qua với nàng, phi tử được sủng ái nhất trong hàng hậu cung chính là vị Thực phi này.

Thực phi xuất thân từ thế gia vọng tộc Hà thị. Trong cung nhiều nữ nhân như vậy, vì sao nàng được gọi là Thực phi, chính là vì nàng là người duy nhất đứng trong hàng Tứ phi, có thể thấy được mức độ được sủng ái của nàng như thế nào.

Hon nữa cung điện nàng ta ở trước đây vốn gọi là Vĩnh Phúc cung, sau đó lại đổi thành Tiểu Phòng cung. Hai chữ "Tiểu Phòng" này hàm ý không tầm thường, do chính Hoàng thượng đích thân ban tặng, có thể thấy được rằng quân vương rất mực sủng ái Thực phi.

Hoàng hậu lại chỉ tiếp vào vị trí thứ hai bên trái, giới thiệu: "Đây là Ngọc Hoa cung Trịnh Phi."

Trịnh Phi mặc cung trang đồ thẫm thêu trăm bướm vờn hoa, đầu cài trăm minh châu đỉnh kim ty bát bảo, cặp tóc bằng vàng ròng nạm ngọc trai phương Nam. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, đôi mắt phương xéch lên. Dù xiêm y lộng lẫy nhưng cũng không thể nào tôn lên được vẻ xinh đẹp. Hoa Thường cũng không dám đánh giá lâu, bèn cúi đầu hành lễ: "Bái kiến Trịnh Phi tỷ tỷ."

Trịnh Phi hải lòng cười cười, cũng đứng dậy đáp lễ: "Muội muội đa lễ."

Hoa Thường và Trịnh Phi cùng phẩm cấp, nhưng Hoa Thường mới vào cung đã được phong làm Phi, còn Trịnh Phi lúc vừa tiến cung chỉ được phong làm Chiêu nghi, sau đó mới tấn vị làm Phi. Theo lý mà nói, địa vị của Hoa Thường cao hơn một bậc, nhưng mà nàng không muốn làm con chim đầu đàn, xông ra để mọi người ngắm trộm. Người ta đều là lão nhân cô tư lịch (*tư cách và sự từng trải*), nàng không muốn cùng người khác tranh đấu, thế nên cứ khiêm nhường gọi một tiếng tỷ tỷ, thái độ cung kính.

Hoa Thường quay lại chỗ ngồi của mình, trong lòng cân nhắc. Trịnh Phi này xuất thân là con nhà tướng, nam đỉnh trong tộc đều đang trấn thủ biên cương, cho nên địa vị của Trịnh Phi cũng không giống với những người khác. Vì vậy dù diện mạo của Trịnh Phi không xuất sắc lắm, vô công vô thân (*không có công cán, cũng không có con cái*), thì nàng vẫn ngồi vững chắc ghế phi, địa vị chỉ đứng sau Hoàng hậu và Thực phi.

Hoa Thường ngồi đoan trang trên ghế. Ngoài vải vị vừa rồi, những người còn lại phân vị không bằng nàng, cho nên chỉ cần chờ Hoàng hậu giới thiệu rồi nhận lễ là được.

Hoàng hậu chỉ vào vị trí thứ hai bên tay phải: "Đây là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, Ninh Quý tần."

Một nữ tử dung mạo khá xinh đẹp, đứng lên hành lễ: "Bái kiến Hoa Phi tỷ tỷ."

Hoa Thường khẽ cười, đáp: "Muội muội miễn lễ."

Hoa Thường không dám xem nhẹ nữ nhân cô dung mạo bình thường, vóc người nở nang này. Ninh Quý tần mặc bộ cung trang màu lam xám, trang điểm có thiên hướng hơi lớn tuổi. Nàng ta là mẫu thân của Đại Hoàng tử, trang điểm như vậy cũng là vì đề biểu hiện sự cần trọng. Dù sao dưới gôi nuôi Đại Hoàng tử, về phẩm hạnh của nàng ta hẳn là không có vấn đề gì.

Ninh Quý tần họ Ngô, xuất thân là con nhà quan lại. Gia thế không cao nhưng số mệnh lại tốt, sớm đã sinh được Hoàng Trưởng tử. Vì vậy lúc Hoàng thượng đăng cơ đã phong nàng ta làm Tần, ban phong hào Ninh, sau lại tấn phong Quý tần, vào ở thiên điện bên trái của Trường Nhạc cung.

Hậu cung Đại Lương có quy tắc, chỉ phi tử có phân vị từ Tần trở lên thì mới có thể nuôi dưỡng Hoàng tự. Cho nên Ninh Quý tần dưỡng dục Đại Hoàng tử, không ai dám coi khinh nàng.

Hoàng hậu lại chỉ tiếp vào vị trí thứ ba bên tay trái: "Đây là mẫu thân ruột của Nhị Hoàng tử, Lục Tần."

Lục Tần là một nữ tử mi thanh mục tú, dáng người nhỏ gầy. Nàng nhẹ nhàng hành lễ, thấp giọng nói: "Bái kiến Hoa Phi nương nương."

Hoa Thường cũng nhẹ nhàng đáp: "Muội muội miễn lễ."

Khi Lục Tần vấn an, nàng ta nói bái kiến Hoa Phi nương nương chứ không phải Hoa Phi tỷ tỷ.

Trong Hoàng cung, có thể xưng hô với nhau là tỷ muội, đều là có phân vị gần nhau, địa vị không cách biệt quá xa. Dựa theo phân vị của Lục Tần, lại là mẫu thân ruột của Nhị Hoàng tử, theo thường lệ nàng ta có thể gọi Hoa Thường là tỷ tỷ. Nhưng Lục Tần lại không gọi như thế, nói đến chuyện này, còn có một đoạn nguyên do.

Lục Tần xuất thân là tỷ nữ. Khi Hoàng thượng còn là Vương gia, nàng ta là tỷ nữ bên người, chính vì tính cách dịu dàng, lại hiểu lễ nghĩa nên được Vương gia coi trọng, nhất thời sủng hạnh liền nạp vào làm ti thiếp. Không nghĩ đến chỉ sủng hạnh một lần mà nàng ta đã có thai, lại sinh hạ được thứ tử. Vương gia liền cắt đứt nàng ta lên làm trắc thất.

Sau khi đăng cơ, Hoàng thượng vì mặt mũi của Nhị Hoàng tử liền phong nàng ta thành Tiệp dư, sau đó lại tấn phong làm Tần, vào ở thiên điện bên trái của Ngọc Hoa cung. Mà Nhị Hoàng tử lại được nuôi dưỡng dưới gôi của Trịnh Phi của Ngọc Hoa cung, không phải dưỡng dục dưới gôi của Lục Tần. Cho nên so với Ninh Quý tần, Lục Tần không thể nào sánh bằng được.

Ngay sau đó, Hoàng hậu lại chỉ vào vị trí thứ ba bên phải: "Đây là mẫu thân ruột của Đại Công chúa, Tuyên Ninh điện Lan Tiệp dư.

Lan Tiệp dư mặc cung trang băng lụa tơ tằm màu da trời thêu một đôi chim nhạn, phối với váy gấm lam nhạt thêu đoá ngọc lan, trên đầu cài bộ diều hoa mai năm cánh bằng bạc. Dáng người thon thả, gương mặt trái xoan, mi thanh mục tú.

Nàng ta dịu dàng cúi người khẽ thưa: "Tham kiến Hoa Phi nương nương."

Hoa Thường gật đầu đáp: "Tiệp dư miễn lễ."

Vị Lan Tiệp dư này cũng không phải là nhân vật được yêu thích trong cung. Lan Tiệp dư họ Âu Dương, xuất thân là con nhà quan. Phụ thân nàng ta là người mang cốt cách thanh lưu, có lẽ được ảnh hưởng từ cha, nàng ta cũng ra vẻ thanh cao, tự xưng là nhu nữ.

Hoàng thượng tất nhiên sẽ có vài phần yêu thích đối với nữ nhân có phẩm cách như thế. Nhưng nữ nhân trong chốn hậu cung này, có ai lại thích người luôn tỏ vẻ thanh cao, nhu kiều như nàng ta.

Hon nữa, nàng ta chỉ là Tiệp dư, dựa theo quy tắc thì không thể nuôi dưỡng Hoàng tự. Nhưng Hoàng thượng lại ân chuẩn cho nàng ta nuôi Đại Công chúa bên người. Điều này tất nhiên sẽ dẫn đến sự đố kỵ của những nữ nhân trong hậu cung.

Nàng ta còn được phong hào Lan, thật khiến người ta không ghen ghét không được.

Mà Tuyên Ninh điện là một trong bốn tử điện không thuộc quyền quản lí của cung nào, thanh tịnh an nhàn nhất. Lan Tiệp dư ở trong một cung điện cùng với Hoàng nữ như thế, lại nhận được sự sủng ái. Giờ đây thứ nàng ta thiếu duy nhất chính là một nhi tử.

Hoàng hậu lại chỉ tiếp hai người như vô hình là Viên Thường tại và Tống Thường tại.

Đây toàn bộ là những nữ nhân đã theo bên người Hoàng thượng từ khi còn là Vương gia.

Ngồi hàng phía sau là những tú nữ tiến cung lần này. Theo quy chế, phân vị thấp tiến cung trước, phân vị cao tiến cung sau, Hoa Thường là người tiến cung cuối cùng.

Hoàng hậu chỉ vào mấy người đó, nói: "Từ trái sang phải lần lượt là Ôn Tần, Thẩm Quý nhân và Mạnh Lương viện. Các nàng đều là người mới, tiến cung cùng một lượt với muội muội."

Ba thiếu nữ như hoa như ngọc đứng lên, đồng lượt hành lễ: "Bái kiến Hoa Phi nương nương."

Ý cười Hoa Thường có chút chân thành, nói: "Các muội muội miễn lễ."

Phàm là những người mới tiến cung, luôn cảm thấy thần cận hơn một chút. Đây không phải là thành kiến hay cố ý kết bè phái, chỉ là cảm tình khác biệt mà thôi.

Người ở trong cung lâu năm, ánh mắt luôn mang theo sự dò xét và đánh giá người mới. Ngay cả người luôn bình thản như Hoa Thường cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Ôn Tần xuất thân thế gia, trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Gò má hồng hào, cái mũi thanh tú, giống như thanh thủy xuất phù dung [1].

[1]: Trong câu "Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức": ý chỉ người đẹp tự nhiên thuần khiết, không cần nhờ đến trang điểm.

Với xuất thân như vậy, phong làm Tần thì có hơi thấp một chút. Nhưng lần tuyển tú này, phân vị của hầu hết mọi người đều không cao, cũng không biết Hoàng thượng có tâm tư gì. Có điều, phong hào Ôn đối với Ôn Tần mà nói lại là một niềm vui bất ngờ.

Phân vị Tàn, lại có phong hảo, trên cơ bản là ngang hàng với Quý tần. Nhìn chung thì Hoàng thượng vẫn rất coi trọng Ôn Tần, cho nàng ta vào ở thiên điện bên trái của Tiêu Phòng cung. Thục phi của Tiêu Phòng cung thoát nhìn cũng không phải là người khó ở chung.

Thẩm Quý nhân và Mạnh Lương viện đều xuất thân từ con nhà quan. Thẩm Quý nhân có làn da như ngọc, trắng hồng mềm mại. Mạnh Lương viện khí chất tao nhã, dáng người thon thả, dung mạo đoan chính.

Điều đáng nói tới là Mạnh Lương viện sẽ ở hậu điện Thượng Dương cung, có thể nói nàng ta là người dưới trướng của Hoa Thường. Còn Thẩm Quý nhân ở hậu điện Ngọc Hoa cung, trở thành đồng môn của Lục Tần, sau này đều phải hành xử dưới trướng Trịnh Phi.

Sau đó, mọi người nói thêm vài câu náo nhiệt nữa rồi tản đi.

Hoa Thường lên kiệu đã chờ sẵn bên ngoài Vị Ương cung, quay trở về Thượng Dương cung.

Hôm nay gặp những người này, Hoa Thường đã trở thành nhân vật chính, thật không biết, những người khác bình phẩm về nàng ra sao đây.

"Hoa Phi này xem ra đúng là đoan trang hữu lễ." Hoàng hậu vận một thân thường phục, dựa vào nhuễn tháp, nói sâu kín.

Mama bên cạnh không biết nên đáp lời như thế nào. Địa vị của Hoa Phi rất cao, không phải là người mà một mama như bà có thể tùy ý bình luận. Quy tắc trong cung nghiêm ngặt, lời không nên nói thì không thể nói.

Hoàng hậu cũng không trông mong mama có thể trả lời, chỉ là thí thăm mà thôi.

"Nữ tử xuất thân thế gia vọng tộc quả nhiên có khác. Nhìn hôm nay nàng ta quy củ lễ nghi như vậy, Hoàng hậu ta đây cũng phải xấu hổ rồi..." Hoàng hậu nhìn từng ngón tay được chăm sóc cẩn thận của mình, thờ dãi.

"Đây cũng là một việc tốt. Hoa Phi này có phẩm cách, chắc chắn không phải là loại tranh đấu thủ đoạn, dăm sau lưng người khác. Ta phải biết đủ." Hoàng hậu nhìn ngọn đèn dầu đang cháy sáng, lại cười khổ, tự an ủi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Lần Đầu Gặp Gỡ

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Dung Đức cơ.

Sau khi tiến cung đến bãi kiến rồi trở lại Thượng Dương cung thì đã là buổi trưa, Hoa Thường cảm giác có chút mệt mỏi, mặc triều phục nghiêm trang đầy nặng cũng không thoải mái. Trở về phòng ở chính điện, Hoa Thường thay một thân thường phục, ngồi trên nhuễn tháp, một bên là cung nữ khoảng mười hai, mười ba tuổi quý củi đầu dăm chân cho nàng.

Thục Dược và Lan Chi từ Hoa phủ được mang theo tiến cung đều phải ở phủ Nội Vụ, thường thì thời gian này sẽ không quay về được, cho nên trong Thượng Dương cung như thường lệ chỉ có bốn cung nữ nhất đẳng theo thứ tự là Cốc Hương, An Hạ, Đông Yên, Nam Suong. Trong lòng bốn đại cung nữ này hiện giờ cũng rất thấp thòm. Phi vị theo lệ là có bốn cung nữ nhất đẳng, nhưng người ta cũng đã mang theo hai nha hoàn hồi môn đến rồi, nhất định là sẽ có hai người bị giáng thành cung nữ nhị đẳng. Hiện giờ hạ nhân dưới trướng Hoa Thường có bốn cung nữ nhất đẳng, tám cung nữ nhị đẳng, mười sáu cung nữ tam đẳng, hai mama, một đại thái giám chủ sự, hai thái giám, bốn tiểu thái giám quét tước, bốn tiểu thái giám gác cổng và bốn phu khiếu. Hoa Thường chắc chắn là không nhớ được tên của tất cả mọi người, chẳng qua chỉ gọi lại để xem mặt mà thôi.

Sau khi cho tất cả lui ra, trong phòng Hoa Thường chỉ còn lại bốn cung nữ nhất đẳng hầu hạ bên cạnh. Tất cả đều im hơi lặng tiếng, nhìn giống như người gỗ sắp gãy. Hoa Thường biết những cung nữ này cũng không dễ dàng, nàng cũng không nói nhiều, chỉ để cho người dọn cơm.

Cốc Hương có tay nghề chải đầu tốt, chủ yếu phụ trách trang điểm chải tóc, An Hạ chủ yếu phụ trách hầu hạ ăn uống, Đông Yên phụ trách dạy bảo tiểu cung nữ, quản lý kẻ dưới, Nam Suong phụ trách may vá. Bốn người đều rất tận tâm tận lực, nhìn tất cả đều trầm mặc ít nói, chín chắn cẩn trọng, tổng thể Hoa Thường vẫn tương đối hài lòng.

Hiện tại thức ăn của Thượng Dương cung vẫn là từ Ngự Thiện phòng đưa tới, không phải từ phòng bếp nhỏ của mình, tuy Hoa Thường cảm thấy hết sức bất tiện, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc có thể nói chuyện đó. Sau khi dùng cơm qua loa, Hoa Thường được Cốc Hương hầu hạ đi ngủ, bận bịu tới trưa, Hoa Thường cũng có ý muốn nhắm mắt một lúc. Nhưng mà ngủ không sâu, nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy càng khó chịu hơn.

Gờ Mùi, Hoa Thường tỉnh dậy. Cốc Hương và Nam Suong đợi một bên hầu hạ Hoa Thường chải tóc. Hoa Thường mới tiến cung, mọi chuyện nên thật cẩn thận, sau khi tỉnh dậy cũng không biết phải làm gì, lại ngăn người ra. Cốc Hương và Nam Suong kính cẩn đứng ở phía sau Hoa Thường, nhìn thấy tần chủ từ không phải là một người thích nói chuyện, cũng không biết nên nói gì để lấy lòng chủ tử, chỉ có thể đứng như cái cọc gỗ, sợ bản thân sẽ phạm vào kiêng kỵ gì.

Hoa Thường nhàm chán, liền đánh giá cung điện mà mình sắp phải sống cả đời. Thượng Dương cung chia làm chính điện, tả thiên điện, hữu thiên điện, hậu điện. Mỗi điện đều có một dãy nhà nhỏ, kích thước của chính điện là rộng lớn nhất, Hoa Thường một người độc hưởng chính điện, dĩ nhiên là vô cùng dễ chịu. Ngồi lưu ly màu vàng kim dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng long lanh chói mắt, quả thật là năm bước một tòa lầu cao, mười bước một tòa đình các, hành lang dài như một dòng sông, quanh co khúc chiết, mái hiên cao thấp không đều.

Hoa Thường ở quê nhà tuy lớn lên trong giàu sang, nhưng Hoa gia cho dù phú quý thế nào đi nữa rốt cuộc cũng là nhà của người đọc sách, kiến trúc lấy phong cách thanh nhã mộc mạc làm chủ, bản về phú quý đại khí, vẫn không bì kịp với Hoàng cung. Cho nên Hoa Thường thật sự bị vẻ nguy nga long lộng lẫy này làm hoa mắt. Bất luận xuất thân như thế nào, đến nơi Hoàng cung này, cũng chỉ là người nhà quê.

Ở trong mắt Hoàng đế, sẽ vì xuất thân của người mà gia tăng tiền đặt cược, nhưng nếu trong lòng người tự cho rằng xuất thân của mình là tiền đặt cược, thì cũng không thắng được Hoàng đế. Xuất thân có cao hơn nữa, so với Hoàng đế làm chủ cả thiên hạ thì hình là cái gì?

Đột nhiên Hoa Thường nghe thấy tiếng tinh roi rõ ràng, nằng nập tức phản ứng kịp thời, là Hoàng thượng tới. Tinh roi còn gọi là tinh roi, dùng kim ti bện thành, đầu được bôi sáp, đánh xuống đất kêu rít vang. Là một loại nghi thức của Hoàng đế, bình thường dùng để hội triều hoặc là khẩu lễ nghi khi cử hành điển lễ có nghi thức trọng đại. Đương nhiên, hiện giờ Hoàng đế đang trong lúc xuất hành, Hoa Thường vừa mới tiến cung, Hoàng đế lại là lần đầu đi giá đến Thượng Dương cung, vì tò về trịnh trọng nên dùng tinh roi.

Quả nhiên lúc Hoa Thường đứng dậy chính sửa y trang của mình một chút, liền nghe được tiếng tiểu thái giám hô chói tai: "Hoàng thượng giá lâm!"

Mấy cung nữ nhất đẳng có chút bối hoảng, thận trọng sửa sang lại trang phục của Hoa Thường, đỡ tay nàng, vội đi ra cửa, nghênh đón ngoài điện. Hoa Thường đứng ở cửa Thượng Dương cung, lễ phép cúi đầu. Chỉ chốc lát sau, xa liền màu vàng sáng của Hoàng đế chậm rãi đi tới, sau đó từ từ hạ xuống. Hoa Thường quý gối, hành đại lễ: "Thần thiếp Phi vị Hoa thị cung nghênh bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Miễn lễ." Bỗng người màu vàng chậm rãi nói, thanh âm trầm ổn có lực.

"Tạ bệ hạ." Hoa Thường dập đầu lần nữa, sau đó được cung nữ đỡ đứng dậy. Hoa Thường hơi cúi đầu, không dám tùy tiện ngẩng đầu nhìn thẳng thiên nhan.

Lúc này Hoàng đế lại nhìn thẳng Hoa Thường. Hoa Thường ăn mặc vô cùng nghiêm trang, vóc người còn nhỏ nhưng dáng người đoan trang, khiến người khác cảm thấy mình mai yêu kiều, lại rất tinh ung dung. Trong lòng Hoàng đế giật đầu một cái, ánh mắt của hắn sẽ không sai, Hoa thị này xem ra chính là một người thận trọng. Dĩ nhiên, dung nhan xinh đẹp lại giúp Hoa Thường thêm tiến cung.

Năm nay Hoa Thường chưa tới mười lăm, ở hiện đại cũng chỉ là một có bé mà thôi, nhưng ở trong mắt người cổ đại, đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Gương mặt tròn trịa, chiếc cằm cong cong mượt mà. Ánh mắt đen sáng, lông mi dài rủ xuống, mang theo một độ cong nhu thuận. Trán đầy đặn, lông mày thanh mảnh, sống mũi cao, đôi môi mím chặt hơi nhếch lên, mang theo một biểu tình nghiêm trang. Hoàng đế âm thầm cười một cái, nhìn phi tử của mình xinh đẹp như đoá hoa mới hé nở, hơn nữa xuất thân lại cao quý, tính cách ôn nhu trầm ổn, đây là chuyện cực kỳ tốt rồi. Hoàng đế đặt tay Hoa Thường nói: "Vào thôi, bên ngoài gió lạnh."

Thời tiết tháng chạp giống như hoa tuyết băng lãnh, đem theo cái lạnh rừng mình thấu xương.

Hoa Thường bị Hoàng đế kéo tay, trong lòng căng thẳng một chút, sau đó nhu thuận đi theo bước chân của nam nhân bên cạnh, chậm rãi bước vào tòa cung điện này. Trong lòng Hoa Thường có chút loạn, trong đầu cũng không nghĩ được cái gì. Ánh mắt lo lắng nhìn vào nơi giao nhau của bàn tay hai người. Tay Hoàng thượng rất lớn, mang theo vết chai do nhiều năm luyện võ, nhưng làn da rất tốt, hoàn toàn không có thương tích, mà tay nàng thì lại nhỏ bé, trắng nhũ, trắng nõn, có tay cung lộ ra ngoài, có cảm giác không đủ một nắm tay.

Đi vào chính điện, Hoa Thường cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ ngồi nghỉ một lát, thần thiếp cho người bày biện dâng trà."

Hoàng đế buông tay của Hoa Thường ra, ngồi trên ghế gỗ lim bên cạnh, ôn nhu nói: "Ái phi không cần câu nệ."

Hoa Thường nghe lời ngẩng đầu lên: "Vâng, thưa Hoàng thượng."

Bệ hạ là kính ngữ xưng hô để bày tỏ cung kính, bình thường chỉ dùng ở các trường hợp nghiêm trang. Hoa Thường tỏ lòng kính cẩn, mới một mực gọi bệ hạ, bây giờ Hoàng đế đã mở miệng, Hoa Thường đành thuận theo để thành Hoàng thượng. Đây cũng là lần đầu Hoa Thường nhìn thấy mặt mũi Hoàng thượng.

Hiện tại Hoàng đế đến tuổi thọ dụng căn cơ, dáng người cường tráng cao lớn, trong mắt của Hoa Thường thì có chút hơi mập. Đương nhiên ở trong mắt người thời đại này, cái này không gọi là mập mà gọi là khỏe mạnh. Dung mạo Hoàng thượng khá bình thường, màu da hơi trắng, lông mày rậm đen, ánh mắt lấp lánh có thần, mang theo ánh sáng tối thiểu, mũi có chút to rộng, nhưng không mất hài hòa, khỏe miệng mang ý cười thân thiện, khiến cả người hẳn như hòa rất nhiều. Hoa Thường không dám quan sát仔细, chỉ trong nháy mắt lại cúi đầu, trên mặt khăn trang mang theo màu đỏ nhân nhật.

Hoàng đế cười to, khiến ái phi của mình xấu hổ, đây cũng là một chuyện làm cho nam nhân vui sướng. Hoa Thường không biết làm sao, nắm chặt khăn tay, màu đỏ trên mặt càng đậm. Không dám ngẩng đầu, Hoa Thường cố trấn định quay đầu lại

nói: "Cốc Hương, nhanh đi phân phó Ngự Thiện phòng một tiếng, Hoàng thượng dùng bữa ở Thượng Dương cung."

Cốc Hương phúc thần đáp vâng, sau đó hành lễ với Hoàng thượng, liền cáo lui ra ngoài.

Trong lòng Hoa Thường thật ra rất khấn trương, coi như sống thêm một đời, kinh nghiệm lấy chồng không có, kinh nghiệm đối mặt với người thống trị thế giới này lại càng không. Hoàng đế nhìn hai gò má Hoa Thường đỏ bừng, nề tình nạng mới tiến cung, quan tâm nói: "Ái phi cũng ngồi đi."

Hoa Thường nhỏ giọng đáp, sau đó cẩn thận ngồi xuống bên cạnh chỗ ngồi của Hoàng đế.

"Nghe nói phụ thân nạng thỉnh thoảng cảm phong hàn, hiện giờ đã hồi phục chưa?" Giọng nói ôn hòa của Hoàng đế vang bên tai Hoa Thường.

Trong lòng Hoa Thường lại chợt giật mình, sau đó bình tĩnh trả lời: "Phụ thân lớn tuổi, vốn chỉ là bệnh nhẹ, nhưng không dưỡng cẩn thận, lại vào đông nên nặng hơn một chút, e là còn cần thêm vài ngày nữa mới có thể khỏe hẳn."

Hoàng đế nhìn đáng vẻ có chút khấn trương của Hoa Thường, nụ cười ôn hòa. Hắn biết Hoa Sắc chính là tâm khí không thuận nên bệnh liệt giường, đối với tính khí nhỏ nhen của Hoa Sắc, hắn cũng không cảm thấy uy nghiêm bị khiêu chiến. Hoàng đế cũng biết chuyện này mình làm không chân chính, lúc ấy cũng là sơ sót, không nhìn kỹ xuất thân của Hoa Thường, lại giữ lại bài tử, dẫn đến kết quả lúng túng như hiện giờ. Có điều Hoàng đế đối với kết quả hiện tại rất là hài lòng. Hoa Thường không chỉ có mỹ mạo, hơn nữa còn có phong thái, có hơi hướng thế gia. Không nên xem thường cảm giác chinh phục của nam nhân đối với nữ nhân xuất sắc, Hoàng đế cũng giống như vậy.

"Trẫm đã ban thưởng nhân sâm, cầu kỳ, ái phi không cần quá mức lo lắng cho bệnh tình của phụ thân nạng." Hoàng đế một lần nữa nắm tay Hoa Thường, cúi đầu đến gần nạng, ôn hòa nói.

Hai gò má của Hoa Thường đỏ hơn, khẽ rũ mắt, dịu dàng thấp giọng nói: "Tạ Hoàng thượng."

"Haha ái phi tạ ơn trẫm như thế nào?" Hoàng đế sang sảng cười to.

Hoa Thường cảm thấy không khí tràn ngập ấm áp, không dám tin vị Hoàng đế này có thể dùng giọng điệu coi mờ mà nói ra lời khiến người khác xấu hổ như vậy.

"Hoàng thượng là chủ nhân của cả thiên hạ, thần thiếp chỉ là hạng nữ lưu, nào có vật gì có thể dâng để tạ ơn Hoàng thượng, chỉ có thể cảm niệm ân đức của Hoàng thượng ở trong lòng mà thôi." Hoa Thường mắc cỡ đỏ mặt, ngừng đầu nói.

Nụ cười ở khóe miệng Hoàng đế lớn hơn: "Ái phi ở tại hậu cung này, chính là đã tạ ơn trẫm."

Hoa Thường nghe lời tò tính kín đáo như vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vị Hoàng đế này cũng không tính là quá lộ liễu.

Hoàng đế thấy da mặt Hoa Thường thật sự rất mọng, cũng không nói thêm nữa, dời đề tài khác, hỏi thăm về gia cảnh trong nhà Hoa Thường thêm một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9: Thị Tầm

Edit: Viên Tu viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

Cùng tán gẫu với Hoàng thượng thật là vui vẻ.

Hoa Thường có chút ngạc nhiên, vị Hoàng đế này tuy rằng cao lớn cường tráng nhưng ngữ khí lại ôn hòa bình tĩnh. Đề tài nói chuyện phiếm cũng chỉ đặc biệt xoay quanh trong phạm vi hiểu biết của Hoa Thường, thậm chí còn mang theo vài phần ý vị nhân nhượng.

Hoa Thường cảm giác rõ ràng được rằng Hoàng thượng rất chu đáo tỉ mỉ quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Nhận thức được điều này khiến cho Hoa Thường cảm thấy thật sự vui sướng, có một trọng phụ tính tình tốt lại còn cẩn thận thật là một chuyện tốt.

Nếu Hoàng đế là một người ngang ngược bá đạo, lạnh lùng coi khinh người khác, thì Hoa Thường thực sự không biết phải làm thế nào để có thể sống chung, chứ đừng nói gì đến việc có thể đi vào nội tâm của Hoàng thượng.

Hoa Thường dịu dàng cười, Cốc Hương từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ rồi cung kính nói: "Ngự Thiện phòng đã đưa bữa tối tới, bệ hạ và nương nương muốn dùng thiện chưa?"

Hoa Thường nghe vậy liền quay đầu nhìn về phía Hoàng đế.

Hoàng đế cười cười gật đầu: "Canh giờ cũng không còn sớm, bảy thiện đi".

Gò má Hoa Thường ửng đỏ lên, hiện tại chỉ vừa mới qua giờ Dậu (*từ 17 giờ đến 19 giờ*), cái gì mà canh giờ không còn sớm nữa, rõ ràng vị bệ hạ này đang suy nghĩ đến việc làm ấm giường rồi!

Hôm nay là ngày đầu tiên Hoa Thường vào cung, nhất định Hoàng đế sẽ nghỉ lại ở chỗ nạng. Hoàng đế nhìn bộ dáng thẹn thùng của Hoa Thường, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Ngoài cửa các cung nữ nối đuôi nhau bụng thức ăn đi vào. Được dọn lên đầu tiên chính là trà Long Tĩnh, đây là loại trà thượng được dùng trong cung đình.

Hoa Thường vừa mới vào ở Thượng Dương cung. Nội Vụ phủ và Ngự Thiện phòng cũng không biết Hoa Thường thích cái gì cho nên tất cả đều dựa theo thông lệ mà chuẩn bị. Sau đó toàn bộ sự chú ý của Hoa Thường đều dồn vào những món ăn hấp dẫn được bày ở trên bàn.

Các cung nữ uyển chuyển lần lượt bưng khay bạc đựng đầy thức ăn đặt lên bàn, Hoa Thường đếm một vòng, có tất cả mười sáu món. Nàng phỏng đoán, đây nhất định không phải theo phần lệ của nạng, mà là theo quy cách dùng bữa của Hoàng thượng.

"Nhân lúc đồ ăn vẫn còn nóng, mau ăn đi." Hoàng đế dùng đũa bạc gấp một miếng thịt để vào trong chén của Hoa Thường: "Đây là Quý hoa trăm nhục (*thịt bằm hoa hương dương*), món ăn sở trường của ngự trù, nạng ném thử đi".

Hoa Thường có chút ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, nhẹ giọng nói: "Tạ Hoàng thượng".

Sau đó nàng cầm đũa gấp thịt trong chén cho vào miệng, hương vị quả thật là không tồi. Nàng là không phải người thích ăn thịt nhưng cũng cảm thấy mùi vị tương đối ngon miệng.

Hoa Thường cẩn thận quan sát một chút, thấy thức ăn trên bàn phần lớn là thịt, xem ra Hoàng thượng thích ăn mặn. Cũng đúng thôi, nhìn thể trạng của Hoàng đế, cũng biết được là người thích ăn thịt... Người phương Bắc phần lớn là thích ăn thịt, hoàng tộc Trần thị là người phương bắc chính cống, cho nên chuộng ăn thịt hơn cũng không có gì là kỳ quái.

Hoa Thường có thói quen là khi ăn và ngủ thì không nói chuyện. Văn hóa ẩm thực của Hoàng đế cũng tương đối tốt, vì lẽ đó hai người rất là an tĩnh ăn xong bữa cơm này.

Sau khi ăn xong lại tới ba món tráng miệng: bánh hoa mai, bánh hộp ý, và chè hạnh nhân. Hoa Thường và Hoàng đế đều chỉ ăn thêm vài miếng rồi buông xuống. Các cung nữ bụng chầu đồng lên cho hai người rửa tay rồi lui ra ngoài. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí lại lâm vào yên lặng.

Chuyện khuê phòng không thể cứ thế mà nói ra ngoài miệng được, đây không chỉ là chuyện tư mật thầm kín mà còn là chuyện xấu hổ. Dù là người có tu dưỡng, Hoa Thường và Hoàng đế đều có chút lúng túng. Hoa Thường chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhất định là nạng sẽ không chỉ động mở miệng trước. Mà Hoàng đế khi đối mặt với phi tử có diện mạo xinh đẹp trong sáng thuần khiết, cũng không tiện nói quá rõ ràng. Nếu như trong nội tâm vị phi tử xuất thân thế gia này khinh bỉ lời của hắn, vậy thì thật là bị kịch.

"Ái phi, chúng ta đi ngủ đi." Cuối cùng vẫn là Hoàng đế nhẹ nhàng mở miệng, bàn tay to lớn nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của Hoa Thường. Nàng cúi đầu thật sâu, nhẹ giọng nói: "Vâng."

Sau đó, Hoa Thường được thái giám và cung nữ hầu hạ tắm rửa thay y phục.

Dưới ánh nến mờ nhạt, Hoa Thường thậm chí có một loại ảo giác rằng nam nhân trước mặt này đích thị là mặt trời của nàng, là nam nhân quyền thế nhất thiên hạ.

Ảnh nền ăn sau màn sa trường, một đêm ngàn năm còn vẫn vương.

Hận tình tú kia mau chuyển hướng, bấy chìm lúu lo thức người thương. [1]

[1]: Dịch thơ, trích từ bài thơ *Ô tề khúc* của tác giả *Từ Lăng*, triều Nam Bắc. Bài thơ nói về sự say mê về đẹp của người con gái trong khuê phòng.

Trời còn chưa sáng, Hoàng đế đã thức dậy, tất nhiên Hoa Thường cũng tỉnh giấc. Giờ Mão (*từ 5h đến 7h sáng*) là giờ Hoàng đế thượng triều. Đường kim Hoàng thượng chuyển cần với chính sự, từ khi đăng cơ tới nay chưa bao giờ bỏ thượng triều sớm.

Vào mùa đông thời tiết rét lạnh, vì nghĩ tới sức khỏe của thân tử mà Hoàng đế đổi thành hai ngày thượng triều một lần. Cho dù vậy, thời điểm không thượng triều thì Hoàng đế vẫn đứng hạn dây sơm, tới thư phòng xử lý chính vụ.

Hoa Thường vừa được nhận mưa móc, thân mình có chút không khỏe, chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử mười lăm tuổi mà thôi. Đương nhiên Hoa Thường sẽ không lộ ra biểu tình mệt mỏi, mà ôn nhu đứng dậy, giúp Hoàng đế thay y phục.

"Ái phi nằm xuống nghỉ thêm một lát đi, không cần mệt nhọc như vậy", Hoàng đế nhẹ nhàng cầm tay Hoa Thường, thấp giọng nói.

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, thắm tím ngỏo ngào thêm vài phần. Tối hôm qua vị bệ hạ này thấp phần ôn nhu, hôm nay lại chăm sóc như thế, xem ra hẳn là một người tốt, có thể chung sống hòa thuận với nhau.

"Vâng." Hoa Thường ôn nhu đáp, sau đó gọi ra phía ngoài cửa: "Người đâu, mau vào hầu hạ bệ hạ rửa mặt thay y phục."

Một đám cung nữ và thái giám bung chấu đồng, khăn sạch nối đuôi nhau đi vào.

Hoa Thường lui sang một bên, thỉnh thoảng hỗ trợ dâng lên khăn mặt, dâng người đoan trang nhu thuận.

"Hoàng thượng, đồ ăn sáng vẫn chưa dùng, có muốn tuyên thiện không?" Hoa Thường nhẹ giọng hỏi

Hoàng đế nhìn sắc trời vẫn còn tối đen bên ngoài một lúc, lắc đầu nói: "Canh giờ đã muộn, hôm nay không cần dùng, tạm trực tiếp thượng triều."

Hoa Thường khẽ nhu mày, mặt có chút ưu phiền, quay đầu nói với Đại thái giám Trần Hi bên người của Hoàng thượng: "Trần công công, Hoàng thượng hạ triều, nhớ bảy điểm tâm cao hoa quế chung hạt dẻ, tốt cho tiêu hóa, để Hoàng thượng dùng một chút."

Trần Hi cười đến vui mừng, khuôn mặt tròn trĩnh càng thêm vẻ thân thiết, cúi người đáp: "Vâng, nô tài tất nhiên nhớ rõ."

Hoàng đế cười cười, đối với hành vi của Hoa Thường và Trần Hi mở một mắt nhắm một mắt.

Lại nói Trần Hi công công này địa vị trong cung cũng không tầm thường, là Đại thái giám bên cạnh Hoàng đế, chính là người tâm phúc mà tiền triều hay phi tần hậu cung đều muốn lấy lòng, huống chi ở trong lòng Hoàng đế, hẳn cũng có địa vị khác biệt.

Vị công công này từ nhỏ đã vào cung, còn từng lập được công lao cứu giá, được Hoàng đế ban cho quốc họ, ai gặp đều phải tôn xưng một tiếng Trần công công.

Trần công công từng vì sơ sẩy mà gây ra hỏa hoạn ở Dịch Đình cung, ngọn lửa lớn thiêu cháy hơn phân nửa cung điện. Bởi vì Dịch Đình cung thuộc sự quản lý của hậu cung, cho nên Hoàng hậu nương nương và Thái hậu nương nương phụ trách tra rõ việc này. Đến khi tra được là do Trần Hi công công, Hoàng hậu nương nương lưỡng lự không biết nên xử phạt thế nào, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mà Thái hậu nương nương càng dứt khoát hơn, một câu chốt vấn cũng không có, trực tiếp hạ lệnh xem như chuyện này chưa hề phát sinh. Sau khi Hoàng đế biết được sự việc, một câu răn dạy cũng không có, lại còn ban thưởng ngọc phẩm coi như an ủi Trần công công.

Đối với vị Trần Hi công công được lưu truyền này, trong lòng Hoa Thường có phần kiêng kị.

Phải biết rằng kiến trúc cung đình cổ đại đều được xây dựng bằng gỗ, cho nên việc dùng lửa ở trong cung phải cẩn thận, xung quanh các cung đều có lu đồng lớn chứa đầy nước, chính là để đề phòng ngừa vạn nhất có chuyện bất trắc xảy ra. Một khi phát sinh hỏa hoạn, kỳ thật không hề dễ dàng khống chế.

Chỉ cần xảy ra hỏa hoạn, điều tra ra sự việc, cho dù có chém mất trăm tám mươi cái đầu cũng xem như chưa đủ. Bởi vì chuyện này của Trần Hi công công, Hoàng đế còn răn dạy Hoàng hậu, nói rằng chuyện bé xé ra to. Hoa Thường vì Hoàng hậu chịu oan ức mà cũng e sợ vài phần.

Hoàng đế cũng không biết Hoa Thường đang suy nghĩ gì, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền cúi đầu nhìn Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Sau khi tắm đi, ái phi nghỉ ngơi nhiều thêm một chút."

Hoa Thường rũ mắt: "Vâng, thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Hoa Thường theo Hoàng đế ra đến tận cửa Thượng Dương cung, quỳ lạy, nhìn theo loan giá của Hoàng đế đi xa mới xoay người hồi cung.

Cầm tay của Cốc Hương trở lại nội thất, Hoa Thường dựa trên nhuyễn tháp thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cảm giác trong người ấm lên một chút.

Hoàng đế đối với nàng vô cùng ôn hòa, điều này khiến cho Hoa Thường thấp phần vui vẻ. Thế nhưng Hoa Thường cũng không cho là mình có thể thư thái hoàn toàn, rằng Hoàng đế thật sự là người tốt, có thể chung sống hòa thuận.

Địa vị bọn họ thực sự quá chênh lệch, Hoa Thường biết rõ sự thật này. Nàng không thể phạm sai lầm, bởi vì dù cho không hề làm gì, nhưng trong mắt Hoàng đế, tất cả có thể đều là sai!

Nàng nhất định phải lấy lòng hắn, hắn là bá chủ thiên hạ, hắn nắm giữ vận mệnh bách tính đất nước này, ai có tư cách ngang hàng với hắn, khiến hắn bao dung, khiến hắn yêu chứ? Trong mắt Hoàng đế, ái tình không đáng nhắc tới, bởi vì trong thiên hạ, người yêu hắn rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều.

Hoa Thường chớp chớp mắt, hơi nước trong mắt dần dần tiêu tan. Nàng không tủi thân, đây chính là con đường mà nàng đã chọn. Nàng tiến cung không phải vì chờ đợi sự sủng ái và tình yêu, mà bởi vì sự kính trọng độc nhất vô nhị, bởi vì nàng xuất thân thế gia.

Thân thể thực sự không thoải mái, thiếu nữ mười lăm tuổi trải qua chuyện phòng the vẫn là quá miễn cưỡng, thế nhưng khuôn mặt Hoa Thường vẫn luôn mang vẻ dịu dàng, mỉm cười ôn nhu.

Thân thể nàng có thoải mái hay không không quan trọng, vấn đề là Hoàng đế có thoải mái hay không. Trong lòng Hoa Thường phỏng chừng Hoàng đế cũng không có vui vẻ gì, vì cơ thể nàng quá cứng nhắc, ngoại trừ có một chút mềm mại cũng không còn ưu điểm nào khác. Hoa Thường rũ mắt xuống, tâm tư suy nghĩ

"Nương nương, người dùng chút đồ ăn sáng đi, giờ Thìn (*từ 7h đến 9h sáng*) còn phải tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Cốc Hương hành lễ, nhẹ giọng nói.

Hoa Thường giương mắt nhìn một loạt cung nữ đang bung thức ăn sau lưng Cốc Hương, gật đầu nói: "Dọn thiện đi."

Đồ ăn sáng trong cung quả thực cũng không xa xỉ, dựa theo phân lệ phi tần mà chuẩn bị có hai chén cháo và bốn món ăn, thanh đạm ngon miệng, tương đối phù hợp với khẩu vị của Hoa Thường.

Hoa Thường cũng không có dùng nhiều, dùng đĩa bạc gấp mấy miếng liền buông xuống. Ăn quá no đi bái kiến Hoàng hậu cũng là đại bất kính. Hơn nữa hôm nay nàng không chỉ có thỉnh an Hoàng hậu, mà còn thỉnh an cả Thái hậu nương nương. Muốn sống thật tốt ở trong cung, người không thể đắc tội nhất chính là Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 10: Chương 10: Thái Hậu Yêu Thích

Edit: Viên Tu viện.

Beta: An Thực phi.

Hoa Thường mặc cung trang màu đỏ thắm, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng bằng gấm màu trắng viền chi bạc thêu hoa văn xanh nhạt, ngồi kiệu đến Vị Ương cung.

Ở cùng một cung với nàng, Mạnh Lương viện ngồi trong một kiệu nhỏ khác đi theo phía sau Hoa Thường. Lúc Hoa Thường xuất phát cũng không gọi là sơm, đi đến nửa đường vừa vận dụng phải một đoàn người khác. Hoa Thường phất tay ra hiệu dừng kiệu, bàn tay trắng nõn vén rèm lên, nhìn xa xa, đây chính là đoàn người của một trong Tứ phi.

Đại thái giám bên cạnh nhỏ giọng nói: "Đó chính là kiệu của Thực phi nương nương, chúng ta có dừng lại đợi không?"

Đây chính là quy củ trước giờ ở trong cung, nếu trùng hợp gặp nhau trên đường vậy thì nên cùng nhau đi, cũng là thể hiện tỷ muội tình thâm, hậu cung hòa hợp. Đương nhiên chuyện này cũng là vì muốn các phi tần gần gũi với nhau hơn.

"Tất nhiên là phải đợi cùng đi với Thực phi tỷ rồi." Hoa Thường ôn hòa phản phó nói: "Hạ kiệu xuống trước đi."

"Vâng, nương nương." Thái giám nhỏ giọng đáp một tiếng.

Phía sau Mạnh Lương viện nhìn thấy Hoa Thường hạ kiệu xuống, biết là gặp được Thực phi, cũng từ kiệu nhỏ đi ra, đến bên cạnh Hoa Thường hành lễ.

Hoa Thường nhìn Mạnh Lương viện cụp mi rũ mắt đứng bên cạnh, chẳng qua cũng chỉ là hài tử mười ba mười bốn tuổi, nhưng lại có vẻ vô cùng cẩn trọng. Y phục trên người đều là màu xanh nước biển, trang sức đơn giản, khuôn mặt thanh tú nhưng lại không quá mức nổi bật để khiến người khác chú ý tới, không tạo được cảm giác về sự hiện diện của nàng.

Hoa Thường cười cầm tay Mạnh Lương viện nói: "Hiện tại thời tiết rét lạnh, Lương viện muội muội cũng nên chú ý giữ ấm thân thể, sao không khoác áo choàng khi ra ngoài?"

Mạnh Lương viện có vẻ thụ sùng nhược kinh (*được yếu quý mà sợ hãi*), ôn nhu nói: "Làm phiên nương nương lo lắng, là thấp tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, còn nhiều sợ xuất."

Hoa Thường vỗ vỗ bàn tay Mạnh Lương viện trấn an, trách mắng cung nữ bên cạnh: "Còn không mau cho người lấy áo choàng của nương nương người tới đây."

Tiểu cung nữ sắc mặt trắng bệch, cuống quýt hành lễ: "Thưa vâng!"

Mạnh Lương viện rũ mi mắt xuống, có chút lo lắng bất an.

Đến khi Mạnh Lương viện mặc thêm áo khoác, cũng là lúc kiệu của Thục phi đi tới trước mặt Hoa Thường.

"Ta từ xa đã nhìn thấy một vị mỹ nhân, trong lòng có chút kinh ngạc, là tiên nữ nhà ai rơi xuống hoàng cung này, đến gần mới thấy hóa ra là Hoa Phi muội muội, ta thật vui mừng muốn chết." Thục phi còn chưa thấy bóng dáng đã nghe thấy tiếng, giọng nói mềm mại vang lên mang theo ba phần nhanh nhẹn.

Thân hình mảnh khảnh của Thục phi từ kiệu bước xuống, uyển chuyển nhẹ nhàng giống như chim, cung trang chỉnh tề khiến cho nàng tăng thêm mấy phần mỹ vị tựa thiên tiên.

Hoa Thường nở nụ cười chân thành, thanh âm ôn nhu nói: "Thần thiếp sao có thể nhận nổi lời khen như vậy của Thục phi tỷ tỷ, tỷ mới là người xứng với hai chữ tiên nữ."

Mạnh Lương viện phía sau Hoa Thường và Ôn Tần phía sau Thục phi đều nhìn nhau chào hỏi, hàn huyên đôi câu rồi rời kiệu.

Hai đoàn người hợp thành một đường, không còn vẻ đơn độc.

Nghe nói phi tần trong cung của Tiên đế rất nhiều, mỗi sáng sớm kiệu của phi tần đi thỉnh an có thể làm tắc nghẽn các con đường ở trong cung. Về sau Tiên đế hạ lệnh, cung phi từ Chính Lục phẩm Cơ - trở xuống không cần phải thỉnh an mỗi ngày, chỉ cần thỉnh an chủ vị của cung mình đang ở là được.

Hậu cung của Đường kim Hoàng đế hiện tại không quá đông đúc, cho nên quy củ này cũng bị bãi bỏ.

Đến Vị Ương cung, thái giám thông truyền một tiếng, Hoa Thường và Thục phi cùng nắm tay nhau đi vào.

"Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường." Mọi người đồng loạt hành lễ.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí chủ vị, khuôn mặt ôn hoà: "Miễn lễ, đứng lên đi."

"Thục phi muội muội và Hoa Phi muội muội tới sớm rồi, các tỷ muội khác còn chưa đến đâu." Sau khi Hoàng hậu ban ngồi, liền nở nụ cười nói chuyện, có vẻ như là người dễ gần.

Thục phi là lao nhân ở trong cung, không giống như các phi tần mới nhập cung có chút kính sợ đối với Hoàng hậu, ngữ khí lạnh lẽo trả lời: "Ôn Tần trong cung của thần thiếp vừa mới nhập cung, một số chuyện vẫn chưa hiểu rõ, chỉ lo ngộ nhớ để lỡ canh giờ thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nên từ sáng sớm đã khởi hành. Cung nữ bên cạnh thần thiếp bẩm báo lại, thần thiếp cảm thương cho rằng đây một lòng chân thành, vậy nên cũng tới sớm hơn."

Thục phi nói chuyện ngữ điệu nhanh nhẹn, nhẹ nhàng lưu loát, mang theo một chút khẩu âm Giang Nam, có một loại êm tai khó tả.

Mặt Ôn Tần đỏ bừng mặt mảnh, cảm kích tay nương nương che miệng cười: "Là Thục phi nương nương xót thương thần thiếp, thần thiếp vừa mới vào cung, may mà được nương nương chiếu cố."

Thục phi không thêm đề ý, vậy vậy khẩn với Ôn Tần: "Chuyện này có gì to tát."

Hoa Thường ở một bên cũng không nói nhiều, Mạnh Lương viện có chút hăm mộ nhìn về phía Ôn Tần, quả đúng là bộ dáng của tiểu hải tử.

Trong lòng Hoa Thường đang cân nhắc về những người này. Hoàng hậu rộng lượng bao dung, thấy mức độ khoan nhượng của nàng ta đối với Thục phi liền biết đây không phải là người hà khắc. Thục phi xinh đẹp nhanh nhẹn, cũng không có ý đồ xấu, chỉ là đối với các lễ nghi tâm thường không lưu tâm lắm. Đường nhiên điều này cũng có liên quan đến việc nàng ta vô cùng được sủng ái.

Ôn Tần là nữ tử ôn nhu tao nhã, cẩn trọng chu đáo, xem ra ở cùng với Thục phi cũng không tệ. Theo góc độ nào đó mà nói thì gia thế hai người bọn họ tương đương nhau, được giáo dưỡng tốt, nên có nhiều tiếng nói chung.

Mạnh Lương viện là nữ nhi được chiều chuộng bảo bọc trong nhà, nên năng lượng cẩn thận để đặt. Khi đối mặt với người có xuất thân cao quý hay các phi tần có phần vị cao trong cung, rõ ràng là nàng không đủ tự tin.

Đương nhiên đây chỉ mới là ấn tượng ban đầu, ở chung lâu ngày thì mới có thể nhìn ra được ai là người tốt, ai là người xấu.

Khi đang nói đến chuyện lý thú trong cung Thục phi, thì ngoài cửa có cung nhân thông báo, Trịnh Phi của Ngọc Hoa cung và Lục Tần đã đến.

Trịnh Phi và Lục Tần cũng đều là lao nhân ở trong cung, gọi là thỉnh an kỳ thật khá là tùy ý. Lục Tần có một chút trầm mặc, còn Trịnh Phi thì đang tức giận.

Hoàng hậu nhìn Trịnh Phi cười hỏi: "Ta nhìn muội muội giận đến tái mặt, là ai chọc tức muội vậy?"

Trịnh Phi không lên tiếng. Lục Tần bên cạnh đành mở miệng giảng hòa: "Trên đường đến đây bọn muội có gặp Lan Tiệp dư."

Hoàng hậu vừa nghe đến đây liền hiểu vì sao Trịnh Phi tức giận.

Trong cung này các phi tần không phải là không có ân oán, chỉ là tất cả mọi người đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, hoàng hoa khuê nữ, nhận được sự giáo dục tốt, cho dù có không thích ai thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không thể hiện ra ngoài mặt khó coi đến như vậy. Mọi người khi gặp mặt đều gọi nhau là tỷ muội tốt.

Thế nhưng, lại có một người ngoại lệ, chính là vị Lan Tiệp dư này. Lan Tiệp dư ở trong cung được sủng ái chỉ sau Thục phi, dưới gối còn có một công chúa, hiện tại là người duy nhất trong cung. Đáng tiếc, Lan Tiệp dư không thể hòa hợp với mọi người. Đứng nói từ trước đến nay vẫn luôn bất hòa với Thục phi, Trịnh Phi, mà người luôn xử lý mọi việc công bằng như Hoàng hậu cũng không thể chịu nổi bộ dáng cao ngạo của nàng ta.

Vừa nói tới, ngoài cửa cung nhân liền bẩm báo, Lan Tiệp dư và Ninh Quý tần tới. Hai người không thường xuất hiện là Viên Thường tại và Tống Thường tại cũng theo Ninh Quý tần đến.

Hoàng hậu phát tay cho người tiến vào.

Ninh Quý tần khí sắc không tệ, vẫn diện trang phục giống hôm qua đi vào. Ngược lại, Lan Tiệp dư phía sau Ninh Quý tần vẻ mặt bình thản, nhìn Ninh Quý tần phía trước, ánh mắt không tốt.

Hoàng hậu cười cười nói: "Đều ngồi xuống đi, tỷ muội các cung đều tới cả rồi, nghỉ một lát rồi chúng ta đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu."

Lan Tiệp dư định nói gì đó, nhưng thấy mấy phi tần địa vị cao không ai để ý đề nàng, liền ngồi hờ dỗi một mình.

Hoa Thường không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết nguyên nhân sâu xa chính là đều do vị Lan Tiệp dư này.

Nếu muốn sống tốt ở hậu cung thì không thể gây thù chuốc oán khắp nơi. Hiện tại Lan Tiệp dư dựa vào sự sủng ái và Công chúa liền đắc tội với những nhân vật như Trịnh Phi và Ninh Quý tần. Về sau nàng ta nhan sắc tàn phai, e rằng cuộc sống sẽ gian nan.

Sau một khắc (*15 phút*), uống xong chén trà, Hoàng hậu dẫn đầu đoàn người như mây đến Từ Ninh cung.

Thái hậu ở Từ Ninh cung là người nhân từ, thích yên tĩnh, cũng không yêu cầu mỗi ngày phải tới thỉnh an. Sau khi thượng lương cùng Hoàng hậu, phi tần hậu cung chỉ cần mười ngày một lần đến thỉnh an là được.

"Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an". Chúng phi tần oanh oanh yến yến cung kính hành lễ.

Ngồi phía trên, khuôn mặt Thái hậu nở nụ cười, hiền từ ôn hòa: "Tất cả miễn lễ".

"Tạ Thái hậu". Các vị phi tần thấy Hoàng hậu đứng dậy mời từng người đứng dậy tạ ơn.

Sau khi dựa theo thứ tự ngồi xuống, Hoa Thường mới dám ngừng đầu nhìn bộ dáng của Thái hậu. Mái tóc của Thái hậu đã bạc một nửa, khuôn mặt cũng có vẻ già nua, nhưng ánh mắt bình thản ôn hòa, nụ cười an tĩnh.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí thứ nhất bên trái, cười dịu dàng nói: "Thần mình mẫu hậu có khỏe mạnh không? Mấy ngày trước Hoàng thượng có đề cập với con đâu, quận Ngự Dương tiến cống một nhánh nhân sâm nghìn năm, nghe nói cực kỳ quý hiếm, con đâu định dâng lên hiếu kính với mẫu hậu."

Thái hậu cười gật đầu: "Người thật có tâm".

Nụ cười của Hoàng hậu vẫn không đổi, đối với thái độ có chút thờ ơ lãnh đạm của Thái hậu đã luyện thành thói quen.

Thục phi trong hậu cung có thể nói là người đứng đầu từ phi, cũng rất giỏi trong việc tạo nên bầu không khí vui vẻ, thấy thái độ Thái hậu lạnh nhạt, cũng không để bụng, mở miệng cười nói: "Thái hậu nương nương, trong cung lại mới có thêm mấy vị muội muội như hoa như ngọc, người có thể từ từ thưởng thức, trong tương lai bọn họ vì người mà sinh hạ mấy Hoàng tôn, hiếu thuận thật tốt với người."

Thái hậu nghe lời này xong, nụ cười trên mặt có vẻ chân thật hơn một chút, chỉ vào Thục phi cười nói: "Người tiểu hầu (*con khi nhỏ*) này, giỏi nhất là làm trò khiến ai gia vui vẻ."

Sau đó quay đầu nhìn về phía Hoa Thường nói: "Ta có biết, mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành này chính là Hoa Phi, mau mau sinh cho ta mấy tiểu hoàng tôn, lão thái bà ta đây cũng có thể hưởng thụ niềm vui con cháu đầy đàn rồi."

Hoa Thường thấy Thái hậu đột nhiên nói chuyện với mình, kinh ngạc một hồi, sau đó lập tức đứng dậy hành lễ, dòm mặt cười nói: "Thần thiếp xin nhận phúc lành của Thái hậu nương nương."

Nàng là con dâu mới, không cần quá cẩn thận khéo léo đưa đẩy, chỉ cần tỏ thái độ thẹn thùng là được rồi.

Sắc mặt Thục phi, Trịnh Phi có chút khó coi, Thái hậu chỉ điểm ra một mình Hoa Thường, rõ ràng là có ý riêng.

Tâm tình Thái hậu có vẻ không tệ, kêu Hoa Thường tiến lên, kéo tay nàng dẫn dò ti mừ: "Đứa nhỏ này, có người nhập cung thật là tốt, sinh hoạt trong cung nếu có gì không quen cứ nói, lão thái bà ta đây, còn có Hoàng hậu đều có thể đáp ứng cho người!"

Hoa Thường có chút thụ sủng nhục kinh, vội vàng nói: "Thái hậu nương nương tru ái, Hoàng hậu nương nương nhân từ, thần thiếp tuy mới vào cung, nhưng cũng không có chỗ nào không tốt cả."

Thái hậu cười híp mắt, vuốt tay Hoa Thường, yêu thích nói: "Đứa nhỏ này không cần đa lễ, nếu như người không có việc gì thì tới Tử Ninh cung nói chuyện với ai già. Ai già lớn tuổi rồi, thích nhất nữ hài từ trẻ tuổi xinh đẹp như hoa."

Hoa Thường hé môi cười nói: "Vâng, thần thiếp tuân chỉ", trong giọng nói mang theo chút thần thiết.

Thái hậu đối xử tốt với nàng, nàng cũng sẽ có qua có lại.

Ngoại trừ Hoa Thường ra, các phi tần còn lại không ai nói gì, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, ai mà chẳng muốn được tới trò chuyện cùng với Thái hậu? Chỉ là trước kia Thái hậu không cho các nàng đến thường xuyên mà thôi! Thục phi được Thái hậu yêu thích, cũng chỉ thỉnh thoảng đến bởi Thái hậu nói chuyện phiếm, như vậy đã là rất có thể diện rồi.

Trong lòng mọi người tuy không cam tâm nhưng có thể làm thế nào đây? Người ta xuất thân thế gia, chỉ một câu này thôi chính là toàn bộ lý do rồi. Âm thầm thờ dài một hồi, cảm thán không thôi. Ở thời đại này, kỳ thật xuất thân từ đâu cũng đã quyết định cuộc sống cả một đời.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Chìm Trong Cảnh Đẹp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thảo Hoàng Quý phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Việc Thái hậu yêu mến Hoa Thường cũng không gây nên phong ba bão tố gì. Ít nhất là ngoài mặt hậu cung vẫn bình tĩnh và hoà hợp như cũ.

Ngày thứ hai sau khi Hoa Thường tiến cung, Hoàng thượng vẫn lật thế bài của nàng như trước. Cốc Hương đi đến bên cạnh Hoa Thường hành lễ, khẽ nói: "Khởi bẩm nương nương, công công của Kiến Chương cung tới bẩm báo rằng, giờ Tuất (từ 19h đến 21h) Hoàng thượng sẽ đến đây."

Kiến Chương cung là tâm cung của Hoàng đế.

Hoa Thường gật đầu nói: "Ta biết rồi, tiện thể người vẫn sơ lại tóc cho ta, không cần quá cầu kỳ, đơn giản là được rồi!"

"Vâng, thưa nương nương." Cốc Hương thấp giọng đáp.

Cốc Hương rất khéo tay, những sợi tóc dài vào trong tay nàng liền đặc biệt nghe lời, rất đơn giản đã vắn xong kiểu tóc lẳng lơ kể [1].

Hoa Thường nhìn vào gương đồng cười cười, trong gương thoáng hiện lên một bóng hình mơ hồ không rõ, nhưng dường như rất rung động lòng người.

"Nương nương thật xinh đẹp!" Cốc Hương cúi đầu khẽ nói, sau đó cảm thấy dường như mình nói không được hợp quy củ nên có chút bối rối.

Hoa Thường nhìn nữ hài từ nhỏ tuổi, ôn nhu nói: "Cảm ơn người!"

Cốc Hương thoáng đỏ mặt, chân tay luống cuống, không biết nên nói gì, khúc miệng gãi gãi, khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh lộ ra vài phần non nớt đáng yêu.

Hoa Thường đứng dậy vỗ vỗ bả vai Cốc Hương: "Được rồi, người nghỉ ngơi một lát đi."

Cốc Hương cúi đầu hành lễ: "Vâng, thưa nương nương", sau đó bước chân nhẹ nhàng lui xuống.

Hoa Thường vận cung trang dành cho phi tần, tà áo dài màu đỏ thêu chim loan vĩ màu vàng quần lầy hoa hải đường, sắc sỡ điểm lệ, tha thướt uốn lượn mặt đất, khiến cho thiếu nữ trẻ tuổi càng tăng thêm phong thái ung dung cao quý.

Hoa Thường đến ngồi xuống bên giường, cung điện trống trải có chút lạnh lẽo, cho dù đã đặt chậu than, đốt huân hương, nhưng vẫn không thể nào xua đi sự giá rét của ngày đông. Hơn nữa, trong cung này, còn vô cùng tịch mịch, có đơn quanh quẩn.

Thật ra là có rất nhiều người, đồn năm cung nữ đứng ở bên cạnh, nhưng lại chẳng khác gì người gỗ, cúi đầu thật sâu, không dám gây ra một tiếng động, giống như là sợ quấy nhiễu tâm tư vị nương nương cao quý này.

Hoa Thường nhắm mắt, ngẩng đầu nói: "Đi chuẩn bị giấy bút và mực cho ta."

"Vâng, thưa nương nương."

Nàng muốn học cách quen với sự cô quạnh này. Ở trong cung, không phải ai cũng có tư cách tán gẫu giải sầu với nàng.

Giờ Tuất.

"Hoàng thượng giá lâm!" Âm thanh lạnh lạnh của thái giám ngoài cửa Thượng Dương cung vang lên.

Hoa Thường đã sớm chờ ở cửa cung, từ xa đã trông thấy loan giá của Hoàng đế. Thái giám thông báo chẳng qua là làm theo phép mà thôi. Ở trong cung này, không ai mù mắt đến nỗi không nhìn thấy xa giá màu vàng chói kia đâu.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa thường cúi đầu hành lễ.

"Ái phi miễn lễ." Thanh âm trầm thấp từ trên đầu truyền tới, tiếp đó Hoa Thường bị một đôi bàn tay rắn chắc đỡ lên.

"Về sau đừng đợi ở cửa cung nữa." Hoàng đế cầm đôi tay lạnh lẽo của Hoa Thường, ôn hòa mở miệng.

Hoa Thường thấp giọng nói: "Thần thiếp đã biết."

Hoàng đế cười cười, cởi áo khoác lông cáo màu bạc trên người xuống, khoác lên người Hoa Thường. Nàng rút bả vai, kinh ngạc ngẩng đầu. Hoàng đế cao hơn Hoa Thường hai cái đầu, Hoa Thường phải ngẩng đầu thật cao thì mới có thể nhìn thẳng vào mặt Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn đáng vẻ Hoa Thường đang ngẩng cao đầu, khuôn mặt mỹ lệ non nớt tràn đầy vẻ kinh ngạc, sùng nịnh cười ra tiếng: "Haha, vóc đáng của nàng nhỏ bé, đừng ngửa đầu nữa, coi chừng té ngã đấy."

Mặt Hoa Thường đỏ lên, đây là lời vui đùa của Hoàng đế, nhưng quá thật là bản thân mình thất lễ. Trên người còn đang khoác áo choàng lông cáo của Hoàng đế khiến Hoa Thường có chút muốn tiến cũng không được, muốn lùi cũng chẳng xong.

Hoàng đế hiếm khi thấy Hoa Thường thất thố, nhưng lại cảm thấy hết sức đáng yêu.

Từ khi tiến cung cho tới nay, Hoa Thường vô cùng cẩn thận, quy củ lễ nghi không hề sai sót, giống bộ dáng của một phi tần, chứ không phải là bộ dáng của một thiếu nữ.

Hoa Thường không biết phải làm sao, cầm lấy áo khoác lông cáo, thấp giọng nói: "Đây là của Hoàng thượng, nếu như Hoàng thượng bị cảm lạnh, chính là thần thiếp có tội."

Hoàng đế vui sướng cười haha: "Cái áo khoác lông cáo này trăm tặng cho nàng, nếu ái phi bị cảm lạnh, đó chính là lỗi của trăm."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng đến mức nóng ran, cúi đầu thật sâu. Bàn tay to của Hoàng đế nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoa Thường, vui vẻ bước vào cửa Thượng Dương cung, vừa tiến vào trong liền cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Hoa Thường đỡ Hoàng đế ngồi xuống, bàn tay trắng nõn chạm vào ấm trà trên bàn, không còn nóng nữa, chỉ là hơi ấm, vội xoay người nói: "An Hạ, pha lại một ấm trà mới mang tới đây."

"Vâng."

"Hiện tại đang là mùa đông khắc nghiệt, trà pha xong chỉ trong chốc lát là đã nguội." Hoa Thường ngồi ở ghế bên cạnh, thấp giọng giải thích với Hoàng đế.

"Trong lòng ấm áp là đủ rồi." Thanh âm trầm thấp của Hoàng đế mang theo gọi cảm mê hoặc.

Khuôn mặt Hoa Thường lại hơi ửng đỏ, dường như trên tay vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại ấm áp của áo khoác lông cáo kia.

Hoàng đế cười nói: "Lại nghĩ đến cái áo khoác lông cáo kia sao? Chẳng qua cũng chỉ là một cái áo khoác, nếu nàng thích, trăm sai Nội Vụ phủ đưa tới cho nàng mười cái hai mươi cái, tùy nàng lựa chọn."

Hoa Thường bị Hoàng đế chọc cười, khí khái như thế, vậy mà Hoàng thượng cũng có thể nói một cách lý trực khí tráng [2] như vậy, như thế đó là chuyện đương nhiên.

[2] Lý trực khí tráng: cây ngay không sợ chết đứng.

"Thần thiếp không cần Nội Vụ phủ đưa tới, đó cũng không phải là đồ Hoàng thượng đã mặc qua." Hoa Thường thà lòng người, dường như lá gan cũng lớn hơn một chút, âm thanh vui vẻ mà nói đùa.

Lời vừa ra khỏi miệng, Hoa Thường liền cảm thấy hối hận, hình như vừa nãy có chút tùy tiện.

Hoàng đế nhìn biểu tình của Hoa Thường liền biết vị ái phi này đang suy nghĩ điều gì, bắt đầu dĩ cười, vươn tay vuốt ve mái tóc của Hoa Thường: "Ái phi không cần phải cầu nệ. Nơi này là nhà của ái phi, trăm là phu quân của ái phi, có điều gì là không thể nói đâu chứ?"

Hoa Thường ngượng ngùng nheo miệng cười, khẽ lên tiếng, trong lòng lại không cho là đúng.

"Hoàng thượng, nương nương, mời dùng trà." An Hạ bưng một ấm trà ngon mới pha đến, miệng bình tĩnh xảo vẫn còn bốc khói trắng nghi ngút.

Hoa Thường thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng thoát khỏi cái bầu không khí vừa ám muội vừa khó xử với Hoàng Thượng rồi.

Hoa Thường giở tay áo, đích thân rót một ly trà cho Hoàng thượng, cung kính bưng lên: "Hoàng thượng dùng ly trà trước đi cho ấm thân thể."

Hoàng đế tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, hương vị có chút kỳ lạ, hơi nhiều mây: "Đây là trà gì vậy?"

Hoa Thường cười nói: "Hôm nay lúc đi Từ Ninh cung thỉnh an, Thái hậu nương nương có nói, hiện tại khí trời giá rét, thánh thượng mệt nhọc chính sự, việc giữ ấm sơ sài qua loa, cho nên thần thiếp phản phò chuẩn bị trà sâm, uống khi còn nóng, rất tốt trong việc xua tan khí lạnh."

Hoàng thượng bắt đầu dĩ lắc đầu, lại uống thêm một ngụm trà sâm nữa, cười nói: "Ái phi lấy mẫu hậu làm lá chắn, trăm dám không uống được sao?"

Hoa Thường cười mà không nói, cúi đầu xuống, mím môi nhỏ nhấp trà sâm, hương vị quả thật là không ngon cho lắm.

"Mẫu hậu lớn tuổi, rất dễ cảm thấy cô đơn vắng vẻ, trăm bận rộn chính sự, không thể ngày ngày bên cạnh chăm sóc. Nếu như mẫu hậu thích nàng, thì nàng nên thường xuyên đến bồi chuyện với mẫu hậu." Hoàng đế uống mấy ngụm lớn hết chén trà sâm, sau đó mở miệng nói.

Hoa Thường dụi dụi cười nói: "Vâng, thần thiếp cũng rất thích Thái hậu nương nương. Lần đầu thần thiếp xa nhà, vẫn chưa quen mọi thứ ở trong cung, nhìn Thái hậu tựa như thấy được gia mẫu ở nhà, hiền lành hòa ái."

Hoàng đế đưa tay vén sợi tóc bên tai Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng mới vào cung, chưa quen là chuyện bình thường, có gì không tốt thì cứ nói với trăm."

Hoa Thường thụ sủng nhục kinh củi đầu cười nhạt: "Chỉ là có chút nhớ nhung người nhà, còn lại mọi thứ đều rất tốt. Thái hậu nương nương hiền lành, Hoàng hậu nương nương rộng lượng, khoan dung, các tỷ muội trong hậu cung đều thân thiện hòa ái, bề hạ... cũng quan tâm thần thiếp như vậy. Thần thiếp cảm thấy giống như đang ở trong mộng vậy."

Hoàng đế khẽ cười: "Ái phi thật biết nói chuyện."

Hoa Thường rũ mắt xuống, ôn nhu nói: "Thần thiếp ăn nói vụng về, chỉ biết khen người như vậy, ngôn từ vẫn chưa diễn tả được hết."

Đột nhiên Hoàng đế chuyển tới đề tài khác: "Nàng tên là Hoa Thường à?"

Hoa Thường sững sốt một chút, sau khi tiến cung chỉ một ngày mà Hoàng đế có thể nhớ kỹ tên của mình, có phải nên cảm thấy rất vinh hạnh hay không? Hoặc là bởi vì nam nhân quyền thế nhất này nguyên ý nhớ kỹ tên của mình mà cảm thấy kiêu ngạo hay không?

Hoa Thường chỉ sững sốt trong chốc lát, sau đó liền thấp giọng trả lời: "Vâng, họ Hoa tên Thường, mẫu thân vẫn thường gọi thần thiếp là Thường nhi."

Hoàng đế nhìn sắc mặt ửng đỏ của Hoa Thường, cười nói: "Hoa Thường có nghĩa là xiêm áo hoa mỹ đúng không? Vì sao lại đặt một cái tên như vậy?"

Hoa Thường mỉm môi cười nói: "Thần thiếp nghe ma ma bên người mẫu thân nói, trước khi phụ thân và mẫu thân thành thân đã đính ước qua một bài thơ, chính là bài "Thanh bình điệu" của Lý Bạch:

Vân tướng y thường, hoa tướng dung,

Xuân phong phát hạm, lộ hoa nung,

Nhược phi Quân Ngạc sơn đầu kiến,

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng [3].

Cho nên thần thiếp được đặt tên là "Thường", thần thiếp còn một muội muội nữa được đặt tên là "Dung", chính là lấy từ câu thơ đầu tiên: Vân tướng y thường, hoa tướng dung."

Hoàng đế cười haha: "Trăm đã sớm nghe qua tài danh và hiển danh của Hoa Thái phó, nhưng không ngờ trong cuộc sống, Hoa Thái phó lại là người lăng mạn như vậy, đúng là niềm vui bất ngờ mà."

Hoa Thường cũng cảm thấy mình nói hơi nhiều, ngượng ngùng nói: "Nếu như để phụ thân biết thần thiếp nói xấu ông ấy như thế, chắc chắn ông sẽ tức giận đến mức râu tóc dựng hết lên mất."

Hình như Hoàng đế rất thích nghe Hoa Thường nói về những chuyện nhỏ nhặt ấm áp trong gia đình, trong đôi mắt đen láy kia như đang lảng động lại một loại hoài niệm và mong đợi mà Hoa Thường nhìn không hiểu.

[1] Lăng hư kể

[3] Dịch nghĩa thơ "Thanh bình điệu" của Lý Bạch:

Nhìn mây nhớ xiêm áo, nhìn hoa nhớ dung nhan,

Gió xuân thổi nhẹ qua hiên, sương hoa nồng nàn.

Nếu không phải gặp ở đầu núi Quân Ngạc,

Thì hân là thấy dưới ánh trăng chốn Dao Đài.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: Nói Chuyện Phiếm

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Su Thái phi.

Hoa Thường và Hoàng thượng trò chuyện rất vui vẻ, Hoa Thường cũng cảm thấy như vậy rất tốt, hiểu biết lẫn nhau mới không cảm thấy xa lạ.

Phi tần hậu cung nhiều như mây, nếu người không xinh đẹp tuyệt đỉnh, không có gia thế vững chắc làm chỗ dựa, thì nhất định sẽ bị lãng quên. Cho dù người vừa xinh đẹp vừa có gia thế, nếu như không cùng Hoàng thượng bồi đắp tình cảm thì trong mắt Hoàng đế người chẳng qua chỉ là một ký hiệu mà thôi. Hoàng đế sẽ không có tình cảm với một ký hiệu đâu.

"Hôm qua tối đây, trong cung này còn trống trải mà hôm nay đã đầy đủ hơn nhiều rồi". Hoàng đế nhìn trang trí trong chủ điện, mang theo tán thưởng nhàn nhạt.

Hoa Thường giải thích: "Hôm qua mới vừa vào cung nên chưa kịp sắp xếp gì cả. Hôm nay sau khi thính an trở về, thần thiếp mới lấy những đồ mà Hoàng thượng và Thái hậu ban thưởng và vật dụng thần thiếp mang tới thu dọn một chút, có thể sử dụng thì bày lên, vẫn còn chưa dọn dẹp xong nữa".

Hoàng thượng đi dạo hết các phòng một lát, sau đó nói một câu: "Ái phi thông thái".

Hoàng thượng nói như thế là bởi vì trong thư phòng của Hoa Thường đã bày đầy sách, cổ tịch kim bản [1] cũng không ít, trên bàn sách màu tím sậm còn trải giấy Tuyên Thành, dường như có thể nhìn thấy trên đó có nét chữ tiểu Khải [2] đẹp đẽ.

[1]: *Cổ tịch kim bản (古籍金本): ý chỉ sách xưa sách nay đều có.*

[2]: *Tiểu Khải (小楷): kiểu chữ Khải nhỏ viết tay.*

Hoa Thường khiêm tốn cười nói: "Thần thiếp đâu thai tốt, được phụ mẫu nhũ nhu mục nhiệm [3] nên cũng xem như biết được vài chữ".

[3] *Nhũ nhu mục nhiệm (耳濡目染): thành ngữ có ý nghe nhiều thấy nhiều thì sẽ bị ảnh hưởng.*

"Ái phi quá khiêm tốn rồi".

Hoa Thường thấy ánh mắt Hoàng đế nhìn về phía bàn sách, cười nói: "Kia là vừa mới động bút sao chép kinh Phật, thần thiếp không biết Thái hậu nương nương thích gì nên tắm rửa thay y phục, cung kính chép một bộ "Kinh kim cương" dâng cho Thái hậu, hy vọng có thể khiến Bào nhân gia vui vẻ hơn một chút".

Hoàng đế cầm bản kinh Phật mới vừa chép đoạn mở đầu ở trên bàn lên, chạm rải khen một câu: "Thường nhi có lòng rồi".

Hoa Thường sững sốt một chút, lúc trước Hoàng đế vẫn gọi nàng là ái phi, một câu Thường nhi này khiến Hoa Thường trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

"... Thần thiếp có tài đức gì mà có thể được Hoàng thượng khen ngợi như vậy". Vành mắt Hoa Thường hơi đỏ, cúi đầu xuống trả lời.

"Chữ của Thường nhi rất rất đẹp, mang cốt cách của người xưa". Hoàng đế vỗ vỗ vai Hoa Thường, mang theo ý an ủi.

Hoa Thường kéo khõe miệng duy trì nụ cười: "Sao chép kinh Phật nên không dám có điều bất kính."

"Mẫu hậu rất thích "Kinh kim cương", nằng dâng lên đi, mẫu hậu sẽ rất vui". Hoàng đế đặt kinh Phật trong tay xuống: "Thuở thiếu thời trẫm cũng từng chép "Kinh kim cương" cho mẫu hậu, còn dùng cả kim phấn nữa (*mực nhũ vàng*). Khi đó chữ của trẫm không được đẹp cho lắm, bút lông chấm kim phấn viết chữ lại càng vô cùng khó nhìn, thế nhưng mẫu hậu rất vui vẻ."

"Hoàng thượng có tấm lòng son sắt như vậy, làm sao Thái hậu nương nương có thể không cảm nhận được kia chứ?" Hoa Thường hâm mộ nói: "Lúc nhỏ huynh thứ của thần thiếp ngang bướng, dùng bột mì nặn một bức tượng không ra ngô ra khoai gì tặng cho mẫu thân. Phụ thân mắng hân không làm việc đáng hoàng, mẫu thân thì lại quý như trân bảo, vẫn giữ lấy, nghĩ lại đây chính là tình cảm của mẫu thân dành cho hài tử của mình."

"Phụ mẫu trong thiên hạ đều giống như thế". Khỏe miệng Hoàng đế mang theo ý cười, trên gương mặt bình thường kia dường như cũng trở nên nhu hòa anh tuấn hơn hẳn.

Hai người cùng chung tiếng nói dường như có rất nhiều chuyện nói không hết, giọng nam trầm thấp cùng với giọng thiếu nữ non nớt đan vào nhau, màn đêm và hoàng hôn dần hòa quyện dưới ánh chiều tà. Bóng đêm đen nhánh vô thanh vô tức [4] buông xuống.

[4] *Vô thanh vô tức (無聲無息): không tiếng động.*

Hoàng đế ra khỏi thư phòng, nhìn sắc trời một chút: "Cũng đã trễ thế này rồi, cứ nói chuyện phiếm mãi, Thường nhi có mệt không?"

Hoa Thường lắc đầu một cái: "Thần thiếp không có chuyện gì lắm, đương nhiên là không mệt, nhưng Hoàng thượng lại bận trăm công nghìn việc mỗi ngày, nên sớm nghỉ ngơi mới phải".

Hoàng đế gật đầu một cái: "Nghỉ ngơi đi".

Mặt Hoa Thường lại có chút ửng đỏ, phúc thần: "Thần thiếp đi tắm rửa thay y phục".

Đợi sau khi Hoa Thường chuẩn bị xong quay lại tắm cung thì đã thấy Hoàng đế nhắm mắt dựa lên gối, giữa hai đầu lông mày mang theo chút mệt mỏi, có chút mâu thuẫn, lại có chút thà lóng.

Hoa Thường vừa đến trước giường, Hoàng đế đã mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy Hoa Thường liền nở nụ cười, vỗ vỗ giường một cái: "Thường nhi đến đây".

Hoa Thường ngoan ngoãn leo lên giường, nằm ngay ngắn bên trong. Hoàng đế chỉ mặc mỗi áo lót, nhìn thấy tiểu mỹ nhân ngoan ngoãn nằm bên cạnh hẳn, liền theo thói quen mà lật người phủ lên trên...

Hoa Thường đưa tay ngăn Hoàng đế đang đề lên người nàng lại, gương mặt đỏ bừng, ngữ khí chối từ nhưng lại rất chính trực: "Hoàng thượng, sắc trời đã quá muộn rồi, ngày mai lại làm triều, nếu như sa vào hương lạc thì sẽ hao tổn tinh thần, nên nghỉ ngơi sớm thôi".

Hoàng đế bị những lời nói chính đáng này trấn trụ lại, hình như đây là... lần đầu tiên.

Lần đầu tiên có một nữ nhân vào thời điểm như thế này nói ra những lời như vậy. Con nôi dõi của hân không nhiều, cho dù là Vương gia hay Hoàng đế, thì chính phi lẫn trắc phi cũng vẫn chưa sinh được con cái, nếu được hân sủng hạnh thì ai lại nữ

đầy ra chữ? Mà phi tần phân vị thấp chỉ có thể hi vọng vào suy nghĩ làm sao có được hoàng tử, nâng cao địa vị, đối với việc hân sùng hạnh thì lại càng không thể chờ đợi hơn được nữa.

Hắn là Hoàng đế, là nam nhân có quyền thế nhất trong thiên hạ nhưng hắn cũng biết mệt. Thế tử kết tóc của hắn chưa chắc không nhìn ra, chỉ là Hoàng hậu chưa có con nối dõi nên không có dũng khí khước từ sự sùng hạnh của hắn. Thế nhưng, nữ nhân trước mắt hắn này lại cự tuyệt, bởi vì sắc trời đã tối, bởi vì sức khỏe của hắn, vì trái tim một mối kia của hắn.

Người đời vô cùng sùng bái các thế gia, nghĩ đến cũng không phải là không có lý do, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt này thì cũng biết được giáo dưỡng của thế gia như thế nào rồi. Hoàng đế tựa đầu lên bả vai Hoa Thường, cười ra tiếng thật thấp, nhìn về mặt chính trực nhưng xấu hổ của nàng, trong lòng hoàn toàn mềm mại.

"Thường nhi nói đúng, nên sớm nghỉ ngơi thôi". Đêm tối như mực, âm thanh trầm thấp của Hoàng đế dường như mơ hồ lộ ra vẻ ôn nhu.

"Vâng". Hoa Thường đáp thật nhỏ, từ từ khép lại đôi mắt sáng ngời, ngủ thật say.

Hoàng đế hơi nghiêng đầu nhìn tiểu phi tử ngay cả khi ngủ cũng ngay ngắn đoan trang, đột nhiên cảm thấy cứng ngắc một chút cũng không phải là không tốt.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Vị Ương cung.

Đều nói bà nữ nhân thành một sân khấu kịch, hiện giờ hậu cung tuy nói phi tần không nhiều nhưng nhất định cũng không dưới đôi ba người. Nhiều nữ nhân tụ lại Vị Ương cung thỉnh an Hoàng hậu như vậy đương nhiên rất là náo nhiệt.

Hoa Thường là phi tần có phân vị cao mới tiến cung, hé miệng cười một tiếng, không nói một lời cũng không có người tìm đến chỗ nàng gây phiền toái, vì thế nên vô cùng yên tĩnh.

Trên mặt Hoàng hậu vĩnh viễn là nụ cười ung dung ôn hòa: "Mấy ngày nay không thấy Bái nhi, Lan Tiệp dư, bệnh phong hàn của Bái nhi có chuyển biến tốt không?"

Bái nhi là tên của Đại Công chúa, được Hoàng đế ban tên là Trần Bái, còn chưa có phong hào, cung nhân đương nhiên gọi là Đại Công chúa, chỉ có Hoàng đế và những phi tần phân vị cao mới gọi một tiếng Bái nhi thôi.

Lan Tiệp dư mặc một bộ cung trang màu xanh nhạt đã hơi cũ, sắc mặt quá thực có chút tiêu tụy, khẽ nói: "Mấy ngày trước vốn có chuyển biến tốt, chỉ là đêm qua dường như lại phát sốt, tần thiếp đã truyền Thái y tới, tạm thời cũng không có gì đáng ngại, chỉ là cần phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, cho nên chưa đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương được".

Hiện giờ trong cung chỉ có ba hài tử, Đại Hoàng tử đã chín tuổi, Nhị Hoàng tử bảy tuổi. Hai vị Hoàng tử này tuy vẫn được ghi dưới danh nghĩa của mẫu phi nhưng trên thực tế đã không còn ở trong cung điện của mẫu phi nữa, mà đã chuyển đến phía Đông của Thờ Càn cung. Mà Đại Công chúa chưa đến bốn tuổi nên vẫn ở lại dưới gối của Lan Tiệp dư.

Hoàng hậu nghe Lan Tiệp dư nói, trên mặt buồn rầu: "Đại Công chúa còn nhỏ, người làm mẫu phi cũng nên cẩn thận một chút, đừng để lại xảy ra chuyện như vậy nữa".

Lan Tiệp dư không cách nào phản bác, chỉ có thể ngoan ngoãn đáp vâng.

Mà những nữ nhân khác thấy Lan Tiệp dư tiêu tụy, trong lòng lại tràn đầy sầu muộn, nếu như có một đứa nhỏ, cho dù mỗi ngày lo lắng như vậy cũng đáng.

Thực phi không vui khi nghe nói đến chuyện hài tử, mở miệng nói: "Ta thích phẩm cách của Hoa Phi mười mười nhất, chỉ ngồi trên ghế thôi mà lại giống như một bức tranh mỹ nhân vậy, rốt cuộc là nơi địa linh nhân kiệt nào mới có thể dưỡng ra một người như vậy đây".

Trịnh Phi cũng hòa theo Thực phi nói: "Ta nghe nói mấy đời Hoa thị ở Tân Cấp phủ, quận Lâm Ấp, nơi đó có nhiều tài nguyên thiên nhiên, là nơi đất lành chim đậu".

Hoa Thường ngượng ngùng cười một tiếng: "Khi còn bé từng ở Tân Cấp nhưng sau khi hiểu chuyện ta đã theo tổ phụ đến thượng kinh, chỉ có khi giỗ tổ mỗi năm mới thỉnh thoảng được tổ phụ đưa về Tân Cấp".

Thực phi tò mò nói: "Vậy chắc chắn là biết nhiều hơn chúng ta rồi, Tân Cấp như thế nào?"

Hoa Thường nhàn nhạt cười nói: "Đất đai Tân Cấp phì nhiêu ngắm đầm, bờ ruộng ngang dọc đan xen, dân tình chất phác, là một địa phương tốt. Đáng nhắc tới chính là kiến trúc cổ của Tân Cấp rất đặc biệt, phong cách kiến trúc thời Hán Đường truyền lại có ảnh hưởng rất lớn đến kết cấu nhà cửa bây giờ, có chút khác biệt với phong cách ở thượng kinh".

Trịnh Phi nói: "Nơi đó có gì vui không?"

Hoa Thường lắc đầu: "Tân Cấp trước giờ không có cảnh đẹp gì, bốn bề toàn là núi, không gần biển cũng không gần thành thị, cho nên một năm bốn mùa cũng không có gì đặc biệt. Người Tân Cấp dựa vào núi để kiếm ăn cho nên sản vật núi rừng vô cùng phong phú, có vài thứ ở thượng kinh cũng không có để mà ăn."

Mấy vị phi tử đều nghe say sưa, bây giờ nam nữ phòng ngự vô cùng nghiêm ngặt, cơ hội để nữ tử ra ngoài cũng ngày càng ít. Rất nhiều nữ tử đều được giáo dưỡng ở sâu trong chốn khuê phòng không ai biết, chỉ đợi đến lúc xuất giá. Đến thăm cung này, thì lại càng như sống trong bầu trời vuông vức không thể nào ra ngoài được nữa, vì lẽ đó nên rất tò mò với thế giới bên ngoài.

Hoa Thường quay đầu nói với Ôn Tần ở phía trên: "Ta nhớ Ôn Tần mười mười là người Thượng Dung ở Tuyên Châu, nơi đó có gì mới lạ không?"

Ôn Tần thấy đề tài đột nhiên chuyển hướng về mình, ngượng ngùng cười một tiếng nói: "Quận Thượng Dung rất lớn, nhà tần thiếp ở Hội Khê phủ của quận Thượng Dung, được đặt tên theo núi Hội Khê. Quận Thượng Dung gần biển, nhưng Hội Khê lại giáp núi cho nên khí hậu rất thoải mái, ẩm áp dễ chịu".

Hoàng hậu chen miệng nói: "Hội Khê và Tân Cấp đều là một trong tám phủ, cũng là một trong những vùng giàu có nhất của Đại Lương, hai vị mười mười thật là may mắn".

Hoa Thường và Ôn Tần đều gật đầu cười.

Chuyện này rất bình thường, toàn bộ Đại Lương chia làm một thủ đô, hai kinh đô phụ, bảy châu: mỗi châu chia thành bốn quận, mỗi quận phân ra sáu phủ, mỗi phủ lại có tám huyện. Nói cách khác, ngoại trừ thủ đô và kinh đô phụ ra, thiên hạ được chia thành hai mươi tám quận.

Định Châu: quận Vĩnh Lai, quận Tân An, quận Ba Lăng, quận Lăng Trung.

An Châu: quận Duyên An, quận Du Lâm, quận Lũng Tây, quận Hoài An.

Ninh Châu: quận Ngự Dương, quận Lang Tà, quận Đồng An, quận Tín An.

Hiển Châu: quận Giao Chỉ, quận Lâm Ấp, quận Cao Lương, quận Tây Hải.

Hạ Châu: quận Cao Khâu, quận Phòng Linh, quận Tư Dương, quận Kiểm An.

Tuyên Châu: quận Thượng Dung, quận Xương Ấp, quận Hạ Phi, quận Dự Chương.

Tổng Châu: quận Phù Phong, quận Kinh U, quận Tư Lệ, quận Sơn Dương.

Quận trưởng là người quản lý tối cao của quận, mặc dù quận lệ thuộc vào châu nhưng châu lại không có người đứng đầu về hành chính và quân sự tối cao, chỉ có Tuần sát sứ của châu trên danh nghĩa, phụ trách giám sát, cho nên trên thực tế chức quận trưởng mới là người có thực quyền lớn nhất.

Sau lưng Hoa Thường có Hoa thị xuất thân từ quận Lâm Ấp, sau lưng Ôn Tần là Trương thị xuất thân từ quận Thượng Dung. Giữa các quận cũng có chỗ khác biệt, một vùng vừa là thị trấn quan trọng ở biên cương vừa là nơi đất lành, nhất định không giống với vùng đất không có gì cả.

Nói cho đúng thì có tám quận áp đảo hết các quận còn lại. Mà tám quận này cũng đều có các phủ mang tính biểu tượng của riêng mình.

Quận Vĩnh Lai có Hán Dương phủ, quận Lăng Trung có Tứ Thủy phủ, quận Hoài An có Tây Hạ phủ, quận Ngự Dương có Mãn Trung phủ, quận Tư Dương có Nội Sứ phủ, quận Thượng Dung có Hội Khê phủ, quận Xương Ấp có Truy Xuyên phủ, quận Lâm Ấp có Tân Cấp phủ.

Dân gian cũng có lời đồn đãi, hào môn quyền thế nhất Đại Lương, toàn bộ đều có xuất xứ từ tám phủ này. Hiểu rõ tám phủ này, cũng giống như biết rõ tổng hợp lịch sử phát triển của Đại Lương vậy.

Phủ đài là người đứng đầu hành chính cao nhất của phủ, những Phủ đài trong tám phủ này e là còn mạnh hơn cả Quận trưởng của một số quận.

Mà số dĩ ở hậu cung Hoa Thường và Ôn Tần nhận được kể ngộ như vậy, đương nhiên không tránh được có liên quan đến xuất thân của các nàng.

Thực phi tuy không ác độc nhưng cũng là ngang ngược kiêu ngạo, nhìn thái độ của nàng đối với Ôn Tần cho dù không vui vẻ thoải mái, nhưng cũng xem như là an nhàn bình hòa.

Dĩ nhiên cái này cũng liên quan đến thái độ của vọng tộc Hà thị ở phía sau Thực phi và vọng tộc Trương thị ở phía sau Ôn Tần. Quan hệ của Hà thị và Trương thị dù không tình là thân thiết nhưng cũng xem như là đồng minh chính trị, cho nên Hoàng đế an bài Ôn Tần đến Tiểu Phòng cung của Thực phi cũng là suy nghĩ đến quan hệ hữu nghị giữa các nàng.

Mà bản thân Hoa Thường lại không cần nhiều lời, nàng xuất thân thế gia, ở trong hậu cung này, hầu như sẽ không phải chịu những chỉ trích ở ngoài mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Ninh Quý Tàn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Su Thái phi.

Trong điện, những phi tần có xuất thân lớn và phân vị cao trò chuyện vui vẻ với Hoàng hậu, còn những phi tần phân vị thấp hầu như không thể chen miệng vào được.

Lan Tiệp dư nhìn đề tài nói chuyện từ Đại Công chúa của mình chuyển sang vấn đề xuất thân cao quý, tức giận xiết chặt khăn tay nhưng vẫn chỉ trầm mặc cúi đầu, không để lộ một chút bất mãn nào.

Lan Tiệp dư vốn không phải người thông minh nhưng suy cho cùng cũng không ngu ngốc. Quả thật xuất thân của nàng không cao, phụ thân chỉ là một quan lại nhỏ. Tuy có tiếng làm quan thanh liêm nhưng không thể thay đổi một điều rằng, phụ thân nàng không có thực quyền, lại càng không có địa vị.

Ánh mắt Lan Tiệp dư ẩn chứa sự u ám nhìn sang Ninh Quý tần. Ninh Quý tần vẫn có dáng vẻ bình chân như vại, một thân cung trang màu xám khiến cho nàng ta có chút già dặn hơn so với tuổi.

Lan Tiệp dư khẽ nhíu khóe miệng. Vị Quý tần nương nương này dưới gối có Đại Hoàng tử, trong lòng có thể không có chút toan tính nào sao? Hoàng hậu, Thục phi, Trịnh Phi, Hoa Phi, Ôn Tần, những người này đích thực đều có xuất thân quyền quý, thế nhưng lại có một điểm chung, bọn họ đều không có hoàng tử!

Trước không nói đến Hoa Phi và Ôn Tần vừa mới tiến cung, nhưng Hoàng hậu, Thục phi, Trịnh Phi đã bầu bạn bên cạnh Hoàng đế mười mấy năm vẫn không có hoàng tử, sao có thể không có vấn đề?

Hoàng hậu nhìn Đại Hoàng tử đã được chín tuổi, mới mắt chờ mong đến muốn mù luôn rồi.

Đường như Ninh Quý tần cảm nhận được ánh mắt của Lan Tiệp dư, khẽ nâng mí mắt lên.

Sau đó, nàng đột nhiên kiên định đứng lên hành lễ với Hoàng hậu, cất tiếng: "Hình như sắc mặt Lan Tiệp dư muội muội không được tốt cho lắm, chắc là đang lo lắng cho ngọc thể của Đại Công chúa, thương thay cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, không bằng Hoàng hậu nương nương cho phép Lan muội muội hồi cung trước đi."

Về mặt Ninh Quý tần hiền hòa, mới đó mới mang theo nụ cười chân thành, cất từng tiếng chậm rãi nhẹ nhàng, thanh âm càng thêm ôn nhu và cung kính.

Hoa Thường có chút kinh ngạc nhìn về phía Ninh Quý tần, vị Ninh Quý tần này thật đúng là... rất biết cách nói chuyện.

Án tượng đầu tiên Ninh Quý tần mang đến cho Hoa Thường chính là người cung kính, trung thực và cẩn trọng. Thế nhưng khi nàng ta vừa nói những lời này xong, thì trong nháy mắt ấn tượng đó đã tan biến vào hư không.

Thoạt nghe chỉ có một câu nói ngắn ngủi, nhưng trong đó lại ẩn chứa rất nhiều điều.

Các người hàn huyên nhiều như thế, xuất thân cao quý thì như thế nào, vẫn còn muốn dùng bệnh tình của hoàng tử để làm bàn đạp sao? Xuất thân cao đến đâu nếu không có hoàng tử thì cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Hơn nữa, lấy Lan Tiệp dư làm là chắn, không ai có thể nói gì nàng được, ngược lại còn phải khen một tiếng rằng Ninh Quý tần có tấm lòng từ mẫu bao la rộng lớn rồi.

Hoàng hậu nghe Ninh Quý tần nói xong, sắc mặt thoáng trầm xuống. Ninh Quý tần đây là đang đâm dao đâm thẳng vào ngực nàng sao! Hay cho một câu thương thay tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ. Nàng ta lo lắng nhiều hơn mẫu thân ruột thịt rồi đây.

Tuy vậy, Hoàng hậu vẫn chậm rãi nở nụ cười hờ hợt: "Là sơ sót của bản cung, Đại Công chúa còn đang mang bệnh trong người, Lan Tiệp dư đau buồn cũng là chuyện thường tình, hôm nay dừng lại ở đây đi."

Lan Tiệp dư cảm kích nhìn Hoàng hậu một chút, hành lễ: "Hoàng hậu nương nương nhân từ."

Hoàng hậu để tất cả các phi tần cùng hồi cung mà không phải là một mình Lan Tiệp dư rời đi trước, thật ra là đang bảo hộ cho nàng ta. Tất nhiên trong lòng Lan Tiệp dư hiểu rõ. Lan Tiệp dư cũng biết Ninh Quý tần mở cho mình một con đường, ánh mắt liếc sang Ninh Quý tần một chút, thần sắc không rõ. Thục phi, Trịnh Phi dù không còn cười đùa vui vẻ như trước nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười an ủi Lan Tiệp dư hai câu.

Lục Tần ở sau lưng Trịnh Phi cố gắng rụt người lại hết mức có thể, muốn làm giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân mình.

Sau đó, mọi người liền giải tán.

Hoa Thường yên lặng rời khỏi Vị Ương cung, quay đầu lại nhìn cửa cung rộng lớn trắng lè một cái, khẽ thở dài.

Vẫy tay ra hiệu cho Mạnh Lương viện quay về Thượng Dương cung trước, còn Hoa Thường lại chuyển hướng trực tiếp đến Từ Ninh cung.

Từ Ninh cung.

"Thái hậu nương nương, Hoa Phi nương nương cầu kiến." Ninh Vân cô cô bên người Thái hậu nhẹ nhàng đẩy cửa nhỏ Phật đường ra, hành lễ rồi lên tiếng bẩm báo.

Phật châu trên tay Thái hậu vẫn chậm rãi xoay vòng, bà hơi nheo mắt rồi gật đầu: "Tuyên vào."

"Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an."" Hoa Thường kính cẩn tiến vào, âm thanh ôn hòa, cúi đầu hành lễ.

Hoa Thường vừa tiến vào, Thái hậu liền nở nụ cười: "Mau miễn lễ, đến bên cạnh ai gia đi."

Hoa Thường khẽ đáp vâng, sau đó ung dung tiêu sái đến bên cạnh Thái hậu, Ninh Vân cô cô đỡ Hoa Thường ngồi xuống ghế.

Hoa Thường ngồi lên ghế tựa, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Thái hậu.

"Thần thiếp vừa rời khỏi Vị Ương cung của Hoàng hậu nương nương, nghĩ đến căn dặn của Thái hậu hôm qua, vui mừng khôn xiết mà đến đây để diện kiến phượng nhan." Hoa Thường nhẹ nhàng nói, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhu.

Thái hậu bị ngữ khí của Hoa Thường chọc cười thành tiếng: "Đứa nhỏ này! Quả nhiên là vui vẻ phóng khoáng, như thế mà cũng có thể nói ra được!"

Hoa Thường ngưng ngưng cười nói: "Hôm qua Hoàng thượng đến chỗ của thần thiếp, sau đó có nói thêm rằng thần thiếp nên đến bởi người nhiều một chút, chỉ là không ngờ rằng thần thiếp sẽ đáng trà lên."

Thái Hậu tưởng tượng một hồi, dáng vẻ không mãn mà của nhi tử mình lúc thẩm tra, không nhịn được bật cười thành tiếng: "Hôm qua người đáng trà, vậy mà Hoàng thượng lại dùng sao?"

Hoa Thường gật đầu nói: "Thần thiếp nói là do Thái hậu nương nương dặn dò, Hoàng thượng không nói hai lời liền uống hết." Thái hậu nghe những lời này xong, trong lòng càng thêm thư thái.

Đương nhiên Hoa Thường biết nói cái gì mới có thể làm vua lòng vị Thái hậu này. Thái hậu vui vẻ nhất vì điều gì? Chính là nhi tử hiểu thuận. Đặc biệt, bây giờ nhi tử của bà còn là người tôn quý bậc nhất thiên hạ.

"Thái hậu nương nương ưu ái thần thiếp, thần thiếp vô cùng hạnh phúc, ở trong cung thất trầm tư suy nghĩ, làm sao để khiến cho Thái hậu được vui vẻ. Hoàng thượng thấy thần thiếp mặt ủ mày chau như vậy, liền bảo thần thiếp sao chép kinh Phật, còn chỉ rõ là "Kinh kim cương", nói là như vậy chắc chắn Thái hậu sẽ vui vẻ." Hoa Thường cười híp mắt lên tiếng, giống như bộ dáng của tiểu hài tử.

Thái hậu nhướn mày: "Thật sao?"

Hoa Thường nhanh nhẹn hỏi lại: "Vậy Thái hậu nương nương nói nhỏ cho thần thiếp biết, điều gì có thể khiến người thực sự vui vẻ? Nếu như Hoàng thượng gạt thần thiếp, thần thiếp sẽ không bỏ qua đâu."

Thái hậu nghe vậy liền cười sáng khoái, những nếp nhăn trên mặt cũng dần giãn ra. Nghe điều gì sẽ được thoải mái đấy? Chính là những lời này.

Thái hậu dường như trẻ ra vài tuổi, vẻ mặt nghiêm nghị cũng dần lị ra sự vui vẻ khi nhớ về những kỷ niệm xưa, sau đó liền vươn ngón tay chọc chọc vào trán Hoa Thường, cười nói: "Đây là bí mật nhỏ của ai gia và Hoàng đế, không thể nói được. Chờ người trình kinh Phật lên rồi, ai gia xem có được hay không mới nói cho người."

Trong giọng nói của Thái hậu mang theo một loại sức sống tràn đầy mà đáng lẽ ở tuổi này sớm đã mất đi.

Đương nhiên Hoa Thường biết câu chuyện bên trong đó, thế nhưng nói chuyện phải có nghệ thuật, khiến Thái hậu vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

"Hoàng thượng còn bảo thần thiếp, sao chép kinh Phật phải dùng kim phấn mới thể hiện được thành tâm. Thần thiếp nghe vậy, nghĩ đến Nội Vụ phủ lấy một chút để dùng. Kết quả Hoàng thượng lại nói không được dùng kim phấn, quá xa xỉ. Người

nói xem, Hoàng thượng đây là có ý làm khó thần thiếp rồi." Hoa Thường hơi bĩu môi, vẻ mặt oán giận nửa thật nửa giả nhìn Thái hậu.

Thái hậu cười càng vui vẻ, còn nhớ lúc đó nhĩ từ dùng kim phần mà sao chép kinh Phật khiến bà cảm động không thôi. Không nghĩ tới, người nhĩ từ kiện tráng cao lớn này của bà còn có ham muốn đọc chêm như vậy, lại có thể không cho phi tử dùng kim phần sao chép kinh Phật để dâng cho bà, chắc là sợ phi tử viết chữ đẹp hơn nó chữ ư?

Nhĩ từ càng lúc càng trưởng thành theo năm tháng, hi vọng càng không thể hiện ra bên ngoài. Bởi vì mấy năm nay chính sự bận rộn, tuy nói là mỗi ngày sớm chiều đến thỉnh an nhưng những lời hỏi han cũng dần ít đi.

Đương nhiên Thái hậu cảm thấy có khoảng cách với Hoàng đế, không có cơ hội để thể hiện sự từ ái của người mẫu thân, bây giờ mỗi quan hệ trong gia đình đều luôn mang theo vài phần cẩn thận từng li từng tí và tính kế lẫn nhau.

Hiện tại biết được trong lòng của Hoàng đế vẫn luôn có mẫu hậu bà, hơn nữa vị trí còn rất cao, tâm tình Thái hậu lập tức tốt lên rất nhiều, nhìn Hoa Thường cũng trở nên thuận mắt hơn.

"Đưa nhò này! Còn dám cao trạng chuyện của Hoàng đế trước mặt ai gia, thật là ngốc!" Thái hậu đưa tay chọc chọc vào trán Hoa Thường, trong giọng nói mang theo vài phần sùng nịch.

Hoa Thường làm bộ đáng như rất đau, hai tay ôm trán, đáng thương nói: "Hoàng thượng hiểu thuận với Thái hậu, Thái hậu yêu thương che chở cho Hoàng thượng, thần thiếp cũng chỉ có thể tự rước ngu ngốc vào mình mà thôi."

Thái hậu bị chọc cười haha: "Đưa nhò này!"

Năm nay Hoa Thường chỉ mới mười lăm, vóc người vẫn còn giống một tiểu hài tử. Một nguyên nhân khác Thái hậu ưa thích nàng cũng là bởi vì nàng còn nhỏ tuổi.

Thái hậu còn có một vị Công chúa, nhưng từ lúc còn niên thiếu đã già chồng, bây giờ đã theo vị hôn phu đến biên quan xa xôi. Thái hậu dù có nhớ nhưng nữ nhĩ cũng không còn cách nào, cho nên khi nhìn những nữ hài mới tiến cung, quả thật Thái hậu rất vui vẻ.

Hoa Thường khẽ cười nói: "Ngày hôm nay làm cho Thái hậu nương nương cười như vậy, công lớn nhất chính là của thần thiếp đó nha."

Thái hậu đưa tay sờ tóc Hoa Thường, ngữ khí thông thả nói: "Ai gia sống ở hậu cung này cả đời, khi tiến cung cũng là cỡ tuổi như ngươi. Hậu cung này vốn nhiều đau khổ, tuổi người còn nhỏ, nếu chuyện gì nghe không hiểu, nhìn không thấu người khác, thì nên ít bàn tán, quay về đến đây hỏi ai gia."

Hoa Thường nghe những lời này xong, trong lòng không phải là không cảm động, đây tuyệt đối sự quan tâm lo lắng hơn mức bình thường của Thái hậu đối với nàng rồi.

"Thần thiếp cảm niệm (cảm động và nhớ nhung) sự thương yêu lo lắng của Thái hậu, không gì có thể báo đáp được." Vành mắt Hoa Thường chợt đỏ lên, nhẹ nhàng nói.

Thái hậu nhìn bộ dáng của Hoa Thường, trong lòng lại dâng lên vài phần thương cảm, vẫn chỉ là một hài tử mà thôi...

"Dù Thực phi kiểu cách ương ngạnh, nhưng phẩm chất cũng không tệ, chỉ là không để ý đến những lễ tiết thông thường, người có thể qua lại với nàng ấy nhiều một chút."

Hoa Thường ngoan ngoan gật đầu: "Thần thiếp cũng rất thích Thực phi tỷ tỷ."

Thái hậu gật đầu, vẻ mặt vui mừng.

Hoa Thường dịu dàng nở nụ cười, khẽ rũ mi mắt xuống, có chút thẹn thùng ngượng ngùng của thiếu nữ. Tuy vậy, bộ điều màu vàng [1] trên tóc nàng khẽ rung đưa, hiện ra vài phần tư thái ung dung, đoan trang cao quý.

[1] Hình ảnh bộ điều.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14: Tối Chơi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Thượng Dương cung.

Cốc Hương rón rén vén rèm lên, ôn nhu nói: "Nương nương, đã đến giờ dùng bữa".

Hoa Thường nghe vậy đặt bút trong tay xuống, quan sát những hàng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp tinh tế, hài lòng cười nói: "Vừa hay xong một chương".

Cốc Hương cười khem: "Nương nương có hiểu, Thái hậu nương nương nhìn thấy cuốn Kinh Phật này nhất định sẽ rất vui".

Hoa Thường lộ ra ý cười: "Ngươi thật dẻo miệng".

Cốc Hương thụ sủng nhược kinh, cúi đầu ngượng ngùng cười.

Hoa Thường cũng không nói nhiều, nhẹ nhàng thoải mái tiêu sái rời khỏi thư phòng, đến chính điện dùng bữa.

Món ăn trong bữa trưa rất đa dạng, là bữa ăn quan trọng nhất trong cung. Nhưng bây giờ là trời đông giá rét, trái cây rau củ không được dồi dào, cho nên những món ăn chủ yếu được làm từ thịt, tất nhiên cũng sẽ có một món hầm.

An Hạ đứng ở một bên hầu hạ dùng bữa, trên mặt mang theo ý cười, không để tâm nhẹ giọng nói: "Hôm nay có một món thịt dê hầm đương quy, thích hợp ăn với khí hậu ngày hôm nay, là Hoàng thượng đích thân dẫn dò Ngự Thiện phòng làm thêm món này, chúc mừng nương nương".

Trong "Bản Thảo Cương Mục" [1] Lý Thời Trân [2] có nói: "Thịt dê có tính nóng giúp bổ hư, bổ trung ích khí, tăng cường sức khỏe, bổ thận, giúp sáng mắt, giữ thân nhiệt mùa lạnh, có lợi cho cơ thể suy nhược nhiều bệnh".

Thịt dê có thể giữ thân nhiệt, có ích trong điều dưỡng cơ thể, có lợi trong trị bệnh phong hàn, ho khan, hen suyễn, thận suy bệnh liệt dương, lạnh bụng, thể hư sợ lạnh, đau lưng mỏi gối, cơ thể yếu đuối vàng vọt, khí huyết hư tổn, thân thể phụ nữ bị hư tổn một mặt một sau khi sinh cũng có tác dụng trị liệu hiệu quả, rất thích hợp dùng cho mùa đông, người xưa gọi nó là thuốc bổ trong mùa đông.

Cho dù là ở trong hoàng cung, không phải ai cũng có thể ăn được.

Hưởng chỉ là mùa đông, ai cũng cần được ăn, tiêu chuẩn quy định cũng bị giảm xuống, cho dù là Phi vị, cũng không được ưu tiên.

Hoa Thường sững sốt, sau đó mới hé miệng cười nói: "Như vậy thật hiếm có, còn có ai được thưởng nữa không?".

An Hạ và Vinh Yên cười trả lời: "Chưa từng nghe qua".

Lúc này Hoa Thường mới có chút ngạc nhiên, chỉ có nàng mới được thưởng sao?

Hoa Thường suy nghĩ một chút, đoán hẳn là do biểu hiện của nàng tối qua rất tốt. Đắp chân đơn thuần ngủ cũng được thưởng, xem ra Hoàng đế cũng có lúc lực bất tòng tâm rồi.

Hoa Thường hỏi hơi nhếch khóe miệng, rồi lập tức điều chỉnh lại, lời này có thể nghe ở trong lòng, nếu nói ra không chừng ngày mai nàng sẽ không còn được thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Cung nữ đứng hầu bệnh cạnh thấy khóe miệng Hoa Thường mang ý cười, cũng nghĩ đơn giản là nương nương được Hoàng thượng ban thưởng nên trong lòng vui vẻ.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Hoa Thường lười biếng nằm trên ghế dài.

Quả nhiên là thịt dê thượng hạng ở trong cung, ăn xong cảm thấy toàn thân ấm áp, cả người đều thoải mái.

Cảm giác thoải mái này cũng không hẳn là thân thể thoải mái, mà chủ yếu vẫn là tinh thần thoải mái, một món ăn không quý báu, quý báu ở chỗ món ăn này chính là do Hoàng thượng ban thưởng.

"Nương nương, Ninh Quý tần nương nương đến chơi". Cốc Hương cúi người nhẹ giọng nói.

Hoa Thường khẽ nhủ vậy, kinh ngạc nói: "Tại sao nàng ta lại đến đây?" Rồi sau đó cười nói: "Mau mời nàng ta vào đây".

"Vâng, thưa nương nương". Hoa Thường khoác áo ngoài màu đỏ thêu chỉ vàng, đặt tay lên bàn tay An Hạ, đoán chính đi vào chính điện nghênh đón nàng ta.

"Quý tần muội muội đến chơi, là tỷ ty tiếp đãi không chu đáo". Trên mặt Hoa Thường ý cười dịu dàng nói với Ninh Quý tần.

Ninh Quý tần thấy Hoa Thường bước ra, bỏ chén trà xuống, cũng đứng lên cười khiêm tốn: "Tham kiến Hoa Phi tỷ ty, muội muội thỉnh an tỷ ty".

Hoa Thường vội đỡ Ninh Quý tần đứng dậy, cười nói: "Chúng ta là tỷ muội, không cần đa lễ".

Ninh Quý tần mặc áo ngắn ngắn thường màu tím đỏ, thật ra lại tạo cảm giác thân thiết như nương tử nhà bên: "Hôm nay muội muội quấy rầy tỷ ty, nếu làm phiền tỷ ty nghỉ ngơi, tỷ ty cứ việc nói ra".

Ninh Quý tần một tiếng rồi lại một tiếng gọi tỷ ty, Hoa Thường thật có chút nghe không quen tai. Ninh Quý tần lớn tuổi hơn so với nàng, chỉ vì phân vị không cao bằng nàng nên chịu thiệt thòi làm nhỏ, miệng gọi tỷ ty, chỉ sợ trong lòng cũng không phục như ở ngoài mặt.

Trong lòng Hoa Thường trầm xoay ngàn chuyển nhưng ngoài mặt vẫn nhiệt tình tiếp đãi như lúc ban đầu: "Muội muội chịu đến Thượng Dương cung của ta, là gần gũi hơn với ta rồi. Mau ngồi đi, đừng có đứng nữa".

"Tạ Hoa Phi tỷ ty". Ninh Quý tần cúi người tạ ơn, cười ngồi xuống.

Hoa Thường cũng ngồi xuống vị trí chủ vị, nhấp một ngụm trà nóng, cười hỏi: "Ninh muội muội đến đây có chuyện gì không?"

Ninh Quý tần cười, vẻ ôn hòa: "Thật sự là không có việc gì, chỉ là nhớ đến Hoa Phi tỷ ty mới tiến cung không lâu, sợ tỷ ty một mình cô đơn ở trong cung, nên đến tìm tỷ ty cùng tâm sự việc nhà mà thôi".

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, khẽ cười nói: "Ninh muội muội thật có lòng".

Ninh Quý tần quay đầu nói với cung nữ đứng ở phía sau: "Mau đưa lễ vật của ta tặng cho Hoa Phi tỷ ty".

Tiểu cung nữ đứng phía sau Ninh Quý tần ôm một cái hộp bằng gỗ tử đàn, nhẹ nhàng bước lên, quỳ trên mặt đất, hai tay dâng lên.

Hoa Thường gật gật đầu với Cốc Hương, Cốc Hương liền đi ra tiếp nhận hộp gỗ, nhẹ nhàng mở ra, nâng đến trước mặt Hoa Thường.

Ninh Quý tần cười nói: "Vòng tay vàng này là Thái hậu nương nương ban thưởng cho thần thiếp lúc thần thiếp hạ sinh Đại Hoàng tử, do tay nghề của Lão Kim làm ra, vừa tinh xảo vừa tỉ mỉ, muội muội mượn hoa hiến Phật, tặng cho tỷ ty, cũng coi như là một món quà ý nghĩa".

Hoa Thường nhẹ nhàng cầm lên chiếc vòng vàng Hoàn châu cửu chuyển linh lung, sắc vàng trong veo, to vàng bầm rất nhỏ, sợi vàng chạm rồng hoa lệ phức tạp, cảm trong tay cảm giác lạnh lẽo, nặng trĩu.

"Ninh muội muội thật sự quá khách khí rồi, đây là tâm ý của muội muội, tỷ ty từ chối thì cũng quá thất lễ". Hoa Thường cười nhận lấy vòng tay kia.

Ý cười trên mặt Ninh Quý tần càng thêm sâu, khóe miệng là đường cong ôn hòa, bảy phần mềm mại thêm ba phần trầm ổn.

Chờ tiễn bước Ninh Quý tần đã là giờ Mùi.

Hoa Thường lẳng lặng trầm tư, rồi quay đầu hỏi Cốc Hương: "Ninh Quý tần và bốn cung không có giao tình, hôm nay lại đến chơi, lại còn tặng ta lễ vật, đây là vì sao?"

Cốc Hương để dặt cân trọng mở miệng nói: "Trước đây hình như nô ti có nghe chút tin đồn, nhưng không biết là thật hay giả, có lẽ Ninh Quý tần đến chơi cũng là vì việc này".

"Vậy sao? Nói ta nghe một chút". Hoa Thường hiểu kỳ nói.

Cốc Hương như nhận được cổ vũ, nhẹ giọng nói: "Trước khi bệ hạ chịu tang, có ý định tìm lão sư tài giỏi cho hai vị Hoàng tử, nghe nói muốn tìm vài vị đại nho từ các thế gia đến dạy Hoàng tử".

Hoa Thường vừa nghe những lời này, lập tức phúc chí tâm linh [3].

[3]: Phúc chí tâm linh khi vận may đến, đầu óc cũng linh hoạt khôn ngoan hơn.

Hoa Thường dùng khăn che miệng cười khê: "Ninh Quý tần cho rằng trong số những đại nho dạy Đại Hoàng tử sẽ có người của Hoa gia? Vì thế nên nàng ấy mới coi trọng ta".

Cốc Hương khẽ nâng mi mắt, ôn nhu nói: "Ninh Quý tần nương nương nghĩ chắc cũng không có kế sách nào hay, hậu cung cũng chỉ có một mình nương nương xuất thân thế gia, nên đến chỗ của nương nương thăm dò một chút tín tức, nếu không được tín tức, tạo mối quan hệ thân thiết cũng tốt".

An Hạ ở một bên nhìn Cốc Hương trước mặt nương nương khoe khoang, trong lòng cũng rất khản trương, hiện tại có bốn đại cung nữ nhất đẳng, theo quy định sẽ giảm đi hai người, trong lòng các nàng không thể không căng thẳng.

Không ai muốn một lần nữa trở lại làm cung nữ nhị đẳng, hiện tại thấy Cốc Hương và mình trái phải hầu hạ họ nương nương, gần gũi với nương nương nhất, cũng là gần quan được ban lộc, cần phải nắm chắc cơ hội, để cho nương nương biết bản thân cũng là một người hữu dụng.

An Hạ cước bộ nhẹ nhàng đến bên cạnh Hoa Thường, thấp giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, trước kia trong cung còn có thêm một số tin đồn, nghe nói bệ hạ coi trọng Hoa Thái phó, muốn chọn người làm lão sư cho Đại Hoàng tử".

An Hạ ngừng đầu nhìn Hoa Thường một cái, thấy Hoa Thường không có phản ứng, nói tiếp: "Đại Hoàng tử là trưởng tử của bệ hạ, đặc biệt được coi trọng, nếu như lời đồn không đúng sự thật, hôm nay Ninh Quý tần nương nương đến đây chơi cũng sẽ bị mọi người nghĩ là nương nương và Ninh Quý tần là cùng một phe ở hậu cung".

Hoa Thường nhàu mày cười khê: "Người nói Hoa Thái phó là chỉ phụ thân của bốn cung?" Phụ thân của Hoa Thường là Hoa Tường, giữ cương vị Chính nhị phẩm Thái phó, là một chức suông.

An Hạ gật gật đầu, nhìn sắc mặt Hoa Thường không biểu lộ vui hay buồn, trong lòng có chút bất an.

Hoa Thường nhếch khóe miệng lên, tay mang hộ giáp [4] màu vàng hồng nhẹ nhàng bung lên chén trà Cảnh thái lam, nhấc nắp trà, một làn khí mỏng bốc lên làm cho người đối diện không nhìn rõ biểu cảm của Hoa Thường.

[4] Hộ giáp: vật trang trí gắn vào ngón tay của phi tần.

"Đứng tể, bốn cung tuyền tử trổng cử, phụ thân của bốn cung cũng đã được gia phong làm Chính nhất phẩm Thái tử Thái phó".

"Là phụ thân của bốn cung còn kém may mắn, không thể vì Đại Hoàng tử mà phân ưu".

An Hạ nghe giọng điệu nhàn nhạt của Hoa Thường, sợ tới mức bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, thấp giọng hoảng sợ nói: "Là nô tì nhiều chuyện".

Hoa Thường một tay nâng An Hạ đứng dậy, dịu dàng an ủi: "Bốn cung biết là người suy nghĩ cho bốn cung, cũng không nghĩ sẽ trách tội người, nhưng là sau này khi nói chuyện phải cẩn thận hơn, đừng có đắc tội với quý nhân". Thái Tử Thái phó không có khả năng trở thành lão sư của Đại Hoàng tử.

Thật ra tin tức trong cung được lan truyền không hẳn là thông suốt liền theo một mạch, chủ yếu là truyền miệng qua lại, tính xác thực và thực tế không thể gọi là chính xác hoàn toàn. Thật ra không chỉ có cung nữ, chi cần đã bước chân vào hậu cung, cho dù là ai, tin tức đều sẽ bị ngăn chặn.

"Dạ, nô tì ghi nhớ nương nương dạy bảo". An Hạ dập đầu, trán đụng vào nền gạch bằng phẳng phát ra âm thanh buồn bã.

Cốc Hương cũng ở bên cạnh quỳ xuống theo, không dám thở mạnh, lo sợ mình cũng đã nói sai điều gì.

"Vòng tay của Ninh Quý tần đưa đến phải giữ gìn cho cẩn thận, dù sao cũng là tấm lòng của nàng ta, bốn cung cũng có thể hưởng chút may mắn của Đại Hoàng tử". Hoa Thường vừa đùa nghịch lò sưởi trong tay vừa nhàn nhạt nói.

"Vâng, thưa nương nương".

Một lát sau, công công của Kiến Chương cung đến truyền lời, hôm nay Hoàng đế vẫn ngủ lại Thượng Dương cung, lật bài tử của Hoa Thường.

Hoa Thường cúi đầu cười yệt ớt. Hoàng thượng xem như là cho nàng đủ thể diện, liên tục ngủ lại ba ngày, là lễ đãi ngộ dành cho tứ phi khi tiến cung.

[1]: Bản Thảo Cương Mục: là một từ điển bách khoa của Trung Quốc về được vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

[2]: Lý Thời Trân, tự là Đông Bích, lúc già có hiệu là Tản Hồ sơn nhân, là một danh y và nhà thực học nổi tiếng của Trung Quốc thời nhà Minh, người Kỳ Châu.

[4]: Ảnh hộ giáp

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15: Trung Cung Có Hỉ

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Tiên Thái Phi.

"Đường như mỗi lần tới cung của Thường nhi đều thấy khác biệt." Hoàng đế dùng xong bữa tối ngồi trên giường, trong tay ôm một cái lô ấm cười nói.

Hoa Thường bung một chén hoa quả, dâng lên trước mặt Hoàng thượng: "Thần thiếp mới tiến cung, cảm thấy tò mò với mọi thứ ở trong cung, đương nhiên mỗi ngày đều phải thay đổi trang trí trong tầm diện của mình rồi, đợi cho đến khi thần thiếp thuần thục thì cũng không còn gì khác nữa."

Hoàng đế nhận lấy bát hoa quả của Hoa Thường, cầm nĩa xiên mấy miếng táo, lê, bỏ vào miệng, vừa ăn vừa gât đầu: "Mặc dù năm nay táo rất ngọt, nhưng ăn quen cũng không có gì đặc sắc, nhưng lê do Ngự Dương quận tiến cống lại có mùi vị khác biệt, có chút mới mẻ."

Hoa Thường hé miệng cười nói: "Chính là ý này, hiện giờ thần thiếp chính là quả lê này, Hoàng thượng cảm thấy tươi mới ngon miệng, nhưng thần thiếp lại muốn làm trái táo, có thể thường xuyên bầu bạn bên cạnh Hoàng thượng."

Hoàng thượng cười to ha ha: "Trăm ăn chút trái cây cũng có thể khiến cho ái phi đưa ra một đạo triết lý, đúng là nhìn ra được học vấn thâm sâu của gia tộc ái phi rồi." Cho dù Hoàng đế tôn quý thế nào, có nữ nhân xinh đẹp ái mộ mình cũng là một chuyện đáng để hứng khởi.

Hoa Thường thấy tâm tình Hoàng đế không tệ, liền lên tiếng nói: "Hôm nay Hoàng thượng ban thưởng một món ăn cho thần thiếp, thần thiếp thụ sủng nhược kinh, vẫn chưa tạ ơn".

Hoàng đế khoát tay một cái: "Cái này có gì đáng để tạ ơn đâu."

Hoàng đế lại chọn mấy miếng dưa leo giòn trong bát để ăn, sau đó cầm bát lên nói: "Nói đến thức ăn, ái phi nghĩ gì mà lại cho trăm dùng những thứ cho thò ăn như thế này?"

Hoa Thường bị câu nói này của Hoàng thượng chọc cười, vội vàng lấy tay áo che mặt lại, cười giải thích: "Trong nhà thần thiếp có đạo dưỡng sinh. Mùa đông trái cây rau củ đều hiếm, nhưng thường xuyên ăn thịt lại có quá nhiều dầu mỡ, bất lợi cho sức khỏe, vì vậy nên sau khi dùng cơm xong phải ăn thêm nhiều món thanh đạm, trung hòa điều dưỡng."

Hoa Thường nhận lấy cái bát không trong tay Hoàng đế, nói: "Mấy miếng dưa leo giòn này còn là món hiếm có, chỉ có những ôn tuyền thôn trang gần kinh thành mới trồng được, một chút này trong cung của thần thiếp đều là của hồi môn từ các thôn trang dâng lên đây."

Hoàng đế gât đầu một cái: "Ái phi nói có lý, trước đây thái y trong cung cũng đã nói qua, chỉ là trăm bận rộn chính sự nên không lưu ý lắm."

Hoa Thường khuyên nhủ: "Hoàng thượng bận rộn trăm việc, càng phải cố gắng bảo trọng long thể, thánh thượng vạn an thì chính là vạn phúc của bách tính."

Hoàng đế chỉ gât đầu một cái, không lên tiếng. Rõ ràng ở Thượng Dương cung nhưng lại có cảm giác âm áp như ở nhà, nghỉ tối, không biết là chăm chọc hay là buồn cười đây.

"Hoàng thượng, nên ngủ sớm thôi." Hoa Thường sửa sang lại áo khoác của Hoàng đế, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hoàng đế lộ ra ý cười, chuẩn bị nói chuyện liền nghe giọng nói the thé của thái giám ngoài cửa: "Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài có chuyện bẩm báo."

Nụ cười trên mặt Hoa Thường ngưng lại một chút, lấy làm lạ, đã trễ thế này còn có chuyện gì?

Hoàng đế cũng nhui mày: "Có chuyện gì thì vào nói đi."

Trần Hi công công đẩy cửa bước vào, Hoa Thường rất hiểu chuyện lui ra ngoài. Trần Hi khom lưng đi tới bên cạnh Hoàng đế, thấp giọng nói mấy câu bên tai Hoàng đế.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Hoàng đế thâm trầm, ánh mắt u ám, nhếch mép một cái, đứng lên nói với Hoa Thường: "Hôm nay trẫm sẽ không nghỉ ngơi ở đây, thân thể Hoàng hậu khó chịu, trẫm đi thăm nàng ấy một chút, sau đó sẽ nghỉ lại ở Kiến Chương cung, ái phi nghỉ ngơi sớm đi."

Hoa Thường nhìn sắc mặt Hoàng thượng liền biết có thể là đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng nhu thuận hành lễ: "Thần thiết cung tiễn Hoàng thượng, hy vọng Hoàng hậu nương nương phượng thể an khang, Hoàng thượng cũng sớm nghỉ ngơi."

Hoàng đế an ủi vỗ nu bàn tay Hoa Thường một cái "Ngày mai trẫm lại đến thăm nàng."

"Vâng." Hoa Thường thấp giọng đáp.

Sau đó Hoàng thượng liền vội vã rời đi, Hoa Thường tiễn thẳng đến cửa cung, trông thấy phía Vị Ương cung sáng bừng một mảnh.

Cốc Hương phủ thêm áo khoác ngoài dây cho Hoa Thường, về mặt dây lo lắng, lên tiếng nói: "Nương nương yên tâm, bên ngoài gió lạnh, trở về cung thôi."

Ngon tay Hoa Thường không tự chủ sờ lớp lông mềm mịn ấm áp trên viền áo choàng, ôn nhu cười cười: "Bồn cung không sao."

An Hạ thấy Hoa Thường quay lại chính diện, lập tức dâng lên một ly trà nóng. Hoa Thường uống nửa ly trà nóng làm ấm người, mới nghi ngờ nói: "Trước đây có từng xảy ra chuyện như vậy chưa?" Hoàng hậu chặn Hoàng đế đến cung của phi tử, nói thể nào cũng khó nghe. Dựa theo cảm giác của Hoa Thường với Hoàng hậu trong những ngày qua, Hoàng hậu không giống người như vậy.

Cốc Hương nhỏ giọng nói: "Chưa từng."

An Hạ cũng khẽ đáp: "Từ trước đến giờ Hoàng hậu nương nương luôn khoan dung độ lượng, chưa bao giờ tranh đấu với người khác, ngay cả người ngang ngược kiêu ngạo như Thục phi, Hoàng hậu cũng bỏ qua cho hai chữ "Tiểu phòng"."

Hoa Thường trầm mặc gật đầu, như vậy xem ra nhất định là Vị Ương cung hoặc là Hoàng hậu đã xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Cốc Hương cẩn thận nói: "Hoàng thượng đã nói rõ ngày mai sẽ tới thăm nương nương, chứng tỏ trong lòng Hoàng thượng vẫn có nương nương, nương nương nên sớm nghỉ ngơi đi."

Hoa Thường gật đầu một cái, sau khi tẩy trang liền đi nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, sáng sớm

Cốc Hương đang hầu hạ Hoa Thường chải tóc trang điểm, bước chân Đông Yên vội vã tiến vào điện, quý xuống hành lễ, sắc mặt hoảng sợ: "Khởi bẩm nương nương, Vị Ương cung truyền lời, trung cung có hi. Hoàng hậu cần điều dưỡng cẩn thận, hôm nay miễn thỉnh an."

Động tác chải đầu của cốc Hương cũng dừng lại một chút, sau đó phục hồi lại tinh thần, sợ hãi nhìn Hoa Thường.

Hoa Thường nâng mắt lên một chút, ôn nhu nở nụ cười, chậm rãi nói: "Bồn cung biết rồi, trung cung có hi là đại sự, là chuyện vui, tất nhiên bồn cung cũng vui mừng cho Hoàng hậu."

Hoa Thường nhìn Đông Yên đang quý dưới đất một lát, ôn nhu nói: "Hoàng hậu nương nương có thai là đại sự, hươu gió ở hậu cung chỉ e là sẽ thay đổi, người phải thắt chặt người của Thượng Dương cung, chớ có xảy ra chuyện gì không hay, nếu phạm phải sai lầm, bồn cung cũng sẽ không mềm lòng."

Đông Yên lập tức dập đầu: "Vâng, thưa nương nương".

"Đông Yên tuyên Lư thái giám vào đi, bồn cung có chuyện phản phò cho hần." Hoa Thường chọn cây trà mầm đơn bằng vàng có khảm ngọc trai và sợi tua rua cài lên tóc, soi vào gương đồng.

Đông Yên thấy Hoa Thường không còn phản phò gì khác, thấp giọng trả lời, cẩn thận lui ra ngoài. Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng xào xạt: "Nô tài Lư Quý Phúc cầu kiến."

Hoa Thường cũng đã chải tóc trang điểm xong, cất giọng nói: "Vào đi."

Một thái giám hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đã lộ mờ vài nếp nhăn, mắt hơi híp lại, mặc trang phục màu xanh lam của thái giám, ống tay áo thêu hai đường hoa văn màu vàng nhạt, đại diện cho thân phận Đại thái giám Chính tứ phẩm của hần.

"Nô tài Lư Quý Phúc thỉnh an nương nương, kính chúc nương nương vạn phúc kim an." Lư thái giám vừa vào cửa đã không dám ngừng đầu lên, trực tiếp quý xuống dập đầu hành lễ.

"Đứng lên đi." Hoa Thường cho người bày một cái ghế nhỏ: "Ngồi đi."

"Tạ nương nương." Lư thái giám cẩn thận chỉ ngồi nửa móng, mặt mang đầy vẻ vui mừng.

Hoa Thường lạnh lùng nói: "Lư thái giám, người là thủ lĩnh thái giám của Thượng Dương cung, bất kể chuyện lớn hay chuyện nhỏ ở Thượng Dương cung đều phải dựa vào người, người cũng đã phi tam nhiều rồi."

Lư thái giám lập tức đáp: "Đều là việc trong bốn phận của nô tài, đã phiền nương nương lo lắng."

Hoa Thường gật đầu nói: "Hiện giờ Hoàng hậu nương nương có thai, lại bởi vì phượng thể không tốt, bọn phi tử chúng ta không thể nào đến đó chúc mừng. Bồn cung nghĩ, chỉ có thể chọn tạm vài món lễ vật bày tỏ tâm ý, Lư thái giám đi khó phòng nhìn một chút, xem có vật cái tường nào phù hợp với nữ nhân đang mang thai không, cũng coi như là một phần tâm ý của bồn cung đối với Hoàng hậu."

"Vâng, nô tài nhất định sẽ chuẩn bị tốt, sau đó để nương nương xem qua." Lư thái giám khom lưng cúi đầu.

Hoa Thường hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Người cũng quan thúc bọn thái giám cung nữ Thượng Dương cung nhiều một chút, đừng gây ra chuyện gì. Bồn cung tin tưởng vào năng lực của Lư thái giám người."

"Được nương nương coi trọng, nô tài chết vạn lần cũng khó báo đáp." Lư thái giám quý xuống dập đầu.

Sóng mắt Hoa Thường lưu chuyển, nhỏ giọng hỏi: "Bồn cung muốn biết rốt cuộc tối hôm qua Vị Ương cung đã xảy ra chuyện gì, người có biết không?"

Lư thái giám khiêm tốn cười nói: "Hôm nay nô tài nghe tiểu thái giám nói qua, nghe bảo tối hôm qua Hoàng hậu nương nương bị đau bụng không ngừng, sau khi tuyên thái y, lại chẩn ra mang thai ba tháng. Hoàng hậu nương nương cũng rất kinh ngạc, bởi vì ba tháng qua nguyệt sự không đều, lại không phải tháng nào cũng có, thái y viện đều có ghi chép lại trong sổ sách tỉ mỉ. Do đó Hoàng hậu nương nương lo lắng bảo thai trong bụng có điều gì không ổn, nên cho truyền tất cả những người có tay nghề cao nhất về phụ khoa ở Thái Y viện, cũng vì vậy mà kinh động đến Hoàng thượng".

Hoa Thường nhíu mày lại, lo lắng nói: "Vậy cuối cùng sức khỏe của Hoàng hậu nương nương như thế nào?"

Lư thái giám cười nói: "Nghe nói không sao, thái y chỉ bảo là do bình thường điều dưỡng sơ sài, nhưng long thai không có vấn đề gì, mạch tượng vững vàng."

Hoa Thường nghe vậy gật đầu một cái, nháy mắt với cốc Hương. cốc Hương liền bước lên trước, đưa cho Lư thái giám một cái hà bao màu xanh lam: "Đây là nương nương ban thưởng. Lư công công nhận đi."

Lư thái giám nâng hai tay nhận lấy, một lần nữa dập đầu tạ ơn.

Hoa Thường phất phất tay, Lư thái giám cũng rất quý cù lui xuống.

Cốc Hương thấy Hoa Thường rảnh rồi, liền nhẹ giọng nói: "Hôm nay nương nương có đến hầu hạ Thái hậu nương nương không?"

Hoa Thường lắc đầu một cái: "Chỉ sợ Thái hậu nương nương không có thời gian để ý tới ta đâu." Trung cung có hi, đây là chuyện lớn biết bao nhiêu. Thái hậu sắp có cháu đích tôn của mình, Hoàng đế có khả năng có trường tử của mình, đế quốc này có thể sắp nghiêng đón người kế vị rồi!

"Bồn cung đi thư phòng chép kinh Phật, không có chuyện gì thì đừng làm phiền bồn cung." Hoa Thường đứng dậy, áo choàng tơ lụa vàng ngũ sắc khoan thai xòe rộng bên người nàng, tạo thành một đường cong duyên dáng.

Cốc Hương nghi hoặc hỏi: "Không phải hôm qua nương nương đã chép xong sao?"

Kinh kim cương mà Hoa Thường chép là "Kinh kim cương bát nhã ba la mật" do Cư-ma-la-thập dịch, tổng cộng hơn năm ngàn một trăm chữ, hôm qua mới vừa hoàn thành.

Hoa Thường cười một tiếng, ôn tồn nói: "Đó là dành tặng cho Thái hậu, hôm nay ta lại chép thêm một bản nữa, dâng lên Phật đường, cầu phúc cho Hoàng hậu nương nương, cầu phúc cho Hoàng tử trong bụng Hoàng hậu nương nương."

Cốc Hương cúi đầu phúc thân nói: "Nương nương khoan hậu nhân ái."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 16: Mỗi Người Một Tư Thái

Edit: Du Quý phi

Beta: Dương Hiền dung.

Tiêu Phòng cung

Chuang! Một chiếc bình sứ khắc mẫu đơn màu hồng phấn bị ném xuống đất, đồ sứ tinh xảo trong nháy mắt chỉ còn là những mảnh vỡ.

"Nương nương bớt giận! Nương nương bớt giận!" Tất cả các cung nữ từ lớn tới bé đều dập đầu xuống đất, riêng cung nữ nhất đẳng đứng đầu thì không dập đầu chỉ thấp giọng khuyên nhủ.

Sắc mặt Thục phi tái nhợt, hộ giáp tinh xảo vì ném đồ vật mà xiêu xiêu vẹo vẹo, đôi môi mòng hoi run rẩy, đôi mắt sáng ngời như nước mưa xuân nay lại sưng đỏ lên. Trang sức tinh xảo trên tóc bởi vì động tác quá nhanh mà rớt xuống dựng trứng mắt. Thục phi vẫn không nhúc nhích như không cảm giác được gì.

"Bồn cung không tức giận, tất cả đứng lên hết đi, dọn dẹp mặt đất cho sạch." Thục phi hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói.

Nhóm tiểu cung nữ lập tức bỏ dậy nhanh chóng thu dọn sạch sẽ những mảnh vỡ trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đai cung nữ Yên Hoài đứng một bên lo lắng nhìn thoáng qua nương nương nhà mình, nhẹ nhàng mở miệng khuyên giải, an ủi nói: "Nương nương bảo trọng thân thể, đừng nóng giận."

Thục phi nghe vậy, cười nhạt một tiếng, tự giễu nói: "Bảo trọng thân thể. Bồn cung còn bảo trọng thân thể làm cái gì, ai sẽ để ý đến đây?"

Yên Hoài nhìn bộ dáng không có tinh thần của Thục phi, lo lắng nói: "Hoàng thượng đối với nương nương tình sâu nghĩa nặng. Cho nên vì Hoàng thượng, xin nương nương hãy bảo trọng thân thể."

Trên mặt Thục phi cười như không cười, thanh âm như khóc than: "Hoàng thượng... Hoàng thượng rất tốt, chỉ là ta... chỉ là ta không biết cố gắng, không thể sinh con nối dõi cho người. Bảo trọng thân thể, bảo trọng cũng đã mười mấy năm, nhưng trời cao có từng cho ta một hài tử?"

Yên Hoài biết nương nương nhà mình chịu khổ, nàng cũng biết nếu không có con thì nương nương sẽ đau khổ cả đời, chỉ cần ngày thường nghĩ tới sẽ đau, rất đau.

"Hoàng hậu có thai? Nàng ta thật may mắn." Thục phi tự lẩm bẩm, đôi mắt sưng đỏ muốn rơi nước mắt.

Yên Hoài vô cùng đau lòng, dùng khăn thấm nước lực nhẹ nhàng thấm khoé mắt Thục phi, thấp giọng nói: "Nương nương yên tâm, người sẽ có hài tử, nhất định sẽ có."

Thục phi cười châm chọc: "Bây giờ Hoàng hậu chắc chắn vô cùng đắc ý. Khổ tận cam lai, người nói xem hiện giờ trong lòng nàng ta đang nghĩ gì?"

Yên Hoài biết Thục phi đang tự lẩm bẩm, chứ không phải muốn mình trả lời.

Cả người Thục phi ngơ ngác nói: "Bồn cung hao hết tâm tư khiến Hoàng thượng ban hai chữ "Tiêu Phòng", hiện tại cũng thật chề cười. Trung cung có thai, đó mới chân chính là "Tiêu Phòng cung"."

"Nàng ta đã có địa vị Hoàng hậu rồi vì sao còn muốn cướp cả trái tim của Hoàng thượng? Ta không cam tâm, ta không cam tâm."

"Hoàng hậu, Hoàng hậu! Ta và người không đời trời chung, một mất một còn!" Thục phi gầm giọng, mang theo tràn đầy không cam lòng và phẫn hận (*tức giận và oán hận*).

Yên Hoài cũng không dám khuyên nữa.

Thật ra trước đây quan hệ của Thục phi với Hoàng hậu không phải là không tốt. Khi còn cùng ở tiệp đề [1], hai nàng ngày ngày gặp nhau, dù không có cảm tình cũng sẽ sinh cảm tình.

[1] *Tiếp đề: Nơi ở của vua trước khi vua đăng cơ.*

Chỉ là sau này khi thánh thượng đăng cơ, vốn dĩ địa vị không chênh lệch lắm liền lập tức trở nên xa cách. Hoàng hậu trở thành mẫu nghi thiên hạ còn nàng vẫn là một phi tử nhỏ nhoi, sách sử cũng sẽ không ghi lại một phi tử nhỏ bé như nàng.

Vốn đang đồng bệnh tương lân vì không có con, nhưng hiện tại thế cục này cũng bị đánh vỡ.

Trung cung có thai, địa vị Hoàng hậu cũng được củng cố. Nhưng nếu nàng ta sinh hạ Hoàng tử, hài tử từ kia sẽ danh chính ngôn thuận trở thành Thái tử. Vậy còn ai có thể tranh với nàng ta nữa?

Thục phi cảm thấy bất bình, vốn dĩ tất cả mọi người đều giống nhau... Nhưng bây giờ nàng lại không có hài tử, vị trí của nàng ở đâu?

Suy nghĩ này đẩy oán hận của nàng lên tới cực điểm.

Ngọc Hoa cung.

Phi tần lâu năm Trịnh Phi quý gồi ở Phật đường, trong tay vẫn vờ Phật châu, nghiêm túc nhìn tượng Phật, không buồn không vui.

Cung nữ Nhiễm Phong đứng một bên hơi hơi cau mày, lo lắng mở miệng nói: "Nương nương, người đã quý ở đây hai canh giờ rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút thôi."

Trịnh Phi khẽ cười nói: "Nhiễm Phong, người nói xem, Phật tổ có thật sự nghe được lời cầu nguyện của ta không?"

Nhiễm Phong nhìn khuôn mặt không biểu tình của Trịnh Phi, thấp thòm bắt an trả lời: "Chỉ cần nương nương thành tâm, Phật tổ sẽ nghe được. Nhưng xin nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng hậu nương nương mới chỉ mang thai, có thể hạ sinh được hay không cũng chưa biết."

Trịnh Phi trào phúng nói: "It ra nàng ta còn có thể hoài thai."

Nhiễm Phong không dám mở miệng nói chuyện tiếp, Trịnh Phi có tiếng tính tình không tốt, động một chút là đánh chết hạ nhân. Tuy Nhiễm Phong là nha hoàn thiếp thân cũng không dám tiếp xúc nhiều với Trịnh Phi để tránh rủi ro.

Con nối dõi chính là từ huyết của các nàng.

Một lát sau, Trịnh Phi nhàn nhạt mở miệng: "Bồn cung thật sự muốn cầu nguyện Phật tổ cho cái thai kia chết từ trong bụng."

Nhiễm Phong quý phịch gồi trên mặt đất, thấp thòm lo âu dập đầu.

Lời này Trịnh Phi dám nói, nhưng nàng là một nô tỳ nhỏ nhoi, làm sao dám nghe?

Trịnh Phi cong cong khoe miệng: "Người sợ cái gì? Bồn cung sẽ không làm như vậy, mưu hại long tự (*con vua*) chính là tội lớn, tru di tận tộc. Bồn cung còn có phụ thân thúc bá, việc không khôn ngoan này sao mà bồn cung dám làm?"

Nhiễm Phong nhẹ nhàng thở ra, nhìn sắc mặt không có biểu tình gì của Trịnh Phi, tâm treo lơ lửng: "Nương nương, dưới gối người còn nuôi dưỡng Nhị Hoàng tử, không kém hơn ai điều gì cả."

Trịnh Phi cười nhạt: "Đúng vậy, không kém hơn điều gì, không kém hơn..."

Trịnh Phi hít một hơi thật sâu, khoé mắt như có giọt lệ trong suốt nhưng nháy mắt đã biến mất: "Bồn cung đang hướng Phật tổ cầu phúc, cầu nguyện Hoàng hậu nương nương bình an sinh hạ long tự."

Nhiễm Phong bị những lời nói của Trịnh Phi làm cho choáng váng, đây là những lời Trịnh Phi sẽ nói sao?

Trịnh Phi không quan tâm suy nghĩ của Nhiễm Phong, thấp giọng nói: "Bồn cung cũng không cầu thứ xa xỉ gì, vì vậy chỉ có thể tự mình giữ chặt lấy vật trong tay mà thôi."

"Hoàng hậu nương nương, thật hi vọng người có thể bình an sinh con."

Trường Nhạc cung.

Ninh Quý tần nhàn nhạt phân phó: "Đã chuẩn bị tốt lễ vật đưa qua cho Hoàng hậu nương nương chưa?"

"Bẩm nương nương, nô tỳ đã chuẩn bị tốt, đang định trình lên cho người xem qua." Cung nữ Hoài Tổ ôn nhu nói.

Ninh Quý tần nhìn trang sức đơn giản của mình, cười cười nói: "Không cần đưa cho ta xem, chọn vài món trang sức đơn thuần mà đẹp đưa đi là được. Dù sao Hoàng hậu nương nương cũng không xem từng cái một."

Hoài Tổ không dám nói tiếp, nàng chỉ là một tỳ nữ, không có lá gan nói những lời thị phi về Hoàng hậu.

Ninh Quý tần lại nói: "Đại Hoàng từ chạy đi đâu rồi?"

Hoài Tổ trả lời: "Hôm nay Đại diện hạ cáo bệnh, nghe nói bị phong hàn nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, Hoàng thượng đã lệnh cho Thái Y viện chẩn trị."

Ninh Quý tần nhủ thầm: "Sao không nói sớm cho ta biết? Mà thôi, ta không quản được nhiều việc như vậy. Ta cũng biết Hoàng thượng hy vọng ta không nhúng tay vào chuyện của Đại Hoàng tử."

Hoài Tổ nhìn nương nương nhà mình nói lời ừ rừ, không khỏi khuyên nhủ: "Hoàng thượng coi trọng Đại Hoàng tử, nương nương nên vui mừng mới phải."

Ninh Quý tần ném vờ chén trà, sau đó chậm rãi nói: "Trước kia đúng là Hoàng thượng coi trọng Đại Hoàng tử, nhưng bây giờ thì sao? Trung cung có thai, về sau người còn có thể quan tâm đến Luân nhi của ta sao?"

Hoài Tổ thấy nương nương bộc phát tính tình nhưng lại thờ dãi nhẹ nhõm, cứ giữ trong lòng mãi không tốt, phát hỏa ra thì tốt hơn.

Hoài Tổ thấp giọng nói: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương chỉ mới mang thai, nam hay nữ còn chưa biết. Nói một câu không dễ nghe, nếu sau này Hoàng hậu hạ sinh Công chúa, Đại Hoàng tử còn lo ngại chuyện gì nữa?"

Ninh Quý tần tát cho Hoài Tổ một bạt tai, tức giận nói: "Ngu xuẩn! Công chúa thì sao? Công chúa kia là đích Công chúa, hưởng chỉ có thai một lần rồi sẽ có lần hai. Người có thể cam đoan rằng cả đời này Hoàng hậu sẽ sinh toàn Công chúa sao?!"

Hoài Tổ lập tức quỳ xuống thỉnh tội: "Nô tỳ ngu dốt."

Khoé mặt Ninh Quý tần đỏ lên: "Nhìn thấy khí thế to lớn của chính diện chưa? Điều ta hy vọng cả đời này chính là trở thành chủ nhân của chính diện Trường Nhạc cung chứ không phải ở trắc diện này sống hết quãng đời còn lại."

"Hoàng thượng vẫn luôn chờ mong đích tử, ta biết, ta biết chứ..."

"Nếu Hoàng thượng thật sự coi trọng Đại Hoàng tử thì ta đã không chỉ là một Quý tần, thậm chí ngay cả cửu tần cũng không phải. Thục phi, Trịnh Phi, ngay cả Hoa Phi mới tiến cung ba ngày mà cũng được xưng là bốn cung! Người có biết trong lòng ta đau như thế nào không?!"

"Hoàng thượng, Hoàng thượng... Người hãy quay lại nhìn hai mẫu tử ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17: Tâm Tư Tinh Tế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thượng Dương cung.

"Khởi bẩm nương nương, người của Vệ Ương cung tới truyền lời, ngày mai muốn khôi phục chuyện phi tần đến thỉnh an." Lan Chi hành lễ, vâng vâng nói.

Lan Chi với Thục Dược ở trong phủ được dạy dỗ hơn một tháng, hiện tại được đưa đến Thượng Dương cung.

Hoa Thường trực tiếp cho hai người làm cung nữ nhất đẳng. Lúc đầu có bốn cung nữ nhất đẳng, Hoa Thường giữ lại Cốc Hương với Đồng Yên, còn An Hạ và Nam Sương bị nàng giáng làm cung nữ nhị đẳng.

Hoa Thường buông quyển "Nữ tắc" trong tay xuống, gật đầu nói: "Đã hơn một tháng, tính ra thì thai của Hoàng hậu đã được bốn tháng, nhất định đã ổn, nên mới khôi phục thỉnh an, âu cũng là chuyện thường."

Lan Chi là nha hoàn bên người mẫu thân của Hoa Thường, xử lý mọi chuyện rất bình tĩnh và thành thực, những lời nên nói hoặc không nên nói, nàng ấy đều có thể suy xét vì Hoa Thường.

"Nô tỳ nghe nói bên Tiễn Phong cung vẫn không an phận. Hiện nay khôi phục thỉnh an, ngày ngày gặp nhau, nếu phát sinh chuyện xấu gì liên lụy đến nương nương, vậy..."

Hoa Thường nhíu mày một chút, trách cứ nói: "Nói năng cẩn thận!"

Lan Chi cũng phát hiện lời nói của mình có chút thái quá, quỳ xuống thấp giọng: "Là nô tỳ lầm miệng."

Hoa Thường cũng không trách mắng nữa, nhân nhạ nói: "Người là người bên cạnh mẫu thân, là nha hoàn hồi môn ta mang vào cung, người chính là đại diện cho thể diện Hoa gia, người hiểu chứ, Lan Chi."

Vành mắt Lan Chi đỏ lên, dập đầu xuống đất: "Nô tỳ hiểu, nô tỳ chưa từng quên."

Trong lòng Hoa Thường có chút chua xót, quay mặt qua chỗ khác: "Tuy Hoa gia phồn hoa tựa cảm [1], nhưng ở trong cung bốn cung đều phải cẩn trọng khắp nơi, người nhớ phải ăn nói cẩn thận."

[1] Phồn hoa tựa cảm (繁花似锦):

- Phồn hoa: cuộc sống náo nhiệt và giàu có, xa hoa.

- Cẩm gấm, rực rỡ và đẹp đẽ.

Lan Chi lại hành lễ nói: "Nô tỳ xin ghi nhớ lời nương nương dạy bảo."

Hoa Thường lấy khăn lau khóe mắt, hoà hoãn nói: "Không phải mấy ngày trước Thục phi náo loạn với Hoàng thượng sao? Nghe nói nàng ta ném bẻ ly hương Thanh Hoa trên chi [2] do Hoàng thượng ban thưởng. Hoàng thượng cũng khiển trách nhưng hiện tại vẫn không có việc gì."

[2] Thanh Hoa trên chi (青花缠枝): Thanh Hoa là một loại gốm của Trung Quốc. Trên chi là kiểu hoa vặn lồng vào nhau và kéo dài theo 1 hay 2 chiều, lên tiếp bất tận, ví dụ như các nhánh hoa sen, chum nho, mây... Kiểu hoa vặn này xuất hiện từ triều đại nhà Hán, được dùng để trang trí trên đồ gốm, đồ gỗ, các tác phẩm điêu khắc... (Theo baidu)

"Hoàng thượng rất coi trọng cái thai của Hoàng hậu, Thục phi tuy có so đo nhưng nhất định Hoàng thượng biết rằng Thục phi không phải mối uy hiếp đối với long thai của Hoàng hậu."

Lan Chi sầu lo khẽ thở dài: "Nương nương vừa vào cung đã phải đối mặt với tình thế phức tạp, thật khổ cho nương nương."

Hoa Thường cười cười nói: "Như thế nào gọi là khổ? Bốn cung xuất thân từ thế gia, cầm y ngọc thực, hiện giờ đang ở Phi vị, mặc vàng đeo bạc, sao lại khổ? Những phi tần ở trong cung mấy năm nhưng không thể xuất đầu, địa vị vẫn thấp thì có gọi là khổ hay không?"

Lan Chi nhìn tiêu thư hiền lành như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu. Vốn là quý nữ thế gia cũng không cần phải chịu khổ như thế.

Hoa Thường an ủi sở tức Lan Chi, cười nói: "Lan Chi, bây giờ chỉ mới đến, đây chỉ là khởi đầu, khổ còn ở phía sau. Chờ đến khi người già đi, lúc đó thì ngày tháng thoải mái, tự do hơn rồi."

Hoa Thường vừa nói chuyện vừa nhìn xuyên qua tấm lưới ở cửa sổ, ánh mắt nàng xa xăm nhìn ra khung trời rộng lớn.

Lan Chi muốn mở miệng nhưng không biết nói gì nên đành im lặng.

Ngày thứ hai, Vệ Ương cung.

Sau vài tháng trước, rõ ràng trông Hoàng hậu đầy đà hơn, trên mặt nụ cười ôn nhu, cả người tràn đầy khí chất người làm mẫu thân. Nàng mặc một bộ váy bằng lụa xếp ly có họa tiết hoa nhỏ sẫm màu tương đối rộng rãi, cổ tay chỉ đeo hai chiếc vòng bằng bạc trắng đơn giản, hoa tai đồng châu [3] đối thành hoa tai bạch ngọc (một loại ngọc quý màu trắng), trên đầu cũng chỉ cài bộ điệu [4] ngọc đơn giản, khuôn mặt trang điểm một lớp mỏng.

[3] Đồng châu (东珠): Triều nhà Thanh gọi ngọc trai xuất xứ từ vùng đông bắc là Dongzhu (hoặc beizhu) để phân biệt với ngọc trai ở phía nam. (Theo baidu)

[4] Bộ điệu (步摇): Là một loại trang sức phụ nữ có từ thời Tây Hán. Hình dáng và kết cấu của nó tượng trưng cho cấp bậc và danh tính. (Theo baidu)

Vệ Ương cung rất nóng, Thục phi phe phẩy chiếc quạt dệt hình mỹ nhân bằng tơ vàng có cán bằng ngà voi, nhìn Hoàng hậu nhân nhạ nói: "Mới một tháng không gặp mà Hoàng hậu nương nương đã đầy đà như mĩ hơn rất nhiều. Quả nhiên là người

mang thai, ta ngàn vạn lần cũng không bằng."

Ninh Quý tần nắng mí mắt, không nói gì, ngồi bất động như khúc gỗ.

Ánh mắt Trịnh Phi liếc qua Ninh Quý tần mang theo vài phần kiêng kỵ, sau đó ngừng đầu cười xinh đẹp: "Thân thể Hoàng hậu nương có gì trở ngại không? Mấy ngày nay đám người thần thiếp vô cùng lo lắng cho nương nương. Nương nương cần phải bảo trọng thân thể, vì Hoàng thượng sinh hạ long thai, đây chính là đích duệ của quốc gia, thân phận cao quý."

Thục phi nhàu mày, nghiêm mặt liếc Trịnh Phi một cái, trong lòng kinh ngạc, Trịnh Phi tự nhiên đối tính đi quan tâm Hoàng hậu sao?

Hoa Thường cũng hơi gương mặt nhìn Trịnh Phi, Trịnh Phi dung mạo không đẹp, cười lên lại càng không đẹp, hơn nữa lời nói vừa rồi, ngược lại giống như đóng vai hề vậy.

Hoàng hậu cười ung dung rộng lượng: "Ta Thục phi muội muội và Trịnh Phi muội muội đã quan tâm. Bồn cung không có việc gì, chỉ là Hoàng thượng lo lắng quá mức mới cho bồn cung nghỉ ngơi một tháng."

Thục phi cắn chặt răng, chậm rãi gặt đầu.

Hoa Thường cười nhạt mở miệng: "Thần thiếp vẫn chưa chúc mừng Hoàng hậu nương nương. Nhân đây thần thiếp cũng chúc Hoàng hậu nương nương thân thể an khang, bình an sinh hài tử."

Hoàng hậu cười với Hoa Thường chân thật hơn một chút, ôn nhu nói: "Hoa Phi muội muội cát ngôn."

Hiện tại Hoàng hậu có thể nói là xuân phong đắc ý, Thục phi ghen ghét, Trịnh Phi khen tặng, Ninh Quý tần làm lơ, những điều đó đều không dao động được tâm tình vui sướng của Hoàng hậu.

Nàng sẽ có con, hơn nữa nếu là nhi tử thì đó chính là quốc quân tương lai!

Đích thứ khác biệt nên nàng cũng không vội. Nàng đã đứng ở vị trí bất bại.

Vì vậy Hoàng hậu khiến cho một số người ghen tị đến đỏ mắt, ngay cả Hoa Thường cũng có chút không vui.

Hoa Thường thì nghĩ lúc này Hoàng hậu đắc ý vẫn còn sớm, tâm quan trọng của cái thai này phụ thuộc vào việc là nam hay nữ.

Lan Tiệp dư ngồi một bên nãy giờ vẫn chưa mở miệng lại đột nhiên nói: "Nói tới hài tử, thật ra thần thiếp có chuyện muốn bẩm báo với Hoàng hậu. Vài ngày trước Bái nhi bị nhiễm phong hàn, người làm mẫu phi như thần thiếp quả thật là đau lòng không thôi. Hiện giờ sức khỏe Bái nhi đã bình phục, muốn đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương nhưng lúc đó nương nương lại đang dưỡng thai nên Bái nhi cũng áy náy không thể thăm Hoàng hậu nương nương."

Khoẻ miệng Hoàng hậu nhếch lên một chút, ý Lan Tiệp dư là nàng không quan tâm tới Công chúa sao?

Hoàng hậu cười mang theo chút xin lỗi nói: "Hiểu tâm của Đại Công chúa bồn cung đã biết. Chỉ là thân thể bồn cung không tốt, việc này nên trách bồn cung sơ sót. Đúng lúc vài hôm trước Hoàng thượng thưởng cho ta một bộ ly khắc bằng sừng tê giác có đính ngọc, bồn cung nựng hoa hiền Phật tặng Đại Công chúa mang về ngắm vậy."

Hoàng hậu đưa mắt ra hiệu, cung nữ Như Lâu bên cạnh liền đem một chiếc hộp màu vàng tinh xảo đến, mở hộp ra là một bộ sáu chiếc ly, sừng tê giác dày nặng kết hợp với ngọc ôn nhuận hòa thành một thể vô cùng tinh xảo.

Lan Tiệp dư đứng dậy hành lễ: "Thần thiếp thay mặt Đại Công chúa tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu cười khoan dung: "Đại Công chúa cũng là hài tử của bồn cung, tất nhiên bồn cung coi con bé như con ruột."

Lan Tiệp dư siết chặt khăn tay, sau đó tươi cười nói: "Lúc trước Hoàng thượng thấy Bái nhi sinh bệnh cũng rất lo lắng. Hiện giờ Bái nhi đã khỏi bệnh Hoàng thượng liền ban ân điển cho Bái nhi, ban cho con bé một phong hào."

Khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu cứng lại.

Hoa Thường cũng lắp bắp kinh hãi.

Truyền thống của Đại Lương là Công chúa chuẩn bị xuất giá hoặc đến tuổi cập kê mới ban phong hào, nhưng hiện giờ Đại Công chúa mới bốn tuổi, xem ra Lan Tiệp dư cũng không phải là người không thông minh, nay lại thọ Hoàng hậu một dao.

Khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu dường như không duy trì nổi, gương gao cười nói: "Chuyện này Hoàng thượng không nói với bồn cung. Ngày trước bồn cung vẫn luôn dưỡng thai, có lẽ Hoàng thượng không muốn làm bồn cung lo lắng nên mới không nhắc đến. Đại Công chúa có phong hào là chuyện tốt, chúc mừng Lan Tiệp dư."

Lan Tiệp dư cung kính cười, đôi mắt có chút không kiềm chế nhìn cái bụng nhỏ hơi phồng lên của Hoàng hậu: "Đây là phúc khí của Đại Công chúa. Đại Công chúa cũng mong chờ đệ đệ hay muội muội được sinh ra để làm trưởng tử có tầm gương tốt, đúng là tính tình của tiêu hài tử mà."

Hoàng hậu ghen lại, cơn tức trong lòng bắt đầu bốc lên.

Khác biệt của Công chúa có phong hào với Công chúa không có phong hào là rất lớn. Có phong hào tức là chính thức có phẩm cấp, bổng lộc cũng được tăng lên đáng kể! Nếu hài tử nàng sinh ra là nữ nhi, thân là đích nữ nhưng không có phẩm cấp thì vẫn phải hành lễ với tỷ cô phong hào phẩm cấp.

Đây là Lan Tiệp dư công khai khiêu khích quyền uy Hoàng hậu của nàng mà!

Thục phi đắc ý cười, thanh âm khiêu khích rõ ràng: "Đại Công chúa còn nhỏ tuổi mà đã biết lễ giáo, luôn giữ phép tắc, chắc là phong hào cũng sẽ rất có ý nghĩa. Chúc mừng Lan muội muội."

Thục phi và Lan Tiệp dư quan hệ cũng không tốt. Nhưng nói như thế nào nhỉ, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, nàng rất vui lòng nhìn Hoàng hậu bị bề mặt.

Hoa Thường nhìn trái phải, xấu hổ cười nói: "Nói một hồi rồi nhưng rốt cuộc ta vẫn chưa biết phong hào của Đại Công chúa là gì?"

Lan Tiệp dư hé miệng cười ôn nhu, nói: "Hoàng thượng ban cho hai chữ "Tổ Chi". Về sau phải gọi là Tổ Chi Công chúa."

Thục phi vỗ vỗ tay, vui vẻ nói: "Hai chữ này rất hay, Tổ Chi, cao khiết nhã nhặn. Bồn cung nghe qua hai chữ này có thể nhìn ra Lan muội muội xuất thân thanh lưu cao khiết cũng như tính tình Đại Công chúa giản dị, cung chính ôn krong. Đúng là duyên trời tác hợp, không ai sánh bằng."

Hai người kia thay nhau thổi phồng làm cho vẻ mặt của Hoàng hậu tái xanh, nhưng nàng vẫn hít sâu một hơi nhịn xuống, không vội không vội.

Hoa Thường lạnh mặt nhìn, vẫn này Hoàng hậu thua rồi!

Chiều qua Lan Tiệp dư rất tốt, lúc trước nàng còn coi thường nàng ta. Thật không ngờ nàng ta lại có bản lĩnh đi cầu phong hào cho Đại Công chúa.

Lư hương Thanh Hoa triển chi

Bộ điều

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Sự Việc Gần Cuối Năm

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Vị Ương cung.

Thủy Lâu là cung nữ đặc lực nhất bên người Hoàng hậu, nhưng Văn Hạ mới là cung nữ được Hoàng hậu tin nhiệm nhất.

Văn Hạ là nha hoàn hồi môn của Hoàng hậu, là người trung thành nhưng dễ xúc động, nói chuyện thường hay đụng chạm nên Hoàng hậu không cho nàng ta hầu hạ trước mặt mọi người, tuy vậy cuộc sống thường ngày Hoàng hậu vẫn rất dựa vào Văn Hạ.

"Nương nương, hôm nay rõ ràng Lan Tiệp dư kia bắt kính với người. Vì sao người không cáo trạng với Hoàng thượng?" Văn Hạ bốp bả vai mềm mại của Hoàng hậu, tức giận thấp giọng nói.

Hoàng hậu lắc đầu: "Bổn cung tức giận nhưng cũng không đến mức tự làm rối loạn trịnh tuyến. Lan Tiệp dư cũng không phải là người thông minh, nàng ta chỉ là dựa vào Đại Công chúa và sự yêu thích của Hoàng thượng đối với mẫu tử bọn họ, nhưng loại yêu thích này kéo dài được bao lâu?"

Văn Hạ gầy thó hỏi: "Ở hậu cung việc được Hoàng thượng yêu thích chẳng phải quan trọng nhất sao?"

Hoàng hậu nhếch miệng cười: "Đối với người khác mà nói, được Hoàng thượng yêu thích tất nhiên là quan trọng nhất. Nhưng đối với bổn cung lại không phải."

"Đại Công chúa được ban phong hào chúng tỏ Hoàng thượng yêu quý mẫu tử nàng ta, bổn cung cần gì phải tự làm mình mất mặt trước Hoàng thượng? Bổn cung là từ mẫu, là mẫu hậu của Đại Công chúa và những hài tử khác ở hậu cung."

"Hơn nữa nói đến cùng nó cũng chỉ là một Công chúa mà thôi. Cho dù có phong hào thì cũng chỉ nhất thời lên mặt với Hoàng tử hay Hoàng nữ khác, nhưng có thể lên mặt cả đời sao?"

Văn Hạ nghe đã hiểu, bưng tỉnh giác ngộ cười nói: "Nương nương nhìn xa trông rộng. Chung quy là Công chúa không thể so sánh với Hoàng tử."

Công chúa được phong hào chỉ là một phẩm cấp hư danh, Hoàng tử được thụ phong thì mới có phẩm cấp thực sự, thậm chí còn được cấp đất phong!

Hoàng hậu cười đến ung dung phú quý, thấp giọng chậm rãi nói: "Bao nhiêu hi vọng bổn cung đều đặt vào cái thai này. Mười mấy năm rồi cuộc cũng chờ được, bổn cung tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai lầm nào!"

Văn Hạ hành lễ nói: "Nương nương yên tâm. Ăn, mặc, ngủ nghỉ, đi lại đều qua tay của nô tỳ, tuyệt đối sẽ không có sai sót gì!"

Hoàng hậu gật đầu: "Bổn cung yên tâm về người. Nhưng cũng không cần làm quá mức, để người khác nhìn thấy lại tưởng rằng Vị Ương cung chúng ta không phóng khoáng, giống như đề phòng đạo tặc."

"Nô tỳ đã biết." Văn Hạ nhún người hành lễ, tự tin trả lời.

Hoàng hậu day day thái dương, sau đó mở miệng: "Hôm qua Hoàng thượng còn nhắc hiện tại đã gần tới cuối năm, lúc trước mọi việc đều do bổn cung quản lý, chỉ là hiện giờ bổn cung đang mang thai, không thể làm việc vất vả nên không biết nên giao cung vụ cho vị muội muội nào quản lý mới tốt."

Văn Hạ gật đầu nói: "Hiện tại thân thể nương nương cần phải tĩnh dưỡng, cũng không cần lo lắng gì nữa. Nói đến cung vụ chỉ bằng nương nương lựa chọn một vị phi tần biết thức thời."

Hoàng hậu nhíu mày: "Thức thời? Phi tần mới tiến cung không cần suy xét, mới vào cung được một tháng, ngay cả Hoa Phi cũng không có khả năng Hoàng thượng đồng ý cho nàng ta chưởng quản cung vụ. Những người cũ trong cung mà đủ tư cách chỉ có vài vị Thục phi, Trịnh Phi, Ninh Quý tần. Dựa vào phân vị mà nói thì Thục phi là người đứng đầu, chỉ là..."

Văn Hạ tiếp lời: "Nô tỳ cũng rất lo lắng, Thục phi nương nương có ác ý với người ai vậy đều thấy được. Nếu Thục phi chưởng quản cung vụ, dù không thể tổn hại đến gân cốt của nương nương thì ít nhất cũng gây phiền toái cho người. Lúc trước còn có thể bỏ qua nhưng hiện tại nương nương đang mang thai, không thể chịu sóng gió gì được."

"Bổn cung cũng đã suy xét rồi chuyện này." Hoàng hậu nhíu mày: "Hôm nay thái độ cung kính của Trịnh Phi có vài phần khác thường. Bổn cung không an tâm, nhất định Trịnh Phi đang mưu tính cái gì đó!"

Văn Hạ hỏi: "Nương nương muốn Ninh Quý tần chưởng quản cung vụ?"

Hoàng hậu gật đầu: "Đây là ý nguyện của bổn cung, chỉ là không biết Hoàng thượng có đồng ý hay không. Dù sao thì phân vị của Ninh Quý tần vẫn còn thấp."

Văn Hạ nghi hoặc hỏi: "Ninh Quý tần là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, từ trước tới nay trường tử với đích tử luôn đối chọi. Nương nương cho Ninh Quý tần thế diện, như vậy có phải sẽ..."

Hoàng hậu cười nói: "Người định nói bổn cung dường hồ làm loạn? Bổn cung chỉ là cho nàng ta một chút mặt mũi, nâng nàng ta lên, làm cho Hoàng thượng thấy bổn cung đối với Đại Hoàng tử tâm như từ mẫu. Cho dù có con, bổn cung vẫn là một mẫu hậu tốt."

"Huống chi phân vị của Ninh Quý tần còn thấp, so với Thục phi và Trịnh Phi thì căn cơ nàng ta vẫn chưa vững, bổn cung có thể nâng nàng ta lên thì cũng có thể hạ nàng ta xuống."

Văn Hạ nở một nụ cười khen tặng, nói: "Nương nương anh minh."

Hoàng hậu ngừng tươi cười, khuôn mặt hơi u sầu, nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc bụng nhỏ: "Bổn cung cũng không muốn tính kế như vậy. Chỉ vì có hài tử nên bổn cung phải tranh đấu vì đứa nhỏ này, bổn cung không thể làm Hoàng hậu rộng lượng hiền lương như trước được nữa. Đã làm mẫu thân rồi thì phải mạnh mẽ, trước kia bổn cung không hiểu nhưng hiện tại đã hiểu!"

Ánh mắt Hoàng hậu sâu xa, thấp giọng thở dài: "Chỉ là không biết cái thai này là nhi tử hay nữ nhi thôi..."

Thượng Dương cung.

"Không biết vì sao hôm nay trầm cảm thấy phong cảnh của Thượng Dương cung lại đẹp hơn ngày thường." Hoàng đế đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, giọng nói mang theo vài phần phiền muộn.

Hoa Thường lấy áo khoác lông cừu trong tay choàng lên vai Hoàng đế, ôn nhu nói: "Trời giá rét, Hoàng thượng chú ý giữ ấm. Thượng Dương cung của thần thiếp quả thật phong cảnh không tồi, ngày đông rét buốt, hoa mai lại nở rộ."

Thượng Dương cung có một rừng mai nhỏ, từ cửa sổ chính diện nhìn ra bên ngoài có thể thấy từng chùm hoa mai đỏ tươi thật xinh đẹp.

Hoàng đế vuốt áo choàng, cười nói: "Trước đây Thượng Dương cung không có chủ nhân, trăm chưa bao giờ cảm thấy hoa mai nơi này đẹp đến như vậy."

Đôi mắt Hoa Thường run lên, cúi đầu khẽ nói: "Có lẽ do thần thiếp gọi chăm sóc cây cối hoa cò."

Hoàng đế xoay người, ôm Hoa Thường vào lòng.

Hoa Thường có thể nghe rõ ràng tiếng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền tới: "Trẫm biết Thường nhi khác biệt."

Tay chân Hoa Thường cứng đờ khi bị Hoàng đế ôm trong ngực, cái ôm của nam tử rộng lớn áp áp mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt.

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa đầu vào bờ ngực kiên cố kia, giọng nói trong trẻo cũng trở thành rầu rĩ: "Thần thiếp không có khác biệt gì, là do ánh mắt Hoàng thượng khác biệt."

Hoàng đế khẽ thờ dài một hơi, buông phi tử trong lòng ra, bất đắc dĩ nói: "Thường nhi vĩnh viễn không hiểu phong tình là gì."

Mí mắt Hoa Thường rũ xuống, cúi đầu nói: "Hoàng thượng có thể tới chỗ thần thiếp, thần thiếp rất vui mừng."

Hoàng đế nghe xong câu nói nhàn nhạt này, càng bất đắc dĩ cười. Hần hiểu phi tử này luôn kính cẩn lễ nghĩa, lại trí thức chính trực cho nên sẽ không nói lời gì phạm quy cù.

Hoàng đế đóng cửa sổ lại, đến bên bàn ngồi xuống, Hoa Thường cũng đi theo.

"Đã gần tới cuối năm, hiện tại Hoàng hậu lại đang mang thai, mọi việc của hậu cung cần phải có người xử lý. Thường nhi cho rằng người nào thích hợp nhất?" Hoàng đế tự lấy chén trà, nhàn nhã mở miệng.

Trong lòng Hoa Thường lấp bắp kinh hãi, tại sao Hoàng đế lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?

"Chuyện liên quan đến cung vụ nên để Hoàng thượng và Hoàng hậu quyết định mới đúng. Thần thiếp không thể vọng ngôn." Hoa Thường hành lễ nói.

Hoàng thượng nhu mày: "Nàng không cần phải giữ lễ nghĩa như vậy, trẫm chỉ muốn nghe suy nghĩ của nàng thôi. Nói đi."

Hoa Thường biết trong lòng Hoàng thượng có chút tức giận, cố khả năng nâng sẽ chọc giận Hoàng thượng, liền nhẹ giọng nói: "Hiện giờ trong hậu cung ngoài Hoàng hậu nương nương thì có Thục phi nương nương thân phận cao quý, có thể đảm đương cung vụ."

Nói xong câu đó, Hoa Thường thấp giọng nói tiếp: "Mấy ngày hôm nay Hoàng thượng không vui là vì chuyện này sao?"

Hoàng đế thoáng nhìn Hoa Thường, thờ dài cười: "Thường nhi nhìn ra trẫm đã nhiều ngày không vui sao?"

Hoa Thường ôn nhu nói: "Hoàng thượng nghỉ ở Thượng Dương cung đã vài ngày, thần thiếp không phải không có mặt, sao lại không nhìn ra tâm tình của Hoàng thượng? Khuôn mặt của Hoàng thượng rõ ràng nói người đang phiền lòng."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Đáng tiếc chỉ có một mình nàng nhìn ra, những người khác đều ra nan đề cho trẫm."

Hoa Thường không biết nguyên do cũng không dám nói tiếp.

Hoàng đế thờ dài: "Thái hậu có cùng suy nghĩ với nàng, muốn cho Thục phi chưởng quản cung vụ nhưng Hoàng hậu lại kiên quyết phản đối Thục phi, muốn Ninh Quý tần chưởng quản cung vụ. Cả hai bên đều làm trẫm khó xử."

Trong lòng Hoa Thường sáng như gương. Thái hậu yêu thích Thục phi nên muốn áp lại khi thế đang tăng của Hoàng hậu do mang thai, vì vậy bà hy vọng Thục phi chưởng quản cung vụ, mà Hoàng hậu lại để phòng Thục phi, hy vọng Ninh Quý tần can cơ chưa vững sẽ chưởng quản cung vụ.

Chắc chắn trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ, một bên là Thái hậu không thể phản bác, mà Hoàng hậu đang mang hài tử của mình, hẳn cũng không thể đá kích được.

Quả nhiên hai bên đều khó xử.

Hoa Thường ôn nhu nói: "Thần thiếp tài mọn học kém, không thể phân ưu với Hoàng thượng. Nhưng thần thiếp cũng có một ý tưởng. Sao không chọn biện pháp ở giữa."

Hoàng đế hiểu kỳ nói: "Biện pháp ở giữa là sao?"

Hoa Thường nói: "Phân vị Thục phi tỷ tỷ cao mà Ninh Quý tần lại có con. Dung hòa cả hai bên thì có người phân vị không thấp mà đang dưỡng Hoàng tử chính là Trịnh Phi tỷ tỷ."

Hoàng đế hiểu ra: "Nàng nói muốn Trịnh Phi chưởng quản cung vụ?" Sau đó Hoàng đế cúi đầu suy nghĩ nói: "Thật đúng là một ý kiến hay, chỉ là như vậy thì trẫm đều không được lòng ai."

Hoa Thường cười nói: "Đúng là như vậy, cũng không làm phật lòng hai bên."

Hoàng đế búng nhẹ cái trán của Hoa Thường, cười nói: "Đúng là một nhà đầu thông minh. Hôm nay trẫm sẽ không qua đêm ở chỗ của Thường nhi. Trẫm qua chỗ Trịnh Phi, nàng đừng nghĩ nhiều."

Hoa Thường cúi đầu nói: "Thần thiếp không sao, Hoàng thượng mưa móc chia đều, duy trì con nôi dõi là đại phúc của quốc gia."

Hoàng đế sờ tóc Hoa Thường, ôn nhu nói: "Ngày mai trẫm lại đến thăm nàng."

"Vâng, thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng." Hoa Thường nhún người hành lễ.

Sau khi tiễn Hoàng đế, Hoa Thường liền thả lỏng thân thể trở lại giường nằm.

Lan Chi đến bên Hoa Thường, lo lắng nói: "Vì sao nương nương phải nói giúp Trịnh Phi nương nương? Lại còn đẩy Hoàng thượng đi, vậy..."

Lan Chi lo lắng không phải không có đạo lý, tuy đã nhiều ngày Hoàng thượng nghỉ tại Thượng Dương cung nhưng chỉ làm hạnh có một lần. Như vậy thì chừng nào nương nương mới có con nối dõi đây?

Hoa Thường cười nói: "Rõ ràng nhiều ngày rồi mà Hoàng thượng cũng không có biểu hiện gì, đến Thượng Dương cung cũng bởi vì bồn cung không tham dự chuyện tranh đấu của phi tần, muốn thanh tịnh thôi. Thân thể Hoàng thượng là quan trọng nhất, bồn cung cũng không nóng lòng chuyện hài tử."

Thực ra Hoa Thường là người hiện đại, nàng biết tiểu nữ tử mười lăm tuổi làm sao có thể sinh hài tử tốt nên trên danh nghĩa là quan tâm Hoàng thượng, thực ra nàng đang từ từ tránh việc sùng hạnh. Nếu có thể lấy lòng Hoàng thượng lại đạt được mục đích của chính mình thì sao lại không làm?

Lan Chi nhìn bộ dáng không nhanh không chậm của nương nương nhà mình, trong lòng sốt ruột nhưng lại không có cách gì: "Nương nương, người cũng thấy Thục phi vì không có con nên đã chịu không ít thiệt thòi. Ở hậu cung này cả đời chỉ có thể trông cậy vào con cái mà thôi."

Hoa Thường an ủi nói: "Lan Chi, bồn cung biết ý tốt của ngươi, bồn cung đã có tính toán riêng."

Lan Chi thấy không khuyên được Hoa Thường, cũng chỉ có thể buông việc này xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Chương 19: Mưu Tính Thần Bí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phương Tu dụng.

Beta: Su Thái phi.

Vị Ương cung.

Thủy Lâu vội vàng tiến vào hành lễ: ""Khởi bẩm nương nương, Hoàng thượng đã hạ chỉ, để cho Trịnh Phi nương nương cùng phối hợp giải quyết cung vụ."

Hoàng hậu đỡ eo rồi xoay người, khẽ nhủ thầm: "Trịnh Phi?"

Thủy Lâu gật đầu trả lời: "Hôm qua Hoàng thượng nghỉ tại Ngọc Hoa cung của Trịnh Phi nương nương, hôm nay đã ban ý chỉ như vậy."

Hoàng hậu hít một hơi, sắc mặt phức tạp: "Thì ra là vậy. Tuy không hợp ý bốn cung nhưng cũng không đáng để so đo, thường vài kiện vài vóc và trang sức cho Trịnh Phi đi, phiền nàng ta vất vả rồi."

Thủy Lâu liền hành lễ: "Vâng, thưa nương nương."

Sau khi Thủy Lâu lui ra ngoài, Văn Hạ đến bên cạnh Hoàng hậu, lên tiếng nói: "Nương nương, rốt cuộc Hoàng thượng giao cung vụ cho Trịnh Phi là có dụng ý gì?"

Hoàng hậu lắc đầu: "Chuyện đã thành như vậy, có tính toán cũng không còn ý nghĩa nữa."

"Yên tâm đi, suy cho cùng Hoàng thượng sẽ không hại bốn cung. Đối với Hoàng thượng, không ai có thể quan trọng bằng hài tử trong bụng bốn cung đâu."

Văn Hạ cười nói: "Hoàng thượng không giao cung vụ cho Thục phi nương nương chừng nào, chỉ e là vì nương nương người mà suy nghĩ, nhất định trong lòng Hoàng thượng vô cùng coi trọng người và lòng dục này."

Hậu cung này ngoại trừ Hoàng hậu, với thân phận và địa vị của Thục phi, giao cung vụ cho Thục phi vốn là danh chính ngôn thuận. Hơn nữa Thái hậu luôn sủng ái Thục phi, nhưng Hoàng thượng lại giao cung vụ cho Trịnh Phi, đây chính là coi trọng Hoàng hậu này.

Trên mặt Hoàng hậu lộ ra nụ cười: "Chi cần bốn cung vẫn là Hoàng hậu, dù là Thục phi thịnh sủng đầy người, Trịnh Phi tướng môn hủ nữ hay Hoa Phi quý nữ thế gia, thì cũng không uy hiếp được bốn cung."

Văn Hạ hành lễ nói: "Nương nương vạn phúc."

Hoàng hậu sờ bụng dưới hơi phồng lên của mình, thờ dãi: "Chỉ là lần này có chút khó xử với Ninh Quý tần. Lúc trước không nên hứa hẹn với nàng ta, bây giờ chuyện đến nước này, chỉ e là nàng ta oán giận bốn cung rồi."

Văn Hạ an ủi: "Nương nương rộng lượng, thậm chí Ninh Quý tần chưa từng bao giờ đứng vào hàng cung Tần, làm gì có tư cách xử lý cung vụ. Nương nương bằng lòng để cử nàng ta đã là ân điển bao la, cho dù không thành, Ninh Quý tần cũng cảm nhớ ân đức của nương nương."

Hoàng hậu cười cười: "Không có gì, cứ như vậy đi. Người đem tấm bình phong bằng gỗ trầm hương chạm khắc bốn mùa như ý và đèn lồng pha lê ban cho Đại Hoàng tử đi, bốn cung nhỏ nó rất thích chúng."

Văn Hạ hành lễ: "Vâng, thưa nương nương."

Ngọc Hoa cung.

Trịnh Phi cảm lo sợ bị chạm trổ trăm loại hoa trong tay, nhàn nhã dựa vào nhuyễn tháp, cặp mắt phương hồi hip lại, khẽ mờ dôi môi dò mọng: "Niêm Phong, người nói xem Hoa Phi này đang có ý gì?"

Cung nữ Niêm Phong đang đứng một bên, nghe vậy liền nghi hoặc trả lời: "Hoa Phi nương nương? Ngọc Hoa cung của chúng ta vốn không qua lại nhiều với Hoa Phi nương nương, sao nương nương lại nghĩ đến nàng ta vậy?"

Trịnh Phi gầy sợi tơ bạc của lò sưởi trong tay một hồi, khẽ cười: "Hoàng thượng hạ chỉ để bốn cung cùng san sẻ cung vụ, đây là chuyện tốt. Nhưng mà hôm qua, Hoàng thượng từ Thượng Dương cung của Hoa Phi đến đây, chuyện này nếu không có Hoa Phi nói giúp, thì bốn cung không tin."

Niêm Phong suy tư một chút, sau đó hỏi: "Ý của nương nương là, Hoa Phi nương nương vì người mà nói giúp sao?"

Trịnh Phi gật đầu: "Làm gì có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống. Cung vụ này là Thái hậu và Hoàng hậu đánh cược hơn thua, đột nhiên lại ném lên đầu bốn cung, không biết trong lòng Hoa Phi đang suy tính cái gì đây?"

Niêm Phong kỳ quái hỏi: "Vì sao Hoa Phi nương nương muốn giúp nương nương? Đừng nói là cung vụ này có gì đó bất thường?"

Trịnh Phi cười cười: "Chuyện cung vụ này ai chẳng muốn chạm đến, bốn cung lại càng muốn! Vốn dĩ không ôm hy vọng, không nghĩ tới lại thật sự tới tay, lần này e là đã nợ Hoa Phi một ân tình rồi."

Niêm Phong sầm lo nói: "Nương nương, bên phía Thái hậu và Hoàng hậu nương nương kia..."

Trịnh Phi nhếch khóe miệng, tạo thành một độ cong tuyệt mỹ: "Người biết cái gì! Chuyện bốn cung mưu tính còn ở phía sau, cung vụ là chuyện vui bất ngờ, có thêm điều này, bốn cung lại càng nắm chắc."

Niêm Phong không biết rốt cuộc nương nương của mình đang mưu tính chuyện gì, trong lòng vô cùng bất an.

Vị nương nương này xuất thân tướng môn, tôn thờ nhất chính là sinh mệnh, luôn phấn đấu không ngừng! Từ khi tiến vào Vương phủ, nàng chưa từng để Vương phi vào trong mắt. Bọn nha hoàn gánh đủ tâm tư, chỉ sợ một ngày nào đó bị nàng lập uy đánh chết.

Chỉ tiếc, đến mười năm rồi mà Trịnh Phi cũng không rời khỏi nơi đó. Bản thân Trịnh Phi cũng từ một thiếu nữ bồng bồng ý khí chiến đấu trở thành phi tần tâm cơ thâm trầm chốn thâm cung ngày hôm nay.

Trường Nhạc cung.

Hoài Tổ quý gối trên tiêu ki [1], tay nắm thành quyền đầm nhẹ lên chân Ninh Quý tần.

"Nương nương, Hoàng hậu nương nương lần này thực sự là khinh người quá đáng. Trước đó đã hứa với nương nương, không làm được thì thôi, vậy mà một câu xin lỗi cũng không có, chỉ ban hai món dùng để thưởng thức cho Đại Hoàng tử, căn bản xem nương nương là người dễ bắt nạt." Trong lòng Hoài Tổ oán ức thay cho nương nương của mình, càng nói vành mắt càng hồng.

Ninh Quý tần vốn đang nhắm mắt lại, nghe Hoài Tổ nói như vậy liền chậm rãi mở mắt ra, trầm giọng nói: "Hoài Tổ người cũng không cần uất ức thay bốn cung. Đã nhiều năm như vậy, có năm nào lại không giống như thế đâu, ta chịu oan ức còn ít hay sao? Đây thì tính là cái gì?"

Hoài Tổ kim nén nước mắt xuống, nhìn Ninh Quý tần an ủi: "Nương nương, đã nhiều năm hạ mình làm thiếp như thế... Chờ Đại Hoàng tử trưởng thành, nhất định có thể sống một cuộc đời tốt đẹp bậc nhất rồi."

Nhắc tới Đại Hoàng tử, trên mặt Ninh Quý tần tăng thêm vài phần sức sống: "Đúng vậy, tất cả đều là vì Luân nhi, chờ Luân nhi trưởng thành..."

Hoài Tổ nhìn ánh mắt ôn nhu của Ninh Quý tần, trong lòng càng chua xót.

Ninh Quý tần thờ dãi một hồi rồi nói: "Dù sao đã chịu đựng nhiều năm như thế, cũng không thiệt cái gì. Hoàng hậu là đích mẫu (mẹ cả) của Luân nhi, hôn sự của Luân nhi cũng phải xem vài phần ý kiến của nàng ta, ta phải nhẫn nhịn, chờ Luân nhi thành hôn rồi phong Vương, đó mới là lúc ta đòi lại tất cả."

Hoài Tổ thấy Ninh Quý tần lại có ý chí chiến đấu, khóe mắt ngấn lệ, cười nói: "Nương nương, rồi sẽ có một ngày, nhất định Đại Hoàng tử sẽ vì người mà đấu tranh."

Ninh Quý tần gật đầu: "Địa vị Đại Hoàng tử sẽ không thay đổi, nó là trường tử, cho dù Hoàng hậu có đích tử không phải cũng phải gọi Luân nhi một tiếng Hoàng huynh sao? Lớn nhỏ có thứ tự, cho dù sau này đích tử đăng cơ làm Hoàng đế cũng phải đối xử tốt với Hoàng huynh của mình!"

Ninh Quý tần nói khiến cho Hoài Tổ kinh hãi đến nhảy dựng, hoảng sợ nói: "Nương nương cẩn thận!" Chuyện Hoàng đế đại sự há có thể nói tùy tiện như vậy sao. Đây là tội tặc biên diệt tộc!

Ninh Quý tần liền che miệng mình, sau đó nhỏ giọng nói: "Nơi này cũng không có người ngoài. Ta trông đợi nhiều năm như vậy, còn không phải hy vọng tương lai Luân nhi được phong Vương, có thể nghiêng đón ta, ta tự mình làm chủ đương gia, trở thành lão Thái phi, có con cháu hầu hạ, không cần để ý ánh mắt người khác, không cần hao tổn tâm tư..."

Hoài Tổ vốn đang ngăn ngăn nước mắt liền ào ạt tuôn rơi: "Nương nương..."

Ninh Quý tần hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Nhân lúc khoảng thời gian này, chúng ta thao quang dưỡng hối [2]. Hôm nay nghe nói Hoàng thượng lại điểm thê bài của Hoa Phi? Thời gian này Hoa Phi thật đúng là thịnh sủng đầy mình."

[2] Thao quang dưỡng hối (韬光養晦): che giấu ánh sáng, nuôi dưỡng bóng tối, ý nói ẩn mình chờ thời.

Hoài Tổ hạ giọng, nói bên tai Ninh Quý tần: "Nô tỳ nghe người của Kinh Sự phòng nói, mặc dù Hoàng thượng nghỉ lại ở Thượng Dương cung, nhưng không phải sủng hạnh Hoa Phi mỗi ngày, chỉ là thỉnh thoảng mà thôi."

Ninh Quý tần nhủ thầm: "Người nói, Hoa Phi..."

Hoài Tổ thấp giọng nói tiếp: "Theo nô tỳ thấy, chẳng qua gần đây Hoàng thượng bị Hoàng hậu và Thục phi làm cho phiền lòng, cần một nơi thanh tịnh để nghỉ ngơi. Vì lẽ đó nên mới đến Thượng Dương cung của Hoa Phi nương nương, không phải là sủng ái Hoa Phi nương nương quá mức đâu."

Ninh Quý tần liếc Hoài Tổ một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Trong một tháng, Hoàng thượng đã nghỉ ở Thượng Dương cung đến nửa tháng, cái này mà không gọi là sủng ái à? Sao Hoàng thượng không đến chỗ của Ôn Tần? Sao không đến chỗ của Thẩm Vinh hoa hay Mạnh Lương viện?"

Hoài Tổ quý xuống: "Là ánh mắt nô tỳ thiên cận."

Ninh Quý tần hòa hoãn nói: "Hoa Phi xuất thân thế gia, Hoàng thượng không chỉ vì muốn được thanh tịnh, mà còn là vì thế gia đấy. Hoa Phi là người trầm ổn nhất, không cần nói đến việc là quý nữ thế gia, căn bản là nàng ta không có khả năng

phạm sai lầm, Hoàng thượng vì lẽ đó mà sùng ái nàng ta."

Ninh Quý tần đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nhìn về hướng của Thượng Dương cung: "Đối phó với Hoa Phi, chỉ có thể giao hảo, không thể kết oán. Đại biểu cho nữ nhân kia chính là thể gia, là danh môn truyền thừa ngàn năm. Hon nữa, nàng ta cũng sẽ không cho phép người khác tìm đến nàng gây rối. Triết học thể gia vốn là lưu truyền độc nhất một cách thận trọng, hiển nhiên Hoa Phi là chân truyền thâm sâu."

Hoài Tố nghi hoặc hỏi: "Nương nương coi trọng Hoa Phi nương nương như thế, đã từng tới cửa bái phỏng kết giao, có thật sự đáng không?"

Ninh Quý tần nhếch khóe miệng, ánh mắt đặc ý đẩy tự mãn nói: "Người cứ nhìn đi, đến lúc đó, có khi người muốn giao hảo chính là Hoa Phi, mà ta đã sớm là người đứng đầu, cũng có thể là người có quyền lợi tối cao nhất rồi!"

[1] Hình ảnh tiêu kí:

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20: Việc Vật Vãn

Edit: Du Quý phi.

Beta: Su Thái phi.

Đồng Yên kéo mạnh, hành lễ, cung kính nói: "Nương nương, nên dừng bữa rồi."

Hoa Thường dùng bút trong tay, vỗ vỗ tay áo, đặt bút lông lên giá sứ Thanh Hoa, nói: "Gọi Thược Dược vào thu dọn bàn, sách và bút mực một chút đi."

Đồng Yên đáp: "Vâng, nương nương."

Lan Chi đi đến bên người Hoa Thường, đỡ tay nàng, đáng vẻ ù rù không đánh lòng, thấp giọng: "Lúc ở nhà nương nương cũng chưa chép nhiều kinh thư tới như vậy."

Hoa Thường không dễ bụng chi cười nói: "Ở nhà là cô nương được nương chiều, vào cung lại làm trắc thất [1] hầu hạ người, làm sao sống giống như ở nhà được? Lan Chi, ngươi nên làm quen với sự thay đổi này, chớ bày ra bộ dáng như vậy nữa, bị người có tâm thấy được còn tưởng rằng Thượng Dương cung ta chịu nhiều oan ức."

[1] *Trắc thất (側室): thấp, vị lẻ.*

Lan Chi nhìn người hành lễ: "Nô tỳ đã biết, nương nương." Sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn tư dung tuyệt sắc của tiểu thư, trái tim như bị ngâm ở trong nước, chua chát, đau khổ.

Đồng Yên tiếp nhận khay màu đỏ thắm từ tay tiểu cung nữ, để đồ ăn trên bàn, nói khẽ: "Hôm nay Ngự Thiện phòng đưa tới bảy món ăn: ba món mặn, hai món chay, một canh, một món ngọt. Hoàng thượng cũng phân phó đưa qua một món, vậy tổng cộng là tám món."

Hoa Thường gật đầu: "Hoàng thượng ban món gì?"

Mặt Đồng Yên mang ý cười từ lâu rồi: "Món này là cút thái sọi thủy tinh [2]. Nghe nói là món sở trường nhất của lão sư phụ trong Ngự Thiện phòng, Hoàng thượng ăn khen không dứt miệng, còn phân phó riêng phải để cho nương nương cùng nếm thử."

[2] *Cút thái sọi thủy tinh (鴨子水晶脰): Món này thật ra là món thịt cút đông lạnh, giống như món thịt đông của người miền Bắc ấy ạ. Lúc ăn thì thái lát ra. Món này bắt nguồn từ Cao Ly, một đầu bếp Trung Quốc đã bắt chước nó, quy trình chế biến khá phức tạp. Còn món thịt đông thì có từ thời nhà Tống rồi. Nếu muốn tìm hiểu thêm các bạn có thể dùng động tiếng Trung quảng lên google.*

Hoa Thường thử thức ăn trên bàn, cười: "Hoàng thượng ăn điển, bôn cung cũng không ăn hết được, đồ ăn Hoàng thượng ban hãy thưởng cho hạ nhân nếm thử để đình phúc khí."

Phi tần dùng bữa cũng có quy củ, một món ăn không thể ăn quá một phần ba, cho nên trên cơ bản đồ ăn thừa sẽ ban thưởng cho hạ nhân.

Mà đồ ăn Hoàng thượng ban không thể nghĩ ngờ đó là trân quý và cát tường nhất.

Bọn người Lan Chi, Đồng Yên quý xuống hành lễ: "Nô tỳ tạ ơn nương nương."

Hoa Thường ôn nhu cười: "Đều đứng dậy đi."

Lễ nghi khi dùng bữa của Hoa Thường khá tốt. Nhưng món cút thái lát thủy tinh do Hoàng thượng ban cho Hoa Thường cũng không ăn được nhiều. Ngược lại hai món tôm long tinh bóc vỏ [3] và măng khô Ngọc lan phiến [4] lại tương đối phù hợp khẩu vị của Hoa Thường.

[3] *Tôm long tinh bóc vỏ (龙井虾仁): Món tôm lột vỏ và chế biến chung với trà Long Tinh.*

[4] *Măng khô Ngọc lan phiến (冬笋玉兰片): hay còn gọi là "lá ngọc lan" do hình dạng giống hoa mộc lan. Món ăn làm từ măng tre.*

Thế gia Hoa gia xuất thân từ quận Lâm Ấp, một quận ở phía Nam, khẩu vị thiên về thanh đạm, ẩm thực tinh xảo, chỉ là mấy năm nay dọn tới đô thành, mới dần thay đổi thói quen ẩm thực.

Mà Hoa Thường không thích ăn thịt, là vì đời trước trải qua thời kì suy bại. Lúc đó cái gì cũng ăn, chuột, côn trùng, động vật bị hư thối... Cho nên khi ăn thịt Hoa Thường vẫn còn tồn tại một chút bóng ma.

"Nương nương, sau khi ăn xong muốn ra ngoài tản bộ không?" Lan Chi kiến nghị: "Hoa mai nở rất đẹp, bây giờ thời tiết lại rất tốt để thưởng mai."

Hoa Thường vỗ trán một cái cười: "May mà ngươi nhắc nhở bôn cung, vài ngày trước Ôn Tần có nói với bôn cung là từ nhỏ nàng ấy đã thích mai, chớ hoa mai nở nhất định phải tới Thượng Dương cung để thưởng mai."

Lan Chi trả lời: "Đề nô tỳ qua Tiêu Phong cung mời Ôn Tần nương nương lại đây."

Hoa Thường gật đầu: "Đi đi. Đi Tiêu Phong cung hãy bái kiến Thục phi trước, người thấy Thục phi cũng phải mời đến. Nếu không tới thì thôi, còn tới thì nhất định phải chiều dài thật tốt."

Lan Chi hành lễ: "Nô tỳ hiểu rõ."

Tiêu Phòng cung.

Lúc Lan Chi tới vừa vận Thực phi đang nói chuyện với Ôn Tần, không cần nàng phải chạy qua hai chỗ.

"Nô tỳ là Lan Chi của Thượng Dương cung, bái kiến Thực phi nương nương, Ôn Tần nương nương, hai vị nương nương cát tường." Lan Chi khom mình hành lễ.

Thực phi mở miệng trước, thanh âm uyển chuyển trong trẻo như chim hoàng oanh: "Người là cung nữ bên người Hoa Phi muội muội ư?"

Lan Chi cung kính trả lời: "Bẩm nương nương, đúng ạ."

Thực phi mỉm cười: "Hoa Phi muội muội phái người tới Tiêu Phòng cung có chuyện gì không?"

Lan Chi trả lời: "Nương nương nói hiện giờ hoa mai trong Thượng Dương cung đã nở, thời tiết lại thích hợp để thưởng mai, vừa vận Ôn Tần nương nương có nói qua mình thích mai. Vì thế nương nương muốn mời Thực phi nương nương và Ôn Tần nương nương đi một chuyến đến thưởng mai, ôn lại tình tỷ muội."

Thần sắc Ôn Tần có chút kinh hi, ngưng ngáp nói: "Khó có được Hoa Phi tỷ tỳ còn nhớ rõ lời nói đùa của ta lúc trước, không bằng Thực phi tỷ tỳ cũng đi một chuyến đi?"

Thực phi nhướn cặp mày lá liễu mỉa mỉ, sau đó cười nói: "Nếu bốn cung từ chối thì bất kính. Yên Hoài, phân phó chuẩn bị bài giá."

Yên Hoài cúi đầu hành lễ: "Vậy nô tỳ cáo lui trước để trở về bẩm báo Hoa Phi nương nương."

Thực phi ừ một tiếng: "Người về đi."

"Vâng, nô tỳ cáo lui."

Vị Ương cung.

Bụng Hoàng hậu đã lộ rõ, hiện tại lúc ngồi xuống cũng phải cẩn thận cái eo, biểu tình ôn nhu nhã nhặn lịch sự.

"Thủy Lâu, hôm nay trong cung có xảy ra chuyện gì không?" Mỗi ngày Hoàng hậu đều phải hỏi một câu, tuy rằng hiện tại Trịnh Phi chương quản cung vụ nhưng không có khả năng Hoàng hậu hoàn toàn buông tay, việc lớn hay nhỏ đều phải biết đến.

Thủy Lâu trình lên một chén chè đậu đỏ, thấp giọng: "Đều là một số việc vặt vãnh cuối năm, mọi chuyện Trịnh Phi đều xin chỉ thị của Vị Ương cung, vô cùng cung kính."

Hoàng hậu khẽ nhu mày: "Bốn cung luôn có cảm giác không yên tâm với Trịnh Phi, Trịnh Phi là người có thể cung kính người khác sao?"

Thủy Lâu an ủi: "Nương nương bớt buồn, tuy rằng việc mang long thai có quan hệ trọng đại [5] nhưng chúng ta cũng không cần dọa mình, nếu càng lo lắng thì sẽ không tốt đối với tiểu Hoàng tử trong bụng nương nương."

[5] Trọng đại (重大): Lớn lao nặng nề.

Hoàng hậu thở dài vỗ nhẹ bụng nhỏ gật đầu: "Bốn cung đã biết."

Thủy Lâu thấy Hoàng hậu mặt ừ mày chau như cũ, mở miệng nói: "Nếu nương nương phiền lòng, sao không ra cửa tản bộ? Nô tỳ nghe nói hôm nay Hoa Phi nương nương mời Thực phi nương nương và Ôn Tần đến Thượng Dương cung thưởng mai, nếu nương nương không ngại cũng ra cửa thưởng thức cảnh đẹp đi."

Hoàng hậu a một tiếng nói: "Hoa Phi với Thực phi? Chắc là Ôn Tần đã dẫn lối, ngược lại ba người các nàng lại thích hợp tương giao với nhau."

Thủy Lâu nhu mày sâu lo: "Nương nương, nô tỳ không thể không nói, hiện giờ nương nương suy nghĩ quá nhiều. Nô tỳ chỉ nói hoa mai, nương nương lại nghĩ tới Hoa Phi, Thực phi, như vậy tinh thần và thân thể của nương nương sẽ không chịu nổi."

Sắc mặt Hoàng hậu cứng lại, nghĩ kỹ cũng lạnh lẽo: "Thủy Lâu, đừng quên thân phận của người, sao lại nói chuyện với chủ tử như thế!"

Phịch một tiếng, Thủy Lâu quý xuống, trán đặt trên nền gạch lạnh lẽo, than thở khóc lóc: "Thân phận nô tỳ hèn mọn nhưng lại đặt nương nương ở trong lòng. Nô tỳ lo lắng cho thân thể của nương nương, lo lắng cho long thai trong bụng nương nương."

Hoàng hậu chậm rãi cong lưng, muốn nâng Thủy Lâu từ trên mặt đất dậy.

Thủy Lâu lo lắng ngồi dậy: "Nương nương đừng khom lưng, cẩn thận long thai."

Hoàng hậu rũ đôi mắt xuống, sắc mặt tái nhợt, xương gò má hồng lên, lộ ra nhan sắc không khỏe lắm, hạ thấp giọng: "Bốn cung biết người trung tâm, bốn cung cũng ghi nhớ người đã ở bên người bốn cung nhiều năm, nhớ cần trọng mọi chuyện."

"Chỉ là sau khi mang thai bốn cung luôn lo được lo mất, sợ đây là một giấc mộng. Chỉ cần chọc nhẹ mộng liền vỡ, bốn cung vẫn là Hoàng hậu bảo vệ Vị Ương cung trống rỗng này."

Thủy Lâu nhìn Hoàng hậu yên lặng rơi lệ, vội vàng cầm lấy khăn nhẹ lau khoé mắt Hoàng hậu, khẽ khuyên nhủ: "Nương nương, đây không phải giấc mộng, đây là hải tử của người, đứa bé lớn lên trong bụng người, đứa bé là một tiểu sinh mệnh đang sống sờ sờ, đứa bé sẽ dựa vào người, tin nhiệm người."

Hai mắt Hoàng hậu đầm lệ mờ mông kéo mở khoé miệng, gật đầu, ánh sáng vàng trên đồ trang sức cũng nhẹ nhàng lay động: "Bốn cung sẽ khá lên, bốn cung muốn làm mẫu thân."

Không khí bên Vị Ương cung trầm trọng, ở Ngọc Hoa cung lại là một cảnh hoà thuận vui vẻ.

Trịnh Phi yêu kiều rõ ràng, nhanh nhẹn nói: "Làm khó Hoàng thượng tới Ngọc Hoa cung của thần thiếp, nhất định là người muốn nếm thử tài nghệ pha trà của thần thiếp có tiến bộ hay không đây."

Hoàng đế tiếp nhận chén trà, cái miệng nở thò một chút, cười nói: "Trà nghệ của ái phi đã tăng, xem ra gần đây trầm nghe nói ái phi tu thân dưỡng tính quả nhiên không sai."

Ý cười của Trịnh Phi có chút phai nhạt, nói: "Thần thiếp làm việc ngay thẳng, khó tránh khỏi đắc tội với người khác. Hiện tại chỉ theo bình thường mà làm việc, vậy mà cũng có người khua môi múa mép trước mặt Hoàng thượng, có chỗ nào là tu thân dưỡng tính đâu."

Hoàng đế bất đắc dĩ lắc đầu: "Trẫm chỉ nói vậy thôi, xem nàng lại tức giận như vậy, cũng chỉ có ái phi mới dám nhìn mặt cho trẫm nhìn."

Trịnh Phi không cam lòng trả lời: "Tháng trước Thực phi còn nếm đồ đồ vật, phát giận với Hoàng thượng không chỉ có một mình thần thiếp, Hoàng thượng đừng nói bậy."

Hoàng đế bị Trịnh Phi nói vậy buồn bực đến mức đau dạ dày, nhưng đối mặt với nữ nhân đã theo hần mười mấy năm, dù sao tình cảm cũng sâu đậm, Hoàng đế vẫn chưa tức giận, nói lớn: "Là trẫm sai còn không được sao."

Vốn dĩ Trịnh Phi hùng hổ tức giận nhưng Hoàng đế hoà ái nhận sai như vậy, lập tức Trịnh Phi không còn khí thế nữa, cúi đầu không biết nói cái gì thì tốt.

Hoàng đế nhìn bộ dáng hạ xuống khó có được của Trịnh Phi, quan tâm hỏi: "Sao trong chốc lát cảm xúc lại hạ xuống rồi?"

Trịnh Phi bối rối, rầu rĩ nói: "Chỉ là thần thiếp bận việc cung vụ, tinh thần có chút không tốt, không có việc gì đâu."

Hoàng đế cười nói: "Ái phi xử lý cung vụ rất tốt, chăm sóc Hoàng hậu cũng chu toàn, trẫm rất cảm kích ái phi." Đây là lời nói thật tình của Hoàng đế, lúc trước Hoàng hậu với Thái hậu tranh cung vụ quyết liệt, giao cho Trịnh Phi chỉ để hoà hiệp, không ngờ với tính tình của Trịnh Phi lại làm rất tốt, vô cùng chăm sóc và cung kính Hoàng hậu.

Trịnh Phi nghe Hoàng thượng nói, cảm thấy trong lòng có vị chua, thấp giọng nói: "Sao thần thiếp lại không chăm sóc tốt cho Hoàng hậu nương nương được chứ. Hiện tại Hoàng hậu đã hoà thai hải tử của Hoàng thượng, đó là chuyện thần thiếp luôn muốn làm nhưng lại không được."

Hoàng thượng nghe đã biết chuyện đắc nỗi đau của Trịnh Phi, vội ôm lấy vai Trịnh Phi, an ủi: "Hải tử rồi cũng sẽ có, không phải nhiều năm Hoàng hậu mới có thể hoài thai sao."

Trịnh Phi ở trong lồng ngực Hoàng đế cười chua xót: "Hoàng thượng không cần an ủi thần thiếp, thần thiếp hiểu rõ."

Sau đó Trịnh Phi lau khoé mắt, lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: "Nhìn xem, thần thiếp lại thất lễ rồi, đúng là nên phạt, Hoàng hậu nương nương người mang long thai, Hoàng thượng cũng sắp có đích tử hoặc đích nữ của mình, đây đúng là thời điểm nên vui vẻ."

Trước kia Trịnh Phi vẫn luôn hùng hổ dọa người, là nữ nhân cương trực ương ngạnh. Đây là lần đầu tiên Hoàng đế thấy bộ dáng nhu nhược như vậy của Trịnh Phi, thì ra Trịnh Phi cũng mềm yếu, là nữ nhân cần dựa vào hần mà thôi.

"Ái phi..." Hoàng đế mở miệng, lại không biết nói gì, một cảm giác muốn nữ nhân này hết bị thương xúc động.

Trịnh Phi miễn cưỡng cười: "Hoàng thượng đi thăm Hoàng hậu nương nương đi, nghe nói gần đây thân thể Hoàng hậu nương nương vẫn luôn không thoải mái, thai phụ đều là như thế, cần được quan tâm và bao dung."

Hoàng đế thờ dãi: "Vậy trăm đi Vị Ương cung, ngày mai trăm lại đến thăm nàng."

Trịnh Phi hành lễ: "Cung tiễn Hoàng thượng."

Tiền Hoàng đế đi rồi, sắc mặt Trịnh Phi từ từ lạnh đi, tay nắm chặt lại.

"Thì ra cũng có một ngày bốn cung phải giả mềm yếu như vậy, không phải bốn cung ghét nhất là diễn xuất sao... Thăm cung này, thật sự sẽ làm thay đổi một người."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21: Suy Nghĩ Của Thái Hậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Đến cuối năm, chỉ có khoảng thời gian này là hậu cung huyền ảo, vui mừng, náo nhiệt... vì sắp đến Tết rồi. Ngay cả trên mặt của những cung nữ thái giám cấp thấp nhất cũng lộ vẻ hân hoan cát tường, mong đợi một năm mới bình an, cát lợi đại phúc. Ở thời điểm sắp hết năm này, sẽ không có những hình phạt, không thấy máu, thậm chí ngay cả một tiếng quát mắng cũng hiếm có, mọi người đều cầu mong một năm mới đầy may mắn. Bọn cung nữ thái giám đều nhận được hà bao hậu hĩnh, mọi người đều vui mừng khôn xiết. Cho dù những Thái phi ở Từ An cung cũng có thêm vài phần tràn đầy sức sống.

Từ Ninh cung.

Hiện giờ Hoa Thường vẫn đến bái kiến Thái hậu mỗi ngày, Thái hậu có lúc gặp nàng, lúc mặt thì không gặp, Hoa Thường cũng không hề bụng, mỗi ngày tới là được rồi. Hôm nay, Hoa Thường vừa bước vào chính điện Từ Ninh cung liền cảm giác bầu không khí có chút quái dị, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra Thái hậu đã ngồi ở ghế chủ vị, bên dưới là một nữ nhân trung niên mặc cung trang lụa mồng màu trắng xanh [1] thêu lư thừa từng sợi tơ vàng, dung mạo xinh đẹp, mặt mũi nhu hòa, cả người toát lên vẻ dịu dàng ôn nhuận như ngọc.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu vạn phúc kim an." Hoa Thường cũng không dám quan sát nhiều, đoán chính hành lễ vắn an.

Về mặt Thái hậu lộ ra ý cười: "Mau miễn lễ, đến bên cạnh ai gia này."

Hoa Thường từng bước đi tới bên cạnh Thái hậu, sau đó ngẩng đầu nhìn nữ nhân bên dưới: "Vị này là...?"

Về mặt Thái hậu lạnh lùng, giọng nhân nội nói: "Vị này là Quý Thái phi ở Từ An cung, mẫu phi của Thuận vương và Kính vương."

Hoa Thường đứng lên, hành lễ lần nữa: "Thần thiếp tham kiến Quý Thái phi, Quý Thái phi cát tường. Thần thiếp vừa mới tiến cung, còn chưa biết nhiều người, lúc này thật thất lễ, mong Quý Thái phi thứ lỗi."

Khỏe miệng Quý Thái phi cười nhu hòa, giọng nói êm dịu hòa nhã: "Hoa Phi đã lễ rồi." Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Thái hậu nói: "Thái hậu tỷ tỷ thật khiến muội muội hâm mộ một chút thôi, bên cạnh tỷ tỷ luôn có nhiều nữ hài xinh đẹp lại biết lễ nghĩa như vậy."

Thái hậu cười không mặn không nhạt, về mặt có chút sáng khoái: "Đúng vậy, đều là hài tử có chút lễ nghĩa, bây giờ Hoàng hậu còn đang mang thai, ai gia còn đang chờ ỏm tôn từ đây này. Đứng rồi, ai gia có nghe nói Thuận vương lại sinh thêm một nữ nhi nữa sao? Tuổi tác Thuận vương cũng không nhỏ, dưới gối sao lại không có lấy một nam đinh như vậy chứ."

Hoa Thường ngồi một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám tùy ý nói chen vào, tí mi suy nghĩ quan hệ giữa hai nữ nhân này. Quý Thái phi là Nhu Quý phi của Tiên hoàng, vẫn luôn được sủng ái không ai bằng, dưới gối có hai nam một nữ, chẳng qua nữ nhi khi còn nhỏ đã chết yếu, không được đưa vào thứ bậc. Khi Thái hậu vẫn còn là Quý phi thường hay bị vị Nhu Quý phi này áp chế, mà Kính vương và Thuận vương cũng được cưng chiều hơn so với Hoàng thượng bấy giờ.

Hiện tại so dĩ Hoàng thượng có thể đăng cơ, thật ra cũng là vì chiếm ưu thế là người lớn nhất. Hoàng thượng thứ hai, huynh trưởng đã mất. Nếu Kính vương là anh, như vậy ngồi vị Hoàng đế này nói không biết chừng là của người khác rồi. Vì lẽ đó hiện giờ Thái hậu tự mình làm chủ đương gia, loại cảm xúc đối địch Quý Thái phi này hoàn toàn có thể lý giải được.

Dường như Quý Thái phi cũng hiểu được, cho nên dù trong lời nói của Thái hậu có gai, Quý Thái phi cũng cười to nhà lễ độ, tuy trên mặt lộ vẻ lo lắng nhưng khí chất vẫn ung dung ôn hòa: "Đúng vậy, đứa nhỏ Thuận vương này quả thật khiến ta hao tổn tâm tư, Thuận Vương phi cũng là một người tính tình không đỡ nổi, người làm mẫu phi như ta mỗi ngày đều lo lắng, hàng đêm đều suy nghĩ, không được thư thái như Thái hậu tỷ tỷ đâu."

Thái hậu nhếch khỏe miệng, về mặt an ủi: "Muội muội nhớ nhưng Kính vương, Thuận vương thì cứ bỏn chững vào cung gặp mặt chút, để giải tỏa nỗi lòng nhớ thương. Thuận Vương phi đến giờ vẫn chưa sinh con được, ai gia sẽ nói lại với Hoàng thượng, ban một Trắc phi có xuất thân tốt một chút, nhanh chóng sinh một nam hài thì mới hợp lẽ."

Khỏe miệng Quý Thái phi co rụt một hồi, Thuận Vương phi là danh môn khuê tú chính bà lựa chọn, sao có thể bị Thái hậu gây khó dễ như vậy? Nhưng bây giờ đúng là lúc không thích hợp để tranh cãi chuyện này với Thái hậu.

"Thái hậu tỷ tỷ, mẫu phi như ta lo lắng nhất chính là hài tử. Kính vương và Thuận vương cũng đã từng đề cập qua, muốn đón ta ra cung, đến Vương phủ phụng dưỡng, không biết... bệ hạ có ý gì không?" Đây mới chính là nguyên nhân thực sự mà hôm nay Quý Thái phi đến tìm Thái hậu, bà không phải là chỉ đến để nghe Thái hậu chế giễu.

Thái hậu nhiu mày nói: "Ồi chao, chuyện này quả thật ai gia chưa nghe Hoàng đế nói qua bao giờ, muội muội người cũng biết, bây giờ cũng đã cuối năm rồi, chính là khoảng thời gian có nhiều việc nhất, có lẽ Hoàng đế quá mức bận rộn nên không rảnh quan tâm đến."

Sắc mặt Quý Thái phi trở nên có chút không tốt, những phần khác ở trong cung mà có nhi tử hầu như đều đã được đón ra ngoài phụng dưỡng. Chỉ có bà, sủng phi của Tiên hoàng vẫn như trước chen chúc cùng với đám Thái phi phân vị thất ở Từ An cung, lần lộn chờ chết.

Quý Thái phi nặn ra một nụ cười ôn nhu nói: "Thái hậu tỷ tỷ cũng biết, mỗi khi đến lễ tết lại nhớ người thân bội phần, bây giờ sắp tới lễ mừng năm mới, tâm tư của muội muội đều sắp bay đến bên cạnh Kính vương và Thuận vương, còn có trường tồn từ của muội năm nay đã bốn tuổi, không biết đã cao thêm bao nhiêu rồi."

Thái hậu vuốt ve bộ hộ giáp màu vàng kim của mình nói: "Ta biết tấm lòng của muội muội, chẳng qua chuyện này là do Hoàng đế định đoạt, tuy ai gia là Thái hậu nhưng cũng không thể can thiệp vào chuyện triều chính. Đứng rồi, Hoa Phi, không phải Hoàng đế thường xuyên đến chỗ người sao, người có nghe Hoàng đế nhắc tới chuyện này không?"

Hoa Thường thấy Thái hậu đột nhiên gọi đến tên mình, lập tức đứng dậy đáp lời: "Khởi bẩm Thái hậu, thần thiếp không biết. Gần đây Hoàng thượng rất bận rộn, chính vụ trên triều rất nhiều, ở hậu cung lại có Hoàng hậu mang thai. Mỗi ngày Hoàng thượng đều phê duyệt tấu chương đến canh ba, thần thiếp thấy cũng hết sức đau lòng."

Thái hậu nghe lời Hoa Thường nói xong, lộ vẻ không đành lòng nói: "Chao ôi, Hoàng nhi cần chính như vậy, người cũng nên khuyên nhủ Hoàng thượng nhiều một chút, bảo trọng thân thể mới là trọng yếu, nên sớm nghỉ ngơi mới được."

Hoa Thường phúc thân hành lễ: "Vâng, thần thiếp cần tuân Thái hậu dạy bảo."

Quý Thái phi bị hai người này một xướng một họa, tức giận tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau.

"Ta cũng biết Hoàng thượng chính vụ bận rộn, hôm nay tới cũng chỉ muốn nhờ Thái hậu tỷ tỷ nói với Hoàng thượng vài câu, muội muội cảm kích vô cùng." Quý Thái phi cúi đầu cao ngạo xuống, cười ôn nhu lại khiêm tốn.

Thái hậu khoát tay nói: "Được rồi, ai gia nhớ rồi, chỉ có chút chuyện, nếu muội muội không có chuyện gì khác thì lui xuống đi."

Quý Thái phi cố gắng mỉm cười: "Tạ Thái hậu nương nương ân điển." Chỉ có chút chuyện? Đối với bà mà nói đây là đại sự cuối cùng của đời này, có ai nguyện ý chết già trong cung không? Không gặp được con cháu của mình thì thật đáng tiếc.

Sau khi Quý Thái phi rời khỏi Từ Ninh cung, Thái hậu mới mỉm cười, nhìn Hoa Thường nói: "Hôm nay người tới thật đúng lúc, ai gia đang bị phiền muộn chết."

Hoa Thường khẽ cười ôn nhu: "Nếu Thái hậu không thích Quý Thái phi thì không gặp là được rồi."

Thái hậu cười rồi thờ dãi, không nói được là đang vui vẻ hay là khổ não: "Lúc ai gia vẫn còn là Quý phi của Tiên hoàng, thường hay bị bà ta chế giễu. Hôm nay ai gia có thể chế giễu bà ta, nhưng cũng không cảm thấy vui vẻ."

Hoa Thường dừng một chút rồi nói: "Bối vi Thái hậu biết Quý Thái phi bây giờ cũng chỉ là một mẫu thân đang nhớ nhưng hài tử của mình mà thôi. Thái hậu cảm thấy không đành lòng."

Thái hậu cười ra tiếng, sau đó nói: "Đúng vậy, ai gia mềm lòng. Quý Thái phi là một nữ nhân biết cách làm người, bà ta biết làm sao để khiến cho ai gia mềm lòng. Đây có lẽ chính là nguyên nhân mà Tiên hoàng yêu thích bà ta."

Hoa Thường thấp giọng nói: "Thần thiếp không biết chuyện cũ năm đó, nhưng thần thiếp biết những chuyện này đều đã là quá khứ rồi. Thái hậu người nên nhìn về phía trước, chuyện của Quý Thái phi tự có Hoàng thượng xử lý. Nếu Thái hậu người thương tiếc bà ta, thì cứ nói lại với Hoàng thượng, cũng xem như là tận tâm."

Thái hậu cười nhạo một tiếng: "Ai gia thương tiếc bà ta?" Sau đó lắc đầu nói: "Không nhắc tới việc này nữa, đều là chuyện cũ rích rồi. Nói chuyện của người đi, ai gia nghe Thực phi nói, các người cùng nhau thương mai rồi à? Chơi có vui về không?"

Hoa Thường cười trả lời: "Rất vui về, Thực phi tỷ tỷ nhanh nhẹn khôi hài, Ôn tần muội muội lại ôn nhu nội liễm, thần thiếp không thể nào ngắm hoa được, chỉ toàn ngắm mỹ nhân thôi."

Thái hậu cười haha một tiếng: "Chỉ có người trẻ tuổi như các người mới vui đùa như thế được, ai gia già rồi, cho dù ngắm hoa hay thương người cũng không có tâm tư đâu."

Hoa Thường cười yếu ớt: "Thái hậu có già đâu, chính là gừng càng già càng cay mà. Thái hậu nên vận động đi lại nhiều một chút, mùa xuân thương hoa hải đường, mùa hè thương hoa súng, mùa thu thương cúc, mùa đông thương mai, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện để làm đó."

Thái hậu cười nói: "Ai gia không có nhiều tình lực như vậy đâu, bây giờ mỗi ngày ai gia đều tụng kinh cầu phúc, tích phúc khí cho con cháu đời sau. Hiện tại Hoàng hậu đã mang thai rồi, hờn đá lớn trong lòng ai gia cũng được đặt xuống. Bây giờ ai gia chỉ mong người và Thực phi cũng có hài tử, có chỗ dựa, thì không còn chuyện gì khác để lo nữa rồi."

Giọng điệu Thái hậu ôn hòa, vẻ mặt hiền từ, Hoa Thường xúc động trong lòng, ôn nhu nói: "Hài tử là do trời ban cho, Thực phi tỷ tỷ và thần thiếp có duyên phận này hay không còn phải xem ý trời thế nào. Thái hậu cũng đừng bận tâm, Hoàng thượng sẽ có nhiều con nhiều phúc, đều sẽ là tôn tử của Thái hậu người!"

Thái hậu hừ một tiếng, nói: "Ai gia sống nhiều năm như vậy, nào có chuyện gì mà chưa nhìn rõ đây. Ai gia yêu thích Thực phi, nhưng có mấy lời ai gia lại không thể nói với nó được. Người là đứa bé ngoan, là đích nữ thế gia, ở trong hậu cung này, nếu nói phẩm hạnh, ai gia tin tưởng người nhất, có mấy lời ai gia cũng không sợ thì thầm với người."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh nói: "Thần thiếp có tài đức gì mà được Thái hậu tán dương như vậy."

Thái hậu cười nói: "Nếu luận về coi trọng, dĩ nhiên ai gia coi trọng hài tử của Hoàng hậu nhất, bất luận là ai cũng kém hơn một phần, dù sao thân phận đứa bé kia cũng khác biệt. Thứ hai là Hoàng trưởng tử của Ninh Quý tần, đó là tôn tử đầu tiên của ai gia, đương nhiên tình cảm của ai gia đối với nó cũng không giống như bình thường. Luận về tình cảm, hài tử của Hoàng hậu cũng không sánh bằng nó. Còn những đứa bé khác, ai gia không có nhiều cảm tình lắm, dù sao cũng cách một thế hệ, khác một tầng lớp."

Hoa Thường hiểu kỳ, cười hỏi: "Vậy nếu Thực phi tỷ tỷ sinh hạ Hoàng tử, Thái hậu sẽ yêu mến ai hơn?"

Thái hậu nghĩ tới Thực phi nhiều năm không có con, thờ dài một cái: "Đứa bé Thực phi kia, đã nhiều năm như vậy... Ai gia biết đứa nhỏ kia tâm cao khí ngạo, tính nết này giống như ta hồi đó, cao ngạo không chịu thiệt, không cầu người, cũng không hại người."

"Không con là vết thương lâu ngày, Thực phi không được tốt số như ai gia." Trong giọng nói Thái hậu cũng tràn đầy vẻ không đành lòng: "Ai gia cũng chờ một chút, chờ Hoàng hậu sinh hạ Hoàng tử, liền làm chủ cho Thực phi nhận nuôi một đứa bé! Bất luận như thế nào, cũng để cho nàng ấy có một đứa con để phụng dưỡng khi về già. Người nhìn một chút phía đông Tử An cung này xem, không cần biết lúc còn Tiền hoàng có bao nhiêu hào quang huy hoàng đi chăng nữa, Tiền hoàng đi rồi, phi tần không con thì phải trông giữ tòa cung điện kia, cả đời không được giải thoát."

Hoa Thường cũng ngừng đầu nhìn về phía xa, mơ hồ có thể thấy được hình dáng Tử An cung từ nơi xa kia.

Từ An cung được xây dựng rất tinh mỹ (đẹp dễ và tinh xảo), chiếm một khoảng đất rộng lớn, rường cột được chạm trổ kì khôi, nhưng cho dù cung điện có mỹ lệ đến mức nào đi nữa, cũng bởi vì do người cư ngụ ở bên trong nên không hề có vẻ tráng lệ mà lại tỏ ra vẻ hoang vu.

[1]: Hình ảnh màu trắng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 22: Chữ #x27;phúc#x27;

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Hoa Thường ở lại dùng yến thiện với Thái hậu nên lúc rời Tử Ninh cung cũng đã đến giờ Mùi.

Hoa Thường không ngồi kiệu, Lan Chi đỡ tay nàng rời hai người đi chậm rãi, cách phía sau không xa có sáu tiểu cung nữ đang cầm áo choàng với lò sưởi chờ Hoa Thường.

Lan Chi nhìn Hoa Thường, sau đó thấp giọng nói: "Nương nương, rốt cuộc hôm nay Thái hậu có ý gì? Bà ấy muốn cho Thực phi nương nương một hài tử thì sao phải nói trước mặt nương nương?"

Hoa Thường lắc đầu không biết: "Bổn cung cũng cảm thấy có chút kỳ quặc nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân."

Lan Chi cẩn thận mở miệng nói: "Nương nương, có một câu nô tỳ không biết có nên nói hay không nữa."

Hoa Thường liếc nhìn Lan Chi một cái nói: "Người nói đi."

Lan Chi thấp giọng nói: "Thái hậu nương nương đối xử với Thực phi nương nương thật sự là tốt đến mức không bình thường, sắp thương yêu giống như nữ nhi thân sinh rồi. Dù nô tỳ không biết nguyên nhân, nhưng từ tình huống này, có phải ý tứ của Thái hậu là sau này muốn mang hài tử của nương nương đi không?"

Hoa Thường hạ giọng nói gọn: "Hầm hồ!"

Lan Chi cúi đầu thỉnh tội: "Nô tỳ chỉ suy đoán chứ cũng cảm thấy không nên nói như vậy. Nhưng xin nương nương suy nghĩ lại cẩn thận, chưa chắc chuyện đó sẽ không xảy ra."

Hoa Thường sửa búi tóc, thấp giọng nói: "Bổn cung là tôn nữ thế gia vào cung làm phi, nội trong ba năm nhất định sẽ lên làm một trong tứ phi. Cho dù là Hoàng hậu cũng không có tư cách nuôi dưỡng hài tử của bổn cung. Thái hậu nương nương xuất thân vọng tộc, đạo lý này lão nhân gia bà không thể không rõ được."

Lan Chi lo lắng nói: "Nương nương, nô tỳ suy đoán như vậy cũng không phải là vô căn cứ. Thực phi nương nương được Hoàng thượng và Thái hậu vô cùng sủng ái. Nếu Thái hậu muốn Thực phi nhận nuôi con thì tại sao Nhị Hoàng tử lại được Trịnh Phi nuôi dưỡng?"

Hoa Thường nhàu mày thì thầm: "Ý người là... Thái hậu và Thực phi không thích xuất thân của Nhị Hoàng tử?"

Lan Chi gật đầu thành khẩn nói: "Nương nương cũng thấy đó, đừng nói so sánh Nhị Hoàng tử với Đại Hoàng tử, ngay cả so với Đại Công chúa thì Nhị Hoàng tử cũng đã thua kém rồi. Mẫu phi của Nhị Hoàng tử là Lục Tần xuất thân thấp hèn, năng ta cũng không có khí thế bằng Lan Tịch dư. Thực phi nương nương phân cao thấp với Hoàng hậu nương nương bao lâu nay, sao có thể nguyện ý chịu thua chỉ vì nhận nuôi một đứa trẻ có xuất thân thấp kém?"

Hoa Thường hít một hơi, biểu tình nghi hoặc: "Chẳng lẽ vì chương mất xuất thân của Nhị Hoàng tử nên đời chủ ý sang bổn cung sao? Hẳn là Thái hậu hiểu rõ, nếu bà ấy tính hạ chi cho Thực phi nhận nuôi con của bổn cung thì Hoàng thượng cũng sẽ

không đồng ý."

Lan Chi thấp giọng nói: "Nương nương, hiện tại Thái hậu vô cùng ưu ái người, có thể nói là cẩn thận tí mỉ. Nô tỳ đoán phải chăng đến lúc đó Thái hậu lại dùng chiêu tình cảm để nương nương chủ động nhường con cho Thục phi. Hơn nữa con của nương nương với con của nữ nhân khác trong hậu cung không giống nhau, đứa trẻ người sinh ra chính là huyết mạch của Hoàng tộc với thể giá."

Hoa Thường dùng chân một chút, chân mảy cau lại: "Chuyện người vừa nói thật ra bốn cung cũng đã nghĩ tới. Lúc đầu Thái hậu khen Thục phi trước mặt bốn cung, lại luôn tỏ ra vui mừng chuyện bốn cung với Thục phi có giao tình tốt, chẳng lẽ như vậy là vì chuyện hài tử sao...?"

Nhưng Hoa Thường lại lắc đầu: "Không đúng, không đúng. Đi một vòng lớn như vậy đáng giá sao? Nếu dùng chiêu tình cảm cũng không tốt lắm, tình cảm là thứ phải dùng tới mấy năm thậm chí mười mấy năm mới vun đắp được. Thái hậu tuy kiên cường nhưng không đến nỗi quá thông minh, Thục phi tính tình cao ngạo nhưng tâm tư lại không thâm trầm, cả hai người đều không giống loại người có thể mưu lược một việc lâu dài đến như vậy."

Lan Chi sầu lo nói: "Vây rồi cuộc Thái hậu nương nương có ý gì đây?"

Hoa Thường thờ dãi: "Không cần nghĩ quá nhiều, bình tới tướng ngắn, nước lên đập chặn, và lại chuyện con cái vẫn còn xa lắm." Nàng không muốn sinh con sớm, cho nên nếu thật sự Thái hậu có chủ ý chuyện hài tử thì bà ấy đã tính sai rồi. Nhưng nếu có ý đồ khác, Hoa Thường nàng cũng không sợ.

Nói đến cùng thì ở hậu cung, người làm chủ là Hoàng đế và Hoàng hậu. Thái hậu muốn những tay chi có thể thông qua hai người này chứ không thể tự mình làm chủ.

Đây cũng là nguyên nhân Thái hậu không quá thích Hoàng hậu. Chung quy bà ấy không phải là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận.

Hoa Thường đi một hồi đã đến Thượng Dương cung, liếc nhìn thấy chiếc kiệu màu vàng của Hoàng đế đang dừng ở bên ngoài.

Hoa Thường ngáy ra một lúc, Cốc Hương vẫn luôn đứng ở cửa cung vội vàng đi tới nhìn người hành lễ: "Nương nương, Hoàng thượng tới đã được nửa canh giờ rồi."

Hoa Thường gật đầu, bước chân nhanh hơn, có chút vội vàng đi về phía chính điện.

"Thần thiết bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường quý xuống hành lễ, ôn thanh [1] thỉnh an, trong lời nói mang tiếng thờ dốc nhẹ vì đi gấp.

[1] *Thanh âm ôn nhu.*

"Thường nhi miễn lễ." Hoàng thượng đứng dậy nắm tay đỡ Hoa Thường lên.

Hoa Thường hành lễ nói: "Thần thiết không biết Hoàng thượng giá lâm, khiến Hoàng thượng chờ, thần thiết có tội."

"Ái phi không có tội, trầm ở trong cung đợi nàng rất thoải mái. Ái phi tới cung mẫu hậu phải không? Mẫu hậu yêu thích nàng như vậy trầm cũng không đành lòng gọi nàng về." Thoạt nhìn tâm tình Hoàng thượng không tồi, khóe miệng có ý cười nhân nhật.

Hoa Thường ôn nhu cười: "Thái hậu nương nương muốn thần thiết ở lại dùng ngọc thiện nên mới lâu như thế. Nhưng sao bây giờ Hoàng thượng lại đến cung thần thiết?"

Hoàng đế cần chính (*chuyên cần trong việc chính sự*) nên theo lý thuyết thì giờ này hẳn là hẳn phải ở Ngự Thư phòng mới đúng.

Hoàng đế tức đầu: "Việc cuối năm đã xử lý ổn thoà, từ hôm nay trở đi, trầm sẽ phong bút [2]. Trầm vừa đi thăm Hoàng hậu xong sau đó liền tới đây, xem trầm mang đến cho nàng cái gì này."

[2] *Phong bút (封笔): niềm phong bút, ý là sẽ ngừng làm việc.*

Hoa Thường tò mò nhìn đồ vật trong tay Hoàng đế, sau đó dùng một chút nói: "Là chữ "phúc" sao?"

Hoàng đế cười nói: "Là trầm tự tay viết chữ "phúc", cũng đã được kẹp lại, nàng lấy treo ở trong cung cho thêm không khí vui mừng."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh, nhìn người hành lễ: "Tạ ơn Hoàng thượng."

Hoàng đế vươn tay nâng cằm Hoa Thường lên, cúi đầu nhìn Hoa Thường nói: "Nàng định tạ ơn trầm thế nào?"

Hoa Thường vừa nghe tiếng trầm thấp của Hoàng thượng, mặt liền đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu, hờn dỗi: "Hoàng thượng lại trêu chọc thần thiết."

"Haha, nếu Thường nhi không có đồ vật gì để tạ ơn, trầm còn một chữ "phúc" khác nhưng sẽ không cho Thường nhi nữa." Trên mặt Hoàng đế tươi cười mang theo vẻ trêu chọc.

Hoa Thường nghe thấy, ngừng đầu tò mò hỏi: "Còn một chữ "phúc" khác? Nhưng thần thiết có một cái là đủ rồi."

Hoàng đế nhìn ánh mắt vô tội của Hoa Thường, lại vui vẻ cười lộ lên: "Nàng đúng là không có lòng tham, nhưng mà chữ "phúc" này nàng thật sự không cần ư? Nàng không muốn giữ lại ban cho người nhà sao?"

Một lát sau Hoa Thường mới phản ứng lại, đây là Hoàng đế cho nàng lần người nhà nhận được vinh sủng.

Hoa Thường cảm mỗi, có chút ngượng ngùng, lại có chút vui vẻ vì Hoàng thượng nghĩ tới nàng, nên nàng chỉ có thể thấp giọng nói: "Hoàng thượng, thần thiết muốn."

Hoàng đế lại cười, cúi đầu tới gần Hoa Thường: "Nàng muốn cái gì? Muốn chữ "phúc" hay muốn trầm ở lại?"

Hoa Thường bị lời nói lộ liễu của Hoàng thượng làm cho luống cuống, ngay cả tay chân cũng không biết nên phản ứng như thế nào, khuôn mặt nàng hồng như trái táo.

Tuy Hoa Thường là nữ nhi thế gia nhưng tình huống này cũng biết nam nhân muốn gì, nàng chỉ có thể thấp giọng nói nhỏ như âm thanh của con muỗi: "Thần thiết đều muốn."

Hoàng đế nghe xong bốn chữ này có chút kinh ngạc, không ngờ tiểu phi tử này lại trực tiếp đáp lại lời hắn: "Trầm không nghe rõ, vừa rồi Thường nhi nói cái gì?" Hoàng đế hạ thấp xuống tai Hoa Thường, mang theo hơi thở ấm áp.

Hoa Thường tránh né cái ôm của Hoàng đế, khuôn mặt đỏ bừng, sống mắt như nước, giận nói: "Thần thiết không nói gì hết."

"Ha ha ha ha." Hoàng đế cười ha hả bẻ Hoa Thường lên, sau đó mở miệng: "Thường nhi phủ nhận cũng vô dụng, trầm đã nghe được Thường nhi muốn trầm ở lại rồi."

Hoa Thường bị Hoàng đế bế lên, hai chân bay lên không, vì không có cảm giác an toàn nên nàng vòng tay ôm cổ Hoàng đế, khuôn mặt ngượng ngùng: "Hoàng thượng! Ban ngày ban mặt sao Hoàng thượng lại..."

Hoàng đế cực kỳ vui vẻ khi thấy bộ dáng lung tung không biết làm sao của Hoa Thường, hân nhệ nhàng cúi đầu hôn trán Hoa Thường rồi nói: "Tốt tốt, ban ngày ban mặt không thể làm gì, vậy thì chờ mặt trời xuống núi được không?"

Hoa Thường hơi ngừng đầu nhìn nam nhân trước mắt, bỗng dưng sinh ra ảo giác hình như hẳn thật sự thích nàng.

Nhưng rồi nàng biết kia chắc chắn là ảo giác, chẳng qua bản tính mềm yếu của nữ nhân ở bên trong đang quấy phá mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 23: Rối Loạn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Sáng sớm hôm sau.

Đối với sự sủng ái của Hoàng đế, Hoa Thường không thể nào kháng cự. Tuy rằng nàng có ý muốn tránh sủng để không mang thai nhưng Hoàng đế có hứng thú, muốn sủng hạnh người thì người cũng không có biện pháp chống đỡ. Không những không thể từ chối mà còn phải vui vẻ tiếp nhận mới được.

Lòng tự trọng của nam nhân rất đáng sợ. Nếu Hoàng đế nhìn ra người muốn tránh sự sủng hạnh của hắn thì cả đời này người cũng đừng nghĩ tới việc được sủng hạnh lần nữa.

Hoa Thường không muốn mình là sủng phi nhưng cũng không muốn mình là phi tử bị thất sủng.

Nàng chỉ hy vọng ở hậu cung có thể được Hoàng đế coi trọng, như vậy gia tộc nàng mới có thể nhận được phúc trạch không suy.

Cốc Hương cảm y phục đến bên cạnh Hoa Thường, khẽ nói: "Nương nương, đây thôi."

Hoa Thường nghe thấy giọng của Cốc Hương, khuôn mặt liền ửng hồng. Tối hôm qua Hoàng thượng thật sự càn rỡ, thân thể nhỏ nhắn của nàng có chút không chịu đựng nổi. Sáng nay trước khi đi, Hoàng thượng còn cố ý dặn dò Hoa Thường nghỉ ngơi thêm một chút nên nàng mới nằm ngủ tới tận bây giờ.

"Đề đó đi, bốn cung muốn nằm nghỉ một chút nữa." Hoa Thường thấp giọng phản phó.

Cốc Hương hành lễ, để lại y phục, nhẹ nhàng lui ra ngoài, trong điện chỉ còn Lan Chi và Thục Dược ở lại hầu hạ.

Hoa Thường chống người dựa lên đệm giường ở phía sau, thân thể vẫn có chút không khoẻ. May là cái thai của Hoàng hậu đã lớn nên các phi tần được miễn thỉnh an, không thì nàng đúng là trở thành trò cười cho mọi người rồi.

Bây giờ Hoa Thường không dám khinh thường sức chiến đấu của nam nhân trung niên nữa. Hoàng đế trước mặt vẫn luôn đối xử với nàng thấp phần ôn nhu, không ngờ đó chỉ là hạ thủ lưu tình...

Lan Chi đến bên mép giường, thấp giọng nói: "Nương nương nghỉ ngơi một chút đi, Hoàng thượng đã dặn dò nương nương nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Hoàng thượng còn nói sẽ quay lại thăm người. Nương nương, Hoàng thượng đối đãi với người thật tốt."

Hoa Thường cười nói: "Hoàng thượng tất nhiên là tốt rồi."

Một lát sau, Hoa Thường dọn dẹp một chút rồi đứng dậy.

Nhìn vào gương đồng, Hoa Thường chọn một cây trâm bạch ngọc cắm vào giữa búi tóc, hết nhìn trái lại ngắm phải.

Lan Chi chải vài sợi tóc rũ xuống, nói: "Nương nương, trang điểm thế này có phải đơn thuần quá không?"

Hoa Thường ôn nhu nói: "Bốn cung cũng không phải xuất thân từ phú quý, trang điểm trắng lợt như vậy làm gì. Mau đem cây trâm ngọc trai tôi cho bốn cung nhìn xem."

Lan Chi trình cây trâm ngọc trai lên, hạ giọng nói: "Nương nương, nô tỳ nghe nói bên Vị Ương cung đã đánh chết mấy tiểu cung nữ rồi."

Tay Hoa Thường dừng lại một chút, nhủ mảy: "Hoàng hậu nương nương là người khoan dung, lại đang mang thai, lẽ ra phải cầu phúc vì hài tử của mình chứ. Sao có thể làm ra chuyện này được?"

Lan Chi thấp giọng nói: "Nghe nói vì mấy tiểu cung nữ không chuyên tâm hầu hạ. Ngày thường Vị Ương cung dùng hương có nhiều xạ hương, nhưng sau này Hoàng hậu mang thai nên Hoàng thượng đã thưởng cho Long Diễn hương. Vậy mà không biết mấy ngày hôm trước làm sao, cung nữ đột nhiên hương, mà mùi của xạ hương và Long Diễn hương rất khác nhau, vừa ngửi đã biết không đúng nên Hoàng hậu liền giận dữ, hạ lệnh đánh chết cung nữ. Chuyện này cũng đã được đề xuống nên phần lớn người trong hậu cung cũng không biết rõ lắm."

Hoa Thường chậm rãi đeo đôi vòng tay bạc trắng vào tay, ôn nhu nói: "Cung nữ không đề ý thì phải trách phạt, nhưng đánh chết thì có hơi nặng. Hoàng hậu nương nương cũng thật quá nóng nảy, nàng ta phải vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ, nên trách phạt nhẹ nhàng mới phải."

Lan Chi thấp giọng nói: "Nghe nói Hoàng hậu nương nương hoài nghi có người động tay làm chuyện này."

Hoa Thường cười nhạo một tiếng: "Hoàng hậu nương nương mang thai nên suy nghĩ nhiều quá rồi. Ở hậu cung này người muốn hại nàng ta đầu đầu cũng có, đến bốn cung cũng từng có ý định này. Nhưng có thể thực hiện được thì một người cũng không có. Mưu hại hoàng tự chính là tội truy gia diệt tộc!"

Lan Chi nói: "Cũng chưa chắc không có. Các phi tần ghen ghét thành tính, nên có khi bí quá hoá liều."

Hoa Thường thông thả đeo đôi khuyên hình lá liễu bằng vàng lên tai, nói: "Con người một khi xúc động thì bất cứ điều gì cũng dám làm. Nhưng người cũng không thể làm người khác xúc động chung với người. Mưu hại Hoàng hậu không phải chuyện một người có thể làm được, muốn làm chuyện này lại cần không biết bao nhiêu cung nữ thái giám tham gia, người có thể khiến bọn họ bằng lòng lấy tính mạng của thân nhân ra giúp người sao? Người được cái gì? Có thể hứa hẹn cho những người đó những gì?"

"Thuởng chi, nếu thật sự đã mưu tính thì phải sắp xếp nội gián, cộng thêm đánh cược cả cứu tộc, tất nhiên kế hoạch đó phải tuyệt đối không có sai lầm. Nhưng lần xạ hương này, thật sự là... một trò đùa."

"Hoàng thượng đáng cơ mới ba năm, ở hậu cung, phi tần nhập chủ một cung cũng chỉ mới ba năm, cho nên chắc chắn không có phi tần nào có thể an bài nhân mạch để mưu hại hoàng tự."

Lan Chi hành lễ nói: "Là nô tỳ hiểu biết hạn hẹp."

Hoa Thường đeo bộ hộ giáp hoàng kim, duỗi ngón tay một chút, thấp giọng nói: "Nếu thật sự có người có đủ năng lực để mưu hại hoàng tự thì chi có chính cung Hoàng hậu... Bốn cung cũng cần phải nuôi dưỡng lực lượng, hiện tại không phải là thời điểm tốt để mang thai sinh con."

Hoa Thường trang điểm xong, sửa sửa tóc, đứng dậy, thay đổi ngữ khí: "Hôm nay người mang tặng chữ 'phúc' kia đi"

Lan Chi hành lễ dạ vâng.

Khuôn mặt Hoa Thường mang theo tia ưu thương nhợt nhạt: "Đánh phải cầu cát lợi thôi. Đây là lần đầu tiên bốn cung không về nhà, không ăn Tết với phụ mẫu."

Lan Chi thấp an ủi: "Xin nương nương đừng buồn."

Hoa Thường cười khổ: "Hôm qua Trịnh Phi còn triệu kiến nữ quyền trong nhà. Lúc này bốn cung chỉ có thể hãm mộ người khác mà thôi."

Tuy rằng hiện tại Hoa gia định cư ở đô thành, nhưng mỗi khi cuối năm cả nhà sẽ về quê tế tổ, Hoa Thường dù có nhớ người nhà cũng không có cách nào.

Lan Chi khuyên nhủ: "Chờ tới mười lăm, lão gia với thái thái sẽ nhanh chóng quay lại, đến lúc đó nương nương triệu kiến nữ quyền trong nhà là được mà."

Hoa Thường không biết làm sao chi đành gật đầu: "Chi có thể như vậy, cũng không có biện pháp nào khác. Ngày mười sáu họ mới rời quê, chỉ sợ cũng gần nửa tháng nữa mới trở lại kinh thành."

Hoa Thường đi đến bên cửa sổ nhìn thời tiết bên ngoài, gió lạnh rít buốt, than nhẹ một tiếng, không rõ sâu bi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sự nóng nảy của tân niên cũng không thể làm cho Hoa Thường vui vẻ, bởi vì tân niên ở trong cung có nhiều lễ nghi nghiêm cẩn cùng với sự phân chia cấp bậc.

Tiểu Phòng cung.

Thục phi xoa xoa bộ điều bằng vàng có đính ngọc trên đầu, mềm mỏng nói: "Năm nay ăn Tết muộn, sau khi ăn Tết xong, rất nhanh sẽ đến đầu xuân, bụng của Hoàng hậu chắc cũng được sáu tháng?"

Yên Hoài nhẹ giọng trả lời: "Vâng. Hôm qua Thái y bắt mạch bình an cho Hoàng hậu, tất cả đều khoẻ mạnh."

Khoẻ miệng Thục phi lạnh lùng nhếch lên: "Mệnh nàng ta thật tốt."

Yên Hoài cúi đầu thật sâu, không dám nói tiếp.

Thục phi chậm rãi bước ra ngoài chính điện, Yên Hoài lập tức đi theo khoác áo choàng lên vai Thục phi: "Đầu xuân trời vẫn còn hơi lạnh, nương nương chú ý giữ ấm."

Thục phi nhìn về phía Kiến Chương cung, nước mắt ngập tràn nhưng lại dần dần biến mất như cháy ngược vào trong, dường như nàng đang cố kìm nén bi thương, không biểu lộ ra bên ngoài.

"Hoàng hậu mang thai hài tử rồi nói dối cho Hoàng thượng, vận nước được kéo dài. Hoa Phi thì đang được Hoàng thượng sủng ái, còn bốn cung có cái gì đâu?" Thục phi lầm bầm, con người sáng ngời như nước mùa xuân nay lại nhiễm ám sắc, bất động nhìn Kiến Chương cung thật lâu.

Yên Hoài đau lòng nói: "Nương nương... Trong lòng Hoàng thượng vẫn còn nương nương mà. Tuy Hoa Phi đang được sủng ái nhưng số lần Hoàng thượng tới Tiểu Phòng cung vẫn nhiều nhất."

Thục phi cười khổ một tiếng: "Hoàng hậu có thai nên không thể thị tẩm. Theo lý mà nói mưa móc sẽ chia đều với các phi tần. Chỉ là bốn cung không biết số trời thay đổi như thế nào, chỉ có Hoa Phi độc sủng, Hoàng thượng rất yêu thích nàng ta."

Hốc mắt Thục phi chan chứa nước mắt nhưng một giọt cũng không rơi xuống, tựa hồ có thể phản chiếu ra ánh sáng bảy màu.

Yên Hoài cảm khăn nhẹ nhàng lau khoé mắt Thục phi, ôn nhu khuyên nhủ: "Hoàng thượng chỉ thương tiếc cuối năm mà Hoa Phi không được gặp người nhà nên mới đi an ủi. Tuy ngu lại nhiều nhưng sủng hạnh thì rất ít. Trong lòng Hoàng thượng vẫn yêu nương nương người nhất. Nương nương người nên khoan dung để Hoàng thượng thấy nương nương là người có tâm lòng rộng lượng."

Thục phi miễn cưỡng mỉm cười, khoé mắt vẫn còn vương nước mắt, thấp giọng hỏi: "Muốn bốn cung rộng lượng? Nhưng mà phải làm sao thì Hoàng thượng mới càng sủng ái bốn cung đây?"

Yên Hoà hạ giọng nói: "Hiện giờ hậu cung loạn sùng ái thì nương nương người là tệ nhất. Nhưng đặc thù mà nói thì lại là Hoa Phi nương nương. Nếu nương nương có thể quan hệ tốt với Hoa Phi thì sẽ chứng minh được nương nương là người khoan dung rộng lượng, mặt khác có thể cùng Hoa Phi liên minh vững chắc, cũng không cần phải dè chừng phía Hoàng hậu và Trịnh Phi nữa."

Thục phi nghiêng nghiêng đầu, lông mi dài mềm nhẹ rũ xuống, thấp giọng lầm bầm: "Đúng vậy, bản cung không thể tự làm theo ý mình như trước kia nữa. Hoàng hậu có thai, một khi sinh con thì bản cung cũng không thể thu hút sự chú ý của Hoàng thượng. Cần phải phải tìm một đồng minh mạnh mới là thượng sách... Còn về Hoa Phi? Trước phải quan sát một thời gian đã, không thể tùy ý hành động được."

Thục phi cũng không ngốc, chuyện ở hậu cung trong lòng nàng sáng như gương.

Trung cung có thai, đây là chuyện rất lớn, nhưng sẽ ảnh hưởng bao nhiêu tới toàn bộ phi tần hậu cung đây? Mà chúng hậu cung phi tần đều đang quan sát, nghiền ngẫm.

Nhưng tất cả phải chờ đến ngày Hoàng hậu sinh con mới có thể xác định được.

Nếu là Hoàng tử, tất nhiên hậu cung sẽ có thay đổi bất ngờ, việc kết minh là không thể né tránh. Còn nếu là Công chúa, nàng sẽ tiếp tục làm theo ý mình, giữ vững bản lĩnh hiện tại.

Hình ảnh minh họa bộ điệu

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24: Sinh Con

Edit: Phương Tu dung

Beta: Mai Thái phi

Đào mặt đã bốn tháng trôi qua, Hoa Thường chính thức nghênh đón mùa hè đầu tiên sau khi tiến cung.

Lúc này.

Vị Ương cung vốn luôn cung kính, trang nghiêm nay đã loạn thành một đoàn, bước chân của những cung nữ, thái giám vô cùng vội vàng, lộn xộn. Ngay cả lão mama ngày thường luôn luôn cẩn trọng nay cũng thấp giọng cầu nguyện. Rồi lão thái giám quát kìm những tiểu cung nữ, nhóm cung nữ hoảng sợ quý trên mặt đất, không giúp được gì.

Những mama, cung nữ có kinh nghiệm cầm đồ vật ra vào vào, không rảnh chú ý đến Hoàng đế.

Từ chính điện Vị Ương cung cử truyền đến âm thanh rên rĩ thống khổ - Còn đâu là vị Hoàng hậu luôn ung dung, rộng lượng? Vào thời điểm sinh con cũng chỉ là một nữ nhân bất lực mà thôi.

Thái hậu, Hoàng đế và chư vị phi tần hậu cung đều đứng ngoài điện, hiển nhiên Hoa Thường cũng không phải ngoại lệ.

Mây Hoàng đế vô cùng nhân nhó, đôi tay vô thức đã nắm thành quyền, tuy phía sau có ghế dựa, nhưng vào giờ phút này, hần nào có tâm tư ngồi chờ?

Nữ nhân đang gầy gầy bên trong là thế tử của hần, hài tử đang sinh ra có lẽ sẽ là đích tử [1] của hần - Cơ hồ như có thể nói, đó chính là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của hần.

[1] Dịch từ: con do vợ cả sinh.

Hoa Thường đứng phía sau Thái hậu và Thục phi, cúi đầu, lặng lẽ làm giảm cảm giác tồn tại. Dù sao, lúc này sẽ chẳng ai chú ý đến nàng.

Nhưng thật ra Thái hậu vẫn ngồi vững vàng, chỉ là khóe mắt vương ý sâu và Phật châu đang chuyển động trong tay đã tiết lộ tâm tình nôn nóng của bà. Tuy rằng Thái hậu không thích Hoàng hậu, nhưng sự chờ mong đối với hài tử con chính thể này cũng không thua Hoàng đế bao nhiêu.

Mặt Thục phi không có biểu tình gì, còn Trịnh Phi vẫn trầm ổn như cũ. Nhóm người Ninh Quý tần đứng phía sau Hoa Thường, vậy nên Hoa Thường không biết được biểu tình của các nàng, nhưng hần cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Lan Tiệp dư đột nhiên hãnh lệ, mở miệng: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương như vậy đã gần một ngày, trời cũng sắp sẩm tối, không bằng trước tiên Hoàng thượng đi nghỉ ngơi trong chốc lát. Tuổi của Thái hậu nương nương cũng đã lớn, không chịu nổi chuyện mệt nhọc như vậy. Vị Ương cung để cho Thục phi nương nương, Trịnh Phi nương nương và nhóm người tần thiếp trông giữ là được."

Hoa Thường liếc mắt nhìn Lan Tiệp dư một cái. Vị này thực sự không phải người thông minh. Tuy rằng lời nói này không có vấn đề gì, nhưng không phải là lời nàng ta nên nói. Nếu là Thục phi, Trịnh Phi mở miệng còn có thể chịu trách nhiệm, nhưng nàng ta chỉ là một Tiệp dư mà thôi, không khỏi quá quấy rầy.

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng đế trở nên gần gũi, trách mắng: "Trẫm không mệt. Nếu ngươi mệt vậy, vậy cứ hồi Tuyên Ninh điện đi!"

Thái hậu cũng lạnh lùng mở miệng: "Tuy rằng ai già đã già, nhưng cũng không đến mức không đợi được đến lúc tôn tử sinh ra."

Lan Tiệp dư vừa thấy Hoàng đế và Thái hậu đồng loạt tức giận, lập tức nơm nớp lo sợ mà quý xuống thỉnh tội: "Là tần thiếp lỡ lời."

Trong lòng Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài, vị Lan Tiệp dư này có lúc nào không làm liên lụy đến người khác đâu? Hoa Thường cũng theo các phi tần khác quý xuống thỉnh tội. Một người phạm sai, toàn bộ phải chịu vạ lây.

Ai bảo các nàng đều là thiếp, mà vị bên trong lại là chính thể?

Trịnh Phi thấp giọng nói: "Hoàng thượng và Thái hậu hãy bớt lo lắng, Hoàng hậu nương nương là cát nhân, tất sẽ có thiên tướng [2], chắc chắn sẽ bình an sinh hài tử ra."

[2] Cát nhân thiên tướng (吉人天相 – jí rén tiān xiàng): cát nhân: người thiện lương có phúc khí, thiên tướng: được trời giúp đỡ; tướng [động từ]: giúp đỡ -> người tốt sẽ được trời giúp đỡ.

Thái hậu yên lặng gật đầu, Phật châu trong tay lại chuyển động nhanh hơn một chút. Hoàng đế vẫn tiếp tục nôn nóng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại ngoái nhìn về hướng chính điện của Vị Ương cung. Nghe âm thanh rên rĩ thống khổ càng lúc càng thấp của Hoàng hậu, bước chân của Hoàng đế cũng vì thế mà càng lúc càng loạn.

Hoa Thường có chút chua xót. Từ khi nàng tiến cung đến nay vẫn luôn được Hoàng thượng sủng hạnh. Sau khi Hoàng hậu mang thai, nàng lại càng trở thành sủng phi, chỉ đứng sau Thục phi. Tuy rằng mưa móc không nhiều, nhưng chuyện đó đều do nàng tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi thế gia, trong lòng cũng có ý né tránh thai, vậy nên mới chân chính đưa đến việc hoan ái giường chiếu không nhiều lắm, nhưng Hoàng đế vẫn đối xử với nàng vô cùng tốt.

Không có nữ nhân nào khi đối mặt với Hoàng đế mà không động tâm, đặc biệt là khi người đã không thể tránh khỏi việc trở thành nữ nhân của hần.

Nếu Hoa Thường chưa từng trải qua thời kì suy bại, có lẽ không chừng đã thực sự trầm luân trong đó rồi. Bấy giờ, tiểu nữ hài có thể hiểu gì đây? Đối với đệ nhất cao phú soái [3] của thế giới, tiểu nữ hài hoàn toàn không có sức chống cự.

[3] *Cao phú soái (高富帥): Chuyên dùng để chỉ những anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, giàu có, lại có trí thức.*

Nhưng, đối mặt với tình cảnh như bấy giờ, lại một lần nữa, Hoa Thường cảnh cáo chính mình: Người cuối cùng cũng chỉ là một tí thiếp. Ở trong lòng Hoàng đế, sao có thể so sánh nổi với với vị chính thể kết tóc được chứ?

Vậy nên không thể mềm yếu, càng không thể động tâm.

Một canh giờ nữa lại trôi qua, mặt trời còn một tầng âm đậm, hơn phân nửa đã chìm vào bóng núi.

Âm thanh rên rĩ thõng khò của Hoàng hậu càng lúc càng thấp, chân Hoa Thường cơ hồ như đã mất cảm giác, nhưng đáng người vẫn đứng nghiêm cẩn (*Nghiêm túc + Cẩn thận*) như cũ. Hoa Thường hơi ngẩng đầu lên, Thục phi trước mắt dường như đã lung lay sắp đổ, toàn bộ thân thể đều dựa vào người cung nữ bên cạnh.

Trên khuôn mặt Hoàng đế cũng tràn ngập nét mặt mỏi, nhưng hài tử vẫn chưa sinh ra, còn có biện pháp nào khác đây?

Nữ nhân sinh hài tử là thời điểm đi một vòng quanh quỹ môn quan, cho dù có liên tục ba ngày ba đêm cũng không có gì kỳ quái.

Đột nhiên, từ chính điện Vị Ương vang lên âm thanh tiếng giấy!

Hoàng đế đang đi qua đi lại của bỗng nhiên cứng đờ, đôi mắt đen kịt kia nhìn chằm chằm vào cửa đại điện.

Một lão mama vấp ngã chạy tới, hô lớn: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương đã sinh hạ một vị tiểu Hoàng tử, mẫu tử bình an."

Một câu này làm tất cả mọi người chấn động đến cứng đờ.

Người đầu tiên phản ứng lại là Hoàng đế, cười haha: "Trẫm đã có đích tử, đích tử! Ha ha ha ha! Hoàng hậu có công lớn, phải thưởng! Thưởng! Thưởng!"

Phật châu đang chuyển động trong tay Thái hậu cũng ngừng lại, khuôn mặt vốn dĩ lộ ra ý cười, nhưng sau khi nghe thấy âm thanh mừng như điên của Hoàng đế, lại dần trở nên cứng đờ.

Rõ ràng Thái hậu đã nhận ra, địa vị của Hoàng hậu trong lòng Hoàng đế lại một lần nữa được nâng cao. Vậy nên, trong cuộc tranh đấu giữa mẹ chồng nàng dâu, Hoàng hậu lại giành thắng lợi, cho nên nặc dù có cháu đích tôn là chuyện vui, nhưng Thái hậu không thể hoàn toàn vui vẻ được.

Còn vành mắt Thục phi ngay lập tức đỏ hoe, ngo ngắc nhìn chằm chằm Hoàng đế, đáng tiếc Hoàng đế đang đắm chìm trong vui sướng, không thấy được nét ưu thương của nàng.

Nhưng thái độ Trịnh Phi lại có chút kỳ quái, khuôn mặt như vui lại như không, biểu tình tựa khóc lại tựa cười, làm Hoa Thường có chút đoán không ra tâm tình vị Trịnh Phi này.

Những phi tần khác cũng có tâm tư, nhưng cho dù là Thục phi bị thương hay Trịnh Phi thăm trầm, tất cả mọi người vẫn đồng loạt quỹ xuống đất hành lễ: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

Khi đầu gối cứng đờ của Hoa Thường chạm vào phiến đá lạnh băng, đột nhiên bắt đầu đau đớn. Nhưng mặt nàng luôn phải lộ ý cười, phải thật lòng chúc mừng. Nàng vốn xuất thân thế gia, không thể tùy hứng như Thục phi, cũng không thể dờ dẫm như Trịnh Phi, càng không thể hèn mọn giống những phi tần địa vị thấp kém kia. Nàng là tôn nữ thế gia, giáo dục của nàng đã dạy cho nàng, bấy giờ cần phải cười thật tâm, vì người thừa kế danh chính ngôn thuận của đế quốc mà vui mừng khôn xiết.

Bước chân Hoàng đế với vẻ vàng muốn tiến về chính điện nhìn hài tử, ngay cả đầu cũng không quay lại mà nói: "Các người đều lui ra đi."

Các vị phi tần lại hành lễ lần nữa: "Vâng."

Thái hậu cũng đứng dậy, quay đầu lại vỗ vỗ tay Thục phi, an ủi nói: "Người đi về trước đi, ai gia cũng vào xem."

Thục phi miễn cưỡng cười, nói: "Vâng, Thái hậu."

Nhưng dù tốt xấu thế nào, Thục phi còn có một câu trấn an của Thái hậu, những phi tần khác dù có khổ cũng chỉ có thể tự mình nén xuống. Tuy rằng Hoa Thường cũng cảm thấy đau khổ, nhưng tâm tính nàng cứng cỏi, biết chuyện này chỉ là khởi đầu, cũng như sẽ không bao giờ kết thúc.

...

Một tháng sau.

Hoàng hậu còn đang trong thời gian ở cữ, Thái y nói thân thể Hoàng hậu còn chưa ổn định, tốt nhất vẫn nên ngồi một thời gian, cho nên lễ đầy tháng của Tam Hoàng tử, Hoàng hậu không thể tham dự.

Hoa Thường vốn luôn ở thâm cung cũng nghe rằng lễ đầy tháng lần này vô cùng long trọng, bao nhiêu vương công quý thích, mẫn đinh thịnh yến [4], Hoàng đế cũng nhân lần này mà ban tên cho Tam Hoàng tử: Trần Nghiễm.

[4] *Mẫn đinh thịnh yến (滿庭盛宴): Sân đình, yến hội vui vẻ, tập nập.*

Chuyện Hoàng thượng đặc biệt sùng ái vị đích tử Tam Hoàng tử này, ai cũng thấy rất rõ ràng. Cho dù là Đại Hoàng tử Trần Luân, hay Nhị Hoàng tử Trần Hữu, ở trước mặt đứa bé vừa tròn một tháng tuổi này đều phải tự lùi một bước.

Thượng Dương cung.

"Người nói, Thục phi muốn mời bốn cung sao?" Hoa Thường ngồi trên giường, Cốc Hương quý bên chân Hoa Thường, Lan Chi ở một bên đáp lời.

"Vâng, Thục phi nương nương gửi thiếp, nói rằng trong cung rằng có một chậu ngọc lan cực phẩm đã nở hoa, mời nương nương cùng đến ngắm cảnh." Lan Chi thấp giọng nói.

Hoa Thường hí mắt gật gật đầu: "Mấy hôm trước Hoàng hậu có thưởng cho bốn cung ba tấm văn lụa [5] tiến cống, vô cùng tinh quý. Hôm nay Thục phi lại mời bốn cung thưởng hoa, xem ra hậu cung này đã bắt đầu dấy sóng rồi!"

Lan Chi trả lời: "Nương nương, Ninh Quý tần cũng tặng một cù huyết sâm [6], hẳn cũng muốn tạo quan hệ tốt với nương nương."

[5] *Văn lụa (云緞): loại lụa dệt theo dạng thỏ cảm với họa tiết là đám mây. (Theo baidou)*

[6] *Huyết sâm (血參): Một thứ cỏ quý, dùng để làm thuốc.*

Hoa Thường nhắm hai mắt nói: "Hiện nay, Hoàng hậu, Thục phi, hay Ninh Quý tần đều muốn mượn sức bốn cung, nhưng bốn cung chỉ có thể lựa chọn một người, hoặc cũng có thể không chọn bất kỳ người nào."

"Nếu chi muốn lo cho thân mình, ngược lại cũng không phải không được, chi là có lẽ sẽ bị người ta nói bốn cung già dạng thanh cao, không đáng để bốn cung làm như vậy. Còn nếu nói phải lựa chọn một người giao hảo..."

Lan Chi lo lắng nói: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương đã có đích tử, địa vị đã không thể lay động. Nếu nương nương không chọn Hoàng hậu, muốn đối địch cùng nàng, e là hậu họa vô cùng."

Hoa Thường sở hộ giáp sắc vàng trên tay mình, thờ dãi: "Tuy rằng Hoàng hậu thực sự muốn mượn sức bốn cung, hiện giờ sức lay động của nàng ta rất lớn, bốn cung muốn hạ thấp làm nhỏ [7] cũng không phải biện pháp hay, lựa chọn Hoàng hậu là một bước cờ tệ."

[7] *Hạ thấp làm nhỏ (低伏微小, Hán Việt: Đê phục tố tiểu): là một thành ngữ Trung Quốc, hạ thấp bản thân, làm kẻ thấp kém để nâng cao người khác.*

Lan Chi hỏi: "Vậy nương nương muốn chọn Thục phi nương nương hay Ninh Quý tần?"

Hoa Thường cười cười nói: "Rất rõ ràng, Ninh Quý tần đã có Đại Hoàng tử, nếu giao hảo với vị này, hẳn sẽ bị Hoàng hậu ghen ghét. Dù sao thì địa vị của trưởng tử cũng không giống bình thường, làm không tốt có khi còn bị Hoàng thượng dễ y. Chỉ có Thục phi vốn xuất thân vọng tộc, là sủng phi của Hoàng thượng, địa vị lại không hề thua kém người khác, vậy nên thích hợp trở thành bằng hữu."

Hoa Thường cười khê: "Chỉ là tỷ muội giao hảo, Hoàng hậu sẽ không nói được điều gì."

"Tuy bốn cung không chọn Hoàng hậu, nhưng không có nghĩa là muốn đối địch với nàng ấy. Huống chi, Hoàng hậu cũng không dám làm gì, còn muốn đối xử tử tế với bốn cung. Chuyện giao hảo lần này với Hoàng hậu cũng không phải không có nguyên nhân."

"Bốn cung không chỉ là tôn nữ thế gia, trùng hợp thay, phụ thân của bốn cung còn là Thái phó Thái tử [8]."

[8] *Thái phó Thái tử: Là một chức quan trong Thái tử Tam thái (gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo), theo phẩm cấp quan lại nhà Tống thì chức quan này thuộc hàng tòng nhất phẩm.*

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 25: Thủ Đoạn Của Trịnh Phi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Su Thái phi.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu ngồi trên giường, mặc một thân áo ngoài vàng nhạt được làm bằng lụa có thêu hoa đang nở rộ, ôm đứa trẻ trong lồng ngực được bao bọc bằng lớp chăn màu vàng kim.

"Hôm nay hài tử cũng không khóc, thật ngoan." Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng sờ khuôn mặt kiêu ngạo (non mềm đáng yêu) của đứa trẻ, tuy rằng sắc mặt Hoàng hậu vẫn tái nhợt như cũ, nhưng lại tràn ngập ánh sáng và thần thái của người làm mẫu thân.

"Đây là Tam Hoàng tử điện hạ biết đang ở trong lồng ngực của mẫu thân." Thuý Lâu ở một bên nói một lời cát tường, trên mặt cũng tràn đầy tươi cười.

Trung cung có con, những cung nữ thái giám như các nàng sống lưng càng thẳng hơn.

Hoàng hậu cười càng thêm nhu hoà: "Đây là hài tử của bốn cung, đương nhiên ngoan ngoãn thông minh nhất, đứa nhỏ này, nhất định đã nhận biết được bốn cung, cho nên ở trong lồng ngực bốn cung cũng không khóc."

Trong lòng người mẫu thân, thì đều khẳng định hài tử của mình là tốt nhất trong thiên hạ.

Vân Hạ vào cửa, khuôn mặt tươi cười hành lễ nói: "Nương nương đang chơi cùng với tiểu Hoàng tử ư? Hôm nay Hoàng thượng lại thưởng một đồng đồ chơi trẻ con. Nào là khoá vàng, khoá bạc nhỏ, lục lạc nhỏ, vòng tay vàng bạc, rất nhanh đã chất đầy phòng của tiểu Hoàng tử rồi."

Hoàng hậu nghe vậy thì càng cười vui vẻ, chỉ là ngoài miệng lại nói: "Chỉ là một trẻ nhỏ, lại sùng ái quá đáng như vậy."

Vân Hạ khen tặng: "Tam Hoàng tử chính là đích tử, chút sùng ái này tính là gì, phúc khí của Tam Hoàng tử còn ở tương lai nữa."

Hoàng hậu cười thoả thuê đắc ý, vươn ngón tay chọc chọc cái trán Vân Hạ: "Chớ có nói bậy."

Lúc đầu Thuý Lâu chỉ là cung nữ hầu hạ trong cung, hiện tại hầu hạ Hoàng hậu, tác phong hành sự so với Vân Hạ càng thêm nội liễm cẩn thận, nghe Vân Hạ nói kỳ cục, mở miệng nói: "Nương nương, lời đó không thể nói bậy."

Hoàng hậu đang vui vẻ bị Thuý Lâu hắt một chậu nước lạnh, đã có chút không vui, nhưng trong lòng cũng biết lời nói của Thuý Lâu có lý.

Hoàng hậu đưa hài tử ôm trong lồng ngực qua một bên cho mama, nói: "Đưa về cho nhũ mẫu đi, phải chăm sóc thật tốt cho ta. Nếu Tam Hoàng tử bị nóng hay lạnh gì, vậy thì đừng trách bốn cung vô tình."

Mama lẳng lẳng khụy gối hành lễ: "Lão nô lĩnh chỉ."

Hoàng hậu mang hộ giúp, sửa sửa sợi tóc: "Thuý Lâu, Hoa Phi bên kia có động tĩnh gì không?"

Thuý Lâu thấy Hoàng hậu không trách tội mình đã vô cùng thoả mãn, thấp giọng trả lời: "Hôm nay Hoa Phi đi dự yến tiệc ngắm hoa của Thục phi nương nương, nghe nói hai người trò chuyện với nhau rất vui."

Hoàng hậu vừa nghe lời này, biết Hoa Phi muốn đổi hướng tới Thục phi, bộ giáp dài găm lên giường thật sâu vẽ ra một vết ấn ký: "Hoa Phi!"

Vân Hạ hoảng sợ rãng tay Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Nương nương cẩn thận phượng thể."

Hoàng hậu kim nén con tức giận, thở gấp nói: "Trong khoảng thời gian này bốn cung quá mức xuôi chèo mải mát, cho nên công phu ần nhẫn kém chút. Bốn cung sẽ sửa lại thật tốt, nếu về sau hiện ra hi lộ như vậy thì thật không ổn."

Vân Hạ không cho là đúng thấp giọng nói: "Nương nương, hiện giờ người có Tam Hoàng tử, đó chính là cái gì cũng có, Đại Lương không có truyền thống người kế vị không phải là đích tử."

Lời này của Vân Hạ có đạo lý, Đại Lương chỉ có duy nhất một người không phải đích tử mà kế vị, đó chính là đương kim Hoàng đế nhưng cũng dưới tình huống Tiên hoàng không có đích tử, tuy vậy Tiên hoàng cũng để Hoàng thượng nhận Tiên Hoàng hậu làm mẫu thân, rồi mới lập Hoàng thượng làm Thái tử.

Cơ chế đích trưởng tử kế thừa là truyền thống của vương triều nhà Hán, không dễ dàng bị dao động.

Hoàng hậu lập tức tát Vân Hạ một cái, quát trách: "Loại lời này mà người cũng có thể nói được sao?"

Vân Hạ bụm mặt đập đầu: "Nô tỳ lảm miệng, nô tỳ biết sai."

Hoàng hậu bị Vân Hạ làm cho tức giận đến mức đau tim, có một số lời có thể nói mập mờ nhưng quang minh chính đại nói như vậy, nếu như bị Hoàng đế biết sẽ nghĩ như thế nào?

Hài tử mới vừa sinh, đã trông mong hần chết sao?

Thuý Lâu thấy không khí không đúng, lập tức mở miệng nói sang chuyện khác: "Nương nương, người nghĩ gì về việc Hoa Phi với Thục phi?"

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía Thuý Lâu, gật đầu nói: "Thục phi vẫn luôn là họa lớn trong lòng bốn cung, năng ta nhận được sự sùng ái đã chứng minh thái độ của Hoàng đế đối với nàng ta. Hiện tại bốn cung có Tam Hoàng tử, xác thật thì có thể chen ép Thục phi một chút. Chỉ là Hoa Phi lại không dễ dàng như vậy."

Thuý Lâu khẽ hỏi: "Nương nương lo lắng Hoa Thái phó sao?"

Phụ thân của Hoa Thường là Hoa Tường, làm Thái phó Thái tử, mà tương lai nhi tử của Hoàng hậu là Thái tử, chắc chắn Thái tử sẽ trở thành môn sinh của Thái phó.

Hoàng hậu lại lắc đầu: "Hoa Thái phó chỉ là một người, sao bốn cung lại lo lắng vì một người được."

Thuý Lâu nghi hoặc hỏi: "Vậy rốt cuộc nương nương lo lắng chuyện gì?"

Hoàng hậu nương theo tay Thuý Lâu đứng dậy, đi lại vài bước, thở dài nói: "Hoa Phi xuất thân là thế gia chính tông, Hoa Thái phó chỉ là một người, chỉ là đứng sau lưng bọn họ là toàn bộ thế gia Hoa gia. Nội tình của thế gia thực đáng sợ."

Thuý Lâu thấp giọng nói: "Nương nương, thế gia tôn quý nhưng chẳng lẽ có thể so sánh với người và tiểu Hoàng tử sao?"

Hoàng hậu cười lắc đầu: "Hoa Phi theo Thục phi, là nàng ta không sợ gì. Nàng ta biết bốn cung không dám làm gì nàng ta — bởi vì thế gia vẫn luôn kiên định ủng hộ quy chế đích trưởng tử kế thừa!"

Thuý Lâu hơi kinh ngạc một chút, nói: "Nương nương, ý người nói là?"

Hoàng hậu gật đầu: "Không sai, Hoa Phi cùng với thế lực sau lưng Hoa Phi đều là lợi thế của bốn cung với Tam Hoàng tử, dù cho Hoa Phi có hài tử của mình cũng sẽ tuyệt đối không sinh ra mưu tính riêng. Bởi vì thế gia sau lưng nàng ta không có khả năng sẽ ủng hộ con thiếp thất lên ngôi — Đây là thế gia, danh môn đã trải qua ngàn năm."

Thuý Lâu nghi hoặc nói: "Vậy vì sao Hoa Phi muốn đổi hướng về phía Thục phi?"

Hoàng hậu bắt đầu đi thờ dài: "Lúc trước do bốn cung có chút giao mạn, có hài tử làm mất bản tâm nên có chút chậm trễ với Hoa Phi. Bởi vì Hoa Phi xuất thân thế gia nên kiêu ngạo, tất nhiên không muốn hạ thấp phục tùng làm tiểu nhân trước mặt bốn cung, cho nên không bằng kết liên minh với Thục phi, sống ở hậu cung càng tốt hơn."

"Nhưng bốn cung lại không thể vì vậy mà chậm trễ nàng ta, bởi vì toàn bộ thế gia đều đang nhìn nữ nhi thế gia ở hậu cung. Nếu bốn cung đối đãi nàng ta không tốt, chẳng phải làm thế gia luôn duy trì đích tử thất vọng buồn lòng? Sau này làm sao chân chính tình nguyện trung thành với Nghiễm nhi?" Hoàng hậu có chút bất đắc dĩ, là nữ nhân đương nhiên nàng không vui khi Thục phi hay Hoa Phi được sùng ái, nhưng khi làm mẫu thân nàng lại cần phải đối đãi tốt với Hoa Phi.

Thuý Lâu cũng lo lắng như vậy: "Vốn thánh ung đã ở trên người Thục phi, hơn nữa Hoa Phi ôn nhu nhân nhã, chỉ sợ cũng lôi kéo sự chú ý của Hoàng thượng."

Hoàng hậu híp mắt: "Từ khi bốn cung sinh con tới nay, dựa vào hài tử để Hoàng thượng ở lại cũng đã khiến cho rất nhiều phi tần hậu cung bất mãn, chuyện này bốn cung làm có chút không thoả đáng, trách không được các nàng suy nghĩ biện pháp bảo vệ mình."

Hoàng hậu xoay người ngắm hoa mẫu đơn ở ngoài cửa sổ, khẽ nói: "Hiện tại đối với bốn cung quan trọng nhất chính là Tam Hoàng tử, đến nỗi hơn cả sùng ái của Hoàng thượng. Bốn cung đã già rồi, các nàng cũng sẽ từ từ già đi, bốn cung đang chờ xem đây."

Ngọc Hoa cung.

Trịnh Phi mặc một thân cung trang màu đỏ, tay áo rộng thêu hoa văn ngọc bích [1], chải tóc theo kiểu phi thiên kế [2], trên búi tóc cài một cây trâm ngọc bích có hai dây tua rua dài [3], cả người đều có vẻ mộc mạc, thanh tịnh hơn rất nhiều.

Hoàng đế ngồi trên ghế gỗ đỏ, nâng chung trà nhấp một ngụm, sau đó nhìn Trịnh Phi nói: "Gần đây nhìn ái phi có chút tiêu tụy, do cung vụ bận rộn nên mệt sao?"

Trịnh Phi lặng lẽ cười: "Thần thiếp không có việc gì, phượng thể của Hoàng hậu nương nương đã bình phục, thần thiếp cũng đã trả cung vụ về cho Hoàng hậu nương nương rồi."

Hoàng đế nắm tay Trịnh Phi khẽ nói: "Vất vả cho ái phi, chương quân cung vụ đã lập công lao, ái phi muốn ban thưởng gì trẫm đều đáp ứng."

Trịnh Phi cúi thấp đầu lên tiếng, khi ngẩng đầu lên vành mặt đã có chút hồng, kiên cường cười nói: "Hoàng thượng còn nhớ tới Ngọc Hoa cung của thần thiếp, thần thiếp đã rất vui về rồi."

Hoàng đế nhìn bộ dáng tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt của Trịnh Phi, trong lòng không đành lòng, hỏi: "Ái phi làm sao vậy, sao lại bi thương như thế?"

Trên mặt Trịnh Phi chứa đựng vẻ bi ai, trong lòng chua xót, nguyên nhân hậu cung này có bi thương, đều chỉ bởi vì người, bề hạ.

"Hôm nay thần thiếp đi Vị Ương cung thỉnh an, gặp được Tam Hoàng tử, Tam Hoàng tử lớn lên thật đẹp mắt, bụ bẫm, mặt mày đều giống Hoàng thượng." Trịnh Phi miễn cưỡng cười nói.

Hoàng đế nhìn Trịnh Phi tiêu tụy, liền biết là vì hài tử, chỉ phải bắt đầu khuyên nhủ: "Không phải ái phi cũng có nuôi dưỡng Hữu nhi sao, không được khóc nữa, đôi mắt sẽ bị tổn thương."

Đột nhiên Trịnh Phi thoát khỏi tay Hoàng đế, lập tức "phanh" rồi quỳ gối trên mặt đất, đầu gối cùng gạch đá va chạm nghe được âm thanh vô cùng rõ ràng.

Hoàng đế bị hành động bất ngờ này của Trịnh Phi làm cho hoảng sợ, đứng dậy muốn kéo Trịnh Phi.

Trịnh Phi lại hung hăng đập trán trên nền gạch lạnh băng, khóc ròng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đã gả cho Hoàng thượng hơn mười năm, lại hoàn toàn không có gì, là thần thiếp có tội. Nhưng Hoàng thượng nhân từ, đưa Nhị Hoàng tử dưỡng dưới gối của thần thiếp, thần thiếp mỗi khi nói đến chuyện này đều cảm nhớ ân tình của Hoàng thượng."

Hoàng đế thấy cảnh Trịnh Phi khóc, trong lòng cũng có chút chua xót, nói: "Ái phi đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói."

Trịnh Phi không đứng lên, ngẩng đầu, trên trán đã sưng đỏ. Trịnh Phi rất ít khi khóc, những giọt nước mắt cứ rơi xuống: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cũng đã có hài tử của mình, thần thiếp chưa bao giờ muốn cùng Hoàng hậu nương nương tranh cái gì, nhưng thần thiếp cũng muốn một hài tử thuộc về mình."

Đầu óc Hoàng đế lập tức thanh tỉnh, ý tứ Trịnh Phi là...

Trịnh Phi thấy được biểu tình của Hoàng đế, khóc càng nhiều, nói: "Nhị Hoàng tử dưỡng ở dưới gối của thần thiếp, thần thiếp chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ, luôn nghĩ rằng nếu là hài tử của mình thật thì rất tốt. Chỉ là mỗi khi Hoàng hậu giới thiệu đều chỉ nói đây là hài tử của Lục Tần, mỗi lần như vậy trái tim của thần thiếp đều giống như bị dao cắt."

Hoàng đế thờ dãi: "Ái phi suy nghĩ quá nhiều, Nhị Hoàng tử cũng coi như là hài tử của nàng."

Trịnh Phi khóc lóc ỉn dãi: "Thần thiếp không muốn chỉ 'coi như', Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người, đưa Nhị Hoàng tử cho thần thiếp được không? Thần thiếp cầu xin người, Hoàng hậu nương nương có đích tử, các hài tử khác sẽ không trở thành uy hiếp được. Hoàng thượng thương cảm thần thiếp, cho thần thiếp một hài tử, để thần thiếp khi về già còn có người ở bên cạnh."

Hoàng đế bị Trịnh Phi thuyết phục, đây là nữ nhân vẫn luôn bên cạnh hắn, có lẽ sẽ có chút khuyết điểm nhưng sống qua nhiều năm như vậy, từng chút từng chút...

Trịnh Phi nhìn thấy Hoàng đế dao động, khóc càng nhiều hơn: "Hoàng thượng, người nhìn thần thiếp nhiều năm không có công lao cũng có khổ lao, Hoàng thượng không thấy thần thiếp đáng thương sao. Khi Hoàng hậu mang thai sinh con thần thiếp cũng quần hết cung vụ, tận tâm tận lực với Hoàng hậu, không phải người nói thần thiếp muốn ban thưởng gì người đều đáp ứng thần thiếp sao? Hoàng thượng!"

Trịnh Phi tuyệt vọng cầu khóc, tiếng vọng không ngừng vang bên tai Hoàng đế, hắn không đành lòng, nhủ thầm, cần thận suy nghĩ, cũng không phải là không thể. Trước kia không ghi tên Nhị Hoàng tử, chỉ cho dưỡng dục ở dưới gối Trịnh Phi là bởi vì Hoàng hậu không có hài tử. Nếu Trịnh Phi có hài tử, khả năng hậu cung tranh đấu càng lợi hại hơn, hơn nữa sẽ kém theo những thứ khác.

Hiện tại Trung cung có con, đưa cho Trịnh Phi một hài tử cũng không phải là không thể.

Hơn nữa Trịnh Phi đau khổ cầu xin như thế, còn thêm Trịnh Phi lại có công.

Hoàng đế thờ dãi một hồi nói: "Thôi thôi, trẫm đồng ý! Chọn một ngày lành, sửa lại gia phả!"

Cả người Trịnh Phi ngây dại, rốt cuộc... Rốt cuộc cũng thành!

[1]: Hình minh họa kiểu y phục.

[2] Nguyên văn là 梳着朝天髻.

[3]: Hình minh họa trâm ngọc bích có tua rua dài.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 26: Phong Ba Âm Thầm Dậy Sóng

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Su Thái phi.

Gần đây, tin tức khiến toàn hậu cung bùng nổ không còn nghỉ ngơi gì nữa, đó chính là chuyện Nhị Hoàng tử đổi phi hệ, được ghi dưới danh nghĩa của Trịnh Phi.

Thượng Dương cung.

Trên mặt Hoa Thường vẫn còn lưu lại biểu tình kinh ngạc, khẽ thờ dài: "Quả nhiên không thể xem thường nữ nhân ở hậu cung, ai có thể biết được trước đây Trịnh Phi ẩn nhẫn như vậy lại là vì chuyện này."

Lan Chi cũng thờ dài nói: "Đúng vậy, không nghĩ tới Trịnh Phi mưu tính sâu xa như thế, thừa dịp Hoàng hậu có con, Hoàng thượng vui vẻ, mạnh mẽ cướp được Nhị Hoàng tử."

Thật ra Hoa Thường có chút không hiểu, Hoàng đế lại thật sự ân chuẩn.

"Sửa lại phi hệ, Nhị Hoàng tử sẽ thật sự là hải tử của Trịnh Phi, sau này không ai có thể công kích Trịnh Phi rằng nàng ta không có con được nữa, Trịnh Phi rồi lại sẽ có một danh hiệu mới thôi".

Lan Chi thấp giọng nói: "Nhị Hoàng tử này cũng xem như là cá chép trở mình, có mẫu phi như Trịnh Phi, lại có ngoại gia như Trịnh thị, vậy thì con đường sau này của Nhị Hoàng tử cũng suôn sẻ hơn rất nhiều, không thua kém gì so với Đại hoàng tử." Thật chỉ nói không chừng còn có thể hơn Đại hoàng tử một bước.

Hoa Phi hít một tiếng: "Trịnh Phi nắm bắt thời cơ quá tốt, Hoàng hậu có đích tử, những Hoàng tử khác xem ra cũng không có năng lực cạnh tranh Hoàng vị, đương nhiên Hoàng đế sẽ không đặc biệt chú ý đến. Mà chọn thời cơ này nói ra, vừa đúng lúc Hoàng đế cảm thấy quan tâm đến Hoàng hậu và đích tử quá nhiều, trong lòng ấy nảy vì lo là những phi tần khác, đối với việc Trịnh Phi lao tâm lực khổ lóc cẩu xìn, dĩ nhiên là không có sức chống cự".

Lan Chi ngược mắt lên nói: "Nuông nung, Trịnh Phi không thể xem thường, đừng nên qua lại quá nhiều".

Hoa Phi gật gật đầu: "Đương nhiên bốn cung biết, không thể dính vào tranh đấu của các nàng, một khi dính vào thì khó mà toàn thân trở ra. Bốn cung thật sự rất hiểu kỹ, không biết Hoàng hậu và Thục phi cảm thấy như thế nào".

Lan Chi thờ dài nói: "Bây giờ người đáng thương nhất chỉ e chính là Lục Tần rồi".

Vừa nghe đến tên của Lục Tần, Hoa Phi liền nói tới bóng người gầy gò kia, vĩnh viễn cúi đầu, mang theo dáng vẻ hèn mọn, nhu nhược của nữ tử.

"Ai mà không phải là người đáng thương đâu".

Ngọc Hoa cung, giữa trưa.

Ở cửa cung chính điện, ánh mặt trời nóng đến ác liệt, dường như mấy khối đá to cũng cũng bị hơi nóng làm tan chảy. Giữa thời tiết như thế này, thế nhưng lại có một bóng người kiên định quý ở cửa.

Đại cung nữ Nhiệm Phong của Trịnh Phi nhẹ nhàng đi tới trước mặt bóng người kia, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Lục Tần nương nương, trở về đi thôi, nương nương không để cho người gặp Nhị Hoàng tử đâu".

Sắc mặt Lục Tần trắng bệch, môi cũng khô nứt, nói năng hình như cũng trở nên khó khăn: "Tần thiếp cầu kiến Trịnh Phi nương nương, chỉ cầu Trịnh Phi nương nương cho ta gặp Nhị Hoàng tử một lần".

Nhiệm Phong thờ dài: "Lục Tần nương nương, người tự bỏ ý định đi. Nhị Hoàng tử là nhi tử của Trịnh Phi nương nương, người nhất định phải nhớ lấy điều này, từ bây giờ Nhị Hoàng tử và người đã không còn chút can hệ nào nữa rồi".

Trong mắt Lục Tần chua xót, dường như đến nước mắt cũng bị ánh mặt trời hong khô, khó nhọc nói: "Tần thiếp chỉ muốn gặp Nhị Hoàng tử một lần, muốn nói chuyện với nó mà thôi".

Nhiệm Phong cũng không biết làm sao, lắc đầu nói: "Lục Tần nương nương, Trịnh Phi nương nương cũng hết sức xin lỗi người. Nếu là những yêu cầu khác thì người cứ việc nói, Trịnh Phi nương nương đều sẽ đáp ứng, chỉ có chuyện Nhị Hoàng tử thì không thể nào được đâu".

Lục Tần tuyệt vọng nhìn cửa cung chính điện đóng chặt, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Mà lúc này, bên trong chính điện.

Trịnh Phi nắm tay của Nhị Hoàng tử Trần Hữu, viên mắt sưng đỏ: "Hữu nhi, sau này bốn cung sẽ là mẫu phi của con, biết không? Con là nhi tử thân sinh của bốn cung, nhớ kĩ chưa?"

Mặc dù Nhị Hoàng tử chỉ mới sáu tuổi, nhưng đã hiểu chuyện rồi. Nó biết mình là nhi tử của Lục Tần, nhưng vẫn luôn được nuôi dưỡng bên cạnh Trịnh Phi. Ôn sinh thành không bằng ôn dưỡng, cho nên so sánh tình cảm mà nói, thì nó thân với Trịnh Phi hơn. Ở trong mắt hải tử, khắp mọi mặt của Trịnh Phi đều tốt hơn vị mẫu thân thân sinh kia. Bây giờ trở thành đứa trẻ được người yêu mến, mặc dù Nhị Hoàng tử có chút phiền muộn, nhưng hơn hết vẫn là vui mừng.

Nhị Hoàng tử gật đầu một cái, tỏ ý mình đã biết, sau đó kêu lên một cách giòn tan: "Mẫu phi".

Trịnh Phi nghe một tiếng gọi mẫu phi này, nước mắt ào ạt tuôn rơi, ôm thật chặt đứa nhỏ trước mặt vào trong ngực: "Hải tử ngoan, hải tử của ta".

Tiểu Phòng cung.

Hoa Thường lại được Thục phi mời đến ngắm hoa, Hoa Thường cũng vui vẻ tới. Ăn uống của Hoa Thường với Tiểu Phòng cung thật ra rất tốt. Thục phi là người ngay thẳng, mặc dù có chút trẻ con nhưng tính cách lại khiến người khác đặc biệt yêu thích, cho dù đều là nữ nhân, Hoa Thường cũng không thể ghét nàng ấy nổi.

Hon nữa Ôn Tần ở thiên điện cũng là người tương đối khoan dung nhu hòa, mang theo sự hướng nội và e thẹn của tiểu nữ tử, rất hợp với tính tình của Hoa Thường, ở chung thì lại càng trở nên hòa hợp vui vẻ như đầm mình trong gió xuân.

Ba người ngồi xung quanh một cái bàn đá, trên bàn đá bày các loại điểm tâm trái cây thích hợp dùng trong mùa hè.

Thục phi phe phẩy cây quạt bạch ngọc trong tay, tiếng cười như chuông ngân, mở ra mặt chính diện của cây quạt, nói: "Các muội xem cây quạt của ta, đây là đồ mới được tiến cống hồi đầu tháng, cảm thấy thế nào?"

Hoa Thường và Ôn Tần đều cúi đầu thưởng thức tí mị một hồi, dường như Ôn Tần cực kỳ thích cây quạt, mở miệng nói: "Khung quạt bằng ngà voi trắng tinh tế, được chạm trổ tinh xảo độc đáo, cũng chỉ có Thục phi tỷ tỷ mới xứng với cây quạt này mà thôi".

Hoa Thường cười nói: "Ôn Tần muội muội nói rất đúng. Theo muội thấy, cây quạt này là ngọc tự nhiên, chất ngọc sáng trong, nhìn sơ như ngọc ẩn sâu trong núi, nhìn kĩ lại như hoa sen trên mặt hồ, ngoại trừ Thục phi tỷ tỷ, e là thật sự không ai có thể áp chế nổi".

Thục phi được khen ngợi đương nhiên hơn hờ ra mặt, sau đó hé miệng cười nói: "Ta cũng cảm thấy cây quạt này cực kỳ tinh xảo, chẳng qua ta thích màu đỏ hơn, nhưng mà ta cũng không thể cưỡng lại nổi màu sắc tươi đẹp kia. Nội Vụ phủ liền dâng lên cây quạt này, việc này khiến ta thích cũng không được, mà không thích cũng không xong".

Hoa Thường cảm thấy lời này cũng thật phù hợp với mình, liền mở miệng nói: "Thật ra tỷ tỷ và muội rất giống nhau, muội thích màu trắng mộc mạc, đặc biệt là những thứ làm từ bạch ngọc và bạc, nhưng về ngoài của muội lại thích hợp với mấy vật màu vàng hoặc đỏ hơn, muội cũng rất khó tìm đấy".

Thục phi vui đùa với Hoa Thường, cười duyên nói: "Chúng ta hoán đổi cho nhau là được rồi".

Ôn Tần ở một bên xoa mặt cười nói: "Các tỷ tỷ đều là trời sinh từ chất điểm lệ, cho dù là màu gì, đồ trang sức nào cũng vô cùng thích hợp, đừng nào loạn nữa mà".

Hoa Thường nghe vậy, cũng không đùa giỡn với Thục phi nữa, nhẹ nhàng điều chỉnh lại búi tóc, cười nói với Ôn Tần: "Ta còn quên hỏi, muội thích thứ gì?"

Thục phi cũng tò mò đợi Ôn Tần trả lời.

Ôn Tần là một người then thưng, mi thanh thực tú, nờ nữ cười, mở hờ còn có thể nhìn thấy lúm đồng tiền bên má trái: "Muội không thích cái gì, chẳng qua chỉ có chút yêu cầu đối với những vật thủ công được chế tác tinh xảo hay không mà thôi".

Thục phi phe phẩy cây quạt bạch ngọc ngà voi, cười nói: "Vây muội muội cực kì dễ chịu rồi, trong cung này những cái khác thì không có, nhưng nếu nói về chú trọng chế tác tinh xảo thì không nơi nào có thể bằng được như ở đây đâu".

Hoa Thường cũng cười nói: "Muội đừng nhìn đến hoa mắt đấy nhé, những thứ này nhiều vô cùng".

Ôn Tần then thưng cúi đầu, không thuận theo nói: "Hai vị tỷ tỷ trêu ghẹo ta".

Thục phi và Hoa Thường đều cười rộ lên.

Sau khi cười đùa, ba người đều trở về chính điện của Thục phi, cung nữ dâng trà lên liền nhẹ nhàng lui qua một bên.

"Hoa muội muội và Ôn muội muội cũng ở đây, tỷ tỷ cũng không nói dối các muội. Ở trong thâm cung này, có thể tìm được người có duyên cũng không dễ dàng gì. Tỷ không nói là sẽ moi tìm moi phôi đối với các muội, nhưng cũng là thật lòng thật dạ kết giao, chỉ hy vọng hai vị muội muội đây cũng có lòng như thế." Thục phi nâng mắt lên, để cây quạt trong tay xuống, ôn hòa nói.

Ôn Tần trước tiên nhìn Hoa Thường một chút, cũng không lên tiếng. Nàng là người ở thiên điện Tiêu Phòng cung, rất khó thoát khỏi Thục phi, hơn nữa quan hệ giữa hai gia tộc vốn mật thiết, hai người bọn họ liên hợp với nhau cũng không có gì kì lạ.

Hoa Thường nâng chung trà lên, dịu dàng cười một tiếng: "Lời này của tỷ tỷ quá khách sáo rồi, chúng ta kết giao tình tỷ muội, nếu không thật lòng thì nói gì đến tương lai nữa?"

Thục phi nghe lời này của Hoa Thường, trên mặt lộ ra ý cười hài lòng, vươn tay nắm chặt tay của Hoa Thường: "Tỷ tỷ ta không phải là người cẩn thận, cũng không cầu nề tiểu tiết, kiểu ngoa vô cùng. Chẳng qua, nếu đã quyết định cùng với hai vị muội muội ở bên nhau, thì cái gì tỷ tỷ cũng đều nguyện ý sửa đổi".

Hoa Thường cầm tay Thục phi, cười nói: "Lời ấy của tỷ sai rồi, ta với Ôn Tần muội muội chính là yêu thích tỷ tỷ chân thật trước mặt đây, tỷ muội chúng ta kết bạn cũng bởi vì tính tình hợp nhau, nếu ép buộc mình thay đổi thì lại không hay".

Ôn Tần cũng lộ ra lúm đồng tiền bên má trái, cười ngầy thơ khá ái: "Tính muội hay xấu hổ, lại suy nghĩ rất nhiều, hai vị tỷ tỷ không chê muội, muội rất vui về. Thục phi tỷ tỷ rất tốt, muội rất hâm mộ tính cách của tỷ đấy".

Trong mắt Thục phi mang theo hơi nước, sau đó lộ ra ý cười: "Ôn muội muội lại khách khí rồi, đừng gọi ta là Thục phi tỷ tỷ, cứ gọi ta là Hà tỷ tỷ đi".

Ôn Tần gật đầu thật mạnh, nhìn Hoa Thường một chút rồi hai người cùng đồng thanh: "Hà tỷ tỷ".

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27: Khí Thế Dâng Cao

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc cung trang to tằm màu xanh ngọc bích thêu trời mây sóng nước ngồi đoan chính ở ghế chủ vị, vóc người bởi vì sinh con mà càng trở nên đầy đặn. Hoàng hậu ôn hòa nở nụ cười, đưa tay vuốt ve trán phượng bằng vàng ròng khám mình châu phương Nam trên đầu mình, cất tiếng nói: "Bốn cung đã nhiều ngày chưa gặp các vị muội muội, hôm nay vừa vận mọi người đều tập trung đây đủ, tỷ muội chúng ta cũng nên ôn chuyện một chút."

Thục phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, về mặt nhân nhả nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lên tiếng: "Hôm nay mọi người cũng không phải đầy đủ hoàn toàn, Lục Tần muội muội còn bệnh đấy. Hoàng hậu nương nương sinh hạ Hoàng tự, chuyện quý giá như vậy, làm sao còn nhớ tới tỷ muội chúng ta, cũng chỉ có hiện tại rảnh rồi không có việc gì nên mới nhớ tới chúng ta mà thôi."

Nụ cười của Hoàng hậu cứng đờ, lời nói của Thục phi không khách khí chút nào, không cho nàng một chút mặt mũi. Hoàng hậu hòa hoãn lại, tiếp tục ung dung cười nói: "Là bốn cung không phải, khiến cho Thục phi muội muội tức giận."

Hoa Phi tán thưởng trong lòng, Hoàng hậu trở nên biết cách nói chuyện rồi.

Trịnh Phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải, trên đầu cài một cây trâm bằng vàng ròng khám ngọc màu vàng mật ong, hình dáng giọt nước, rất tinh xảo độc đáo, khiến Trịnh Phi có chút khác biệt so với mọi người.

"Hoàng hậu nương nương khoan dung độ lượng, Thục phi tỷ tỷ cần phải cảm kích đấy." Trịnh Phi không âm không dương lên tiếng, trên mặt mang theo ý cười không hề che giấu một chút nào.

Hoa Thường lấy làm kinh hãi, trước giờ Trịnh Phi đều luôn hạ mình tuân theo lễ nghi, bây giờ khí thế đột nhiên thay đổi.

Ngược lại Thục phi không hề ngạc nhiên chút nào, nhàn nhàn như cũ: "Trước đó vài ngày bốn cung vẫn còn cảm thấy kỳ lạ, Trịnh Phi muội muội sao lại thay đổi tính tình như vậy? Kính cẩn hữu lễ với Hoàng hậu nương nương, hiền hòa che chở cho các tỷ muội, điều này quả thật không giống với Trịnh Phi muội muội trước đây. Hôm nay xem ra, vốn chẳng có thay đổi gì."

Trịnh Phi ngửa cổ cười nói: "Trước đó vài ngày bốn cung có chút mệt mỏi, nhờ hậu ái của Hoàng thượng, bốn cung vừa lao tâm với cung vụ, vừa phải chăm sóc Hữu nhi, không còn sức lực, khiến cho Thục phi tỷ tỷ hiểu lầm bốn cung rồi."

Thục phi hừ lạnh một tiếng, không thêm tranh cãi với Trịnh Phi. Kế hoạch lớn nhất trong lòng Thục phi vẫn là Hoàng hậu.

Hoa Thường đối với Trịnh Phi như vậy có chút không quen, phò trương quá mức, xem ra những lời đồn đãi ở trong cung trước kia quả nhiên không sai. Tính cách vị Trịnh Phi này ương ngạnh, thích giương oai, không nên tùy tiện xem nhẹ người mưu lược sắc bén này được.

Hoàng hậu cười dịu dàng, giọng nói êm dịu: "Mấy ngày này bốn cung có chút lạnh nhạt với các muội muội rồi. Ra tháng, lại đúng lúc gặp phải mùa hè nóng bức, quả thực rất khó chịu. Thật sự tính thần của bốn cung cũng có chút không tốt, nếu có chỗ nào không ổn, mong các vị muội muội bỏ qua."

Hoa Thường theo thói quen muốn cùng các vị phi tần đứng dậy hành lễ. Nếu chính cung Hoàng hậu đã nói như vậy, dĩ nhiên chúng phi tần phải hành lễ nói không dám nhận rồi. Chỉ là Trịnh Phi đang ngồi ngay ngắn lại đột nhiên lạnh lùng nói: "Hoàng hậu nương nương cần gì phải tự trách như vậy, tỷ muội chúng ta cộng lại cũng không quan trọng bằng một đầu ngón tay của người, Hoàng hậu nương nương cần gì phải ở chỗ này làm bộ làm tịch."

Hoa Thường gần như không che giấu được biểu tình trên mặt, vị Trịnh Phi này thật sự quá lớn mặt rồi! Chẳng lẽ nàng ta không biết thế nào là lễ kính đại phụ [1] sao? Huống chi vị đại phụ này lại là mẫu nghi một nước!

[1] Lễ kính đại phụ (禮敬大婦): cung kính lễ nghĩa theo khuôn phép đối với người vợ cả.

Đời này của Hoa Thường được hưởng nền giáo dục chính thống của thế gia, toàn bộ tư tưởng cũng bị hun đúc, lập tức lên tiếng: "Lời này của Trịnh Phi tỷ tỷ thật lễ rồi."

Trịnh Phi bình chân như vại, liếc Hoa Thường một cái, ngữ khí chậm lại: "Hoa Phi muội muội thế mà lại bệnh vực Hoàng hậu nương nương, bốn cung cũng không phải là người không nói lý, nề mặt Hoa Phi muội muội, hôm nay bốn cung cũng không tranh cãi nữa."

Sau đó nàng ta đứng lên, hành lễ nói: "Hôm nay Hữu nhi đi học cũng sắp quay về rồi, thần thiếp cáo lui trước, Hoàng hậu nương nương có cho phép không?"

Hoàng hậu thăm trầm nhìn Trịnh Phi một chút, cuối cùng vẫn nở nụ cười ôn hòa: "Trịnh Phi muội muội quan tâm Nhị Hoàng tử cũng là chuyện thường tình, sao bốn cung lại có thể không có tình người đây?"

Trên mặt Trịnh Phi xuất hiện nụ cười chiến thắng, kiểu ngoa cười nói: "Hoàng hậu nương nương đại lượng." Dứt lời xoay người dẫn cung nữ của mình ra khỏi chính điện.

Hoa Thường hơi cau mày, đứng dậy hành lễ nói: "Trịnh Phi tỷ tỷ e là quá mức bận rộn, Hoàng hậu nương nương đừng nên so đo sự thất lễ của Trịnh Phi tỷ tỷ."

Hoàng hậu nhìn về phía Hoa Thường, tươi cười dịu dàng: "Ngày tháng Hoa Phi muội muội tiến cung vẫn còn ngắn, tính tình của Trịnh Phi bốn cung rõ ràng nhất, muội cũng không cần hảo tâm cáo lỗi thay nàng ta, bốn cung cũng không tính toán với nàng ta đâu."

Hoa Thường phúc thân khen ngợi: "Hoàng hậu nương nương khoan hậu nhân đức, là phúc của tỷ muội hậu cung."

Hoàng hậu rất hưởng thụ sự hiểu lễ nghĩa của Hoa Thường, hòa hoãn lại nói: "Hoa Phi muội muội xuất thân thế gia, toàn thân đều có phong thái được giáo dưỡng, quả thật khác biệt."

Hoa Thường cúi đầu khẽ cười, khiêm tốn nói: "Nương nương quá khen. Tỷ muội hậu cung đều rất tốt, Trịnh Phi tỷ tỷ cũng chỉ là tính tình có chút thẳng thắn, không phải có ý thất lễ với Hoàng hậu nương nương đâu."

Thục phi phỉ phui tay áo của mình, lên tiếng nói: "Tâm địa của Hoa Phi muội muội thật tốt, Hoàng hậu nương nương và Trịnh Phi cũng không nhất định là nhận lấy phản tình cảm này của muội đâu."

Hoa Thường ngừng đầu nhìn Thục phi một cái, mà sắc mặt Hoàng hậu lại hơi thâm trầm.

"Lời của Thục phi thật giống như có điều hiểu lầm bốn cung, có bất mãn gì với bốn cung sao?" Hoàng hậu nhân nhậ nói, mang theo vài phần chất vấn.

Vừa rồi Hoàng hậu có phản kháng kỷ với Trịnh Phi, một là vì gia thế của Trịnh Phi vững vàng. Mặc dù danh tiếng Trịnh thị không hiển hách, nhưng cũng khó chống lại gia thế võ tướng trấn giữ biên giới. Hơn nữa hiện giờ Trịnh Phi còn là thân mẫu của Nhị Hoàng tử, có chỗ dựa, đương nhiên không giống với trước kia. Còn đối với Thục phi, Hoàng hậu không có nhiều kiêng kỵ như vậy, không con là vết thương chí mạng, so với trước đây, Hoàng hậu có phần nắm chắc hơn Thục phi rất nhiều.

Ôn Tần ở một bên khẽ nói: "Hoàng hậu nương nương bớt giận, Thục phi tỷ tỷ chỉ là thuận miệng nói một tiếng, cũng không phải có ý nhắm vào cái gì đâu."

Hoàng hậu chuyển sang nhìn về phía Ôn Tần, khẽ cau mày: "Bốn cung nói chuyện với Thục phi, Ôn Tần người chen miệng vào làm gì."

Thục phi cười lạnh một tiếng: "Bây giờ Hoàng hậu nương nương đúng là có khí thế nhiều lắm, vì sao Ôn Tần không thể nói chuyện được, chẳng lẽ người trong Tiêu Phòng cung của thần thiếp không sánh bằng Ngọc Hoa cung và Thượng Dương cung sao?"

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, trách mắng: "Thục phi người làm cần! Đương nhiên chư vị tỷ muội hậu cung cùng nhau chung sống hòa thuận, hà có gì lại có lòng lòi bè kết phái như vậy?"

Thục phi đứng dậy, quý xuống đất thẳng tắp, lạnh mặt tức giận nói: "Hoàng hậu nương nương quá trách thần thiếp như thế, giống như là thần thiếp phạm vào tội lỗi khó tha vậy. Tự bản thân Hoàng hậu nương nương người suy nghĩ nhiều rồi trách mắng phi tần trong cung thần thiếp. Bây giờ mũi dùi lại hướng về phía thần thiếp, nương nương người nhất định phải cho thần thiếp một lời công đạo."

Ôn Tần cũng cúi đầu quý xuống, không dám tùy ý nói chen vào.

Hoàng hậu bị lời nói của Thục phi làm cho tức giận đến ngã ngựa, mà còn phải hết lần này tới lần khác duy trì khí chất và phong thái, quả thật rất khó chịu.

Hoa Thường thấy tình thế không ổn, đứng dậy hành lễ nói: "Hoàng hậu nương nương bớt giận, Thục phi tỷ tỷ bớt giận, đều là tỷ muội với nhau, cần gì phải tức giận như vậy chứ?"

Hoàng hậu thuận gió thuận nước nhiều ngày, bản lĩnh điều hòa tâm trạng khi phần nộ quá thật đã có vài phần kém hơn trước, sắc mặt có chút không tốt: "Lời của Hoa Phi muội muội có lý, chỉ là bổn cung quá độ lượng, nên khiến cho vài người lại được vui đời tiền."

Thục phi quý thẳng tắp, cũng không nói chuyện, trong lòng chủ định là phải gây ồn ào lớn, để Hoàng đế và Thái hậu đều thấy rõ Hoàng hậu tốt này hãm hại sùng phi như thế nào.

Hoa Phi thấy hai người đều gương cung bật kiếm, đầu cũng bắt đầu đau rồi.

Thục phi vẫn là điệu bộ sùng phi trước kia, là người kiêu ngạo nhất hậu cung, cho tới bây giờ khi thể đó vẫn chưa hề thuyên giảm. Việc Hoàng hậu không khách khí với nàng, rõ ràng đã khiến cho nàng bị một cú đá kích trong lòng. Mà Hoàng hậu mới vừa hạ hình đích tử, khi thể đáng cao chửa từng có, đang định thiết lập lại sự uy nghiêm và nhân từ của Hoàng hậu, đối với người không biết điều như Thục phi quả thật chính là tức giận mà không có chỗ phát tiết. Hai vị đại thần này đối đầu với nhau, hậu cung lại phải rung chuyển một trận.

Dù sao Hoa Thường cũng yêu thích Thục phi hơn, chỉ có thể khuyên như: "Lời ấy của Hoàng hậu nương nương sai rồi, Thục phi tỷ tỷ cũng không có ý mạo phạm Hoàng hậu nương nương. Tỷ muội chúng ta đều là người một nhà, Hoàng hậu nương nương và Thục phi tỷ tỷ thì sống chung với nhau mấy chục năm rồi, sao lại không biết tính tình của Thục phi tỷ tỷ được, chẳng qua lời nói của tỷ tỷ có hơi chút khó nghe, nhưng bản chất lại không xấu."

Hoàng hậu nương nương bị lời của Hoa Thường làm cho ghen một hồi, dù sao lúc này nàng cũng vừa nói mình hiểu rõ tính tình Trịnh Phi nên sẽ không tính toán với Trịnh Phi. Bây giờ đối thành Thục phi, rõ ràng bị Hoa Thường đâm lại một cái, mà hết lần này tới lần khác Hoa Thường còn nói hợp tình hợp lý, khiến cho người ta không trách cứ được gì.

Hoa Thường tiếp tục nhẹ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương nhân từ, Thục phi tỷ tỷ vốn là người yếu ớt, bây giờ lại đang là mùa hè nóng bức, để cho Thục phi tỷ tỷ quý như vậy chi e là không tốt lắm."

Hoàng hậu nhìn Thục phi và Ôn Tần quý dưới đất, lại nhìn những phi tần còn lại, tuy ngoài mặt tỏ vẻ chuyện không liên quan tới mình nhưng lại ắt giấu sự cười nhạo trên nỗi đau khổ của người khác, híp mắt một cái, vẻ mặt âm trầm. Khi Hoàng hậu vừa định mỉm cười, lên tiếng bỏ qua chuyện cũ, cho Thục phi đứng dậy thì dừng một cái, Thục phi ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Ôn Tần la lên một tiếng, Hoa Thường cũng sợ hết hồn, vội vàng ngồi xuống muốn đỡ lấy Thục phi, trong lòng còn đang suy nghĩ có phải Thục phi đang diễn hay không? Có ý không chừa mặt mũi cho Hoàng hậu, muốn dùng lý do này để cáo trạng với Hoàng đế sao?

Nhĩn Quý tần xem náo nhiệt chưa đủ, lại còn sợ chuyện chưa đủ loạn, vội hô to: "Người đâu, mau truyền Thái y, Thục phi quý đến té xỉu! Nó tãi các người còn không nhanh tay nhanh chân chắn một chút."

Nụ cười của Hoàng hậu hoàn toàn cứng đờ trên mặt, tay nắm chặt thành quyền, móng tay đặt trực tiếp đâm vào lòng bàn tay, mang theo đau đớn không thôi. Trận ồn ào này tất nhiên sẽ kinh động tới Hoàng thượng. Hoàng thượng mà đến thì làm sao trả lời đây? Hoàng thượng có nghĩ là mình đã có hài tử rồi nên liền lộ ra bản tính, bắt đầu hãm hại sùng phi hay không?

Thục phi, Thục phi, Thục phi... cái tên này không ngừng vang vọng trong đầu, kèm theo sự không cam lòng sâu đậm.

Hoàng hậu cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, gả cho Hoàng tử, trở thành Hoàng tử phi, cũng mong muốn một cuộc sống cứ ản tề mĩ, bạc đầu giai lão. Đáng tiếc, trong phủ đã có một vị Trắc phi Hà Tiêu Nhi.

Đúng vậy, thần làm thế tử, nàng phải biết khoan dung rộng lượng, ung dung hòa ái, phải đối xử tử tế với thiếp thất, tỷ muội hòa thuận. Nhưng mà chân đon gối chiếc, khó ngủ cả ngày lẫn đêm, có thật trong lòng nàng không có khúc mắc gì với vị sùng phi kia không? Có nữ nhân nào lại không mong muốn phu quân sùng ái mình?

Cho dù bây giờ nàng có hài tử, nhưng vẫn luôn phải tự khuyên nhủ bản thân: Sùng ái thì không lâu dài, hài tử mới là quan trọng nhất. Tất cả là vì đứa nhỏ nên nàng càng muốn trở thành một Hoàng hậu và mẫu hậu khoan dung đại lượng. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, đôi khi nàng vẫn không cam lòng, rõ ràng nàng mới chính là phu thê kết tóc với Hoàng thượng đấy!

Vì lẽ đó, hôm nay nàng mới không nhịn được nhắm vào Thục phi, Thục phi cũng thuận thế kéo nàng xuống nước. Nếu như Hoàng thượng đến thì phải làm sao? Người có cảm thấy vị Hoàng hậu này không được nhân từ độ lượng không? Có cảm thấy vị Hoàng hậu này không có phong thái mẫu nghi thiên hạ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28: Thục Phi Có Thai

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Cung nữ và thái giám vừa ra cửa tìm Thái y thì gặp Hoàng thượng đứng lúc mới hạ triều, đang đi thẳng đến Vĩ Ương cung.

Vì gần đây cứ cách mấy ngày Hoàng đế lại đi thăm Tam Hoàng tử, sự sùng ái đối với hài tử của chính thất này đều biểu lộ hết ra ngoài.

Hoàng đế đang đi thì thấy mấy cung nữ thái giám vội vội vàng vàng kia có phần quen mắt, mà các cung nữ thái giám nhìn thấy thánh giá từ xa thì lập tức quý gối một bên, yên lặng chờ thánh giá đi qua.

Loan giá của Hoàng đế đi đến nơi này thì liền hồ dừng. Hoàng đế ngồi trên loan giá hỏi: "Các người là cung nữ thái giám của Vĩ Ương cung à?"

Một thái giám hơi quá trung niên đứng đầu trả lời: "Nô tãi tham kiến Hoàng thượng, bẩm Hoàng thượng, bọn nô tãi là người của Vĩ Ương cung."

Hoàng đế tò mò hỏi: "Các người muốn đi đâu, sao lại vội vàng thế?"

Mấy thái giám cung nữ khó xử nhìn nhau vài lần, sau đó ngập ngừng trả lời: "Hôm nay các vị phi tần tới Vĩ Ương cung thỉnh an, hình như Hoàng hậu nương nương và Thục phi nương nương có chút tranh chấp, Thục phi nương nương ngất xỉu nên bọn nô tãi phụng mệnh đi thỉnh Thái y."

Hoàng đế nghe vậy nhũn mảy, lại nhìn trên mặt mấy thái giám cung nữ đang chảy mồ hôi lạnh, phát phát tay nói: "Đi nhanh đi."

Sau đó nói với thái giám của mình: "Đến Vĩ Ương cung, nhanh một chút."

"Vâng, thưa Hoàng thượng."

Trong Vĩ Ương cung

Các cung nữ đã sớm nâng Thục phi tới giường ở thiên điện kế bên chính điện, các vị phi tần cũng chưa rời đi, đều ở lại chính điện, còn Ôn Tần ở bên cạnh chăm sóc Thục phi.

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh băng, các phi tần khác cũng không dám nói nhiều, không khí xung quanh vô cùng ượng gao. Tiếp đó có tiếng tiểu thái giám vang lên ngoài điện: "Hoàng thượng giá lâm!"

Tay Hoàng hậu run một chút nhưng vẫn đoan trang đứng dậy, gấp rút nói: "Các vị tỷ muội mau ra nghênh giá."

Hoàng hậu dẫn theo các vị phi tần đến cửa cung, đồng loạt nhún người hành lễ: "Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế từ trên loan giá đi xuống, nâng Hoàng hậu dậy, ôn nhu nói: "Tất cả miễn lễ."

Các phi tần thấy Hoàng thượng đối đãi với Hoàng hậu khác biệt, tâm tình đều không giống nhau.

Hoàng thượng nắm tay Hoàng hậu, vừa đi vừa nói: "Trẫm vừa tới, nghe nói Hoàng hậu và Thục phi xảy ra tranh chấp? Tại sao Thục phi lại ngất xỉu?"

Hoàng hậu theo phản xạ muốn quý xuống thỉnh tội, Hoàng đế liền nâng lên, nhũn mảy nói: "Hoàng hậu không cần như thế, vào điện rồi hẵng nói cho rõ."

Hoàng hậu nhìn thái độ của Hoàng đế, cảm giác khẩn trương trong lòng giảm đi một chút, trên mặt cũng mang vài phần ôn nhu cảm động.

Vào điện, Hoàng đế và Hoàng hậu cùng ngồi ở trên, các phi tần hành lễ xong từng người ngồi xuống.

Hoàng đế trầm giọng lên tiếng: "Lúc trầm đến đây đã nghe thấy có chuyện, rốt cuộc các người đã nháo ra chuyện gì rồi?" Sau đó hắn nhìn quanh bốn phía hỏi: "Sao lại không thấy Trịnh Phi?"

Các phi tần đều cúi đầu không nói, Hoàng hậu thấp giọng giải thích: "Trịnh Phi mười mười năm làm mẫu thân, lúc nào cũng nhớ tới Nhị Hoàng tử, Thiếp nghĩ Nhị Hoàng tử sắp học xong nên cho nàng ấy về cung trước."

Hoàng đế ôn nhu nhìn Hoàng hậu, đưa tay vỗ vỗ tay Hoàng hậu, an ủi nói: "Tình tình Trịnh Phi nàng cũng biết, nàng có thể về nàng ấy mà suy nghĩ như thế, trong lòng trầm rất an tâm"

Hoàng hậu ngược ngược cười nhẹ, cúi đầu không nói nữa.

Hoàng đế quay đầu nhìn các vị phi tần phía dưới, nghiêm túc nói: "Chuyện của Thục phi là như thế nào? Tại sao lại phát sinh tranh chấp với Hoàng hậu? Sao lại bị tể xâu?"

Trong lòng Hoa Thường kêu khổ, nàng không muốn phải xuất đầu lộ diện nhưng Hoàng đế lại muốn hỏi rõ ràng sự việc giữa hai người Hoàng hậu với Thục phi. Bây giờ một người ở trong cuộc không tiện mở miệng, người còn lại thì đang hôn mê bất tỉnh trên giường. Mà trong những người còn lại thì chỉ có nàng có phân vị cao nhất.

Hoa Thường phải căng da đầu đứng dậy, nhún người hành lễ nhẹ nhàng nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng... Hôm nay Hoàng hậu tỷ tỷ và Thục phi tỷ tỷ chỉ nói qua lại một hai câu. Người cũng biết Thục phi tỷ tỷ tính tình quật cường, nhất thời xúc động liền quý xuống thỉnh tội. Hoàng hậu nương nương cũng không kêu nàng đứng lên, hiện tại thời tiết khắc nghiệt, thân thể Thục phi tỷ tỷ gây yếu lại phải quý một thời gian nên Thục phi tỷ tỷ đã ngã xâu."

Hoàng đế nghe vậy nhũn mày, quay đầu hỏi: "Hoàng hậu, lần này là nàng không đứng rồi. Nàng đối xử với Trịnh Phi rộng lượng nhưng đối với Thục phi sao lại hẹp hòi như thế? Thân thể Thục phi yếu đuối, nếu như nàng ấy có nói lời nào bất kính với nàng, nàng cũng không cần phạt quý, trừng phạt qua loa là được. Nàng ấy là người duy nhất đứng trong hàng tứ Phi, sao có thể tùy tiện xử phạt thân thể nàng ấy được?"

Hoàng hậu vừa nghe những lời này, vành mắt liền ứa đò, nói Hoàng đế thiên vị Thục phi quả thật không sai, nàng đâu có phạt quý nàng ta? Là Thục phi tự quý! Thế mà giờ đều quy về lỗi của nàng.

Hoàng hậu cũng biết không thể đối co với Hoàng đế, Hoàng đế thích ai thì người đó đúng.

Hoàng hậu đứng dậy, đoan trang hành lễ, giọng nói có phần ghen ngào: "Là thần thiếp sai, xin Hoàng thượng bớt giận."

Hoàng đế thấy vành mắt ứa đò của Hoàng hậu thì mũi lòng nên cũng thở dài an ủi: "Không phải là trầm răn dạy nàng, chỉ là nàng thân làm chủ lục cung, là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, không phải so đo với phi tần, như vậy khác nào tự biến mình thành người không khoan dung độ lượng."

Uất ức trong lòng Hoàng hậu chỉ sợ không ai hiểu rõ. Làm chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ, nói thì dễ nghe chứ trên thực tế thì nàng làm Hoàng hậu cũng không thể tùy ý xử trí phi tần, phi tần được sủng ái chống đối nàng cũng phải nhịn. Bằng không nàng lại là người bụng dạ hẹp hòi, Hoàng hậu không khoan dung độ lượng.

"Thần thiếp xin ghi nhớ lời Hoàng thượng chi bảo." Hoàng hậu nín nhịn chưa xốt nhún người hành lễ, khuôn mặt mím cười gương gao.

Hoàng đế gật đầu đứng lên nói: "Trẫm đi xem Thục phi, Thái y đã tới chưa?"

Cung nữ Thụy Lâu bên cạnh Hoàng hậu quý xuống trả lời: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái y đã tới rồi, đang ở ngoài cửa chờ truyền chỉ."

"Truyền!" Hoàng đế xoay người đến thiên điện.

Hoàng hậu nhìn thoáng qua phi tần phía dưới, nhũn mày, tiếp tục nói: "Các người đều về trước đi, nhiều người ở Vĩ Ương cung như vậy cũng không làm được gì."

Lan Tiệp dư mím cười, dịu dàng nói: "Tần thiếp lo lắng cho thân thể của Thục phi nương nương. Nếu bây giờ hỏi cung trong lòng tần thiếp lại lo nghĩ. Chi bằng tần thiếp ở lại đây chờ tin tức thì tốt hơn."

Khuôn mặt Hoàng hậu lạnh băng liếc nhìn Lan Tiệp dư một cái, nói: "Tuỳ người vậy." Muốn nhìn bốn cung bị chế cười ư? Bốn cung còn đang chờ tới ngày Đại Công chúa lớn lên người còn phải tới đây cầu cạnh bốn cung đây.

Dứt lời, Hoàng hậu xoay người đến thiên điện.

Hoa Phi và Ninh Quý tần liếc nhìn nhau, không biết nên đi chỗ nào.

Ninh Quý tần thấp giọng mở miệng nói: "Hoa Phi tỷ tỷ, hay là chúng ta vào xem thử đi?"

Hoa Phi cân nhắc, các nàng là phi tần cấp vị cao nên cũng có thể đi vào, chỉ sợ đắc tội với Hoàng hậu thôi. Nhưng ở trước mặt Hoàng đế thật ra cũng có thể biểu hiện một chút quan tâm tỷ muội tình thâm

"Bốn cung cũng rất lo lắng cho thân thể của Thục phi tỷ tỷ. Chi bằng như thế này, Ninh Quý tần, Ôn Tần và ta sẽ vào xem. Còn các tỷ muội khác trước tiên cứ ở đây chờ đã." Hoa Thường thấp giọng chậm rãi nói.

Các phi tần khác nhìn nhau, oanh oanh yến yến đứng dậy hành lễ: "Làm phiền Hoa Phi tỷ tỷ."

Hoa Thường dẫn theo Ninh Quý tần và Ôn Tần bước vào thiên điện. Tóp nạm tốp ba Thái y đang bắt mạch cho Thục phi, Hoàng đế và Hoàng hậu đều ngồi ở một bên.

Đám người Hoa Thường trầm tĩnh hành lễ, sau đó yên lặng đứng chờ ở một bên.

Một lão Thái y dùng tay trái sờ chòm râu bạc của mình, tay phải cẩn thận bắt mạch trên vài gấm màu trắng.

Sau đó lão nhũn mày, Hoàng đế lo lắng hỏi: "Hò Thái y, thân thể Thục phi có gì không ổn sao?"

Lão Thái y lắc đầu nói: "Y thuật của thần không tinh, nên để Lý Thái y khám lại lần nữa."

Một Thái y tương đối trẻ tuổi kính cẩn tiến lên, quý trên mặt đất, bắt đầu bắt mạch cho Thục phi nằm ở trên giường.

Trong lòng Hoa Thường có chút dự cảm, bắt mạch nhiều lần như vậy, nếu không phải bệnh nặng thì chính là... có hi.

Sau khi Lý Thái y bắt mạch xong liền đi đến chỗ Hồ Thái y và các Thái y khác thấp giọng thảo luận.

Hoàng đế nôn nóng, ngón tay không nhịn được mà gõ gõ lên ghế không ngừng.

Lại một lát sau, mấy Thái y đều quý trên mặt đất, đứng đầu là Hồ Thái y về mặt vui mừng: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Mạch tượng Thục phi lưu loát, như chỉ kéo dây qua lại, sức mạch trơn tru như chuỗi hạt châu lân, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Hoạt mạch. Thục phi nương nương đã có hi rồi à!"

Hoàng hậu hoa dung thất sắc [1], đám người Ninh Quý tần cũng vô cùng kinh ngạc.

[1] Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoàng hốt sợ hãi.

Hoàng đế ngây người, sau đó cười haha: "Có hi, có hi, trời cao chiếu có trẫm! Thượng! Tất cả đều thượng!"

Dù trong lòng nghĩ như thế nào, tất cả mọi người đều quý xuống hành lễ: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

Tất nhiên Hoa Thường suy nghĩ càng nhiều. Lúc trước nghe nói Hoàng thượng sủng Thục phi, nhưng khi nàng tiến cung thì Hoàng hậu mang thai, rồi ngay cả nàng cũng thu hút vài phần chú ý của Hoàng đế nên sự sủng ái của Thục phi có vẻ không được nhiều lắm.

Thế nhưng việc của Thục phi hôm nay đã làm Hoa Thường chân chính thấy được sự sủng ái của Hoàng đế đối với nàng ấy, có thể khiến Hoàng đế không chút do dự quở trách Hoàng hậu mà thiên vị Thục phi đúng là một chuyện không dễ dàng gì.

Hiện giờ Thục phi có thai, Hoàng đế lại nói trời cao chiếu cổ, phỏng chừng Hoàng hậu đã tức giận tới mức hoảng sợ rồi.

Hoàng đế cũng không quan tâm người khác suy nghĩ gì, lưu loát hạ lệnh: "Lệnh cho Tiền Thái y chuyển phụ khoa và Hồ Thái y ngày ngày bắt mạch cho Thục phi. Từ nay trẫm sẽ giao Thục phi cho hai người bọn họ."

"Trước khi Thục phi sinh đây, mọi người đừng làm ồn, hãy an bài thật tốt đi."

"Hoàng hậu, thai này của Thục phi tới cũng không dễ dàng gì nên nàng phải dốc hết sức lực chăm sóc nàng ấy thật tốt. Người mang thai tính tình dễ nóng giận nàng cũng đã biết rồi."

Hoàng hậu tươi cười, ôn nhu nói: "Vâng, Thần thiếp hiểu rõ."

Hoàng đế nhìn về phía Hoa Thường nói: "Tình tình Thục phi hợp với nàng và Ôn Tần. Trẫm lo lắng sau khi mang thai tình tình nàng ấy thất thường nên hai người các nàng hãy nói chuyện với nàng ấy nhiều một chút, giúp nàng ấy giải khuây."

Hoa Thường và Ôn Tần nhún người hành lễ: "Chuyện đó là tất nhiên, Hoàng thượng yên tâm"

Tin tức Thực phi có thai đã lan truyền toàn bộ hậu cung, khiến mặt hồ nổi sóng.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29: Xuất Hiện Điềm Xấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Bầu trời trong xanh, nắng ấm áp, ngày thật nhẹ nhàng và yên tĩnh.

Tiêu Phòng cung.

"Hai vị muội muội còn nhớ đến vị tỷ tỷ này mà đến thăm, tỷ thật cảm kích vô cùng". Trên giường bệnh, khuôn mặt điểm lệ xinh đẹp của Thực phi lộ ra vài phần tái nhợt, khoe miệng mang theo ý cười nhu hoà.

Hoa Thường bước đến gần, lo lắng hỏi: "Tỷ tỷ sao lại nói những lời như thế này, muội thấy sắc mặt của tỷ không được tốt lắm, tỷ có chỗ nào không khoẻ sao? Tỷ không nên quá để ý, người mang thai có nhiều điều cần kiêng kị, tỷ phải bảo trọng thân thể cho thật tốt mới được".

Ôn Tần đứng ở phía sau cũng gật đầu phụ họa: "Hoa tỷ tỷ hãy mau khuyên nhủ Hà tỷ tỷ, hai ngày này thân thể của Hà tỷ tỷ không khoẻ, tâm trạng cũng không tốt, muội khuyên như thế nào cũng không có tác dụng".

Hoa Thường vén váy lên, ngồi xuống bên mép giường của Thực phi, cầm tay của nàng ta, nhủ mà nói: "Tỷ tỷ bị làm sao vậy? Cầu mong nhiều năm như thế, bấy giờ mới được mang thai, tâm trạng Hoàng thượng cũng rất vui mừng, cái gì cũng nghĩ đến tỷ tỷ trước tiên, đối với tỷ tình thâm nghĩa trọng. Tỷ còn có điều gì lo nghĩ sao?"

Thực phi cúi đầu, lệ tràn khóe má, cung nữ bên cạnh vội vàng tiến lên dùng khăn ướt lau nước mắt, rồi đứng bên cạnh khuyên nhủ vài câu.

Thực phi cố gắng kiềm nước mắt lại, ngẩng đầu nhìn Hoa Thường cười cười nói: "Khuyến muội muội chớ cười rồi".

Hoa Thường khó hiểu hỏi: "Rốt cuộc là tỷ bị làm sao vậy? Làm cho muội thật lo lắng".

Trên búi tóc của Thực phi chỉ cài một cây trâm ngọc đơn giản, trên người mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt giản dị, làm tôn thêm vài phần yếu đuối mỏng manh, thấp giọng nói: "Khi tỷ nghe mình mang thai cũng vô cùng vui mừng, chỉ cảm thấy đời này sống cũng đã không làm cho Hoàng thượng thất vọng. Chỉ là Thái y nói thân thể của tỷ suy nhược, cần phải nghỉ ngơi và điều dưỡng thật tốt, nếu không khi sinh sẽ rất nguy hiểm".

Hoa Thường nhủ mà nói: "Nghiêm trọng như thế sao? Muội thấy tuy rằng thân thể tỷ gầy yếu, nhưng cũng không đến mức như vậy".

Ôn Tần cũng khuyên nhủ: "Muội cũng thấy vậy, tất cả đều là do Thái y nói quá lên, đến khi mầu tử tỷ bình an vượt qua, tất cả đều là do công lao của Thái y, nếu có điều gì bất ổn xảy ra, Thái y lại lấy cớ này mà đổ trách nhiệm".

Vành mắt Thực phi đỏ lên, thấp giọng nức nò: "Bấy giờ tỷ cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, cũng tại bản thân đã lớn tuổi, nếu lúc sinh gặp khó khăn thì phải làm thế nào".

Hoa Thường thật muốn cười khinh bỉ, năm nay Thực phi cũng chỉ mới 26 tuổi, thế mà ở chỗ đại đã là sản phụ cao tuổi rồi.

Hoa Thường nâng Thực phi dậy, để cho nàng ta dựa vào tấm đệm mềm ở sau lưng, nhẹ nhàng khuyên giải: "Tỷ tỷ càng suy nghĩ nhiều, đối với thân thể lại càng không tốt, nếu tỷ không nghĩ cho chính mình cũng phải nghĩ cho tiểu Hoàng tử trong bụng của mình".

Sắc mặt Thực phi tái nhợt, khoe mắt đỏ bừng, vừa có vẻ đáng thương, vừa có vẻ đáng yêu, nhưng vẻ mặt lại tức giận dị thường: "Hoa muội muội có điều không biết, cách hai ngày Hoàng hậu lại đến thăm ta một lần, lời ngoài ý trong đều muốn bốn cung bảo dưỡng thân thể cho thật tốt, nếu thai nhi trong bụng có chuyện gì thì bốn cung mang tội lớn. Hải tử của bốn cung thì có liên quan gì đến nàng ta chứ".

Lúc này Hoa Thường mới hiểu rõ nguyên nhân, vốn dĩ Thái y đã nói quá lên, lại thêm Hoàng hậu ở bên cạnh nói ra nói vào kích thích, bản thân Thực phi là người hay suy nghĩ nhiều, hiện tại lại đang mang thai, cảm xúc càng lên xuống kịch liệt hơn. Từ các nguyên nhân cộng lại tạo nên một Thực phi có đáng vẻ như hiện tại.

Hoa Thường thấp giọng nói từng chữ một: "Tỷ tỷ, tỷ nghe muội nói một lời, hiện tại không có gì quan trọng hơn thai nhi trong bụng của tỷ. Thái y chỉ là nói quá lên, lúc trước khi Hoàng hậu nương nương có thai, không phải Thái y cũng nói cái này không tốt, cái kia không nên sao, mà cũng không thấy Hoàng hậu nương nương gặp chuyện gì không tốt".

Hoa Thường nhìn thoáng qua bộ dạng tiêu tụy của Thực phi, lại nói: "Theo muội suy đoán, tỷ định ở trước mặt Hoàng thượng tố cáo tội trạng của Hoàng hậu, đúng không?"

Thực phi kinh ngạc: "Sao muội biết được?"

Trên mặt Hoa Thường cũng thêm vài phần buồn bực, nói: "Người có thể khiến cho tỷ tỷ trở nên buồn bã tiêu tụy như thế, ngoại trừ Hoàng thượng ra, còn có thể có ai khác sao?".

"Muội lại đoán, tỷ định ở trước mặt Hoàng thượng tự đâm vào tường, đúng không?"

Thực phi trầm mặc, gật gật đầu, nói: "Những điều muội muội nghĩ, tỷ hiểu rõ. Có lẽ Hoàng hậu có ý tốt, nhưng không phải, nàng ta muốn làm cho Hoàng thượng thấy nàng ta một bụng khoan dung rộng lượng. Ngược lại bốn cung nghi ngờ, ở trước mặt Hoàng thượng mà ta nói Hoàng hậu không đúng, thì ta là người có vẻ như không biết lễ nghĩa, không biết tốt xấu".

Hoa Thường cầm tay Thực phi, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ đừng tức giận. Hoàng thượng sùng ái tỷ nhiều người mong còn không được, hiện tại tỷ lại có thai, dù người đó là Hoàng hậu cũng phải hãm mộ tỷ, sao tỷ lại tự tìm buồn phiền vào người?"

Ôn Tần cũng tiếp lời: "Hà tỷ tỷ, Hoa tỷ tỷ nói rất có lý. Mặc kệ như thế nào, tỷ cứ yên tâm, bảo trọng thân thể".

Thực phi rũ mi xuống, mấp má môi nói: "Là tỷ tỷ không đúng". Sau đó lại từ từ ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Hoa Thường và Ôn Tần nói: "Các muội có giận tỷ không?"

Hoa Thường nói: "Sao tỷ lại nói ra lời này?"

Vành mắt Thực phi đỏ lên, nước mắt rung rung khóc nói: "Tỷ biết, tình cảm của hai vị muội muội đối với Hoàng thượng cũng không thua kém gì so với tỷ. Tỷ được nhận nhiều như thế, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, không thoả mãn, nhờ hai muội muội tốt bụng đến khuyên nhủ an ủi tỷ, nếu không tỷ cũng không có chỗ dung thân".

Hoa Thường ôn nhu cười, vẻ mặt nhuộm đầy bi thương, lại mang theo ý cười: "Tỷ tỷ, nếu muội nói không có một chút oán giận nào, đó là giả. Nhưng muội là phi tần của Hoàng thượng, mọi chuyện nên vì Hoàng thượng mà suy nghĩ. Hoàng thượng vui vẻ, muội cũng sẽ vui vẻ. Hoàng thượng đau khổ, muội sẽ đau khổ. Tỷ tỷ nhận được thánh sùng khiến nhiều người đó mắt ghen tỵ, nhưng bọn muội và tỷ tỷ là tỷ muội tình thâm, há có thể chỉ vì tranh giành thánh sùng, mang long thai mà trở nên phai nhạt?"

"Tỷ tỷ có thể nghĩ đến bọn muội như vậy, là thật sự trong lòng tỷ tỷ có muội và Ôn muội muội, sao muội có thể oán hận tỷ tỷ được?"

Ôn Tần cũng phụ họa theo gật đầu thật mạnh nói: "Tuy muội không nói nhưng trong lòng muội cũng nghĩ giống như Hoa tỷ tỷ. Thánh sùng ai mà không muốn, nếu không đạt được, trong lòng liền sinh ra oán hận như thế thì sao xứng với xuất thân nữ nhi của thế gia vọng tộc, phi tần hoàng gia".

Hoa Thường và Ôn Tần liếc nhau, cười: "Huống chi, muội và Ôn muội muội đã hơn so với rất nhiều người, nếu vẫn không thoả mãn lòng tham, thì đến cả ông trời cũng xem không vừa mắt".

Thực phi nhìn không được khóc nước mắt, vừa khóc vừa nói: "Tỷ vào phủ bảy năm, tiền cung bốn năm, trải qua mười một năm mới có thể gặp được hai vị muội muội, cũng xem như kiếp này của tỷ đã sống không uổng".

Ôn Tần khuyên nhủ: "Tỷ tỷ nói bậy gì vậy, đừng khóc, phải nghĩ đến tiểu Hoàng tử trong bụng, những ngày tháng tốt đẹp còn ở phía sau".

Hoa Thường cũng tiếp lời: "Hôm nay vừa đúng ngày đẹp trời, không bằng chúng ta ra cửa tản bộ, không phải Thái y cũng có nói sao, vận động nhẹ có lợi cho sức khoẻ thân thể".

Thực phi cũng nín khóc, mỉm cười: "Ồ gần muội muội, giống như được uống thuốc tiên, tỷ cảm thấy thông suốt, thoải mái, nhất định phải đi ra ngoài thường làm một chút".

Hoa Thường cũng cười nói: "Vậy muội sẽ đến mỗi ngày, đến lúc đó tỷ có thấy phiền cũng vô dụng, muội sẽ ăn và ở đây không chịu đi đâu".

Ôn Tần cũng bực lộ tình tình tiểu hải tử, hỏi: "Muội ở tại Tiêu Phòng cung này, cũng muốn vui đùa ăn và không đi, như thế có tốt không?"

Một nhóm ba người cùng cười vang.

Kiến Chương cung.

Trong lò hương khói nhẹ nhàng bay lơ lửng trên không, Hoàng đế ngồi trên long ý, trên bàn để hai chồng tấu chương thật dày.

Một lão thái giám từ ngoài cửa đi vào, trong tay cầm một cái khay màu đỏ, các họa tiết hoa hải đường được mạ vàng, bên trong là thẻ bài của các phi tử.

"Tham kiến Hoàng thượng, người bên Thập Tam giám đến hỏi, hôm nay lật thẻ bài của vị phi tần nào?" Lão thái giám quỳ trên mặt đất, giờ hai tay lên nâng cao khay gỗ qua đầu.

Hoàng đế buông tấu chương trong tay xuống, về mặt có chút mệt mỏi, quay đầu lại nhìn những thẻ bài nói: "Hôm nay chọn Thượng Dương cung đi".

Lão thái giám dập đầu phụng lệnh, hai tay bưng khay gỗ tay chân nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đại thái giám Trần Hi bên người Hoàng đế đối với tâm tư của Hoàng thượng rõ như lòng bàn tay, quan hệ của hai người lại không đơn giản, Trần Hi cười khanh khách mở miệng nói: "Hoàng thượng đặc biệt thiên vị Hoa Phi nương nương".

Hoàng đế liếc nhìn Trần Hi một cái, cười nói: "Người đúng là già rồi hóa ra nhiều tâm tư. Trẫm đối với Hoa Phi nương nương đúng là có vài phần bất đồng".

Trần Hi cúi người: "Mấy ngày nay tâm trạng của Thục phi nương nương vẫn luôn không tốt, Thái y đều nói là do tâm trạng ưu buồn tích tụ thành, không phải Hoàng thượng cũng tổ thù vô sách sao? (không có cách gì). Kết quả Hoa Phi nương nương đến thăm vài lần, Thục phi nương nương lập tức chuyển buồn thành vui, nghe nói hôm nay còn tấn bộ giải khuây ở Ngự Hoa viên".

Hoàng đế dùng ngón tay gõ gõ bàn, nói: "Trẫm chính là thích Hoa Phi ở chỗ biết tiến lui có chừng mực, đoan trang thực đo [1]. Còn Thục phi, trẫm thực sự thích nàng yêu nàng, nhưng với tính tình này của nàng, có khi có thể làm trẫm tức chết".

[1]: Chỉ người có đức tính ngay thẳng, nghiêm túc, hiền lành, thông tuệ.

Trần Hi vui vẻ cười híp cả mắt: "Không phải Hoàng thượng chỉ để ý đến nhân tài có thể làm Hoàng thượng tức giận sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười: "Cái gì người cũng biết".

Hoàng đế híp mắt cười, thờ dãi nói: "Hiện tại trẫm đã được thoải mái, Hoàng hậu có đích tử, sủng phi cũng có long thai, đây chính là con nối dõi hưng thịnh, đúng là trời cao báo hộ mà".

"Hiện tại Hoàng hậu hành sự có chút ngưng ngừng, tuy trẫm rất không hài lòng nhưng dù sao cũng là thẻ từ kết tóc, hoạn nạn có nhau, trẫm luôn nhớ những điểm tốt của nàng. Phi tần tuy không có quá nhiều, nhưng nhìn chung cũng hoà thuận với nhau, lại có thêm một Hoa Phi phẩm hạnh đoan chính, không có chỗ nào khiến cho người khác bất bẽ được, trẫm cảm thấy, so với Tiên đế, trẫm may mắn hơn nhiều".

Trần Hi cúi đầu nói: "Tất cả đều nhờ vào Hoàng thượng, Thái hậu có cái nhìn độc đáo, lại quản giáo đúng cách".

Hoàng đế cười cười, đường nét cương ngạnh trên gương mặt tựa hồ cũng có vài phần tự đắc: "Truyền chỉ của trẫm, trẫm nhớ rõ Công bộ thị lang đã trống trong một đoạn thời gian, cho Hà Đồng bổ sung vào chỗ trống. Bổ nhiệm Giám sát sử Hoa Lâm làm Lâm Nghi".

Trần Hi hành lễ: "Dạ." Hà Đồng là đường huynh bà con xa của Thục phi, mà Hoa Lâm thì không cần phải nói, xem họ của hắn là cũng đủ biết.

Hoàng đế xoay xoay chiếc ban chỉ bạch ngọc trên tay, thấp giọng nói: "Nhưng thật ra trẫm cảm thấy Hoa Phi và các phi tần tiến cung lần này đúng là có chút phúc khí, từ lúc các nàng tiến cung, Hoàng hậu liền mang thai, sinh hạ cho trẫm đích trưởng tử, vừa mới qua mấy ngày, Thục phi cũng hoài thai".

Trần Hi khen tặng nói: "Nói đến cùng vẫn là nhờ Hoàng thượng ngài có phúc khí".

"Cái gì người cũng có thể nói." Hoàng đế cười mắng.

Hoàng thượng cười cười liền ho khan một trận, Trần Hi vội vàng dâng trà lên, sau đó nhẹ nhàng đắp lưng cho Hoàng đế, quan tâm nói: "Gần đây Hoàng thượng bị bệnh ho, nên truyền Thái y đến chuẩn đoán đi".

Hoàng đế chậm rãi dừng ho khan lại, vầy vầy tay nói: "Không cần, hắn là mùa hè nóng bức trẫm có chút tham lạnh, nên nhiễm chút phong hàn mà thôi, không phải Thái y đã kê đơn rồi sao".

Trần Hi lo lắng nói: "Hoàng thượng bảo trọng long thể".

Hoàng đế gật gật đầu: "Thuốc của hôm nay còn chưa uống, cho người dâng lên đi".

Trần Hi đáp: "Vâng".

Sau đó vầy vầy phát trần, ra lệnh cho tiểu thái giám phía dưới truyền thuốc lên.

Hoàng thượng dè dặt ngực nói: "Nói đến cùng rất kỳ lạ, hôm nay đột nhiên nóng lên, ngày hè như thế này thật khó trải qua".

Trần Hi vỗ vờ ngực giúp Hoàng đế thông khí, nói: "Hoàng thượng ngài vẫn luôn sợ nóng, mỗi khi đến ngày hè thân thể liền khó chịu, mùa hè này lại càng thêm nghiêm trọng".

Hoàng đế gật đầu, lại ho khan vài tiếng: "Vậy hôm nay không đi Thượng Dương cung nữa, thân thể trẫm không khỏe, không nên lấy bệnh cho Hoa Phi, để Hoa Phi tự mình nghỉ ngơi đi".

Trần Hi đáp: "Vâng, nô tài cho người đi truyền chỉ ngay".

Ban chỉ

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 30: Trời Sập

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với ý chỉ truyền tới từ Kiến Chương cung. Hoa Thường khẽ cười dịu dàng, lấy ra một cái hà bao lụa to tằm thêu hoa sen bằng chỉ bạc đưa cho tiểu thái giám, nhẹ nhàng nói: "Bổn cung có chuyện thỉnh giáo công công, vừa nãy có thái giám tới truyền chỉ nói hôm nay Hoàng thượng sẽ đến đây. Hiện tại cũng chưa được một canh giờ, sao lại thay đổi nhanh như vậy, có phải bổn cung đã làm sai điều gì không?"

Tiểu thái giám nhận lấy hà bao, nhét vào trong tay áo, mặt đầy vui vẻ, cúi đầu khom người: "Tạ nương nương ban thưởng. Nương nương không cần lo lắng, hôm nay long thể Hoàng thượng đột nhiên khó chịu, chỉ sợ lấy bệnh cho nương nương nên mới truyền ý chỉ như vậy. Hôm nay Hoàng thượng cũng muốn nghỉ lại ở Kiến Chương cung, không truyền phi tần đến thị tẩm".

Hoa Thường rù mắt xuống, khẽ cười: "Công công vất vả rồi."

Tiểu thái giám cười khiêm tốn hành lễ: "Làm gì có, nếu nương nương không còn chuyện gì nữa, nô tài phải trở về phục mệnh đây."

Hoa Thường cười nhu hòa: "Công công đi thông thả."

Tiểu thái giám truyền chỉ xong, Hoa Thường vịn tay Lan Chi quay về trong điện.

Ngồi trên nhuyễn塌, Hoa Thường nhấp một ngụm Lão Quân Mì [1], thấp giọng nói: "Long thể Hoàng thượng không khỏe, bổn cung vô cùng lo lắng, một lát phân phó Ngự Thiện phòng làm mấy món đồ bổ, sai người đưa đi."

[1] Lão Quân Mì: Tên một loại trà.

Lan Chi phúc thần đáp lời.

Vốn Hoa Thường nghĩ rằng bệnh tình của Hoàng thượng chỉ là nhất thời nên cũng không để trong lòng, chẳng qua ngoài mặt giữ chút thể diện mà thôi. Không ngờ bệnh tình Hoàng thượng lại ngày qua ngày, sau một tháng thần mình gầy yếu hẳn, không xuống giường được.

Kiến Chương cung.

Thái hậu vội vã chạy tới, tiểu thái giám còn chưa kịp lên tiếng. Thái hậu đã nhanh chân bước xuống từ thượng viện đi vào bên trong, phong thái đoan trang trước kia không còn một chút nào nữa, ngay cả búi tóc cũng có vài phần lộn xộn.

Chư vị phi tần hậu cung đều đang hầu ở bên ngoài Kiến Chương cung, thấy Thái hậu đến thì đồng loạt hành lễ: "Tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an."

Vành mắt Thái hậu cũng đỏ lên, thở hổn hển, tức giận quát mắng: "Ai gia làm gì còn vạn phúc kim an nữa, Hoàng thượng bị bệnh sao lại không cho ai gia biết!"

Hoàng hậu bịch một tiếng quỹ xuống, khóc lóc nói: "Mẫu hậu bốt giận, lúc trước chi nghĩ là phong hàn, Hoàng thượng sợ Thái hậu sẽ lo lắng nên dặn dò không được nói với Thái hậu, lại cản dặn Thục phi đang mang thai nên cũng không được làm phiền nàng ấy, vì thế mới giấu diếm đến tận hôm nay, thần thiếp có tội."

Thục phi đứng phía sau Hoàng hậu, thấy Thái hậu tới, liền bước nhanh đến, khóc lóc nói: "Thái hậu nương nương, làm thế nào đây, sao Hoàng thượng lại bị bệnh, bây giờ như thế nào rồi? Sao không cho chúng ta vào thăm vậy?"

Thái hậu cầm tay Thục phi, trầm giọng nói: "Hoàng hậu người im miệng, bây giờ ai gia không muốn nghe người nói chuyện. Thái y đâu? Truyền Thái y tới đây! Ai gia phải hỏi bọn họ một chút mới được!"

Hoàng hậu bị mắng, yên lặng lui về phía sau, không cảm được roi lê, hiện giờ nàng cũng không biết cụ thể bệnh tình của Hoàng thượng như thế nào, trong lòng nàng lo lắng không ít hơn Thái hậu bao nhiêu đâu.

Thái hậu dẫn các phi tần đến thiên điện của Kiến Chương cung. Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở phía trên, bởi vì Thục phi đang mang thai nên cũng được một chỗ ngồi, những phi tần khác thì đứng ở phía sau rèm.

Viện chính của Thái Y viện là Chu Thái y đã bảy mươi tuổi. Chu Thái y dẫn theo một đám Thái y bị Thái hậu triệu tới, run rẩy quỹ xuống: "Chúng thần tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến chư vị nương nương, các vị nương nương cát tường."

Thái hậu lạnh mặt, sắc mặt tái nhợt, vừa mở miệng chính là chất vấn: "Nhưng ai gia lại không cát tường nổi! Ai gia hỏi các người, ba ngày thỉnh mạch bình an một lần, Hoàng thượng lại bị bệnh nặng như vậy, bọn Thái y các người đều là một đám vô tích sự như vậy hay sao? Nuôi các người để làm gì?"

Thanh âm gào nua của Chu Thái y mang theo mấy phần khản khản, thỉnh tội nói: "Thần có tội."

Đôi mắt đỏ tươi của Thái hậu có chút run rẩy, bàn tay mang hộ giáp màu đỏ ôm lấy ngực, giọng nói cũng trầm xuống: "Hoàng thượng cần chính yếu dân, chưa bao giờ bỏ qua một buổi lâm triều nào. Bây giờ lại bệnh đến không thể xuống giường được, bầy triều ai gia mới biết được tin tức, ai gia chi hỏi các người, rốt cuộc Hoàng thượng bị bệnh gì?"

Hoàng hậu và các vị phi tần cũng siết chặt khăn tay, Hoa Thường cũng hết sức khản trương.

Các Thái y quỳ ở dưới nhìn nhau mãi lần, cuối cùng Chu Thái y run rẩy lên tiếng nói: "Khởi bẩm Thái hậu, Hoàng thượng... bị lao phổi!". Dứt lời, tất cả Thái y đều cúi đầu xuống nền đất lạnh như băng, không dám nhúc nhích.

Cả người Thái hậu cứng đờ, một câu cũng không nói nên lời, mắt trợn trắng, ngửa mặt lên trời, sau đó té ngã về phía sau.

"Mẫu hậu!" Hoàng hậu nghe tin tức xong mặt mày cũng biến sắc, lại thấy Thái hậu té xỉu, Thục phi cũng ôm bụng kêu đau, chúng phi tần loạn thành một đoàn. Hoàng hậu luống cuống tay chân phản phó người đỡ Thái hậu lên giường, vừa vận Thái y ở đây, sai người chẩn trị.

Trong lòng Hoa Thường cũng lạnh lẽo, lao phổi chính là phổi bị kết hạch, đương nhiên ở hiện đại cũng không phải là bệnh nặng gì, ngay cả vắc xin phòng ngừa cũng nghiên cứu ra rồi. Nhưng ở cổ đại, lao phổi chính là bệnh nan y!

Nếu nói có bao nhiêu cảm tình với Hoàng đế, Hoa Thường tự nhận là có mấy phần, dù sao đây cũng là phu quân của nàng, đối xử với nàng không có gì là không tốt, cũng chưa từng bạc đãi nàng điều gì. Quan trọng nhất chính là nếu như Hoàng đế băng hà, nàng sẽ trở thành Thái phi, cả đời bị nhốt ở Từ An cung... Không có sức ảnh hưởng gì tới Hoàng đế kế nhiệm.

Chẳng lẽ nàng lại có số mệnh như thế này sao? Tay của Hoa Thường hơi run rẩy, nàng còn nhớ kỹ lúc ở Từ Ninh cung, nhìn thấy tình cảnh của Quý Thái phi, năm ấy là Nhu Quý phi được sủng ái nhất một thời, nhưng đến hiện tại chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân lớn tuổi hèn mọn mà thôi. Không, nàng không thể để mình đi tới bước kia được, tuyệt đối không thể.

Hoàng hậu an bài Thái hậu ở phòng bên trái của thiên điện, còn Thục phi ở bên phải. Thục phi vẫn ổn, chỉ là tâm tình bị kích động nên động thai khá mà thôi, Thái y cũng nói là không có gì đáng ngại, cố gắng nghỉ ngơi một chút là được. Thái hậu lại lớn tuổi, bị tin tức như vậy kích động mạnh nên không được tốt lắm, sắc mặt các Thái y đều đầy vẻ lo lắng.

Hoàng hậu và các vị phi tần canh giữ ở bên người Thái hậu, về mặt mỗi người lại không giống nhau. Ba người Hoàng hậu, Trịnh Phi, Ninh Quý tần chắc chắn khá là yên tâm, dưới gối ba người đều có Hoàng tử, dường như địa vị lập tức trở nên vi diệu không giống với những người còn lại.

Qua nửa canh giờ sau, Thái hậu mới nặng nề tỉnh lại. Mở mắt ra, Thái hậu liền gãy giữa muốn ngồi dậy, Hoàng hậu vội vàng tiến lên đỡ, nước mắt rơi là chảy, thương tâm nói: "Mẫu hậu bảo trọng thân thể. Hiện giờ Hoàng thượng... nếu mẫu hậu người có mệnh hệ nào, chúng nhi thần biết phải làm sao đây."

Thái hậu đẩy tay Hoàng hậu ra, đôi mắt đen lay lắt qua những phi tần đang ra về buồn rầu thể lương ở bên dưới, ánh mắt mang theo vài phần lão luyện khôn khéo và kiên cường.

Thanh âm gào nua có chút khản khản: "Ai gia sống nhiều năm như vậy, từ một Quý tần ở hậu cung của Tiên đế, cho tới Thái hậu như bây giờ, các người nghĩ cái gì ai gia đều biết!"

Đám người Hoàng hậu thấy sắc mặt Thái hậu thay đổi đều run lên một cái, kính cẩn cúi đầu lắng nghe dạy bảo. Tay Thái hậu vịn mép giường, tựa người lên gối dựa bên cạnh, tiếp tục nói: "Bây giờ Hoàng đế bệnh nặng, ai gia khuyên các người nên an phận một chút! Nghỉ càng nhiều, chết càng nhanh! Đừng trách ai gia không nhắc nhở các người."

Hoàng hậu bịch một tiếng quỹ xuống, khóc lóc nói: "Sao mẫu hậu lại nói những lời trách móc như vậy, chúng thần thiếp đều lo lắng cho long thể của Hoàng thượng, mong Hoàng thượng mau chóng khỏe mạnh!"

Ánh mắt của Thái hậu lạnh lùng nhìn Hoàng hậu, nói: "Hoàng hậu lo lắng cho bệnh tình của Hoàng thượng, ai gia tin. Nhưng chẳng lẽ trong lòng Hoàng hậu không có nghĩ đến điều gì khác sao? Ai gia ăn muối còn nhiều hơn người ăn con! Ai gia nói cho các người biết, Hoàng thượng là thiên tử, là con của trời cao, nhất định sẽ chuyển nguy thành an, các người phải cẩn thận tuân thủ, làm tròn bổn phận của mình, đoan chính cung lương [2]".

[2] *Đoan chính cung lương* (端正恭良): *Đoan trang, chính trực, cung kính, lương thiện.*

Hoàng hậu vẫn còn quỳ dưới đất, Hoa Thường và đám người Trịnh Phi phúc thần hành lễ: "Thần thiếp cẩn tuân Thái hậu nương nương dạy bảo."

Không thể không nói, những lời này của Thái hậu rất có khí thế chấn động, đối với những phi tần không con mà nói, đều thật sự chờ mong Hoàng thượng khỏe lại. Mà những phi tần đã có con thì e ngại uy nghiêm của Thái hậu nên sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 31: Chọn Người Hầu Bệnh

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thái hậu thấy chúng phi tần kính cẩn, hài lòng gật đầu, lại nhìn lướt qua Hoàng hậu đang cầm môi quỹ dưới đất, nói: "Hoàng hậu, người đứng lên đi".

Hoàng hậu cúi đầu tạ ơn: "Tạ mẫu hậu". Sau đó nàng được cung nữ hầu bên cạnh nâng đỡ đứng lên. Sau khi Hoàng hậu đứng dậy, sắc mặt vẫn có vẻ ưu sầu, do dự nói: "Mẫu hậu, không phải nhi thần lười nhàn, chỉ là hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, triều chính không có người xử lý, không biết ai sẽ nhiếp chính đây?"

Ánh mắt Thái hậu lóe lên tia sáng, lạnh lùng nói: "Hậu cung không được tham gia vào chính sự, Hoàng hậu người lại dám vượt qua."

Hoàng hậu không biết làm sao, phúc thần hành lễ: "Mẫu hậu dạy phải, nhi thần thất lễ."

Thật ra Hoa Thường khá hiểu suy nghĩ của Hoàng hậu. Hoàng thượng bệnh nặng, lại là chứng bệnh khó trị, như vậy vẫn đề kế nhiệm hoàng vị liền lộ ra một cách công khai.

Theo lý mà nói, đích tử kế vị là danh chính ngôn thuận, nhưng đáng tiếc, Tam Hoàng tử vẫn còn mặc tã, vẫn là một đứa trẻ sơ sinh, sức cạnh tranh quả thật không cao. Vì lẽ đó, thân làm Hoàng hậu như nàng đương nhiên muốn biết ai xử lý triều chính khi Hoàng thượng bệnh nặng, có ảnh hưởng gì đối với việc thay đổi người kế vị hay không.

Không còn nghĩ ngờ gì nữa, Thái hậu rất bất mãn đối với điệu bộ của Hoàng hậu. Là một mẫu thân, bà vẫn luôn yêu thương nhi tử của mình nhất, mà từng câu từng chữ của Hoàng hậu lại ám chỉ cái khác, giống như Hoàng thượng sắp băng hà vậy, sao có thể khiến Thái hậu hải lòng được kia chứ?

Thái hậu nửa nằm ở trên giường, qua một hồi lâu mới lên tiếng nói: "Hiện giờ Hoàng thượng bệnh liệt giường, lao phổi lại là bệnh nặng có tính truyền nhiễm. Ngay cả chính bản thân ai gia cũng không thể tùy tiện gặp Hoàng thượng, trong lòng ai gia đau khổ, lại lo lắng không biết bệnh tình của Hoàng thượng tiến triển ra sao, bên cạnh có người nào hầu hạ chu đáo hay không. Hoàng hậu, bên cạnh Hoàng thượng cần phải có phi tần hầu bệnh, người thấy thế nào?"

Về mặt Hoàng hậu biến sắc, mặt mũi âm đạm, một lát sau mới quý xuống, khó khăn trả lời: "Khởi bẩm mẫu hậu, nhi thần là thế tử kết tóc với Hoàng thượng, lúc này vốn nên là nhi thần hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng. Nhưng dưới gối nhi thần còn có ấu tử vẫn còn mặc tã, nghĩ đến không có ai chăm sóc, quả thật nhi thần đau lòng không thôi."

Thái hậu lạnh lùng nhìn Hoàng hậu một cái, trong lòng càng tức giận, nói: "Vậy theo người, ai mới là người thích hợp đây?"

Hoàng hậu dừng một chút, đôi môi cũng tái nhợt, đây chính là chuyện đắc tội với người khác, làm sao mở miệng nói ra lời được, dĩ hầu bệnh gần như bằng chịu chết, chúng phi tần vẫn còn đang ở đây mà nhìn mình kia kia. Thật ra Hoàng hậu muốn nói tên của Trịnh Phi hoặc là Ninh Quý tần, dù sao trong tay hai người bọn họ đều có Hoàng tử, chẳng qua tâm tư muốn loại bỏ đối phương quá rõ ràng, nếu bị Hoàng thượng biết được, e là sẽ có đại nạn.

Hoa Thường vẫn đứng trầm mặc, đến lúc này, nhìn Thái hậu và Hoàng hậu vẫn còn đang đầu trí, những phi tần khác thì lại nom nớp lo sợ và hốt hoảng lo lắng, nàng liền đứng dậy. Hoa Thường quý xuống hành lễ một cái, thấp giọng nói: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, thần thiếp tự xin đi hầu bệnh".

Những người khác đều chấn động nhìn Hoa Thường, muốn đi chịu chết hay sao? Tuy hầu bệnh là công lớn, nhưng cũng phải còn mạng để hưởng thụ mới được!

Thái hậu nhìn Hoa Thường nửa đường nháy ra, sắc mặt phức tạp, ngữ khí hòa hoãn lại, nói: "Vi sao người muốn đi hầu bệnh?"

Vành mắt Hoa Thường ngấn lệ, lại cười ôn nhu: "Hoàng thượng đang bị đau bệnh đây vò, thần thiếp hận không thể lấy thân chịu thay, chỉ mong có thể ở bên cạnh Hoàng thượng hầu hạ, tự tay chăm sóc."

Thái hậu do dự một chút, nhìn dáng người đoan trang của Hoa Thường, khuôn mặt lộ vẻ không đánh lộng.

Hoa Thường tiếp tục lên tiếng: "Lúc này tiền triều và hậu cung đều không được yên ổn, Hoàng hậu nương nương thân làm chủ lực cung, cần phải trấn giữ hậu cung, lại còn chăm sóc ấu tử, quả thật không thể làm gì hơn. Hiện giờ Thục phi tỷ tỷ lại đang mang lòng thai, càng không thể vắng. Trong những phi tần còn lại, chỉ còn có thần thiếp và Trịnh Phi tỷ tỷ là cao nhất, thần thiếp bắt tã, hy vọng có thể phân ưu với Thái hậu và Hoàng thượng."

Thái hậu bình tĩnh nhìn Hoa Thường một lát, thờ dãi nói: "Đưa bề ngoan, ai gia ăn chuẩn. Người hồi cung thu dọn chút đồ, hôm nay triệu gia quyến vào cung gặp gỡ đi, ngày mai rồi hẵng tới Kiến Chương cung."

Hoa Thường hành đại lễ, khấu đầu nói: "Tạ Thái hậu nương nương ân điển."

Sau đó, Thái hậu cho chúng phi tần giải tán.

Vị Ương cung

Hoàng hậu hồi cung mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, vừa bước vào điện thì có chút đứng không vững. Thủy Lâu lập tức đỡ lấy Hoàng hậu, dịu dàng đến bên giường, lo lắng nói: "Nương nương nghỉ một lát đi."

Sắc mặt Hoàng hậu đau buồn hoảng hốt, lắc đầu một cái: "Trước mặt người khác bốn cung già vò kiên cường, không lộ vẻ kính sợ, ngay cả Thái hậu, bốn cung cũng chống đối từng câu. Thật ra trong thâm tâm bốn cung bất an có ai biết hay không? Hoàng thượng bệnh nặng, trong lòng bốn cung rất đau xót."

Thủy Lâu cũng không nhận được vành mắt đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Nương nương nghỉ thoáng một chút, Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, rồi cũng sẽ khỏe thôi."

Hoàng hậu lắc đầu: "Ngày hôm nay, nếu không phải Hoa Phi đứng ra, không biết Thái hậu còn giầy vò bốn cung như thế nào nữa, bốn cung đứng là nợ Hoa Phi một ân tình lớn. Bốn cung phải tính toán cho thật tốt, phòng khi chuyện xấu nhất có thể xảy ra. Một khi Hoàng thượng có gì bất trắc... vậy Tam Hoàng tử của bốn cung phải làm sao đây?"

Thủy Lâu an ủi: "Tam Hoàng tử là đích tử, không ai vượt qua được, nương nương đứng nên lo lắng quá mức."

Vừa nhắc tới Tam Hoàng tử, hiện giờ Hoàng hậu càng không an lòng, hoảng hốt vội nói: "Tam Hoàng tử đang ở đâu vậy? Ôm tới cho bốn cung nhìn một chút, bốn cung không yên tâm. Bốn cung cảm thấy không có Hoàng thượng, dường như toàn bộ hậu cung và triều đình đều không an toàn, bốn cung nên làm gì, nếu như đích tử không thể kế vự... thì chính là chết!"

Thủy Lâu cố gắng trấn an Hoàng hậu, khuyên như: "Nương nương chớ nên tự loạn thế trận, nương nương là người đứng đầu lục cung. Suy nghĩ cẩn thận mà nói, nếu như Hoàng thượng thật sự không ổn, cũng sẽ sớm triệu kiến nương nương thôi."

Hoàng hậu hít sâu một hơi, gấn xanh trên cổ cũng hiện lên, lăm lăm nói: "Đúng, Hoàng thượng coi trọng đích tử, sẽ không có việc gì, không có việc gì."

Trường Nhạc cung

Ninh Quý tần vội vã trở lại cung điện của mình, vừa vào cửa liền lệnh cho các cung nữ lui xuống, chỉ còn cung nữ Hoài Tổ là tẩm phúc của nàng ở lại. Ninh Quý tần lộ vẻ kinh hoảng, ngồi trên nhuyễn tháp mà vẫn còn bất an, khẽ vỗ ngực thở hổn hển, trên mặt có nét buồn rầu, mơ hồ lại mang theo mấy phần hưng phấn không che giấu được. Ninh Quý tần nắm chặt lấy tay Hoài Tổ, giọng nói run rẩy, mang theo vài phần tự vị không biết nên khóc hay nên cười: "Hoài Tổ, ta nên làm gì đây?"

Hoài Tổ cẩn thận nhìn Ninh Quý tần, thấp giọng nói: "Nương nương là đang nói đến... Đại Hoàng tử?"

Ninh Quý tần cắn chặt môi, có chút run rẩy: "Ta chưa từng hy vọng xa vởi những thứ không thuộc về mình, nhưng hiện giờ... Đại Hoàng tử là trưởng tử!"

Hoài Tổ chỉ là một cung nữ, tuy kiến thức không nhiều, nhưng một lòng trung thành vởi Ninh Quý tần, thấp giọng nói: "Nương nương đang nghĩ tới ngôi vị Hoàng đế sao?"

Cả người Ninh Quý tần cứng lại, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi: "Đây là lời đại nghịch bất đạo, ta không dám nghĩ đến". Sau đó về mặt từ từ thay đổi có chút vận vẹo: "Nhưng ta lại không thể không nghĩ tới."

Từng giọt từng giọt nước mắt của Ninh Quý tần rơi xuống, giọng vẫn còn bình tĩnh: "Hoàng hậu có đích tử, nhưng vẫn còn đang mặc tã. Từ xưa đến nay, chưa từng có sự sách nào nói rằng trẻ sơ sinh sẽ kế vự, huống chi đây lại là đất nước lấy trường làm vua! Có nhiều người quan tâm đến Đại Hoàng tử của bốn cung, sao bốn cung có thể không ham muốn đây! Nếu như bốn cung không mưu tính, thì không có nghĩa là người khác cũng không mưu tính, bốn cung và Đại Hoàng tử không thể cứ ngồi đó mà chờ chết!"

Hoài Tổ cũng trở nên sợ hãi, nói: "Vậy nương nương, chúng ta nên làm thế nào cho phải đây?"

Ninh Quý tần lắc lắc đầu, nói: "Truyền lời cho Đại Hoàng tử, không để nò hành động thiếu suy nghĩ, hoàng tự cuối cùng còn phải xem ý của Hoàng thượng và tông thất như thế nào. Mà hậu cung, Hoa Phi đã chủ động đi hầu bệnh, cho dù Hoàng hậu và Trịnh Phi muốn gây khó dễ cho ta, cũng không có biện pháp nào thật sự tốt."

Ninh Quý tần nắm chặt tay, nói: "Chọn nấy món lễ vật quý, đưa đến Thượng Dương cung, nói vởi Hoa Phi đây là tẩm lòng của ta, vạn lần mong nàng ấy bình an."

Hoài Tổ gật đầu: "Nò tỷ đã hiểu."

Cuối cùng Ninh Quý tần lắc lắc đầu nói: "Bốn cung không biết tranh thủ, không thể cho Đại Hoàng tử một ngoại tộc vững mạnh, nếu không bốn cung cũng không ngồi chờ, mà chủ động xuất chiêu rồi".

Ngọc Hoa cung

Trịnh Phi vẫn tỏ ra bình tĩnh như trước, so vởi Hoàng hậu và Ninh Quý tần hoảng hốt khẩn trương thì Trịnh Phi thật sự là quá mức bình tĩnh rồi.

Nhiễm Phong thấy vẻ mặt bình tĩnh của nương nương nhà mình, thận trọng nói: "Nương nương, chuyện hôm nay...."

Trịnh Phi lắc đầu một cái, đi vào Phật đường, dâng hương lễ Phật, trên mặt dần dần lộ ra vẻ bi thương: "Bốn cung gả cho Hoàng thượng cũng hơn mười một năm, từ ngày vào phủ cũng không có bao nhiêu sủng ái. Trong lòng Hoàng thượng, chẳng qua bốn cung chỉ là một phủ hiệu Trịnh thị, coi trọng nhưng không miễn cưỡng bản thân để yêu thương bốn cung."

Nhiễm Phong thấy nương nương hồi tưởng lại chuyện quá khứ, cũng trầm mặc, đôi mắt đen lầy nhìn Trịnh Phi, mang theo vài phần đau lòng và lo lắng.

Trịnh Phi vẫn quý trước Phật, tiếp tục nói: "Bốn cung nghĩ rằng, bốn cung hẳn cũng có hận, không có dung mạo, không có sủng ái, không có hài tử, giữ phân vị cao và cung điện trống rỗng thì có ích gì? Nhưng hiện giờ, bốn cung đã có hài tử, Hoàng thượng vẫn nhớ đến nhiều năm tình nghĩa, lại không ngờ..."

Nhiễm Phong nhìn từng giọt nước mắt trong suốt của Trịnh Phi rơi xuống, quý bên cạnh Trịnh Phi khuyên như: "Hoàng thượng sẽ không có chuyện gì, nương nương bảo trọng thân thể."

Trịnh Phi lắc đầu một cái, lại cười ra tiếng, thanh âm nhẹ bẫng: "Không, bốn cung lại mong đợi Hoàng thượng có chuyện."

Nhiễm Phong bị lời của Trịnh Phi dọa, toàn thân đều run rẩy, vội cúi đầu xuống, trán chạm vào nền đất, không dám lên tiếng.

Ngữ điệu của Trịnh Phi vẫn xa xăm như trước: "Vốn Nhị Hoàng tử chỉ là một chỗ dựa của bốn cung, nhưng bây giờ nếu như Hoàng thượng có gì bất trắc, thì Nhị Hoàng tử sẽ là àt chủ bài, bốn cung sẽ có cơ hội trở thành Hoàng Thái hậu!"

Nhiễm Phong từ từ ngừng đầu lên khuyên như: "Nương nương người chớ nên manh động. Trước hết, chưa nói đến chuyện Hoàng thượng bệnh nặng có chữa trị được hay không, nếu thật sự đi tới bước kia, vẫn còn có Tam Hoàng tử là đích tử, cùng vởi Đại Hoàng tử là trưởng tử. Nương nương, chuyện này có thể liên quan đến tính mạng người thân đây".

Trịnh Phi nhàn nhạt nhìn Nhiễm Phong một cái, bình tĩnh nói: "Lập đích dĩ trưởng bắt dĩ hiền, lập tử dĩ quý bắt dĩ trưởng [1]."

Nhiệm Phong từ từ suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Trịnh Phi, nghi ngờ nói: "Ý của nương nương là?"

Trịnh Phi chậm rãi nói: "Nội dung của hai câu này chỉ rõ rằng đích trưởng tử là người thừa kế, nhưng Tam Hoàng tử chúng ta là trẻ sơ sinh, đứa bé sơ sinh thì làm sao thống trị quốc gia được? Hoàng thượng có thể yên tâm đem giang sơn rộng lớn như vậy giao cho một đứa nhỏ năm tháng sao? Hơn nữa, trẻ nhỏ trước ba tuổi cũng rất dễ chết yểu, Hoàng thượng là minh quân, không thể không nghĩ tới điều này. Nếu truyền ngôi cho đích tử rồi đứa trẻ sơ sinh kia không còn, vậy thì ngôi vị Hoàng đế sẽ lại hỗn loạn."

Nhiệm Phong ngược mắt lên, hỏi nhỏ: "Vậy nương nương cho là?"

Trịnh Phi rừ mắt xuống: "Lập tử dĩ quý bất dĩ trưởng, câu này ý nói chỉ có đích tử mới có tư cách thừa kế tước vị và tài sản được truyền lại từ đời cha. Cho dù thứ tử có ra đời sớm hơn đích tử cũng không thể vượt quá bốn phần hoặc rình rập quyền lợi. Thế nhưng, nếu như đích tử bị loại bỏ, vậy ý của câu này phải thay đổi rồi. Đại Hoàng tử là trưởng, nhưng thân mẫu chỉ là Quý tần, xuất thân nhà quan lại bình thường. Mà mẫu phi của Nhị Hoàng tử là bốn cung, đứng hàng Phi vị, xuất thân nhà tướng, đương nhiên là cao quý hơn. Lập tử dĩ quý bất dĩ trưởng, Đại Hoàng tử không phải là đối thủ của Nhị Hoàng tử! Bốn cung chiếm phần thắng cao nhất!" Tinh quang trong mắt Trịnh Phi lóe lên.

[1]: *Lập đích lấy trưởng không lấy hiền, lập tử lấy quý không lấy trưởng: ý nói trong thời đại phong kiến, tước kế thừa hoàng vị hoặc chức quan, tài sản được truyền thừa theo câu nói trên. Tức chỉ lập đích, nếu có nhiều đích tử thì sẽ chọn người lớn tuổi nhất theo câu "lấy trưởng vì tôn", hoặc "huyênh trưởng như cha". Cho dù người lớn nhất có ngu ngốc thì cũng thế, chỉ cần còn sống là được. Trong những đứa con, con của chính thế là đích tử, tức quý trọng nhất, còn con của thế thiếp thì gọi là thứ tử, thân phận không tôn quý bằng. Do đó nếu đích tử chết rồi, mới đến lượt thứ tử truyền thừa, nên mới gọi là lấy quý không lấy trưởng. (Dịch theo Bạchh)*

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32: Phó Thác

Edit: Phương Tu chung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Sau khi từ Kiến Chương cung về, Hoa Thường liền cho truyền nữ quyến trong nhà vào cung. Hoàng hậu cũng không hề khách khe, lập tức phê chuẩn. Buổi chiều, Hoa Thường đã có thể gặp lại người thân của nàng.

Thục Dực cẩn thận bưng trà tiến vào, trầm mặc hành lễ.

Hoa Thường tiếp nhận chung trà bạch ngọc, nhấp một ngụm, có chút kinh ngạc nhìn về phía Thục Dực, lên tiếng hỏi: "Thục Dực, người biết bốn cung không dùng loại trà Lục An này."

Thục Dực rừ mắt xuống, thấp giọng trả lời: "Chỉ là bởi vì trong tên trà này có một chữ "An", mang hàm ý may mắn."

Hoa Thường nghe vậy thì trầm mặc, khẽ nhếch môi cười, sau đó uống cạn sạch trà trong chén.

Toàn bộ Thượng Dương cung đều im lặng. Bốn cung nữ, thái giám nhanh nhẹn ở khâu thu thập tin tức nhất, biết chủ tử của mình sắp phải làm chuyện gì, nên cứ lặng lẽ làm việc, cố gắng giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân, dường như toàn bộ Thượng Dương cung đều trống rỗng không người.

Lan Chi từ ngoài cửa tiến vào, cúi người hành lễ, trên mặt cũng ẩn chứa nét bi thương, lên tiếng nói: "Nương nương, phu nhân, Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, Nhị tiểu thư đều đã đến rồi, đang ở ngoài cung tiếp chi."

Hoa Thường lộ ra nụ cười, vội vàng nói: "Mau truyền vào."

Lan Chi hành lễ trả lời, bước chân vội vã đi ra ngoài.

Hoa Thường hỏi Thục Dực: "Trang dung của bốn cung có ổn thỏa không? Mẫu thân coi trọng nhất là quy củ, nếu như thấy phục sức của bốn cung không nghiêm chỉnh, chắc chắn sẽ rất tức giận."

Thục Dực cố nén nước mắt, khàn giọng nói: "Nương nương không có gì là không thích hợp, phu nhân cũng sẽ không tức giận."

Hoa Thường tiếp kiến mệnh phụ ở nội điện.

Hoa Thường thấy Lan Chi dẫn mẫu thân và những nữ quyến khác tiến vào, cảm thấy sống một ngày như băng một năm, rốt cuộc cũng được gặp lại rồi.. Một năm có thể tương đương hai, ba lần, nỗi nhớ gia đình đã khắc sâu đến tận xương cốt.

Hoa Phu nhân mặc trang phục Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, thấy Hoa Thường liền khấu đầu hành lễ: "Thần phụ khấu kiến Hoa Phi nương nương, thành an nương nương, nương nương cát tường."

Phía sau Hoa Phu nhân là hai tức phụ và một nữ nhi, đều không có phẩm cấp cáo mệnh, chỉ ăn mặc trịnh trọng một chút, cũng khấu đầu hành lễ.

Hai mắt Hoa Thường đã sớm đầm lệ, nâng mẫu thân đứng dậy, cười nói: "Mẫu thân đa lễ, đại tẩu, nhị tẩu, nhị muội cũng mau đứng lên đi."

Hoa Phu nhân ngừng đầu nhìn nữ nhi, cũng vạn phần bi thống, giọng khàn khàn nói: "Nương nương gầy đi nhiều rồi."

Hoa Thường vươn tay sờ hai má của mình, cười nói: "Cây ở đâu nào, mẫu thân cứ trêu chọc nữ nhi, chỉ là mùa hè nóng bức nên ăn mặc ít lại, nhìn có vẻ thon thả hơn mà thôi."

Trong điện chỉ còn hai cung nữ là Lan Chi và Thục Dực. Lan Chi mang ghế dựa ra mời bốn người cùng ngồi xuống.

Hoa Thường cũng không ngồi ở ghế chủ vị mà ngồi bên cạnh Hoa Phu nhân, dường như nhớ lại ngày tháng ở nhà làm cô nương, ở bên cạnh mẫu thân làm một vài đồ thủ thiếp, nghe kể chuyện trong nhà, tự tại an nhàn.

Hoa Phu nhân vươn tay cầm lấy tay Hoa Thường, hỏi cúi đầu, để người khác không nhìn ra được vẻ mặt, lên tiếng nói: "Thần phụ nghe nói nương nương muốn đi hầu bệnh.. Về việc này, nương nương làm rất tốt, Hoa gia chúng ta đều là người có phẩm cách như thế."

Hoa Thường nghe được trong lời nói của mẫu thân có đau xót và vui mừng, trong lòng nàng có cảm xúc nói không nên lời.

Đây là thế gia vọng tộc, không phải là không đau lòng cho nữ nhi của mình, thế nhưng thế gia qua các đời luôn đặt giáo huấn và gia phong lên hàng đầu, chính là phẩm cách và hành vi trong đời sống thường ngày.

Hoa Thường nghẹn ngào một hồi, ngừng đầu cười rồi gạt đầu một cái: "Nữ nhi đã biết."

Hoa Phu nhân mỉm cười, trong lòng khó chịu nhưng cũng không biết phải nói cái gì, cuối cùng vẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười: "Nương nương phải tự mình bảo trọng."

Hoa Thường nghe một câu nói đơn giản này xong, không cảm được nước mắt mà tuôn trào, tẩu tử và muội muội bên cạnh cũng vội lau nước mắt.

Hoa Thường lắc đầu, xoa tay cười nói: "Bốn cung không có việc gì. Mọi người trong nhà vẫn tốt cả chứ? Công việc của tổ phụ ở bên ngoài như thế nào? Thân thế phụ thân có khỏe mạnh không? Cũng không biết kỳ thi mùa xuân của các ca ca sẽ như thế nào nữa."

Bây giờ đại tẩu nhìn vẻ cùng trầm ổn, cả người cũng trở nên ổn nhuận, khẽ lên tiếng: "Nương nương không cần lo lắng. Tất cả mọi người trong nhà đều bình an, thân thế phụ thân khỏe mạnh, việc học hành của tam đệ và đường đệ cũng không tồi."

Hai mắt Hoa Thường ngấn lệ, gạt đầu cười nói: "Tất cả thuận lợi là tốt rồi. Ta ở trong cung cũng rất tốt, Hoàng thượng đối đãi với ta không tệ."

Muội muội của Hoa Thường - Hoa Dung, vẫn còn là một tiểu nữ hài non nớt, nhín tí tý Hoa Thường một thân to tựa thêu hoa, thế nhưng đường nét hoa văn trên y phục lại sinh ly tử biệt, dường như toàn bộ cung điện xa hoa bởi vì khí thế của vị chủ nhân này mà trở thành một hồ đen dọa người, vẻ mặt Hoa Dung sợ hãi, không dám lên tiếng nói chuyện.

Hoa Thường không chú ý đến sắc mặt của muội muội, cho dù để ý đến, chỉ sợ lúc này cũng chẳng có tâm tư an ủi.

Hoa Phu nhân cẩn thận nhìn Hoa Thường, ngăn ngăn nước mắt, nức nở nói: "Nương nương còn muốn giao phó gì không?"

Hoa Thường lắc đầu, thấp giọng nói: "Lần này bốn cung đi, không biết còn có thể gặp lại nhau hay không. Nếu như không có duyên, mệnh nữ nhi không tốt, mẫu thân cũng không cần thương tâm, kiếp sau, nữ nhi nguyện lại đầu thai vào Hoa gia."

Hoa Phu nhân nhịn rất lâu, cuối cùng cũng không cảm được lệ tuôn rơi, quay đầu nhắm chặt hai mắt, bói rồi lấy khăn tay lau đi.

Hoa Thường quay qua nói với Lan Chi: "Lấy đồ ra đây."

Lan Chi hành lễ rồi đi ra cửa, một lát sau dẫn theo một loạt các tiểu cung nữ tiến vào, mỗi tiểu cung nữ đều bưng tráp đồ thắp, bên trong chứa vài vốc trang sức, và những loại dược phẩm vô cùng trân quý.

Hoa Thường nhìn lướt qua các khay, sau đó nói: "Mẫu thân hãy mang những thứ này về đi, xem như là để tưởng niệm."

Hoa Phu nhân không từ chối, nước mắt tuôn tràn, khấu đầu tạ ơn. Hoa Thường nhìn mẫu thân của mình quỳ trên mặt đất, che miệng kìm lại tiếng nức nở.

Đột nhiên Hoa Thường có chút hồi hận, nàng xung phong đi hầu bệnh, chính là liều mạng đánh cược đường sống của mình. Một khi Hoàng thượng chuyển nguy thành an, vậy địa vị của nàng sẽ không còn giống như trước nữa, không còn là danh hiệu thế gia ở hậu cung như hiện tại nữa.

Lũ một vạn bước mà nói, cho dù cuối cùng vẫn như cũ, không thể xoay chuyển trời đất, bản thân nàng cũng nhiễm kao phôi, nhưng là nữ nhân cuối cùng hầu bên cạnh Hoàng đế, có lẽ Hoàng đế sẽ cho người nhà của nàng một đường lui thật tốt.

Chỉ là nàng không muốn ngồi không mà chờ đợi. Mặt thể trước kia đã dạy cho nàng biết, chờ đợi chỉ đem lại sự hủy diệt mà thôi. Nhưng mà bây giờ nhìn những giọt nước mắt của người thân, và sự đau khổ khi phân ly, nàng lại bắt đầu mềm yếu, đây chính là nữ nhân.

Hoa Thường nhắm mắt, xua đi tia do dự cuối cùng, khẽ nói: "Sắc trời cũng đã muộn, đưa mẫu thân rời cung đi."

Lan Chi và Thục Dược yên lặng gạt nước mắt, đám người Hoa Phu nhân quỳ xuống đất bái lạy: "Thần phụ xin cáo lui, nương nương bảo trọng."

Bởi vì bây giờ là thời điểm đặc biệt, Hoa Thường triệu kiến nữ quyến được chính miệng Thái hậu đáp ứng, cho nên khi đám người Hoa Phu nhân rời đi, cũng không cần phải tạ ơn lần nữa khi ra khỏi Vị Ương cung.

Tiền người thân rời đi, Hoa Thường mềm rũ người nằm trên giường, trong lòng lại càng thêm kiên định. Đúng vậy! Chẳng phải nàng tiến cung để bảo hộ gia tộc sao? Hiện tại bất luận sống hay chết, Hoàng thượng đã có thể nhìn thấy phẩm cách thế gia của nàng, cũng coi như là ở hiền gặp lành.

Sau khi dùng xong bữa tối chẳng có mùi vị gì, Hoa Thường nghe cung nữ tiến vào bẩm báo: "Thưa nương nương, Thục phi đến thăm."

Lan Chi nâng Hoa Thường dậy, đi về phía chính điện.

"Sao tỷ tỷ lại đến đây? Nếu như có chuyện gì thì sai người nói một tiếng, để muội muội đến cung của tỷ tỷ là được". Hoa Thường bước nhanh tới, nắm chặt tay Thục phi, lo lắng nói: "Hôm nay tỷ tỷ vẫn còn động thai khí, sao lại không cần thận như thế này?"

Cả người Thục phi đều tiêu tụy, mắt phượng sưng đỏ, khẽ ngẩng đầu lên nhìn Hoa Thường, lên tiếng nói: "Tỷ tỷ đến quả thật là có việc. Chiều nay muội muội triệu kiến gia quyến, tỷ tỷ không tiện quấy rầy, không còn cách nào khác nên muộn như thế này còn đến làm phiền muội muội."

Hoa Thường kéo tay Thục phi đi vào nội thất, ngồi xuống giường, chạm rãi nói: "Sao tỷ tỷ lại nói lời khách khí như vậy? Chúng ta là tỷ muội, có quấy rầy gì đâu."

Thục phi một tay che bụng, một tay lôi kéo Hoa Thường, bi thương nói: "Tỷ tỷ mong chờ hài tử này nửa đời người, bây giờ có được, vui mừng khôn xiết. Nhưng mà hiện tại xem ra, đưa nhỏ này đến thật không đúng lúc."

Hoa Thường hiểu ý tứ của Thục phi, thấp giọng nói: "Ta biết là tỷ tỷ lo lắng cho Hoàng thượng, hy vọng có thể hầu hạ bên cạnh người, chỉ là tỷ đang có thai nên không thể đi được. Thật ra hài tử là bảo bối trời ban, chắc chắn Hoàng thượng cũng hy vọng tỷ có thể tốt lành, bảo trọng thân thể, sinh hạ một tiểu Hoàng tử khỏe mạnh. Tỷ tỷ yên tâm, nhất định muội sẽ thay cả phần của tỷ tỷ, chăm sóc Hoàng Thượng thật chu đáo."

Thục phi nâng tay lên, vuốt ve mặt Hoa Thường rồi nói: "Muội muội còn trẻ như thế, trẻ như vậy... Ta biết muội một lòng với Hoàng thượng. Muội muội xuất thân cao quý, tiến cung cũng thuận buồm xuôi gió, vốn không cần phải tranh đoạt cái gì, khoan thai an yên mà sống. Bây giờ lại nguyện ý đánh cược tính mệnh đi hầu bệnh, ta biết muội muội nhất định là đối với Hoàng thượng tình sâu vô cùng."

Hoa Thường nhìn Thục phi, trong lòng lại có chút thương xót nữ nhân này. Ở hậu cung này, e là cũng chỉ có duy nhất một mình Thục phi là thật lòng đối với Hoàng thượng, tình cảm sâu đậm mà thôi.

Hoa Thường cúi đầu lên tiếng: "Chính muội còn không rõ tình cảm của mình, nhưng muội biết tâm ý của tỷ tỷ đối với Hoàng thượng. Muội không muốn tranh đoạt điều gì, chỉ mong thân thể Hoàng thượng khỏe mạnh, tỷ muội hòa thuận vui vẻ."

Khuôn mặt Thục phi đầy nước mắt: "Yêu một người vô cùng khổ, bây giờ muội cũng nhảy vào trong bể khổ rồi. Ta đau lòng cho muội, nhưng cũng vui vẻ thay cho Hoàng thượng, thêm một người yêu hần, hẳn sẽ hạnh phúc hơn đúng không?"

Hoa Thường nhìn Thục phi không ngừng bi thương, khẽ an ủi: "Tỷ tỷ đừng nên khóc, còn phải nghĩ cho tiểu Hoàng tử trong bụng tỷ nữa."

Thục phi vội lấy khăn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Hôm nay tỷ tỷ đến, chỉ muốn khẩn cầu muội muội, chăm sóc Hoàng thượng thật tốt, tỷ tỷ ở đây tạ ơn muội!"

Dứt lời Thục phi liền quỳ xuống mặt đất, khấu đầu thật sâu.

Hoa Thường hoảng sợ, vội vàng nâng Thục phi dậy, miệng trách cứ: "Tỷ tỷ làm gì vậy? Tỷ tỷ đang có thai trong người, sao lại làm ra chuyện nguy hiểm như thế này chứ? Huống chi, cho dù tỷ không nói, muội cũng sẽ chăm sóc cho Hoàng thượng thật tốt."

Thục phi lắc đầu nói: "Ta biết nhất định muội sẽ tận tâm tận lực, chỉ là nếu ta không cảm tạ muội, trong lòng sẽ vô cùng bất an. Muội thành toàn phần tâm ý này của ta đi, được không?"

Hoa Thường thờ dài bất đắc dĩ, hình như đã hiểu rõ vì sao mười mấy năm nay, vị Thục phi này được thịnh sùng không suy rồi. Người cho đi một phần chân tâm, người khác chỉ cảm thấy nửa phần chân tình. Thật sự Thục phi đã bỏ ra hai mươi phần chân tâm, cho nên Hoàng đế mới cảm nhận được tấm lòng sâu sắc của Thục phi, nguyện ý sùng ái nàng ấy. Mà các phi tần khác chỉ bỏ ra năm sáu phần thật tình, thì làm sao có thể mưu cầu nam nhân tôn quý nhất thiên hạ yêu người đây?

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 33: Nữ Nhân Đẹp Nhất

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hoa Thường ăn vận đơn giản đi đến Kiến Chương cung, trong số các cung nữ của mình, nàng chỉ mang theo nỗi Thục Dược. Thục Dược là người trầm ổn lại trung tâm, mang theo nàng cũng coi như có thêm một người để chăm sóc.

Hoa Thường ngồi kiệu đi một đường từ Thượng Dương cung thẳng đến Kiến Chương cung. Hiện tại Kiến Chương cung gần như đã phong toà hơn phân nửa, ra vào nghiêm ngặt, mang theo cảm giác bức bách ngay cấp, trong không khí lan tràn tư vị tuyệt vọng.

Đến bên ngoài Kiến Chương cung, bước xuống kiệu, Hoa Thường lập tức thẳng người cúi đầu, đứng một bên đợi tuyên triệu.

Chỉ chốc lát sau, cửa cung kéo kẹt mở ra, Trần Hi từ bên trong đi đến, hành lễ cung kính nói: "Nô tài tham kiến Hoa Phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường gật đầu đáp lại, thấp giọng nói: "Công công miễn lễ, công công vất vả rồi."

Trần Hi cũng gầy đi rất nhiều, nụ cười mang theo vài phần chua xót: "Nô tài không vất vả, tạ nương nương quan tâm. Mọi nương nương đi theo lão nô, Hoàng thượng đã sắp xếp cho người ở nhĩ phòng [1] bên trái thiên điện. Nơi đó tuy hơi nhỏ hẹp nhưng xung quanh yên tĩnh, cách chủ điện cũng khá xa. Hoàng thượng nói, người không cần hầu hạ bên cạnh đâu, bệnh dễ lây nhiễm, không phải chuyện đùa."

[1] Nhĩ phòng: Trong kiến trúc nhà của người Hán, ngoài gian phòng chính ra, hai bên có thêm một hoặc hai phòng nữa, chiều sâu và chiều cao đều nhỏ, vì ở hai bên của chính phòng trông như hai cái tai nên được gọi là nhĩ phòng.

Hoa Thường đi theo phía sau Trần Hi, mở miệng nói: "Bồn cung phụng ý chỉ của Thái hậu nương nương, trước mắt đến đây hầu bệnh. Bất luận Hoàng thượng có ý gì, bồn cung nhất định phải hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng."

Vành mắt Trần Hi đỏ lên, nghe thấy sự kiên định trong lời nói của Hoa Thường, trả lời: "Tuy tâm ý của nương nương vậy." Lời nói không dễ nghe, nhưng ngữ khí lại có phần mềm mỏng.

Hoa Thường vào nhĩ phòng, sắp xếp lại các đồ dùng hằng ngày mà nàng đã mang đến.

"Thục Dược, bồn cung biết người trung tâm, trong lòng bồn cung cũng chỉ muốn tốt cho người thôi. Trước hết tạm thời người cứ ở lại đây, bồn cung đi cầu kiến Hoàng thượng."

Thục Dược muốn hầu hạ bên cạnh nương nương nhà mình, nhưng cũng biết bản thân nàng không có tư cách bước vào tầm điện của Hoàng thượng, chỉ có thể lo lắng trả lời: "Nô tỷ đã biết."

Hoa Thường vừa ra khỏi cửa thì có tiểu thái giám dẫn đường, nói ra thì đây là lần đầu tiên Hoa Thường bước vào Kiến Chương cung. Trước đây Hoàng thượng triệu hạnh nàng, vì để thể hiện sự sùng ái nên Hoàng thượng luôn chủ động đến Thượng Dương cung.

Đi chưa đến một khắc đã tới cửa lớn của chính điện.

Hoa Thường ngẩng đầu, dường như toàn bộ chính điện đều bị phong tỏa. Tất cả các cánh cửa đều được đóng kín, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một vài bóng người đang bận rộn. Bên ngoài lại có rất nhiều tiểu thái giám và cung nữ đang đứng canh giữ. Người nào cũng nhìn thờ chờ đợi sai bảo.

Trần Hi từ bên trong đi ra, nhìn Hoa Thường rồi thờ dài nói: "Hoàng thượng đã ân chuẩn, nương nương vào đi."

Hoa Thường hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi bước vào cung điện, nơi mà sẽ quyết định cả cuộc đời này của nàng.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường đi vào nội thất, xuyên qua tấm rèm màu vàng sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy một người đang nằm trên giường, liền cúi người hành lễ.

"Đứng dậy đi." Một giọng nói khàn khàn truyền đến.

Hoa Thường đứng lên, chủ động đi về phía trước, vén rèm lên rồi bước đến gần long sàng.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi Hoa Thường nhìn thấy nam nhân nằm trên giường kia, vẫn phải lắp bắp kinh hãi. Nàng nhớ mang máng lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng đế, hần cao lớn cường tráng, gương mặt mang ý cười ôn hòa. Mà hiện giờ, nam nhân này đang nhắm nghiền mắt lại, lồng ngực phập phồng, gầy gò hơn trước rất nhiều, sắc mặt vàng vọt như nền, xương gò má đỏ búng, sắc môi tái nhợt.

"Hoa Phi tới rồi à." Đột nhiên Hoàng đế mở mắt, lên tiếng nói.

Hoa Thường có chút kinh hãi, trước kia khi tiếp xúc, cơ bản Hoàng đế đều rất ôn nhu, thế nhưng bây giờ đôi mắt của hắn vừa sắc bén lại vừa thâm thúy, loé sáng như ánh đao, gần như không giống một người bệnh.

Hoa Thường hành lễ nói: "Vâng."

Hoàng đế cẩn thận nhìn gương mặt Hoa Thường, sau đó chậm rãi nói: "Không phải đã bảo nàng đợi ở nhã phòng cho thuận tiện à, vì sao còn tới đây?"

Hoa Thường cúi đầu trả lời: "Thần thiếp tới để hầu bệnh, không phải tới ngắm phong cảnh."

Đột nhiên Hoàng đế ho khan, tay vò ngực, bộ dạng như rất khó chịu. Hoa Thường vội vàng tiến đến, đỡ Hoàng đế dậy, một tay nhẹ nhàng đấm sau lưng hắn, một tay vuốt vuốt ngực hắn.

Qua một hồi lâu, Hoàng đế mới đỡ hơn, nhẹ giọng nói: "Trẫm không sao."

Hoa Thường nhẹ nhàng đỡ Hoàng đế nằm xuống, điều chỉnh vị trí cho gối ngọc một chút, mềm mại nói: "Thần thiếp sẽ luôn hầu sẵn ở đây, Hoàng thượng có gì không thoải mái thì cứ nói với thần thiếp, đừng nên chịu đựng. Toàn bộ Thái y đều đợi ở bên ngoài, Hoàng thượng không cần sợ thấy giầu bệnh đâu."

Một tiểu cung nữ tiến lên, tay bưng cái khay màu vàng, bên trong là chén thuốc đen ngòm. Tiểu cung nữ quỳ xuống, hai tay gieo cao khay đựng lên rồi nói: "Hoàng thượng nên dùng thuốc rồi ạ."

Nhìn神色 của tiểu cung nữ thì chỉ là một cung nữ nhĩ đẳng, thế nhưng Hoa Thường không dám khinh thường. Lúc này có thể ở lại trong Kiến Chương cung hầu hạ, nhất định đều là tâm phúc mà Hoàng thượng tín nhiệm

"Đưa cho ta, ta sẽ hầu hạ Hoàng thượng dùng thuốc." Hoa Thường ôn hoà nói, tiếp nhận chén sứ hoa màu xanh lam kia. Nàng cầm lấy cái muỗng bằng sứ thanh hoa trong khay, nhẹ nhàng khuấy vài cái, nếm thử độ nóng, trong miệng toàn là hương vị đáng chết.

Sau đó nàng ngồi vào mép giường, đưa muỗng thuốc đến bên miệng Hoàng đế: "Hoàng thượng, người uống thuốc đi, tuy có chút đắng nhưng đã có mứt hoa quả rồi."

Hoàng đế chậm rãi hé miệng, tùy ý để Hoa Thường dứt thuốc, cứ sau ba bốn muỗng thuốc, Hoa Thường liền dứt cho hắn một miếng mứt hoa quả.

Qua chừng một khắc sau, mới xem như uống xong chén thuốc này.

Hoa Thường đặt chén thuốc lại vào khay, khẽ nói với tiểu cung nữ: "Đem về đi."

Tiểu cung nữ nhún người hành lễ: "Vâng, nô tỳ xin cáo lui."

Hoàng đế nằm xuống, nhắm mắt lại, hơi kéo ra một nụ cười khổ: "Hoa Phi, sao nàng lại tới đây? Nơi này còn đáng sợ hơn cả đầm rồng hang hổ, chẳng lẽ công lao hầu bệnh còn quan trọng hơn sinh mạng của bản thân sao?"

Hoa Thường khẽ rũ mi xuống, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp là phi tần của Hoàng thượng, không phải công lao, mà là bổn phận."

Hoàng đế sững sốt một chút nói: "Bổn phận... Trẫm có vô số phi tần, sao chỉ mình nàng có bổn phận vậy?"

Hoa Thường thấp giọng giải thích, nói: "Hoàng hậu nương nương tọa trấn ở hậu cung, không có cách gì để thần phẫn. Thực phi tỷ tỳ lại đang mang thai nên cũng không thể hầu hạ. Phi tần còn lại tuy rất nhiều nhưng thần thiếp là người đứng đầu, tất nhiên người đảm nhận không thể giao cho ai khác ngoài thần thiếp."

Hoàng đế nhắm mắt lại, dường như chỉ có làm như vậy thì nước mắt mới không chảy ra.

Tiểu phi từ thế gia chính trực này, dường như vĩnh viễn chỉ có mình nàng mới có thể dùng ngữ khí bình thản, đạm mạc để giải thích tất cả mọi chuyện. Lại không biết rằng trong mắt người khác, đó là chuyện khó khăn biết bao nhiêu.

Một lát sau, Hoàng đế mở mắt hỏi: "Nàng không sợ chết sao?"

Hoa Thường ngây ra một lúc, bây giờ Hoàng đế nói chuyện rất thẳng thắn đó! Bởi vì do bệnh nặng nên tùy hứng sao? Nàng chỉ có thể ôn nhu trả lời: "Có ai mà không sợ chết đâu chứ, nhưng trên thế gian này, có rất nhiều chuyện so với chết còn quan trọng hơn."

Dường như trong đôi mắt đen láy của Hoàng đế có một loại tâm tính đang dâng trào cuộn cuộn, thanh âm trầm thấp: "Trong lòng Thường nhi, có điều gì còn quan trọng hơn cái chết?"

Hoa Thường nhìn Hoàng đế với ánh mắt chân thành, chỉ có thể chậm rãi trả lời: "Rất nhiều đấy, theo như bản thân mà nói thì thanh danh và trinh tiết của nữ nhân đều quan trọng hơn so với cái chết. Ở khía cạnh gia tộc mà nói thì gia tộc phát triển thịnh vượng, thanh danh, phẩm cách so với cái chết cũng quan trọng hơn rất nhiều. Từ thiên hạ mà nói thì Hoàng thượng là chủ thiên hạ này, tất nhiên quan trọng hơn cả vạn lần so với cái chết của thần thiếp."

Sau đó Hoa Thường chậm rãi lộ ra nụ cười, nhìn Hoàng đế nói: "Vi lễ đó, thần thiếp sợ chết, nhưng mà so với lòng thể an khang của Hoàng thượng thì làm sao thần thiếp có thể lưỡng lự đây?"

Dung nhan mỹ lệ trước mặt Hoàng đế dần dần trở nên mơ hồ. Đứng vậy, nữ nhân này đẹp phi thường, cực kỳ đẹp.

Nàng chỉ vận một chiếc áo bạch miêu [2] màu trắng rậm, thêu hoa văn màu vàng nhạt, phối với váy lụa mềm màu trắng bạc thêu hoa bách hợp. Trên đầu cũng chỉ vấn một kiểu tóc đơn giản, cài thêm một cây trâm nam ngọc trai đính sợi bạc tua rua. Trên tai và cổ tay đều không đeo đồ trang sức, cả người toát ra khí chất thuần khiết và thanh tịnh.

[2] *Bạch miêu (白描): một kiểu vẽ của Trung quốc, chỉ dùng đường nét, không tô màu.*

Nhưng mà, vì sao lại cảm thấy nàng đẹp như vậy, đẹp nhất từ trước đến giờ chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 34: Nguyên Nhân

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Mai Thái phi.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế nói chuyện với Hoa Thường chưa được vài câu đã ngủ thiếp đi. Hoa Thường cũng cẩn thận đắp chăn mỏng lên cho Hoàng thượng, bên cạnh có hai tiểu cung nữ đứng quạt, bây giờ đang là ngày hè nắng chói chang, nên nhiệt độ rất cao.

Hoa Thường lo lắng cho bệnh tình của Hoàng đế, nói với Đại Thái giám Trần Hi đang đứng bên cạnh: "Trần công công, bốn cung vô cùng lo cho bệnh của Hoàng thượng, không được ở bên cạnh chăm sóc Hoàng thượng thì bốn cung cũng không an tâm, bốn cung không quay về nhĩ phòng nữa, ban ngày ta ở trong tấm điện chăm sóc Hoàng thượng, buổi tối sẽ ở gần ngoài canh đêm và nghỉ ngơi."

Trần Hi nhìn về mặt kiên định của Hoa Thường bèn thờ dài, thấp giọng nói: "Nô tãi biết tấm lòng của nương nương. Vậy lần này nô tãi xin vượt quá phận sự một lần, thay Hoàng thượng đáp ứng."

Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng: "Đa tạ công công."

"Ta thấy công công cũng gầy đi rồi, chắc chắn là do mệt nhọc quá độ, bây giờ đang là giữa trưa, Hoàng thượng lại đang ngủ, ngài cũng nghỉ ngơi một chút đi." Hoa Thường quan tâm nói.

Trần Hi cảm động tức đầu: "Nô tài xin nhận ý tốt của nương nương, nhưng lão nô không yên tâm về Hoàng thượng. Lần này Hoàng thượng bị bệnh cũng là do nô tài bất cẩn không phát hiện ra sớm, cứ nghĩ rằng đó là bệnh cũ, kết quả lại tạo thành họa lớn như vậy, đúng là chết ngàn lần cũng không đền hết tội."

Hoa Thường thấp giọng an ủi: "Công công cũng đừng tự trách mình, hiện giờ chuyện quan trọng nhất là bảo trọng thân thể để chăm sóc Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng bình an, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng."

Trần Hi nén nước mắt, nói: "Nương nương nói phải."

Có vài tiểu cung nữ từ bên ngoài đi vào, trên tay đều bưng khay, bên trong có vẻ như là chén thuốc.

Hoa Thường nghi ngờ hỏi: "Thuốc này là sao?"

Trần Hi đứng một bên tiếp nhận thuốc, trả lời: "Đây là do Thái y kê thuốc phòng bệnh cho những người hậu hạ cạnh Hoàng thượng như chúng ta dùng, dù sao có chút gì còn hơn không. Nương nương cũng uống một bát đi, mỗi ngày hai lần."

Hoa Thường hiểu rõ gất đầu, cũng lấy một bát, cau mày uống, thuốc này vô cùng đắng chát.

Hoa Thường không chịu nổi vị đắng, tiểu cung nữ nhìn thấy liền đưa nước đường đến cho Hoa Thường, nàng cười nói đa tạ.

"Ta ở nhà hưởng phúc quen rồi, từ nhỏ thân thể cũng luôn khỏe mạnh, chưa uống qua nhiều thuốc, bây giờ đúng là có chút không quen." Hoa Thường che ngực, uống nước đường cũng cảm thấy trong miệng tràn đầy vị đắng.

Trần Hi cũng có thái độ thân cận hơn với Hoa Thường, hạ giọng an ủi: "Chỉ sợ nương nương phải chịu khổ một chút rồi, thuốc này còn phải uống thêm nhiều ngày nữa, có thể uống thuốc thật ra cũng là may mắn rồi, mấy ngày trước đã có rất nhiều người bị đưa đi vì nhiễm bệnh."

Hoa Thường cau mày, khẽ hỏi: "Thân thể Hoàng thượng vẫn luôn tốt như thế, sao đột nhiên lại nhiễm bệnh vậy? Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu?"

Trần Hi cẩn thận nhìn về phía rèm nơi long sàng sau đó thờ dài, thấp giọng nói: "Nô tài cũng không coi nương nương là người ngoài, chúng ta là người không biết có thể sống đến ngày nào, lời này, nô tài sẽ nói với nương nương."

"Hoàng thượng không chịu được mùa hè, chưa tới hè là thân thể đã thấy khó chịu, đây cũng không phải là chuyện lớn gì. Mùa hè năm nay cũng vậy, vì vậy bất luận là Thái y hay Hoàng thượng đều không quá lưu ý. Sau đó không ngờ lại chấn ra ho lao! Sau khi Hoàng thượng biết đã phong tỏa tin tức, bắt đầu tra xét thái giám cung nữ trong Kiến Chương cung."

Nói tới đây, khuôn mặt Trần Hi trở nên dửng dưng, trong giọng nói lộ ra sự thù hận sâu sắc: "Quả nhiên, Hoàng thượng bị bệnh không phải là do ngẫu nhiên. Bên trong Kiến Chương cung có hai thái giám và một cung nữ đều nhiễm phải bệnh lao, hơn nửa thời gian nhiễm bệnh đã lâu! — Là có người cố ý, cố ý nhiễm bệnh ho lao sau đó che giấu bệnh tình đến Kiến Chương cung hầu hạ Hoàng thượng."

Hoa Thường khẽ hô một tiếng, nhu mày hoảng sợ. "Ý công công là có người mưu hại Thánh thượng?"

Trần Hi gất đầu thờ dài: "Chuyện này trong Kiến Chương cung cũng không phải là bí mật, sau đó Kiến Chương cung điều đi hơn nửa hạ nhân, chỉ để lại một số người đáng tin nhiệm."

Hoa Thường không hỏi có tra được kẻ chủ mưu hay không, đây không phải là vấn đề phi tần nên hỏi, chỉ có thể thờ dài: "Hoàng thượng là thiên tử, được thần phật phù hộ, nhất định sẽ không có chuyện gì."

Trần Hi cũng mặt ù mày chau, chỉ hi vọng trên đời này thật sự có kì tích.

...

Hoa Thường dùng bữa trưa đơn giản rồi trở về tắm diện. Nàng nhẹ nhàng kéo rèm ra, ngồi bên mép giường, chỉnh lại chân, nhìn Hoàng đế vẫn đang ngủ say rồi đưa tay ra sờ lên gương mặt gầy gò kia.

Vừa nhắc tay, Hoa Thường liền cảm thấy nhiệt độ có chút không đúng, trong lòng lập tức khẩn trương, lại đặt tay lên trán kiểm tra nhiệt độ, xác định hẳn là không phải do mùa hè nên bị nóng mà là trán Hoàng thượng nóng lên!

Hoa Thường vội vàng đứng lên, thấp giọng nói với cung nữ đang đứng một bên quạt: "Truyền Thái y đến, Hoàng thượng bị sốt rồi."

Cung nữ hành lễ rồi vội vàng ra cửa.

Hoa Thường lại dặn các cung nữ khác mang một chậu nước lạnh đến, thấm ướt khăn, nhẹ nhàng lau mặt và tay chân Hoàng đế, cuối cùng đặt khăn lên trán đang sốt cao.

Chỉ chốc lát sau, mấy vị Thái y râu tóc bạc trắng đã đến.

Hoa Thường cũng không ngại tránh sang mép giường, nói: "Thái y mau đến xem đi, Hoàng thượng vốn là hơi một một chút nên đi ngủ, không ngờ lại bị sốt cao."

Mấy vị Thái y thình an Hoa Thường xong liền quỳ xuống thỉnh mạch cho Hoàng thượng.

Hoa Thường đứng một bên nhìn, trong lòng hơi nôn nóng, bất luận nguyên nhân nặng đến hầu bệnh là gì nhưng mục đích đều giống mọi người chính là mong Hoàng thượng được bình an.

Sau khi Thái y chẩn mạch xong lại thảo luận kẻ don thuốc, sau đó quỳ xuống trả lời: "Khởi bẩm nương nương, Hoàng thượng bị sốt nhẹ, tình huống vẫn tốt, nhưng cần phải chăm sóc cẩn thận hơn, một khi Hoàng thượng bị sốt cao sẽ vô cùng nguy hiểm, chúng thần đã sửa lại phương thuốc trước kia, để Hoàng thượng thay đổi phương thuốc mới."

Hoa Thường gất đầu nghiêm nghị nói: "Đi lấy thuốc đi. Bồn cung cũng định ở bên cạnh chăm sóc cho Hoàng thượng, một khắc cũng không rời khỏi!"

Thái y đặc biệt dặn dò: "Lao phổi là bệnh truyền nhiễm cực kì nghiêm trọng, tấm lòng nương nương cao thượng nhưng vẫn phải chú ý đến sức khỏe của mình. Nương nương nên uống thuốc phòng bệnh đúng giờ, không được tiếp xúc thân thể với Hoàng thượng quá nhiều, đề phòng bắt chéo."

Hoa Thường gất đầu khẽ nói: "Bồn cung xin nhận ý tốt của các vị, bồn cung sẽ uống thuốc đúng giờ. Nhưng bồn cung không tự tay hầu hạ Hoàng thượng sẽ cảm thấy không an lòng. Nếu đã đến đây tức là bồn cung đã không màng đến chuyện sinh tử, bây giờ tất cả đều vì Hoàng thượng."

Thái y cũng hết cách khuyên nhủ, hành lễ rồi lui xuống.

Hoa Thường quay trở lại ngồi xuống mép giường, tiếp tục dùng khăn thấm nước lạnh từ từ lau trán và tay chân Hoàng đế.

Đột nhiên Hoàng đế mở mắt ra, Hoa Thường hoảng sợ, quan tâm nói: "Hoàng thượng tỉnh rồi sao? Có chỗ nào không thoải mái không? Hoàng thượng bị sốt nhẹ, Thái y mới tới xem qua. Bây giờ Hoàng thượng cảm thấy thế nào rồi?"

Tuy Hoàng đế bị bệnh hành hạ gầy ốm đi nhưng đôi mắt đen lầy kia vẫn thâm trầm cơ trí, chăm chú nhìn Hoa Thường, nặng nề nói: "Trăm không sao, nàng cũng đi nghỉ đi."

Hoa Thường nghe vậy cười khẽ: "Thần thiếp gói nhất là chuyện sống, làm gì có mệt mỏi mà cần nghỉ ngơi."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Hoa Thường, nhu nhu mày, nghi ngờ nói: "Sao nàng vẫn có thể cười vui vẻ như vậy, bây giờ người ở Kiến Chương cung đều cảm thấy mây đen sừng mù, không thể cười nổi, họ đều cảm thấy mình không thể sống sót ra ngoài."

Hoa Thường mỉm môi, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng nói vậy là sai rồi, thần thiếp cười là vì Hoàng thượng quan tâm đến thần thiếp, thần thiếp vui vẻ nên cười đó thôi. Còn những người khác không cười là vì quan tâm đến sức khỏe của Hoàng thượng, sầu lo không ngớt nên không thể cười được."

Hoàng đế suy tư, gất gất đầu: "Nàng nói có lý."

Hoa Thường lại cười: "Cười nhiều một chút mới có lợi, Hoàng thượng thấy thần thiếp tươi cười tâm tình có cảm thấy tốt hơn chút nào không? Hoàng thượng là người bệnh, vốn đã có áp lực lớn tâm lý rất lớn, lúc này nên thả lỏng một chút, bình thản đối đầu với bệnh tình, điều này cũng có lợi cho việc khôi phục sức khỏe."

Hoàng đế thấy Hoa Thường triện trọng như vậy cũng hơi mỉm cười: "Thường nhi nói có lý, sau này trước mặt trăm nàng cười nhiều một chút, như vậy trăm sẽ vui vẻ."

Hoa Thường kinh ngạc nói: "Hoàng thượng cười rồi! Chỉ cần Hoàng thượng hài lòng, đừng nói là muốn thần thiếp cười một cái, bất thần thiếp vừa khóc vừa cười cũng không sao cả."

Hoàng đế cũng bị chọc bật cười, ánh mắt đen lầy nhìn Hoa Thường, bên trong tràn đầy ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 35: Chương 35: Chăm Sóc

Edit: Phương Tu dụng.

Beta: Mai Thái phi.

Mấy tiểu cung nữ nối đuôi nhau mang bữa tối vào điện.

Hiện giờ, quy cách đồ ăn của Hoàng đế không còn xa xỉ như trước nữa, bởi tẩm điện vốn là nơi nhỏ hẹp, mà Hoàng thượng lại đang bệnh, vậy nên đã cắt giảm hầu hết các loại thức ăn, chỉ để lại một số món bổ dưỡng.

Hoa Thường đích thân bày thức ăn ra bàn. Nào là tổ yến xào thịt vịt cắt lát, cút thủy tinh cắt lát, cá tuyết hoa vàng, thịt gà, canh gà rừng hầm sâm và một mâm sủi cào nhân cua.

Hoa Thường nhẹ nhàng đến bên mép giường, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, người nên dừng bữa tối rồi."

Hoàng đế vẫn chưa ngủ, chỉ đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy cười khẽ nói: "Trước khi ái phi đến, đều là người khác cho trẫm ăn. Ái phi đến, trẫm lại phải tự mình xuống giường ăn."

Mặt Hoa Thường mang theo ý cười, vén vạt áo Hoàng đế, khẽ nói: "Già rồi chỉ cách bàn ăn chục bước, sao người lại không thể xuống chứ. Cả ngày Hoàng thượng cứ nằm trên giường như thế, dù không bệnh cũng thành có bệnh, xuống giường đi lại nhiều mới tốt."

Hoàng đế dựa vào cánh tay Hoa Thường, đứng dậy, trên người chỉ mặc lớp áo trong màu vàng, nói: "Chỉ là trẫm cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không muốn đi lại."

Hoa Thường cẩn thận đỡ Hoàng đế, khuyên nhủ: "Một mới chỉ là một loại bệnh trạng. Nếu muốn đầu lại bệnh ma [1], phải khắc chế lại bệnh trạng của chúng, không thể chịu thua, càng không thể để bản thân nước chảy bèo trôi [2].

[1] 病魔: *Tiếng nhà Phật, chỉ loài ma quỷ hại người.*

[2] 随波逐流: *Được ví với thái độ tiêu cực, buông trôi, phó mặc mọi chuyện, không quan tâm.*

Hoàng đế cười khò: "Đến trẫm cũng bị tiểu nha đầu như nàng giáo huấn."

Hoa Thường cười nói: "Trong gia tộc của thần thiếp, từ khi thần thiếp còn nhỏ, cũng đã từng nghe nói có rất nhiều người mắc phải bệnh nặng, có người chịu được, có người lại không. Những người có bệnh tình chuyển biến tốt đẹp rồi khỏi hẳn, đều là những người có ý chí vô cùng kiên định và tin vào bản thân. Bọn họ không ừ rừ, không nhụt chí, kiên trì rèn luyện và trị liệu, cuối cùng cũng được hồi báo."

Hoàng đế nhường mày, không thể không nghi ngờ: "Thật sao?"

Hoa Thường cũng không nhiều lời, đỡ Hoàng đế đến trước bàn rồi ngồi xuống, nói: "Hoàng thượng mau dừng bữa đi, phải dùng nhiều một chút."

Hoàng đế cầm thìa bạc lên, nói: "Nàng dừng ăn cùng trẫm, đợi lát nữa hãy ăn cùng nhóm người Trần Hi, để Ngự Thiện phòng đưa đến thứ tốt hơn."

Hoa Thường rù rì, thấp giọng: "Thần thiếp biết Hoàng thượng sợ thần thiếp cùng dùng bữa thì sẽ lấy bệnh cho thần thiếp. Nhưng thần thiếp luôn muốn dùng bữa cùng với Hoàng thượng, như vậy mới giống người một nhà. Cho dù tương lai có thế nào, nhưng ít nhất vào giây phút này, Hoàng thượng có người thân làm bạn, cùng nhau nỗ lực, cùng nhau chiến thắng bệnh ma."

Tay Hoàng đế đang cầm thìa bỗng ngừng một chút, rồi nhắm mắt không nói gì nữa.

Hoa Thường mỉm cười cầm thìa, bắt đầu gấp thức ăn.

Ăn được một nửa, Hoàng đế lại đột nhiên ho khan. Hoa Thường vội vàng đứng dậy, vỗ nhẹ vào lưng Hoàng đế. Một tiểu cung nữ đang đứng một bên cũng lập tức dâng lên nước trà còn nóng bầy phần đến.

Hoa Thường vuốt ngực Hoàng đế, dâng nước trà lên, lo lắng nói: "Hoàng thượng là do dùng bữa bị sặc, hay do bệnh làm ho khan không ngừng vậy? Hiện giờ người cảm thấy thế nào?"

Hoàng đế uống mấy ngụm trà, chậm chạp lắc đầu: "Trẫm không có việc gì. Vừa nãy uống canh có chút vội vàng nên mới bị sặc, không ngăn được ho khan vài tiếng."

Hoa Thường nhận lấy chén trà Hoàng đế vừa uống xong, lấy khăn thấm quanh khòm miệng Hoàng đế, lo lắng nói: "Đợi lát nữa Hoàng thượng dùng bữa xong lại tuyên Thái y đến khám. Dù sao hôm nay cũng đổi phương thuốc, để Thái y khám xem có hiệu quả không."

Hoàng đế gật gật đầu: "Nàng mau dùng bữa đi, ăn nhiều một chút."

Hoa Thường trở lại chỗ ngồi của mình, mỉm cười nói: "Hoàng thượng mới là người nên ăn nhiều, ăn xong người còn uống thuốc nữa."

"Trẫm ăn uống không được tốt lắm, có khi cảm thấy đói, nhưng thức ăn vào rồi miệng đã cảm thấy nuốt xuống là chuyện vô cùng khó khăn, dù một miếng cũng không muốn." Hoàng đế thở dài, miễn cưỡng gấp một miếng sủi cào nhân cua.

Hoa Thường nhìn kỹ thần sắc Hoàng đế, sau đó nói: "Tuy thần thiếp không biết nhiều, nhưng có biết trước kia khá lâu, đã từng có một vị thần thích mắc ho lao, liên miên không ngừng. Nhà vị thần thích kia cũng không giàu có gì, vậy nên không có tiền để dùng những dược liệu quý báu, mẫu thân hẳn liền cho hắn dùng thức ăn bổ dưỡng, nghe nói rất có hiệu quả, tuy rằng cuối cùng vẫn không chịu đựng được mà ra đi, nhưng trước đó cũng sống thêm được bảy tám năm. Không bằng Hoàng thượng cũng thử bắt đầu từ phương diện nguyên liệu nấu ăn này."

Hoàng đế không để lời Hoa Thường nói trong lòng, nhưng nhìn bộ dáng tiêu phi từ của mình trầm tư suy nghĩ, là một nam nhân, Hoàng đế cảm thấy có cảm giác thành tựu.

Cũng bởi vì hẳn là Hoàng đế, vậy nên càng hy vọng có người quan tâm, yêu chính bản thân hắn, mà không phải là thần phận Hoàng đế mang đến cho các nàng vinh quang vô tận.

Hoàng đế nhận phần tâm ý này của Hoa Thường, mở miệng nói: "Vậy về sau, thức ăn của trẫm sẽ giao cho nàng quản lý, nàng muốn làm gì thì phân phó Ngự Thiện phòng một tiếng, để bọn họ đưa tới."

Hoa Thường có chút thụ sủng nhược kinh, chuyện này đã không đơn thuần giống sủng hạnh nữa, vậy nên nàng đứng dậy hành lễ: "Hoàng thượng đã tin nhiệm thần thiếp như vậy, tất nhiên thần thiếp sẽ tận tâm tận lực vì Hoàng thượng."

Sau khi dùng bữa tối một cách qua loa, Thái y liền tới khám.

Nửa người Hoàng thượng vẫn dựa trên đầu giường, nhưng tinh thần dường như đã tốt hơn một chút.

Thái y vẫn cung kính quý xuống bắt mạch như cũ, Hoa Thường đứng ở một bên bên nói với Thái y: "Hoàng thượng dùng cơm trưa, cơm tối không nhiều lắm, không biết vì sao mà ăn uống không ngon miệng?"

Lão Thái y khám mạch xong, quay đầu nói với Hoa Thường: "Khởi bẩm nương nương, hiện tại, về cơ bản thì bệnh tình của Hoàng thượng đã khống chế được, không còn tiếp tục chuyển biến xấu nữa. Nhưng dù sao thuốc vẫn mang theo ba phần độc, chén thuốc này có lẽ sẽ gây ức chế cảm giác thèm ăn. Hơn nữa, căn bệnh ho lao này làm cho người bệnh thống khổ vô cùng, ăn uống không ngon miệng cũng là chuyện bình thường. Nhưng dù không muốn ăn cũng phải ép bản thân ăn thật nhiều, bởi thức ăn cung cấp một phần lớn năng lượng cho cơ thể."

Hoàng đế nghe xong gật đầu, sau đó phát phát tay nói: "Trẫm đã biết, các người lui ra đi."

Mấy Thái y quý xuống hành lễ: "Chúng thần cáo lui."

Thái y đi rồi, Hoàng đế lại ho khan không ngừng, Hoa Thường ở một bên nhìn cảm thấy khó chịu.

"Hoàng thượng, đây là tuyết lê chưng đường phèn thần thiếp đã phân phó Ngự Thiện phòng làm, người dùng một chút, ít nhất có thể làm dịu cổ họng." Hoa Thường bung một chén nhỏ, thấp giọng nói.

Hoàng đế che miệng ho khan, tay có chút run run, muốn cầm lấy chén nhỏ trong tay Hoa Thường.

Hoa Thường nhìn vậy không yên tâm, đặt chén sứ Thanh Hoa một bên, nâng Hoàng đế ngồi dậy, đặt sau lưng một cái đệm mềm: "Trước tiên Hoàng thượng cứ ngồi thẳng, hô hấp thông thuận, như vậy mới không bị ho khan."

Sau đó Hoa Thường cầm chén sứ, dứt từng muỗng một cho Hoàng đế.

Hoàng đế có vẻ vô cùng ngoan, ăn hơn phân nửa chén tuyết lê chưng đường phèn, sau đó mới lại ho khan vài tiếng, nhìn biểu tình quan tâm của Hoa Thường, an ủi nói: "Trẫm không sao, nàng không cần lo lắng quá mức."

Hoa Thường rù rì, khẽ nói: "Hoàng thượng vẫn luôn nói mình không sao, nhưng thần thiếp làm sao có thể không lo lắng chứ."

Hoàng đế vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc Hoa Thường, thở dài: "Trẫm không biết nên an ủi bằng thế nào mới tốt, không đánh đập nàng lộ ra vẻ bị thương như vậy, bởi vì, nàng vốn vô cùng xinh đẹp."

Chóp mũi Hoa Thường cay cay, quả nhiên mấy lời ảm yếu của cao phú soái dù thế nào vẫn thật êm tai, làm nàng vô cùng cảm động, thấp giọng: "Hoàng thượng mới là người bệnh, vì sao còn muốn an ủi thần thiếp?"

Tiếng Hoàng đế bối vì ho khan mà dẫn trở nên nghẹn ngào, nặng nề nói: "Nam nhân nào cũng mong muốn có thể bảo hộ nữ nhân của mình, không để cho nữ nhân của mình phải thương tâm."

Hoa Thường cúi đầu, không nói rõ được đây là tư vị gì.

Hoàng thượng, người có biết, tại hậu cung này, nữ nhân vì người mà thương tâm còn ít sao? Toàn bộ đều vì người mà bị thương.

Phân vị cao, cuộc sống xa hoa, hay là phúc trạch của gia tộc, tất cả đều không sánh bằng chuyện người cười với các nàng cùng với một trái tim chân thành.

Một lát sau, Trần Hi mang theo hai cung nữ và bốn tiểu thái giám đi đến.

Hoa Thường đứng dậy nói: "Trần công công muốn làm gì vậy?"

Trần Hi khom người trả lời: "Nuơng nương, người mới đến hôm nay vậy nên còn chưa biết. Mỗi ngày, trước khi Hoàng thượng ngủ, chúng nô tỳ đều phải đổi chăn đệm một lần, rồi chiếu theo quy tắc mà thiêu hủy, tránh cho bệnh khuẩn sinh sôi."

Hoa Thường búng tỉnh đại ngộ, cười nói: "Đúng là nên như vậy."

Hoa Thường nâng Hoàng đế dậy, mấy tiểu thái giám bắt đầu mang chăn đệm và gối ngọc trên long sàng đặt vào trong rương.

Hoa Thường đỡ Hoàng đế vào nội thất, tiểu cung nữ đi theo phía sau, mang theo bộ đồ mới rồi cúi đầu dừng chân, chuyện còn lại, Hoa Thường tự mình hầu Hoàng đế thay quần áo, không nhờ người khác.

Hoàng đế hơi cúi đầu, nhìn Hoa Thường, nói: "Trẫm nghe nói hôm nay Hoàng hậu đã triệu kiến nữ quyến trong nhà, nàng nói xem hiện tại nàng ấy đang suy nghĩ cái gì?"

Hoa Thường dùng tay một chút, trong lời Hoàng thượng dường như có điều ẩn ý:

Hon nữa, hôm nay nàng phụng dưỡng bên người Hoàng thượng, ít có thời gian rời khỏi, không hề thấy người nào đến bái kiến, vậy mà Hoàng thượng vẫn biết rõ chuyện tiền triều và hậu cung trong lòng bàn tay!

Hoa Thường thấp giọng trả lời: "Hoàng thượng bị bệnh, tỳ muội hậu cung đều vô cùng lo lắng. Nhất định Hoàng hậu nương nương rất hoang mang lo sợ, chỉ có thể triệu kiến gia quyến mà tâm sự."

Hoàng thượng rũ mắt, trầm giọng nói: "Ồ trong mắt nàng, ai cũng tốt như vậy. Trẫm tốt, Hoàng hậu ở hậu cung tốt, chư vị phi tần cũng tốt."

Hoa Thường không rõ nguyên nhân ngăn đầu, nói: "Thần thiếp vốn xuất thân thế gia, đã sớm hiểu chuyện, cũng là người biết phân biệt tốt xấu, thiện ác. Nhưng thần thiếp tiền cung đã gần một năm, chưa từng chịu qua một chút ám ức nào, cho dù là Hoàng thượng. Thái hậu hay là tỳ muội hậu cung ai cũng đối xử tử tế với thần thiếp. Tất nhiên thần thiếp vô cùng biết ơn, thần thiếp cũng tin bọn họ đều là người tốt. Cho dù có làm chuyện gì sai trái, thần thiếp cũng nghĩ rằng các nàng ấy không hề cố ý xấu."

Hoàng đế thương tiếc vuốt nhẹ vai sợi tóc của Hoa Thường, khẽ nói: "Trẫm cũng hy vọng như vậy. Nhưng mà, trời không chiều lòng người."

"Nếu thân thể trẫm khỏe mạnh, đương nhiên sẽ tin tưởng các nàng vô cùng tốt. Nhưng hiện giờ, thân thể của trẫm cũng không biết có thể chịu đựng được mấy ngày, chỉ sợ có vài người ngồi không yên..."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 36: Chuyển Biến Xấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Những lời Hoàng thượng nói bằng giọng hôm trước, Hoa Thường cũng không dám để trong lòng, coi đó như là một cơn gió thoảng qua.

Hoa Thường cảm khay vàng nhẹ nhàng bước vào tắm diện, nàng đặt khay lên bàn sau đó từ từ kéo tấm màn ra, đến cạnh long sàng.

"Hoàng thượng, người đã dùng thuốc chưa?" Hoa Thường khẽ hỏi.

Hoàng đế chậm rãi mở mắt, sau đó nở một nụ cười nhạt: "Vừa dùng xong. Xem nàng kia, cứ như tiểu bà [1] quân già vậy."

[1] Bà (婆): chỉ người phụ nữ lớn tuổi, hay gặp với nghĩa là mẹ chồng, nhưng trong trường nghĩa của nó thì còn 1 nghĩa khác, vợ.

Giọng nói Hoàng đế đã lộ vẻ thân mật hơn trước, hơn một tháng làm bạn, sinh tử tương tủy [2], cuối cùng cũng đánh vỡ trái tim kiên định của nam nhân này.

[2] Sinh tử tương tủy (生死相隨): sống chết bên nhau.

Hoa Thường ăn mặc đơn giản, một tháng qua bởi vì vất vả mà thân thể đã gầy ốm hơn trước nhưng khí chất và phẩm cách không hề thay đổi: "Từ bà quân gia này Hoàng thượng dùng không đúng rồi, thần thiếp là phi, không thể vượt qua."

Ánh sáng trong ánh mắt Hoàng đế dường như âm thầm vài phần, sau đó cười gắt đầu: "Thường nhi nói rất đúng, là trẫm sai."

Hoa Thường nâng Hoàng đế dậy, lại nói: "Thái y đã dặn dò, sau khi người ăn cơm uống thuốc xong không nên nằm xuống ngay, như vậy Hoàng thượng sẽ dễ mệt mỏi. Ít nhất thì người hãy ngồi một lát đã."

Khoẻ miệng Hoàng đế có chút chua xót, thấp giọng nói: "Trẫm chỉ cảm thấy mệt mỏi, cả người đều mệt mỏi."

Hoa Thường biết đây là do bệnh của hắn đã nặng thêm, chỉ là chưa tới mức nghiêm trọng.

"Thần thiếp phân phó Ngự Thiện phòng làm canh dương tủy [3] sinh địa [4]. Chính là dùng dương tủy sống, sinh địa, mỡ dê chín, muối tinh khiết, sinh khương băm [5], rượu vàng, mật ong hảo hạng, tư âm thanh nhiệt [6], trị ho tiêu đàm. Thần thiếp cũng hỏi qua Thái y, Thái y nói những thứ này có công dụng trị ho lao có sốt nhẹ, ho khan, trị chứng khạc đàm." Hoa Thường cảm khay ở trên bàn lại, nhẹ nhàng nói.

[3] Dương tủy (羊髓): tủy dê.

[4] Sinh địa (生地):

[5] Sinh khương (生姜): gừng.

[6] Tư âm thanh nhiệt (滋阴清热): giải trừ khí hư.

Hoàng đế nhàu mày: "Trẫm vừa mới dùng ngọc thiện xong, thật sự không muốn ăn uống nữa."

Hoa Thường khuyên nhủ: "Thần thiếp biết Hoàng thượng ăn uống không ngon miệng, nhưng Hoàng thượng dùng ngọc thiện không được nhiều. Cứ như vậy sao thân thể có thể chịu được?"

Hoàng đế cau mày, quay đầu sang một bên.

Hoa Thường bắt đầu đi thờ dài, bị ốm đau tra tấn, con người dù có kiên cường bao nhiêu cũng sẽ bị ảnh hưởng, tính tình trở nên nóng nảy, ương ngạnh cũng là chuyện bình thường, Hoàng đế không tức giận với nàng đã là cực kỳ nhẫn nại rồi.

Hoa Thường buông chén sứ trong tay, đặt nắp lại, sau đó ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Hoàng đế, dựa đầu lên vai hắn, khẽ nói: "Hoàng thượng không suy nghĩ vì thân thể mình thì cũng nên nghĩ đến mọi người vẫn đang lo lắng cho Hoàng thượng. Con dân thiên hạ đều hy vọng Hoàng thượng sớm bình an, sao Hoàng thượng có thể từ bỏ được."

Hoàng đế cảm thấy động tác của Hoa Thường rất xa lạ, trong trí nhớ của hắn tiểu phi từ này luôn rụt rè chưa bao giờ chủ động ôm hắn.

"Nàng cách xa trẫm một chút, trẫm..." Hoàng đế nghĩ đến vẫn đề lây bệnh. Hai người dựa vào nhau gần như vậy, hắn nghe rõ cả tiếng thở, còn nghe được cả hương thuốc nhàn nhạt lẫn với mùi đồ ăn trên người tiểu phi từ này nữa.

Hoa Thường buông Hoàng đế ra, nhìn mặt Hoàng đế nói: "Ban đêm Thái hậu nương nương thường mất ngủ, lo lắng không biết làm sao cho phải. Hoàng thượng là người hiểu thuận nhất, nếu Hoàng thượng không nghe lời dặn của Thái y, thần thiếp sẽ phải đi bẩm báo với Thái hậu."

Tuy rằng mấy người Thái hậu không được vào chính điện Kiến Chương cung, nhưng thiên điện thì vẫn có thể, cỡ ba bốn ngày sẽ triệu kiến Hoa Thường một lần hỏi thăm tình hình. Đương nhiên Hoa Thường cũng không thể trực tiếp tiếp xúc với nhóm người Thái hậu, chỉ đứng trước tầm năng chắn cách cửa mười thước, cung kính báo lại là được.

Hoàng đế cười khổ: "Trẫm nghe lời là được chứ gì."

Hoa Thường tươi cười, mang canh dương tủy sinh địa tới, tự mình nếm thử, kiểm tra nhiệt độ rồi mới đút cho Hoàng đế: "Hương vị không phải quá ngon nhưng có ích cho bệnh tình của Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn bộ dáng nghiêm túc của Hoa Thường, trong lòng mềm xuống, thấp giọng nói: "Một tháng nay nàng chuẩn bị thức ăn đa dạng mà bỏ đường cho trẫm. Hết canh tuyết lê rau chân vịt rồi lại canh ba ba tư âm, đúng là rất hiệu quả. Bây giờ chúng họ khan của trẫm cũng đã đỡ hơn, khi nói cũng không còn đau nữa."

Hoa Thường ôn nhu đáp lại: "Đồ ăn được phẩm đều tốt, nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào ý chí của Hoàng thượng. Chỉ cần người kiên định tin tưởng thì nhất định sẽ tốt hơn."

Hoàng thượng cười một chút, nói: "Nàng cắt ngón [7] quá rồi."

[7] Cắt ngón: lời nói tốt đẹp.

Hoàng đế cũng tự hiểu thân thể của chính mình, thật sự thì bệnh tình vẫn luôn chuyển biến xấu. Thức ăn thuốc bổ gì cũng chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được phần gốc. Thường xuyên sốt cao, mệt mỏi, váng đầu đã làm hần không thể tin tưởng cái gì. Thời điểm sắp phải đối mặt với cái chết, dù là Hoàng đế thì hần cũng sẽ sợ hãi, lo lắng. Chỉ là thật tốt khi có một nữ nhân nguyện ý ở bên chăm sóc hần.

Hoàng đế vì bị ốm đau tra tấn mà bắt đầu hi vọng vô thường. Cung nữ thái giám ở Kiến Chương cung hầu hạ không tốt đã bị đánh chết hơn hai người, chuyện đó Hoa Thường cũng không biết. Trước mặt Hoa Thường, Hoàng đế vẫn là nam nhân trăm ôn rộng lượng nhân nại, hần không muốn ở trước mặt nữ nhân này lộ ra hình ảnh xấu của hần, một kẻ bị ốm đau hành hạ mà trở nên thật đáng thương.

Buổi tối.

Hoa Thường hầu hạ Hoàng đế tắm gội thay y phục xong liền đỡ hần trở lại giường, gém chăn kĩ càng rồi khẽ nói: "Hoàng thượng nghỉ ngơi sớm một chút."

Hoa Thường cẩn thận phân phó tiểu cung nữ ở lại gác đêm rồi đứng dậy chuẩn bị đến gian ngoài nghỉ ngơi, nhưng Hoàng đế đột nhiên kéo ống tay áo nàng lại.

Hoa Thường xoay người, quan tâm hỏi: "Hoàng thượng sao vậy, có chỗ nào không khỏe sao?"

Hoàng đế lắc đầu, nhìn Hoa Thường thấp giọng nói: "Trẫm không muốn họ gác đêm, nàng ở lại được không?"

Hoa Thường sững sốt, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy ngữ khí mềm yếu như vậy của Hoàng đế, dường như không giống với người làm chủ một quốc gia mà nàng biết.

"Thần thiếp tuân chỉ." Hoa Thường cầm tay Hoàng đế khẽ nói. Sau đó quay đầu nói với hai tiểu cung nữ đang quỳ gối bên mép giường: "Các người lui xuống đi, canh giữ bên ngoài cho tốt."

Hai tiểu cung nữ dập đầu tạ ơn: "Vâng, thưa nương nương."

Thật ra sau khi Hoàng đế mở miệng liền thấy hồi hận, gác đêm là một việc tuy vinh quang nhưng cực khổ. Vinh quang là bởi vì chỉ có người được tin nhiệm mới được canh giữ bên cạnh Hoàng đế. Cực khổ là bởi vì gác đêm sẽ không được ngủ hơn nửa còn phải quỳ gối bên cạnh long sàng, quý một đêm không ngủ tuyệt đối không phải là việc dễ dàng.

Hoa Thường vừa nhìn thấy khuôn mặt rồi rấm của Hoàng đế liền đoán được hần đang suy nghĩ chuyện gì. Nàng mỉm cười dịu dàng: "Thần thiếp hiểu ý của Hoàng thượng. Chẳng lẽ Hoàng thượng định để thần thiếp quý một đêm thật sao? Không ban cho thần thiếp một cái giường nhỏ?"

Hoàng đế thấy Hoa Thường không có hiểu lầm ý của hần, tươi cười nói: "Trẫm gọi Trần Hi đi lấy."

Hoa Thường cười gật đầu tạ ơn, sau đó ôn nhu hỏi: "Thần thiếp thấy tính thần Hoàng thượng không tốt lắm, có phải còn phiền lòng chuyện gì không? Cung nữ gác đêm hầu hạ người không tốt sao?"

Hoàng đế chậm rãi lắc lắc đầu, hai mắt nhìn vô định, khẽ nói: "Chuyện trẫm phiền lòng quá nhiều. Thường nhi, nàng nói xem, con người có phải vì quyền lực thì sẽ không màng tất cả không?"

Vừa dứt lời, Hoàng đế lại nở nụ cười: "Lời này trẫm không nên hỏi nàng. Nàng ấy mà, chắc chắn sẽ nói một đống đạo lý lớn đạo lý nhỏ, hệt như mấy lão nhân thế gia vậy."

Tuy Hoàng đế nói là lão nhân, nhưng giọng nói rõ ràng có chút kính trọng.

Trước kia hần cảm thấy thế gia cổ hủ, hiện giờ lại thấy đó là chuyện tốt. Dù là nam nhân hay nữ nhân, xuất thân thế gia cũng không giống nhau.

Hiện giờ trong triều đã bắt đầu rối loạn, bên ngoài đều nói hi vọng Hoàng thượng dưỡng bệnh thật tốt, sớm ngày khang phục, nhưng thật ra đã sớm tranh đấu gay gắt, ba vị Hoàng tử đều có người ủng hộ mình, mấy huynh đệ như hổ rình mồi, không chừng vài vị Lão Vương gia nhiếp chính cũng bắt đầu có động tĩnh.

Chỉ có thế gia, trình tấu chương trình lập người kế vị.

Tuy lời nói không dễ nghe nhưng đều là những câu của thần tử vì quân, vì dân.

Tuy Hoa Thường không hiểu chính sự nhưng cũng cảm giác được đây là thời điểm nhạy cảm. Hoàng đế đã nói ra lời này thì chắc chắn đây không phải là tin đồn vô căn cứ.

"Những lời Hoàng thượng nói, thần thiếp không hiểu. Thần thiếp chỉ biết hiện tại Hoàng thượng đang bị bệnh, không thể quá ưu tư. Người phải dưỡng bệnh thật tốt, giữ tính thần thoải mái."

Hoàng đế cười nhạo một tiếng: "Thường nhi, tâm tư nàng đơn thuần cho nên chi hy vọng trẫm tốt lên. Thế nhưng không có nghĩa là người khác cũng vậy, chỉ sợ có một số người còn mong trẫm mau chết sớm một chút đấy."

Hoa Thường lập tức nhu mày, che miệng Hoàng thượng lại, khẽ trách cứ: "Hoàng thượng nói lung tung gì vậy, không may mắn gì hết."

Hoàng đế nhẹ nhàng quay đầu nhìn nữ nhân gần gũi trước mặt, đau lòng nhưng không biết làm sao, lẩm bầm nói: "Nếu trẫm băng hà, nàng phải làm sao bây giờ?"

Vành mắt Hoa Thường đỏ lên, lúc này Hoàng đế đã bắt đầu suy xét chuyện hậu sự còn có thể nghĩ tới nàng, làm nàng cảm thấy chua xót: "Hoàng thượng đừng nói những lời như vậy. Thần thiếp chỉ là một nữ nhân nên không hiểu chuyện đại sự, nhưng thần thiếp biết tỷ muội trong cung đối với Hoàng thượng tình sâu nghĩa nặng, các nàng luôn ngóng trông Hoàng thượng khỏe mạnh hơn. Hoàng thượng người không biết đâu, trước khi thần thiếp đi hầu bệnh, Thục phi tỷ tỷ còn quỳ gối trước mặt thần thiếp cầu xin thần thiếp chăm sóc Hoàng thượng thật tốt. Tỷ tỷ còn đang mang thai, chẳng lẽ Hoàng thượng không muốn nhìn thấy hài tử của mình ra đời, lớn lên, thành gia lập thất sao?"

Hoàng đế nghe tới Thục phi, tính thần hoảng hốt một chút, hồi lâu mới mở miệng nói: "Đương nhiên trẫm muốn, chỉ là không biết ông trời có nguyện ý hay không."

Hoa Thường nắm chặt tay Hoàng đế, kiên định gật đầu: "Nhất định có thể, Hoàng thượng là thiên tử, là con của trời, chắc chắn sẽ che chở cho người."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, đôi mắt nàng mong lung đắm lệ nhưng khuôn mặt vẫn đang mỉm cười như cũ, lòng hần cảm thấy đau xót. Đương nhiên không thể chết được, hần còn có Thường nhi, còn có Thục phi, có hài tử chưa được sinh ra, chưa

được lớn lên, còn có giang sơn của hần!

Chương 37: Chương 37: Tâm Ý Thái Hậu

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thiên điện Kiến Chương cung.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, chào các vị tỷ muội." Hoa Thường nhẹ nhàng hành lễ, thanh âm trầm thấp.

Thái hậu ngồi ở ghế chủ vị, Hoàng hậu ngồi bên trái, Thục phi có thai nên ngồi ở bên phải, các phi tần khác đều đứng, cũng không có chỗ ngồi.

"Hoa Phi miễn lễ." Thái hậu nặng nề mở miệng, trong thanh âm lộ ra vẻ già nua mệt mỏi.

Hoa Thường lại hành lễ tạ ơn rồi mới ngẩng đầu lên.

Hiện giờ Hoa Thường đứng bên ngoài cửa, trên cửa có treo màn, thoáng thấy mấy bóng người đang ngồi trong thiên điện, làm thế này cũng đều vì phòng ngừa lây bệnh.

Thái hậu mặc cung trang màu vàng, trên búi tóc cài trâm kim phượng uốn hai đầu ngậm ngọc trai, bà ngồi vững vàng, khuôn mặt nghiêm trọng, ngữ khí hoà hoãn: "Hoa Phi, ai gia biết thời gian này ngươi vất vả. Ai gia cũng ghi nhớ công lao với tình cảm này, ai gia ở đây cảm ơn ngươi."

Hoa Thường bị tuyên triệu tới đây, nghe bà nói thế liền vội vàng hành lễ trả lời: "Thái hậu nương nương nói quá lời, thần thiếp nào có tài đức gì, đây vốn là bổn phận của thần thiếp."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu, dường như trang sức nặng nề này mang theo rất nhiều áp lực đến cho lão nhân gia bà: "Lần này ai gia tới không phải để hỏi thăm bệnh tình của Hoàng đế. Ai gia chỉ cần ngươi nói với Hoàng đế một câu, ai gia muốn gặp nó!"

Hoa Thường nghe vậy, lộ ra thần sắc khó xử, thấp giọng nói: "Thái hậu ra lệnh, thần thiếp không dám không nghe theo. Chỉ là việc này Hoàng thượng đã quyết định từ trước. Phượng thể của Thái hậu là quan trọng nhất. Hoàng thượng hiểu thuận nên không muốn Thái hậu lấy thân thể ra mạo hiểm, tự mình đi thăm Hoàng thượng."

Hoàng hậu cũng gầy đi một chút, năng nhìn mặt Thái hậu không có biểu tình gì, quay đầu nói với Hoa Thường: "Ý của Hoa Phi muội muội bổn cung hiểu rõ. Chỉ là mẫu hậu sốt ruột ái tử, cũng hi vọng Hoàng thượng và Hoa Phi muội muội có thể hiểu được."

Hoa Phi biết ý của Thái hậu đã quyết, nên nâng chỉ có thể nhún người hành lễ, ôn nhu nói: "Lời của Thái hậu nương nương thần thiếp nhất định sẽ chuyển tới cho Hoàng thượng."

Thái hậu chậm rãi gật đầu: "Bệnh tình của Hoàng thượng ai gia cũng đã hỏi qua Thái y, ai gia là thân mẫu của Hoàng thượng, bệnh ở nơi tử nhưng người làm mẫu thân lại đau lòng. Hoa Phi ngươi hãy chăm sóc Hoàng thượng cho thật tốt, cũng nhớ phải chú ý tới thân thể của mình, ai gia nhớ kỹ công lao của ngươi."

Hoa Thường hành lễ: "Thần thiếp xin ghi nhớ lời Thái hậu nương nương chỉ dạy."

Thoạt nhìn thân thể của Thục phi càng thêm gầy yếu, mặc dù mang thai nhưng lại không béo, sắc mặt tái nhợt, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên cái bụng nhỏ, thanh âm mang theo vài phần bất lực, ánh mắt nhu nữ rơi vài giọt lệ: "Hoa Phi muội muội, thân mình tỷ tỷ bây giờ đang mang thai, lại không thể gặp Hoàng thượng nên chỉ có thể mong hai người đều bình an."

Hoa Thường nghe lời này cảm thấy chua xót, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ yên tâm, hôm qua Hoàng thượng cũng có nhắc tới tỷ tỷ, người còn nói nhất định phải tận mắt thấy tỷ tỷ sinh hạ hài tử, nhìn nó lớn lên, thành gia lập thất. Tỷ tỷ phải bảo trọng thân thể, vì Hoàng thượng mà sinh hạ hoàng tử khỏe mạnh."

Thanh âm của Thục phi mang thêm vài phần áp lực nức nở: "Hoàng thượng còn nhớ ta... Lâm phiên Hoa Phi muội muội, tỷ tỷ ta nhất định sẽ bảo trọng thân thể, muội cũng phải bảo trọng thật tốt."

Hoa Thường cúi đầu hành lễ: "Thục phi tỷ tỷ cát ngôn."

Sắc mặt Hoàng hậu không tốt lắm, làm thế tử kết tóc với Hoàng thượng, vậy mà lúc Hoàng đế bị bệnh lại không nhắc nửa chữ về nàng. Ngược lại cho tới nay Hoàng thượng vẫn nói tới Thục phi. Trước mặt mọi người, chuyện này chẳng khác nào tát vào mặt nàng một cái.

Thái hậu nhắm mắt, đối với mạch sống ngầm giữa các phi tần làm như không thấy, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ai gia cũng không có chuyện gì nữa, Hoa Phi ngươi mau về đi. Ai gia biết bây giờ Hoàng thượng không xa ngươi được."

Hoa Thường nhún người hành lễ: "Vây thần thiếp xin cáo lui trước."

Đội Hoa Thường đi rồi, trên khuôn mặt nghiêm túc của Thái hậu cũng lộ ra thần sắc yếu ớt. Hộ giáp vàng thật dài xẹt qua lưng ghé tạo nên tiếng vang xẹt xẹt.

Hoàng hậu nhẹ nhàng nâng mắt, nhìn nhìn Thái hậu, thấp giọng nói: "Thần thiếp thấy Thái hậu cũng đã mệt mỏi, người mau hồi cung nghỉ ngơi đi."

Thái hậu nhắm hai mắt, không lên tiếng.

Thục phi vịn vào tay cung nữ, chậm rãi đứng lên, lấy tay đỡ bụng mình, vành mắt vẫn còn hồng. Nàng nhìn Hoàng hậu nhưng lại không mất khí thế: "Thân thể thần thiếp không khoẻ nên xin cáo lui trước."

Hoàng hậu thấy Thục phi ngay cả hành lễ cũng không làm được, con tức giận trong lòng càng tăng lên, khuôn mặt hơi cứng đờ, cười nhạt: "Hiện giờ Thục phi muội muội mang thai cho nên thân thể quý giá, Thục phi không cần hành lễ, mau về đi."

Thục phi còn chưa nói gì, Thái hậu đột nhiên mở miệng: "Mang long thai tới nhiên thân thể quý giá. Lúc trước Hoàng hậu ngươi mang thai động tĩnh so với Thục phi còn khoa trương hơn."

Lúc Hoàng hậu có thai, cung nữ không cần xử lý, cũng không tiếp kiến phi tần, đánh chết rất nhiều cung nữ, đúng là động tĩnh lớn hơn.

Sắc mặt Hoàng hậu cương cứng, không thể có cười được nữa, một chút mặt mũi mà Thái hậu cũng không cho nàng.

Thục phi nhìn Hoàng hậu, hừ lạnh một tiếng, hành lễ với Thái hậu sau đó vịn tay cung nữ đi thẳng ra cửa.

Ôn Tần là người trong cung của Thục phi, thấy Thục phi không giữ lễ nghĩa, đứng lên thấp giọng giải thích: "Thái hậu nương nương thứ tội, mấy ngày nay Thục phi tỷ tỷ có nỗi khổ trong lòng, thân thể không được khoẻ. Thái y cũng nói thai này dường như không ổn, hôm nay Thục phi tỷ tỷ nghe được tin tức của Hoàng thượng cho nên xúc động, có chút thất lễ."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu, nhìn Ôn Tần ôn nhu nói: "Trong lòng nàng ấy có nỗi khổ, ai gia biết nên sẽ không tính toán."

Khoẻ miệng tươi cười của Hoàng hậu đã biến mất, Thái hậu thiên vị Thục phi không phải ngày một ngày hai, lời này từng chữ từng ý đều là muốn chèn ép nàng! Rõ ràng nàng mới là nữ chủ nhân của hậu cung, thế tử kết tóc với Hoàng thượng, con dâu danh chính ngôn thuận của Thái hậu.

"Ôn Tần muội muội hiểu lễ nghĩa, bổn cung sẽ không so đo chuyện Thục phi thất lễ." Hoàng hậu chậm rãi nhíech khoẻ miệng, nhàn nhạt nói.

Tất nhiên Ôn Tần nghe ra được châm chọc trong lời nói của Hoàng hậu. Vừa rồi nàng thỉnh tội với Thái hậu mà không thỉnh tội với Hoàng hậu, trong lòng Hoàng hậu tất nhiên sẽ bất mãn.

Ôn Tần nhàn nhạt hành lễ trả lời: "Hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, tâm tư các vị tỷ muội phiền loạn, không có tinh thần. Thục phi tỷ tỷ với thần thiếp tất nhiên sẽ có chỗ thất lễ, hi vọng Hoàng hậu nương nương khoan thứ."

Hoàng hậu nhìn Ôn Tần cúi đầu, nhận con tức xuống. Bởi vì lo lắng mà không có tinh thần, nhiều chỗ thất lễ, nàng không khoan thứ thì sẽ không rộng lượng, như vậy mà Ôn Tần cũng nói được.

Hoàng hậu xoa xoa thái dương, hoà hoãn nói: "Ôn Tần muội muội nghỉ nhiều rồi, bổn cung sao có thể trách tội các ngươi. Tất cả mọi người đều lo lắng cho Hoàng thượng, phần tâm ý này bổn cung cũng hiểu."

Trịnh Phi vẫn luôn ngồi trầm mặc, đột nhiên giương mắt nhìn Thái hậu đang ngồi ở trên, chờ Hoàng hậu nói xong, Trịnh Phi mới chậm rãi mở miệng: "Bệnh tình Hoàng thượng nghiêm trọng, Hoàng hậu nương nương cần gì phải tranh chấp với các phi tần. Bây giờ bệnh tình Hoàng thượng mới là quan trọng nhất."

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Trịnh Phi một cái, không dễ dàng gì mới mở miệng, so với Thục phi và Ôn Tần thì hiện tại nàng ta mới là kẻ địch lớn nhất của nàng!

"Trịnh Phi muội muội nói đúng, bổn cung chỉ là hơi hoàng loạn nên có nhiều chỗ chưa thoả đáng. Mong các vị tỷ muội thông cảm, Hoàng thượng là phu quân của bổn cung, người làm thế tử như bổn cung, thật sự rất lo lắng không biết làm thế nào cho phải." Hoàng hậu vội nhẹ trán, mang theo từ xin lỗi nói.

Thái hậu không muốn ngồi ở đây nhìn một đám nữ nhân đầu đuôi, bà mở miệng nói: "Giải tán đi, trở về cung mà suy nghĩ. Có hài tử thì hãy chăm sóc hài tử cho tốt, còn không có hài tử thì hãy cầu phúc vì Hoàng thượng đi!"

Dứt lời Thái hậu liền đứng lên, vịn tay cung nữ đi ra ngoài.

Các vị phi tần ở phía sau đều đứng dậy hành lễ nói: "Cung tiễn Thái hậu nương nương."

Thấy Thái hậu đi rồi, khí thế Hoàng hậu cao thêm một chút, liếc nhìn Trịnh Phi và Ninh Quý tần vẫn luôn im lặng, phẩy khăn tay nói: "Bổn cung đi trước một bước, các vị muội muội cũng mau hồi cung đi."

Chính diện Kiến Chương cung.

Hoa Thường khẽ bước vào điện, vén màn lên thì thấy Hoàng thượng ngồi bên cạnh giường, trên tay còn cầm quyển tấu chương.

"Hoàng thượng tỉnh rồi ư?" Hoa Thường cười mở lời, vươn tay đo độ ấm trên trán của Hoàng đế, sau đó nhẹ nhàng thở ra: "Không nóng lên, xem ra hôm nay tinh thần Hoàng thượng không tồi. Chỉ là người không nên làm việc vất vả, hay là lát nữa hãy xem tấu chương tiếp."

Hoàng đế buông tấu chương xuống, nhìn Hoa Thường hỏi: "Mẫu hậu gọi nàng qua có chuyện gì không?"

Hoa Thường nghe vậy, dừng lại trong chốc lát, khẽ nói: "Thái hậu muốn gặp Hoàng thượng."

Đôi mắt thâm trầm của Hoàng thượng xuất hiện vài phần hoài niệm, sau đó thấp giọng nói: "Chắc hẳn Thái hậu đã quyết rồi..."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Hoàng thượng là thân từ (*con ruột*) của Thái hậu. Đã lâu như vậy rồi Thái hậu vẫn chưa được gặp nhi tử nên đương nhiên sẽ lo âu nôn nóng. Người làm mẫu thân, cho dù có gặp phải tình huống nguy hiểm thế nào thì con cái vẫn là quan trọng nhất. Thần thiếp thấy Thái hậu như vậy, trong lòng cũng cảm động."

Nhưng trên mặt Hoàng đế không tỏ ra vui mừng. Hoa Thường không đoán được tâm tư của Hoàng đế, cũng không dám nhiều lời.

Hôm nay sắc mặt Hoàng đế rất nặng nề, tuy tinh thần có tốt lên một chút nhưng cả người lại ù dột thêm vài phần. Hơn nữa trước kia Hoàng thượng chưa bao giờ xem tấu chương trước mặt Hoa Thường.

Hoa Thường thật sự lo lắng, mở lời hỏi: "Hoàng thượng, nếu người phiền muộn hay là ra ngoài tản bộ một chút?"

Hoàng đế quay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Hoa Thường, lắc đầu: "Không được."

Vừa mới nói xong Hoàng đế lại ho khan, tiếng ho nghẹn ngào, so với lúc trước càng nghiêm trọng hơn.

Hoa Thường vội vàng lấy ống nhỏ qua, tay cũng nhẹ nhàng vỗ lưng Hoàng đế.

Qua một hồi lâu thì ho khan cũng ngừng lại, Hoàng đế run rẩy mở khăn che miệng ra, trên mặt khăn xuất hiện từng to máu...

Hoa Thường ngậy người, vành mắt cũng đỏ lên.

Hoàng đế quay đầu muốn nói nhưng bởi vì đã ho khan rất lâu nên âm thanh khô khốc như xé rách cảm xúc: "Thường nhi đừng khóc."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chương 38: Trữ Vị [1]

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

[1] Trữ vị: Người thừa kế.

Từ sau khi Hoàng đế bắt đầu ho ra máu, long thể càng lúc càng tiêu tụy. Các Thái y đều lắc đầu, chỉ có thể nói rằng sẽ cố gắng hết sức mà trong lòng không ngừng nom nớp lo sợ. Hoa Thường vẫn ngày đêm hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, bung trà đưa thuốc, không rời một bước.

Sáng sớm.

Trong khi Hoa Thường đang cho Hoàng thượng uống canh gan gà vô hâu [2], Trần Hi vội vàng tiến vào, hành lễ rồi nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu đang đợi ở ngoài điện."

[2] Vô hâu (牡蠣瓦楞): một vị thuốc trong trung y, trị tiêu đờm, trừ nghệt và giảm đau.

Hoa Thường cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Hoàng đế, đặt chén canh gan gà vô hâu trong tay xuống, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu nương nương một mực lo lắng cho người, người thật sự không muốn gặp sao?"

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, một lát sau mới mở miệng: "Tuyên mẫu hậu vào đi. Các người mau buông rèm xuống, bày ghế."

Trần Hi lĩnh mệnh đi ra ngoài, các tiểu cung nữ bắt đầu giăng màn ở nội điện, bày ghế tựa. Hoa Thường nhìn kiểu tóc và phục sức đơn giản của mình một chút, lên tiếng nói: "Hoàng thượng, trang phục của thần thiếp không thỏa đáng, diện kiến Thái hậu e là có điều bất kính, hay là người để thần thiếp lui xuống thay y phục trước rồi quay lại sau."

Hoàng đế lắc đầu: "Cứ như vậy đi, mẫu hậu sẽ không để ý đâu."

Hoa Thường hành lễ, thấp giọng nói: "Vâng."

Một lát sau, Thái hậu và Hoàng hậu đồng loạt tiến vào, Trần Hi đứng ngoài rèm hầu hạ, Hoa Thường vẫn ở bên cạnh Hoàng đế, chưa từng rời đi nửa bước.

Hoàng hậu khom lưng hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế vẫn ngồi dựa vào thành giường, thấy Thái hậu tới, mở miệng nói: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu, chỉ là thân thể nhi thần không khỏe, không thể hành lễ với người."

Hoa Thường cũng nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Sau khi hành lễ xong thì từng người ngồi xuống theo phẩm cấp.

Qua lớp màn che, Thái hậu nhìn nhi tử nằm trên giường bệnh, lệ rơi không dứt: "Đứa nhỏ nhẩn tâm này, sao lại không cho mẫu hậu đến thăm người?"

Hoàng hậu ngồi một bên cũng yên lặng rơi lệ.

Hoàng đế thấp giọng an ủi: "Mẫu hậu bớt giận, nhi tử khiến mẫu hậu lo lắng, là nhi tử không phải."

Thái hậu nghe thanh âm khàn đặc của Hoàng đế, lòng đau như cắt, nước mắt rơi xuống như mưa: "Nếu không phải ai gia kiên quyết tới đây, có phải đến cuối cùng người cũng không cho ai gia gặp mặt không? Nhi tử của ta a!"

Nghe tiếng khóc trầm thấp của Thái hậu, trên mặt Hoàng đế lộ ra vẻ không đành lòng, khẽ nói: "Mẫu hậu đừng khóc, tổn hại đến thân thể."

Tiếng khóc của Thái hậu thê lương tới cùng, đau đớn như chết đi sống lại, Hoàng đế muốn an ủi, vừa mở miệng đã ho khan không ngừng. Hoa Thường vội vàng đỡ thân thể đang run rẩy của Hoàng đế, mở ống nhỏ ra, lấy tách trà bên cạnh đưa cho Hoàng thượng, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng uống chút trà cho nhuận giọng."

Hoàng đế tiếp nhận ly trà trên tay Hoa Thường, miễn cưỡng uống vài ngụm mới áp chế được ho khan, chỉ là Hoa Thường thấy, trong đêm càng lúc càng mang nhiều to máu.

Thái hậu thấy tình trạng đó, muốn tiến lên lại bị Trần Hi ngăn cản: "Thái hậu nương nương bảo trọng phượng thể."

Nghe vậy, Thái hậu ngồi lại chỗ cũ, nhìn Hoàng đế bởi vì ho khan mà khòem cả lưng, đau lòng không thôi. Hoàng hậu cũng không ngờ rằng Hoàng đế vậy mà đau ốm thành dạng này, hốc mắt hăm xuống, xương gò má cao gầy, sắc mặt đỏ bừng.

Trong lòng Thái hậu như bị tảng đá đè nặng nhưng vẫn chậm rãi mở miệng: "Hoàng nhi, nơi này cũng không có người ngoài, chỉ có Hoàng hậu và Hoa Phi, ai gia tin các nàng cũng không phải là người nhiều chuyện, có một việc, nhất định ai gia phải

hỏi người."

Hoàng đế lộ mờ đoán được chuyện gì, rũ mắt xuống, lên tiếng nói: "Mẫu hậu có việc gì cứ hỏi."

Thái hậu nhủ mảy mòi nói: "Trước đây vài ngày, hai vị Vương gia nhiếp chính đã cầu kiến ai gia, chính là dò hỏi việc lập trữ. Hoàng thượng, theo lý mà nói, hậu cung không được tham gia vào chính sự, chỉ là hiện giờ tình thế nghiêm trọng, ai gia nhất định phải hỏi chủ ý của người. Bây giờ lòng người bất ổn, triều chính hỗn loạn, không lập trữ quân, chỉ sợ chuyện không yên."

Hoa Thường lập tức cúi đầu, tận lực làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình. Tuy lời này Thái hậu gắng gượng mới có can đảm đề cập đến, thế nhưng chắn chắn Hoàng thượng sẽ không vui về gì, đoán rằng có khi đến cả Hoàng hậu cũng phải chịu cơn giận chó đánh mèo này.

Giương mặt Hoàng đế vẫn bình tĩnh, chỉ là cặp mắt đen thẳm kia dường như có chút âm đạm: "Mẫu hậu nói có lý. Chỉ là về vấn đề lập trữ, trăm cũng do dự không chắc. Dưới gối của trăm chỉ có ba vị Hoàng tử, tuy nói là lập đích kế trưởng không lấy hiền, lập tử lấy quý không lấy trưởng, thế nhưng bây giờ Tam Hoàng tử vẫn còn trong tã lót, không thể đảm đương nổi trọng trách này. Trăm nghĩ rằng, nếu thật sự gặp đại nạn thì triệu tập chư vị hoàng thân tôn thất, cùng nhau nghị luận."

Hoàng hậu siết chặt tay, đến cả hô hấp dường như cũng muốn ngừng lại, nghe lời này xong, nói không rõ là đang thất vọng hay tuyệt vọng. Không ai hiểu nhi tử bằng mẫu thân, Thái hậu nghe Hoàng đế nói như thế, cũng biết là ý muốn thoái thác, chỉ sợ việc lập trữ này, trong lòng Hoàng đế sớm đã có tính toán.

Thái hậu thở dài: "Ai gia chỉ là tới hỏi một chút thôi, tất cả đều tuân theo ý của Hoàng thượng."

Hoàng đế lắc đầu nhìn Thái hậu một cái, lên tiếng nói: "Mẫu hậu trở về đi, đứng ở chỗ này quá lâu, một khi người nhiễm bệnh, thật sự là nhi tử không biết phải làm sao."

Khóe mắt Thái hậu hồng hồng, gật đầu nói: "Ai gia đi đây, Hoàng thượng phải dưỡng bệnh cho cẩn thận..."

Hoàng hậu chưa nói với Hoàng đế một câu nào, tuy trong lòng lo lắng, thế nhưng mắt thấy Thái hậu rời đi, chỉ biết bất đắc dĩ nhún người hành lễ: "Thần thiếp xin cáo lui."

Hoàng đế nhìn Hoàng hậu, chung quy là vẫn niệm tình phu thê xưa nay, hòa hoãn nói: "Nhớ chăm sóc Tam Hoàng tử cho tốt."

Hoàng hậu ngẩng đầu, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nức nở nói: "Vâng, thần thiếp ghi nhớ lời Hoàng thượng dạy bảo."

Chờ đến khi Thái hậu và Hoàng hậu rời khỏi, Hoàng đế uể oải nằm xuống, ôm lấy ngực, khó khăn nói: "Thường nhi, ngực trăm bức bối, cảm thấy thờ không thông."

Hoa Thường vội vàng nâng Hoàng đế dậy, giúp người vỗ ngực cho thuận khí, thấy Hoàng đế tốt hơn một chút, nâng liền bụng tuyệt lễ chưng đường phèn tới đút cho Hoàng đế ăn để thanh giọng.

Hoa Thường cẩn thận từng li từng tí, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng, vì sao khi thấy Thái hậu, người lại không vui?"

Hoàng đế mơ màng quay đầu sang nhìn Hoa Thường, trong mắt không có tiêu điểm, lên tiếng nói: "Nhìn ra trăm không vui sao?"

Hoa Thường mỉm cười, khẽ nói: "Trong mắt Hoàng thượng đều viết lên hai chữ thất vọng, sao thần thiếp có thể không nhìn thấy đây?"

Hoàng đế cười mà như không cười, tựa khóc mà như không khóc: "Cũng chỉ có nàng mới có thể nhìn ra, những người khác đều không thấy. Không, hoặc là nói, các nàng không muốn nhìn thấy, cũng không mong nhìn thấy."

Hoa Thường nghe không hiểu, cũng không dám nhiều lời.

Hoàng đế lại tiếp tục nói: "Hôm nay mẫu hậu đến đây chính là vì chuyện lập trữ. Trăm biết, bây giờ lập trữ sẽ có lợi, đất nước được yên ổn, chỉ là... những lời này, không đáng để mẫu hậu nói. Mẫu hậu nhận định trăm sẽ không vượt qua nỗi lằn này nên trong lòng trăm rất uất ức. Bây giờ trăm có khác gì người chết đâu? Xét lại thì vẫn có điểm khác biệt, đó là trăm vẫn còn có tác dụng trong việc lập trữ."

Giọng điệu Hoàng đế tràn ngập sự tự giễu, Hoa Thường nghe thấy đau xót trong lòng, ngoài miệng khuyên nhủ: "Hoàng thượng là đang đi vào ngõ cụt, thần thiếp không hiểu chính sự nhưng cũng biết bây giờ lòng người bất ổn, lập trữ quả thật đem lại lợi ích. Hoàng thượng càng nghĩ theo chiều hướng xấu, tất nhiên cảm thấy mọi người đều có ác ý."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt đoan trang, chính trực của Hoa Thường, trong lòng mềm mại, lại càng thêm bi thương: "Trăm cũng không cho rằng mọi người đều có ác ý. Chỉ là Hoàng hậu liên tục triệu kiến gia quyến, nếu nói không cầu kết với ngoại thân thì trăm không tin. Bên phía Trịnh Phi, Đại Tướng quân vốn đang trấn thủ biên cương lại dâng sớ muốn hồi kinh báo cáo tình hình công việc. Ngay cả Ninh Quý tần xuất thân tâm thường, gần đây cũng qua lại gần gũi với gia tộc của Thái hậu. Làm sao trăm có thể không suy nghĩ nhiều? Sao trăm không rét lạnh tâm can đây? Thế thiếp của trăm, hài tử của trăm, đều muốn ngồi vị Hoàng đế này của trăm!"

Hoa Thường nhủ mảy, nói: "Hoàng thượng, người hãy nghe thần thiếp nói một lời, dù cho những điều Hoàng thượng nói đều là sự thật, vậy thì còn có thể làm thế nào đây? Khát khao thừa kế vinh quang, địa vị, quyền lực từ phụ thân luôn là nguyện vọng của mỗi một hài tử. Nguyên vọng này đại biểu cho bọn chúng muốn trở thành người giống như phụ thân của chúng, thể hiện sự sùng bái và ngưỡng mộ mà chúng dành cho phụ thân. Bất luận mẫu tộc của các Hoàng tử thế nào thì hài tử đều là những đứa trẻ vô tội!"

"Cố lẽ Hoàng thượng cho rằng những mẫu tộc Hoàng tử này là lòng lang dạ thú, thế nhưng đó cũng có thể chỉ là hành động tự vệ mà thôi. Hoàng thượng không cần phải nghĩ nhiều, cứ từ từ xem là được." Hoa Thường nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

Hoàng đế ngày người một lúc, sau đó cười khổ: "Đến trăm cũng bị nàng thuyết phục, tâm tình lại có thể tốt lên vài phần rồi."

Hoa Thường ôn nhu cười: "Có thể làm cho tâm tình của Hoàng thượng tốt hơn một chút, một ngày này của thần thiếp liền không uống công rồi."

Hoàng thượng nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc có chút hỗn độn của Hoa Thường, lên tiếng nói: "Chỉ có mỗi mình nàng là tin tưởng trăm sẽ khá lên. Trăm còn nhiều thời gian để từ từ mà tận hưởng ngày tháng sau này. Trăm nghĩ, nếu như gặp nàng sớm một chút, thì trăm sẽ như thế nào?"

Dường như trong lời nói của Hoàng đế còn mang theo ý khác, nhưng Hoa Thường không muốn nghĩ nhiều, chỉ cười nói: "Nếu Hoàng thượng gặp thần thiếp sớm một chút, nói không chừng bây giờ Hoàng thượng đã sớm chán ghét sự cứng nhắc của thần thiếp rồi."

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu: "Sẽ không, vĩnh viễn cũng không."

Dường dài bất sức ngra, lâu ngày thấy lòng người. Thường nhi, cho dù trăm nhất thời không nhìn ra sự tốt đẹp của nàng, cũng không có nghĩa là cả đời này không thấy được sự tốt đẹp của nàng... Chi tiếc, chúng ta không thể gặp nhau sớm hơn...

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39: Sống Chết Có Nhau

Edit: Phương Tu dụng.

Beta: Tiên Thái phi.

Vị Ương Cung.

Thủy Lâu cẩn thận bung thuốc tiến vào điện, Hoàng hậu day day trán, mặt mũi dựa vào nệm thấp, nhắm mắt dưỡng thần, mảy mòi nhủ lại, lộ ra tâm tình bất ổn không yên.

"Nương nương, người uống thuốc đi." Thủy Lâu lên tiếng nói.

Hoàng hậu từ từ mở mắt, mơ hồ có thể thấy được khóe mắt thâm quầng: "Người để xuống trước đi, lát nữa bổn cung sẽ uống sau."

Thủy Lâu đặt chén thuốc xuống, nâng Hoàng hậu dậy, thấp giọng nói: "Gần đây thân thể nương nương hòa vượng (*nóng trong người*), khóe miệng đều nổi lên bọt nước rồi, nếu mà còn không uống thuốc nữa, không biết bệnh tình sẽ nghiêm trọng đến mức nào đây."

Hoàng hậu cau mày, đưa tay lên vuốt mi tâm, bộ hộ gấp gáp màu vàng nhẹ nhàng miết đôi lông mày làm nó trở nên nhu hòa hơn.

"Thế mà đã qua một tháng rồi. Lần trước bổn cung diện kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng từng nói sẽ triệu tập hoàng thân tôn thất và trung thần để thương nghị việc lập trữ, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, sao bổn cung có thể không lo lắng đây?" Hoàng hậu vô trăn, vì ốm đau mà sắc mặt trông cực kỳ kém.

Thủy Lâu đứng hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu, vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Vì sao nương nương không cầu kiến Thái hậu nương nương? Nô tỳ thấy, ngược lại, bên Thái hậu nương nương là ổn thỏa nhất."

Hoàng hậu lắc đầu: "Mẫu hậu vốn không yêu thích bổn cung, bổn cung cần gì phải tự tìm mất mặt. Nếu mẫu hậu có ý muốn đề cử bổn cung, thì đã sớm lên tiếng, sẽ không ngồi nhìn bổn cung lo lắng như thế."

Giương mặt Thủy Lâu tràn đầy lo lắng, mở miệng hỏi: "Nương nương, bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ chỉ có thể chờ đợi sao?"

Hoàng hậu nhủ mày thật sâu, khẽ thở dài: "Lấy thế bài đi, bốn cung triệu kiến nữ quyến trong nhà."

Thấy Lâu bất đắc dĩ hành lễ đáp ứng, số lần Hoàng hậu triệu kiến gia quyến thật sự quá nhiều rồi, nhưng nếu không triệu kiến thì lại giống như người mù vậy, không hiểu chuyện gì cũng chẳng biết phải làm như thế nào cho đúng.

Chính điện Kiến Chương cung.

Hoa Thường tắm ướt khăn lạnh rồi nhẹ nhàng đặt lên trên vầng trán nóng như nước sôi của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Hoàng thượng có nhện một chút. Thái y nói, không nên dùng nhiều thuốc, đặc biệt những loại thuốc làm giảm thân nhiệt đều có được tính mạnh, e là thân thể Hoàng thượng không chịu đựng nổi, chỉ có thể dùng nước lạnh để hạ sốt, kết hợp với uống thuốc bổ có được tính ôn hòa là được."

Hoàng đế sốt rất cao, thần trí gần như có chút không tỉnh táo, nhưng nghe thấy thanh âm của Hoa Thường, theo bản năng liền gật đầu. Hoa Thường nhìn nam nhân bị bệnh tật dày vò ngày đêm này, trong lòng đau xót. Từ một vị Hoàng đế cao to, cường tráng, bây giờ lại thành một người bệnh ốm yếu gầy gò, sao có thể không đáng thương đây?

Hoàng đế cố gắng mở mắt ra, chiếc khăn trên trán ít nhiều cản trở tầm mắt nhưng Hoàng đế vẫn vươn tay ra nắm chặt lấy tay Hoa Thường, hơi thở mờ mờ: "Thường nhi, nặng đi đi, về Thượng Dương cung đi, đừng ở chỗ này nữa."

Hoa Thường có thể cảm nhận được, khi Hoàng đế nắm tay nàng, khí lực vô cùng lớn, tay gần như đau buốt. "Hoàng thượng nói vậy gì đó, thần thiếp sẽ luôn ở đây hầu hạ Hoàng thượng."

Hoàng đế tức đầu cười khổ, nhẹ giọng nói: "Nàng ở đây cũng đã bốn, năm tháng rồi, tính ra cũng gần nửa năm, lại không bị nhiễm bệnh, trẫm cảm thấy rất vui."

"Thường nhi, có lẽ lần này trẫm thật sự không qua nổi, bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng. Thái y cũng nói, tình hình bệnh khuôn sinh sôi, rất dễ lây nhiễm cho người khác. Nàng nên cách ly với trẫm, thừa dịp còn chưa nhiễm bệnh, rời khỏi nơi này rồi sống cho thật tốt."

Hoa Thường cảm động trong lòng. Đây là thời điểm Hoàng đế gian nan nhất, sốt cao, tức ngực, mặt mũi, ho ra máu, bị bệnh tật lặp đi lặp lại hành hạ, vậy mà vẫn còn có thể quan tâm đến nàng, coi như là tình nghĩa sâu sắc rồi. Hoa Thường không lên tiếng, cầm lấy khăn trên trán Hoàng đế, thấm nước lạnh một lần nữa, rồi đặt về chỗ cũ. Sau đó nàng ôm lấy Hoàng đế, cả người áp sát vào nam nhân trên giường bệnh, thanh âm nghẹn ngào: "Hoàng thượng khó chịu sao?"

Từ nhỏ đến lớn, Hoàng đế khóc cũng chưa đến vài lần, nhưng bây giờ nghe những chữ này xong, nước mắt không thể kiềm chế mà tuôn trào, sau đó lại bị nhiệt độ cao của cơ thể khiến chúng từ từ bốc hơi...

Hoàng đế tức ngực thở dốc, hơi thở đứt quãng, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người Hoa Thường nên từ từ hòa hoãn lại, chậm rãi nói "Không khó chịu."

Vốn dĩ Hoa Thường có ý trêu đùa, thế nhưng khi nghe thấy ba chữ "Không khó chịu" của Hoàng đế, trong lòng cũng buồn bã nặng nề, mang theo vài phần không biết làm sao, đồng thời trong khoảnh khắc đó, tìm bắt chợt lại rung lên. Đã bệnh thành bộ dạng này, sao có thể không khó chịu đây? Đã cô đơn thành ra thế này, sao có thể không khó chịu đây?

Chỉ là vì an ủi nàng mà thôi.

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng mỉm cười, sóng mắt mềm mại nhu hòa, khẽ cất tiếng nói: "Thần thiếp sẽ không đi, Hoàng thượng nhất định sẽ tốt lên, nhất định mà."

Hoàng đế nhìn nụ cười của Hoa Thường, khẽ hỏi: "Nếu không khỏi sắc thì sao? Nàng không cần lừa mình dối người như vậy."

Hoa Thường vẫn cười ôn nhu như trước, thanh âm nhẹ nhàng mà ấm áp: "Nếu là như vậy, thần thiếp nguyện ý đi theo người, còn có thể được an táng chung cùng với Hoàng thượng, nhập vào Hoàng lăng, ít nhất khi chia lìa có thể được ở gần Hoàng thượng."

Đột nhiên Hoàng đế mở to đôi mắt, vươn tay có gắng níu giữ nụ cười mỹ lệ nhưng lại hư ảo xa xăm của nữ nhân trước mắt này, dường như chỉ cần buông lỏng tay, người này sẽ biến mất, chỉ còn lại mình hằn hằn trong Hoàng lăng lạnh lẽo giá buốt.

Hoa Thường vẫn tươi cười dịu dàng, khẽ nói: "Nhiều khi thần thiếp nghĩ vu vơ, nghĩ đến những chuyện sau này. Mai sau Hoàng thượng có còn yêu mến thần thiếp như trước hay không? Mai sau Hoàng thượng có sùng ái hài tử của chúng ta hay không? Mai sau, nếu như Hoàng thượng đi trước thần thiếp, thần thiếp phải làm sao đây?"

Đôi mắt đen láy của Hoàng đế nhìn Hoa Thường một cách chăm chú, tuôn chảy một dòng cảm xúc gọi là bi thương.

Hoa Thường nở nụ cười, thâm tình và ôn nhu, thanh âm mềm mại: "Nếu Hoàng thượng đi rồi, thần thiếp nên làm sao mới phải? Thần thiếp thân là phi tần, sau khi chết mai táng vào Hoàng lăng. Chỉ là đến lúc đó, thần thiếp nghĩ rằng không thể quấy nhiễu đến sự an nghỉ của Hoàng thượng. Thần thiếp nhất định sẽ không vào lăng tẩm của Hoàng thượng, có lẽ chỉ có thể tuần tảo ở bên ngoài Hoàng lăng, nên đau buồn trong lòng."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường cười rơi lệ, trong lòng đau đớn khôn nguôi.

Hoa Thường tiếp tục nói: "Cho nên, không bằng để thần thiếp cùng tuần tảo theo người. Theo tổ huấn, thế thiếp tuần tảo theo cùng có thể được chôn cùng lăng tẩm. Rốt cuộc thần thiếp có thể hoàng thế [1] trước Hoàng hậu nương nương, ở nơi gần Hoàng thượng nhất mà hầu hạ người."

[1]: *Hoàng thế (懿逝): từ trần, dùng từ này với ý kính trọng.*

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, muốn ngăn nước mắt chảy ra, không thể, hần không thể để lộ ra sự mềm yếu trước mặt nữ nhân mỹ lệ này được. Hần là Hoàng đế, là trượng phu của nàng. Trên gương mặt hao gầy của Hoa Thường vẫn còn vương nước mắt, vươn tay ra cầm lấy tay của Hoàng đế, khẽ nói: "Hoàng thượng, chúng ta sống chết có nhau, được không?"

Hoàng đế lòng đau như cắt, nàng còn trẻ như vậy, vẫn còn là hài tử.

Nếu lần tuyển tú đó không chọn nàng thì có lẽ bây giờ nàng đã có một cuộc sống cực kỳ hạnh phúc, trở thành một thế tử hiền huệ ôn nhu, mà không phải là một phi tần lúc nào cũng ấn nhắc ở chốn hậu cung hiểm ác.

Bây giờ, chỉ vì muốn gần bên phu quân khi lìa tan, nàng liền chọn tuần tảo.

"Được." Hoàng đế mở mắt, khóe mi chảy xuống từng vệt nước mắt, cười trả lời.

Đúng vậy, không thể buông tay. Dầu biết nàng ở bên cạnh hẳn thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn không hồi hận, không thể buông tay. Đây là nữ nhân của hắn, bất luận sinh tử thế nào thì nàng cũng chỉ thuộc về mình hắn mà thôi.

Ba ngày sau, ban đêm

Mấy ngày nay, dường như thân thể Hoàng đế càng lúc càng yếu, thế nhưng tinh thần lại tốt hơn trước rất nhiều. Thái y nói, đây là hồi quang phản chiếu [2]. Hoa Thường nghe vậy, tâm tình liền lạnh đi một nửa.

[2]: *Hồi quang phản chiếu (回光返照): Là hiện tượng con người đột ngột hồi tỉnh, cảm thấy thân thể khỏe mạnh, tinh thần hăng hái trước khi qua đời.*

Đương nhiên, tình hình cụ thể về thân thể Hoàng đế luôn được báo mật hoàn toàn. Những Thái y có thể bắt mạch cho Hoàng đế lúc này đều là tâm phúc của người, cho dù Thái hậu hay là hoàng thân tôn thất đều không biết bất cứ điều gì. Hoa Thường vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, sau lần nói về chuyện tuần tảo đó, Hoàng đế làm chuyện gì cũng không giấu giếm nàng nữa, xem mặt thư hay nghe mặt báo đều không tránh Hoa Thường. Hoa Thường cũng gặp được rất nhiều tâm phúc chân chính của Hoàng đế, chuyện triều chính hay hậu cung, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng đế.

Hoa Thường cẩn thận bưng thuốc tiến vào điện thì nhìn thấy Hoàng đế đang ngồi trước thư án, thấp đèn xem sổ sách.

"Hoàng thượng, ban đêm lạnh lẽo, sao lại thế này vậy?" Hoa Thường đặt chén thuốc xuống, lấy chiếc áo choàng thật dày làm từ lông báo trắng khoác lên người Hoàng đế.

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, mặt mày nhu hòa, khẽ trách cứ: "Nàng cứ luôn nhắc nhở trẫm, nhưng sao bản thân nàng lại mặc ít như vậy. Bây giờ đã vào đông, mà nàng cứ mặc y phục mỏng manh bận rộn ra ra vào vào như thế."

Hoa Thường cười nhạt: "Thân thể thần thiếp vẫn khỏe mạnh mà, Hoàng thượng nên lo cho mình đi."

Từ lúc chớm hạ đã vào Kiến Chương cung, bây giờ cũng đã đến mùa đông giá rét rồi.

Lúc trước Hoa Thường chỉ đem theo vài bộ xiêm y đơn giản, bây giờ cần bản là không mặc được nữa. Hiện tại y phục nàng đang mặc trên người đều dựa vào ước lệ của Kiến Chương cung, quy cách đúng là cao hơn không ít. Hoàng đế bất đắc dĩ nâng chén thuốc lên, uống một hơi cạn sạch. Hoa Thường thấy vậy liền lập tức dâng lên một quả và nước đường.

Sau khi uống thuốc xong, Hoàng đế trầm ngâm một chút, sau đó mở miệng nói: "Đêm nay trẫm bị mặt tuyết triệu vài vị hoàng thất và trọng thần trong triều, nàng đừng lưu lại nơi này."

Hoa Thường ngây ra một lúc, bây giờ đã muộn như vậy còn triệu kiến thần tử và tôn thất sao? Sau đó nàng đột nhiên có phản ứng, đây là Hoàng đế muốn bí mật bàn giao hậu sự sao? Đúng vậy, tình huống này, phi tần tuyệt đối không thể lưu lại.

"Vâng." Hoa Thường nhún người hành lễ, sau đó lên tiếng nói: "Nếu Hoàng thượng thương nghị xong thì báo Trần Hi công công gọi thần thiếp một tiếng, thần thiếp sẽ tới ngay."

Hoàng đế cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 40: Chương 40: Chính Sự Trữ Quân (Thái Tử Vĩ)

Edit: Nguyễn Đức phi.

Beta: Mai Thái phi.

Tuyên Thành vương chính là nhi tử thứ năm của Tiên đế, là đệ đệ mà đương kim Hoàng thượng tín nhiệm nhất, đất phong ở quận Dự Chương, có tổng cộng chín ngàn hộ sinh sống, cũng là Vương gia có thực ấp [1] nhiều nhất trong triều, cho nên trong ngoài triều đã đều gọi hần là Cửu Thiên Tuế.

[1] Thực ấp: đất phong cho quan để cai quản lấy thuế làm bổng lộc.

Tuy rằng ngoại hiệu này nghe không tốt cho lắm, nhưng quyền thế của Tuyên Thành vương vẫn là không thể hoài nghi.

Đất phong cho Vương gia ở Đại Lương triều đều chỉ là một cái hư danh, chẳng hạn như Tuyên Thành vương, tuy quận Dự Chương là đất phong của hần, nhưng chính sự và quân sự của quận Dự Chương đều không đến lượt hần quản. Nhưng dù sao cũng là đất phong, trong quận Dự Chương có chín ngàn hộ, thu nhập từ thuế của chín ngàn hộ này hầu như đều nằm trong tay hần, việc này nói lên Tuyên Thành vương cực kì có lực ảnh hưởng đối với dân chúng Dự Chương, trên thực tế chính là quân lí kinh tế của bọn họ.

Hiện tại hần đã sớm quay trở về thượng kinh, Hoàng đế bệnh nặng, làm phụ tá đắc lực của Hoàng đế, trở lại thượng kinh cũng là ý của Hoàng đế.

...

Đêm, phủ Tuyên Thành vương.

Tuyên Thành vương phi xuất thân từ vọng tộc Hà thị, có quan hệ biểu tỷ muội với Thục phi trong cung, là bà con xa, nhưng dù sao một nét bút không thể viết ra được hai chữ, xét cho cùng vẫn còn tình cảm cùng tông tộc.

"Vương gia, vi sao không đồng ý cho thiếp thân đệ bề bài tiến cung, dù sao Thục phi cũng là biểu tỷ của thiếp. Hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, nặng lại đang mang thai, trong lòng thiếp cũng có chút lo lắng." Vương phi Hà thị có khuôn mặt thanh tú, thân hình hơi đầy đặn, so với Thục phi thì thiếu vài phần xinh đẹp diễm lệ, nhiều hơn vài phần ôn trọng đoan trang, nặng đã đổi áo ngủ, khẽ nói với Tuyên Thành vương.

Tuyên Thành vương mày rậm mắt to, so với Hoàng đế ca ca của hần thì nhiều hơn vài phần hào khí tuấn lãng.

Tuyên Thành vương tháo giày, tựa vào trên đầu giường nói: "Hiện tại là lúc nào rồi, người ta trốn còn trốn không kịp, nặng còn nghĩ đến việc vào cung? Có phải nặng sợ người ta không nắm được bím tóc của vương phi chúng ta hay không?"

Cảm tình của Vương gia và Vương phi không tồi, Vương phi nói chuyện thẳng thắn: "Dù sao thiếp cũng chỉ là một nữ nhân không hiểu chuyện, chỉ là hiện tại Thục phi đang mang thai, bất luận là nam hay là nữ, đều không thể bước lên vị trí kia, vậy đi thăm nặng ấy thì có làm sao chứ?"

Tuyên Thành vương hừ một tiếng: "Hiện giờ trong cung là nơi thị phi, bệnh tình của Hoàng huynh thế nào, không ai biết cả. Bà vi Hoàng tử ngầm tranh đấu mãnh liệt, triều thần không thể khai đứng về phe ai, nhưng cũng đã có khuynh hướng rõ ràng. Hôm nay là ngày tuyên triệu ngoại thích, nặng thân là hoàng thân quốc thích lại đi tranh vào vùng nước đục này làm gì? Ai sẽ tin rằng nặng chỉ đi thăm biểu tỷ bà con xa?"

Vương phi nháu mày, buồn lo nói: "Vương gia, chẳng lẽ tình thế đã nghiêm trọng đến nóng nổi vậy sao? Hoàng thượng đâu? Không lẽ Hoàng thượng cứ im lặng nhìn mọi thứ hỗn loạn như vậy?"

Tuyên Thành vương thờ dãi: "Hoàng huynh nghĩ cái gì làm sao ta biết, đến lúc đó rồi nói sau."

Khi Tuyên Thành vương chuẩn bị đi ngủ, cửa đột nhiên bị gõ vang.

Vương phi nháu mày, chuẩn bị quát lớn, đã nửa đêm, sao lại có thể làm như vậy.

Sắc mặt Tuyên Thành vương đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngăn cản lời trách cứ sắp ra khỏi miệng Vương phi, thanh âm nghiêm túc nói: "Vào đi."

Đẩy cửa tiến vào chính là tâm phúc của Tuyên Thành vương, Mạnh Tân.

Mạnh Tân vào và cửa liền quỳ trên mặt đất, không dám ngừng đầu, thấp giọng nói: "Khởi bẩm Vương gia, Hoàng thượng mặt chỉ, tuyên Vương gia tiến cung nghị sự."

Tuyên Thành vương đột ngột đứng dậy.

...

Đêm khuya, Kiến Chương cung.

Tuyên Thành vương ngồi trong một cái kiệu nhỏ, yên tĩnh không một tiếng động từ vương phủ tới hoàng cung, từ cửa cung vào đến Kiến Chương cung, một đường thông thuận không gặp bất kì trở ngại nào, xem ra lực khống chế của Hoàng huynh đối với hoàng cung vẫn hoàn mỹ vô khuyết như cũ.

Tới trước Kiến Chương cung, Tuyên Thành vương bước xuống từ cỗ kiệu nhỏ màu xám, bên cạnh còn có ba cỗ kiệu tương tự, xem ra Hoàng huynh triệu kiến bốn người. Tuyên Thành vương nghĩ, bốn người này có thể đoán ra được. Làm tâm phúc của Hoàng đế, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

"Thần đệ tham kiến Hoàng huynh, Hoàng huynh cát tường." Tuyên Thành vương tiến vào điện, mắt quét một vòng, quỳ xuống hành lễ nói.

Hoàng đế ngồi sau bàn, cười nhạt nói: "Ngũ đệ đa lễ, đứng lên đi."

"Tạ Hoàng huynh."

Trần Hi đứng một bên nhanh chóng mang ghế tới đặt vào vị trí thứ nhất bên tay phải, Tuyên Thành vương ôm quyền với Trần Hi, sau đó liền ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Tuyên Thành vương mới ngừng đầu nhìn kĩ ba người ngồi bên cạnh và phía đối diện.

Ngồi thứ nhất bên trái là Văn Quang vương, đệ đệ của Tiên đế, Hoàng thúc của đương kim Hoàng thượng, thực ấp năm ngàn hộ. Hiện tại là một trong hai vị lão Vương gia quản lý toàn bộ triều chính.

Tiếp theo là La Thấu, tự là Văn Di, nhậm chức Tham tri Chính sự [2], Phó Sử Xu Mật viện [3], phong thêm chức Thái tử Thái sư [4], trong số các quan thì đây mới gọi là tâm phúc chân chính của Hoàng thượng.

[2] Tham tri Chính sự (參知政事): là chức quan Á tướng (Phó Tể tướng) thuộc hàng Chính Nhị phẩm. Ngày nay Tham tri Chính sự tương đương với Phó Thủ tướng. (Theo quan chế nhà Tống, wikipedia).

[3] Xu Mật viện: Cơ quan chủ yếu của triều đình thời xưa, coi về các việc trọng đại bí mật của quốc gia. Phó sử Xu Mật viện hay còn gọi là Đồng tri Xu Mật viện sử thuộc hàng quan Chính Nhị phẩm. (Theo quan chế thời Tống, wikipedia).

[4] Thái tử Thái sư [封太子太师]: một trong ba chức Thái sư Tam thái (Thái sư, Thái phó, Thái bảo), một chức quan thuộc Tông Nhất phẩm. (Theo quan chế nhà Tống, wikipedia).

Ngồi bên phải là Cao Xác, tự là Trung Trực, nhậm chức Kinh Lược sử [5], Tham tri Quân sự, phong thêm chức Lang Tư Đại tướng quân, cũng là võ quan duy nhất được Hoàng đế tín nhiệm.

[5] Kinh lược sứ: là chức danh đại diện nhà vua đi thi hành một sứ mệnh cụ thể và nhất thời.

Hoàng đế buông đầu chương trong tay xuống, tựa vào gối mềm, thấp giọng nói: "Hôm nay chúng ta cũng không cần chú ý lễ nghi quân thần, chỉ tán gẫu một chút chuyện nhàn thoại."

Bốn người phía dưới nhìn nhau, sau đó chấp tay nói: "Thần tuân chỉ." Trong lòng lại không ngừng phun trào, hơn nửa đêm cho người bí mật mang người vào cung, chỉ để nói mấy lời nhàn thoại, ai mà tin chứ!

Sắc mặt Hoàng đế vàng như nến, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, khẽ miệng mang theo chút ý cười: "Trẫm... đại nạn buông xuống, mọi việc đều phải sắp xếp."

Lời kia vừa thốt ra, bốn người đều hoảng sợ đứng dậy quỳ xuống.

Nói nhàn thoại là chỉ cái này sao? Hoàng thượng ngại có thể đùa dọa người như vậy hay không?

Hoàng đế thờ dãi: "Các ngươi đều đứng lên đi."

Bốn người nhìn nhau, mang theo vẻ mặt khó sở, đứng dậy nói: "Hoàng thượng cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ bình an không có việc gì."

Hoàng đế vẫy vẫy tay, tiếp tục nói: "Chuyện khiến trẫm không yên lòng quả nhiên, vừa lúc có các ngươi, chúng ta cùng thương nghị. Trong các người có Hoàng thúc của trẫm, đức cao vọng trọng, có huynh đệ của trẫm, thủ túc tình thâm, có thuộc hạ đắc lực mà trẫm luôn tin tưởng, thông minh tháo vát, đêm nay trẫm bí mật triệu kiến các ngươi, cũng là cực kì tín nhiệm các ngươi."

Bốn người đồng loạt hành lễ nói: "Thần nhất định không cô phụ tín nhiệm của Hoàng thượng."

Hoàng đế trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi: "Trẫm vẫn chưa công bố vị trí trừ quân, chỉ vì trong ba vị Hoàng tử không ai có thể hoàn toàn làm cho quân thần tin phục. Nhưng trong di chiếu nhất định phải chỉ định người thừa kế, cho nên các vị có thể để cử người bản thân cảm thấy thích hợp nhất."

Bốn người liếc nhau, hiểu rõ ý tứ của Hoàng đế, không công bố vị trí trừ quân mà trực tiếp lập di chiếu, việc này cũng không có gì tốt đẹp, nhưng vào thời điểm Hoàng đế còn sống thì lại có thể không chế triều chính một cách tuyệt đối.

Bốn người cũng không dám dễ dàng mở miệng. Hoàng thượng tung ra vấn đề này thật sự là vô cùng khó giải quyết. Tuổi các Hoàng tử đều không lớn, không thể độc lập xử lý triều chính, bốn người bọn họ hẳn là được Hoàng đế lựa chọn nhiếp chính.

Nếu lúc này nói ra người được chọn không giống với ý của Hoàng đế, vậy việc nhiếp chính trong tương lai đánh coi như xong rồi, đã gian nan còn bị Tần hoàng ghét bỏ.

Hoàng đế cảm chén trà vẫn còn nóng trên bàn lên nhấp một ngụm, hương vị quá nồng đậm cũng khiến người ta không thoải mái, buông chén trà, Hoàng đế mở miệng nói: "Hoàng thúc có ý kiến gì không?"

Văn Quang vương bắt đầu dĩ cười khổ, đúng là trong bốn người này, ông là người không được tin nhiệm nhất, chỉ vì trong tôn thất ông là người có uy vọng cao nhất, cho nên Hoàng đế mới triệu kiến ông, hiện giờ lại muốn ông trả lời đầu tiên.

Văn Quang vương đứng lên khom người nói: "Thần không thay đổi, thần cho rằng Đại Hoàng tử là thích hợp nhất."

Sau khi Văn Quang vương nói xong, ba người còn lại liếc nhau, cũng đều đứng dậy nói: "Thần cũng cho rằng Đại Hoàng tử có thể kế thừa đại thống."

Hoàng đế cười khổ nói: "Vì sao?"

Tuyên Thành vương ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế: "Quốc lại trường quân [6]."

[6] Quốc lại trường quân (国赖长君): Quốc gia dựa vào trường quân. Trường quân ở đây có thể hiểu theo 2 nghĩa, một là vị vua giỏi, hai là con trai đầu. Những chương trước cũng đã từng nói qua chỉ lập trường tử làm Thái tử, nên ta nghĩ vị này đang chơi chữ. (Beta-er).

Kỳ thật trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, lập trường của bọn họ chỉ có thể để cử Đại Hoàng tử, cho dù người được chọn trong lòng Hoàng thượng không phải Đại Hoàng tử, bọn họ cũng chỉ có thể để cử Đại Hoàng tử.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đều sẽ nhận trọng trách nhiếp chính, như vậy hiện tại Đại Hoàng tử mười tuổi, đến khi đại hôn có thể tự mình chấp chính, chỉ cách năm, sáu năm. Nhưng Nhị Hoàng tử hay thậm chí là Tam Hoàng tử còn đang trong tã lót, nếu tự mình nhiếp chính cũng phải hơn mười năm, nghĩa là người khác cũng sẽ nhiếp chính hơn mười năm. Là đại thần có khả năng sẽ nhiếp chính, tất nhiên bọn họ muốn thể hiện lòng trung thành, chúng ta không nghĩ đến việc sẽ nhiếp chính, hơn nữa cũng không nghĩ đến việc ôm quyền nhiều năm như vậy.

Hoàng đế thờ dài, thấp giọng nói: "Tuy trăm có đích tử, nhưng trăm phúc mong, đích tử tuổi nhỏ, không thể kham nổi trọng trách lớn như vậy."

Một câu này liền bài trừ khả năng thừa kế của đích tử, đích trưởng tử vốn là người cách ngôi vị Hoàng đế gần nhất, hiện giờ lại là người đầu tiên bị phủ nhận, nếu Hoàng hậu biết được, không biết sẽ có suy nghĩ gì.

Hoàng đế mở miệng hỏi: "Các khanh cho rằng Hoàng thứ tư như thế nào?"

La Văn Di đứng lên hành lễ nói: "Thứ cho thần nói câu đại bất kính, dù sao xuất thân của Nhị Hoàng tử cũng có chút thấp hèn, tính tình mềm yếu, không giống người có ý chí kiên định, tuổi nhỏ kế vị, sợ là... Hơn nữa hiện tại nhà mẹ đẻ Trịnh thị nắm binh quyền, đến lúc đó nếu ngoại thích là đuôi to khó vậy, lại là một chuyện khó xử lì."

Cao Trung Trực nổi danh công chính thẳng thắn, cũng đứng dậy hành lễ mở lời: "Đại Hoàng tử vẫn luôn được Hoàng thượng dạy dỗ, được mọi người coi trọng, làm người trăm ôn đoan chính, nhân phẩm quý trọng, tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng nhìn ra được là nhân trung long phượng, hưởng chi quốc lại trường quân, thần cho rằng Đại Hoàng tử là thích hợp nhất."

Hoàng đế nhắm mắt lại trầm ngâm trong chốc lát, thật ra hẳn cũng suy xét giống như vậy, sau đó gật gật đầu: "Vậy thì quyết định như vậy đi, các người đều là thủ hạ đặc lực của trẫm, chờ Tần hoàng đăng cơ, phong Hoàng thúc và Hoàng đệ làm Nhiếp Chính vương, phong Văn Di và Trung Trực làm Cố mệnh Đại thần, trăm giao gừng sơn này và Tần hoàng cho các người, đừng có phụ kì vọng của trẫm."

Bốn người kinh sợ quý xuống tạ ơn: "Thần nhất định không có phụ giao phó của Hoàng thượng! Cúc cung tận tụy, muốn lần chết không chối từ."

Hoàng đế gật gật đầu, trầm giọng nói: "Văn Di, soạn ý chỉ đi."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 41: Kỳ Nguyên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Su Thái phi.

La Văn Di đưa ý chỉ được viết cẩn thận cho Hoàng đế, Hoàng đế chỉ đơn giản mở ra nhìn thoáng qua liền buông xuống, sau đó nói: "Một đời vua một đời thần, trẫm có rất nhiều chuyện không bỏ xuống được, nhưng cũng không thể không buông xuống."

Bốn người phía dưới đều không biết nên nói tiếp như thế nào, đối mặt với một Hoàng đế sắp chết, quả thật là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Văn Quang vương đưa mắt ra hiệu với Tuyên Thành vương, La Văn Di và Cao Trung Trực đều nhìn Tuyên Thành vương. Tuyên Thành vương bắt đầu dĩ cười khổ, chính xác thì trong bốn người, thân phận có trọng lượng nhất, người Hoàng đế tín nhiệm nhất là hắn.

Văn Quang vương là lão Vương gia nhưng quan hệ với Hoàng đế cũng không gần gũi lắm, mà La Văn Di và Cao Trung Trực tuy là tâm phúc của Hoàng đế nhưng vẫn tồn tại khoảng cách quân thần khó bỏ. Chỉ có Tuyên Thành vương khi còn nhỏ đã thân cận với Hoàng đế, vô cùng có tài, là trợ thủ đặc lực của Hoàng đế, hưởng chi còn là thân huynh đệ trong nhà, tuy đánh gãy xương cốt nhưng vẫn còn gần.

Tuyên Thành vương bắt đầu dĩ đứng dậy thấp giọng nói: "Hoàng huynh còn chuyện gì không buông bỏ xuống được, không bằng cứ giao lại cho thần đi, thần để tự bất tài, nhưng nguyện vọng của Hoàng huynh thì thần để đều sẽ nỗ lực thực hiện."

Lời này không thể nghi ngờ là tương đối chói tai, là Hoàng đế có gì mà không làm được, sao hiện giờ lại muốn ý vào người khác? Nhưng người nói những lời này là Tuyên Thành vương, cho nên Hoàng đế vẫn chưa tức giận, chỉ lắc đầu sau đó nói: "Trẫm có ý ban thêm ân huệ cho mẫu tộc Ninh Quý tần và Hoa Phi."

Tuyên Thành vương sững sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, nói: "Ninh Quý tần là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, Hoàng huynh gia phong cho mẫu tộc của Ninh Quý tần cũng là lẽ tự nhiên, hơn nữa vì một nữ tử của Đại Hoàng tử, có phải nên thăng vị cho Ninh Quý tần hay không?" Còn về Hoa Phi, Tuyên Thành vương không hiểu nhiều lắm, đối với chuyện Hoàng đế đột nhiên nhắc tới, Tuyên Thành vương cũng không dám nói tiếp.

Hoàng đế thờ dài: "Trẫm biết phân vị Ninh Quý tần có chút thấp, sau này hãy nói đi, nếu lúc này thăng vị, vậy cũng không khác gì công khai kiến trừ [1], trẫm nghĩ nên chờ một chút."

[1] Kiến trừ (建储): nói đến Thái tử.

Tuyên Thành vương trầm ngâm một lát, mới mở miệng nói: "Theo như lời Hoàng huynh, về Hoa Phi, vậy là muốn ban ân huệ cho thế gia sao?"

Hoàng đế mỉm môi nói: "Trẫm thật có lỗi với nàng."

Tuyên Thành vương suy tư trong đầu, Hoa Phi xuất thân thế gia, vào cung đã hơn một năm, hiện tại xem ra rất được Hoàng huynh sủng ái.

Hoàng đế chậm rãi nói: "Các người không phải người ngoài, trăm tuổi cũng không sợ chế cười, từ lúc trẫm bệnh nặng tới nay, Hoa Phi đã cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà ở bên cạnh hầu hạ. Mỗi khi trẫm nghĩ tới việc đó đều cảm thấy rất may mắn. Hoa Phi... cũng nguyện ý tảo tắng sau khi trẫm băng hà, trẫm cảm động khi tiết này, nên muốn truy phong làm Hậu. Sau lại nghĩ, trong vấn đề Tam Hoàng tử có kẻ vị hay không, trẫm vốn phải xin lỗi Hoàng hậu, nếu lại truy phong Hoa Phi làm Hoàng hậu, cũng đã đánh thẳng vào mặt nàng ấy, nên buông ý tưởng này xuống."

Trong lòng Tuyên Thành vương chấn động, người nam nhân ở thời điểm có một nữ nhân nguyện ý chết vì mình, không thể không cảm động.

Văn Quang vương là lão Vương gia trọng quy củ, Hoa Phi thật không đủ tư cách phong Hậu, ý nghĩ của Hoàng đế cũng không sai. Đương nhiên Văn Quang vương khôn khéo nên ông khẳng định sẽ không mở miệng nói về việc nhà của Hoàng đế.

Tuyên Thành vương thấp giọng nói: "Không bằng Hoàng thượng lưu lại ý chỉ, đến lúc đó phong tước vị cho gia tộc của Hoa Phi và Ninh Quý tần là được. Nếu Hoàng huynh cảm thấy thận với Hoa Phi nương nung, thì phá lệ phong tước vị cho thân huynh đệ của Hoa Phi nương nung, cũng coi như tận tình tận nghĩa."

Hoàng đế suy nghĩ, gật đầu nói: "Trẫm nhớ Hoa Phi đích thực có hai vị huynh trưởng, để trẫm suy nghĩ một lát."

Thật ra Hoa Thường có hai huynh một đệ nhưng đệ đệ là thứ xuất, trong mắt Hoàng đế không xem như là huynh đệ của Hoa Thường.

Hoàng đế lấy khăn xoa xoa một bên mặt, cả người đều có chút mệt mỏi, thấp giọng nói: "Hôm nay đến đây thôi, trầm cho người đưa các người ra cung."

Bốn người lập tức quý xuống đất hành lễ: "Chúng thần cáo lui."

Hoàng đế nhìn bốn người chậm rãi lui bước, đột nhiên mở miệng: "Việc hôm nay là bí mật, các người đều là thủ hạ đặc lực của trẫm, trẫm tin tưởng nhân phẩm của các người, không nên làm ra việc gì để trẫm phải thất vọng."

Sau lưng bốn người toát ra mồ hôi lạnh, cúi đầu sợ hãi nói: "Tất nhiên chúng thần sẽ giữ kín như bưng."

Hoàng đế một mặt nhắm hai mắt gật gật đầu, tựa lưng vào ghế, phất phất tay cho người lui ra.

Lập tức cung điện lại trở nên trống rỗng, Trần Hi khom người nói: "Hoàng thượng, có truyền Hoa Phi nương nương tiến vào không?"

Khoé miệng Hoàng đế cong lên lộ ra một tia chua xót: "Trẫm đã biến thành người cô đơn, hiện tại không chịu nổi tịch tịch, Thường nhi không ở bên người trẫm, thật đúng là trẫm không quen."

Trần Hi khom người lui ra, gọi Hoa Thường vào.

Nửa tháng sau.

Hoàng đế đã nằm trên giường không động đậy nổi, Hoa Thường cũng cố nhịn nhưng đôi mắt đã đỏ, hốc mắt đã hõm thật sâu, thân thể gầy gó như một trang giấy mỏng, gió thổi qua liền không còn nữa. Từ xa nhìn lại còn giống người bệnh hơn là Hoàng đế.

Hoa Thường đi ra từ tấm điện, trong tay cầm chén thuốc Hoàng thượng mới dùng xong, Trần Hi đi theo một bên, nhìn bộ dáng tiều tụy của Hoa Thường, thấp giọng khuyên nhủ: "Hoa Phi nương nương, người nghỉ ngơi một chút đi, cứ như vậy thân thể người sẽ không chịu nổi."

Trong mắt Hoa Thường đều là đau thương, gọi lên một ý cười nhợt nhạt, thanh âm cũng có vài phần vô lực: "Phiền công công chê cười rồi, hiện tại sao ta có thể lo lắng cho mình được, tốt hoặc không tốt với ta mà nói đều không khác gì nhau."

Trải qua gần nửa năm sống chung, quan hệ của Trần Hi với Hoa Thường quả thật không tồi, nói chuyện với nhau không có gì cố kỵ, lễ nghi cũng không cần quá cứng nhắc. Trần Hi nhìn mỹ nhân quốc sắc thiên hương dần dần tiều tụy thành phu nhân yếu ớt ở nhà, trong tâm cũng không đành lòng.

"Nương nương có tâm với Hoàng thượng, nô tãi chi là một thái giám cũng thấy rõ ràng, nếu nương nương không yêu quý thân mình như thế, người đau lòng chính là Hoàng thượng."

Hoa Thường yên lặng rơi lệ, sau đó cầm lấy khăn xoa lưng tung, cố gắng cười nói: "Tạ công công quan tâm, chi là ta nghĩ cho tới bây giờ Hoàng thượng nằm trên giường bệnh nửa mê nửa tỉnh, thì cảm thấy khó chịu, không làm cho bản thân bận rộn thì sẽ cảm thấy không thoải mái."

Trần Hi cũng thờ dãi mặt hơi: "Hiện giờ thời gian Hoàng thượng thanh tĩnh càng ngày càng ít."

Hoa Thường rũ mi xuống, khẽ nói: "Hiện giờ Hoàng thượng đang ngủ, một chốc nữa cũng sẽ không tỉnh lại, ta cũng không muốn vào quấy nhiễu người. Ta nghe nói mấy ngày trước Kiến Chương cung thỉnh một tượng Phật quý tới, ta muốn đi bái lạy."

Trần Hi thờ dãi: "Là tượng Phật do Thái hậu nương nương thỉnh từ Ngũ Đài Sơn tới, để ở Kiến Chương cung, còn cố ý xây dựng một gian Phật đường, mỗi ngày thấp hương bái Phật, chi mong thần Phật linh thiêng có thể phù hộ cho Hoàng thượng. Nếu nương nương muốn đi thì nô tãi dẫn đường."

Hoa Thường cúi đầu: "Tạ công công."

Trần Hi xua xua tay: "Nương nương đừng tạ ơn nô tãi."

Phật đường được xây dựng ở sau điện Kiến Chương cung, đặc biệt xây một gian phòng chính, mở cửa liền có thể thấy tượng Phật Thích Ca Mâu Ni cao lớn, Hoa Thường ngửa đầu, nhìn khuôn mặt Phật tổ đang ôn nhu cười nhạt.

Trần Hi phất tay tung cây phát trần, nói với tiểu cung nữ, tiểu thái giám bên trong: "Được rồi được rồi, đều đi xuống trước đi, Hoa Phi nương nương muốn ở đây cầu phúc cho Hoàng thượng."

Tiểu cung nữ, tiểu thái giám quét tước hành lễ đáp: "Vâng." Sau đó kính cẩn lui ra ngoài.

Trần Hi quay đầu lại nhìn Hoa Thường, nói: "Nương nương, thanh tịnh."

Hoa Thường cười khổ: "Đúng vậy, thanh tịnh, ta nghĩ Phật tổ cũng không thích âm ỉ. Công công, vốn dĩ ta không tin Phật tổ nhưng hiện tại ta lại muốn tin thần Phật một lần."

Trần Hi nghe trong giọng nói của Hoa Thường có chua xót và hy vọng, khẽ thở dài, trong lòng còn nghĩ một chữ tình đúng là hại người, cầu mà không được thì lại cầu mong được chết.

Hoa Thường quý gối trên bồ đoàn [2], chấp tay trước ngực, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt mỹ lệ lại.

[2] Bồ đoàn (蒲团): đệm được bện lại từ cỏ Bồ và có hình tròn nên được gọi là bồ đoàn (tròn). Bồ đoàn là tọa cụ được dùng để ngồi thiền hay vái lạy của Phật môn. Sau này được bao bọc lại bằng vải lụa.

Trần Hi cũng quý gối trên bồ đoàn bên cạnh, trong lòng cầu nguyện. Ông giương mắt lên vừa vận thấy cảnh Hoa Thường cho dù đã nhắm hai mắt, nhưng khoé mi vẫn chảy nước mắt.

"Vì sao nương nương rơi lệ, trong lòng lại suy nghĩ gì rồi ư?" Trần Hi khẽ hỏi. Hiện giờ ở Kiến Chương cung, tịch tịch và sợ hãi có thể bức người hoá điên, cho nên Trần Hi muốn tìm người trò chuyện.

Hoa Thường chậm rãi mở đôi mắt, sắc môi tái nhợt: "Ta khẩn cầu Phật tổ, chi cần có thể làm Hoàng thượng tốt lên, ta nguyện giảm tuổi thọ để bù lại. Không cần phải tra tấn Hoàng thượng nữa, nếu muốn thì hãy lấy mạng của ta đi."

Trần Hi chấn động: "Nương nương! Cần gì phải như thế..."

Cổ nhân tin tưởng lời thề, tin tưởng hứa hẹn, tin tưởng thần Phật.

Nếu không thành thật, sẽ bị báo ứng, bị trời phạt, cho nên Hoàng đế cảm động với sự trả giá của Hoa Thường, Trần Hi cảm động với kỳ nguyện lúc này của Hoa Thường.

Nhưng Hoa Thường lại không tin lời nói của mình, tất nhiên nàng chỉ làm một cái tư thái, một tư thái của nữ nhân thâm tình đối với phu quân của mình.

Lời này Trần Hi nghe được, chẳng khác nào là Hoàng đế nghe được, bất luận Hoàng đế sống hay chết, đều sẽ cảm động, đều sẽ cho nàng cùng gia tộc nàng một kết cục tốt đẹp.

Hoa Thường cũng không phải không có tình cảm với Hoàng đế, chi là tình cảm giữa bọn họ còn chưa đến mức nguyện ý trả giá bằng sinh mạng, trả giá tất cả mọi chuyện. Chi là hiện giờ, Hoa Thường không thể không làm mà thôi.

Không gian trong Phật đường trầm mặc, hai người đều lắng lắng chấp tay trước ngực, nhắm hai mắt lại, trong lòng họ nghĩ cái gì không người nào biết.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập và tiếng người thở dốc.

Hoa Thường mở to mắt, chậm rãi quay đầu lại.

Một tiểu thái giám vội vàng bước vào cửa, hoảng loạn khẩu đầu nói: "Hoàng thượng học máu, đã truyền các vị Thái y tới. Nương nương, công công mau đi xem một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42: Chuyển Biến Tốt

Edit: Su Thái phi.

Beta: Du Quý phi.

Kiến Chương cung.

Hoa Thường và Trần Hi vội vã bước vào chính điện, một phòng đầy Thái y, hơn phân nửa đều quý trên mặt đất chờ đợi tuyền triệu, chỉ có mấy lão Thái y râu tóc bạc phơ đang tập hợp ở bên cạnh long sàng, thay phiên bắt mạch.

Bước chân Hoa Thường gấp gáp, thiếu chút nữa dẫm phải làn váy dài của mình, may mắn Trần Hi tính mắt đứng một bên, đỡ Hoa Thường: "Nương nương cẩn thận."

Hoa Thường quay đầu cười khổ, thanh âm vô định: "Tạ công công."

Bước chân Hoa Thường chậm lại, khẽ vén tấm màn màu vàng sáng lên, đi đến mép giường, Thái y quý gối một bên đều cẩn trọng nhường lối.

Hoàng đế nằm trên giường, mở to mắt, nhìn Hoa Thường đến gần.

"Hoàng thượng tỉnh rồi sao?" Hoa Thường cố gắng vẽ ra một nụ cười ôn nhu, khẽ nói.

Hoàng đế cũng mỉm cười, đáp: "Ừ."

Hoa Thường chậm rãi ngồi xuống, nắm chặt bàn tay gầy tro xương của Hoàng đế, vành mắt rung rung, tươi cười ấm áp, thấp giọng nói: "Thân thể Hoàng thượng còn khó chịu không?"

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu nói: "Không khó chịu."

Khó chịu không? — Không khó chịu.

Đây là cuộc đối thoại có khoảng cách nhất giữa Hoa Thường và Hoàng đế, một người khóc, một người cười.

Hoa Thường nắm chặt tay Hoàng đế, nhìn lão Thái y đang xem mạch ở một bên, chờ đợi lý do thoái thác của Thái y. Đã thay đổi bốn năm Thái y xem mạch, Hoa Thường chờ đến độ lo âu, Hoàng đế nhìn thấy sự lo lắng của nàng, lặng lẽ mỉm cười với nàng, mừng theo ý trần an.

Bắt mạch xong, một đám Thái y đều tụ tập lại gần nhau nhỏ giọng thảo luận, có mấy lão Thái y tranh luận đến đỏ mặt tía tai, Hoa Thường nhìn liến nóng vội, quát lớn: "Nhiều người như vậy còn chưa ra kết luận sao? Ở trước mặt Hoàng thượng lại tranh cãi ồn ào, còn có quý cù hay không?"

Một đám Thái y vội vàng quý xuống thành tội. Trước đây, những lão Thái y này sẽ không cho mắt mũi với người chỉ là phi tử, bởi vì trong đó có mấy Thái y là Ngự y chỉ xem bệnh riêng cho Hoàng đế và Thái hậu, phi tử căn bản không thể sai sử bọn họ. Nhưng hiện giờ vị Hoa Phi này cũng không phải là người bình thường, ở chung nửa năm, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không chỉ có Hoàng thượng yêu quý vị này như trân bảo, ngay cả bọn họ đối với vị tôn nữ xuất thân thể gia này cũng vô cùng khâm phục, cho nên thái độ đối với Hoa Thường tất nhiên cũng rất cung kính.

Lão Thái y đứng đầu run run rẩy rẩy quý xuống khấu đầu, lão lệ tung hoành [1], sau đó mở miệng nói: "Chúng thần tranh luận không ngớt trước mặt Hoàng thượng quả thật là thất lễ, chỉ là chúng thần quá kích động khó nhận được. Mạch tượng của Hoàng thượng đã từ từ bình ổn, là dấu hiệu chuyển biến tốt!"

[1] Lão lệ tung hoành (老泪纵横): ông già bật khóc. Ngoài ra còn mô tả nỗi buồn hay sự phấn khích cực độ. Ở đây chỉ sự phấn khích khi Hoàng thượng đã có chuyển biến tốt.

Hoàng đế và Hoa Thường đều mở to mắt, đôi môi Hoa Thường run rẩy, mở miệng nói: "Người nói cái gì...? Người nói có phải là bệnh tình Hoàng thượng có chuyển biến tốt hay không? Hoàng Thường có thể khang phục phải không?"

Lão Thái y lại quý xuống khấu đầu lần nữa: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, chính xác là như thế."

Hoa Thường vô cùng vui mừng đến mức bật khóc, vùi đầu vào trong lòng ngực Hoàng đế, cả người khóc đến đẹn run rẩy. Sau đó đột nhiên ngừng đầu, cầm khăn xoa lưng tung nước mắt trên mặt, hỏi: "Chuyện Hoàng thượng vừa học máu là thể nào? Là do tổn thương tới căn cơ sao?"

Cô nhân đều cho rằng ho ra máu, hộc máu là do có dấu hiệu già sớm, là điềm rất xấu.

Lão Thái y tươi cười nói: "Máu này phun rất đúng thời điểm, do máu bị tắc nghẽn trong ngực, bây giờ phun ra được là chuyển tốt, cũng là dấu hiệu khang phục."

Hoàng đế cũng vô cùng kích động, còn có thể sống ai lại muốn chết? Đặc biệt hẳn lại là Hoàng đế, một Hoàng đế uy quyền ngập trời, hẳn không muốn chết.

"Người vừa nói lời này xong, trẫm cũng cảm thấy ngực nhẹ nhàng rất nhiều, hít thở cũng không cảm thấy có họng bị đau, xem ra quả thật là chuyển tốt." Một tay Hoàng đế nắm bàn tay Hoa Thường, một tay đặt lên ngực, tươi cười chân thành tha thiết.

Người trong phòng vì quá vui mừng mà khóc thút thít. Hoàng thượng tốt thì ngày lành của bọn họ cũng đến.

Vài vị Thái y lại nhỏ giọng thảo luận.

Hoàng đế ngồi dậy, dựa vào đệm mềm, mở miệng hỏi: "Chư vị ái khanh lại nghiên cứu thêm cái gì sao?"

Lão Thái y đứng đầu Thái Y viện trả lời: "Chúng thần đang thảo luận lý do bệnh tình Hoàng thượng vì sao lại tốt lên, phải có nguyên nhân. Hơn nữa bệnh tình Hoàng thượng hiện giờ chuyển biến tốt, tiếp theo phương thuốc trị liệu cũng phải thay đổi, chúng thần cũng đang dần do."

Hoàng đế gật gù đầu: "Trẫm tin tưởng các người, các người đều là người lập công lớn, trẫm tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người, làm cho tốt đi."

Các vị Thái y quý xuống tạ ơn: "Chúng thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường ngồi bên cạnh, ánh mắt ôn nhu, khẽ cười: "Thường nhi... Trẫm tốt rồi."

Hoa Thường găt đầu, nước mắt rơi xuống như những hạt châu bị vỡ, không thể ngăn lại được, khóe miệng tươi cười ấm áp.

"Hoàng thượng có đôi bụng không? Phòng bếp nhỏ đã nấu được thiện, thần thiếp bụng tới cho người dùng." Hoa Thường cảm khẩn muốn lau khô nước mắt trên mặt, lại phát hiện lau một bên, thì bên kia lại chảy ra, đành phải tìm lý do đi ra ngoài trước.

Hoàng đế biết Hoa Thường xuất thân thế gia, trọng nhất là lễ nghi và dáng vẻ, nhìn tiểu phi từ nước mắt đầy mặt cũng không nói ra, nhẹ nhàng găt đầu.

Hoa Thường cười đứng dậy, lại cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường sắc mặt tái nhợt té ngã trên đất, đại kinh thất sắc [2], hô to: "Thường nhi! Thái y! Thái y! Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ."

[2] Đại kinh thất sắc (大失惊色): sợ hãi đến mức khuôn mặt biến sắc.

Trong lòng Hoàng đế sốt ruột, vừa mới là lớn một tiếng, lại ho khan lên, mơ hồ thấy được trên khăn có to máu màu đỏ.

Trong điện cung nữ cũng đều hoa dung thất sắc, vội vã tiến lên đỡ Hoa Thường đang ngã trên mặt đất lên giường, mấy đại cung nữ còn lại thì bụng nước mắt ong cho Hoàng đế nhún cổ họng.

Các Thái y đều sợ hãi, mới vừa nói Hoàng đế chuyển biến tốt, lúc này lại ho, xem bộ dáng này thật ra có chút không tốt.

"Hoàng thượng đừng để vui buồn quá độ, tổn thương đến thân thể." Các Thái y tự giác chia làm hai nhóm, một nhóm xem cho Hoàng đế, một nhóm cho Hoa Thường.

Hoàng đế ho khan trong chốc lát, suy yếu ngừng đầu, vừa vận nhìn thấy sắc mặt Trần Hi tái nhợt, ánh mắt ngầy ngốc, đứng trong đám cung nữ thái giám đang bận rộn, đặc biệt nổi bật.

"Thái y mau đi chẩn trị Hoa Phi, rồi cuộc thế nào rồi? Sao đột nhiên lại té xỉu? Trần Hi người thật là, còn đứng ngây ngốc làm gì? Đã loạn thành thế này rồi!" Thanh âm Hoàng đế nghẹn ngào, biểu tình hoảng loạn, vẫn luôn nhìn Hoa Thường nằm trên giường.

Trần Hi vừa nghe Hoàng đế nói, lập tức hoàn hồn, đôi môi run rẩy nói: "Nô tài... Nô tài chỉ là thất thân, nhớ tới một số việc."

Trần Hi là tâm phúc của Hoàng đế, cho dù là thời điểm phản phó chuyện hậu sự cũng chưa từng để hấn tránh mặt, có thể thấy hẳn là Đại thái giám được Hoàng đế tin tưởng. Đường nhiên Hoàng đế cũng biết cách làm người của Trần Hi, Trần Hi tuy là nô tài nhưng trầm ổn bình tĩnh. Những ngày hấn bệnh nặng, cũng có thể xử lý tốt những việc lớn nhỏ ở Kiến Chương cung, hẳn hề với tiền triều cũng đều là Trần Hi đứng ra lo liệu. Thế nhưng hiện giờ bộ dáng hấn lại kinh hoàng thất thố, làm cho Hoàng đế cảm thấy rất kỳ quặc.

Thân thể Hoàng đế vẫn có chút không tốt, thở gấp hỏi: "Trần Hi người nghĩ cái gì vậy?"

Đôi môi Trần Hi run rẩy, ấp úng không dám nói. Hoàng đế tức giận quát lớn: "Nói!"

Trần Hi lập tức "ầm" một tiếng quỳ xuống, khấu đầu nói: "Từ bắt giữ quái lực loạn thân [3], nô tài kiến thức hạn hẹp nên tin quý thân. Vừa rồi, nô tài bồi Hoa Phi nương nương đi Phật đường mới xây ở Kiến Chương cung, trước mặt Phật tổ Hoa Phi nương nương có một kỳ nguyện, nói chi cần Hoàng thượng ngài có thể tốt lên, nương nương nguyện giám thọ hồi báo. Nay vừa trở về thì nghe nói long thể Hoàng thượng chuyển biến tốt nhưng Hoa Phi nương nương lại té xỉu, nô tài nhất thời nghĩ đến chuyện này, nên thất thân."

[3] Từ bắt giữ quái lực loạn thân (子不语怪力乱神): Không từ không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quý thân. Đây là một câu trong Luận Ngữ của Khổng Tử. Nó đề cập tới thánh nhân nói chuyện bình thường chứ không nói chuyện quái dị, nói về đạo đức chứ không nói về bạo lực, nói về yên bình chứ không nói về phản loạn, nói về con người chứ không nói về quý thân.

Hoàng đế nghe Trần Hi nói, trầm mặc, nắm chặt mắt lại, khóe mắt mơ hồ thấy một chút nước mắt, lăm bắm nói: "Trẫm nợ nần, vĩnh viễn không trả hết."

Sau đó mờ mắt ra, quát lớn với Thái y: "Rốt cuộc Hoa Phi bị làm sao? Các người khám xong chưa?"

Các Thái y kêu khổ không ngừng, vốn dĩ Hoàng đế khang phục, Thái y bọn họ đúng là công thần lớn nhất, không nghĩ tới vui vẻ không đến một khắc (*mười lăm phút*), vị tổ tông Hoa Phi này lại té xỉu. Lại bị Hoàng đế quở trách, nếu vị nương nương này thật sự có chuyện xấu gì, thì bọn họ chắc phải dẫn theo cái đầu của mình mà lĩnh tội.

Tiền Thái y chuyên phụ khoa cũng đã đầu trả lời: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoa Phi nương nương là do một nhọc quá độ, có chút tổn hại đến căn cơ. Thêm vào đó hôm nay vui buồn quá mức, cảm xúc dao động, cho nên lúc này mới té xỉu. Hôn nữa..."

Hoàng đế nghe thấy mặt nhọc quá độ, tổn thương căn cơ thì đau lòng không ngớt, nghe được hơn nữa liền mở miệng quát lớn: "Hôn nữa cái gì! Đừng có đồng dài, nói cho trẫm!"

Tiền Thái y "ầm" một tiếng, lập tức quỳ xuống, dập đầu nói: "Chúng thần y thuật không tinh, không thể chẩn đoán chính xác. Có thể là bệnh ho lao, đang trong thời kỳ ù bệnh, rất khó khám ra mạch tượng, mạch tượng Hoa Phi nương nương thật thật giả giả khó phân biệt, nhưng nương nương hầu hạ bên người Hoàng Thượng gần nửa năm, chi sợ... Khả năng nhiễm ho lao khá lớn."

Hoàng đế mở to hai mắt nhìn, thở hổn hển, lăm bắm nói: "Trẫm không tin, trẫm không tin, các người đều là đám lang băm, lang băm!"

Trần Hi ở một bên nghe được rõ ràng, trong lòng lại càng nhận định, đây là kỳ nguyện của Hoa Phi nương nương trở thành sự thật, mạng của Hoàng thượng là do Hoa Phi nương nương dùng mạng nàng đổi lấy, bằng không sao lại trùng hợp như thế?

Vành mắt Hoàng đế ửng đỏ, cổ nển lại bị thương, nghiêm túc nói: "Trẫm giao thân thể Hoa Phi cho các người, bất luận thế nào, trẫm muốn sức khỏe Hoa Phi phải tốt. Nếu có gì bất trắc, đừng trách trẫm không niệm tình cũ."

Trong lòng các vị Thái y kêu khổ, lại không dám biểu hiện ra ngoài mặt, chỉ có thể cung kính dập đầu: "Chúng thần tuân chỉ"

Một lúc sau Hoàng đế cố gắng bình tĩnh lại, mới với Trần Hi: "Tạm thời an bài Hoa Phi ở phòng cách vách đi, đừng dọn ra ngoài, trẫm không nhìn thấy nàng trong lòng sẽ vắng vẻ."

Trần Hi nghe Hoàng đế nói, có chút khó xử, nào có phi tần sinh bệnh còn có thể ở lại trong điện của Hoàng thượng? Chỉ là nhìn bộ dạng Hoàng đế, Trần Hi biết dù có phản bác cũng không được, khom người đáp: "Vâng"

Hoàng đế dùng tay phải chống thân thể ngồi dậy, thấp giọng nói: "Đem tin tức thân thể trẫm chuyển biến tốt truyền ra ngoài đi. Trần Hi người phải đặc biệt cẩn trọng, đi một chuyến mang theo mặt chỉ da trẫm truyền cho bốn người bọn hấn, long thể trẫm đã khang phục, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, hấn là trong lòng bọn họ hiểu rồi, có một số việc nên được tiêu hóa trong bụng, không nhớ rõ điều gì là tốt nhất."

Tất nhiên Trần Hi hiểu rõ bốn người Hoàng đế nói là ai, khom người thưa vâng.

Hoàng đế chậm rãi nắm mắt lại, khẽ nói: "Còn có một vài thể lực đã vươt tay quá dài, nếu trẫm không sống lâu, thì sẽ vì hải tử mà suy xét nên nhịn bọn họ, nhưng mà hiện giờ nên chém thì chém."

Sau lưng Trần Hi chợt lạnh, khẽ nhìn trộm Hoàng thượng một chút, khuôn mặt Hoàng thượng vẫn tái nhợt như trước nhưng sắc mặt lại lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 43: Chương 43: Có Lễ Là Tình Yêu

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Giữa trưa, Tuyên Thành Vương phi.

Tuyên Thành Vương phi mặc bộ áo bào bằng lụa mỏng màu đỏ nhạt theo họa tiết vân mây kim tuyến ngũ sắc, đầu cài trâm phi yến bất báo ngậm châu, ngồi trước bàn trang điểm, vươn đôi tay mịn màng đặt cây lược bán nguyệt màu hổ phách được làm bằng đôi môi khảm san hô xuống, lấy ra chiếc lược bằng vàng ròng đính sợi tua rua đeo lên cổ tay trắng nõn.

Trang điểm xong, Tuyên Thành Vương phi lên nhìn Vương gia đang nửa nằm trên nhuyễn tháp, đảo mắt một cái, cười lấy lòng nói: "Vương gia, kiến thức thấp hạn hẹp, người nói đi mà. Rốt cuộc tin tức trong cung truyền đến là sao vậy? Bấy giờ mọi người ai cũng lo lắng chờ đợi. Vương gia, nhà mẹ của ta chính là thê tộc của người đó, người không thể không nói tiếng nào mà đứng nhìn bọn họ nhảy vào hố lửa được."

Tuyên Thành vương mặc thường phục, nửa nằm nửa ngồi rất tùy ý, phía sau nhuyễn tháp là kệ gỗ chạm khắc hình ảnh trẻ con vui đùa, son màu đỏ theo kiểu Bắc Cổ [1], Tuyên Thành vương giống như nhà ảo thuật, lấy một trái táo từ trên kệ Bắc Cổ, cắn mạnh một cái, nói không rõ chữ: "Nàng có ăn vận thành thiên tiên để mê hoặc bốn vương thì cũng vô dụng, bốn vương mới là người phải nom nóp lo sợ کیا gia. Mấy ngày trước nàng cũng biết ta bị Hoàng huynh triệu kiến, một chữ ta cũng không dám nói, may là chưa nói, bằng không bây giờ chết thế nào cũng không biết đâu'."

[1]: Bắc Cổ (博古): về bắc cổ, cách vẽ lấy đồ cổ làm đề tài.

Vương phi thấy Vương gia không nói rõ ràng, cũng biết là Vương gia không muốn nói nhiều, chỉ có thể trừng mắt tức giận, đôi khuyên Đông Châu trên tai dung đưa, sau đó nhướn đôi mày ngài nói: "Trong cung truyền tin đến, nói rằng bệnh tình

của Hoàng thượng bắt đầu có chuyển biến tốt, e là sẽ có một đám người bị xui xẻo rồi."

Tuyên Thành vương gặm trái táo xong, lấy cái khăn ở bên cạnh lau tay, mở miệng nói "Chắc chắn không phải chúng ta xui xẻo, năng tồn công lo lắng làm gì".

Vương phi khẽ cười yêu kiều: "Thiếp cũng không phải là lo lắng, mà là cười trên sự đau khổ của người khác đấy. Vài ngày trước, chẳng không thấy đáng về thái thái đương gia [2] của Vương gia với Trịnh gia đâu, ngay cả lời nói cũng mưu đồ tính kế với Vương phi thiếp, trong lời nói chứa nhiều ý bất kính. Bây giờ đợi đến khi Hoàng thượng bình phục rồi, đám người kia trước đó vui vẻ, đến lúc ấy còn không phải là đến chỗ của thiếp mà khóc lóc cầu xin sao."

[2] *Thái thái (太太): bà chủ & đương gia (當家): chủ nhà, ý nói ra dáng chủ nhà khang kiện.*

Tuyên Thành vương cười nhạo một tiếng: "Nữ nhân các nàng chính là đầu tóc dài mà kiến thức ngắn. Bọn họ như vậy, năng cũng như vậy. Vương gia là ngoại thích mẫu tộc của Hoàng hậu. Nếu thân thể Hoàng huynh bình phục, dĩ nhiên là không tới lượt ai khác ngoài đích tử kế vị, chi có thêm ân huệ cho Vương gia, chen ép chỗ nối chứ, không giữ thể diện cho Tam Hoàng tử hay sao?"

Tuyên Thành Vương phi nghe vậy thì khẽ cau mày một cái, lên tiếng nói: "Lúc Hoàng thượng bị bệnh nặng, Vương gia lại nhảy tới nhảy lui, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự không tức giận chút nào, trong lòng không hề có khúc mắc sao?"

Tuyên Thành vương thần nhiên nói: "Ta hiểu rõ Hoàng huynh, hẳn là từ phụ (*cha hiền*), là minh quân, coi trọng danh dự nhất. Đích trưởng tử kế vị là việc thiên kinh địa nghĩa [3]. Huống chi, người ngoài chúng ta chỉ nhìn thấy được danh hiệu Hoàng tử và gia tộc lạnh lùng, thế nhưng đối với Hoàng huynh mà nói, thì tất cả đều là nhĩ tử thân sinh của hắn, cho nên hẳn yêu thương nhĩ tử của mình. Nếu chúng ta phạm vào sai lầm, người có thể nhẫn tâm ra tay trừ bỏ thế lực mẫu tộc của hắn không? Khiến hắn trở thành thân có thể cô sao? Tự dùng để cho người khác cười nhạo."

[3] *Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi và nghi ngờ.*

Vương phi suy nghĩ, quả nhiên có chút đạo lý, không biết làm sao nhận sai, lại không cam lòng, nhẹ giọng nói: "Là thiếp kiến thức hạn hẹp, nhưng chẳng lẽ con phong ba này đã thật sự gió êm biển lặng rồi sao? Triều chính hỗn loạn gần nửa năm, từng nhóm bè phái trong triều đã liên kết với nhau, chẳng lẽ Hoàng thượng có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?"

Tuyên Thành vương thờ ơ nhìn thế tử của mình một cái rồi nói: "Bảo Hà gia các nàng ngừng lại một chút đi, dĩ nhiên Vương gia, Trịnh gia không có gì tốt, nhưng đây cũng không phải là thời điểm Hà gia ra mặt. Hoàng huynh không thể trút giận lên Vương gia và Trịnh gia là vì mặt mũi của Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử, nhưng người khác thì không có vận tốt như vậy đâu, lúc này ai ra mặt thì chết trước."

Vương phi bị câu nói của Tuyên Thành vương vạch trần tâm tư, thờ hồn hèn quay đầu: "Chẳng đúng có từng câu từng chữ đều là Hà gia, đó là nhạc gia (*nhà bố mẹ vợ*) của chàng đó!"

Tuyên Thành vương nhìn Vương phi nhà mình lại bắt đầu nổi cơn, không biết làm sao đành thở dài rồi đổ dành nói: "Được rồi, được rồi, đều là ta không đúng, được chưa. Hoàng huynh vẫn còn đang tức giận, trong cung Hoa Phi lại bị bệnh, đây chính là chuyện lớn trời sập, nói nhỏ thôi! Nói nhỏ! Có hiểu không?"

Vương phi quay đầu nghi ngờ hỏi: "Hoa Phi nương nương? Nàng ấy bị bệnh thì sao lại là chuyện lớn trời sập chứ?"

Tuyên Thành vương nhìn xung quanh một chút, sau đó vẫy tay, thấp giọng kẻ sát vào tai nàng nói: "Lời này không thể truyền đến tai người thứ ba. Lúc đó Hoàng huynh nghĩ rằng mình không còn ở nhân thế bao lâu, nên có ý muốn truy phong Hoa Phi làm Hậu."

Vương phi hoảng sợ hít sâu một hơi, tròn to mắt nhìn Tuyên Thành vương, sau đó thấp giọng kinh hô: "Phong Hậu? Hoàng thượng sùng ái Hoa Phi đến vậy sao?"

Tuyên Thành vương gật đầu: "Nghe nói Hoa Phi bị bệnh rất nghiêm trọng, bây giờ Hoàng huynh không quan tâm đến bản thân mình, chỉ canh giữ bên giường bệnh. Lúc này chính là lúc tâm tình Hoàng huynh xấu nhất, nữ nhân cùng trải qua hoạn nạn, e là không thể cùng hưởng phú quý, trong lòng Hoàng huynh rất bức bối."

Vương phi vỗ vỗ ngực mình, lên tiếng nói: "Không nghĩ tới, xem ra sau này vào cung phải đặc biệt khách khí với vị Hoa Phi này rồi. Trước đây, thiếp và nàng ấy không qua lại với nhau nhiều, trong ấn tượng của thiếp, nàng ấy là một nữ nhân đoan trang không thích nói chuyện."

Tuyên Thành vương nhẹ giọng nói: "Có sau này hay không còn chưa biết được, chờ Hoa Phi qua được cửa ải này đã."

Vương phi quay đầu cười nói: "Cái này thì Vương gia không bằng thiếp rồi, trực giác của nữ nhân là vô cùng chính xác. Thiếp có dự cảm, tuyệt đối Hoa Phi sẽ không ngã xuống lúc này."

...

Kiến Chương cung.

Hoa Thường chỉ cảm thấy đầu óc mê man lại ong ong, mí mắt nặng nề giống như đồ chì vậy, cả người dường như cũng rơi vào một mớ hỗn loạn, nhưng tinh thần thì lại rất tỉnh táo.

"Thường nhi? Thường nhi, năng tỉnh chưa?" Giọng nói trầm khàn của Hoàng đế vang lên bên tai Hoa Thường, trong lòng Hoa Thường đột nhiên nháy dưng, đứng rồi, Hoàng đế!

Bàn năng phi tần khiến năng dồn sức để mở mắt, vừa vận đối diện với đôi mắt đen bóng nhưng có chút sung phù của Hoàng đế.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tượng." Hoa Thường mơ mơ màng màng khẽ nói.

Trong lòng Hoàng đế đầu xót, rõ ràng ý thức chưa hoàn toàn minh mẫn, thế nhưng lễ nghi lại khắc sâu vào trong xương của tiểu phi tử, Hoàng đế lộ ra nụ cười ấm áp, cổ nén đau buồn, ôn nhu nói: "Ái phi miễn lễ."

Hoa Thường thờ hồn hèn mấy cái, dần dần hồi phục lại tinh thần, trở nên tỉnh táo, từ từ ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, giọng nói vô lực: "Hoàng thượng, thân thể người đã khá hơn chút nào chưa? Thái y đã sửa lại phương thuốc chưa? Không phải nói bệnh tình chuyển biến tốt rồi ư? Nhưng sao thần thiếp thấy dường như Hoàng thượng lại tiêu tụy đi vậy?"

Hoàng đế nắm chặt tay của Hoa Thường, không biết nên nói như thế nào.

"Thường nhi, năng bị bệnh, phải cố gắng nghỉ ngơi, trầm ở đây với năng." Cuối cùng Hoàng đế vẫn lộ ra nụ cười ấm áp, lên tiếng nói.

Hoa Thường sùng sốt một chút, sau đó lẩm bẩm nói: "Thần thiếp bị bệnh sao?"

Hoàng đế nhìn nữ tử một thân mặc trung y tơ lụa màu trắng bạc, không đeo đồ trang sức ở trước mặt này, cố gắng mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hoa Thường suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, kiến định nói: "Không đúng, là Hoàng thượng bị bệnh, phải nghỉ ngơi cho khỏe mới phải, không phải Hoàng thượng bệnh đến hồ đồ rồi chứ, Thái y đâu? Người đâu, truyền Thái y cho bốn cung! Sao lại có thể để cho Hoàng thượng tùy ý xuống giường đi lại như vậy chứ, nên tỉnh dưỡng thật tốt mới phải! Bốn cung nhất thời không ở bên cạnh Hoàng thượng, các người liền làm loạn rồi!"

Ý cười trên khóe miệng Hoàng đế trở nên khổ sở, ôm bà vai Hoa Thường thật chặt, không thể để cho nữ nhân này nhìn thấy lúc mình bị thương yếu đuối nhất được.

"Là Thường nhi bị bệnh. Thường nhi không nói sao, năng bị ngắt đi, Thái y nói là do mệt nhọc quá độ, ưu tư thần bệnh, hơn nữa tâm trạng vừa quá vui lại vừa quá buồn, làm tổn hại đến tinh thần. Thường nhi ngoan nào, dưỡng bệnh cho tốt." Thanh âm Hoàng đế chậm rãi, nhu hòa nói.

Hoa Thường chậm chạp phản ứng lại, đôi môi tái nhợt, khuôn mặt tiêu tụy, nhìn sắc trời hơi mờ tối xung quanh, khẽ nói: "Vậy thần thiếp ngắt đi đã mấy canh giờ rồi? Hoàng thượng ăn tối chưa?"

Hoàng đế khổ sở cười một tiếng: "Thường nhi năng ngắt đã hai ngày rồi, năng dọa trầm sợ chết khiếp, có biết không?"

Hoa Thường tỉnh tỉnh mê mê, nâng mí mắt lên: "Thần thiếp bệnh nặng lắm sao?"

Hoàng đế nhìn thần sắc do bị bệnh mà xanh xao vàng vọt của Hoa Thường, chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bệnh nặng, nhưng năng không cần lo lắng, nhất định sẽ khỏe lại, trầm ở bên cạnh năng."

Hoa Thường hồi phục tinh thần, gắng gượng muốn đứng lên nhưng lại phát hiện toàn thân vô lực. Hoàng đế biết ý của Hoa Thường, đỡ Hoa Thường ngồi thẳng dậy.

Tư thế này của Hoa Thường là nửa quỳ trên giường, khom người khấu đầu thật sâu: "Thần thiếp có tội. Tội thứ nhất, khiến Hoàng thượng đã bệnh nặng mà lại còn lo lắng ngày đêm, đó là không hiền huệ. Tội thứ hai, chính là bản thân mình sinh bệnh, mà vẫn ở trong Kiến Chương cung, đó là bất kính. Hoàng thượng, xin người hãy chuyển thần thiếp về Thượng Dương cung đi, Hoàng thượng phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt, đừng vì thân thể thần thiếp mà lao tâm lao lực nữa."

Hoàng đế há miệng, muốn lên tiếng mà không biết nên nói gì. Đây chính là nữ tử xuất thân thế gia, được hán phong Phi.

Đúng vậy, dường như đây chính là nữ tử mà hắn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 44: Phong Hào

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Nửa tháng sau, Thượng Dương cung.

Hoàng đế không thuyết phục được Hoa Thường, cuối cùng chỉ có thể chuyển Hoa Thường về Thượng Dương cung, dĩ nhiên đi theo còn có ba bốn thái y do đích thân Hoàng đế chỉ định.

Thục Dược cuối cùng cũng theo Hoa Thường rời khỏi Kiến Chương cung nguy nga lộng lẫy, trở về Thượng Dương cung, hầu hạ bên người Hoa Thường.

Lan Chi nhìn chùi từ nằm trên giường, lặng lẽ rơi lệ: "Thục Dược, sao nương nương lại bệnh thành bộ dạng này? Ta thấy gần như nhận không ra nữa, gầy đến mức không còn hình người nữa rồi. Lúc trước nương nương ở nhà nào phải chịu khổ, chịu tội như thế này."

Thục Dược cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Lan Chi tỷ tỷ thật trọng lời nói."

Lan Chi ngậm miệng lại, biết mình nhiều lời, nhưng nước mắt vẫn tí tách rơi xuống.

Một tiểu cung nữ nhĩ đáng vội vàng đi vào, phúc thân nói: "Hai vị tỷ tỷ, các vị Thái y cầu kiến."

Thục Dược biết đã đến giờ Thái y chẩn mạch, gượng cười nói: "Mau mời mấy vị đại nhân vào đi." Lan Chi cũng vội vàng lau khô nước mắt, vỗ vỗ gò má mình để tăng tính thần lên một chút.

Mấy vị Thái y khom lưng đi vào, hành lễ với Hoa Thường vẫn đang ngồi ở trên giường rồi đứng dậy.

Thục Dược và Lan Chi đều cung kính hành lễ với mấy vị Thái y, sau khi hành lễ xong, Thục Dược nhẹ giọng nói: "Sức khỏe của nương nương mong các vị đại nhân để tâm nhiều hơn."

Mấy vị Thái y cũng xua tay nói: "Không dám không dám, đương nhiên bọn ta phải tận tâm tận lực rồi."

Lan Chi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Từ khi nương nương trở về, tính thần mỗi ngày đều không tốt, dường như hơn phân nửa thời gian đều ngủ mê man, lại phát sốt cao, các ngài có biện pháp gì không?"

Mấy vị Thái y cũng cảm thấy khá khó xử, mở miệng nói: "Chúng ta cũng đã kê phương thuốc cho nương nương, nhưng nương nương sốt cao không giảm, quả thực rất nguy hiểm, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể dùng nước lạnh hạ nhiệt, chăm sóc cẩn thận nhiều hơn một chút thôi."

Thục Dược hơi nhàu mày, nói: "Hiện giờ là tháng chạp trời đông giá rét, thời tiết vốn lạnh lẽo, nếu dùng nước lạnh hạ nhiệt, làm sao thân thể của nương nương có thể chịu nổi?"

Các vị Thái y chấp tay, khó xử nói: "Bọn ta quả thực cũng không còn cách nào khác tốt hơn, thuốc nương nương cũng đã uống rồi, chỉ là không có hiệu quả."

"Không có hiệu quả, vậy dám lang băm các ngài còn có ích lợi gì?" Một giọng nam uy nghiêm truyền tới từ ngoài cửa.

Đồng thời còn có âm thanh chói tai của tiểu thái giám truyền vào: "Hoàng thượng giá lâm!"

Thái y và cung nữ lật đặt quỳ xuống: "Cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế một thân trường bào màu vàng óng sai bước đi vào, sắc mặt vẫn như trước vàng vọt không tốt, đôi môi tái nhợt nhưng biểu tình lại nghiêm túc, dường như nét mặt mang theo vài phần sát khí.

Lão Thái y dẫn đầu không biết làm sao, khuyên nhủ: "Hoàng thượng người vẫn chưa khỏe hẳn, cần nghỉ ngơi nhiều hơn, hiện giờ thời tiết rất lạnh, quả thực không thích hợp để ra ngoài đâu." So với sức khỏe của Hoa Thường, tất nhiên thân thể của Hoàng đế lại càng quý giá hơn nhiều.

Hoàng đế sai chân đến trước giường Hoa Thường, thấy nàng vẫn hôn mê như cũ. Hắn đưa tay sờ gò má tái nhợt của nàng, quay đầu cau mày nói: "Chỉ có mấy bước, trăm cũng không phải bị liệt hay tàn phế, rốt cuộc Hoa Phi bị làm sao vậy?"

Thái y thận trọng nhìn sắc mặt Hoàng thượng, sau đó cúi đầu trả lời: "Hoa Phi nương nương mấy ngày nay hao tổn tâm lực quá nhiều, thể hư khí nhiệt, điều dưỡng không tốt, thuốc chậm có hiệu quả, thuốc quá mạnh lại sợ cơ thể nương nương yếu ớt nên không thể chịu nổi, thuốc quá bổ lại không thể hấp thụ được."

Chân mày Hoàng đế nhũn lại thật chặt, muốn nói nhưng cũng không biết phải nói gì, hắn không phải đại phu, nên không thể chữa khỏi bệnh cho nàng.

Dường như cảm nhận được Hoàng đế đến đây, Hoa Thường từ từ mở mắt, dưới viên mắt còn có quầng thâm màu xanh đen, giọng khàn khàn: "Hoàng thượng đến ư? Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường gắng gượng đứng dậy hành lễ, nhưng hai tay gầy gao vô lực.

Hoàng đế vội vàng dè lại ba vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nàng thấy khá hơn chút nào không?"

Chân mày Hoa Thường giãn ra, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp không sao."

Hoàng đế nhìn đôi môi khô nứt nứt nẻ của Hoa Thường, trong lòng đau đớn, quay đầu lại mắng: "Mau rót nước đem tới, không thấy môi chùi từ các ngài đã khô đến mức này rồi sao!"

Thục Dược vội vàng rót nước ấm từ trong bình trà, hai tay dâng lên.

Hoàng đế nhận lấy, tự tay cẩn thận dứt cho Hoa Thường.

Hoa Thường uống nước xong, tuy vẫn cảm thấy khó chịu như cũ, nhưng lại nghiêm giọng nói: "Thần thiếp thấy khí sắc Hoàng thượng không tốt, sao người còn tới chỗ này làm gì? Người phải nghỉ ngơi cho khỏe, tàn bộ nhiều một chút cũng tốt, nhưng đừng tới chỗ này của thần thiếp, ngộ nhờ lấy bệnh cho Hoàng thượng, thần thiếp có chết vạn lần cũng khó thoát tội!"

Hoàng đế không nghe theo lời của Hoa Thường, đưa tay dò nhiệt độ trên trán của nàng, quá nóng rồi.

Hoàng đế mím môi, giọng khàn khàn: "Có khó chịu không?"

Hoa Thường hơi hoảng hốt, mơ hồ nhớ về thời gian khi còn ở Kiến Chương cung, nàng cũng hỏi Hoàng đế như thế: "Có khó chịu không?" Hoa Thường ngược mắt lên, nhìn Hoàng đế trước mặt, đôi mắt nhu hòa hẳn, dịu dàng mỉm cười: "Không khó chịu."

Hoàng đế ôm Hoa Thường yếu ớt vào lòng ngực thật chặt, ở nơi Hoa Thường không nhìn thấy được, lặng lẽ rơi lệ. Nước mắt nam nhân không dễ rơi, chẳng qua là do chưa chạm đến đúng nơi thương tâm mà thôi.

Những người khác đều cúi đầu thật sâu, cổ gồng thu nhỏ lại cảm giác về sự tồn tại của bản thân mình, không dám nhìn hai người đang ôm nhau.

Hoa Thường từ từ thoát ra khỏi vòng tay của Hoàng đế, khẽ cười yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, dường như tuy có bệnh nhưng vẫn mang theo một vẻ đẹp kinh người: "Hoàng thượng, thần thiếp may mắn được Hoàng thượng sủng ái, nay đã không mong gì hơn. Hoàng thượng đứng tới Thượng Dương cung nữa, nếu thật sự lấy bệnh, khiến long thể bị thương tổn, vậy thì thần thiếp liền đập đầu tự tử ngay ở đây!"

Hoàng đế há miệng, cũng không biết nên nói gì, nhìn phi tử yếu ớt đứng hết khí lực toàn thân đẩy mình ra, trong lòng hẳn vừa chua xót vừa ngọt ngào, vừa đau khổ lại vừa cay đắng.

Cuối cùng Hoàng đế vẫn rời khỏi Thượng Dương cung, mà Hoa Thường đang sốt cao, hơi thở của nàng mỏng manh, đến cả hô hấp cũng mang theo mùi vị nồng hổi.

Vị Ương cung, khối xanh vẫn lộn lờ tỏa ra từ lư hương Li thú [1] nạm vàng, yên tĩnh một mảnh.

[1] Li thú: con rồng không sừng trong truyền thuyết, thường được trang trí trong các công trình kiến trúc.

Đột nhiên truyền tới một trận tiếng bước chân dồn dập, thì ra là do Thủy Lâu vội vã, thân sắc hoảng hốt tiến vào điện, thấy Hoàng hậu dựa trên nệm thấp, vội vàng quỳ xuống khẩn cấp nói: "Khởi bẩm nương nương, đại sự không tốt."

Hoàng hậu một thân áo bào hoa văn áng mây, hơi cúi mắt, trăm phượng ngọc bích phản chiếu dưới ánh mặt trời dường như càng thêm tinh xảo đặc sắc, ngón tay mang bộ giáp ngọc lưu ly màu xanh biển, nhẹ nhàng dè huyệt thái dương của mình, chậm rãi nói: "Hốt hoảng như vậy còn ra thể thống gì nữa."

Thủy Lâu nhìn dáng vẻ không nhanh không chậm của Hoàng hậu, tuy sốt ruột trong lòng nhưng trên mặt vẫn khôn khéo nhận sai: "Là nô tỳ thất lễ."

Hoàng hậu hơi ngồi dậy, ánh mắt xa xăm, nhẹ giọng nói: "Đối với bốn cung mà nói, không có chuyện lớn gì là không xong, thân thể Hoàng thượng dần dần bình phục, đây đối với bốn cung là chuyện tốt, ít nhất lợi nhiều hơn hại."

Thủy Lâu thấy dáng vẻ không buồn không vui của Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Nương nương, Vương gia bị Hoàng thượng... sao lại là chuyện tốt chứ?"

Mẫu tộc Vương thị của Hoàng hậu cũng không bị Hoàng thượng trực tiếp khiển trách, thế nhưng bè lũ xu nịnh của Vương gia đều bị xử lý toàn bộ, thù đoạn sạch sẽ, gọn gàng nhanh chóng, không khó để nhìn ra được rằng Hoàng đế bắt đầu với Vương thị.

Khỏe miệng Hoàng hậu khẽ nhếch lên cười khổ: "Hoàng thượng không trực tiếp động vào Vương gia, bốn cung đã đủ hài lòng, điều này nói rõ Hoàng thượng vẫn xem trọng Tam Hoàng tử, đại vị Dịch Trường tử cũng không bị lung lay. Còn đám người phụ thuộc vào Vương gia kia, bốn cung cũng không lo được nhiều như vậy, hiện tại bảo vệ được căn cơ của mình là tốt rồi."

Thủy Lâu có chút kinh hốt bặt vía, từ khi bệnh tình Hoàng thượng chuyển biến tốt đến nay, sau mùa thu có hai mươi mấy vị đại thần bị xử trảm, khiến triều đình khiếp sợ, sung quân cách chức lại có hơn mấy trăm người, chính quyền địa phương

đều bị giam hãm lại. Mặc dù không trực tiếp làm lung lay căn cơ của Vương thị và Trịnh thị, nhưng rung cây dọa khỉ cũng là cảnh cáo vô cùng lớn.

Sắc mặt Hoàng hậu mặt mệt mỏi, hiển nhiên chuyện này đối với nàng mà nói là một đá kích, nhưng tóm lại vẫn có chỗ tốt, nhi tử của nàng vẫn tốt, tiền đồ vẫn xán lạn.

Hoàng hậu thở dài, nhẹ giọng nói: "Gần đây bốn cung không dám tuyên gọi gia quyến vào cung nữa, trong cung cũng thần hồn nát thần tính, bị kinh sợ như vậy không biết phụ mẫu như thế nào rồi".

Thủy Lâu thấp giọng trả lời: "Xin nương nương bớt ưu phiền. Người xem vị ở Ngọc Hoa cung kia, đã cáo ốm không dám ra ngoài".

Hoàng hậu cười nhạo một tiếng: "Trịnh Phi là người thông minh, nhưng lần này quả thực là trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Nàng ta và bốn cung không giống nhau, không trốn ở trong cung của mình chẳng lẽ còn dám xuất hiện trước mặt Hoàng thượng sao. Nàng ta bây giờ hận không thể khiến Hoàng thượng quên đi nàng ta là ai nữa kia".

Hoàng hậu sửa sang lại váy áo một chút, đứng dậy hỏi: "Đứng rồi, lúc người đi vào nói đã xảy ra chuyện gì?"

Thủy Lâu nhìn về mặt mệt mỏi của Hoàng hậu, có chút sợ hãi, thấp giọng nói: "Hoàng thượng ban cho Hoa Phi phong hào "Kỷ"."

Đột nhiên Hoàng hậu quay đầu, trở mắt, đôi môi có chút run rẩy: "Người nói gì? Hoàng thượng đã hạ ý chí?"

Thủy Lâu khấu đầu, không dám nhìn về mặt khiếp sợ của Hoàng hậu: "Vâng."

Bước chân Hoàng hậu loạng choạng, về mặt hoảng hốt: "Bốn cung lại không hề hay biết gì..."

Dựa theo tổ chế, tất cả phi tần hậu cung khi được tấn phong đều dựa theo danh nghĩa của Hoàng Thái hậu và Hoàng hậu mà hạ chi, chưa từng có ngoại lệ. Từ trước đến nay, Hoàng đế hết sức kính trọng Hoàng hậu, căn bản chưa từng vượt qua Hoàng hậu mà hạ chi bao giờ. Trước đây, mỗi khi tấn phong phi tần, hay ban phong hào đều do Hoàng đế đề ra rồi Hoàng hậu chọn lựa, cốt để cho Hoàng hậu được đầy đủ thể diện, sau đó Hoàng hậu sẽ hạ chi. Lần này, Hoàng thượng bỏ qua Hoàng hậu, chưa từng có tiền lệ như thế. Chuyện này nếu nói nhỏ là do Hoàng đế quá mức sủng ái Hoa Phi, sinh lòng bất mãn với Hoàng hậu, nếu nói lớn lại là hạn chế quyền lợi của Hoàng hậu, là dấu hiệu phế Hậu!

Thủy Lâu lo lắng ngừng đầu lên nhìn Hoàng hậu, mềm mại khuyên nhủ: "Nương nương bớt giận, theo nô tỳ thấy, nhất định là Hoa Phi kia ý vào thị tặt có công, thị sủng sinh kiêu, mị hoặc Hoàng thượng, nhất định chủ ý ban đầu của Hoàng thượng không phải như vậy".

Hoàng hậu từ từ khỏi phục lại tinh thần, chậm rãi lắc đầu: "Hoa Phi là người như thế nào, sao có thể làm chuyện khiến người khác nắm chuỗi như thế này được?"

Hoàng hậu quay đầu nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Bốn cung nghe nói Hoa Phi bị bệnh, lúc trước không hề tâm lắng, chỉ coi như văt và quả độ, hiện tại xem ra, hẳn là bệnh nặng thật rồi."

Thủy Lâu nhẹ giọng nói: "Hoa Phi văt và thành bệnh, Hoàng thượng đặc biệt thương xót nên ban thưởng phong hào, chi là nhất thời lo lắng nên mới quên nói với nương nương."

Hoàng hậu cười khổ: "Rốt cuộc là vô tình hay cố ý, cũng đâu còn gì quan trọng nữa. Tâm tư Hoàng thượng, ta cũng có thể đoán được mấy phần, ý định phế Hậu chắc chắn không phải là không có. Tam Hoàng tử không ngã, bốn cung cũng sẽ không ngã. Thế nhưng, chi cần nhìn phong hào này liền hiểu rõ, hiện giờ Hoa Phi mới là người nắm giữ được trái tim của Hoàng thượng, đây là Hoàng thượng đang nhắc nhở bốn cung, nên đối xử tử tế với Hoa Phi."

Kỷ, cũng là câu phúc. Đây là Hoàng đế đang cầu trời cao phù hộ cho Hoa Phi. Hoàng đế cũng đã hạ mình, khẩn cầu với trời cao ban phúc cho Hoa Phi. Nếu người khác hãm hại Hoa Phi, chính là đối nghịch với Hoàng đế, đối nghịch với trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45: Thăm Quý Nhân

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Dường như trời cao hiển linh, từ khi Hoa Thường được ban phong hào Kỷ, bệnh tình ngày một chuyển biến tốt hơn, mặc dù vẫn nằm miên trên giường bệnh nhưng so với tình trạng hấp hối trước kia đã tốt hơn rất nhiều.

Thượng Dương cung.

Lan Chi rón rén đến gần nội điện, thấy Hoa Thường đã tỉnh, liền nhẹ giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, Thăm Quý nhân đến thăm."

Hoa Thường nâng cánh tay lên, tiểu cung nữ ở một bên hầu hạ lập tức tiến lên đỡ Hoa Thường dậy.

"Thăm Quý nhân?" Hoa Thường nghi ngờ nói: "Là vị cùng tiến cung với bốn cung sao?"

Lan Chi gật đầu đáp: "Vâng."

Hoa Thường gật đầu một cái: "Thì ra là nàng ta, bốn cung dường như sắp quên mất có người như vậy, nàng ta đột nhiên tới chỗ này của bốn cung làm gì?"

Lan Chi trả lời: "Nương nương quên rồi sao? Ban đầu khi Thăm Quý nhân tiến cung được ban ở tại hậu điện của Ngọc Hoa cung, là người trong cung Trịnh Phi. Bây giờ Trịnh Phi muốn đến thăm nương nương nhưng lại cáo bệnh, cho nên cố ý phái Thăm Quý nhân tới đây để bày tỏ tâm ý."

Hoa Thường bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thì ra là vậy, mau mời vào đi."

Lan Chi phúc thân đáp: "Vâng."

Thăm Quý nhân mặc cung trang bằng gấm hoa thêu hải đường rung rinh trong gió, bên dưới phối hợp với váy dài màu xanh khói ánh tím thêu du lân [1], đáng vẻ hơi đầy đặn, mỗi cử động lại chất chứa một loại ý vị riêng.

[1] Du lân: những sinh vật có vây bơi lội dưới nước.

"Tần thiếp bái kiến Kỷ Phi nương nương, nương nương cát tường". Thăm Quý nhân cung kính hành lễ, âm thanh dịu dàng êm tai.

Hoa Thường tựa vào đệm mềm phía sau, ôn hòa khẽ cười: "Quý nhân miễn lễ. Hiện tại bốn cung đang bệnh, không thể xuống giường nghênh đón người, bốn cung thất lễ rồi."

Thăm Quý nhân vội nói: "Nương nương quá lời rồi, ngược lại là tần thiếp đến quấy rầy nương nương nghỉ ngơi trước."

Hoa Thường quay sang Lan Chi đứng bên cạnh nói: "Còn không mau mang ghế ra cho Quý nhân ngồi." Sau đó nhìn Thăm Quý nhân cười nói: "Giữa tý muội chúng ta sao lại đa lễ như vậy."

Lan Chi phúc thân hành lễ, vươn tay ra cung kính nói: "Mời Quý nhân ngồi bên này."

Thăm Quý nhân đáp lễ với Hoa Thường, ngồi xuống ghế bên cạnh. Thăm Quý nhân có chút xấu hổ cười nói: "Tần thiếp được Trịnh Phi nương nương nhờ vả, có ý đến thăm nương nương, Trịnh Phi nương nương cũng nhiệm phong hàn nhệ, không thể ra ngoài được, mặc dù trong lòng lo lắng cho bệnh tình của nương nương, nhưng cũng không có cách nào, mong nương nương chớ trách."

Hoa Thường cười nói: "Quý nhân sao lại nói thế, trong lòng Trịnh Phi tỷ tỷ nghĩ đến bốn cung, bốn cung đã rất vui về rồi."

Thăm Quý nhân ngừng đầu nhìn sắc mặt Hoa Thường, lo lắng nói: "Tần thiếp thấy sắc mặt nương nương âm đạm, tái nhợt vàng vọt, khí hư thể nhược, không phải Thái y nói đã tốt hơn nhiều rồi sao?"

Hoa Thường lắc đầu một cái, sắc môi vẫn như cũ mang theo mấy phần nhợt nhạt: "Đây đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, mấy ngày trước Ôn Tần muội muội đến thăm bốn cung, thiếu chút nữa đã khóc lóc, còn cho rằng bốn cung sắp rồi xa nhân thế nữa."

Thăm Quý nhân khẽ cau mày, ân cần nói: "Nguy hiểm đến vậy sao? Nương nương cần phải bảo trọng thân thể cho thật tốt."

Hoa Thường cười yếu ớt: "Hoàng thượng thông cảm, đã sớm miễn cho bốn cung thành an, bây giờ ta mỗi ngày đều nằm trên giường mà dưỡng bệnh thôi."

Thăm Quý nhân cũng mỉm cười, ôn nhu nói: "Thiếu chút nữa đã quên mất, Trịnh Phi nương nương còn nhờ ta mang quà đến." Dứt lời, hai cung nữ sau lưng Thăm Quý nhân nâng khay chạm khắc hoa hải đường được sơn son thiếp vàng trình lên.

Thăm Quý nhân nói: "Tộc thúc của Trịnh Phi nương nương lần này hồi kinh báo cáo, đặc biệt mang về mấy cuộn gấm Tuyên Thành đáng cho Trịnh Phi nương nương, nương nương thấy tốt liền bảo tần thiếp mang tới đây tặng cho nương nương người."

Hoa Thường nhìn gấm vóc trên khay hải đường sơn son thiếp vàng, mỉm cười dịu dàng nói: "Nghe nói gấm Tuyên Thành chỉ sản xuất ở Xương Ấp, Tuyên Châu, từ trước đến nay luôn được ca ngợi là "Bối cảnh phi thành, trạc sắc giang ba" [2]. Bốn cung thấy đây dường như là gấm Tuyên Thành dệt sợi vàng. Trăm nữ tử Xương Ấp đều ba năm mới được một cuộn, xa hoa trân quý như vậy, khiến Trịnh Phi tỷ tỷ tổn kém rồi."

[2]: *Bối cảnh phi thành, trạc sắc giang ba: Loại gấm này sau khi dệt xong, đem ngâm xuống sông Cẩm Giang thì màu sắc hoa vẫn tươi tắn đẹp đẽ hơn hẳn, nếu ngâm vào loại nước khác thì sẽ không lên màu được như vậy.*

Thẩm Quý nhân cười khéo léo, nịnh nọt nói: "Nương nương thật tinh mắt, vật phẩm tốt như vậy kết hợp với nương nương mới càng bộc lộ thêm được vẻ trân quý."

Hoa Thường cười nói: "Hiện giờ bốn cung trên miên trên giường bệnh, muốn mặc xiêm áo làm từ gấm Tuyên Thành này cũng không biết là ngày tháng năm nào. Có điều nếu là tâm ý của Trịnh Phi tỷ tỷ, bốn cung thu nhận, thật phẩm Quý nhân mười muôi đi chuyện này."

Ý cười Thẩm Quý nhân càng thêm chân thành, dịu dàng nói: "Đây sao gọi là làm phiền chứ, Kỳ Phi nương nương quốc sắc thiên hương, tần thiếp đúng lúc được hưởng phúc thom lây, xem ra có thể trở nên xinh đẹp thêm chút nữa rồi."

Hoa Thường sờ sờ gò má gầy gò của mình, bắt đầu đi cười nói: "Hiện giờ đã ốm yếu như vậy, sắc mặt xanh xao vàng vọt, đâu còn xinh đẹp nữa." Nhìn về mặt Thẩm Quý nhân khi lơ lơi, Hoa Thường khẽ cười, dỗi chủ đề: "Đúng lúc hôm qua Hoàng thượng ban thưởng một chút giấy và bút mực cho bốn cung, bốn cung thấy đối với trẻ con cũng rất thú vị, hôm nay mượn hoa hiển phạt, tặng cho Nhị Hoàng tử vậy."

Thẩm Quý nhân vui vẻ nói: "Nhị Hoàng tử nhất định rất cao hứng."

Nói chuyện phẩm thêm một lúc thì Thẩm Quý nhân cáo lui.

Hoa Thường từ từ nằm xuống, trên mặt có chút mệt mỏi, Lan Chi bung thuốc tới, oán giận nói: "Nương nương đã bệnh thành như vậy, còn không nghỉ ngơi, Thẩm Quý nhân cũng thật là, lại lôi kéo nương nương tán gẫu"

Hoa Thường nhận lấy chén thuốc, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng đã sớm hạ chỉ, không cho phép người khác đến quấy rầy bốn cung dưỡng bệnh, nhưng Trịnh Phi vẫn phái Thẩm Quý nhân đến, theo bốn cung thấy, Trịnh Phi hẳn cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi."

Lan Chi nghi ngờ nói: "Trịnh Phi muốn cầu cạnh nương nương sao?"

Hoa Thường uống một hơi cạn sạch chén thuốc, bởi vì vị đắng nên cả khuôn mặt đều nhàu lại, lại uống thêm chén nước mật ong mới đỡ hơn một chút, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng bệnh nặng, trong trận phong ba này, người kiêng kỵ nhất chính là Trịnh thị. Cho dù Vô tướng hồi kinh báo cáo, nhưng kỳ thật đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Hoàng đế, vì thế nên Trịnh Phi sợ hãi, lấy lòng bốn cung, chẳng qua là cầu bốn cung giúp nâng ta, trước mặt Hoàng thượng nói tốt đối ba cầu mà thôi."

Lan Chi hỏi nhều náy, nói: "Vi sao nương nương lại đáp ứng? Dính lù vào chuyện như vậy cũng không tốt, và lại cũng chỉ là mấy cuộn gấm Tuyên Thành mà thôi, tuy quý trọng nhưng suy cho cùng vẫn là quá ít ỏi."

Hoa Phi lắc đầu một cái: "Hiện giờ trong những phi tần có địa vị cao ở hậu cung, ngoại trừ bốn cung ra, không ai dám nhắc tới chuyện này trước mặt Hoàng thượng. Trịnh Phi đã nhìn đúng, cho nên mới hiển lễ lấy trọng. Bốn cung suy đoán, Hoàng thượng nói trận lòi đình cũng sắp tiêu tan rồi. Dù sao cũng là thân nhi tử của Hoàng thượng, bốn cung nói vài câu tốt, cũng không lo ngại điều gì."

Hoa Thường nói xong nhìn Lan Chi một cái, cười nói: "Người nhà đầu này, còn dám chê gấm Tuyên Thành, đồ vật không quan trọng, chúng ta như vậy còn có vật tốt nào chưa nhìn qua sao? Quan trọng là vật này có kỹ thuật vô cùng phức tạp và hao phí nhân lực, đây mới chính là thứ mà Trịnh Phi muốn biểu đạt với bốn cung, đại biểu cho việc Trịnh Phi nguyện ý ghi nợ ân tình lớn này."

Trong lòng Lan Chi vẫn lo lắng, có điều nếu nương nương đã quyết định, cũng không còn cách nào nữa.

Thực ra trong lòng Hoa Thường suy xét nhiều hơn, hiện giờ năng trên miên trên giường bệnh, chính là thời điểm tốt để giấu tài dưỡng thân, giao hảo với Trịnh Phi, khiến cho những người này trước mặt đánh nhau, cũng là một nước cờ hay. Là một phi tần vừa có nhi tử lại có tư lịch, các năng đều sẽ có lúc tiến thêm một bước, không trở mặt chính là thái độ trung yếu.

Lan Chi lại nói: "Nương nương, Thẩm Quý nhân này rất thân cận Trịnh Phi, chuyện như vậy mà Trịnh Phi phái nâng ta tới, có thể thấy được là người hết sức đặc dụng."

Hoa Thường suy nghĩ một chút nói: "Quả thật lúc trước bốn cung không chú ý tới Thẩm Quý nhân, trong ấn tượng của ta, nàng ta rất trầm tĩnh, không thích nói chuyện. Khi nói chuyện thì cũng rất nhỏ nhẹ, dung mạo đầy đặn thanh tú, nhưng lại không được Hoàng thượng sủng ái."

Lan Chi thấp giọng nói: "Trước kia người đặc lực nhất trong cung Trịnh Phi là Lục Tần, nhưng từ sau khi Nhị Hoàng tử đổi mẫu thân, Lục Tần vẫn bệnh mãi, cũng đã hơn nửa năm không gặp người khác rồi. Hiện giờ Thẩm Quý nhân quả thật là bám víu lấy cày đại thụ Trịnh Phi này."

Hoa Thường cong cong khóe miệng: "Thẩm Quý nhân không được Hoàng thượng sủng ái, ngoại trừ dựa vào Trịnh Phi thì còn có thể làm thế nào? Nàng ta là người của Ngọc Hoa cung, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục. Muốn leo lên trên, ngoại trừ Trịnh Phi ra, thì còn ai có thể giúp nâng ta?"

Tiểu Phòng cung

Thực phi đã mang thai chín tháng, bởi vì thân thể nàng vốn dĩ đã yếu ớt, lại thêm lo lắng cho Hoàng thượng, ưu tư quá mức, vì thế không thể tránh khỏi thai tượng không ổn, sinh non.

Hoàng thượng đã đích thân đến Tiểu Phòng cung, chờ ngoài điện, Thái hậu và Hoàng hậu cũng vội đi tới. Trừ Hoa Thường, Trịnh Phi và Lục Tần vẫn luôn cáo bệnh thì những phi tần khác đều đã đến đông đủ.

"Đứa nhỏ Thực phi này thân thể vốn yếu đuối, khi Hoàng thượng bệnh nặng, con bé mỗi ngày lấy nước rửa rửa mặt, sao có thể không có chuyện gì!" Giọng điệu Thái hậu sốt ruột, nghe Thực phi gào thét trong điện, hết sức lo lắng.

Hoàng đế cũng nhieu mảy, thấp giọng nói: "Sẽ bình an, nhất định sẽ bình an."

Trước kia Hoàng hậu nhất định sẽ nói mấy câu thể diện, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ nóng nảy của Hoàng đế, Hoàng hậu cũng không dám đi lên góp lời. Khoảng thời gian này, về mặt Hoàng đế đều là sát khí, không ai dám ra mặt để bị xui xẻo.

Hoàng hậu, Trịnh Phi và Ninh Quý tần hiện giờ muốn bao nhiêu khiếm tốn sẽ có bấy nhiêu khiếm tốn. Ai báo lúc trước các nàng làm chuyện xấu, ảnh hưởng Hoàng thượng như đình vậy, ai lại không sợ. Bấy giờ Hoàng hậu lại hy vọng Thực phi có thể thuận lợi sinh hạ tiểu Hoàng tử, khiến Hoàng thượng vui vẻ một chút, nếu không cứ luôn phải pháp phòng lo lắng sống qua ngày như vậy, làm sao có thể chịu nổi?

Đáng tiếc nguyện vọng của Hoàng hậu không thể trở thành sự thật. Thực phi vật vã một ngày một đêm, cuối cùng chỉ sinh hạ một tiểu Công chúa yếu ớt. Mặc dù về mặt Hoàng đế có chút vui mừng nhưng nhiều hơn là tiếc nuối và lo lắng cho thân thể tiểu Công chúa.

Khi tin tức truyền đến chỗ Hoa Thường đã là ngày thứ hai.

"Thân thể Thực phi không sao chứ?" Hoa Thường cau mày hỏi.

Lan Chi thấp giọng trả lời: "Nghe Thái y nói, lần sinh này khiến thân mình Thực phi bị tổn thương nghiêm trọng, cần phải điều dưỡng thật tốt mới được. Nhưng tiểu Công chúa lại không tốt lắm, trẻ mới sinh nên còn rất yếu."

Hoa Thường cau mày nói: "Bốn cung và Thực phi tinh như tỷ muội, năng ấy sinh theo lý thì bốn cung hẳn nên đến rồi để chúc mừng, thế nhưng thân thể không tốt, không cách nào đi được, cũng không biết tình cảnh nàng ấy bên đó rồi cuộc như thế nào nữa."

Lan Chi khuyên nhủ: "Nương nương yên tâm, Thực phi là sủng phi của Hoàng thượng, cho dù sinh một Công chúa thân thể yếu ớt, Hoàng thượng cũng yêu quý như trân bảo, hiện giờ Thái y ở Tiểu phòng cung còn nhiều người hơn trong cung của chúng ta."

Hoa Thường thấy Lan Chi có vài phần bất mãn, cười nói: "Thực phi vì Hoàng thất kéo dài dòng dỗi, tất nhiên là đại sự, đừng nói là bốn cung, cho dù Hoàng hậu bị bệnh cũng phải lui ba phần."

Lan Chi cúi đầu nhẹ giọng nói: "Nương nương rộng lượng"

Hoa Thường thờ dãi nói: "Không phải bốn cung rộng lượng mà đã sớm có chuẩn bị. Hoàng thượng đối xử với bốn cung cũng không tệ, không nên thị sùng sinh kiêu, tự hủy tương thành."

Thân làm phi tần của Hoàng đế chính là như vậy, Hoàng đế không thể nào chỉ đối tốt với một mình người, cũng không có khả năng chỉ yêu một mình người.

Thục Dược tiến lên nhẹ nhàng ấn vào huyệt thái dương của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Nương nương đừng bận tâm nữa, bảo dưỡng tốt thân mình của người mới là chuyện quan trọng nhất."

Hoa Thường vỗ vỗ lên cánh tay Thục Dược, cười nói: "Bốn cung biết. Đứng rồi tiểu Công chúa mới sinh đã có tên chưa?"

Lan Chi trả lời: "Vẫn chưa. Thái hậu nói sợ có tên rồi, lại dễ chết yếu, bị bắt đi mất."

Hoa Thường gật gù đầu nói: "Bốn cung tuy không thể tự mình đi thăm hỏi, nhưng lễ vật phải chuẩn bị tốt, quà mừng tiểu Công chúa ra đời, lễ tẩm ba ngày, đầy tháng, thôi nôi đều đã chuẩn bị xong, mang ra để bốn cung xem"

Lan Chi phúc thân đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 46: Chương 46: Giải Ngữ Hoa [1]

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

[1] Chi những nữ nhân vừa xinh đẹp vừa hiểu rõ lòng người.

Thượng Dương cung vốn dĩ luôn tịch mịch, nay chủ nhân của nó đang dưỡng bệnh nên các cung nữ thái giám lại càng giữ im lặng, sợ phạm phải kiêng kị. Cách hai ba ngày Hoàng thượng lại tới khiến tinh thần mọi người đều căng thẳng, nếu chẳng may lời bình bị Hoàng thượng phát hiện chắc chắn sẽ không bao giờ được làm việc nữa.

"Thân thể nàng đã khá hơn chưa?" Hoàng đế ngồi ở mép giường nhìn Hoa Thường vẫn ốm đau trên giường, khẽ hỏi.

Hoa Thường nhu hoà cười nói: "Mỗi ngày Hoàng thượng tới đây đều hỏi một vấn đề giống nhau, làm cho thần thấp cảm thấy người chỉ hận ngày mai không thể thấy thần thấp tung tăng nhảy nhót vậy."

Hoàng đế bị Hoa Thường chọc cười tới mức khoe mắt cũng lộ ra mấy nếp nhăn: "Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, quả thật là trăm nóng vội."

Hoa Thường nhìn sắc mặt Hoàng đế không tốt cho lắm, quan tâm hỏi: "Gần đây Hoàng thượng phiền lòng chuyện gì sao? Thần thấp thấy sắc mặt Hoàng thượng vẫn giống trước kia, không khỏi thắc, sao người lại không dưỡng bệnh cho tốt vậy. Hoàng thượng cũng đừng quên bản thân mình cũng đang bị bệnh, mặc dù đã tốt hơn thật nhưng vẫn còn bệnh đó."

Hoàng đế vươn tay sửa lại tóc cho Hoa Thường, cười khổ: "Trẫm cũng muốn không cần phải suy nghĩ gì mà nằm tĩnh dưỡng trên giường, nhưng khổ nỗi công việc lại quá nhiều, chính sự ở tiền triều không buông xuống được. Mà ở hậu cung cả nàng, Thục phi và tiểu Công chúa đều không khoẻ. Mỗi ngày tâm tình của trẫm đều treo lơ lửng, chỉ sợ vừa lo chẳng thì lập tức có chuyện xảy ra."

Hoa Thường nghe xong lời này, thấp giọng nói: "Lời của Hoàng thượng nói thần thấp nghe mà trong lòng vừa buồn vừa vui. Buồn vì Hoàng thượng làm việc vất vả, không chú ý tới thân thể mình nên đến nay bệnh vẫn chưa khỏi hẳn. Vui vì trong số những người Hoàng thượng lo lắng có thần thấp, người là một phụ quân tốt, phụ hoàng tốt. Đường như khoảng cách của người với phạm nhân đã gần thêm một chút rồi."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoa Thường, vươn tay xoa gương mặt gầy ốm, khẽ nói: "Trẫm vốn là phạm nhân."

Hoa Thường ngưng ngưng cúi đầu, sắc mặt tái nhợt đã đỏ ửng, mang theo vẻ đẹp mỹ lệ: "Đứng rồi, Hoàng thượng, hôm qua Trịnh Phi tỷ đã tặng lễ vật cho thần thấp, là gấm quý sản xuất ở Tuyên Châu, rất xa hoa. Thần thấp nghĩ, cũng không thể nhận lễ vật mà không làm việc được. Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu, Hoàng thượng vắng vẻ Trịnh Phi thì không nói nhưng Nhị Hoàng tử vô tội."

Khuôn mặt Hoàng đế nhu hoà, ánh mắt nhìn Hoa Thường mang theo chút thương tiếc: "Cũng chỉ có nàng mới dám ở trước mặt trẫm nói như vậy. Trẫm nhớ trước kia nàng cũng đã nói qua rồi, khi đó trẫm còn thấy được an ủi vô cùng. Tiểu nha đầu nàng đó, hiện giờ rõ ràng là nhận lễ của Trịnh Phi, nhưng sao lại nói chuyện thay cho Nhị Hoàng tử vậy?"

Hoa Thường rũ mắt, nhẹ nhàng trả lời: "Nhị Hoàng tử là nhi tử thân sinh của Hoàng thượng, có phụ tử nào trở mặt thành thù đâu? Thần thấp tin Hoàng thượng là phụ hoàng hiền từ, chắc chắn không phải là người cố ý không quan tâm đến Nhị Hoàng tử. Chỉ là trong cung nịnh cao đâm thấp nên thần thấp lại sợ bọn cung nhân chậm trễ lo cho Nhị Hoàng tử. Hơn nữa, nếu lời đồn đại truyền ra, nhất thời Nhị Hoàng tử mặc cảm thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng người đứng làm thương tổn đến tình cảm phụ tử."

Hoàng đế ôm bà vai Hoa Thường, thở dài: "Đứa bé Hữu nhi này quá mức hướng nội, cũng là do trẫm dạy bảo không tốt. Nhưng nếu chỉ vì việc nhỏ này mà thương tổn đến tình cảm phụ tử, vậy thì nó cũng không phải nhi tử của trẫm!"

Hoa Thường bắt đầu dĩ cười nhạt: "Hoàng thượng đúng là vật chết cứng mờ, rõ ràng trong lòng để ý đến, không phải sao?"

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, cuối cùng chỉ có thể cười khổ: "Lại bị nàng nhìn ra, sao nàng lại có thể nhìn ra tâm sự của trẫm vậy?"

Hoa Thường biết Hoàng đế không phải hỏi nàng, hẳn chỉ đang tự lẩm bầm trấn an thôi.

Thật ra rất dễ lý giải, trong thiên hạ làm gì có phụ mẫu nào không yêu thương con của mình, cũng chẳng có phụ mẫu nào thích người khác nói con mình không tốt. Đặc biệt hẳn là Hoàng đế, con nói dối lại không nhiều, giờ cả ba Hoàng tử vẫn còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, có thể nhất thời sẽ giận chỗ đánh mềo, nhưng sao thật sự có thể ghì hận được?

Lúc này Hoàng tử cần nhất chính là lời lời hay lấy lòng Hoàng thượng.

Trong lòng Hoa Thường thực sự hiểu rõ, hiện giờ nàng cũng đang dưỡng bệnh, không thể thị tẩm, lại càng không thể ngủ cùng Hoàng thượng. Như vậy nếu muốn có địa vị vững chắc trong lòng Hoàng thượng thì cũng chỉ có thể chiều theo tâm ý của hắn.

Làm một đoá hoa giải nỗi oan trạng hiện hậu cũng là một việc không tồi để giữ địa vị.

...

Ngọc Hoa cung.

Huân hương từ giữa lư hương đồng lượn lờ bay lên, hương khí thanh đậm. Trên chiếc giường gỗ mun dát vàng hình dáng hoa văn uốn lượn có treo một tấm màn tinh tế màu trắng làm bằng lụa mỏng, từ tấm màn thỉnh thoảng truyền ra thanh âm "khụ khụ" của Trịnh Phi.

Hoá ra Trịnh Phi thật sự bị bệnh.

"Mẫu phi, nhi thần tới thăm người." Vừa tan học từ Ngự học (*nơi học tập của các Hoàng tử*), Nhị Hoàng tử đã vội vã chạy về, trên người mặc áo bào màu trắng ngà vẽ cảnh sơn thủy lâu cát theo lối công bút [2], dưới chân mang đôi giày nhỏ làm bằng lông thỏ, bên ngoài khoác áo ngắn hồ [3], cả người tròn trĩnh.

[2] Công bút (工笔): Công bút là lối vẽ cổ từ xưa, trước hết vẽ bằng bút nét mảnh hình vẽ rồi sau dùng màu tô lên, làm sao càng giống thực tế càng tốt. Lối vẽ này tỉ mỉ và mất nhiều công phu.

[3] Áo ngắn hồ: Áo làm từ lông cáo trắng.

Trên mặt Trịnh Phi hiện ra ý cười, vươn tay, một tiểu cung nữ lập tức đỡ nàng ngồi dậy, còn tiểu cung nữ khác thì vội vàng lấy gối mềm lót sau lưng Trịnh Phi.

Khuôn mặt Trịnh Phi chưa trang điểm, mái tóc dài xoa sau vai, trên người mặc một bộ trung y đầy màu trắng, vốn dĩ dung mạo của nàng không có gì nổi bật, hiện tại lại càng thêm phần giản dị.

"Sao con lại vội vã trở về đây vậy? Trên mặt còn dính tuyết nữa kia." Trịnh Phi nhìn đứa bé đứng trước mặt, khuôn mặt vì lạnh mà đỏ bừng khiến cho lòng nàng trở nên mềm mại.

Nhị Hoàng tử ngoan ngoan hành lễ thỉnh an: "Nhi thần thăm kiến mẫu phi, mẫu phi vạn phúc." Đôi mắt Nhị Hoàng tử sáng lấp lánh nhìn Trịnh Phi.

Trịnh Phi cười sùng nịnh, nhẹ nhàng nói: "Đứa nhỏ này, mẫu phi vẫn còn bệnh nên đừng qua đây kéo lấy bệnh, hài tử ngoan."

Nhị Hoàng tử nhấp môi gật đầu: "Nhi thần nghe lời mẫu phi."

Trịnh Phi nhìn Nhị Hoàng tử cúi áo chàoàng ra, ngồi xuống ghế gỗ, nâng ô nhu cười nói: "Sao hôm nay con lại vui vẻ như vậy? Được Thái phó khích lệ sao?"

Nhị Hoàng tử nghe vậy càng phần chấn hơn, nói: "Hôm nay phụ hoàng đến Ngự học, còn kiểm tra việc học của nhi thần với Hoàng huynh, người còn khích lệ nhi thần nữa."

Trịnh Phi vui mừng hỏi: "Thật không?"

Nhị Hoàng tử cung kính gật đầu một cái: "Vâng. Phụ hoàng còn khen nhi thần học tốt, vừa lúc lại sắp đến Tết nên ban thưởng cho nhi thần một cây đèn cung đình hình sừng dê gắn năm viên minh châu rất xinh đẹp."

Trịnh Phi không có hứng thú gì với đèn cung đình, quan trọng là thái độ ban thưởng của Hoàng đế.

Trịnh Phi cảm thấy bệnh của mình đã tốt hơn phần nữa, thân thể nhẹ nhàng hơn, nâng đũa dâng nói: "Vậy Hoàng nhi phải tiếp tục nỗ lực hơn nữa, không được chậm trễ việc học."

Nhị Hoàng tử chấp tay đáp: "Nhi thần nghe lời mẫu phi dạy bảo."

Trịnh Phi vừa lòng cười cười: "Con mau trở về đi, bây giờ trời giá rét lắm. Nhiệm Phong, mau lấy thêm áo choàng cho Nhị Hoàng tử."

Nhiệm Phong cung kính đáp: "Nô tỳ đã sớm chuẩn bị tốt rồi."

Nhị Hoàng tử hành lễ: "Mẫu phi bảo trọng thân thể, nhi thần cáo lui trước."

Tiền Nhị Hoàng tử đi, Trịnh Phi càng tươi cười không kiêng kị gì, thấp giọng nói: "Quả nhiên mấy cây gấm Tuyên Châu kia dùng được, Kỳ Phi đúng là không phải người bình thường, bốn cung sẽ nhớ kỹ ân tình của nàng ta."

Nhiệm Phong có chút lo âu nói: "Kỳ Phi giúp chúng ta như thế, chẳng lẽ không có mưu đồ gì sao?"

Trịnh Phi chậm rãi lắc đầu: "Không biết đó là mưu đồ gì, bốn cung cũng đành chịu. Bốn cung không cầu xin ai, dù là Hoàng thượng và Thái hậu thì bốn cung cũng có thể chống đối vài câu, không sợ bị văng vè. Nhưng vì Nhị Hoàng tử, ngay cả cầu xin phụ thân và tổ mẫu thì bốn cung cũng sẽ làm! Người xem, Nhị Hoàng tử rất đáng yêu, đó là nhi tử của bốn cung nữa."

Trong lòng Nhiễm Phong không biết là vui hay buồn, lúc trước Trịnh Phi không hề biết có kỷ, thủ đoạn hành sự cực kỳ tàn nhẫn. Mà bây giờ có Nhị Hoảng tử, ít nhất ở trước mặt Nhị Hoảng tử sẽ là một từ mẫu, cười ôn nhu như thế rất không giống với Trịnh Phi.

Trịnh Phi nhìn biểu tình của Nhiễm Phong, rừ mi mắt, mở miệng nói: "Con người ai mà không có ràng buộc. Trước kia bốn cung chỉ có một mình nên hành sự không kiêng kị gì, nhưng bây giờ đã khác rồi. Người xem, đứa bé kia dựa vào bốn cung như vậy, cứ thế mà gọi bốn cung một tiếng 'mẫu phi' thật êm tai. Bốn cung biết, bốn cung phải bảo vệ nó thật tốt, cho nó một cuộc đời hạnh phúc an khang."

"Vi nhi tử của bốn cung, điều gì bốn cung cũng dám làm!"

Nhiễm Phong nhìn biểu tình ngoan tuyệt của Trịnh Phi, trong lòng sợ tới mức run lên, thật cẩn thận mở miệng nói: "Nương nương, bên Kỳ Phi kia chúng ta có cần phải đưa thêm chút lễ nữa hay không?"

Trịnh Phi gắt gắt đầu nói: "Hiện giờ Hoa Phi có phong hào Kỳ, địa vị đã ở trên bốn cung. Nếu như trước đây, đừng nói bất bốn cung kêu nàng ta một tiếng tỷ tỷ, không chèn ép chết nàng ta là bốn cung đã thiện tâm lắm rồi. Bây giờ bởi vì chuyện của Nhị Hoảng tử mà gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ thì có sao? Chuẩn bị lễ vật đi, bốn cung tự mình qua đó một chuyến."

Nhiễm Phong vội vàng khuyên can: "Nương nương có bệnh, mỗi ngày đều tránh đi thỉnh an Hoảng hậu. Nhưng nếu bây giờ người đi Thượng Dương cung, Thái hậu và Hoảng hậu sẽ nghĩ như thế nào."

Trịnh Phi nhủ nhủ mảy: "Đúng là như vậy... Nhưng..."

Nhiễm Phong khuyên nhủ: "Nương nương muốn biểu đạt chút tâm ý thì cho người đưa lễ lớn qua là được. Chờ khi nương nương hết bệnh rồi đi thăm Kỳ Phi sau cũng được. Hiện giờ nương nương phải nghĩ đến mặt mũi của Hoảng hậu."

Trịnh Phi cau mày suy nghĩ, thờ dãi nói: "Cứ như vậy đi, dù sao Hoảng hậu cũng là mẫu hậu của Hữu nhi, dù bốn cung không sợ nàng ta thì cũng phải suy nghĩ cho Hữu nhi."

Nhiễm Phong yên tâm, lộ ra ý cười: "Nương nương suy nghĩ thấu đáo."

Lâm cung nữ như nàng chỉ nghĩ đến chuyện được bình an cả đời, thế mà ở bên cạnh Trịnh Phi, tâm trạng cả ngày đều nom nớp lo sợ. Trịnh Phi không sợ trời không sợ đất, mà các nàng cũng chỉ là cung nữ thấp hèn nên đều có thể bị giáng chức bất cứ lúc nào.

Nhiễm Phong cúi đầu, trong lòng khổ sở.

Hoảng thượng bệnh nặng, Hoa Phi tự thỉnh cầu đến Kiến Chương cung hầu bệnh khiến Hoảng thượng nhìn nàng với con mắt khác, hiện giờ càng được sủng ái, lại được ban thưởng phong hào. Mà những cung nữ thái giám hầu hạ ở Kiến Chương cung thì sao? Nhiều nhất chỉ là được ban thưởng chút vàng bạc, một số người đã bị nhiễm bệnh chết, hoặc là hầu hạ không tốt bị đánh chết.

Đây chính là do địa vị khác nhau. Chẳng ai quan tâm đến mạng sống của nô tài, nô tài chết vì chủ tử là lẽ thường tình, còn phản bội chủ tử thì chính là đại nghịch bất đạo.

Đều mạo hiểm tính mạng đi hầu bệnh, đến cuối cùng lại là hai kết quả khác nhau, sao có thể không khiến cho lòng người đau buồn đây?

Thế nhưng vận mệnh của mỗi người ngay từ khi bắt đầu sinh mệnh đã được quyết định rồi, dù có gầy dựa như thế nào cũng vô dụng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47: Gia Yên

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường khoác một chiếc áo choàng to tầm thêu chim lạc thật đầy ngồi trước cửa sổ, nhẹ nhàng mở hé hé cánh cửa, bên ngoài hoa mai đang nở rộ rất đẹp.

Thục Dược bưng canh sấm tiến vào, thấy nương nương nhà mình ngắm hoa mai bên ngoài đến ngơ ngẩn liền nhẹ nhàng bước đến, thấp giọng nói: "Nương nương uống canh sấm cho bớt lạnh đi."

Hoa Thường quay đầu cảm bát canh sấm, vì canh rất nóng nên nàng chỉ nhấp từng ngụm nhỏ.

Hoa Thường uống được một nửa thì không muốn uống nữa, nàng đặt chén sứ hoa sen xuống rồi nhẹ nhàng lên tiếng: "Bốn cung bị bệnh đến mức mơ hồ rồi, bây giờ không phải đã sắp sang năm mới rồi sao?"

Thục Dược mỉm cười nói: "Vâng. Tuy hôm nay vẫn là năm cũ nhưng đúng là sắp đến Tết rồi."

Hoa Thường có chút hoài niệm: "Nếu tính không nhầm thì bốn cung tiến cung cũng đã được hai năm rồi."

Thục Dược khẽ cười nói: "Nương nương nói sai rồi, nếu tính chính xác thì người mới vào cung hơn một năm thôi. Lúc người tiến cung là tháng chạp năm trước, hiện giờ còn chưa tới tháng hai mà."

Hoa Thường cười nói: "Qua năm nay bốn cung cũng mười bảy rồi phải không? Thời gian trôi qua nhanh thật."

Thục Dược thấp giọng nói: "Nương nương càng ngày càng xinh đẹp. Cho dù người đang bệnh nhưng vẫn thanh tú nhu hoà như trước. Người xem, Hoảng thượng cứ cách hai ba ngày lại tới dùng bữa, đối với người rất sủng ái khiến người khác ghen tị đến độ mất."

Hoa Thường cười nhẹ nhàng, ôn nhu nói: "Tuy bốn cung vẫn còn bệnh nhưng đang dần chuyển biến tốt hơn. Mấy ngày nữa là Tết, bốn cung cũng muốn tham dự gia yến đêm giao thừa, người hãy chọn cho bốn cung vài món trang sức và xiêm y đi."

Thục Dược hành lễ đáp: "Vâng. Đã lâu rồi nương nương chưa tụ họp với mọi người, nô tỳ sẽ chuẩn bị cẩn thận."

Hoa Thường cười yếu ớt: "Bốn cung cũng tính đi đến ngôi một lát mà thôi, có lẽ Hoảng thượng cũng không cho bốn cung ngồi lâu, mà bốn cung cũng lo sẽ lây bệnh cho người khác."

Thục Dược hơi đau lòng, khẽ nói: "Thái y nói thân thể nương nương bị thương tổn, cần phải chữa trị lâu dài. Mỗi khi nô tỳ nghĩ đến lại thấy rất bất công, nương nương vốn là người tốt nhưng tại sao số mệnh lại không tốt chút nào vậy?"

Hoa Thường cười như không có chuyện gì, nói: "Hoa kia biết đâu sau này lại là phúc, phúc kia biết đâu lại là mầm mống của tai họa. Tuy hiện giờ bốn cung bị bệnh nhưng chưa chắc không phải là chuyện tốt, người yên tâm đi."

Đối với tình trạng hiện tại của mình, Hoa Thường tương đối với lòng. Lúc trước, khi hơi thở mong manh nàng cũng từng hối hận, trong lòng nghĩ đã trả giá nhiều như vậy, còn chưa kịp hưởng thụ thành quả mà đã sắp chết rồi sao?

Cuối cùng thì sự không cam lòng đã giúp nàng vượt qua giai đoạn nguy hiểm ấy. Ý chí kiên định cùng với sự quyết tâm chính là pháp bảo để chiến thắng bệnh tật, bất kể là kẻ nào, nàng cũng sẽ không thua.

Sau khi vượt qua bệnh tình hung hiểm, hiện giờ nàng vô cùng nhàn nhã từ từ dưỡng bệnh. Không cần Hoảng thượng ngủ lại, không cần thị tẩm... không cần lo lắng mình sẽ mang thai.

Hoa Thường vô cùng lí trí, dù sao tuổi của nàng vẫn còn quá nhỏ, làm tròn tuổi thì là mười bảy, nhưng thực ra nàng mới chỉ hơn mười lăm tuổi mà thôi. Lúc này mà sinh con, không nói đến chuyện đứa con bị dị tật bẩm sinh thế nào, ngay cả việc sinh sản cũng đã là một cửa ải khó khăn rồi, một khi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, cho tới bây giờ Hoảng thất không có truyền thống giữ mẫu mà bỏ con.

Hoa Thường rất quý trọng sinh mạng, quý trọng sinh mạng của chính mình, cũng như mạng của đứa con. Bây giờ nàng sẽ dưỡng thân thể thật tốt, đợi tuổi lớn hơn một chút rồi suy nghĩ đến vấn đề con cái cũng chưa muộn.

Bởi vì nàng hầu bệnh có công nên hiện giờ nàng như Lã Vọng câu cá [1]. Vất vả lâu ngày thành bệnh thì cũng nên trường kì dưỡng bệnh. Nếu nàng không xuất hiện trong mấy năm thì cũng chẳng ai có thể lấy đó làm lý do để công kích nàng. Bây giờ có thể nói cuộc sống của nàng vô cùng tự do tự tại.

Hoảng đế nợ nàng một ân tình, Thái hậu ghi nhớ công lao của nàng, sự hiền huệ của nàng trở thành gánh nặng của Hoảng hậu, Thục phi và Ôn Tần là đồng minh, Trịnh Phi tàn nhẫn bấy giờ cũng phải cảm ơn nàng. Còn lại mấy người kia cũng không có gì đáng sợ, còn ai có thể gây phiền toái cho nàng?

Nàng là quý nữ thế gia nên muốn có một cuộc sống hài hoà ở hậu cung thì cũng không khó gì.

...

Đêm giao thừa, Thượng Dương cung.

Tiểu cung nữ đỡ tay Hoa Thường đến bàn trang điểm, nàng chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: "Cốc Hương, tay nghề trang điểm của người là tốt nhất, hôm nay hãy trang điểm cho bốn cung cẩn thận một chút. Không cần quá cầu kì đâu, bốn cung không muốn gắn quá nhiều trang sức trên đầu gây mỏi cổ, chỉ cần thanh nhã mà không mất đi vẻ trang trọng là được rồi."

Cốc Hương nhìn người hành lễ nói: "Vâng." Sau đó cầm lược ngà voi nhẹ nhàng chải mái tóc dài của Hoa Thường.

Hoa Thường nhắm chán bên mái cửa trập màu đỏ khế hoa hải đường mạ vàng đựng trang sức ra, bên trong trập rực rỡ sắc màu. Nàng chọn ra một cây trâm vàng gắn hồng ngọc cài lên tóc, cười nói: "Đêm nay cái cái này đi, kim hồng xứng đôi, đại cát đại lợi, hôm nay bốn cung cũng muốn trở nên tâm thường một chút."

Cốc Hương thấp giọng cười nói: "Trên tay nương nương mang hộ giáp vàng khảm san hô, hai cái phôi lại rất hợp với màu da của nương nương."

Hoa Thường vui vẻ gật đầu: "Ấn tét ai cũng cầu mong niềm vui, phỏng chừng hôm nay có không ít người mặc đồ đỏ. Vậy người lấy xiêm y đỏ nhạt thêu hoa lẵng vãn, phía dưới chọn chiếc váy dài thêu hoa lê, cả hai đều trông thanh tao nhã nhặn, bốn cung cũng không muốn tranh tài khoe sắc với các nàng ấy."

Cốc Hương khen tặng nói: "Nương nương quốc sắc thiên hương, nếu luận dung mạo ai có thể so được với người?"

Nữ nhân luôn thích được tán dương, huống chi hiện giờ sắp sang năm mới, nói một câu cát lợi cũng khiến người nghe có tâm tình thoải mái: "Người thật biết nói ngọt."

Trang điểm chải chuốt xong xuôi, Hoa Thường được Thục Dược đỡ tay lên kiệu ra khỏi cửa cung, kiệu lặc lư hướng thẳng đến Vị Ương cung.

Gia yến được tổ chức bên trong Vị Ương cung, nơi này không chỉ là cung của Hoàng hậu mà cũng là cung điện lớn nhất hậu cung.

Một khắc [2] sau Hoa Thường cũng đến Vị Ương cung.

[2] Một khắc = 15 phút.

Tiểu cung nữ đỡ tay Hoa Thường xuống kiệu, đầu nàng có chút lảo đảo, đã lâu không ra cửa, nay vừa mới ra ngoài đã phải ngồi kiệu như vậy, đúng là có chút không chịu được.

Thục Dược nhìn Hoa Thường nhàu nhĩ, lo lắng hỏi: "Nương nương có chỗ nào không khỏe sao? Nếu thật sự không thoải mái thì chúng ta trở về đi, Hoàng thượng sẽ không trách tội người đâu."

Hoa Thường vươn tay xoa thái dương, cười khổ nói: "Đã tới cửa Vị Ương cung rồi lại quay về thì còn đạo lý gì nữa. Chỉ là bây giờ trời giá rét nên bốn cung hơi lạnh, không có gì đáng lo đâu."

Thục Dược biết là do sức khỏe của Hoa Thường vẫn còn yếu, lại nói: "Nô tỳ sợ nương nương bị lạnh nên đã chuẩn bị lò sưởi đốt than rồi, để nô tỳ lấy cho nương nương."

Hoa Thường cười: "Người thật có tâm."

Sau khi Hoa Thường vào Vị Ương cung thì có một tiểu cung nữ dẫn dẫn đường, gia yến được sắp xếp ở giữa chính điện, dùng bữa ở nội điện, biểu diễn ở ngoại điện.

Có vẻ như Hoa Thường tới không sớm cũng không muộn, trong phòng oanh oanh yến yến đã ngời đông đảo, mùi son phấn của nữ tử với tiếng cười thanh thúy hợp lại càng thêm náo nhiệt, nhìn qua có vẻ rất hoà thuận vui vẻ.

"Kỳ Phi nương nương đến!" Hoa Thường bước vào nội điện, tiểu thái giám lập tức xướng lên.

Các phi tần sôi nổi đứng dậy hành lễ: "Tham kiến Kỳ Phi nương nương, cung chúc nương nương như ý cát tường."

Sắc mặt Hoa Thường có chút tái nhợt nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hoà: "Đều là tỳ muội trong nhà cả, miễn lễ đi."

Đại Công chúa của Lan Tiệp dư, Đại Hoàng tử của Ninh Quý tần đang ngồi bên trong cũng đứng dậy.

"Nhị thần tham kiến Kỳ mẫu phi." Đại Hoàng tử và Đại Công chúa đứng dậy như người hành lễ.

Có thể khiến Hoàng tử và Công chúa đứng dậy hành lễ thì chỉ có phi tần phân vị từ cửu tần trở lên. Dưới cửu tần, nếu không phải là mẫu thân thân sinh thì cả đời này đừng mong được hành lễ.

Hoa Thường cười càng thêm thân thiết, khẽ nói: "Miễn lễ." Sau đó nàng quay đầu nói với Ninh Quý tần: "Bốn cung thấy Đại Hoàng tử cao hơn rất nhiều, bây giờ đã ra đáng thiếu niên công tử rồi, thật là tuần tú lịch sự."

Ninh Quý tần khiêm tốn cười nói: "Tỷ tỳ quá khen rồi, Luân nhi nghe thấy chắc sẽ phàn khách mấy ngày liền mất thôi."

Trong lòng Hoa Thường cảm khái, lời nói của Ninh Quý tần thật khiến người nghe thoải mái. Hoa Thường cũng không quên Đại Công chúa: "Sang năm Đại Công chúa cũng được sáu tuổi rồi phải không? Con bé lớn lên càng lúc càng xinh đẹp."

Lan Tiệp dư cười theo lễ tiết: "Kỳ Phi nương nương quá khen."

Tình tình Lan Tiệp dư vốn cao ngạo, Hoa Thường cũng không nghĩ là nàng ta cố tình, Hoa Thường gật đầu chào mấy vị tỳ muội khác rồi đi tới vị trí phía trên của mình.

Vị trí của Hoa Thường đã được sắp xếp, là vị trí thứ nhất bên phải.

Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu tất nhiên là đến cuối cùng, còn lại thì cũng chỉ có Thục phi của Tiểu Phòng cung và Trịnh Phi của Ngọc Hoa cung là chưa tới, dĩ nhiên Nhị Hoàng tử cũng chưa tới.

Lúc ngồi xuống Hoa Thường mới cảm thấy tốt hơn một chút, Thục Dược đứng đằng sau nàng, vươn tay nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương của Hoa Thường.

Một lát sau, tiểu thái giám cao giọng xướng lên: "Thục phi nương nương đến!", "Trịnh Phi nương nương đến!"

Hoa Thường hơi mệt mỏi chớp chớp mắt, thấy tinh thần tốt lên một chút mới đứng dậy: "Tham kiến Thục phi tỷ tỳ, cung chúc tỷ tỳ vạn sự như ý."

Sau đó xoay người hành bình lễ với Trịnh Phi: "Chúc Trịnh Phi tỷ tỳ mạnh khỏe."

Thục phi mới ở cửu xong, cả người cũng ốm yếu như Hoa Thường, dịu dàng cười với Hoa Thường: "Muội muội đa lễ."

Khí sắc Trịnh Phi tốt hơn nhiều, bệnh của nàng ta là tâm bệnh nên đã sớm khỏe hơn rồi. Nghe thấy Hoa Thường vẫn gọi nàng một tiếng tỷ tỳ, trong lòng cũng cảm thấy an ủi, nàng tươi cười hoà ái: "Một tiếng tỷ tỳ này của muội làm ta thật ngại quá."

Hoa Thường ngại ngùng cười nói: "Thời gian muội tiến cung ngắn ngủi, hành sự vẫn chưa chu toàn, muội còn phải dựa vào tỷ tỳ chi bảo nhiều."

Trịnh Phi biết đây là Hoa Thường chủ động nhường nhịn, thái độ cũng thân thiết hơn: "Kỳ Phi muội nói gì vậy, tỷ tỳ nào có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng nếu muội có chuyện gì khó xử thì cứ đến tìm ta."

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt.

Phi vị có phong hào sẽ tôn quý hơn phi vị không có phong hào một chút, mà Trịnh Phi là ai? Là người đã vào cung mười mấy năm, hiện tại dưới gối lại có Nhị Hoàng tử, bảo nàng gọi một thiếu nữ nhỏ hơn mười tuổi một tiếng tỷ tỳ khác nào bắt nàng chịu thua, trong lòng sao có thể không có khúc mắc đây?

Hoa Thường là người giỏi giao thiệp, nếu lùi một bước mà không thành tội nhân thì sao lại không làm? Huống hồ để một người hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi kêu nàng một tiếng tỷ tỳ thì có gì đáng để nàng kiêu ngạo cơ chứ?

Nhị Hoàng tử phía sau thấy Trịnh Phi hân huyên xong rồi, lập tức tiến lên nói: "Nhị thần tham kiến Kỳ mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Nhị Hoàng tử nhỏ tuổi hơn so với Đại Hoàng tử nên đương nhiên cũng thấp hơn rất nhiều, diện mạo có chút tròn trịa để thương, lại hay ngượng ngùng khiến người khác nhìn thấy cũng vui vẻ.

"Nhị Hoàng tử đa lễ." Hoa Thường vươn tay sờ đầu Nhị Hoàng tử, ý cười dịu dàng nói.

Trịnh Phi nhìn Nhị Hoàng tử, trong lòng càng vui mừng: "Đứa nhỏ này vốn hướng nội, hôm nay nhìn Kỳ mẫu phi xinh đẹp như vậy mồm miệng mới nhanh nhẹn hơn một chút đấy."

Lời này làm tất cả mọi người đều bật cười, Nhị Hoàng tử vô tội nhìn Trịnh Phi lại càng thêm đáng yêu.

Thục phi không ôm tiểu Công chúa mới sinh tới, bởi vì thân thể đứa nhỏ yếu yếu nên cũng không dám mang ra ngoài. Cho nên lúc này tuy Thục phi cười nhưng trong ánh mắt cũng không vui mừng gì.

Thục phi ngồi ở vị trí đối diện Hoa Thường, là chỗ thứ nhất bên trái, Trịnh Phi thì ngồi bên cạnh Thục phi, bên cạnh Hoa Thường là Ninh Quý tần.

Thục phi nhu hoà yếu ớt, nhưng so với bộ dáng mỹ lệ linh động lúc trước thì bây giờ khiến người khác thương nhớ nhiều hơn.

"Trước đó vài ngày muội muội bệnh nặng, tỷ cũng không thể tự mình đến thăm muội, là tỷ tỳ không phải." Thục phi có chút khó xử nhìn Hoa Thường.

Hoa Thường vội vàng nói: "Sao tỷ tỳ có thể nói như vậy được. Khi đó tỷ mang thai mười tháng, thai nhi cũng lớn, tình huống của tỷ tỳ còn nguy hiểm hơn muội muội, tỷ tỳ có thể nghĩ đến muội là đã tốt rồi. Huống chi lúc tiểu Công chúa được sinh ra muội cũng không thể qua thăm, nếu nói như vậy thì muội cũng không phải."

Thục phi nghe Hoa Thường nói như vậy rốt cuộc cũng tươi cười, thấp giọng nói: "Muội muội lại đổ ta vui vẻ."

Hoa Thường an ủi nói: "Muội thấy sắc mặt tỷ không tốt, chắc hẳn là ngày đêm lo lắng cho tiểu Công chúa. Tiểu Công chúa cát nhân thiên tướng nên tỷ tỷ đừng quá lo lắng."

Thục phi cười chua xót hơn nhiều: "Đều là tại thân thể ta không tốt nên mới liên tục đến tiểu Công chúa. Hải tử kia nhỏ như vậy, vừa mới sinh ra, còn đang bú sữa mà đã phải uống thuốc. Người làm mẫu phi như ta thật đau lòng."

Hoa Thường chưa làm mẫu thân nhưng cũng có thể hiểu tình mẫu tử, nàng chỉ có thể khuyên như: "Tiểu Công chúa nếu biết mẫu phi vì lo lắng cho mình mà mất ăn mất ngủ cũng sẽ không vui đâu."

Thục phi miễn cưỡng cười, khuôn mặt vẫn buồn rầu như cũ.

Một lát sau, âm thanh to rõ ràng truyền tới.

Trong phòng lập tức im lặng như tờ, ai rầy đều sửa sang lại cung trang của mình. Tiếng của tiểu thái giám ngoài cửa cũng vang lên lạnh lùng: "Hoàng thượng giá lâm! Thái hậu nương nương giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Từ trong phòng mở hồ nhìn thấy sắc vàng nhân nhật, tiểu cung nữ đỡ tay Hoa Thường đứng lên.

Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu cùng đi tới, các phi tần cùng nhau quỳ xuống hành lễ: "Thần thiếp/ tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương. Cung chúc Hoàng thượng vạn phúc kìm an, cung chúc Thái hậu nương nương phúc như Đông Hải, cung chúc Hoàng hậu nương nương như ý cát tường."

Ba vị Hoàng tử cũng ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, tham kiến mẫu hậu, tham kiến hoàng tổ mẫu."

Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu đều ngồi ở ghế trên, Hoàng đế ngồi ở giữa, Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở hai bên.

"Tất cả miễn lễ." Hoàng đế ngồi xuống, tươi cười cất giọng.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Sau khi mọi người tạ ơn liền trở về chỗ ngồi của mình.

Gia yến đêm giao thừa chính thức bắt đầu.

[1] Diễn tích Lã Vọng câu cá: Chuyện kể về ông Khương Thượng (Khương Tử Nha) nhà Chu ngồi câu cá trên một bến sông, nhưng cần câu không có mồi. Thực ra mục đích của ông không phải là câu cá mà ngồi suy ngẫm về thời cuộc. Chu Văn Vương đã thấy được tài năng trong con người ngồi câu cá này và đã mời ông về làm quan, sau này ông đã làm nên sự nghiệp cho nhà Chu. Ý nghĩa của diễn tích này là muốn làm nên sự nghiệp phải biết dùng người và cũng phải biết chờ thời.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48: Vũ Nữ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vị Ương cung.

"Hôm nay là giao thừa, lại là gia yến, mọi người không cần câu nệ". Hoàng đế giờ ly rượu lên, nở nụ cười, sau đó hơi uống cạn sạch.

Thái hậu bắt đầu đi cau mày, nhẹ giọng phản nảm: "Hoàng thượng, ai gia không phải đã nói với người, thân thể người chưa dưỡng tốt, lại còn uống rượu như vậy."

Hoàng đế không để tâm lắm, cười to: "Tối nay là giao thừa, mọi người tụ họp lại một chỗ nên vui vẻ một chút, nhưng lại phiền mẫu hậu lo lắng, trăm đánh uống một ly vậy."

Thái hậu mỉm cười, đối với sự quan tâm của Hoàng thượng cảm thấy rất an ủi, mở miệng nói: "Uống chút rượu trái cây thì được, rượu mạnh đừng nên đụng đến." Sau đó, bà lấy rượu trái cây trên bàn mình đặt lên bàn của Hoàng đế.

Hoàng đế bắt đầu dĩ cười nói: "Cần tuân mẫu hậu dạy bảo."

Những người khác cũng thuận theo giờ ly rượu lên, Hoàng đế đã cạn trước để mời, người dám không uống sao?

Hoa Thường vươn tay cầm lấy chung bạc sáng bóng được chạm khắc hoa văn đơn sen, tay phải nâng lên, ống tay áo rộng lớn che một nửa khuôn mặt, chỉ thoáng nhấp một miếng liền đặt xuống.

Thục Dục thấy thế, mặt nở nụ cười, khẽ sát vào tai Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nương nương, trong ly là rượu trái cây rất nhẹ. Hoàng thượng có ý phân phó, Thái hậu nương nương, Thục phi nương nương và người đều dùng rượu này."

Ý cười trên mặt Hoa Thường nhiều hơn một chút, khẽ gạt đầu, nhìn về chiếc ghế phía trên, hé miệng nở nụ cười.

Hoàng đế dường như cũng cảm nhận được, nhìn Hoa Thường một cái, cười ôn hòa.

Sắc mặt Lan Tiệp dư lạnh lùng, nhếch miệng cười nói: "Kỷ Phi tỷ tỷ và Hoàng thượng nhìn nhau cười, thật khiến người khác hâm mộ."

Hoa Thường sững sốt một chút, nhìn về phía Lan Tiệp dư, vị này thật đúng là có ánh mắt bén nhọn, hơn nữa, lại không chịu được khi nhìn người khác tốt hơn mình. Đầu năm mới, trong lời nói của nàng ta mang theo châm chọc, khiến người khác không thoải mái. Thế nhưng Hoa Thường vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Tiệp dư muội muội lại nói đùa rồi."

Vốn ý của Hoa Thường là nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, nhưng mà Lan Tiệp dư vừa nói xong lại hấp dẫn bắt bao ánh mắt hâm mộ và ghen tị nhìn về phía mình, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Lan Tiệp dư vẫn cool lạnh như trước, nhường máy nói: "Tần thiếp không có ý gì khác, Kỷ Phi nương nương cũng đừng suy nghĩ nhiều, tần thiếp chỉ don thuận là hâm mộ nương nương mà thôi."

Ý cười trên mặt Hoa Thường giảm bớt, cũng không tranh cãi với Lan Tiệp dư.

Về mặt Thục phi cao ngạo, khóe mắt liếc Lan Tiệp dư một cái, sau đó quay đầu nói với Hoa Thường: "Hôm nay món canh tim sen bạc hà này làm thật ngon, mùa này cũng không có nhiều, muội muội nên nếm thử một chút, thích hợp với khẩu vị của muội, đừng để người vô vị làm mất hứng thú."

Lan Tiệp dư biến đổi sắc mặt, nhìn về mặt của Thục phi một cái, liền ẩn nhẫn sự bất bình. Món canh tim sen bạc hà kia chỉ những người từ Phi vị trở lên mới có, ngoài ra chỉ mình Ninh Quý Tần là được đặc cách ban cho, những phi tần khác đều không có món này. Đương nhiên Lan Tiệp dư hiểu được sự châm chọc trong lời nói của Thục phi.

Những người còn lại đều im lặng không nói chuyện, một ngày lễ lớn như vậy, không ai muốn gặp phải xui xẻo.

Hoàng đế nghe thấy tiếng to nhỏ giữa các phi tần, chỉ lo dềnh nhún qua. Đối với hắn, nữ nhân đầu võ mồm cũng không hại đến đại thể, huống chi lại là ngày lễ như hôm nay, hắn cũng không tiện khiển trách.

"Được rồi, trăm thức các vị ái phi cũng hàn huyên không nhiều, đúng lúc Nhạc phủ đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục, vậy vừa ăn vừa xem, coi như là chuyện vui." Hoàng đế ngoắc tay, tiểu thái giám bên dưới liền vội vã đi truyền lời.

Thái hậu nhìn ngoài cửa nói: "Bên kia đã dựng đài, chúng ta có phải ra ngoài xem không?"

Hoàng đế cười nói: "Không cần đâu, trăm đã phân phó bọn họ dựng đài gần một chút, ở trong phòng thưởng thức là được. Mùa đông giá rét, mẫu hậu đã có tuổi, sức khỏe của Thục phi và Kỷ Phi cũng không tốt, đừng để bị cảm lạnh."

Thái hậu nghe xong, trong lòng cảm thấy rất hài lòng, mặt đầy ý cười: "Mẫu hậu biết Hoàng nhi hiểu thuận."

Hoa Thường và Thục phi nghe Hoàng đế nói vậy cũng cảm thấy hết sức hưởng thụ. Hoàng đế khi làm việc, trong lòng còn nhớ đến người, người là ngoại lệ, đây cũng biểu hiện cho việc người là người có địa vị ở trong cung.

Chỉ sau chốc lát, người của Nhạc phủ ào ạt đi vào, nam nam nữ nữ, mỗi người đều xinh đẹp. Một quân sự của Nhạc phủ mặc quan bào màu xanh đứng ở cửa khấu đầu nói: "Thần tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu, tham kiến các vị nương nương, người của Nhạc phủ đã đến đông đủ, mời Hoàng thượng chọn nhạc."

Công công ở bên ngoài nâng danh sách màu đỏ thắm đi vào, trình lên trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế mở ra, tùy ý nhìn một chút, cười nói: "Diễn từng cái đi, chọn cái nào mới lạ đặc sắc một chút."

"Vâng."

Hoa Thường nhấp một hớp trà nóng, trong tay ôm lò sưởi nhỏ, nhìn quanh trên đài, thấy góc nhìn bị hạn chế, có chút không thấy rõ. Hoa Thường vẫn còn nhớ năm ngoái, những ngày tết nàng vừa mới nhập cung, các màn biểu diễn vô cùng đặc sắc, ca hát tạp kỹ các loại, nghệ thuật trình diễn khiến người khác ấn tượng sâu sắc.

Hoàng đế nhìn đáng vẻ Hoa thường có chút hào hứng, cười nói: "Mở cửa sổ ra đi".

Lập tức có mấy tiểu thái giám mở hết tất cả cửa sổ ra, lần này, tầm mắt lập tức được mở rộng, đài cũng được nhìn thấy rõ ràng.

Hoa Thường quay đầu nhìn về phía Hoàng đế, mỉm cười.

Cửa sổ và cửa chính đều mở ra, gió lạnh ùn ùn thổi vào, máy là địa long [1] trong phòng đốt vô cùng nóng, chậu than cũng nhiều, vì thế nên vẫn khá ổn.

[1]: Địa long: hệ thống mặt đạo dưới đất dùng để đốt sưởi ấm khi trời đông.

Thân thể Hoa Thường hư nhược, cảm thấy có chút lạnh, liền choàng thêm áo khoác sa tanh màu trắng thêu rồng bạc cười mây đập nước, ngăn cản bớt gió nên thấy ấm áp hơn nhiều.

Trên đài, đầu tiên là biểu diễn xiếc ảo thuật, thậm chí bọn họ còn dùng ngực đập vỡ tảng đá lớn. Đối với những nữ tử khuê các mà nói thì đây là những thứ mới mẻ kỳ lạ, khó có cơ hội nhìn thấy được, vì thế nên cứ một chốc, từng trận âm thanh kinh ngạc lại thốt lên.

Hoa Thường cũng xem say sưa, vừa xem vừa ăn, bất tri bất giác ăn hết một mâm sủi cào thủy tinh. Hoa Thường nhìn khay mới ăn bên to tầm trống trơn, vẫn đang còn lúng túng, lại nghe Ôn Tản ở bên cạnh cười nói: "Kỳ tỷ tỷ lại xem sủi cào là thức ăn vật. Có điều, ăn nhiều sủi cào thì có nhiều phúc, theo muội thấy, năm tới tỷ tỷ nhất định sẽ đại cát đại lợi, vận may tràn đầy rồi."

Hoa Thường nghe Ôn Tản nói đùa, cũng vui vẻ, mỉm cười nói: "Cái miệng này của muội thật khiến người khác yêu thích, tỷ tỷ ta nếu không thưởng muội gì đó thì thật có lỗi với lời cát tường này rồi." Dứt lời, Hoa Thường liền lấy bát sứ hoa sen tám cánh màu trắng trên bàn mình đưa qua cho Ôn Tản.

Ôn Tản cười đón nhận, uống sạch thanh phượng tùy trong chén, sau đó cười nói: "Kỳ tỷ tỷ keo kiệt như vậy, chỉ thưởng ta một cái bát không, sao không thưởng cho ta một hớp thanh phượng tùy ngự tử kia."

Hoa Thường bị Ôn Tản trêu đùa, cười đến cong người, ngay cả hơi thở cũng đứt quãng, nói: "Muội tiểu hầu gia này (con khi nhỏ), Thực phi tỷ tỷ mau quán nàng ấy đi, Ôn Tản muội muội vừa được tiện nghi lại còn khoe khoang đây này."

Thực phi cũng tươi cười, nói với Hoa Thường: "Muội cũng không biết Ôn muội muội ngày thường ở trong cung có đáng vẻ như thế nào đâu. Ngày ngày đều đùa giỡn với ta và tiểu Công chúa, bây giờ ngay cả tiểu Công chúa thấy nàng ấy cũng cười. Muội nhìn xem, năng lực chọc cười của nàng ấy như thế nào?"

Hoa Thường xoa xoa bụng, cười nói: "Ôn muội muội thật là kì diệu, Thực phi tỷ tỷ có phúc thật."

Ba người nhìn nhau cười, những phi tần khác cũng thuận thể cười theo. Cười nháo một hồi, tiết mục trên đài đã biến thành ca múa. Tài nghệ của người đệm nhạc thuộc Nhạc phủ hết sức khéo léo: chung, khánh, cổ, chuông, đàn, sắt, tiêu, địch đều phối hợp không chê vào đâu được, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai. Ở giữa còn có một đoạn độc tấu Đàn Không [2] phượng hoàng khúc, khiến mọi người kinh ngạc với loại nhạc cụ Tây Vực tinh mỹ này.

[2]: Đàn Không: loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Không lâu sau, trên đài cao, một đoàn nữ tử tiến ra nhẩy múa. Nữ tử múa dẫn đầu đáng người uyển chuyển, một thân cốt tuyệt tể sa [3] dung đưa theo điệu múa, phiêu dật tựa như tiên nữ. Dưới chân mang giày tơ gấm Vân Nam màu đỏ khảm trăn châu, bước chân theo điệu múa lặng yên không một tiếng động, mang theo một vẻ đẹp tuyệt mỹ không ngó.

[3]: Cốt tuyệt tể sa: một kiểu y phục của vũ công, có những sợi tua rua lấp lánh rủ xuống để màn trình diễn thêm phần quyến rũ.

Nữ tử múa dẫn đầu xoay người, trên mặt có một lớp mạng mỏng màu trắng. Tuy không nhìn rõ dung mạo nhưng đôi mắt tựa như biết nói kia có thể đoạt đi tâm trí của người khác. Động tác múa phiêu dật mỹ lệ, tuy bộ điều ngọc lan phi điệp trên đầu không dung đưa theo bước chân, nhưng kỹ thuật vũ nghệ hầu như không thể chê vào đâu được. Đoàn múa kết thúc, mọi người đều thán phục.

Hoàng đế chính miệng truyền gọi: "Đại Thiện! Gọi nữ tử múa dẫn đầu tiến lên."

Trong lòng các vị phi tần giật mình, không phải là Hoàng thượng vừa ý vũ nữ này chứ? Vừa rồi cách xa, không thấy rõ tướng mạo của nữ tử này như thế nào. Nếu nàng ta thật sự nghiêng nước nghiêng thành, mị hoặc Hoàng thượng thì phải làm thế nào đây?

Chỉ chốc lát sau, nữ tử múa dẫn đầu đi vào trong phòng, cũng không dám ngừng đầu, quý xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu, tham kiến các vị nương nương."

Mọi người ở gần quan sát một chút, mới phát hiện trên người vũ nữ chỉ mặc một áo lụa cốt tuyệt tể sa, cả người đều toát ra một luồng khí lạnh.

Hoàng đế hơi cau mày nói: "Người có lạnh không?"

Nữ tử nom nớp lo sợ trả lời: "Vị Hoàng thượng, Thái hậu và các vị nương nương hiển vũ, nô tỳ không lạnh".

Hoa Thường biết rõ, mặc lì như vậy, cũng là vì theo đuổi mỹ cảm của vũ điệu. Vì thế, cho dù người có bị đông thành băng cũng phải múa trong gió rét lạnh giá, đây chính là mệnh của nô tỳ.

Hoàng đế có chút không đành lòng, quay đầu nói với tiểu thái giám bên cạnh: "Lấy một cái áo choàng cho nàng ấy đi."

Phi tần ngồi ở phía dưới đều lo lắng không yên, Hoàng thượng không phải đối với ai cũng thương hương tiếc ngọc, chẳng lẽ vũ nữ này thật sự lọt vào mắt của Hoàng thượng sao? Những phi tần thích đồ kỳ đã siết chặt khăn tay, nhìn nữ tử quý dưới đất, ánh mắt không mấy tốt đẹp.

Nữ tử một lần nữa dập đầu tạ ơn: "Tạ Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn đáng vẻ nữ tử một mực nom nớp lo sợ, ôn hòa nói: "Người ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn một chút."

Nữ tử chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra dung nhan sáng ngời phảng phất chút đau thương, mấy phi tần hít sâu một hơi, thật sự... rất đẹp.

Nhìn nữ nhân này, trong lòng không khỏi hiện lên một bài thơ:

"Phương bác có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập.

Một lần ngoạn đầu khuyển thành, lần nữa ngoạn đầu khuyển quốc.

Há không biết khuyển thành khuyển quốc, giai nhân như vậy khó có được sao."

Mọi người không tự chủ được, quay đầu nhìn về phía Kỳ Phi đang ngồi phía trước một chút. Bàn vẻ dung mạo, Hoa Phi là đệ nhất mỹ nhân hậu cung, mặc dù nổi tiếng về hiền đức, thế nhưng nhan sắc cũng là tuyệt nhất. Hiện tại hai bên tương đối, không phân được thắng bại.

Hoa Thường mang vẻ đẹp dịu dàng truyền thống, tựa như phong lan u tình trong sơn cốc, lại thêm mấy phần phong thái, mang theo khí chất hòa nhã, khiến lòng người thổn thức. Mà nữ tử này lại mang vẻ đẹp kinh diễm rực rỡ, tựa như hải đường thắm sắc, lại thêm mấy phần xuất trần, mang theo run rẩy sợ hãi, khiến người ta thương tiếc. Hoa Thường thắng ở khí chất cao quý, mà vũ nữ này lại thắng ở vóc dáng phong mỹ.

Ánh mắt Hoàng đế thăm trầm, sau đó chậm rãi nói: "Người múa rất giỏi, trẫm thưởng cho người một hớp trăn châu, hai hộp hoàng kim trắng."

Nữ tử mừng rỡ khấu đầu tạ ơn: "Nô tỳ tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng."

Các vị phi tần đều thở phào nhẹ nhõm, nhìn đáng vẻ Hoàng thượng hẳn là không động tâm với nữ nhân này chứ? Chẳng qua chỉ là một vũ nữ, thân phận hèn mọn, việc ban thưởng hậu hĩnh như vậy, đã là vinh sùng lắm rồi.

[2] Hình ảnh đàn không:

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Chương 49: Tiểu Nghi

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Các vị phi tần trải qua buổi gia yến đêm giao thừa trong lo lắng. Hoàng đế theo lệ vẫn nghỉ lại ở Vị Ương cung.

Hoa Thường và Thục phi cùng nhau đi ra từ Vị Ương cung, các nàng có một đoạn chung đường. Hai người ngồi trên liễn cùng một đôi nhân mã thông thả tiến về phía trước, phía sau là các vị phi tần phần vị thấp của hai cung.

Thục phi ăn mặc rất đằm, càng lộ ra dáng người gầy yếu, thấp giọng nói: "Dường như mùa đông năm nay cực kỳ lạnh, bảy giờ ngay cả mở miệng nói chuyện cũng cảm thấy gió lạnh thổi vào bên trong, thâm nhập vào nội tâm, lạnh thấu xương."

Hoa Thường quay đầu lại, nhìn gương mặt không biểu tình của Thục phi, thờ dãi nói: "Sao tỷ tỷ lại lạnh?"

Thục phi cười khổ: "Ta theo bên cạnh Hoàng thượng đã hơn mười năm, trong lòng Hoàng thượng nghĩ gì, ta cũng có thể đoán được vài phần."

Hoa Thường ngược mắt lên, hỏi: "Tỷ tỷ có ý gì?"

Thục phi cười một tiếng, thần thái uể oải: "Hoàng thượng thương yêu muội muội sâu nặng, tỷ không oán hận. Bởi vì muội có phẩm hạnh cao quý, lại đối với Hoàng thượng tình thâm, có thể làm được những việc mà ngay đến cả ta cũng không làm được. Vì vậy, Hoàng thượng đối xử tốt với muội, mặc dù trong lòng ta có chua xót nhưng cũng vui mừng, có thêm một người yêu Hoàng thượng thì tốt rồi."

Hoa Thường không hiểu vì sao đột nhiên Thục phi lại nhắc tới mình, nàng rủ mi mắt xuống, trong lòng có chút trống rỗng. Luận về tình cảm, nàng không bằng Thục phi, chỉ có thể lên tiếng an ủi: "Sao hôm nay tỷ tỷ lại nói những lời này? Hoàng thượng vẫn luôn đối xử tốt với tỷ, cũng rất tỉ mỉ chu đáo với tiểu Công chúa, sao tỷ lại bị thương?"

Khóe mắt Thục phi giống như có giọt lệ, thấp giọng nói: "Hôm nay về mặt Hoàng thượng nhìn vũ nữ đó không bình thường, e rằng vũ nữ kia sẽ là một sủng phi. Chẳng qua dáng người lẳng lơ, là loại vũ nữ chuyên dùng sắc để hù dọa người khác, làm sao có thể đáng được Hoàng thượng yêu thích chứ?"

Hoa Thường nghe vậy cau mày, nhìn Thục phi một lát, nhẹ nhàng nói: "Vũ nữ xuất thân từ Nhạc phủ có thân phận hèn mọn, Hoàng thượng là người rất coi trọng danh tiếng, sẽ không làm chuyện như vậy. Huống chi hôm nay Hoàng thượng cũng không nhìn vũ nữ đó với con mắt khác, tỷ đừng đa nghi quá."

Thục phi khóc thút thít một lát, chớp mũi đỏ bừng, cuối cùng thấp giọng nói: "Muội hãy chờ xem đi."

Sau khi chia tay với Thục phi, tâm trạng Hoa Thường cũng có chút không yên. Thục phi yêu Hoàng đế sâu đậm, tâm tư Hoàng đế nàng ấy cũng có thể đoán được tám, chín phần mười, chẳng lẽ Hoàng đế thật sự có ý nạp vũ nữ đó vào hậu cung sao? Vấn đề này tạm thời không có câu trả lời, cuộc sống vẫn bình thản như trước.

Hoa Thường dựa theo ví dụ năm ngoái, ban thường chữ Phúc cho gia đình, vốn bị bệnh liệt giường, lại gặp đúng dịp lễ tết nên suy nghĩ nhiều, bệnh tình đúng là có phần nặng hơn.

Vào mừng một, Hoàng đế còn có ý dừng bữa ở Thượng Dương cung, ánh mắt Hoàng hậu nhìn Hoa Thường cũng không được tốt cho lắm.

"Hoàng thượng nhớ tới thần thiếp mà đến thăm, thần thiếp đã đủ hài lòng rồi." Hoa Thường khẽ cười ôn nhu, tuy rằng đang bị bệnh nhưng thần sắc ôn hòa, khiến lòng người thoải mái.

"Trẫm biết Hoa thị đều trở về quê gỗ tổ, nàng nhớ người nhà, trẫm tới bồi nàng." Hoàng đế quan tâm nói.

Trong lòng Hoa Thường ghi nhớ phần tình cảm này của Hoàng đế, dù sao nam nhân này cũng vì nàng mà làm không ít việc.

"Hoàng hậu nương nương và Tam Hoàng tử vẫn còn đợi Hoàng thượng đến ăn cơm đoàn viên đây, người dừng hao phí thời gian ở chỗ thần thiếp nữa." Hoa Thường cười khuyên nhủ.

Hoàng đế cười khổ không biết làm sao: "Trẫm biết mừng một, mừng hai, mừng ba đều phải đến Vị Ương cung, nhưng chỗ này của nàng không phải sẽ tịch tịch sao, nên trẫm dừng thiện ở đây, buổi tối sẽ ngủ lại ở Vị Ương cung."

Hoa Thường cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Nơi này của thần thiếp tất cả đều tốt, phiền Hoàng thượng lo nghĩ rồi."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Thường nhi, dường như từ sau khi trẫm khỏi bệnh, hai người chúng ta trở nên xa cách hẳn, giống như có một tầng giấy vô hình đứng giữa, mơ hồ khiến cho người ta không nhìn thấu."

Hoa Thường dừng một chút, sau đó đáp: "Cũng không phải là Hoàng thượng và thần thiếp xa cách, chỉ là khi đi ở Kiến Chương cung, là thần thiếp đã vượt qua quy củ."

Ánh mắt Hoàng đế có chút bi thương, nhìn Hoa Thường: "Thường nhi cho rằng tình cảm khi đó là vượt quy củ sao?"

Đôi môi Hoa Thường run lên, rủ mi mắt xuống: "Khi đó thần thiếp có suy nghĩ không an phận, muốn là người đầu tiên ở gần Hoàng thượng nhất mà chăm sóc hậu hạ, đây không phải là suy nghĩ nên có của một người làm thiếp, cho nên phải khắc chế, phải sửa đổi."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào trong lòng ngực, cánh tay cường tráng ôm chặt đến nỗi siết đau xương sườn của Hoa Thường.

"Sự dạy dỗ từ nhỏ đến lớn mà trẫm tiếp nhận được cho trẫm biết rằng những lời nàng nói đều đúng, nhưng vì sao trẫm vẫn cảm thấy bị thương, không chỉ trái tim trẫm đau đớn, mà trẫm cũng cảm nhận được sự đau đớn của nàng."

Hoa Thường nhắm mắt, yên lặng không nói gì.

Cuối cùng Hoàng đế cũng rời đi, đến Vị Ương cung, mừng một, mừng hai, mừng ba đều ngủ lại nơi đó.

Hoa Thường vẫn như trước, yên ổn dưỡng bệnh ở trong cung của mình. Hoàng đế cũng thường xuyên đến thăm nàng, thỉnh thoảng cùng nhau dùng bữa, không khí hòa thuận, cũng không nhắc lại đề tài ngày hôm đó.

Cửa ai cuối năm này là lúc bận rộn nhất, Hoa Thường cáo bệnh để tránh mặt thật đúng lúc, chuyện phải kiao tâm kiao lực cũng ít hơn rất nhiều.

Buổi tối mười lăm lại là một buổi gia yến lớn, chỉ là Hoa Thường cáo bệnh không đi, nghe nói Thục phi cũng không đến, Hoàng thượng và Thái hậu thượng tiệc, đặc biệt ban thường thức ăn, cũng không có khúc mắc gì.

Thượng Dương cung.

"Thường nói mười lăm trăng sáng, mười sáu trăng tròn, hôm nay đã là ngày mười sáu rồi, nếu như ngắm trăng, đêm nay là tốt nhất." Hoa Thường khoác áo thật dày, ngồi trước cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời.

Lan Chi gầy gầy chịu than để lửa cháy mạnh hơn, lên tiếng nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, nếu nương nương có hứng thú ngắm trăng, thì ở bên cửa sổ ngắm một chút là được rồi."

Hoa Thường lắc đầu một cái, cười nói: "Chẳng qua bốn cung buồn chán một chút thôi, nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay các người cũng cực khổ rồi."

Lan Chi và Cốc Hương đỡ Hoa Thường lên giường, đắp chăn cẩn thận, lưu lại hai tiểu cung nữ gác đêm xong thì rón rén lui ra ngoài.

Hoa Thường cũng nhắm mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp, hồn nhiên không biết rằng ngày mai sóng gió sẽ nổi lên.

Sáng sớm.

Hoa Thường vẫn chưa rời giường, còn đang dựa trên đệm mềm, uống một chút canh ngọt sen cũng xem như đã dùng xong đồ ăn sáng.

Giờ này vốn là thời gian các phi tần phải đi thỉnh an Hoàng hậu, nhưng Hoa Thường bị bệnh, Hoàng đế và Hoàng hậu cũng đã sớm miễn cho nàng thỉnh an, cho nên có thể lười biếng ngủ nhiều thêm một lát.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, thì ra là Lan Chi tiến vào.

Hoa Thường cau mày trách mắng: "Lan Chi, hốt hoảng khẩn trương gì vậy? Không có chút quy củ nào."

Bước chân Lan Chi ngừng một chút, sau đó quỳ xuống khấu đầu: "Là nô tỳ sai rồi."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Phật ngài! một tháng tiền thưởng, sau này tự mình nhớ lấy sự giáo huấn này."

Lan Chi tạ ơn: "Vâng." Phật tiền thưởng đổi với Lan Chi mà nói chỉ là chuyện nhỏ, trừng phạt của Hoa Thường cũng chỉ làm cho mọi người xem, thể hiện thường phạt phân minh mà thôi.

Hoa Thường sửa lại vài sợi tóc mai của mình, chậm rãi nói: "Có chuyện gì?"

Lan Chi thận trọng nói: "Vị Ương cung truyền tới tin tức, hôm qua Hoàng thượng sủng hạnh một vũ nữ của Nhạc phủ, hôm nay thụ phong Tòng Thất phẩm Tiểu nghi."

Tay của Hoa Thường dừng một chút, sau đó khẽ hỏi: "Là vị hiển vũ đêm giao thừa hôm đó sao?"

Lan Chi cúi đầu đáp: "Vâng."

Hoa Thường sững sờ, sau đó khẽ thở dài một cái, không biết là vui hay buồn, khẽ nói: "Quả nhiên lời Thục phi tỷ tỷ nói như sấm truyền."

Lan Chi không biết vì sao Hoa Thường nhắc tới Thục phi nhưng vẫn tận tâm tận lực bẩm báo: "Vị Tiểu nghi mới được thụ phong này xuất thân từ Nhạc phủ, vốn là nữ nhi của tội thần Tô Khải. Sau khi Tô gia bị tịch thu tài sản, phần lớn nữ quyến đều bị đem bán, có nhan sắc và tuổi còn nhỏ giống như nàng ta thì bị sung vào Nhạc phủ, trở thành vũ nữ. Nàng ta tên gì cũng không biết, sau khi vào Nhạc phủ, quân sự thấy vóc người nàng ta quyến rũ, đáng mua lắng lư, liền ban tên Mị Nhi."

Lan Chi cẩn thận ngừng đầu nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Vị Tiểu nghi mới này đã được an bài vào hậu điện Tiểu Phòng cung của Thục phi nương nương, nghe nói Thục phi nương nương vô cùng bất mãn, sắp xếp xong hậu điện cũng không cho bổ sung thêm cái gì mới vào."

Hoa Thường cười khò: "Đây chính là tính tình của Thục phi, cũng chỉ có nàng ấy mới làm được chuyện này."

Lan Chi thấy tâm tình Hoa Thường không vui, khuyên nhủ: "Nương nương, chẳng qua cũng chỉ là một Tiểu nghi, đối với nương nương mà nói giống như một hạt bụi nhỏ bé, người cũng không cần quá để ý, dưỡng tốt thân mình mới là quan trọng nhất."

Hoa Thường lắc đầu một cái: "Vũ nữ xuất thân từ Nhạc phủ, thân phận hèn mọn, cho dù được Hoàng thượng sủng hạnh, theo lý chi nên thụ phong Cửu phẩm Canh y. Bảy giờ vượt ba cấp, có thể thấy Hoàng thượng rất sủng ái nàng ta."

Hoa Thường day day trán, cất tiếng hỏi: "Những phi tần khác có phản ứng gì không?"

Lan Chi thấp giọng trả lời: "Hôm nay Hoàng hậu hạ ý chỉ, sắc mặt cũng hết sức bất mãn, Trịnh Phi trực tiếp lên tiếng nói: nữ tử ti tiện như vậy, sao có thể đứng ngang hàng với chúng ta."

Hoa Thường thở dài nói: "Đúng lúc bốn cung ở đây dưỡng bệnh, cho dù bên ngoài âm ỉ như thế nào, chúng ta cũng vẫn yên ổn".

Lan Chi cẩn thận đáp: "Vâng."

Thục Dược tiến lên nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của Hoa Thường, ôn nhu nói: "Lại qua nửa tháng rồi, có thể lão gia và phu nhân từ Tân Cấp đã trở về, nương nương nên dưỡng bệnh thật tốt, nếu không phu nhân thấy đáng về của người yếu ớt như vậy, không biết sẽ đau lòng như thế nào nữa."

Hoa Thường vỗ một cái lên cánh tay Thục Dược, bắt đầu đi nói: "Cũng là người có tâm tư khéo léo, bốn cung biết rồi."

Hoa Thường quay đầu nhìn Lan Chi vẫn quỳ trên mặt đất, lên tiếng hỏi: "Còn có chuyện gì khác không?"

Lan Chi cúi đầu trả lời: "Có một chuyện nhỏ, hôm qua Hoàng thượng đi thỉnh an Thái hậu, không biết nói chuyện gì, nghe nói Thái hậu giận dữ, gạt đồ rơi bẻ gãy đất. Chuyện này cũng bị ép xuống, nếu không phải những phi tần phân vị cao có mạng lưới trải rộng thì e là cũng không biết được."

Hoa Thường cau mày, nghĩ ngợi: "Hoàng thượng hiểu thuận, sao lại chọc cho Thái hậu tức giận vậy? Chẳng lẽ liên quan đến nội dung cuộc nói chuyện?"

Thục Dược nhẹ giọng nói: "Trong cung Thái hậu thâm nghiêm, nhất định là không lộ ra tin tức gì, nhưng có thể hỏi người bên cạnh Hoàng thượng, có lẽ sẽ thu hoạch được một ít. Người của Kiến Chương cung cũng hết sức thân thiết với nương nương, tất nhiên bọn họ cũng sẽ cho nương nương một mẩu."

Hoa Thường cười một tiếng, lắc đầu, chậm rãi nói: "Cũng không thể nói như vậy, thân ở trong cung, sao có thể không tìm không phải sống qua ngày đây. Người ở bên cạnh Hoàng thượng sao có thể dễ dàng cho chúng ta tùy ý hỏi thăm sai sử chứ? Nếu như Hoàng thượng biết được, sau này cũng không cần sống nữa. Lan Chi, ngài cho người lên đi hỏi thăm một chút, có thể hỏi thăm được thì tốt, nếu không thì cũng không sao, cẩn thận một chút, đừng để người khác biết."

Lan Chi khấu đầu: "Vâng, nô tỳ tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50: Cơn Giận Của Thái Hậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phương Thục tần.

Beta: Tiên Thái Phi.

Từ Ninh cung.

Hoa Thường vịn tay Lan Chi chậm rãi tiến vào Từ Ninh cung. Tôn mama hành lễ kính cẩn: "Tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường mỉm cười nhu hòa, từ tốn nói: "Mama miễn lễ."

Tôn mama đã ngoài năm mươi tuổi, khi cười thì khuôn mặt đầy nếp nhăn, lộ ra vài phần hòa ái và dễ gần: "Thái hậu đang ở nội thất chờ người đó."

Hoa Thường hành bản lễ: "Đã phiền Thái hậu chờ lâu rồi."

Tôn mama liền nói: "Đâu có, đâu có, mời nương nương theo nô tỳ."

Hoa Thường gật đầu, theo Tôn mama vào trong.

Trong nội thất, Thái hậu đang ngồi trên ghế chủ vị, mắt khép hờ, tay chậm rãi lật Phật châu. Cả gian phòng thoảng mùi đàn hương, bên cạnh là một cái vạc [1] cổ bằng đồng màu xanh đậm, trên hương án làm bằng gỗ tử đàn đặt một lò hương khảm đá lựu đỏ nhỏ li ti, khói xanh nghi ngút bốc lên.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu, Thái hậu cát tường." Hoa Thường chậm rãi bái lạy, kính cẩn hành lễ.

"Miễn lễ." Thanh âm của Thái hậu vang lên, Hoa Thường vịn tay Lan Chi đứng dậy.

Trải qua lần bệnh nặng thập từ nhất sinh này của Hoàng đế, Thái hậu bị đã kích nặng nề, về mặt càng có vẻ già nua, thanh âm khàn khàn: "Thần thể người không tốt, mau ngồi đi."

Hoa Thường hành lễ, ngồi xuống ghế bên cạnh, Lan Chi cũng ngoan ngoãn đứng phía sau Hoa Thường, cúi đầu.

Thái hậu chậm rãi mở miệng: "Người đang bệnh, vốn ai gia không muốn gọi người tới, nhưng mà nghĩ lại thì người thông minh hiểu chuyện, tất nhiên sẽ không để ý những điều này. Khi Hoàng thượng bị bệnh nặng, người vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ chăm sóc, vậy thì những chuyện xung quanh Hoàng thượng, người cũng biết rõ ràng phải không?"

Trong lòng Hoa Thường dậy sóng. Hôm nay biểu cảm và ngữ khí của Thái hậu thật không bình thường, khiến cho Hoa Thường có cảm giác nguy hiểm, bèn cẩn thận từng li từng tí trả lời: "Thần thấp vẫn ngày đêm hầu hạ bên người Hoàng thượng, nhưng không phải chuyện gì cũng tường tận rõ ràng. Khi đó thần thấp thương tâm quá độ, mỗi ngày trong lòng, trong mắt đều chỉ duy nhất có một mình Hoàng thượng, nên không để ý đến những chuyện khác."

Thái hậu chậm rãi gật đầu: "Mấy ngày trước Hoàng thượng đến tìm ai gia, có nói một chuyện, người cũng nên biết một chút. Hoàng thượng bị bệnh không phải là ngẫu nhiên, mà là có người rắp tâm hãm hại!"

Nghe Thái hậu gần giọng, Hoa Thường nhảy dựng trong lòng, tháo nào hôm nay nhìn Thái hậu có chỗ không phù hợp, thì ra là Hoàng đế đã nói với Thái hậu chuyện này. Là mẫu thân thân sinh của Hoàng đế, Thái hậu không nói bảo mới là chuyện bất thường.

Hoa Thường lập tức đứng dậy, quỳ xuống nói: "Quả thật là thần thấp có nghe qua chuyện này. Trần Hi công công đã nói với thần thấp, nhưng mà khi ấy bệnh tình Hoàng thượng nguy cấp, trong lòng thần thấp cũng ưu sầu, lo lắng và phần hạn, nhưng không có tra cứu, chỉ tập trung chăm sóc long thể Hoàng thượng cho tốt."

Mà Lan Chi đang đứng phía sau Hoa Thường chỉ hận không thể trở nên nhỏ lại, hy vọng mình chưa từng nghe qua những lời này. Chả trách trong phòng này chỉ có Thái hậu, Tôn mama, nương nương và nàng, chuyện cơ mật như thế, ai mà nghe được thì phải chết.

Ánh mắt Thái hậu vẫn lạnh lẽo như cũ, sắc mặt thanh trầm, thấp giọng nói: "Ai gia biết người ngoan ngoãn hiểu chuyện, hôm nay ai gia triệu người đến, trước chỉ là muốn dò hỏi, thời điểm người ở Kiến Chương cung, có thấy cung nữ, thái giám nào có chỗ không đúng hay có điểm khả nghi không?"

Hoa Thường cố gắng nhớ lại một lúc, sau đó nhũn mày nói: "Khi thần thấp vào Kiến Chương cung, trước đó Hoàng thượng đã hạ lệnh đánh chết rất nhiều cung nữ và thái giám. Số lượng còn lại cũng ít ỏi, nên ai cũng vô cùng cẩn thận. Thần thấp chưa từng cảm giác có chỗ nào không ổn. Chỉ là, khoảng thời gian sau này, Hoàng thượng lại tiếp tục cho người đánh chết thêm vài thái giám và cung nữ, cũng không rõ là nguyên nhân gì."

Thái hậu vẫn điềm nhiên lần Phật châu trong tay như trước, nhưng Hoa Thường có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và sát ý từ đáy lòng Thái hậu, không phải đang nhắm vào nàng, mà là một người khác.

Thái hậu nhìn Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Dùng quỹ trên đất nữa, đứng lên đi, cũng không phải là ai gia trách cứ người, chỉ là nghe chuyện này, ai gia vô cùng chấn động kinh sợ, suy nghĩ quá nhiều nên muốn tháo gỡ một chút mà thôi, người đừng để tâm."

Lan Chi cúi xuống nâng Hoa Thường dậy, Hoa Thường hành lễ, nhẹ giọng nói: "Thần thấp hiểu ý của Thái hậu."

Thái hậu lại chậm rãi nói tiếp: "Hoàng thượng nói với ai gia rằng hân hận không thể khiến cho người đã làm chuyện đó phải chết. Ai gia là Thái hậu, là mẫu thân của Hoàng đế, dù thế nào đi nữa cũng không nhìn nổi con tức này."

Trong lòng Hoa Thường nhảy dựng, Hoàng đế đã tra ra được rồi sao? Hơn nữa đã báo cáo với Thái hậu, chẳng lẽ có liên quan tới hậu cung ư?

Ngữ điệu Thái hậu vẫn ôn hòa, nhưng mà theo đó, Hoa Thường nghe được sự mẫn thành phong vũ [2]: "Ai gia cảm thấy hài từ trong hậu cung ít ỏi, có chút có đơn. Người cũng biết, Quý Thái phi luôn nhớ mong tôn tử, ai gia nghĩ tuổi tác bà ta cũng đã lớn, không đành lòng từ chối nguyện vọng của bà ta, nên muốn đón Đích Trưởng tử của Kinh vương vào cung. Một là bầu bạn với các Hoàng tử, thêm chút náo nhiệt. Hai là, nó sẽ thay Kinh vương phụng hiếu Quý Thái phi, nhất định bà ta sẽ rất vui vẻ."

[2] Mẫn thành phong vũ (滿城風雨): gió và mưa qua thị trấn, ý nói ở đây phát hiện ra sự thật chấn động là chuyện mưu hại Hoàng đế có liên quan đến Kinh vương nên mượn có nuôi dưỡng nhi tử của Kinh vương để áp chế bọn họ.

Hoa Thường vừa nghe lời này, trong lòng đã hoàn toàn thông suốt.

Chuyện mưu hại Hoàng đế, nhất định là bút tích của Kinh vương, còn Quý Thái phi và Thuận vương thì không tham dự nên không biết. Có điều trong lòng Hoàng đế và Thái hậu, cho dù bọn họ không tham dự vào chuyện này, thì cũng vô ích, đều không thoát nổi tội danh đồng phạm. Huống chi có thể những tay vào Kiến Chương cung, Quý Thái phi là người có khả năng nhất. Lúc Tiên hoàng còn trị vì, cung vụ là do Thái hậu và Quý Thái phi cùng nhau quản lý. Thậm chí Quý Thái phi còn nắm quyền chủ động, cho nên rất có khả năng bà ta cài nhân mạch ở Kiến Chương cung.

Quý Thái phi có hai nhi tử là Kinh vương và Thuận vương, dưới gối Kinh vương chỉ có một nhi tử, nên bà ta chỉ có một tôn tử, hình như năm nay vẫn chưa đến sáu tuổi. Nói là đem vào cung nuôi dưỡng, nhưng mà cuộc sống sau này đều phải dựa vào sắc mặt của Hoàng đế và Thái hậu.

Hoa Thường nhẹ giọng trả lời: "Thái hậu anh minh. Thần thấp còn nhớ rõ lần trước Quý Thái phi đến đây là để thỉnh cầu người chuyện này. Bảy giờ tám nguyên được hoàn thành, nhất định Quý Thái phi sẽ rất vui vẻ, cảm tạ ân đức của Thái hậu."

Hoa Thường nói dối không chớp mắt, nếu Quý Thái phi mà nghe được, nói không chừng sẽ chết vì tức mất. Thái hậu hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Hoa Thường nói: "Chuyện này cứ quyết định như thế đi. Ngày mai ai gia sẽ nói với Quý Thái phi, sau mấy tháng cần nhắc thì Hoàng đế đã ăn chuẩn rồi. Chỉ là trong chuyện này còn có một khó khăn."

Không hề thông báo trước với Quý Thái phi mà đã tự ý quyết định, không biết khi Quý Thái phi nghe tin này sẽ có biểu tình gì. Thái hậu dùng chiêu rút cùi dưới đáy nồi, thật không phải người bình thường. Hoa Thường để dặt ngẩng đầu, cất tiếng hỏi: "Không biết Thái hậu có gì khó xử?"

Thái hậu thông thả nói: "Hiện tại nhi tử của Kinh vương vẫn còn nhỏ, đón vào cung nuôi dưỡng, theo lý phải được nuôi ở Vĩ Ương cung của Hoàng hậu. Chỉ là bây giờ Tam Hoàng tử vẫn còn trong tã lót, ai gia có chút không yên tâm hai đứa nhỏ ở cùng chỗ. Năm, sáu tuổi chính là thời kỳ nghịch ngợm, mà Tam Hoàng tử kim tôn ngọc quý, lỡ như xảy ra chuyện gì, vốn dĩ là một chuyện tốt thì lại biến thành chuyện xấu rồi."

Hoa Thường lặng lẽ phi nhỏ trong lòng, tốt ở chỗ nào? Trong mắt Kinh vương, đây chính là chuyện xấu đến mức không thể xấu hơn. Nhưng mà, Hoa Thường biết, ý của Thái hậu lần này là không yên tâm nuôi dưỡng nhi tử của Kinh vương ở Vĩ Ương cung, Đích tử của Trung cung vô cùng tôn quý, nếu thật sự bị nhi tử của Kinh vương mưu hại, đó quả thật là mất nhiều hơn được.

Hoa Thường khẽ cất tiếng: "Vậy ý của Thái hậu là..."

Thái hậu mỉm cười nói: "Người đầu tiên ai gia nghĩ đến chính là người. Người luôn là đứa nhỏ ổn trọng, nên ai gia và Hoàng đế vô cùng yên tâm. Chuyện này không thể giao cho các phi tần khác, bởi vì liên quan đến tiền triều và hậu cung, chỉ có người là người hiểu rõ nội tình nhất. Vì vậy, không bằng trước tiên, cứ đường đưa bé kia dưới danh nghĩa của người, người có bằng lòng không?"

Hoa Thường cười khổ trong lòng, nàng có thể không đồng ý sao? Nếu từ chối, trước mắt nàng không chỉ bị thất sủng với Thái hậu, mà sủng ái của Hoàng đế với nàng cũng biến mất.

Hoa Thường đứng dậy hành lễ rồi nói: "Tất cả thần thấp đều nghe theo sự phân phó của Thái hậu."

Rót cuộc khuôn mặt của Thái hậu cũng lộ ra ý cười, vậy Hoa Thường lại, Hoa Thường nhẹ nhàng tiến lên, Thái hậu liền nắm lấy tay nàng.

"Người là đứa nhỏ hiểu chuyện, ai gia biết người vốn không đáng phải đảm đương trọng trách này, thế nhưng người tài thường hay gánh vác nhiều việc. Đây là Hoàng đế coi trọng người, người khác có muốn cũng không được, bởi vì Hoàng đế không yên tâm về các nàng."

Hoa Thường biết đây là Hoàng thượng và Thái hậu đang coi trọng nàng, tất nhiên vị trí của nàng chi đứng sau Hoàng hậu, đương nhiên nàng phải biểu lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh, lên tiếng nói: "Thần thấp cảm niệm (cảm động và nhớ nhung) sự tín nhiệm của Thái hậu và Hoàng thượng, đương nhiên sẽ tận tâm tận lực."

Thái hậu vui mừng vỗ vỗ tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Chuyện này lai long khứ mạch [3], ngay cả Hoàng hậu cũng không biết, người phải giữ kín như bưng, biết không? Cứ đối xử bình thường với nhi tử của Kinh vương, đừng để cho người khác nhìn ra điều gì."

[3] Lai long khứ mạch (來龍去脈): những ngọn núi liên kết với nhau có dáng như một con rồng, ở đây ý nói việc này là chuỗi các sự kiện có liên quan đến nhau, dính dáng và ảnh hưởng đến nhiều người, nên phải cẩn trọng.

Lần này Hoa Thường thật sự thụ sủng nhược kinh, ngay cả Hoàng hậu cũng không biết sao? Bị ém đi à? Là ý tứ của Hoàng thượng ư?

"Vâng. Thần thấp cẩn tuân mệnh lệnh của Thái hậu."

Vừa bước ra khỏi Tử Ninh cung của Thái hậu, từng cơn gió lạnh thổi tới khiến Hoa Thường rùng mình. Lan Chi không giống như Hoa Thường, ít nhất thì Hoa Thường vẫn ăn mặc rất dày, một thân trường bào mùa đông bằng gấm đỏ, ở giữa thêu hoa hồng tím, khoắc bên ngoài áo choàng lông cáo màu bạc. Còn Lan Chi chỉ mặc thường phục mùa đông, ở trong đó nghe được nhiều chuyện cơ mật như vậy, mồ hôi lạnh thấm ướt đầy cả lưng. Bây giờ Lan Chi vừa bước ra của cung, gió lạnh thổi tới, dĩ nhiên là đông lạnh thành cây kem rồi.

Hoa Thường ngồi trong kiệu, nói với tiểu cung nữ bên cạnh: "Người đưa áo choàng bằng lụa màu khói, bề mặt có thêu hoa văn màu đỏ cho Lan Chi khoắc thêm. Y phục của nàng ấy không cần thận bị làm ướt ở Tử Ninh cung, đừng để nàng ấy bị đông lạnh."

Tiểu cung nữ cầm áo choàng dự phòng hành lễ vâng mệnh, giao áo choàng trong tay cho Lan Chi. Lan Chi yên lặng đón nhận, nhẹ giọng tạ ơn với Hoa Thường.

Hoa Thường ổn định lại chỗ ngồi, mở miệng nói: "Khởi kiệu, đi nhanh một chút."

Tiểu thái giám thấp giọng tuân mệnh, vững vàng đi về phía trước. Ngồi trên kiệu, Hoa Thường suy nghĩ rất nhiều, chuyện này đích thân Thái hậu ra mặt nói với nàng, thật ra là cho nàng thời gian để cân nhắc. Nếu như Hoàng đế lên tiếng, nhất định nàng không thể cự tuyệt. Xem ra, Hoàng đế vẫn cho nàng quyền được lựa chọn.

Hoa Thường tương đối hài lòng, Hoàng đế coi trọng nàng, vì nàng mà suy nghĩ thì nàng đã đủ mãn nguyện rồi. Hoa Thường không thêm quan tâm đến cái gọi là sủng ái kia, bởi vì sủng ái không đủ để biểu thị tất cả. Giống như Hoàng đế vẫn sủng ái Thục phi, nhưng chưa từng giao cung vụ hay chủ trì những dịp lễ tết, tiệc mừng cho Thục phi quản lý. Ngược lại Trịnh Phi đã từng đảm nhận vài lần, chẳng lẽ Hoàng đế sủng ái Trịnh Phi nhiều hơn sao?

Không, không phải.

Là bởi vì trong lòng Hoàng đế, các nàng có vị trí không giống nhau.

Thục phi vẫn luôn là một tiểu cô nương yếu yếu say đắm Hoàng đế. Cho dù Hoàng đế có thể cảm nhận được tấm chân tình của nàng, nguyên ý sủng ái nàng, che chở bảo hộ nàng, nhưng lại không yên tâm giao những chuyện như chủ trì lễ tết cho nàng. Bởi vì ở trong lòng Hoàng đế, Thục phi vẫn chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, không đủ sức để tiếp quản những chuyện như thế.

Lại ví dụ như vị Tô Tiểu nghi được đặc biệt sủng ái trong mấy ngày qua, xuất thân của nàng ta đã quyết định tất cả. Cho dù nàng ta được sủng ái như thế nào đi nữa, nhưng Hoàng đế cũng sẽ không giao cung vụ cho nàng ta xử lý. Chuyện lớn như tổ chức các lễ mừng, chuyện nhỏ như chủ quản một cung, và quyền được dưỡng dục Hoàng tử. Bởi vì trong lòng Hoàng đế, vị trí của mỗi người sẽ dần dần được định hình. Tô Tiểu nghi là nữ nhi của tội thần, xuất thân từ Nhạc phủ, vì hiển vũ mà được sủng ái, Hoàng đế cũng không phải làm như không thấy những điều này. Cho dù nguyên ý sủng ái người, cũng không có nghĩa là hẳn coi trọng người.

Vì vậy Hoa Thường chưa bao giờ xem vị vũ nữ này như kẻ địch, bởi vì thật sự là không đáng.

Bây giờ, tiếp nhận củ khoai lang bỏng tay như nhũ từ của Kinh vương này, đại biểu cho việc Hoàng đế tin cậy người, coi trọng người, trong thâm tâm có vị trí của người, đây mới là điểm mấu chốt!

[1] Hình ảnh cái vạc:

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 51: Trùng Trị Tiểu Nghi

Edit: Chiêu Tân.

Beta: Triệu Hiền viện.

Hoa Thường trở về cung, đắm chìm suy nghĩ, còn Lan Chi thì nơm nớp lo sợ. Còn ở Tiêu Phòng cung thì lại xảy ra chuyện.

Hậu điện Tiêu Phòng cung

Tình ra thì Tô Tiểu nghi ở Tiêu Phòng cung cũng đã lâu. Thế mà trong hậu điện lại trống trải, không có bất kỳ vật dụng nào, địa long hay chậu than sưởi ấm cũng không được trang bị thêm. Mùa đông ở đây, cái lạnh không rét chết người thì cũng được coi như là ấm áp rồi.

Tô Tiểu nghi mặc đồ thật dày, ngồi trên giường, trên gương mặt kiểu điểm tái nhợt có chút vết xanh tím. Cung nữ thấp thân hầu hạ bên cạnh thấp giọng nói: "Nương nương, người đừng buồn nữa, Thục phi được sủng ái hơn mười năm rồi, chúng ta không thể động đến nàng ta được."

Tô Tiểu nghi nhắm mắt lại, cười khổ: "Trần biểu tỷ, tất nhiên là ta biết điều đó. Thế nên, cho dù nàng ta có khát khe với ta như thế nào, ta đều cần rằng nhẫn nhịn. Ta vẫn trông chờ một ngày nào đó, khi Hoàng thượng thấy được tình cảnh của ta, người sẽ bình vực cho ta. Nhưng không nghĩ rằng, Hoàng thượng chẳng buồn quở trách Thục phi lấy nữa đâu. Lẽ nào, so với Thục phi, ta chỉ là hạt bụi chẳng đáng nhắc tới hay sao?"

Thật ra thì vị Tô Tiểu nghi này cũng có chút thông minh. Sau khi được làm hạnh rồi tấn phong làm Tiểu nghi, nàng ta đã cầu xin một ân điển, xin vị biểu tỷ từ Nhạc phủ đến làm cung nữ thấp thân cho nàng ta, còn tốt hơn là để mặc người khác sắp xếp.

Khi bị Thục phi chen ép, nàng ta cũng không lên tiếng cáo trạng. Hoàng thượng sủng hạnh nàng hầu như đều là triệu hạnh (*gọi đến nơi để thị tẩm*), chưa từng bước chân vào điện của nàng. Cho nên, Tô Tiểu nghi đành phải ở trong tòa cung điện vừa lạnh lẽo vừa trống rỗng này hơn nửa tháng, chỉ mong khi Hoàng đế biết được tình cảnh của nàng thì sẽ khen nàng vài câu, biết nhường nhịn, khiêm tốn, tiền thế sẽ quở trách Thục phi mấy lời.

Vừa hay hôm qua, khi Hoàng thượng đến cung của Thục phi thăm tiểu Công chúa thì lại nhớ đến vị Tiểu nghi mỹ lệ ở hậu điện, thánh giá liền dời bước đến, Thục phi dùng mọi cách cũng không thể ngăn được. Nhờ vậy, Hoàng thượng mới biết Tô Tiểu nghi đã phải chịu đựng như thế trong mấy ngày qua.

Đáng tiếc, Hoàng thượng chỉ nhìn một chút rồi phản phó Nội Vụ phủ mua thêm cho nàng ta vài thứ, không hề có ý quở trách Thục phi, ngược lại còn trấn an. Điều này khiến cho Tô Tiểu nghi chán nản, mất hết tinh thần.

Hơn nửa tháng nhẫn nhịn chịu đựng cứ như thế mà bay theo gió. Tô Tiểu nghi đang chìm đắm trong ân sủng của Hoàng đế rồi cuộc đã tỉnh ngộ.

Cung nữ kia vốn là biểu tỷ của nàng, thế nên nói cũng có chút tùy tiện, mở miệng nói: "Nương nương, trong lòng Hoàng thượng chắc chắn có nhớ đến người, chỉ là ngại Thục phi nên không tiện mở miệng mà thôi. Dù sao thì những ngày sau này của chúng ta cũng tốt hơn trước rồi, Hoàng thượng cũng đã phản phó Nội Vụ phủ mua thêm vật dụng, nương nương đừng buồn nữa."

Tô Tiểu nghi miễn cưỡng cười, mở miệng nói: "Hôm qua Hoàng thượng phản phó người mua thêm chút vật dụng, hôm nay người đến chính điện cũng nghe được tiếng leng keng leng keng, thế nhưng bây giờ đồ vẫn chưa đến tay chúng ta. Theo ta thấy, không chừng Thục phi lại گیر, chuyện cũ tái diễn, khâu trừ đồ vật trong điện chúng ta."

Trần Như có chút kinh ngạc, lại lo sợ hỏi: "Chẳng lẽ Thục phi lại lớn mặt như thế? Bằng mặt không bằng lòng, ngay cả ý chỉ của Hoàng thượng mà cũng làm trái sao?"

Tô Tiểu nghi chỉ thờ dãi, không nói thêm gì nữa.

Khi còn ở Nhạc phủ, Tô Tiểu nghi và Trần Như đã nương tựa lẫn nhau. Trần Như lớn hơn, vẫn luôn che chở cho Tô Tiểu nghi, bằng không chưa chắc Tô Tiểu nghi đã sống được tới ngày hôm nay. Bây giờ, thấy mười mười mình chịu thiệt như thế, liền nói: "Vi sao nương nương không cáo trạng với Hoàng thượng? Thục phi thân là chủ vị một cung lại chen ép, hà khắc với phi tần địa vị thấp như thế, đối với ý chỉ của Hoàng thượng cũng dám lờ đi, lòng ghen tuông mãnh liệt như lửa!"

Tô Tiểu nghi lắc đầu: "Nói với Hoàng thượng thì có ích gì? Biểu tỷ, điều chúng ta cần làm bây giờ là nhẫn nhịn. Chúng ta phải chờ, tiếp tục chờ, chờ cho đến khi Hoàng thượng phát hiện ra tình cảnh của chúng ta lần thứ hai. Nếu vẫn không được, thì chờ tiếp lần thứ ba, thứ tư! Trần biểu tỷ, tỷ có bằng lòng chịu khổ cùng ta hay không?"

Vành mắt ửng hồng, Trần Như rung rung nước mắt lắc đầu: "Mị Nhi, thế này mà xem là khổ sao? Khi còn ở Nhạc phủ, mùa đông khắc nghiệt nhưng chỉ mặc mỗi chiếc áo đơn bạc mà luyện múa, thân mình bị đông lạnh đến cứng đờ, như thế vẫn còn chưa xem là khổ đâu."

Tô Tiểu nghi nhớ tới những ngày trước kia, khẽ co núm người lại, thấp giọng nói: "Trần biểu tỷ, theo tính toán của ta thì bây giờ thoát thân như bản thân đang chịu khổ, nhưng nếu không trải qua khổ trong khổ thì làm sao có thể đứng trên người khác đây?"

Tô Tiểu nghi đứng dậy, đến bên bệ cửa sổ, nhẹ đẩy ra một khe hở, nhìn chính điện lộng lẫy, xa hoa kia, nhẹ nhàng nói: "Thục phi khinh thường ta, không kỳ lạ chút nào, bởi ta còn tự khinh thường chính mình. Cho nên, ta phải leo lên trên cao, leo lên phía trước đã trở thành bản năng của ta. Ở Nhạc phủ, nếu ta không tìm cách leo lên phía trước, thì hiển vũ đem giao thừa sao có thể đến lượt của ta? Nơi như Nhạc phủ, ta cũng có thể thoát khỏi, thì tại chốn hậu cung này, nhất định sẽ có ngày ta ngẩng cao đầu."

Trần Như nhìn biểu muội vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mặt, khẽ thở dài: "Nương nương, dù người có làm bất cứ điều gì, nó tỷ nhất định cũng sẽ nghe theo người!"

Tô Tiểu nghi quay đầu nhìn biểu tỷ của mình, khẽ đáp: "Trần biểu tỷ, bây giờ chúng ta chịu khổ nhiều lại là chuyện tốt. Nhất định Hoàng thượng sẽ thấy ta nhường nhịn, khiêm tốn, sẽ biết được tấm lòng nhân hậu của ta. Chỉ cần Hoàng thượng khẳng định những phẩm cách đó ở con người ta, thì ta sẽ không còn là một vũ nữ ti tiện nữa."

Đôi mắt Tô Tiểu nghi toả sáng, đôi tay dưới lớp áo nắm chặt: "Chỉ cần ta trở thành sủng phi của Hoàng thượng, thì những tộc nhân đang bị lưu đày có lẽ sẽ được đặc xá. Phụ thân, các thúc thúc và ca ca sẽ được trở về... Khi đó, ta vẫn là thiên kim xinh đẹp nhà quan, sẽ không bị người khác nhạo báng, không bị người khác coi là kẻ hèn hạ nữa!"

Trần Như nghe Tô Tiểu nghi nói xong, trong lòng chấn động. Khát vọng đó của nàng so với Tô Tiểu nghi còn mãnh liệt hơn. Bởi vì khi gia tộc bị đưa đi lưu đày, Tô Tiểu nghi còn nhỏ, có một số chuyện không nhớ rõ, nhưng Trần Như thì khác, lúc đó nàng đã hiểu chuyện, tình cảm với người nhà cũng sâu đậm hơn rất nhiều. Hiện giờ chỉ cần có một tia hi vọng, thì đủ cho cô phải lên núi đao, xuống biển lửa, nàng cũng dám xông vào.

Thượng Dương cung.

Đã mấy ngày trôi qua, Hoa Thường bắt đầu bố trí lại phòng ốc. Nếu nhĩ tử của Kinh vương vào đây thì nhất định sẽ ở chính điện. Chính điện to lớn, được xây theo kết cấu của tứ hợp viện. Hoa Thường chỉ ở gian nhà lớn nhất phía bắc nên nàng chuẩn bị thu dọn gian nhà bên phải cho nhĩ tử của Kinh Vương ở.

"Thường nhĩ đứng lo lắng, trầm thấy mấy ngày nay nàng bận rộn quá rồi, nàng phải chú ý đến thân thể của mình." Hoàng đế sờ vào gương mặt có chút thịt của Hoa Thường, cười nói.

Hoa Thường cười dịu dàng: "Thần thiếp cảm thấy đã khỏe hơn rất nhiều. Thái y cũng đã nói thân thể hư nhược cần phải nghỉ ngơi trong thời gian dài, trong một lúc không thể tốt lên được. Cho nên thần thiếp đang định nói với Hoàng thượng, để thần thiếp khôi phục việc thỉnh an đi."

Hoàng đế trầm ngâm một chút rồi gật đầu: "Nàng nói cũng đúng. Vậy nàng nhớ chú ý thân thể, hôm nào đó cảm thấy không khỏe thì cáo bệnh, Hoàng hậu sẽ không trách tội nàng đâu."

Hoa Thường khẽ cười: "Thần thiếp cần tuân ý chỉ của Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường thay đổi tâm tình thì cảm thấy thoải mái, cả người thả lỏng không ít: "Cuối cùng nàng cũng mập lên một chút. Mấy ngày trước, nàng gầy như một tờ giấy mỏng, trầm còn sợ gió thổi một cái thì nàng sẽ ngã mất, thế nên cũng không dám để nàng ra khỏi cửa."

Hoa Thường cảm động, vươn tay nắm lấy tay Hoàng đế, khẽ đáp: "Thần thiếp sẽ dưỡng bệnh thật tốt. Người không cần lo lắng, nhất định thiếp sẽ nuôi bản thân trắng trẻo mập mạp."

Gương mặt Hoàng đế lộ ra chút tươi cười, lên tiếng nói: "Trẫm cũng muốn xem bộ dáng nàng trở nên trắng trẻo mập mạp sẽ ra sao."

Hoa Thường cúi đầu: "Hoàng thượng, người lại chê cười thần thiếp."

Hoàng đế vươn tay sửa lại sợi tóc bên thái dương của Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Tóc cũng có chút rối. Nàng không thích trang điểm, cũng không thích trang sức vàng và lưu ly, hoa phục lộng lẫy, cả ngày đều để mặt mộc. Trẫm muốn tốt với nàng, cũng không biết phải cho nàng cái gì. Nàng sống đơn giản, tiết kiệm chưa từng gây phiền toái cho trẫm."

Hoa Thường bắt đắc dĩ, cười đáp: "Thần thiếp thấy lời này của Hoàng thượng như ám chỉ điều gì. Rốt cuộc là ai gây phiền toái, chọc người tức giận vậy?"

Hoàng đế vươn tay điểm nhẹ vào trán Hoa Thường, nói: "Nàng đó, đưa bé lanh lợi này. Trẫm không muốn nhắc đến mấy chuyện phiền lòng đó, ở trong cung nàng, chỉ nên tự tại nhàn nhã thôi."

Hoa Thường cười nhạt: "Hoàng thượng tổ đểm cho thần thiếp quá đẹp rồi, thật ra thì thần thiếp cũng không tốt như Hoàng thượng nghĩ đâu. Hoàng thượng nói thần thiếp tiết kiệm, thật ra cũng không hẳn là như vậy. Tuy rằng thiếp không thích trang sức bằng vàng và lưu ly, nhưng thần thiếp lại thích chế phẩm của ngọc và trang sức bạc. So sánh ra thì ngọc cũng rất quý giá, nên không tính là thần thiếp tiết kiệm đâu. Hơn nữa thần thiếp có phân vị cao, Nội Vụ phủ cũng không dám bạc đãi thần thiếp, mỗi đồ vật thì thần thiếp đều có phần, tất nhiên thần thiếp sẽ không gây phiền toái cho Hoàng thượng."

Hoàng đế bắt đắc dĩ cười khổ: "Trẫm khen người khác, người khác đều vui vẻ nhận, chỉ có nàng là khác, còn cố tình chỉ ra chỗ sai. Nhưng mà, trẫm lại rất vui, cảm thấy nói chuyện với nàng hết sức rõ ràng minh bạch."

Hoa Thường khuyên nhủ: "Không phải thần thiếp tốt, cũng không phải cung của thần thiếp tốt. Sở dĩ Hoàng thượng cảm thấy tự tại, là do suy nghĩ trong lòng người thay đổi. Chỉ cần Hoàng thượng giữ tâm tình tốt, thì dù ở nơi đâu cũng là thiên đường."

Ánh mắt Hoàng đế trở nên nhu hòa, nhìn Hoa Thường, lên tiếng nói: "Nghe nàng nói như thế, cảm thấy rất có đạo lý. Trời màu xanh, mây màu trắng, lòng người toàn màu hồng."

Hoa Thường cười nhạt: "Thần thiếp nghe Thái hậu nói, gần đây Hoàng thượng bận việc chính sự, nhiều ngày rồi chưa được nghỉ ngơi tốt. Hoàng thượng phải chú ý đến sức khỏe. Một môi trường tâm trạng con người dễ trở nên nóng nảy, nếu tâm tình Hoàng thượng không tốt, có lẽ nên ngủ một giấc, sẽ rất có ích cho thân thể."

Hoàng đế cười ra tiếng: "Được, trẫm sẽ ở lại chỗ của nàng ngủ trưa, ngủ một giấc cho đến khi tự tỉnh mới thôi."

Hoa Thường có chút kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười bắt đắc dĩ: "Đành phải để Hoàng thượng chịu ám ức mà ngủ giường nệm, giường của thần thiếp không thể cho người ngủ, sợ sẽ lây bệnh cho người."

Hoàng đế gật đầu đồng ý.

Tiểu Phụng cung.

Thân thể Thục phi không được tốt, hơn nữa, mấy ngày nay nàng lại tức giận trong người, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt.

Yên Hoài cẩn thận nói: "Nương nương, người lại khẫu trừ đồ vật Nội Vụ phủ đưa đến, nếu bị Hoàng thượng biết nữa, sẽ không tốt lắm đâu."

Thục phi mang hộ giáp bằng vàng, tay chống lên trán, chậm rãi nói: "Sao Hoàng thượng có thể vì một nữ nhân ti tiện mà răn dạy bốn cung được? Bốn cung chịu làm khó dễ nàng ta, đó chính là vinh hạnh của nàng, cần rằng mà chịu đựng đi."

Yên Hoài lo lắng: "Nếu thật sự bị đóng cửa, xảy ra chuyện lớn thì... Gần đây Hoàng thượng tuyên nàng ta thị tẩm rất nhiều lần."

Thục phi đập bàn, oán hận nói: "Bốn cung chỉ hận không thể cho nàng ta lạnh chết, xem ra nàng ta mạng lớn, may mắn sống sót. Quả nhiên là vũ nữ xuất thân từ Nhạc phủ, thân thể thể nhưng lại tốt đến mức đó."

Yên Hoài thấy Thục phi tức giận, cẩn thận nói: "Nghe nói Hoàng thượng đến Thượng Dương cung, Kỳ Phi nương nương hiền đức lại hiểu lý lẽ. Nếu Hoàng thượng bảo Kỳ Phi tới khuyên nương nương thì nên làm thế nào cho phải đây?"

Thục phi cười lạnh lùng, mở miệng nói: "Hoàng thượng sẽ không nói chuyện này với Kỳ Phi đâu. Sùng hạnh một vũ nữ, còn phong làm Tiểu nghi, đây đã coi như là một chuyện khác người. Một Tiểu nghi nho nhỏ còn xích mích với cung chủ của nàng ta, chuyện mất mặt như vậy, tuyệt đối Hoàng thượng sẽ không nói với Kỳ Phi. Kỳ Phi xuất thân thế gia, không những hiền đức hiểu lý lẽ, mà còn rất công chính. Lần này Hoàng thượng làm chuyện chướng mắt với Kỳ Phi, bản thân Hoàng thượng cũng biết, nên sẽ không nhắc tới."

Yên Hoài ngắc đầu, vẻ mặt bắt đắc dĩ: "Thế Tô Tiểu nghi này phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để như vậy? Điều này sẽ không tốt đối với thanh danh của nương nương."

Thục phi cười lạnh: "Thanh danh của bốn cung? Bốn cung sợ gì chứ? Lớn tuổi như vậy rồi, còn có gì bốn cung chưa từng thấy nữa? Chỉ đáng thương cho tiểu Công chúa của ta, thân thể yếu đuối, vậy mà phải ở cùng nữ nhân ti tiện kia, tương lai nếu bị nàng ta day hư, bốn cung biết tìm ai để nói lý lẽ đây?"

Yên Hoài lại an ủi: "Tiểu Công chúa kim tôn ngọc quý ở chính điện, Tô Tiểu nghi đó dù có năng lực lớn đến đâu cũng không thể làm hư tiểu Công chúa được."

Thục phi quát lớn: "Ngu xuẩn! Nữ nhân kia ở trong cung của bốn cung, thì đã coi như là người của bốn cung rồi. Ngắc đầu không thấy cúi đầu lại gặp! Nàng ta làm ra chuyện mất mặt, bốn cung cũng bị mất mặt theo, tiểu Công chúa của bốn cung cũng chịu liên lụy!"

Thục phi nắm chặt bàn tay lại, oán hận nói: "Những nữ nhân ti tiện như thế, lúc nào Hoàng thượng cũng nhét vào trong cung của bốn cung, hừ! Xem ta sẽ tra tấn nàng ta như thế nào, dù có chết cũng xứng đáng. Nếu có thể sống thì coi như nàng ta mạng lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ân Oán

Edit: Chiêu Tàn.

Beta: Triệu Hiền viện.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc bộ phượng bào bằng gấm màu đỏ sẫm theo hoa văn thực văn [1] màu vàng, vô cùng tráng lệ, trên đầu cài trâm phượng điểm thụy [2] nạm mã não đỏ, bên kia cài cây trâm phượng bằng vàng rồng mang ý nghĩa phúc lạc dài lâu, càng thêm vẻ ung dung quý phái.

Ý cười trên mặt Hoàng hậu dịu dàng, thanh âm nhỏ nhẹ chậm rãi, nhẹ giọng nói: "Bây giờ cũng sắp vào xuân, tiết trời lạnh lẽo đã dần ấm hơn rồi. Cây cối trong Ngự Hoa viên cũng đã đâm chồi, chính là thời điểm tốt để tỳ muội ta ngắm hoa. Vừa hay, sức khỏe Kỳ Phi muội muội đã chuyển biến tốt đẹp, xem như là một chuyện vui."

Hoa Thường nghe Hoàng hậu nhắc tới mình, bèn đứng dậy phúc lễ, khẽ đáp: "Thần thiếp vẫn còn mang bệnh trong người, được Hoàng hậu nương nương quan tâm, bây giờ đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng đã khôi phục việc đi thỉnh an cho thần thiếp, về sau mỗi ngày thần thiếp đều được trò chuyện với các tỳ muội rồi."

Ý cười trên mặt Hoàng hậu rõ ràng hơn, lên tiếng nói: "Bổn cung thấy khí sắc của Kỳ Phi muội muội đã tốt hơn nhiều, chỉ là có chút gầy, nên điều dưỡng cẩn thận hơn."

Hoa Thường hành lễ: "Thần thiếp tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm"

Thục phi ngồi đối diện với Hoa Thường, nhẹ nhàng cất lời: "Kỳ muội muội đã lâu không tới Tiêu Phòng cung của ta, hôm nay, muội nhất định phải cho ta mặt mũi đó. Tiểu Công chúa cũng phải nhận mẫu phi chứ."

Hoa Thường cười ngược ngược: "Thục phi tỷ tỷ nói đùa, dù hôm nay muội không đến thăm tỷ thì cũng phải đến gặp Tiểu Công chúa. Ngày thường Hoàng thượng luôn nói tiểu Công chúa đáng yêu như thế nào, bâng cơ ngọc tuyết ra sao, hôm nay muội nhất định phải ngắm nhìn một phen."

Ôn Tần ngồi kế bên, khẽ cười: "Kỳ Phi tỷ tỷ tỷ nhất định phải lưu ý đó. Đạo này tiểu Công chúa có trò chơi mới, nhìn thấy cái gì cũng cần, nhưng nếu cần mà nó không nhúc nhích, thì lại òa khóc đó."

Hoa Thường phi cười, miệng nói: "Thục Phi tỷ tỷ, tỷ xem, Ôn muội muội đảo bầy cho tỷ kia. Bây giờ tiểu Công chúa còn chưa thoát ra khỏi ma trảo của nàng ấy mà."

Trên mặt Thục phi tràn đầy ý cười: "Xem ta trở về có sửa trị nạng ta không."

Ôn Tần vội cầu xin tha thứ: "Kỳ Phi tỷ tỷ, tỷ xem, Hà tỷ tỷ muốn sửa trị ta kia, tỷ không thể thấy chết mà không cứu."

Hoa Thường cảm khản che miệng cười.

Trịnh Phi ngồi bên cạnh Thục phi cũng cười khẽ: "Nói đến việc sửa trị, Thục phi tỷ tỷ làm hết sức ôn hòa, theo muội thấy thì rất thỏa đáng. Chỉ tiếc, con gái thì mạng lớn, nên đã để lại hậu hoạn."

Sắc mặt Thục phi trầm xuống, lên tiếng nói: "Trịnh Phi muội muội thật là 'đứng nói chuyện không đau eo'. Muội cũng là chủ vị một cung, thủ đoạn sửa trị người khác cũng không hề thua kém ta. Lục Tần muội muội còn đang dưỡng bệnh phải không? Đã nhiều ngày không thấy nàng ấy rồi."

Thục phi nhắc đến việc này, Trịnh Phi xem như bị một kích trúng đích, đến tim cũng thấy đau. Lục Tần và Nhị Hoàng tử là tử huyết của Trịnh Phi, không thể dụng tới. Nhưng những lời đó lại là Thục phi nói ra, Trịnh Phi cũng chỉ cười lạnh, không nói chuyện nữa.

Nhĩng Quý tần từ trước đến nay luôn đóng vai hiền lành, bèn chậm rãi nói: "Hôm nay, Kỳ Phi tỷ tỷ vất vả và làm mới đến tụ họp với mọi người, chúng ta cần gì phải náo loạn đến mức không vui như vậy. Thân thể của Lục Tần muội muội yếu nhược, nhưng tốt xấu gì thì phẩm hạnh vẫn là người thiện lương ôn nhu, làm sao có thể so sánh với Lục Tần muội muội với vị kia được?"

Tô Tiểu nghi ngồi ở phía cuối, đương nhiên nghe hiểu các nàng đang nói đến mình, chỉ biết cúi đầu thật thấp, móng tay bấm chặt khiến lòng bàn tay chảy máu, nhưng trong lòng cũng không cảm thấy đau đớn.

Từ trước đến nay tính tình của Lan Tiệp dư luôn phổ trương. Vốn dĩ nàng ta là người được Hoàng thượng tương đối sủng ái, nhưng Hoa Thường và Ôn Tần đến đã lấy đi không ít sủng hạnh. Mà khi Tô Tiểu nghi xuất hiện, sự sủng hạnh vốn đã không còn nhiều của Lan Tiệp dư lại bị phân chia thêm. Vì vậy, lúc này Lan Tiệp dư cũng chọn quả hồng mềm mà nắn bóp, ôn nhu nói: "Vị Ương cung của Hoàng hậu nương nương trang trọng lại uy nghiêm, làm lòng người vừa kính sợ, vừa ngưỡng mộ không thôi. Chỉ tiếc, từ khi có người nào đó thỉnh an, cung điện cũng có vẻ thay đổi rồi."

Sắc mặt Hoàng hậu không tốt, chỉ cười cười mà nói: "Lan Tiệp dư đừng nói vậy."

Hoa Thường thấy không khí có chút lúng túng, bèn nhìn trái nhìn phải, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay bốn cung luôn ốm đau nằm trên giường bệnh, nghe nói trước đó vài ngày có một vị mới được phong làm Tiểu nghi, là vị nào vậy? Dù tốt xấu thế nào cũng nên cho bốn cung một lễ ra mặt chứ."

Trịnh Phi ở một bên trào phúng: "Kỳ Phi muội muội nghĩ nhiều rồi, nếu người ta chịu bằng lòng làm lễ thì sớm đã ra mắt rồi. Nhưng lúc này còn chưa thấy bóng dáng, đúng là nữ nhân xuất thân từ Nhạc phủ, không hiểu lễ nghĩa."

Tô Tiểu nghi có gắng kìm nén nước mắt, muốn chào hỏi là nằng có thể chào hỏi ngay sao? Hoàng hậu nương nương còn chưa lên tiếng, sao nàng dám bước ra?

Thân làm Hoàng hậu nên cũng phải hiển huệ rộng lượng một chút, lúc này nàng mới khẽ nói "Vị cuối cùng ở phía bên phải là người vừa được phong Tiểu nghi. Kỳ Phi đang ở đây, người mau đến bái kiến đi."

Tô Tiểu nghi cúi đầu, hai tay chụm lại, đi tới trước mặt Hoa Thường rồi quỳ xuống hành lễ: "Tần thiếp Tiểu nghi Tô thị tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường nhìn Tô Tiểu nghi hành lễ, nằng ta mặc bộ váy áo bằng lụa tơ tằm đính sợi gấm màu rạng hồng, lễ nghi không phạm sai lầm, xem ra cũng bỏ không ít công sức: "Miễn lễ."

Tô Tiểu nghi đáp: "Tạ Kỳ Phi nương nương." Sau đó Tô Tiểu nghi đứng dậy, chậm rãi lui xuống, lặng lẽ nhìn Hoa Thường đang ngồi đoan trang, đúng là rất xinh đẹp.

Xuất thân thế gia, quả thật là đẹp như tranh vẽ, vì sao nàng không có may mắn đầu thai vào nhà tốt như vậy?

Là đồ kị sao? — Thật sự đồ kị

Niềm kiêu ngạo duy nhất là dung nhan xinh đẹp cũng bị đánh bại, có thể không ghen tị sao?

Tất cả mọi người đều coi khinh nàng, xem nàng là kẻ hèn hạ, vì sao Kỳ Phi không làm như thế? Chẳng lẽ vì nàng ta cao cao tại thượng, nên khinh thường làm như vậy sao? Chẳng lẽ nàng chỉ như hạt bụi thôi sao?

Tôn quý thật khiến người ta chán ghét mà.

Hoa Thường cũng không biết Tô Tiểu nghi đang nghĩ gì, những điều đó đối với nàng không quan trọng.

"Hoàng thượng có được vị nữ nhân như vậy, thật ra cũng đáng để chúc mừng một phen. Dung mạo của Tiểu nghi đúng là chim sa cá lặn." Hoa Thường cười nói.

Trịnh Phi đùa nghịch bộ hộ giúp da mình: "Kỳ Phi muội muội nói lời này cũng có lý. Chọn thiếp nên chọn sắc đẹp, Tô Tiểu nghi có dung mạo bể nguyệt tu hoa, hầu hạ Hoàng thượng là vừa đúng. Ta thì lấy xuất thân và phẩm hạnh làm gốc rễ, vì Hoàng thượng khai chi tán diệp, sinh con nối dõi."

Hoa Thường cười cười, không tiếp lời. Sự chăm chọc trong lời nói đó quả thật thâm sâu.

Thục phi hừ một tiếng, miệng nói: "Tô Tiểu nghi ở Tiêu Phòng cung của bốn cung, bốn cung thân là chủ vị nương nương của nàng ta, tất nhiên sẽ dạy dỗ nàng ta đoan hoàng."

Hoàng hậu đứng ra giảng hòa: "Hôm nay Kỳ Phi muội muội tới, là một chuyện vui, những chuyện phiền lòng thì nên bỏ qua đi."

Hoa Thường nhìn Hoàng hậu cười thẹn thùng.

Hoàng hậu nói tiếp: "Đầu tháng sau là tháng ba, bốn cung làm chủ, mời các vị muội muội đến thưởng hoa, các vị muội muội nhớ nề mặt."

Thẩm Quý nhân cười cười, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp là người phàm tục, không yêu thích những thứ như hoa cỏ, nhưng buổi thưởng hoa của Hoàng hậu nương nương thì phải đến rồi. Chỉ là, nếu có thêm yến hội thì thật là tốt."

Hoàng hậu cười: "Nếu Thẩm Quý nhân yêu thích thì tất nhiên bốn cung phải thỏa mãn rồi."

Trịnh Phi nhìn Thẩm Quý nhân nói: "Thăm muội muội không thích những thứ khác, chỉ thích thức ăn. Nếu đi theo Thẩm Quý nhân, bốn cung sẽ ăn được không ít món ăn mới lạ đó."

Thẩm Quý nhân lấy tay che miệng cười: "Tần thiếp cũng không có cách nào, trời sinh đã thế. Cho nên tần thiếp mới đẩy đà thế này, chỉ hận không thể có đồ ăn thức uống. Thấy đồ ăn ngon, miệng tần thiếp không dừng lại được."

Mọi người lại cười haha, ngoài mặt vui vẻ hòa thuận.

Thượng Dương cung

Sau khi thỉnh an Hoàng hậu xong, lại ghé thăm tiểu Công chúa trong cung.Thục phi mệt lết, Hoa Thường liền quay về Thượng Dương cung.

Đúng lúc, Mạnh Lương viện đến chính điện bái kiến, Hoa Thường mời nàng vào.

"Tham kiến nương nương, tần thiếp ăn nói vụng về, ngày thường cũng không hay đi lại, hôm nay lại mạo muội quấy rầy nương nương." Mạnh Lương viện là người thẹn thùng hướng nội, rất ít nói chuyện, nhưng khi Hoa Thường sinh bệnh, nàng ấy cũng chủ động vào hầu bệnh, cho nên quan hệ của hai người cũng coi như là hòa thuận.

"Lương viện muội muội sao lại rầu rĩ không vui như vậy, có chuyện phiền lòng gì sao?" Hoa Thường kéo Mạnh Lương viện ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi. Hôm nay ở cung Vị Ương nàng ấy không nói câu nào, hình như có tâm sự.

Vành mắt Mạnh Lương viện đỏ lên, cúi đầu thấp giọng nói: "Tần thiếp dạ vạ hèn mọn, việc nhỏ như vậy vốn không nên làm phiền nương nương, chỉ là trong lòng rất ám ức, nếu không nói ra thì thật khó chịu."

Hoa Thường nhẹ nhàng cầm lấy tay Mạnh Lương viện, hỏi: "Người là người của bốn cung, ai dám khi dễ người?" Tục ngữ có câu, đánh chó phải nhìn mặt chủ. Mạnh Lương viện là người duy nhất ở cùng Hoa Thường trong Thượng Dương cung, người khác nhìn mặt mũi của Hoa Thường, tất nhiên sẽ không trách móc Mạnh Lương viện nặng nề.

Mạnh Lương viện đáp: "Tần thiếp thân phận thấp kém, một năm mới có thể gặp mặt gia đình một lần. Mấy ngày trước đây tần thiếp tuyên triệu gia quyến đến, không nghĩ tới lại nghe được tin dữ. Gia phụ ở quận Cao Lãnh nhậm chức tri huyện, tuy

rằng chức quan không cao, nhưng cũng được coi như quan phụ mẫu, thế mà lại bị một tội nhân thượng tấu buộc tội."

Hoa Thường nhíu mày: "Lương viện muội muội, muội đừng trách tỷ nói chuyện khó nghe. Nếu chúng ta đã vào hậu cung, thì chính là người của Hoàng thượng. Chính sự tiền triều dù có liên quan đến nhà mẹ đẻ, cũng không thể tùy ý bàn tán, tỷ ty cũng không thể ra sức giúp đỡ."

Mạnh Lương viện khóc rống: "Nếu gia phụ thật sự bị buộc tội chuyện chính sự, tần thiếp cũng không dám làm phiền nương nương, chỉ là trong chuyện này có chút khúc mắc."

Hoa Thường nghĩ hoặc: "Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Mạnh Lương viện nức nở nói: "Cùng là nữ nhân nên chuyện chính sự của các nam nhân, tần thiếp không biết rõ ràng, nhưng cũng biết đại khái. Quận Cao Lãnh là nơi hoang vắng, thường là nơi lưu đày phạm nhân, nơi gia phụ cai trị là huyện có nhiều nhất. Trong số đó có một nhà họ Tô trước đây là quan lại phạm tội bị lưu đày đến tận đây."

Hoa Thường híp mắt lại, trong lòng đã có suy đoán.

Mạnh Lương viện tiếp tục nói: "Nương nương hẳn cũng đã đoán được. Đó là người nhà của Tô Tiểu nghi. Sau khi Tô Tiểu nghi được sắc phong, gia quyến liền nhận được ý chỉ từ thượng kinh, mừng rỡ như điên. Họ cho rằng ngày ngặt đầu đã tới, bèn mượn cớ dâng sớ cho bề hạ, nói rằng năm đó họ vô tội, bị người vu cáo hãm hại."

Nói đến chỗ này, cảm xúc của Mạnh Lương viện có chút kích động, lệ rơi càng nhiều: "Hôm nữa, bọn họ còn buộc tội gia phụ, nói gia phụ lòng dạ hẹp hòi, đối xử với người bị lưu đày như ác quan thời Thương Chu, lấy việc cắt thịt làm niềm vui tiêu khiển. Nương nương, gia phụ không phải loại người như thế. Tuy rằng gia phụ tàn khốc, nhưng cũng vì người bị lưu đày tới đây quá nhiều, cần nghiêm hình để răn đe, nhưng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế."

Hoa Thường nhíu mày, do dự nói: "Lương viện muội muội, tuy rằng chuyện này có quan hệ với Tô Tiểu nghi, nhưng rốt cuộc vẫn là chuyện chính sự tiền triều, cả muội và ta đều khó có thể can thiệp vào."

Mạnh Lương viện lại khóc nức nở đáp: "Nương nương, Tô thị là quan phạm tội bị lưu đày, gia phụ dựa theo lệ thường mà xử lý. Hiện giờ chỉ vì Tô Tiểu nghi trong hậu cung được Hoàng thượng sủng ái, liền cá gan tùy ý làm bậy. Nương nương, người phải giúp tần thiếp. Tô Tiểu nghi có tài đức gì, mà dám lấy sủng ái để ảnh hưởng đến chính sự nơi tiền triều chứ?"

Hoa Thường hiểu ý của Mạnh Lương viện, chỉ cần Tô Tiểu nghi thất sủng, thì chuyện buộc tội này của Tô gia tự nhiên sẽ tan biến thành mây khói.

Nhưng, Hoàng thượng nguyên ý sủng ái ai, điều này sao có thể quyết định được?

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Lương Viện muội muội, không phải là bốn cung không muốn giúp người, chỉ là lực bất tòng tâm. Chuyện này dù như thế nào vẫn phải dựa vào thái độ của Hoàng thượng, việc của tiền triều đừng nhúng tay vào. Nhưng ở hậu cung, bốn cung cam đoan, Tô Tiểu nghi tuyệt đối không dám có một chút bất kính nào với muội."

[1] *Hình ảnh phượng bào hoa văn thục vân:*

[2] *Điểm thủy* [点翠]

Kỹ thuật điểm thủy là kỹ thuật truyền thống chế tác đồ trang sức của dân tộc Hán Trung Quốc. Triều đại Hán đã có kỹ thuật này. Nó là công việc phụ trợ cho chế tác đồ trang sức. Dùng kỹ thuật điểm thủy chế tạo ra đồ trang sức, cảm giác long lanh, màu sắc điểm lệ, hơn nữa vĩnh viễn không phai màu. Kỹ thuật điểm thủy phát triển ở đời Thanh Khang Hi, Ung Chính, thời kì Càn Long đạt tới đỉnh cao. Kỹ thuật cùng tài nghệ cao siêu, giá trị nghệ thuật bất hủ, thể hiện đầy đủ tài năng tác tuyệt và sức sáng tạo nghệ thuật của người dân lao động dân tộc Hán cổ đại.

Thủy [翠], tức lông chim bói cá (ngoài ra còn gọi là chim tría; chim phi thủy). Điểm thủy là sự kết hợp hoàn mỹ giữa kỹ thuật kim khí và kỹ thuật lông chim truyền thống của dân tộc Hán Trung Quốc, đầu tiên dùng vàng hoặc kim loại mạ vàng làm thành khung với hoa văn khác nhau, sau đó dùng lông màu xanh nhạt xinh đẹp trên lưng chim bói cá cẩn thận khảm lên, nhằm chế thành các loại đồ trang sức.

Về thu hoạch lông chim bói cá, được miêu tả tỉ mỉ trong Phát sắc thiên của 《Châu thủy quang hoa》《珠翠光华》, viết ""Dùng cây kéo nhỏ cắt xuống lông chim xung quanh cổ chim bói cá còn sống, nhẹ nhàng mà dùng cái nhíp; đem lông chim sắp xếp ở đồ án. Lông chim bói cá thủy lam sắc, tuyết thanh sắc là thượng phẩm, nhan sắc sáng rõ, vĩnh viễn không mất màu."

Bản đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Dời Cung Và Nuôi Dưỡng

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái phi.

Cuối cùng Mạnh Lương viện vẫn âm thầm rời đi, Hoa Thường nhìn bóng lưng nhỏ bé của Mạnh Lương viện, thờ dài trong lòng. Hoa Thường tin tưởng Mạnh Lương viện, đơn giản chỉ cần nhìn vào tính tình của nàng ta, liền biết phụ thân của nàng ta không phải là một quan lại tàn ác. Chẳng qua thân là nữ tử trong hậu cung, tuyệt đối không thể nhúng tay vào chuyện chính sự ở tiền triều, ngay cả khi chuyện đó có liên quan đến bản thân mình.

Lại qua nửa tháng, Vị Ương cung.

Lại là một buổi thình an sáng sớm. Nếu nói buổi sáng hôm nay có gì khác thường, thì chính là Lục Tần đã cáo bệnh gần một năm, nay đã khàng phục, đến đây thình an.

Hoàng hậu nhìn Lục Tần hòa hoãn nói: "Lục Tần đã khỏe hơn chưa?"

Lục Tần nhỏ bé gầy gò, một thân váy áo bằng gấm màu ngọc bích có thêu hoa quế màu xanh giữa ngực, có vẻ nho nhã an nhàn. Nàng đứng lên cúi đầu, hành lễ nói: "Sức khỏe của tần thiếp đã có khởi sắc, đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu nghe vậy, vui vẻ nói: "Gần đây đúng là có nhiều chuyện tốt, trước đó vài ngày thân thể Kỷ Phi đã khỏe lên không ít, hôm nay thân thể của Lục Tần cũng bình phục, chính là niềm vui của hậu cung chúng ta."

Trịnh Phi vận một thân áo lụa lông lầy màu đỏ sẫm, thêu chim loan bằng chỉ vàng. Đầu đội bộ điều vàng hình song phượng vươn cánh ngậm ngọc thạch, quá thật là điểm lệ hoành tráng, khuôn mặt mang ý cười nói: "Lời này của Hoàng hậu nương nương rất đúng, tỷ muội hậu cung hòa thuận, là điềm may mắn và hưng vượng."

Các phi tần khác trộm nhìn Trịnh Phi, người này thế mà vẫn có thể vui vẻ nói cười cho được.

Trịnh Phi làm như không thấy ánh mắt ẩn chứa sự ảm u ám của mọi người, nhìn về phía Lục Tần, ôn nhu nói: "Lục Tần muội muội là người trong cung của bốn cung, bị bệnh một thời gian dài như thế, bây giờ mới khá hơn, càng phải chú ý đến thân thể, giữ gìn sức khỏe cho tốt."

Lục Tần nhún người hành lễ, thấp giọng nói: "Tần thiếp tạ ơn Trịnh Phi tỷ ty quan tâm"

Trịnh Phi hải lòng gật gù đầu, không nói chuyện nữa.

Hoàng hậu nhìn phi tần bên dưới, mở miệng nói: "Thật ra hôm nay bốn cung có vài chuyện muốn nói với tất cả mọi người. Chuyện thứ nhất, đó là Tô Tiểu nghi sẽ dời cung."

Một câu nói này của Hoàng hậu đã đẩy lên ngàn lớp sóng, sắc mặt Thực phi cực kỳ khó coi.

Án tượng của Hoa Thường đối với vị Tô Tiểu nghi này không được tốt lắm, bấy giờ Mạnh Lương viện lại chẳng buồn ăn uống, Hoa Thường thấy mà đau lòng.

"Tô Tiểu nghi dời cung? Tô Tiểu nghi ở Tiêu Phòng cung không tốt sao? Thực phi tỷ ty tôn quý lại hiền lương, nếu là ta, chỉ hận không thể được ở Tiêu Phòng cung mãi mãi." Hoa Thường không nóng không lạnh cười nói.

Thực phi nghe Hoa Thường nói xong, sắc mặt mới tốt hơn một chút, cười nhạo nói: "Chỉ sợ Tô Tiểu nghi cảm thấy Tiêu Phòng cung của bốn cung không xứng với nàng ta. Ở lại chỗ của bốn cung, thật sự là oan ức cho nàng ta rồi."

Trịnh Phi cũng tiếp lời: "Hậu cung nhiều phi tần như thế, nhưng chưa từng phát sinh chuyện dời cung lần nào. Quả nhiên, Tô Tiểu nghi đúng là khác biệt so với chúng ta, trong các phi tần thì Tô Tiểu nghi đúng là nhất rồi đấy. Người như Tô Tiểu nghi, trong cung của bốn cung khẳng định không dám nhận. Tiêu Phòng cung của Thực phi tỷ ty mà người ta còn chường mắt, thì nói gì đến Ngọc Hoa cung tâm thương của bốn cung."

Trong lời nói của Trịnh Phi luôn luôn mang theo sự cay độc, còn gương mặt thì đầy sự chế nhạo.

Hoàng hậu nghiêm túc nói: "Đừng ồn ào nữa, đây là do đích thân Hoàng thượng hạ chỉ. Tô Tiểu nghi dời khỏi Tiêu Phòng cung, ban cho ở Giảng Văn hiên."

Hoàng hậu vừa dứt lời, mọi người bỗng ồ lên.

Giảng Văn hiên là nơi như thế nào chứ! Là một trong bốn điện trong cung, không thuộc phạm vi quản lý của lục cung, không có chủ quản của một cung, là nơi thanh tịnh tự tại nhất. Trước đó cũng chỉ có Lan Tiệp dư dựa vào sự sủng ái và Đại Công chúa mới có thể thành công độc chiếm Tuyên Ninh điện. Mà Tô Tiểu nghi không công lao cũng chẳng khổ lao, thì dựa vào cái gì chứ?

Sắc mặt Lan Tiệp dư cực kỳ khó coi, đây chắc phải là đang nói năng ngang hàng với loại người như Tô Tiểu nghi sao? Chuyện này khiến cho người luôn thanh cao như Lan Tiệp dư làm sao có thể chịu đựng nổi đây?

"Hoàng hậu nương nương, tần thiếp cũng có ý muốn dời cung. Mặc kệ là cung điện của vị tỷ tỷ nào, tần thiếp đều nguyên ý chuyển đi." Lan Tiệp dư không hề do dự, liền đứng dậy mở miệng nói.

Hoàng hậu nhủ mảy, quát lớn nói: "Lan Tiệp dư, ngươi cũng muốn tham gia vào náo nhiệt à? Chẳng lẽ Tuyên Ninh điện của ngươi còn chưa đủ tốt sao?"

Sắc mặt Lan Tiệp dư dần giãn dữ, uất tức nói: "Trước đây tần thiếp cảm thấy tốt vô cùng, nhưng mà bây giờ từ điện đã bị vậy bần, tần thiếp không muốn ở lại nơi đó nữa. Người không hiểu rõ chuyện nếu như cũng nghĩ tần thiếp là kẻ chuyển đi câu dẫn người khác thì tần thiếp phải làm sao? Tần thiếp không làm người được thì thôi, chẳng lẽ Đại Công chúa cũng không làm người được sao?"

Hoàng hậu nhủ chặt mày, quở trách: "Lan Tiệp dư ăn nói cho cẩn thận!"

Lan Tiệp dư tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, không dám tiếp tục tranh luận với Hoàng hậu nữa, quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu nghi ở đằng sau, cười lạnh nói: "Tô Tiểu nghi thật không hổ danh xuất thân từ Nhạc phủ, mới có mấy tháng mà đã câu dẫn được Hoàng thượng, cho người đến Giảng Văn hiền ở, đúng là bản tính chuyên mê hoặc người khác. Chúng ta tuyệt đối không thể sánh bằng!"

Tô Tiểu nghi bị Lan Tiệp dư nói như vậy, cũng tức giận đến mặt đỏ bừng, cắn răng cúi đầu nói: "Tiệp dư nói đùa, Hoàng thượng là bậc minh quân, anh minh thần võ, quyết định của Hoàng thượng, tần thiếp nào dám nghi ngờ."

Ôn Tần nhấp một ngụm trà, cảm khái lau miệng nói: "Tô Tiểu nghi thật là nhanh mồm dẻo miệng. Tiệp dư mười mươi người cũng đừng tức giận nữa, vì loại người này mà tự làm xấu mặt, mất nhiều hơn được đó."

Lan Tiệp dư hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Tô Tiểu nghi nữa.

Hoa Thường ở một bên lặng lẽ nhìn, chỉ sự đây là lần đầu tiên học cung này cùng đồng tâm hiệp lực chống lại kẻ địch như vậy. Quả thật vị Tô Tiểu nghi này xuất thân thấp kém, mà xuất thân thì không thể thay đổi được, thù địch với nàng ta là bản năng của nữ nhân.

Hoàng hậu ra về đứng ngoài xem kịch vui, tất nhiên trong lòng nàng cũng rất bất mãn, nhưng quyết định của Hoàng thượng thì không thể nào thay đổi được.

"Được rồi, các muội cũng đừng ồn ào nữa. Còn chuyện thứ hai, đó là Hoàng thượng sẽ sắc phong Dịch Trưởng tử của Kính vương làm Thế tử, hơn nữa, còn muốn đưa vào trong cung để nuôi nấng. Thứ nhất có thể bầu bạn với Hoàng tử, thứ hai là hiểu thuận với Quý Thái phi, một công đôi việc. Tam Hoàng tử của bốn cung vẫn còn nhỏ, không thể lo xuê, cho nên Kính vương Thế tử sẽ do Kỳ Phi nuôi nấng thay."

Trong lòng Hoa Thường sớm đã có chuẩn bị, lúc này gương mặt mang theo ý cười, cung kính nói: "Thần thiếp đã biết, chắc chắn sẽ tận tâm tận lực, không phụ sự gửi gắm của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương."

Các phi tần khác không đoán được ý tứ trong việc này, lúc này cũng không dám tùy ý lên tiếng, chỉ mỉm cười, trao đổi ánh mắt với nhau.

Hoàng hậu ý cười ôn hòa, nói với Hoa Thường: "Dự tính nửa tháng sau Kính vương Thế tử sẽ vào cung, muội hãy sắp xếp thu dọn cho tốt."

Hoa Thường nhún người hành lễ: "Thần thiếp cẩn tuân sự dạy bảo của Hoàng hậu nương nương"

Hoàng hậu gật gù đầu, rất yêu thích dáng vẻ cẩn trọng của Hoa Thường, quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu nghi, nụ cười trên mặt đã lãnh đạm đi rất nhiều. "Tô Tiểu nghi hãy thu dọn đồ đạc đi, bên Giảng Văn hiền đã dọn dẹp gần xong rồi, chọn một ngày lành rồi chuyển đến."

Tô Tiểu nghi đứng ra nhưn người hành lễ: "Vâng, tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

Sau khi các phi tần rời khỏi Vị Ương cung, Hoa Thường lại ngồi kiệu đi đến Từ Ninh cung.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an." Hoa Thường cung kính nhưn người hành lễ, giọng nói ôn nhu êm tai. Thái hậu cũng có vài phần yêu thích thật lòng với Hoa Thường, tươi cười hiền lành nói: "Mau miễn lễ. Đứa nhỏ này, bây giờ khí trời vẫn còn lạnh lắm, sao không mặc nhiều hơn một chút vậy?"

Hoa Thường cười trả lời: "Sau khi vào cửa, thần thiếp đã cỡi áo choàng ra, cũng không lạnh lắm."

Thái hậu vẫy tay, ý bảo Hoa Thường ngồi xuống, sau đó nói: "Vừa vặn lát nữa Quý Thái phi sẽ đến đây, hai người có thể gặp mặt, trò chuyện vui vẻ với nhau rồi."

Hoa Thường rũ mi mắt, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp thật sự là có vài phần e sợ Quý Thái phi. Thần thiếp còn nhỏ tuổi, ít trải sự đời, nếu có chỗ nào không phải, mong Thái hậu hãy chỉ điểm nhiều hơn."

Đối với vị Quý Thái phi này, trong lòng Hoa Thường có chút kiêng kỵ. Có thể xuống tay với người trong Kiến Chương cung, khẳng định không phải là người tốt đẹp gì. Nếu vị Quý Thái phi này nhắm vào mình, vậy thì thật là lãnh ít dừ nhiều.

Thái hậu ung dung cười nói: "Người yên tâm, thể lực trong cung của Quý Thái phi hầu như đã bị chặt đứt rồi, cho dù còn có cá lóc lười, chẳng qua cũng chỉ là chút chuyện còn con, không thể gây nên sóng to gió lớn gì. Huống chi, trong cung này, người sẽ là đường mẫu của Kính vương Thế tử, Quý Thái phi sẽ không dám đắc tội với người."

Hoa Thường cười thần thiện, lên tiếng nói: "Thái hậu vị thần thiếp mà suy xét chu toàn, thần thiếp không biết nên làm sao cho đúng để cảm niệm ân đức của Thái hậu."

Thái hậu nghe vậy thì rất hài lòng, ôn nhu nói: "Ai gia đánh giá cao tính tình của ngươi nhất, khiến cho người khác cảm thấy rất yên lòng."

Hoa Thường cười then thùng xấu hổ, nhẹ nhàng cúi đầu.

Tôn mama tiến đến, hành lễ nói: "Nương nương, Quý Thái phi tới rồi."

Nụ cười của Thái hậu tràn ngập sự đắc ý, cảm hận và khinh miệt, lên tiếng nói: "Truyền vào."

Chỉ chốc lát sau Quý Thái phi đã bước vào, cúi đầu nhưn người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương cát tường."

Thái hậu chậm rãi chỉnh lại bộ hộ giáp của mình, làm lo Quý Thái phi một lúc, mới chậm rãi mở miệng nói: "Quý Thái phi miễn lễ."

Quý Thái phi bị làm khó dễ nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, mang theo nụ cười ôn nhu, ngồi xuống vị trí đối diện với Hoa Thường.

Hoa Thường cũng hơi ngẩng đầu đánh giá Quý Thái phi ở phía đối diện. Quý Thái phi nhỏ hơn Thái hậu gần mười tuổi, cho nên nhìn trẻ hơn rất nhiều, thêm vào đó, khí chất Quý Thái phi tao nhã như ngọc, cho người ta ấn tượng đầu tiên cũng không tồi.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong. Ai mà biết một nữ nhân thoát nhìn như thuận như thế, vậy mà thiếu chút nữa đã hại chết đương kim thiên tử đầu chú?

Thái hậu cười nhạt, mở miệng nói: "Quý Thái phi, ai gia thấy người đúng là có chút tiêu tuý, trong lòng có gì buồn bực sao? Cũng không đúng, gần đây toàn là chuyện vui của Quý Thái phi. Không phải lần trước người nói rất nhớ tôn tử sao? Lập tức bây giờ có thể gặp được rồi, nhất định Quý Thái phi sẽ cực kỳ vui vẻ."

Nụ cười trên mặt Quý Thái phi vẫn không thay đổi, nhưng mi tâm (*vùng giữa lông mày*) lại có chút lo âu, ôn nhu nói: "Ân điển của Thái hậu tỷ tỷ, mười mươi cảm động đến rơi nước mắt. Chỉ là, tôn tử kia của ta từ nhỏ đã bị phụ mẫu nó chiều hư, học thức lễ nghĩa đều chẳng ra gì. Nếu vào cung, khó tránh khỏi kinh động, quấy nhiễu đến Hoàng thượng và Thái hậu, vậy thì chính là tội lớn rồi."

Thái hậu tươi cười khoan thai, thanh âm trong trẻo: "Người và ta tỷ mười nhiều năm, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, cho dù có ương ngạnh, không nghe lời như thế nào, thì cũng có thể dạy dỗ cho tốt đẹp hơn. Huống chi, cùng học chung với Hoàng tử, được chỉ dạy bởi các đại nho đương triều, học thức uyên bác, phẩm đức cao thượng, được bồi dưỡng hun đúc như vậy, dù là gỗ mục thì cũng có thể thành tài."

Quý Thái phi siết chặt khăn tay, trong lòng hận thấu xương, nhưng trên mặt vẫn tươi cười ôn hòa như cũ. "Lời của Thái hậu tỷ tỷ nói rất đúng, chỉ là mười mươi lo lắng tôn tử của mười nghịch ngợm gây sự, không được dạy dỗ tốt, phiền toái các vị nương nương hậu cung. Nếu lỡ va chạm với ai thì cũng không hay."

Thái hậu bình chân như vại nói: "Quý Thái phi yên tâm, Kính vương Thế tử đã định sẽ giao cho Kỳ Phi nuôi dưỡng. Hẳn người cũng biết, Kỳ Phi xuất thân thế gia, nhân phẩm thì không cần phải bàn tới nữa. Nàng là người trầm ổn, hiền lương thực đức nhất, nhất định có thể dạy dỗ Thế tử nên người. Đúng lúc Kỳ Phi cũng có mặt ở đây, các người hãy chào hỏi nhau đi, về sau chi sự sẽ phải gặp mặt thường xuyên đây."

Hoa Thường lập tức đứng dậy hành lễ, lên tiếng nói: "Gặp qua Quý Thái phi." Sau đó ngẩng đầu khẽ cười, nhẹ giọng nói: "Bốn cung nhất định sẽ chăm sóc Thế tử thật tốt, Quý Thái phi yên tâm."

Trong mắt Quý Thái phi, nụ cười của Hoa Thường không nghi ngờ gì còn nguy hiểm hơn cả ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Phàm Nhân

Edit: Du Quý phi.

Beta: Trần Thục nghi.

Thái độ của Hoa Thường đối với Quý Thái phi rất rõ ràng, không nóng không lạnh. Làm dầu óc Quý Thái phi có chút không thông, nên ruột gan cồn cào nôn nóng, làm cái gì cũng cảm thấy không đúng.

Quý Thái phi không phải thật sự xem trọng Hoa Thường, nhưng hiện giờ dựa tồn từ duy nhất lại sắp kiểm ăn ở địa bàn của người ta, dù trong lòng bực bội như thế nào cũng phải nhẫn nại.

Không thể nghi ngờ Thái hậu rất vòng đời đối với cách làm người của Hoa Thường, dù cho có cao ngạo làm khó dễ hay khiêm nhường hạ mình, đều luôn có thái độ vừa phải, hiện giờ khả năng đó đã rất tốt.

Thượng Dương cung.

Sau khi Hoa Thường trở về cung của mình, Quý Thái phi lại tới vài lần. Phần lớn Hoa Thường đều lấy lý do thân thể không khỏe để từ chối, ngẫu nhiên đồng ý một lần thì cũng nói đồng nói tây, lễ nghĩa đều đầy đủ, nhưng chuyện chính lại rất ít nhắc tới.

Đường như Quý Thái phi cũng hiểu rõ ý tứ của Hoa Thường, nên dần dần cũng ít tới hơn.

Lan Chi quý gối trên chiếc đệm nhỏ đắp chăn cho Hoa Thường, còn Hoa Thường nằm nửa người trên giường nệm, tay chống đầu, híp mắt.

"Nương nương, người lạnh nhạt với Quý Thái phi như thế, có phải không tốt lắm hay không? Bất luận như thế nào, hình như lễ nghĩa đều không đủ, tuy không ai nói ra nhưng đối với thanh danh của nương nương cũng không tốt." Lan Chi cẩn thận mở miệng nói.

Hoa Thường cười nhạt, nhẹ giọng đáp: "Bổn cung là phi tần của Hoàng thượng, miễn cưỡng cũng coi như là con dâu của Thái hậu. Mà Quý Thái phi người cũng biết, nếu như bổn cung cứ nghĩ tới thanh danh, luôn đối đãi với bà ta cung kính hữu lễ, chỉ sợ Thái hậu và Hoàng thượng sẽ có điều bất mãn."

Lan Chi co rúm lại một chút, thấp giọng nói: "Quý Thái phi và Kính vương mưu hại Hoàng thượng, vậy vì sao Hoàng thượng không xử trí bọn họ?"

Hoa Thường cong cong khóe miệng đáp: "Hoàng thượng là minh quân, nhất định không muốn mang danh tàn hại huynh đệ, có chứng cứ hay không thì cũng không quan trọng. Ở trong lòng của người trong thiên hạ, bọn họ vẫn là huynh đệ. Hoàng thượng thể mệnh, mà Kính vương lại thể yếu, ngoài miệng mọi người không nói nhưng trong lòng cũng đồng tình với kẻ yếu."

Lan Chi không phục nói: "Chính bọn họ mưu hại Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại có thể nhận được? Huống chi Hoàng thượng là vua của một nước, là con của trời cao, sao người trong thiên hạ có thể đồng tình tội nhân mà nghi ngờ bệ hạ được?"

Hoa Thường nhàn nhạt đáp: "Lúc Hoàng thượng bệnh nặng tất nhiên cũng vô cùng oán hận bọn họ, hận không thể lột da tróc xương, chặt bọn họ thành tám khối. Nhưng khi hết bệnh, Hoàng thượng cũng suy xét rất nhiều chuyện. Hoàng thượng tận mắt nhìn ba tiểu Hoàng tử của mình vị ngôi vị Hoàng đế mà tranh đấu gay gắt. Nếu Hoàng thượng thật sự xử lý huynh đệ của mình, trong lòng các tiểu Hoàng tử này sẽ bị vạch một vết tích dày, tương lai khi từ bất chúc phụ thân... Đó là chuyện Hoàng thượng sợ hãi nhất."

Trong lòng Lan Chi chấn động, thấp giọng nói: "Hiện giờ Hoàng thượng đã bắt đầu suy xét tương lai của các Hoàng tử rồi sao?"

Hoa Thường lắc đầu nói: "Hoàng thượng có trí, hiện giờ chỉ là chuẩn bị trước. Có điều, lý trí nói Hoàng thượng phải như thế, nhưng trong lòng Hoàng thượng sao có thể không hận được chứ? Vì thế mới xảy ra chuyện của Thế tử Kính vương, thứ nhất là lấy chuyện đó để kiểm chế Kính vương và Quý Thái phi, thứ hai cũng coi như là xả tức gần một chút."

Hoa Thường sửa lại sợi tóc của mình, khẽ nói: "Bổn cung có thể đoán ra vài phần tâm tư của Hoàng thượng, nhưng còn Thái hậu thì bổn cung không chắc. Là một nữ nhân nên cảm xúc hay thay đổi, nhưng khi nhi tử của mình bị ám hại, tất nhiên Thái hậu sẽ không thiện bất cam hưu [1], người cứ chờ xem, Quý Thái phi sẽ không được yên ổn đâu."

[1] Thiện bất cam hưu (善惡甘休): giải quyết tranh chấp dễ dàng và sẵn sàng dừng lại.

Lúc này, Thục Dược đi vào, hành lễ nói: "Nương nương, Mạnh Lương viện tới."

Hoa Thường nghe vậy thờ dãi: "Cho nàng ta vào đi."

Thục Dược nhún người hành lễ: "Vâng."

Thục Dược đưa Mạnh Lương viện vào trong điện, nhìn từ xa hình như Mạnh Lương viện có chút gầy đi.

"Tần thiếp tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường." Mạnh Lương viện cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ vô lực.

Hoa Thường đứng dậy, kéo tay Mạnh Lương viện, cùng nhau ngồi trên giường, mở miệng nói: "Bổn cung thấy người lại gầy đi, người tội gì phải vậy chứ?"

Mạnh Lương viện nhỏ hơn Hoa Thường một tuổi. Hiện giờ cũng lắm chỉ là một thiếu nữ, dù đáng cũng không cao, hiện tại lại gầy đi rất nhiều, thoạt nhìn thật đáng thương.

"Tạ nương nương quan tâm." Mạnh Lương viện thấp giọng nói: "Tần thiếp biết tội làm phiền nương nương là không tốt, nhưng tần thiếp thật sự không còn cách nào khác. Hiện giờ trong cung, người biết chuyện này chỉ có tần thiếp và nương nương, ngay cả Tô Tiểu nghi cũng không biết. Mỗi khi tần thiếp thấy nàng ta, tâm đều tra máu, nhưng cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Mà bây giờ nàng ta càng được sủng ái, sống một mình một điện. Trong lòng tần thiếp sợ hãi, sợ chuyện của phụ thân sẽ bị định đoạt kết án. Tần thiếp một mình ở hậu cung, đến bây giờ vẫn không nhận được tin tức gì."

Hoa Thường thờ dãi, sờ đầu Mạnh Lương viện, khẽ nói: "Hoàng thượng là minh quân, việc của hậu cung không cách nào ảnh hưởng đến tiền triều. Nếu không có tin tức vậy chứng minh phụ thân muội không có việc gì, yên tâm đi."

Mạnh Lương viện phịch một tiếng quý xuống, khóc rống nói: "Nương nương, cầu xin người, tần thiếp biết địa vị của người ở trong lòng Hoàng thượng, chuyện này chỉ cần người mở miệng, phụ thân liền có một đường sống, tần thiếp nguyện làm trâu làm ngựa vì người, cầu xin người, cầu xin người, huuu."

Hoa Thường khẽ nhu mày, bắt đầu dĩ nói: "Lương viện muội muội, đây là muội đang khiến ta khó xử."

Mạnh Lương viện khóc đến bị thương, nước nỏ nói: "Nương nương, tần thiếp biết người rất tốt cho nên mới dám làm càn cầu khẩn người. Từ khi tần thiếp vào cung, người đã chiếu cố tần thiếp rất nhiều. Hoàng thượng căn bản không nhớ rõ trong hậu cung này còn có một người như tần thiếp, ngẫu nhiên ngủ lại trong điện tần thiếp cũng là bởi vì đến thăm nương nương, trong lòng tần thiếp vẫn luôn cảm kích nương nương."

Hoa Thường đứng dậy đỡ Mạnh Lương viện lên, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta.

Mạnh Lương viện nghẹn ngào tiếp tục nói: "Nương nương rất tốt, tần thiếp không có gì báo đáp, mà còn cứ đem chuyện phiền toái đến cho nương nương. Tần thiếp cũng tự biết mình không còn mặt mũi nào để gặp nương nương. Chỉ là sinh đường tần thiếp là phụ mẫu, bất cứ giá nào tần thiếp cũng không cần khuôn mặt này mà đến cầu nương nương. Nương nương, tần thiếp cũng không biết có đúng hay không, nguyệt tín của tần thiếp đã một tháng rồi không tới, nếu như có... Hoàng thượng có thể bỏ qua cho gia phụ hay không?"

Trong lòng Hoa Thường chấn kinh một chút, giữ chặt tay Mạnh Lương viện, thấp giọng nói: "Tin tức có chính xác không?"

Mạnh Lương viện lắc đầu, đôi mắt vẫn ngấn lệ: "Tần thiếp cũng không biết, tháng này Thái y được phân đến cũng khám không ra. Thái y cũng nói có khả năng là do tâm tình nôn nóng, lo lắng bất an gây ra, tần thiếp không biết chính xác nên cũng không dám nói. Nhưng chuyện của gia phụ đã là ltra sém lông mày, tần thiếp không chờ nổi."

Hoa Thường khẽ nhu mày, lên tiếng nói: "Lương viện muội muội, tạm thời đừng nói với ai hết, có biết không? Hoàng thượng không thích có người lấy hải tử ra như một quân bài để điều khiển người."

Mạnh Lương viện gật gật đầu: "Tần thiếp biết cho nên mới tìm đến nương nương, chuyện không nên nói tần thiếp sẽ không nói, chỉ mong nương nương giúp tần thiếp thôi."

Hoa Thường híp mắt, thờ dãi: "Lương viện muội muội, bổn cung chỉ có thể nói rằng hi vọng là muội hoài được long thai. Bổn cung sẽ nhắc chuyện này với Hoàng thượng, nhưng cũng không chắc chắn sẽ thành công. Muội cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tiền triều và hậu cung liên hệ tin tức với nhau, dù phụ thân muội không có việc gì thì muội cũng có thể bị thất sủng."

Mạnh Lương viện vui mừng quá đỗi, "phịch" một tiếng lại quý xuống, khóc rống nói: "Đại on đại đức của nương nương, tần thiếp sao dám quên. Đừng nói là thất sủng, bây giờ tần thiếp không tha thiết điều gì cả."

Hoa Thường nâng Mạnh Lương viện dậy, ôn nhu nói: "Trở về đường thân thể cho thật tốt đi, chỉ cần muội có long tử, tất cả đều có thể giải quyết dễ dàng."

Nước mắt Mạnh Lương viện rơi như mưa: "Chỉ hi vọng nương nương có thể hỗ trợ chu toàn."

Hoa Thường gật đầu, xem như đáp ứng.

Tiền Mạnh Lương viện đi, Lan Chi ở một bên lo lắng sốt ruột nói: "Nương nương, nếu như Mạnh Lương viện thật sự có... thì mệnh cũng thật là tốt."

Hoa Thường khẽ thờ dãi đáp: "Có thể hoài thai tất nhiên là chuyện tốt, hiện giờ con nối dõi của Hoàng thượng đơn bạc, mỗi một hài tử đều quý giá." Chỉ sợ không hoài thai được, hoặc là, không sinh được thai.

Lan Chi nhìn Hoa Thường vẫn không nóng giận, thờ dãi trong lòng. Mạnh Lương viện mới được sủng hạnh vài lần đã có thai, nương nương nhà mình lại bị bệnh làm liên lụy, không biết khi nào mới có tiểu Hoàng tử hay Công chúa nữa.

"Nếu Mạnh Lương viện thật sự mang long thai, vậy nương nương giúp nàng ấy cũng được. Có con thì sẽ có địa vị, tương lai Mạnh Lương viện sẽ giúp đỡ được cho nương nương. Huống chi phần vị Mạnh Lương viện thấp, tương lai sinh hạ Hoàng tử thì cũng do nương nương nuôi nấng, lúc này kết thiện duyên cũng là việc tốt." Lan Chi cười, an ủi khuyên nhủ.

Hoa Thường nhàn nhạt đáp: "Thật ra Hoàng tử cũng là một phần nguyên nhân, hơn nữa Mạnh Lương viện thật sự đáng thương, bổn cung cũng đau lòng cho nàng ta. Mặt khác, Tô Tiểu nghi thật sự quá nổi bật, bổn cung nhìn cũng có chút không vui."

Lan Chi cúi đầu, không dám nói tiếp nữa, phi tần đầu đá nhau đó là chuyện bình thường, cho dù là quý nữ xuất thân thế gia cũng không ngoại lệ.

Hoa Thường xoay người, mở miệng nói: "Phái người đến Kiến Chương cung nói một tiếng, bốn cung tự tay làm vài món ăn. Nếu Hoàng thượng có thời gian thì không bằng người hãy giả làm, tự mình nếm một chút."

Lan Chi hành lễ: "Vâng, nương nương."

Quả nhiên bữa tối Hoàng thượng đến.

"Trẫm nghe nói hôm nay Thường nhi tự mình xuống bếp, trẫm phải chịu khổ chờ giờ Ngọ qua đi, sắp tới bữa tối liền vội vàng đến đây đó." Hoàng đế ngồi trên ghế gỗ hoàng hoa lê [2] được chạm trổ tinh xảo, nhìn Hoa Thường cười nói.

[2] Gỗ hoàng hoa lê (黄梨木): hay còn gọi là gỗ sưa, loại gỗ này phân bố chủ yếu ở Hải Nam Trung Quốc và một phần ở Việt Nam. Nó thường được dùng để làm các vật dụng cho vua chúa. Hiện nay loại gỗ này rất hiếm và có giá thành rất cao ở Trung Quốc.

Hoa Thường cúi đầu, khẽ nói: "Hoàng thượng lại bắt đầu chê cười thần thiếp rồi, tay nghề của thần thiếp không tinh, khẳng định không bằng lão sư phụ ở Ngự Thiện phòng. Nếu Hoàng thượng ăn không ngon thì thần thiếp cũng mặc kệ."

Hoàng đế giữ chặt tay Hoa Thường: "Chi cần là Thường nhi làm, sao trẫm lại không ăn được cơ chứ?"

Gương mặt Hoa Thường đỏ hồng, né tránh tầm mắt của Hoàng đế, quay đầu đi: "Bây đồ ăn lên."

Mấy tiểu cung nữ nối đuôi nhau đi vào, cẩn thận hầu thiện, thấp giọng nói: "Nương nương làm đơn sớ, chỉ có sáu món ăn: Vịt chưng với tổ yến và măng mùa đông trong nồi nóng, vi cá hấp, cá sọi hoa quế, kim quất và gừng sọi ướp mặt ong, đậu hũ mai hoa, canh me ngọc bích đường sinh."

(Editor: đơn giản mà sáu món rồi)

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chèn Ép

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Hoa Thường ngã đầu vào bờ vai kiên định của Hoàng đế mới cảm thấy an tâm hơn.

Nàng cũng muốn sống đơn giản một chút, nhưng vì gia tộc, vì thanh danh vinh quang ấy, nàng cần mọi chuyện phải thật hoàn mỹ, phải làm cho trọn phận sự. Bằng không, người đời nhìn vào không phải là đánh giá nàng không tốt, mà là giáo đường của thế gia không tốt.

"Thần thiếp chưa bao giờ là tiên nữ cả." Hoa Thường thấp giọng nói, thanh âm rầu rĩ.

Hoàng đế cười vuốt ve mấy sợi tóc của Hoa Thường, khẽ nói: "Trẫm biết, Thường nhi là phẩm nhân, là nữ tử phạm trần mà trẫm ái mộ."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Hoàng thượng lại can rở."

Hoàng đế cười haha: "Vậy mà trẫm lại cảm thấy trong lòng Thường nhi không nghĩ như vậy, chỉ biết mạnh miệng, không chịu nói ra lời thật lòng."

Gương mặt trắng nõn của Hoa Thường lộ ra vài nét ửng hồng, có chút ngượng ngùng: "Hoàng thượng đừng giễu cợt thần thiếp nữa."

Hoàng đế vuốt tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt Hoa Thường, cũng biết da mặt Hoa Thường vốn mỏng, không thể trêu ghẹo, ôn nhu nói: "Được, được, trẫm không nói nữa. Vậy cuối cùng hôm nay Thường nhi có chuyện gì?"

Nhắc đến chính sự, bờ vai Hoa Thường bỗng trở nên cứng ngắc, thu liếm ý cười, thấp giọng nói: "Chuyện này thần thiếp vốn không nên mở miệng, chỉ là... Mạnh Lương viện thực sự đáng thương."

Hoàng đế quay đầu hỏi: "Mạnh Lương viện bị làm sao?"

Hoa Thường cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Lúc Mạnh Lương viện triệu kiến gia quyến, trong lúc vô ý đã biết được việc phụ thân nàng ấy bị buộc tội, cho nên... Hoàng thượng cũng đã lâu chưa đến thăm nàng ấy, bây giờ nàng ấy đã gầy ốm rất nhiều, thần hình vô cùng mảnh mai yếu ớt. Hiện tại nàng ấy chỉ có thể cầu thần thiếp nói vài ba lời tốt đẹp trước mặt Hoàng thượng mà thôi."

Mấy kiếm Hoàng đế hơi nhăn lại: "Tiền triều và hậu cung tư thông [1] tin tức, sao lại có việc này?"

[1] Tư thông (私通): Lén lút trao đổi riêng.

Hoa Thường cười bắt đầu đi: "Chuyện này tất nhiên do người nhà Mạnh Lương viện không đúng, nhưng người buộc tội lại đề cập đến Tô Tiểu nghi, chỉ sợ trong lòng Mạnh gia cũng đang đánh trống. Thần thiếp biết mình không nên nói ra chuyện này, nhưng người cũng biết Mạnh Lương viện làm người vô cùng cẩn thận và biết trước biết sau. Trong lúc thần thiếp bị bệnh, nàng ấy cũng đến hầu bệnh, ngày thường đối đãi với thần thiếp cũng cung kính hữu lễ, thần thiếp nhớ kỹ phần tình cảm này của nàng ấy. Bây giờ lại thấy nàng ấy thực sự đáng thương, cho nên mới cả gan hỏi Hoàng thượng một chút."

Hoàng đế yên lặng suy tư, không nói gì.

Hoa Thường lại đặt cẩn thận nói tiếp: "Thần thiếp lại cả gan nói thêm một câu, chỉ cần nhìn tính tình đơn thuần của Mạnh Lương viện đã biết gia giáo không tồi, phụ thân nàng hẳn cũng không phải hạng người đại gian đại ác. Thần thiếp không dám can thiệp chính sự, nhưng Hoàng thượng thánh minh, đừng tin ngôn luận từ một phía."

Hoàng đế thấy Hoa Thường nói nhiều, lắc đầu: "Chuyện này đã nằm trong ngư ản của trẫm một thời gian dài, nhưng trẫm vẫn chưa ra quyết định. Cho dù là Tô Tiểu nghi hay Mạnh Lương viện, đều là phi tần của trẫm, nếu như thực sự xử trí một bên, chỉ sợ sau này tỷ muội các nàng gặp nhau không được tự nhiên."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Đúng là sẽ có chuyện này."

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Không gạt nàng, khi Tiên hoàng còn tại vị, cả nhà Tô gia bị tịch biên lưu đày. Khi ấy là bị các bè phái tranh chấp mà lên lụy, quả thật có oan tình, trẫm cảm thấy là người hữu dụng, cho nên cố ý sửa lại án sai."

Hoa Thường gạt mình, Tô Tiểu nghi có khả năng sẽ xoay người sao?

"Hoàng thượng đã có suy tính của mình, thần thiếp cũng không hiểu. Nhưng Tô thị chỉ vì Tô Tiểu nghi được thụ phong mà dùng người xưa để buộc tội quan phụ mẫu, không chỉ mang lòng nhỏ nhen mà còn có ý cáo mượn oai hùm. Hơn nữa Mạnh Huyền lệnh dù thế nào cũng là phụ thân của Mạnh Lương viện, người nhà Tô thị không có khả năng không biết, nhưng vẫn làm vậy, khiến Tô Tiểu nghi phải mang hai chữ bất nghĩa, đặt Hoàng thượng giữa hai cái khó này, thần thiếp thực sự không vui."

Hoàng đế bắt đầu đi nhìn Hoa Thường, mở miệng nói: "Vậy mà nàng còn nói là không tham chính? Cũng chỉ do trẫm sủng nàng, nếu những người khác nói ra lời này, trẫm đã sai người mang ra ngoài phạt trọng."

Hoa Thường biết chính mình nói hơi quá, cúi đầu ngoan ngoãn nhận sai: "Là thần thiếp lảm miệng, Hoàng thượng thứ tội."

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm nào có trách nàng. Nàng chẳng qua là vì tình nghĩa tỷ muội hậu cung, cũng vì trẫm mà suy xét. Chuyện này trẫm sẽ chăm chú một chút, nàng khuyên Mạnh Lương viện đừng buồn nữa."

Lúc này Hoa Thường mới lộ ra ý cười: "Thần thiếp thay Mạnh Lương viện tạ ân đức của Hoàng thượng."

Hoàng đế nheo nheo khuôn mặt Hoa Thường, cười nói: "Nếu không phải do Thường nhi mở miệng, trẫm sẽ không quan tâm ân đức gì đâu."

Hoa Thường nghe vậy trong lòng vô cùng thoải mái, cười nói: "Thần thiếp ghi khắc hậu ái của Hoàng thượng."

Ngày hôm sau, Kiến Chương cung hạ ý chỉ, xử lý án buộc tội Tô thị.

Tuy rằng Hoàng đế đặt xá Tô thị không bị tịch biên lưu đày nữa, nhưng vẫn không cho phục chức. Còn chuyện buộc tội Huyền lệnh, Hoàng thượng cũng chỉ hạ chỉ răn dạy Huyền lệnh và Tri phủ, không có biện pháp trách phạt nào khác.

Chuyện này sau khi đã trấn ai lạc định [2] mới truyền tới hậu cung, hậu cung mới biết được đoạn ân oán bí ẩn này giữa Tô Tiểu nghi và Mạnh Lương viện.

[2] Trần ai lạc định (尘埃落定): Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Xưa nay hậu cung vốn không linh thông tin tức của tiền triều, vậy nên chuyện này từ đầu đến cuối Tô Tiểu nghi không hề hay biết, còn Mạnh Lương viện nếu không phải vừa vận triệu kiến gia quyến ngay lúc đó, chỉ sợ cho đến tận bây giờ cũng không biết việc phụ thân của mình bị buộc tội.

Vị Ưống cung, sáng sớm.

Các vị phi tần tới thỉnh an đã ngồi xuống, Hoàng hậu vẫn bộ dáng ung dung, khoan hoà [3] như cũ, vẻ mặt tươi cười cũng chưa từng thay đổi.

[3] Khoan hoà (寬和): Lòng dạ rộng rãi, tính nết êm đềm. (Theo thivien.net)

"Thân thể tiểu Công chúa đã ổn chưa?" Hoàng hậu nhìn về phía Thục phi, quan tâm hỏi.

Sắc mặt Thục phi vẫn tươi y như cũ, thấp giọng trả lời: "Bẩm Hoàng hậu, tiểu Công chúa vẫn ổn. Hôm qua thần thiếp vừa tuyên Thái y đến xem, Thái y nói bệnh tình đã có khởi sắc, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng."

Thần sắc Hoàng hậu quan tâm, an ủi nói: "Thân thể hài tử vốn mảnh mai, Tam Hoàng tử của bốn cung cũng bệnh nhẹ không ngừng, tuy không có việc gì, nhưng dù sao vẫn vô cùng lo lắng."

Thục phi cười khổ, trả lời: "Nếu tiểu Công chúa có thể có thân thể khỏe mạnh như Tam Hoàng tử, thần thiếp cũng chẳng cầu gì hơn."

Hoàng hậu thở dài, sợ Thục phi ưu tư, không nói nữa.

Trong lòng Hoa Thường cũng cảm thán. Vị tiểu Công chúa này hết đêm ba ngày lại bệnh nguy kịch, may mắn là sinh ra ở Hoàng gia, nếu là bần dân (dân nghèo), chỉ sợ không biết đã đầu thai bao nhiêu lần.

Lan Tiếp dư nhân nhặt đưa ngạch bộ hộ giáp đồ lực của mình, quay đầu liếc xuống Tô Tiểu nghi đang ngồi ở ghế thấp nhất, ôn nhu nói: "Tần thiếp thấy sắc mặt Tô Tiểu nghi có vẻ không được tốt, đây là bị làm sao vậy? Người nhà của người không phải vừa được đặc xá vô tội sao, chẳng lẽ còn chưa tha oan?"

Mọi người nghe vậy sôi nổi quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu nghi, trong nháy mắt sắc mặt Tô Tiểu nghi đã trắng bệch, nhún người hành lễ nói: "Tần thiếp không dám. Hoàng thượng đã đặc xá tộc nhân của tần thiếp, tần thiếp vô cùng mang ơn đội nghĩa, chỉ là gần đây thân thể tần thiếp không khỏe, nên tình thần không tốt lắm."

Hoàng hậu ôn hòa nói: "Vậy Tô Tiểu nghi cần phải chú ý thân thể. Hoàng thượng sủng ái muội, thường xuyên triệu hạnh, nếu thân thể không khỏe, cần phải sớm nói ra, thỉnh Thái y tới khám."

Tô Tiểu nghi hành lễ, thấp giọng nói: "Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu gật gù đầu, quay lại nhìn Hoa Thường, ôn nhu nói: "Hôm nay Mạnh Lương viện trong cung người cáo bệnh, thân thể nàng vẫn còn ổn chứ?"

Hoa Thường ôn hòa cười, cất giọng nói: "Mạnh Lương viện nghe nói về chuyện của phụ thân, bị dọa đến mức đó một thân mồ hôi lạnh. Tuổi nàng ấy lại còn nhỏ, không chịu nổi được chuyện này, vì vậy liền bị bệnh. Thái y đã khám qua, không có chuyện gì lớn, chỉ cần dưỡng mấy ngày sẽ tốt lên, chỉ là không thể tới thỉnh an nương nương."

Hoàng hậu xua xua tay: "Vậy cứ để nàng ấy dưỡng bệnh thật tốt, dù sao thân thể vẫn quan trọng nhất."

Hoa Thường đứng dậy, hành lễ nói: "Thần thiếp thay Mạnh Lương viện tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu cười nói: "Vừa hay chỗ bốn cung có mấy loại dược liệu vô cùng trân quý, vậy ban cho Mạnh Lương viện. Thân thể Kỳ Phi cũng không tốt lắm, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

Hoa Thường gật đầu: "Vâng, cần tuân theo dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu nhìn về phía Tô Tiểu nghi, mở miệng nói: "Tô Tiểu nghi, Mạnh Lương viện là người vốn hiền lành hướng nội, là một cô nương tốt, vậy nên người không cần vì chuyện của tiền triều mà giận chó đánh mèo với nàng. Là tỷ muội hậu cung, đương nhiên phải chung sống hòa thuận."

Tô Tiểu nghi siết chặt khăn trong tay, cung kính hành lễ: "Tần thiếp ghi nhớ dạy bảo của Hoàng hậu nương nương. Lương viện tỷ tỷ nhân thực ôn hòa, tần thiếp vô cùng nguyện ý thân cận với tỷ ấy."

Trịnh Phi buông chung trà trong tay xuống. Thẩm Quý nhân vừa thấy, liền cười mở miệng nói: "Tô Tiểu nghi muốn thân cận với Mạnh Lương viện sao? Mạnh muội muội vốn xuất thân từ gia đình quan lại đứng đắn, tổ phụ đã từng nhậm chức giám sát một quận, còn Tô muội muội ấy à..."

Trong giọng Thẩm Quý nhân có ý trào phúng rõ ràng, Tô Tiểu nghi chỉ biết cúi đầu, không nói gì.

Hoàng hậu khẽ nhàu mày, quở trách: "Thẩm Quý nhân, nữ tử lấy trinh tiết [4] làm đức, bớt nhiều lời lợi một chút đi."

[4] Trinh tiết (貞靜): trang nghiêm và yên tĩnh. (Theo baidu.com)

Thẩm Quý nhân nhún người hành lễ: "Vâng."

Khỏe miệng Trịnh Phi nhếch lên, nhìn Hoàng hậu, tiếp tục uống trà.

Trong lòng Hoa Thường sáng như gương, toàn bộ phi tần hậu cung đều chúng mắt Tô Tiểu nghi. Nhưng nếu chủ vị một cung lên tiếng chế nhạo, không khỏi mất thân phận, cũng có vẻ bản tính nhỏ nhen, cho nên người dưới trưởng mới phải xuất đầu.

Thẩm Quý nhân cũng biết làm vậy là không tốt, nhưng là thuộc hạ kiểm ăn của Trịnh Phi, chỉ có thể dựa vào Trịnh Phi, nên phải trở thành người tiên phong cho Trịnh Phi, cho dù bị Hoàng hậu răn dạy cũng phải nhận mệnh.

Thục phi và Ôn Tần cũng không nói chuyện, chỉ nhân nhặt nhìn lướt qua.

Hoa Thường rũ mị, nàng cũng thấy được Hoàng hậu không thích Tô Tiểu nghi, nhưng vì là Hoàng hậu, nàng ta có nghĩa vụ phải hòa thuận hậu cung, đối với Tô Tiểu nghi cũng phải mang khuôn mặt tươi cười.

Sau khi phi tần rời đi, Thục phi, Ôn Tần và Hoa Thường cùng nhau đi ra.

Thời tiết dần dần ấm lên, ba người đều không muốn đi nhuyễn kiệu, mà chậm rãi đi bộ tới phía trước. Phía sau, cung nữ thái giám hai cung rộn ràng nhón nhào đi theo.

"Hoa muội muội, vậy mà tỷ đã xem thường muội. Không ngờ muội lại thâm tàng bất lộ như vậy." Khẩu khí Thục phi nói chuyện với Hoa Thường mang theo nét trêu đùa.

Hoa Thường cười nhạt: "Tỷ tỷ đang nói cái gì vậy?"

Thục phi nhìn thoáng qua Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ ta ở trong cung đã nhiều năm như vậy, muội còn muốn lừa gạt ta sao. Chuyện của Tô thị và Mạnh thị, muội sớm đã biết rồi đúng không? Mấy ngày nay Mạnh Lương viện đột nhiên rầu rĩ không vui, gây ốm đến lợi hại, ta vốn còn cảm thấy kỳ quái, nhưng vừa nghe được tin tức này, ta liền hiểu rõ, nàng ta nhất định đã biết trước tin tức."

Hoa Thường bắt đầu dĩ cười: "Tỷ tỷ anh minh, quả nhiên không thể gạt được tỷ tỷ."

Thục phi cong môi cười: "Không nói chuyện này, vậy muội sấm nhân vật gì trong chuyện này. Ta không tin Mạnh Lương viện lại có năng lực ngăn cản Hoàng thượng khôi phục lại Tô thị."

Hoa Thường nhợt nhạt cười: "Mạnh Lương viện tới cầu muội. Muội cự tuyệt vài lần, cuối cùng vẫn bị bà nạp mà đáp ứng. Muội cũng chỉ thoáng nhắc tới trước mặt Hoàng thượng. Cũng may, rốt cuộc Hoàng thượng vẫn niệm tình cũ, không vứt bỏ mặt mũi của muội."

Ôn Tần cười nhu hòa: "Chỉ sợ Tô Tiểu nghi dù thế nào cũng không nghĩ đến, trong việc lần này lại có nhiều chuyện nhỏ như vậy đâu."

Hoa Thường cười nhạt nói: "Tuy rằng Hoàng thượng sủng ái Tô Tiểu nghi, nhưng cũng chỉ là sa vào sắc đẹp mà thôi, nếu luận về độ ngưỡng mộ, một phần cũng không có. Thật ra, Hoàng thượng có ý khôi phục lại Tô thị, nhưng muội lại không thể để Tô Tiểu nghi xoay người được, cho nên, đành phải dùng hết những lý do trong túi ngoài sáng ngăn cản Hoàng thượng."

Thục phi gật gù đầu: "Nếu Tô Tiểu nghi cả đời là nữ nhi của tội thần, xuất thân từ Nhạc phủ cũng thôi. Nhưng nếu Tô thị khôi phục, nàng ta trở mình, bốn cung không thể lưu nàng ta lại."

Ánh mắt Ôn Tần có chút lạnh, thấp giọng nói: "Hiện giờ luận độ sủng ái ở hậu cung, nàng ta là độc nhất. Nếu nàng ta còn có lòng tham muốn trở mình, vậy không thể trách người khác tàn nhẫn."

Hoa Thường lên tiếng khuyên nhủ: "Trước đó vài ngày, Thục phi tỷ tỷ và ta đều ốm đau trên giường, không thể thị tẩm, cho nên Tô Tiểu nghi mới nổi bật như thế. Kỳ thực, nàng ta chưa chắc đã được sủng ái như vậy, Ôn muội muội yên tâm."

Thục phi gật đầu nói: "Chỉ là hiện giờ tiểu Công chúa đã nức kha cũng không rời được ta, ta lại lo lắng cho tiểu Công chúa, không có tâm tư tranh sủng. Thân thể Hoa muội muội không tốt, tuy rằng bây giờ có thể thị tẩm, nhưng nếu muốn mang thai, cần phải tình duyên thật tốt. Ôn muội muội, muội nên thêm một chút khí thế, đừng để cho vũ nữ kia được nổi bật như vậy nữa."

Ôn Tần nghe vậy có chút âm đạm: "Cuối cùng vẫn là do muội không biết cố gắng, Hoàng thượng không tới cũng không có cách nào."

Hoa Thường nhìn bộ dáng âm thầm của Ôn Tần, thờ dài, không nói chuyện nữa.

Tuy rằng Hoa Thường vẫn luôn nỗ lực giữ hình tượng hiền lương thực đức, nhưng cuối cùng vẫn có ý muốn độc chiếm phu quân của mình, không thể nói những lời dễ cho người khác nỗ lực tranh sủng được.

Tuy rằng Thực phi vô cùng yêu Hoàng thượng, nhưng nữ tử vào thời đại này, sớm đã quen với ý nghĩ trượng phu tam thê tứ thiếp, tỷ muội cùng thờ một chồng lại càng trở thành giai thoại.

Hoa Thường không biết bản thân mình đáng thương, hay là Thực phi đáng thương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Dạy Dỗ

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung

Thượng Dương cung.

"Đây là quạt lụa theo hoa thực được nhuộm vàng rất tinh xảo do Nội phủ mới đưa qua, nương nương nhìn thử xem." Mạnh Lương viện cười dịu dàng, tay đưa cây quạt tròn tới cho Hoa Thường, thấp giọng nói.

Hoa Thường nhẹ nhàng vươn tay kéo Mạnh Lương viện ngồi bên cạnh mình, khuyên bảo: "Người là phi tần chứ không phải cung nữ, không cần phải chuyện gì cũng hầu hạ bốn cung."

Mạnh Lương viện khẽ lắc đầu: "Nương nương có ân tái tạo với tần thiếp. Tần thiếp không chỉ cảm kích mà còn luôn muốn làm chút gì đó cho nương nương, cho dù chỉ là một việc nhỏ thôi cũng tốt rồi."

Hoa Thường sờ đầu Mạnh Lương viện, ôn hòa nói: "Người biết cảm ơn thể hiện mình có nhân cách tốt, nhưng bốn cung không cần hỏi báo cũng là nhân cách tốt. Người đó, phải dưỡng thân thể cho thật tốt."

Mạnh Lương viện ngượng ngùng cười, khoe miệng mang theo nét ngây ngô rất đáng yêu.

Hoa Thường đang cùng Mạnh Lương viện nói chuyện, Lan Chi ở ngoài cửa vội vàng tiến vào, sau khi nhìn người hành lễ, nghiêm túc nói: "Nương nương, bên Giảng Văn hiền truyền tin tức nói Tô Tiểu nghi có thai."

Hoa Thường thoáng ngạc nhiên, cây quạt trong tay Mạnh Lương viện trực tiếp rơi xuống đất.

Tiếng quạt rơi trên mặt đất làm Mạnh Lương viện bừng tỉnh, sắc mặt Mạnh Lương viện hơi trắng, nâng nhặt quạt tròn lên hành lễ thỉnh tội: "Là tần thiếp không cẩn thận, đã làm bẩn quạt."

"Chỉ là một cây quạt, dù có hỏng hay bẩn đều không quan trọng." Hoa Thường bắt đầu đi lắc đầu.

Sau đó Hoa Thường kéo Mạnh Lương viện ngồi trở lại, mở miệng nói: "Trong lòng người vẫn còn khúc mắc với Tô Tiểu nghi, đúng không?"

Mạnh Lương viện cúi đầu, thấp giọng yếu ớt nói: "Là một nữ tử thì nên hiền thực rộng lượng khoan dung. Tần thiếp biết không nên ghen hận Tô Tiểu nghi, chỉ là... Tần thiếp nghĩ nếu nương nương không giúp tần thiếp thì có phải vì Tô Tiểu nghi mà gia phụ sẽ bị cắt chức quan, thậm chí còn mất mạng hay không? Chỉ cần tưởng tượng đến đó tần thiếp liền cảm thấy tim đau như bị dao cắt, hận không nên xuất hiện Tô Tiểu nghi này."

Hoa Thường an ủi vỗ tay Mạnh Lương viện: "Người đó, so đo với nàng ta làm gì, chuyện kia sẽ không phát sinh nữa đâu."

Về mặt Mạnh Lương viện đau khổ, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nhỏ, thấp giọng nói: "Tần thiếp cho rằng mình có khả năng mang thai, thể nhưng hiện giờ đã ba tháng mà Thái y vẫn không chẩn ra được gì hết. Ngược lại Tô Tiểu nghi lại có hì, tần thiếp... không còn mặt mũi nào nhìn nương nương."

Hoa Thường thờ dài, an ủi: "Chuyện con cái còn phải xem duyên phận, cưỡng cầu ngược lại không tốt. Huống chi có lẽ do còn ít tháng, thể chất người cũng khác thường, nên nhất thời chưa chẩn ra được."

Mạnh Lương viện chỉ có thể miễn cưỡng cười gắt đầu, về mặt hậm hực.

Hoa Thường quay đầu hỏi Lan Chi đang đứng bên cạnh: "Rốt cuộc chuyện bên Tô Tiểu nghi là như thế nào?"

Lan Chi cung kính trả lời: "Mấy ngày nay thân thể Tô Tiểu nghi luôn không khỏe, nhưng cũng vẫn cố gắng chống đỡ mỗi ngày đến Vị Ương cung thỉnh an. Hôm nay sau khi trở lại Giảng Văn hiền thì đột nhiên Tô Tiểu nghi ngất xỉu, sau đó mới truyền Thái y. Thái y nói Tô Tiểu nghi đã mang thai gần ba tháng, nhưng thai tượng không ổn lắm."

Hoa Thường hỏi: "Thực phi vẫn luôn nói thân thể Tô Tiểu nghi rất tốt. Trời mùa đông lạnh như vậy mà nàng ta cũng không sinh bệnh, nhưng bây giờ thai tượng lại bất ổn là sao?"

Lan Chi trả lời: "Tô Tiểu nghi từng là vũ nữ ở Nhạc phủ, vì muốn đáng mặt quyền rũ xuất chúng cho nên vòng eo rất cần sự tinh tế nhu mĩ. Nghe nói vũ nữ ở Nhạc phủ dùng rất nhiều dược, vì vậy hoài thai không hề dễ dàng, các Thái y đều nói thai này rất khó giữ."

Sau khi Hoa Thường nghe xong khẽ nhu mày, thờ dài nói: "Nàng ta cũng là người mệnh khổ."

Mạnh Lương viện thấp giọng mở miệng: "Nương nương thiện tâm."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Thật ra thì Tô Tiểu nghi cũng không làm chuyện gì khiến cho trời đất phẫn nộ, lòng người oán giận, mà đứa bé trong bụng càng vô tội. Chung quy Nhạc phủ hành sự như thể cũng không ổn, bốn cung nhìn mà cảm thấy đáng tiếc, phòng chừa Hoàng thượng càng tức giận. Đó là hải tử của Hoàng thượng, hiện giờ lại đang trong tình trạng nguy hiểm, Nhạc phủ đúng là muốn tạo tai ương mà."

Mạnh Lương viện nhìn cái bụng nhỏ của mình, trong lòng không biết hâm mộ hay là ghen ghét nữa.

Hoa Thường chỉ cảm thấy một chút đối với Tô Tiểu nghi mà thôi, dù sao tình cảnh cũng không nhiều, nâng nhìn bộ dáng Mạnh Lương viện không có tinh thần, khẽ nói: "Bốn cung muốn nói hai lời tri tâm với người, người nghe cho rõ. Tô Tiểu nghi kia làm sao cũng không so được với người, người không cần vì nàng ta mà ưu phiền không vui."

Mạnh Lương viện vẫn luôn có chút tự ti, sầm bì cúi đầu nói: "Trước kia Tô Tiểu nghi không bằng tần thiếp. Nhưng bây giờ đã mang Hoàng tử, thân thể vô cùng quý giá."

Hoa Thường khẽ cười, sau đó thấp giọng nói: "Người nghĩ xem vì sao lúc trước bốn cung lại ngăn cản Hoàng thượng vực dậy Tô thị?"

Mạnh Lương viện ngây thơ mở miệng: "Tần thiếp không biết."

Hoa Thường thấp giọng nói: "Chỉ cần Tô thị không đứng dậy nổi thì xuất thân của Tô Tiểu nghi vĩnh viễn không được coi là vô vọng. Bây giờ gia tộc nàng ta chỉ là binh dân áo vải. Hơn nữa việc từng ở Nhạc phủ đã là vết nhơ cả đời của nàng ta rồi. Hoàng thượng sủng nàng ta cũng chỉ vì yêu thích nhan sắc của nàng ta mà thôi. Tuy bây giờ Tô Tiểu nghi mang Hoàng tử nhưng sinh hạ thì cũng không tới phiên nàng ta đâu."

Mạnh Lương viện gật đầu nói: "Tần thiếp biết, trong hậu cung, các phi tần có phần vì Tần trở lên mới có tư cách nuôi nấng Hoàng tử, Hoàng nữ; hoặc có thể đặc biệt khai ân giống như Lan Tiệp dư. Tất nhiên chắc chắn Tô Tiểu nghi không thể nuôi nấng hài tử của mình."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu: "Ý của bốn cung không phải nói nuôi nấng, mà chính là ai làm mẫu thân của đứa trẻ đó."

Mạnh Lương viện khiếp sợ trừng đôi mắt lên, kinh hô một tiếng, sau đó cảm thấy mình thất lễ, cúi đầu nói: "Nương nương là nói mặc dù Tô Tiểu nghi sinh con nhưng cũng sẽ phải sửa gia phả, đưa đứa nhỏ cho người khác sao?"

Hoa Thường gật đầu: "Tất nhiên."

Mạnh Lương viện lâm bầm nói: "Chỉ vì xuất thân nên cả đời Tô Tiểu nghi sẽ không thể có con của mình sao...?"

Hoa Thường cup mắt, giọng nói u thương nhàn nhạt: "Hoàng thượng là một minh quân, người không thể cho phép hải tử của mình, đặc biệt là Hoàng tử, có một mẫu thân xuất thân ti tiện. Đây là vết nhơ của Hoàng thượng, cũng là vết nhơ của đứa nhỏ kia. Bất luận là Công chúa hay Hoàng tử thì về sau sao có thể ngẩng cao đầu làm người?"

Mạnh Lương viện lo sợ không yên hoàn hồn, lâm bầm nói: "Tần thiếp nhớ rõ năm ấy, thập nhất Hoàng tử của Thế Tổ thống tuệ tuyệt luân, kinh thái tuyệt diệu[1]. Nhưng chỉ vì xuất thân của mẫu thân ti tiện nên vẫn không ngẩng cao đầu được, cuối cùng vì buồn bực mà chết..."

[1]: Thống tuệ tuyệt luân, kinh thái tuyệt diệu: ý nói tài hoa hơn người, dung mạo vô cùng xuất chúng.

Ngữ khí Hoa Thường bình đạm, rừ mắt xuống khẽ nói: "Trên đời này Hoàng tử có xuất thân tôn quý, dĩ nhiên sẽ có nhiều người chú ý tới. Mà khi nhận quá nhiều lời bình phẩm, việc xuất thân ngược lại trở thành gông cùm xiềng xích bọn họ. Một khi đã như vậy... thì vĩnh viễn sẽ không xoay người được."

Mạnh Lương viện cũng thờ dài một tiếng: "Hoàng thượng là người phụ thân hiền từ, tất nhiên sẽ không để hài tử của mình rơi vào hoàn cảnh như thế." Cho nên Tô Tiểu nghi chỉ có thể là vật hi sinh.

Trong lòng Hoa Thường hiểu rất rõ, nếu Hoàng đế thật sự thích Tô Tiểu nghi thì Tô thị nhất định sẽ sống lại, hơn nữa sẽ được trọng dụng. Nhưng lúc Hoàng đế đáp ứng Hoa Thường không giúp Tô thị, Hoa Thường đã biết Tô Tiểu nghi thế là hết rồi.

Không phải là uy hiếp.

Một con hồ giấy, chọc một cái thỉ sẽ rách.

Hoa Thường cầm tay Mạnh Lương viện, dạy dỗ nói: "Bổn cung dạy ngươi không cần tức giận nhất thời mà đi tranh chấp. Ở trước mặt Hoàng thượng ngươi phải biểu hiện mình là người có phẩm cách và khí độ. Chỉ cần ngươi có hài tử thì ngày lành sẽ tới, nhất thời không được nuôi đứa nhỏ cũng không sao, phần vị có thể từ từ thăng lên được, sớm muộn gì con cũng sẽ là của mình."

Mạnh Lương viện cảm kích nói: "Tạ nương nương dạy bảo, tần thiếp sẽ khắc cốt ghi tâm những lời này."

Hoa Thường sờ khuôn mặt nhỏ của Mạnh Lương viện, cười nói: "Trở về điều dưỡng thân thể cho thật tốt đi, cũng đừng buồn nữa."

Mạnh Lương viện khẽ cười, ôn nhu nói: "Vâng, tần thiếp cáo lui."

Thấy Mạnh Lương viện đi rồi, Lan Chi mới khẽ nói: "Vì sao nương nương đối xử tốt với Mạnh Lương viện như vậy?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu: "Nàng ta là người trong cung của bổn cung, vinh nhục cả đời đều không thể thoát khỏi bổn cung, so với Thục phi, Ôn Tân thì nàng ta càng là đồng minh vững chắc, đồng thời cũng là người dưới trướng của ta."

Hoa Thường cười nói: "Huống chi bổn cung có dự cảm Mạnh Lương viện chắc chắn sẽ có thai..."

Lan Chi cả kinh nói: "Nhưng Thái y còn chưa chẩn đoán ra được..."

Hoa Thường lắc đầu cười: "Có con thì sẽ có địa vị và cũng có một kim bài miễn tử. Phi tần không con chung quy cũng không thể tạo ra sóng gió lớn gì. Nhất thời được sủng ái thì đã sao, tới lúc tuổi già cũng sẽ phải sống một cuộc đời thê lương mà thôi."

Lan Chi nghe được lời này, cũng không nghĩ tới Mạnh Lương viện nữa, vội vã khuyên nhủ: "Nếu nương nương biết đạo lý này, vì sao người không cố gắng giữ Hoàng thượng, nắm chặt việc hoà thai một tiểu Hoàng tử, nò tỷ thật sự lo lắng."

Hoa Thường bắt đầu dĩ cười nói: "Ngươi là đứa bé lanh lợi, bổn cung đều có tính toán rồi, bây giờ hãy dưỡng thân thể trước đã."

Một nữ nhân dù có tốt như thế nào thì nam nhân cũng sẽ chán.

Khiến một nam nhân không quên người cũng không chán người, đây mới là chuyện đúng mực, mà vừa khéo đó lại là tình cảnh của Hoa Thường!

Thượng Dương cung, thiên điện.

Mạnh Lương viện trở về điện của mình, vỗ vổ ngực, mấy tiểu cung nữ ra nghênh đón, cời áo choàng trên người Mạnh Lương viện xuống, hành lễ nói "Chủ tử đã trở lại?"

Mạnh Lương viện trầm mặc gật đầu, tiểu cung nữ đỡ tay nàng ngồi lên nhuyễn塌.

Cung nữ Ngọc Lan cầm chén trà tới bên người nàng, hành lễ nói: "Chủ tử uống một ngụm trà, nghỉ ngơi một lát đã."

Mạnh Lương viện tiếp nhận chén trà từ cung nữ, chậm rãi uống mấy ngụm, sau đó khẽ nói: "Ta ở chỗ Kỳ Phi nương nương nghe được Tô Tiểu nghi có thai."

Tay Ngọc Lan cầm khay mà run run nói: "Nương nương, Tô Tiểu nghi kia..."

Mạnh Lương viện không biểu hiện gì, mở miệng nói: "Ta chưa vừa lòng với tình trạng hiện tại. Ở trong cung lúc nào cũng nom nớp lo sợ, cầu mong có thể bình thân mà sống qua ngày. Chỉ là ta không hại người mà người lại hại ta, hoạ từ trên trời giáng xuống. Nếu ta là sủng phi của bệ hạ, Tô thị kia dám buộc tội phụ thân ta sao?"

Ngọc Lan sốt ruột nói: "Hiện giờ Tô Tiểu nghi mang thai, khí thế sẽ càng kiêu ngạo. Chủ tử, chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Mà Kỳ Phi nương nương bên kia nói như thế nào ạ?"

Mạnh Lương viện lắc đầu thấp giọng nói: "Kỳ Phi nương nương là nhân vật nào, ở trong mắt nương nương Tô Tiểu nghi chỉ giống như con kiến, căn bản không đáng để lo lắng. Huống chi phẩm hạnh của nương nương thì người cũng biết, nàng ấy sẽ không hại Tô Tiểu nghi. Nương nương hiền đức, nhưng ta chỉ là phạm nhân, trong lòng có khúc mắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng ta..."

Ngọc Lan lo lắng: "Nhưng hiện giờ Tô Tiểu nghi đang mang thai, chỉ sợ không dễ đựng tới nàng ta được."

Mạnh Lương viện chậm rãi nắm chặt tay, thấp giọng nói: "Biện pháp không phải là không có, cái thai của Tô Tiểu nghi cũng không phải là phòng thủ kiên cố."

Bạn đang đọc truyện *Tir Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thuở Hoa

Edit: Nguyệt Đêc phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vị Ương cung, tiệc rượu thưởng hoa.

Hoàng hậu mặc một thân váy áo dài bằng gấm đỏ tươi ánh vàng kim có thêu hai đóa hoa hải đường lay động trong gió xuân, càng tương đắc ích chương [1] với một vườn đầy hoa hải đường, khoan thai, cao quý, hoa lệ khó nói nên lời.

[1] Tương đắc ích chương (相得益彰): bổ sung lẫn nhau, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

"Các vị tỷ muội đều đến đây ngắm hoa, cho bổn cung thể diện này, tất nhiên trong lòng bổn cung rất vui vẻ. Mọi người cũng đừng câu nệ, chẳng qua chỉ là thưởng thức mà thôi, không cần chú trọng nhiều quá." Hoàng hậu ngồi trên ghế đá, cười ung dung, đoan trang tao nhã.

"Vâng." Các vị phi tần oanh oanh yến yến hành lễ trả lời.

Bởi vì là tiệc rượu thưởng hoa nên không cần phải chú trọng quy củ. Chúng phi tần mỗi người đều ngồi cùng một chỗ với người mà mình thân quen, hoặc là ngắm hoa uống rượu, hoặc là nói cười vui đùa, dường như chẳng phân biệt trật tự rõ ràng giữa các phân vị nữa.

Hoa Thường dẫn Mạnh Lương viện ngồi cùng chỗ với Thục phi và Ôn Tân. Mạnh Lương viện đứng lên cầm bầu rượu rót một ly cho Hoa Thường. Thục phi và Ôn Tân, khẽ cười dịu dàng.

Thục phi cầm bầu rượu bằng bạch ngọc hình hoa sen trên bàn đá lên, khẽ miệng có vài phần ý cười nhàn nhạt, lên tiếng nói: "Một bầu rượu bình thường trong cung của Hoàng hậu nương nương cũng tinh xảo đến như vậy, thật khiến cho người khác hâm mộ."

Hoa Thường cầm chung rượu màu bạc có khắc hoa văn cánh sen sáng bóng lên, nhấp một ngụm rượu trái cây màu đỏ trong đó, sau đó nhẹ giọng nói: "Hôm nay trời trong gió mát, thời tiết thật ấm áp, tâm tình Thục phi tỷ tỷ nên thoải mái mới phải, cả sân vườn đầy hoa kia, tỷ thích đóa hoa nào?"

Thục phi ôn nhu cười nói: "Ta thích mẫu đơn, người xem, Hoàng hậu nương nương sớm đã cài ở trên đầu rồi."

Hoa Thường biết trong lòng Thục phi không vui, khẽ mỉm cười một cái, cũng không nói chuyện nữa.

Ôn Tân nhìn hoa ngọc lan trắng ở phía xa, mở miệng nói: "Ta lại cực kỳ thích hoa ngọc lan, các tỷ tỷ nghỉ ngơi trước, ta qua bên kia ngắm một chút." Dứt lời, Ôn Tân liền hào hứng nâng váy đi ngắm hoa ngọc lan trắng.

Hoa Thường tươi cười ôn hòa: "Ôn muội muội là người tao nhã lịch sự, rất hợp với hoa ngọc lan trắng."

Thục phi gật đầu một cái: "Tuổi nàng vẫn còn nhỏ, vẫn còn tính tình trẻ con."

Mạnh Lương viện vẫn cúi thấp đầu, lúc này lên tiếng nói: "Ồn tý tý là tốt nhất rồi, người nhìn một chút vị ở Giảng Văn hiền kia đi."

Hoa Thường và Thục phi đều quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Tô Tiểu nghi, nhưng phát hiện vị Tô Tiểu nghi hiện đang mang thai kia, sắc mặt tái nhợt đang nằm nớ đi theo sau kmg Hoàng hậu, trong tay cầm mấy đóa hoa mẫu đơn và hải đường, nhìn nọt đáng lên kỳ lạ

Thục phi kinh thường hừ một tiếng, dôi mắt sang chỗ khác.

Hoa Thường cũng không nói gì, chỉ khẽ thờ dài một cái: "Ta vốn rất thích hoa hải đường."

Thục phi nhường đôi lông mày thanh tú lên, dịu dàng nói: "Trong vườn này nhiều nhất chính là hoa hải đường, luận về phú quý đại khí thì không bằng mẫu đơn, luận về thanh lệ tao nhã thì không bằng ngọc lan, còn luận về phẩm cách tú lệ thì son trà lại hơn hẳn một bậc, sao muội muội lại thích vậy?"

Hoa Thường lắc đầu cười nhạt, khẽ nói: "Hoa đều xinh đẹp, chẳng qua con người trao cho nó quá nhiều ý nghĩa và gông xiềng."

Thục phi khẽ cười: "Muội muội cũng là người lịch sự tao nhã, tỷ tỷ không bằng."

Mạnh Lương viện đứng dậy hành lễ cười nói: "Ta đi hái một đóa hải đường đẹp nhất cho nương nương."

Hoa Thường thấy Mạnh Lương viện xoay người đi vào trong bụi hoa tìm tìm, chỉ bắt đắc dĩ cười nói: "Đứa nhỏ này cũng rất thành thật."

Thục phi nhiu mày nói: "Mạnh Lương viện là người không tồi, tuy là tiểu gia bích ngọc [2], nhưng mà tiến thoái thỏa đáng. Huống chi, đương nhiên muội muội xứng với đóa hải đường đẹp nhất."

[2]: Tiểu gia bích ngọc (小家碧玉): là một thành ngữ Trung Quốc. Thời xưa dùng để chỉ cô gái xinh đẹp có xuất thân bình thường.

Hoa Thường cúi đầu cười yếu ớt: "Tỷ khen sai rồi."

Hai người đang nói chuyện, bên cạnh lại vang lên giọng nói ôn nhu của Lục Tần: "Lời của Tô Tiểu nghi sai rồi, mẫu đơn quốc sắc thiên hương, đương nhiên là rất hợp với Hoàng hậu nương nương. Nhưng hôm nay là tiệc rượu thưởng hoa, ai cũng có thể cài hoa mẫu đơn, đầu phải chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương."

Hoa Thường nghe vậy quay đầu nhìn sang, thấy Lục Tần đang đứng đoan trang, vẻ mặt nhu hòa, còn Tô Tiểu nghi thì hơi cắn môi, vẻ mặt bực bội.

Trịnh Phi đứng dậy, chỉ thấy nàng mặc một thân cung trang màu trắng thuần như ánh trăng, thêu mẫu đơn đỏ, trên đầu cài một đóa mẫu đơn long lẫy. Lời nói của Trịnh Phi từ trước đến nay luôn sắc bén: "Chẳng qua bốn cung chỉ ngắt một đóa mẫu đơn cài lên đầu, lại bị người khác cắn không buông. Người biết chuyện thì cho rằng Tô Tiểu nghi thật sự cung kính không ngót với Hoàng hậu. Còn người không biết chuyện nhìn vào sẽ tưởng rằng Tô Tiểu nghi mới là Hoàng hậu đấy, người quân quá nhiều rồi đó."

Tô Tiểu nghi bị Trịnh Phi nói như vậy, sắc mặt tái nhợt, hơi nhìn người nói: "Tân thiếp thật sự không có ý này, chỉ là Hoàng hậu nương nương bảo tân thiếp hái một đóa hoa mẫu đơn đến cho người. Trước đó tân thiếp và Lục Tần nương nương đều nhìn trúng đóa mẫu đơn này, nhưng Lục Tần nương nương lại bắt nguì đoạt lấy, đáng cho Trịnh Phi nương nương. Tân thiếp nhất thời tức giận, nên mới nói như vậy."

Hoa Thường phòng chừng đã hiểu rõ sự tình, nhưng trong chuyện này, rốt cuộc ai mới là người tác quái đây? Lục Tần lại không giống như người đi gây chuyện.

Trịnh Phi quay đầu nhìn Lục Tần mặt thần trang phục thanh nhã đơn giản, chậm rãi nói: "Lục Tần muội muội, sự tình có giống như những gì nàng ta nói hay không?"

Lục Tần phúc thân, nhẹ giọng nói: "Hồi nương nương, tân thiếp và Tô Tiểu nghi đều nhìn trúng đóa mẫu đơn kia. Tô Tiểu nghi đang mang long thai, không hành lễ với tân thiếp thì thôi, còn mở miệng nói khoác mà không biết ngượng. Nàng ta nói trừ Hoàng hậu nương nương ra, không còn ai xứng để cài mẫu đơn. Trong lòng tân thiếp tức giận, nên mới đoạt lấy đóa mẫu đơn kia."

Ánh mắt Trịnh Phi trầm xuống, sau đó quay đầu nhìn Tô Tiểu nghi, âm dương quái khí [3] nói: "Uy phong của Tô Tiểu nghi thật lớn, sao nào, bốn cung không xứng cài mẫu đơn sao?"

[3]: Âm dương quái khí (陰陽怪氣): cổ quái, kỳ quặc, làm cho người ta không biết đầu mà đoán định.

Sắc mặt Tô Tiểu nghi đỏ bừng, cắn răng phúc thân nói: "Tân thiếp biết sai rồi."

Trịnh Phi hừ lạnh một tiếng, không muốn nói với Tô Tiểu nghi nữa, xoay người ngồi lại vị trí của mình, tiếp tục cười nói với Lục Tần và Thẩm Quý nhân.

Tô Tiểu nghi cắn cắn môi, xoay người đi hái đóa hoa khác.

Hoa Thường hơi cau mày, hỏi Thục phi: "Thái y nói thai tượng của Tô Tiểu nghi có điểm bất ổn, nghỉ ngơi chỉ mới hơn một tháng, sao hôm nay lại chăm đi dạo như vậy?"

Thục phi khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói: "Cái thai này của Tô Tiểu nghi cũng đã hơn bốn tháng rồi, Thái y nói vẫn chưa ổn, nhưng cũng nói hoạt động nhiều sẽ có khởi sắc, Hoàng thượng cũng ân chuẩn cho nàng ta ra vào Ngự hoa viên, ngày ngày đều dẫn vài chục người đi theo."

Hoa Thường gật đầu một cái, sau đó nói: "Ngược lại, ta thấy tính khí của Trịnh Phi tỷ tốt hơn trước rất nhiều. Hôm nay cũng không tức tối, nếu như trước đây nhất định là đã nổi giận rồi."

Thục phi khẽ cười, nói: "Trịnh Phi cảm thấy nói chuyện với Tô Tiểu nghi sẽ làm bẩn miệng. Huống chi, dù sao bây giờ Tô Tiểu nghi đang mang long thai, ai cũng phải nhường nàng ta nấy phần."

Hoa Thường khẽ nhường mí, khẽ sát vào tai Thục phi, thấp giọng nói: "Nghe nói Hoàng thượng còn định nâng phần vị cho Tô Tiểu nghi."

Thục phi chấn động một cái, quay đầu nhìn Hoa Thường: "Hoàng thượng nói à?"

Hoa Thường không thể không gật đầu: "Ước chừng thai của Tô Tiểu nghi đã yên ổn, nhưng mà đến khi sinh chắc sẽ có chút khó khăn, cho nên Hoàng thượng có ý tấn vị cho nàng ta, dù sao đây cũng là thông lệ."

Căm ghét trong mắt Thục phi càng thêm nồng đậm, cắn răng hừ một tiếng: "Quả thật mang thai được tấn vị là thông lệ, nhưng Tô Tiểu nghi có thân phận gì, nàng ta xứng sao? Bốn cung sinh tửu Công chúa không phải vẫn còn ở vị trí của Tứ phi hay sao?"

Hoa Thường ôn nhu khuyên nhủ: "Thân phận tỷ tỷ cao quý, so sánh với Tô Tiểu nghi kia làm gì? Huống chi, tỷ tỷ đã ở hàng Tứ phi, mang thai tấn vị, sinh con tấn vị, vậy thì không phải sẽ thành Hoàng Quý phi sao."

Thục phi phi cười một tiếng, mở miệng nói: "Đời này ta không có hy vọng làm Hoàng Quý phi nữa. Ta à, nếu không có tư lịch, chịu đựng thêm mười năm nữa thì Quý phi cũng đủ thỏa mãn rồi. Hoặc là, sinh lại một Hoàng tử, có lẽ mới có thể được vị trí Quý phi."

Hoa Thường cười nhạt, khẽ nói: "Quý phi là cực kỳ vinh sủng rồi, bây giờ tỷ tỷ ở vị trí Tứ phi cũng đã khiến cho rất nhiều người hâm mộ."

Thục phi thờ dài xa xăm, nhẹ giọng nói: "Muội và ta đều như nhau, Quý phi là ghế cao nhất. Hoàng Quý phi chính là vinh dự sau khi chết mới có thể được truy phong."

Hoàng Quý phi giống như phó Hậu, nếu như Hoàng hậu còn tại thế thì không phong Hoàng Quý phi.

Hoa Thường cảm thấy có chút chua xót trong lòng, chung quy các nàng vẫn chỉ là thiếp mà thôi.

"Hôm nay là tiệc rượu thưởng hoa, tâm tình phải nên cởi mở, vui vẻ mới đúng, đừng nghĩ đến những chuyện này nữa." Hoa Thường gượng cười, nhẹ giọng nói.

Thục phi cũng theo đó mà cười, gật đầu một cái.

Chỉ chốc lát sau, lại nghe một trận âm thanh huyền ảo truyền đến, Hoa Thường có chút không kiên nhẫn nhiu mày, sao hôm nay lại có nhiều chuyện như vậy?

Hoa Thường vừa quay đầu, đã nhìn thấy Mạnh Lương viện và Tô Tiểu nghi tranh luận không ngừng. Hoa Thường đứng dậy đi tới, mở miệng nói: "Mạnh Lương viện, chuyện này là thế nào?"

Mạnh Lương viện thấy Hoa Thường tới, nom nớp lo sợ phúc thân hành lễ, thấp giọng trả lời: "Tân thiếp tìm thật lâu mới thấy được một đóa hải đường rủ tơ vò cùng xinh đẹp, vừa định hái cho nương nương, lại bị Tô Tiểu nghi ngăn cản, nói muốn dâng tặng cho Hoàng hậu nương nương, vậy nên tân thiếp mới có chút tranh luận với Tô Tiểu nghi."

Thục phi vuốt ve bông hoa cài đầu được khám đã quý màu đỏ, đáng người như mỵ, lên tiếng nói: "Mới vừa rồi Tô Tiểu nghi còn hái mẫu đơn cho Hoàng hậu, bây giờ lại đổi thành hải đường, chẳng lẽ người thấy Kỳ Phi muội muội là người dễ bị bắt nạt hay sao?" Mặc dù thanh âm của Thục phi mềm mại ôn nhu, nhưng ai cũng biết Thục phi là người không dễ đụng đến.

Hoa Thường đứng một bên, cũng không lên tiếng, mà nhìn Mạnh Lương viện đang cúi đầu. Trực giác nói cho nàng biết, sự việc cướp hoa hôm nay nhất định có liên quan đến Mạnh Lương viện. Nếu không vì sao lại trùng hợp như thế, Tô Tiểu nghi không ngờ, sẽ không cố ý va chạm với những phi tần có phần vị cao như Trịnh Phi và nàng.

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thục phi tỷ tỷ đừng nóng giận, chuyện cũng không có gì lớn, chẳng qua chỉ là một đóa hải đường mà thôi, nếu làm tổn hại đến tình cảm tỷ muội hậu cung thì quả thật không đáng."

Sau đó Hoa Thường quay đầu nói với Tô Tiểu nghi: "Đóa hải đường này người cứ hái đi, tâm ý của người ở đây, nhất định Hoàng hậu nương nương sẽ vui vẻ."

Tô Tiểu nghi cắn chặt môi, phúc thân nói: "Tạ Kỳ Phi nương nương."

Ánh mắt Mạnh Lương viện tối sầm, nhưng cũng ngoan ngoãn đứng sau lưng Hoa Thường.

Dường như Thực phi có cảm giác, ánh mắt Tô Tiểu nghi và Mạnh Lương viện qua lại trên người nhau.

Hoàng hậu từ xa đi tới, thấy mọi người đã tán ra hết, cũng không hỏi nhiều.

Hoa Thường phúc thân với Hoàng hậu, Hoàng hậu cười ung dung: "Kỳ Phi muội muội đa lễ rồi."

Về mặt Hoàng hậu gần gũi nhu hòa, lên tiếng nói: "Đúng lúc có chuyện nói với muội, ít ngày nữa Thế tử Kính vương sẽ vào cung, Kỳ Phi muội muội chuẩn bị đi."

Hoa Thường cúi đầu nói: "Vâng, tạ Hoàng hậu nương nương nhắc nhở."

Hoàng hậu khoát tay một cái: "Có gì đáng để tạ ơn đâu chứ. Nếu như chỗ của muội có thiếu thứ gì, thì cứ đến nói với bốn cung."

Hoa Thường cười trả lời: "Cũng không thiếu gì cả, đã sớm chuẩn bị xong, nhờ Thái hậu và Hoàng hậu nương nương chiếu cố, tất cả đều ổn thoả rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thế Tử Vào Cung

Edit: Nguyệt Đêc phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sau khi tiệc rượu thưởng hoa kết thúc, Hoa Thường dẫn Mạnh Lương viện về Thượng Dương cung.

Vài tiểu cung nữ bưng mấy chậu hoa có quý hiếm, cẩn thận đặt lên bệ cửa sổ trong nội điện, các cung nữ chuyên lo liệu hoa cỏ đang chú tâm chăm sóc.

Hoa Thường ngồi trên nhuyễn tháp, Mạnh Lương viện cúi đầu đứng trước mặt Hoa Thường, không dám nói câu nào.

"Tất cả làm xong rồi thì lui xuống hết đi." Hoa Thường thích yên tĩnh, mặc dù cung nữ trong điện rất nhiều nhưng hầu hết thời gian đều đứng như cái cọc gỗ, miệng không nói, tai không nghe. Hôm nay bởi vì di chuyển các chậu hoa cỏ nên có chút hỗn loạn, Hoa Thường có phần không thích ứng được.

Các tiểu cung nữ kính cẩn hành lễ: "Vâng, nô tỳ cáo lui."

Hoa Thường thấy tất cả cung nữ đã lui ra hết, mới khẽ nhủ thầm, đưa tay chống lên trán, hộ giáp của ngón giữa và ngón áp út vừa nhọn vừa dài, khiến cho người khác cảm thấy có một loại uy nghi dè dặt.

Mạnh Lương viện vẫn cúi đầu thật sâu, sau đó co ro thấp giọng nói: "Tần thiếp biết sai rồi, mong nương nương bớt giận."

Hoa Thường híp mắt lại, ánh mắt tàn ra, lên tiếng nói: "Sai ở chỗ nào?"

Mạnh Lương viện cẩn môi nói: "Tần thiếp không nên không nghe lời nương nương dạy bảo, làm khó dễ Tô Tiểu nghi."

Hoa Thường nhắm mắt, lạnh giọng nói: "Bốn cung không hỏi rồi cuộc người đã làm cái gì, có nhân mạch và người quan hệ qua lại là chuyện tốt, bốn cung cũng không muốn can thiệp nhiều. Thế nhưng người nên nhớ, người là người của Thượng Dương cung, người làm cái gì, không chỉ đại biểu cho người, mà còn dính lu đến bốn cung."

Mạnh Lương viện quý xuống đất, khấu đầu nhận sai: "Tần thiếp biết rồi, nương nương bớt giận."

Sắc mặt Hoa Thường không thay đổi, lên tiếng nói: "Người mới có bao nhiêu tuổi, chút tâm tư đó của người thì qua mặt được ai? Cho dù có làm không chế vào đâu được thì thế nào? Bốn cung có thể cảm giác được chuyện tranh giành hoa cỏ liên quan tới người, thì người khác cũng có thể cảm giác được! Không cần chứng cứ, người có hiểu hay không?"

Cuối cùng Mạnh Lương viện cũng rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Vâng, là tần thiếp ngu dốt."

Hoa Thường có vài phần ý nghĩ chi tiết nên rất không thành tháp, quở trách: "Bốn cung là nương nương chủ vị của người, người phạm sai lầm, bốn cung có quyền trừng phạt người. Sau khi người trở về, cũng đứng ra ngoài, chếp một bàn "Nữ tặc" và "Nữ giới" rồi hằng nói tiếp."

Mạnh Lương viện khấu đầu thật sâu: "Vâng, thưa nương nương."

Mạnh Lương viện lệ lưng bước đi, Lan Chi tiến lên hạ bái vai Hoa Thường xuống, sau đó thấp giọng nói: "Nương nương, không nghĩ Mạnh Lương viện lại là một người có tâm kế như vậy. Chuyện hôm nay đúng là làm không chế vào đâu được, bản thân nàng ta và Tô Tiểu nghi tranh hoa thì bình thường dễ hiểu, nhưng trước đó làm sao nàng ta có thể khiến cho Lục Tân và Tô Tiểu nghi cãi nhau chứ? Mạnh Lương viện thật là có năng lực."

Hoa Thường nhìn Lan Chi một cái, sau đó thản nhiên nói: "Mỗi người đều có bí mật. Hôm nay bốn cung khiển trách Mạnh Lương viện, Mạnh Lương viện cũng sẽ không ghi hận. Nhưng nếu tra hỏi rõ nguồn gốc, truy cứu làm thế nào mà sự tình được hoàn thành, vậy thì e là Mạnh Lương viện sẽ có khúc mắc trong lòng, làm việc phải phân tích, cần nhắc có chừng mực."

Lan Chi gật đầu thừa vâng, sau đó nhẹ giọng nói: "Nương nương, nhưng Mạnh Lương viện không nghe theo sự giáo huấn của người, vẫn cứ đi tìm Tô Tiểu nghi gây rắc rối, là bản thân nàng ta không biết điều, sao người phải vất vả che chở cho nàng ta làm gì?"

Hoa Thường lắc đầu nói: "Bốn cung vẫn luôn đứng vững là bởi vì bốn cung nắm chắc phần thắng. Cứ coi như cho Tô Tiểu nghi thêm hai mươi năm nữa thì nàng ta cũng không thể vượt qua bốn cung. Nhưng mà Mạnh Lương viện thì không như vậy, cho dù tương lai biết mình có thể tốt hơn Tô Tiểu nghi rất nhiều, nhưng bây giờ phân vị thấp, đương nhiên tâm trạng không yên, thù mới hận cũ, không thể dễ dàng bỏ qua."

Lan Chi bừng tỉnh gật đầu, thấp giọng nói: "Nương nương căm tức Mạnh Lương viện là để cho Mạnh Lương viện hạ hỏa, suy nghĩ thấu đáo sao?"

Hoa Thường gật đầu một cái, cười nhạt nói: "Chi có người bình tĩnh mới có tư cách giành được thắng lợi."

Ba ngày sau.

Thượng Dương cung nghênh đón một vị chủ nhân mới - Thế tử Kính vương Trần Cát.

"Nhĩ thân tham kiến mẫu phi, cung chúc mẫu phi vạn phúc kim an." Trần Cát cung kính quý xuống, hành đại lễ.

Hoa Thường mặc cung trang nghiêm chỉnh, gương mặt đầy ôn nhu, nhỏ giọng nói: "Miễn lễ."

Năm nay Thế tử Kính vương Trần Cát chưa đến sáu tuổi, mặc một thân trang phục bằng gấm màu xanh lam dệt hoa văn hình tròn màu tím đậm, dưới chân đi đôi giày nhỏ được làm bằng da dê đính viên vàng. Đầu tóc được chải rất chỉnh tề, trên đầu còn đội mũ bằng vàng ròng đính ngọc màu xanh biển, nhìn có vẻ thấp hơn những đứa trẻ của gia đình bình thường một chút, nhưng mà ni thanh thực tú, là một đứa trẻ thanh thuần.

Hoa Thường vẫy tay với hài tử phía dưới, cười nói: "Lại đây."

Hài tử nhỏ bé cẩn trọng đi đến bên người Hoa Thường, gọi một tiếng mẫu phi thật nhỏ, lộ vẻ không tự nhiên.

Hoa Thường kéo tay tiểu hài tử, cười lên tiếng: "Sau này nơi đây chính là nhà của con, cũng không cần phải cẩn trọng quá mức, có gì thiếu sót cứ nói với mẫu phi một tiếng."

Trần Cát cúi đầu đáp: "Vâng, nhi thần tạ ơn mẫu phi."

Hoa Thường nhìn ra đứa nhỏ này ở nhà nhất định đã được dạy dỗ rất tốt, lễ nghĩa đều không có gì sai sót. Nhưng đứa trẻ còn nhỏ, chung quy vẫn sợ người lạ, nên tinh thần căng thẳng bất an.

"Hôm nay con mới vừa vào cung, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai mẫu phi sẽ nói chuyện với con." Hoa Thường cười ôn nhu, gọi Lan Chi đến, dẫn Trần Cát tới căn phòng đã được chuẩn bị tốt cho nó.

Trần Cát tạ ơn lần nữa, rồi đi theo Lan Chi.

Thục Dược ở bên cạnh hầu hạ Hoa Thường, thấy vậy thấp giọng nói: "Thế tử Kính vương là một đứa trẻ nghe lời, nương nương có thể không cần phải quan tâm nhiều quá."

00:00 / 00:00Hoa Thường cười nói: "Tính cách hài tử không phải ngày một ngày hai là có thể nhìn ra được, cứ từ từ đi."

Thục Dược tán dương nói: "Có nương nương người dạy dỗ, thì có hài tử nào mà không tốt đâu kia chứ?"

Hoa Thường bị Thục Dược trêu, cười một tiếng, mở miệng nói: "Nếu là hài tử của bốn cung, đương nhiên bốn cung có lòng tin sẽ dạy tốt. Chẳng qua, chúng quy thì nó vẫn có phụ mẫu thân sinh. Bấy giờ bốn cung chỉ là dưỡng mẫu, nó trưởng thành thì tất nhiên có thể xuất cung trở về, chỉ mong nó thật sự ngoan ngoãn vâng lời."

Thục Dược mỉm cười nói: "Người của Kiến Chương cung đến nói tối nay Hoàng thượng sẽ tới đây."

Hoa Thường nhàu mày, nhẹ giọng nói: "Thế tử vào cung đã bài kiến qua Hoàng thượng và Hoàng hậu. Tối nay Hoàng thượng lại đến là cho Thế tử mặt mũi, xem ra ấn tượng của Hoàng thượng đối với chất tử (cháu trai) này cũng không tệ. Kính vương ở ngoài cung hẳn phải làm rất tốt, bằng không Hoàng thượng cũng sẽ không ôn hòa như vậy."

Thục Dược không dám nói chuyện, cúi đầu tỏ vẻ cung kính.

Hoa Thường tươi cười, mang theo tư vị không rõ, ngược lại trong lòng có vài phần cảm khái. Bất luận như thế nào, bấy giờ cũng coi như nặng đã trở thành mẫu thân rồi.

Màn đêm buông xuống, Hoàng thượng theo đúng hèm mà đến, thế nhưng điều khiến Hoa Thường kinh ngạc chính là Hoàng thượng không có ý muốn gặp Thế tử.

"Hôm nay Thế tử vào cung nên mệt mỏi, bây giờ đã ngủ rồi. Nếu Hoàng thượng muốn gặp Thế tử thì thân thiếp sẽ gọi nó dậy." Thanh âm Hoa Thường dịu dàng.

Hoàng đế lắc đầu một cái, vẻ mặt ôn hòa: "Không cần, sáng nay trẫm đã gặp rồi, để nó nghỉ ngơi cho khỏe mới đúng. Đêm nay trẫm tới chẳng qua là để thăm nàng một chút mà thôi."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh, cười nói: "Thân thiếp cũng không phải là đứa trẻ, sao đáng để Hoàng thượng đích thân đến thăm chứ?"

Hoàng đế lộ ra ý cười, ánh mắt thản nhiên, hơi nghiêng người khẽ sát Hoa Thường, thấp giọng nói: "Vậy hôm nay trẫm ngủ lại không được sao?"

Hoa Thường có chút lúng túng, dời ánh mắt sang chỗ khác, mỉm cười nói: "Thân thiếp có chút không quen, dường như không phải Hoàng thượng bị bệnh, thì chính là thân thiếp bị bệnh. Còn không thì là chuyện vật quán thân, cũng đã lâu Hoàng thượng không ngủ lại Thượng Dương cung rồi."

Hoàng đế lộ ra ý cười, ánh mắt thản nhiên, hơi nghiêng người khẽ sát Hoa Thường, thấp giọng nói: "Vậy hôm nay trẫm ngủ lại không được sao?"

Gò má Hoa Thường đỏ bừng, cúi đầu: "Hoàng thượng thích ngủ ở đâu thì ngủ lại ở đó, thân thiếp không thể quản được."

"Thường nhi..."

Gió xuân vừa qua, một đêm không mộng寐.

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Mạnh Lương viện cung kính ngồi trên nhuyễn tháp thấp, nhẹ nhàng dầm chân cho Hoa Thường, khẽ ngược mắt lên, ôn tồn nói: "Nương nương mới từ Vị Ương cung trở về, nên nghỉ ngơi một lát đi."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, nhìn Mạnh Lương viện nói: "Mấy ngày này, người đã suy nghĩ rõ ràng chưa?"

Mạnh Lương viện mỉm cười nói: "Nương nương muốn tốt cho tần thiếp, tần thiếp biết rõ."

Hoa Thường kéo tay Mạnh Lương viện, nhẹ giọng nói: "Đừng dầm nữa, người cũng không phải là nha hoàn. Bốn cung cấm túc người, là để người an tĩnh suy nghĩ vài ngày cho tốt, học nhẫn nại, học bình tĩnh. Chuyện Tô Tiểu nghi được tấn vị là vấn đề đồng thuận rồi, cho dù trong lòng người có oán hận như thế nào đi nữa, cũng phải chịu đựng, biết không?"

Mạnh Lương viện cắn chặt môi, thấp giọng nói: "Tần thiếp biết nương nương là vì muốn tốt cho tần thiếp, chỉ là trong lòng hiểu rõ nhưng vẫn không vượt qua được khúc mắc này."

Hoa Thường thở dài, đối với Mạnh Lương viện thật sự là vừa thương lại vừa hận, còn có vài phần đáng thương.

"Lời của bốn cung người đều xem như gió thoảng bên tai, tiệc rượu thưởng hoa ngày đó, người không nhìn ra gì sao?" Hoa Thường hơi nhượng mày nhìn Mạnh Lương viện, mở miệng nói.

Mạnh Lương viện thận trọng ngẩng đầu, không biết Hoa Thường ám chỉ điều gì: "Tần thiếp ngu độn, nương nương muốn nói điều gì?"

Hoa Thường vươn ngón tay chọc mạnh lên trán Mạnh Lương viện một cái, cá giận nói: "Có vài lời mà cũng phải nói rõ ràng ra sao? Thủ đoạn của Trịnh Phi độc ác, xem Tô Tiểu nghi như cặn bã, sao việc giành hoa lại ả nhân không nổi giận như vậy?"

Sau khi Mạnh Lương viện nghe xong, vẫn mê muội nói: "Tần thiếp không biết..."

Hoa Thường hạ thấp giọng, lạnh lùng nói: "Vậy bốn cung nói rõ cho người, Tô Tiểu nghi không thể nuôi hài tử của nàng ta được, chỉ có thể giao cho người khác mà thôi! Một khi là Hoàng tử, có ai mà không muốn kia chứ! Tô Tiểu nghi không tôn quý, nhưng đứa trẻ kia tôn quý! Bấy giờ đừng dắc tội nàng ta, bởi vì có rất nhiều người nguyện ý vì nàng ta mà ra mặt!"

Mạnh Lương viện ngây người như phỗng, lúc này mới nhớ tới lúc trước Hoa Thường đã từng nói với nàng, hài tử của Tô Tiểu nghi nhất định sẽ đổi mẫu... Vậy thì đúng rồi, trong hậu cung có rất nhiều phi tần không có con, tất cả mọi người đều muốn...

Mạnh Lương viện bình tĩnh lại, đôi môi có chút run rẩy, cất tiếng hỏi: "Nương nương, nhưng vì sao ngày đó Lục Tần lại xung đột với Tô Tiểu nghi vậy? Chẳng lẽ Lục Tần không muốn hài tử của Tô Tiểu nghi sao?"

Hoa Thường lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Mạnh Lương viện nói: "Người đừng quên, Lục Tần đã có hài tử. Dĩ nhiên, lời nói hôm nay là cấm kỵ, nhưng tình thương của Lục Tần đối với Nhị Hoàng tử sẽ không thay đổi. Trịnh Phi muốn đứa trẻ của Tô Tiểu nghi để tăng tiền cược cho địa vị của mình, nhưng Lục Tần không muốn tro mắt nhìn Nhị Hoàng tử có thêm một đối thủ cạnh tranh, chia đi sủng ái và ủng hộ của Trịnh Phi đối với nó. Đắc tội với Tô Tiểu nghi, là Lục Tần khôn khéo đấy."

Lúc này Mạnh Lương viện mới hiểu rõ, lẩm bẩm nói: "Thì ra là vậy..."

Thanh âm Hoa Thường nhàn nhạt: "Hậu cung này có rất nhiều người khôn khéo, người còn nhỏ, nếu thành thật, người khác không có lý do và động cơ để đối phó với người. Thế nhưng nếu người dấy vào dầm nước đục này, vậy thì không rút lui được nữa rồi."

Đôi môi của Mạnh Lương viện trắng bệch, ánh mắt yếu ớt nhìn Hoa Thường, co ro nói: "Tần thiếp tạ ơn nương nương dạy bảo."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Học nhẫn nại và chờ đợi, bốn cung còn ả nhân, nên người cũng đừng tự chủ trương nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Cơ

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Giảng Văn hiền.

Tô Tiểu nghi nằm trên giường, trên người mặc một bộ trung y màu hồng cánh sen, cổ tay trắng ngần như tuyết lộ ra ngoài mép giường, bên cạnh có một Thái y đầu đã bạc trắng đang quỳ bắt mạch.

Hoàng đế chỉ mặc thường phục, nhìn Thái y hỏi: "Sức khỏe Tô Tiểu nghi như thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?"

Sau khi bắt mạch xong, Thái y cau mày quay lại trả lời với Hoàng đế: "Mạch tượng của Tô Tiểu nghi vẫn còn có chút hỗn loạn, nhưng thai vẫn tốt, xem ra thai nhi rất bình an."

Thái y vừa dứt lời, trên mặt Hoàng đế và Tô Tiểu nghi đều hiện lên vẻ vui mừng, sắc mặt tái nhợt của Tô Tiểu nghi cũng lộ ra nụ cười xinh đẹp, nhưng trong mắt lại rung rung lệ, khẽ nói: "Ông trời phù hộ."

Hoàng đế đứng dậy vỗ vỗ bả vai của Tô Tiểu nghi, an ủi nói: "Trẫm cũng đã nói là sẽ không có việc gì mà. Trong bụng của nàng đang mang là Hoàng tử của trẫm, chắc chắn sẽ có tổ tiên phù hộ, nhất định sẽ bình an khỏe mạnh."

Nụ cười của Tô Tiểu nghi càng tươi tắn hơn, như vừa trút được gánh nặng, đầu nhẹ nhàng dựa vào người của Hoàng đế, thanh âm ngập tràn hy vọng: "Hoàng thượng, tần thiếp thật sự rất vui vẻ, con của chúng ta nhất định sẽ bình an ra đời phải không?"

Hoàng đế cũng nở nụ cười, dù có nói như thế nào, đứa nhỏ không có việc gì là tốt nhất.

Lão Thái y đứng bên cạnh, nét mặt có chút nghi hoặc, mạch tượng của Tô Tiểu nghi vẫn có chút kỳ lạ, nhưng mặc kệ nói như thế nào, thắc mắc này vẫn cứ nên giữ trong bụng là tốt hơn.

Đến buổi trưa, Hoàng đế lưu lại Giảng Văn hiền dùng bữa, sau khi Tô Tiểu nghi được Thái y chẩn mạch xong, tinh thần cũng tốt lên vài phần, ngồi bên cạnh Hoàng đế có phần xứng với câu trai tài gái sắc.

Hoàng đế dùng bữa qua loa, sau đó bỏ đĩa bạc trong tay xuống, mở miệng nói: "Trẫm nghĩ nàng cũng nên thăng vị, dù sao cũng mang thai, đã có khác biệt."

Lúc trước không có nhắc đến thăng vị, cũng là vì thai tượng luôn bất ổn. Nếu được thăng vị, sau đó lại sinh non, vậy thì không phải là hỷ sự. Bây giờ thai nhi đã an ổn, nên Hoàng đế cũng nhắc lại chuyện này.

Mặt Tô Tiểu nghi đỏ bừng, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Tần thiếp có tài đức gì chứ, có thể vì Hoàng thượng mà mang long tự đã là sự vinh sùng lớn nhất đối với tần thiếp rồi, tần thiếp không dám hy vọng xa vời quá nhiều."

Hoàng đế ôn nhu cười nói: "Mang thai được thăng vị là chuyện theo lệ thường, nàng cũng không cần quá sợ hãi."

Tô Tiểu nghi ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn y lại, thật xinh đẹp.

Hoàng đế cũng cảm thấy tâm trạng vui vẻ, mở miệng nói: "Tiểu nghi là Tông Thất phẩm, thăng vị lên chính là Chính Thất phẩm Lương nghi và Lương viện. Vừa lúc trong cung đang trống vị trí Lương nghi, thăng vị cho nàng trở thành Lương nghi thì như thế nào?"

Khỏe miệng Tô Tiểu nghi nâng lên, cười miễn cưỡng: "Đều rất tốt, tần thiếp rất vui mừng."

Hoàng đế nhìn bộ dáng cười miễn cưỡng của Tô Tiểu nghi, ôm bà vai của nàng, thấp giọng nói: "Làm sao vậy, tại sao lại đột nhiên không vui, là do cảm thấy làm Lương nghi không tốt sao?"

Tô Tiểu nghi vội vàng lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, khẽ nói: "Sao tần thiếp dám có ý bất kính như vậy, chỉ có điều nghe thấy Lương nghi, Lương viện thì trong lòng có chút chua xót, tần thiếp xuất thân từ Nhạc phủ... Không được xem là một nữ tử lương gia [1]."

[1] Lương gia (良家): Nhà thanh bạch trong sạch.

Nhắc đến điều này, Tô Tiểu nghi đã như hoa lê đài vũ, khác không thành tiếng.

Hoàng đế nghe lời, cũng nghĩ đến vụ án, thăm thử dài, an ủi nói: "Đừng khóc, thân thể nàng luôn yếu đuối, nếu như lại buồn phiền quá độ, đối với hài tử không tốt. Huống chi, nàng là phi tần của trẫm, sao lại không được xem là nữ tử lương gia, ai dám ở sau lưng trẫm nói bậy, trẫm liền trị tội người đó."

Tô Tiểu nghi vội vàng lấy khăn tay lau lưng tung lên mặt, cười nói: "Tần thiếp lỗi rồi."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Tiểu nghi, hạ giọng an ủi: "Đừng đau lòng, vậy chúng ta không cần Lương nghi, chúng ta bỏ qua cái này, lên một bậc thành Tông Lục phẩm Cơ, phong nàng là Cơ được không?"

Tô Tiểu nghi sợ hãi lắc đầu: "Tần thiếp không dám, được phong vượt bậc không phải là phi tần hiền lương."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Sao lại không hiền lương, cứ quyết định như vậy đi, buổi tối trẫm sẽ nói qua với Hoàng hậu, ngày mai sẽ có thánh chỉ ban ra."

Tô Tiểu nghi cảm động, hai mắt đầm lệ rung rung, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Đường thân thế cho thật tốt mới là điều quan trọng nhất, đừng quan tâm người khác nghĩ gì nữa." Hoàng đế cười, thấp giọng an ủi.

"Vâng." Tô Tiểu nghi cúi thấp đầu trả lời, lộ ra vùng cổ trắng như tuyết, tinh tế và xinh đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Dương cung.

Hoa Thường và Mạnh Lương viện vừa từ Vị Ương cung thỉnh an trở về, cả người Mạnh Lương viện đều lộ vẻ hoảng hốt, suýt chút nữa thì vấp phải ngạch cửa cao, may mà có cung nữ nhanh nhẹn tinh mắt đứng lúc đỡ được.

"Tần thiếp thất thố." Mạnh Lương viện hành lễ, cúi đầu thỉnh tội với phía Hoa Thường.

Hoa Thường thờ dài, lúc này quả thật không biết nên nói gì cho phải, nói nhiều thì nàng cũng thấy phiền, chỉ xua xua tay nói: "Người quay trở về đi, bản cung thấy sắc mặt của người không được tốt lắm, có thể là trong người không khỏe, nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt đi."

Mạnh Lương viện trầm mặc, nhìn người hành lễ, cô đơn quay người rời đi.00:00 / 00:00Cả cung nữ hầu hạ Hoa Thường thay cung trang, mặc lại thường phục, gỡ bỏ những trang sức công kênh xuống.

Giường trong điện của Hoa Thường đã được đổi thành loại gỗ từ đàn, chạm khắc hoa mai. Hoa Thường thường xuyên nghỉ ngơi trên giường, vẫn là Thuộc Dục có mắt nhìn, vội vàng lấy gối mềm được ướp từ mười loại hương hoa cho Hoa Thường dựa vào.

Lan Chi đứng bên cạnh hầu hạ, nhìn Hoa Thường nửa nhắm nửa mở mắt, bộ dáng như sắp ngủ, liền nhanh tay nhẹ chân đóng tất cả các cửa sổ lại.

Hoa Thường lắc đầu nói: "Bản cung không muốn ngủ, mở cửa sổ ra đi, không khí đầu xuân rất tốt."

Lan Chi hành lễ, lại mở cửa sổ ra, nhưng chỉ mở ra khe hở nhỏ: "Hôm nay gió có chút lớn, nên mở một chút thôi."

Hoa Thường gật gật đầu, ý bảo không sao.

Lan Chi trở về bên cạnh Hoa Thường, thấp giọng nói: "Tô Tiểu nghi được thăng vị trở thành Tô Cơ, sự sùng ái của Hoàng thượng đối với nàng ta đúng là có chút không bình thường, nhìn lại Mạnh Lương viện cũng thật là đáng thương."

Hoa Thường hơi nhíu mày: "Đáng thương ở chỗ nào? Hoàng thượng sùng ái nữ nhân khác thì nàng ta liền trở thành người đáng thương? Chính bản thân nàng ta không xoay chuyển được tình thế, thì không ai giúp được nàng ta."

Lan Chi bùng lên chung trà, khẽ nói: "Nuơng nuơng dùng trà. Theo nô tỳ thấy, tâm tư của Tô Cơ rất thâm sâu, có thể khiến Hoàng thượng tán phong vượt bậc, không thể xem thường. Huống chi một bậc này lại vừa vận dè lên đầu Mạnh Lương viện, cũng khó trách sắc mặt Mạnh Lương viện lại xấu như vậy."

Hoa Thường nhận lấy chung trà, chậm rãi thổi nhẹ, mở miệng nói: "Hừ, Tô Cơ tự cho mình là thông minh nên đắc chí, nhưng lại không biết rằng đây là Hoàng thượng đang bồi thường cho nàng ta. Khi đứa nhỏ được hạ sinh, Tô Cơ cứ chờ mà khóc đi."

"Cũng chỉ là một Lục phẩm Cơ, trong hậu cung này, chỉ có Tam phẩm trở lên mới có sách văn và lễ sắc phong, lúc này mới thật sự là người có tiếng nói."

Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một bộ thường phục màu xám khói, không có bất kỳ trang sức châu ngọc nào, mỉm cười dịu dàng hồ hững: "Hoàng thượng mệt mỏi, uống chút trà sâm, nghỉ ngơi một lát đi."

Hoàng đế buông quyển sách trong tay xuống, nhận lấy chung trà từ tay Hoàng hậu, cười nói: "Nàng cũng mệt rồi."

Hoàng hậu thấp giọng nói: "Hoàng thượng xử lý chính sự nhiều mới mệt nhọc, mỗi ngày thần thiếp cũng chỉ cùng các tỷ muội trò chuyện, sao có thể mệt nhọc được."

Hoàng đế vươn tay, xoa xoa mũi, chậm rãi nói: "Chuyện khiến trẫm phiền muộn đúng là rất nhiều. Trong triều, đám lão thần cựa gà lên mặt, cả ngày trẫm phải giả ngây giả dại, đầu óc quả thật rất mệt mỏi. Chuyện trong hậu cung, trẫm cũng phải nghĩ, hài tử Tô Cơ sau khi sinh ra, không biết giao cho ai mới là tốt nhất?"

Hoàng hậu đi đến phía sau Hoàng đế, vươn tay nhẹ nhàng xoa ấn huyệt thái dương, khẽ nói: "Thần thiếp không thể phân ưu chuyện chính sự cùng với Hoàng thượng, nhưng còn chuyện mọi người trong hậu cung lại là bổn phận của thần thiếp. Hoàng thượng có gì phiền lòng cứ nói rõ, thần thiếp xin lắng nghe."

Hoàng đế thả lỏng thân thể, dựa vào thành giường, trầm giọng nói: "Dù sao thân phận của Tô Cơ thấp kém, không có khả năng nuôi dạy Hoàng tự, trẫm cố ý muốn tìm một vị phi tần, nhưng lại không biết nên chọn ai đảm nhiệm"

Hoàng hậu nhẹ nhàng nâng mi mắt, lên tiếng nói: "Ý của Hoàng thượng là muốn tìm người dưỡng dục Hoàng tự hay là muốn tìm người sinh dưỡng Hoàng tự?"

Hoàng đế gật đầu: "Tất nhiên là tìm người sinh dưỡng."

Trong lòng Hoàng hậu sáng tỏ như gương, quả nhiên cho dù Tô Cơ được thăng vị, Hoàng đế cũng không hề cho nàng ta có quyền làm mẫu thân.

Hoàng hậu nở nụ cười rộng lượng bao dung, thấp giọng nói: "Những người trong hậu cung, nếu muốn tìm một vị mẫu phi cho Hoàng tử thì Thực Phi, Kỳ Phi, Trịnh Phi, ba người này là thích hợp nhất. Còn nếu tìm mẫu phi cho Hoàng nữ thì có Ninh Quý tần, Lục Tần, Ôn Tần đều là những ứng viên tốt nhất."

Ngón tay Hoàng đế vô thức gõ gõ lên gối, suy nghĩ trong chốc lát nói: "Trẫm đã nhắc đến chuyện này với Thục phi, nàng cũng biết tình tình của Thục phi, mà nàng ấy lại có hiềm khích với Tô Cơ, nên điều này chắc chắn không thể. Còn Trịnh Phi, vừa mới nhận đường dục Nhị Hoàng tử, nếu hiện tại thêm một đứa, cũng có chút kỳ cục. Còn Kỳ Phi thật sự là người đáng được lựa chọn, chỉ là Thế tử của Kính Vương vào cung cũng được xem là hải tử của nàng. Dù sao Kỳ Phi cũng còn rất trẻ, hơn nữa thân thể lại yếu đuối, một đứa nhỏ cũng đã đủ huyền ảo, trẫm không đành lòng khi thấy nàng ấy khổ quá mức."

Hoàng hậu nắm chặt nắm tay, địa vị của Thục phi ở trong lòng Hoàng thượng quả thật không hề bình thường, thậm chí đã đề cập qua với nàng ta trước tiên, thế còn cần Hoàng hậu như nàng đề làm gì? Kỳ Phi cũng được thánh sùng không hề suy giảm, nhưng đáng tiếc, sự sủng ái này lại trở thành chướng ngại vật của nàng ấy. Hoàng thượng lo lắng sợ nàng ấy mệt nhọc, lại khiến cho Kỳ Phi mất đi một Hoàng tử, đây là tổn thất lớn biết bao nhiêu?

"Theo quy củ của hậu cung, phi tần từ Tam phẩm trở lên đều có thể dưỡng dục Hoàng tử, nếu Hoàng thượng đối với tam phi đều không hài lòng, không bằng xem xét từ Tần trở lên?" Trên mặt Hoàng hậu vẫn là nụ cười ôn hoà, giọng nói trong trẻo.

Hoàng đế thờ dãi: "Trẫm cũng phân vân, Ninh Quý tần đã có Luân nhi, tạm thời không suy xét, Ôn Tần và Lục Tần, trẫm không biết chọn ai và bỏ ai."

Hoàng hậu cúi đầu suy nghĩ, liền hiểu được ý của Hoàng đế.

Ôn Tần vừa có phong hào, vừa có gia thế và địa vị. Mà Lục Tần lại vừa mất con, trong lòng Hoàng thượng có chút hồ thẹn với nàng ta, cho nên nhất thời rơi vào khó xử.

Hoàng hậu mỉm miệng nói: "Dù sao Ôn Tần mười tuổi cũng đang ở tại Tiêu Phòng cung, Thục phi lại có khúc mắc với Tô Cơ, nếu ngày ngày nhìn thấy hải tử kia, khó tránh khỏi trong lòng sẽ sinh ra tức giận, không bằng ban cho Lục Tần một ân điển. Lục Tần cũng là lão nhân trong cung, cũng tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng thượng, có kinh nghiệm chăm sóc hải tử, là lựa lựa thích hợp nhất."

Hoàng hậu xem Thục phi là kẻ thù lớn nhất trong cung, tất nhiên sẽ không muốn cho Ôn Tần dưới trướng của Thục phi có một hải tử, khiến cho đôi cánh của Thục phi càng ngày càng mạnh. Cũng chẳng sợ ban cho Lục Tần tiền nghi, dù sao địa vị của Lục Tần cũng thấp, không làm nên sóng gió gì lớn được.

Hoàng đế gật gù đầu, buồn rầu nói: "Trẫm không phải là không nghĩ đến, nhưng dù sao xuất thân của Lục Tần cũng không tốt, dù trẫm có ý muốn cho nàng ấy ân điển, trong lòng nàng ấy cũng sẽ sinh ra sợ hãi. Hơn nữa có hải tử lại thêm chuyện rắc rối, chỉ sợ Lục Tần không để tâm tư vào hải tử, thấy cảnh thương tâm."

Hoàng hậu cười nói: "Bất luận là Ôn Tần hay là Lục Tần đều là lựa chọn tốt nhất, dù Hoàng thượng chọn ai cũng đều không tệ."

Hoàng thượng thờ dãi: "Cũng không cần phải rắc rối quá. Nếu là Hoàng tử thì giao cho Ôn Tần. Ôn Tần tuy còn nhỏ tuổi nhưng xuất thân danh gia vọng tộc, gia giáo tu dưỡng đều rất tốt, lại có gia thế, trẫm cũng yên tâm hơn. Còn nếu sinh hạ là Hoàng nữ, thì giao cho Lục Tần, coi như là trẫm bồi thường cho nàng ấy, tốt xấu gì cũng có một đứa nhỏ dưới gối thừa hoan [2], làm giảm bớt nỗi khổ tương tự."

[2] Thừa hoan (承歡): Thuận theo ý tứ của cha mẹ, để làm cho cha mẹ vui thích.

Hoàng hậu cúi đầu hành lễ: "Hoàng thượng anh minh."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lão Thần

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Ánh nắng rực rỡ, gió nhẹ nhàng, Hoa Thường ngồi ở bàn đá ngoài điện, khẽ miệng mang theo ý cười nhàn nhạt: "Thục Dục, người xem, bồn hải đường này nò thật đẹp."

Thục Dục đứng hầu ở một bên, khẽ cười nói: "Là do nương nương chăm sóc tốt."

Lan Chi cũng thuận theo góp ý: "Hải đường này nhìn nương nương bế nguyệt tu hoa [1] mà tự ti, vì thế phải tự mình phấn khởi tiến lên, cố gắng nò ra thật xinh đẹp."

[1] Bế nguyệt tu hoa: Hình dung sắc đẹp đến nỗi khiến mặt trăng phải khuất bóng, hoa phải hổ thẹn.

Hoa Thường cũng cười vui vẻ nói: "Hai người các người chỉ biết nói làm cho ta vui vẻ. Đã nhiều ngày không gặp Mạnh Lương viện, nàng ta thật sự nghe lời, ngày ngày đóng cửa không ra ngoài."

Lan Chi trả lời: "Nương nương không biết, nguyệt sự của Mạnh Lương viện đã tới nhiều ngày, điều này xác định không có mang thai, tự mình xấu hổ không dám gặp người, càng thêm không dám gặp nương nương người."

Hoa Thường nghe vậy nhủ mảy, sau đó chậm rãi thở dài: "Bồn cung thật sự có vài phần thất vọng rồi, bây giờ xem ra, Mạnh Lương viện lại là một A Đẩu không thể phò nổi [2]."

[2] Không thể phò nổi A Đẩu (扶不起的阿斗): A Đẩu tức Lưu Thiện (con trai Lưu Bị), Hán Hoài đế, vị vua thứ hai và cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam Quốc. Cụm từ này dùng để chỉ một người đáng thất vọng, yếu đuối và hèn nhát. Hiện nay có 1 số lời giải thích để minh oan cho vị Hoàng đế này, nếu muốn tìm hiểu rõ hơn thì mọi người lên Google nhé.

Lan Chi cười thấp giọng nói: "Dù sao xuất thân của Mạnh Lương viện không cao, kiến thức thiên cận. Bây giờ lại xảy ra việc phiền toái này, nếu muốn trở thành phụ tá đặc lực của nương nương thì còn thiếu chút hóa hậu (khả năng)."

Trong lòng Hoa Thường thật sự thất vọng, nàng hy vọng Mạnh Lương viện có thể có hải tử, bất luận là nam hay nữ, tốt xấu gì cũng là Hoàng tử, tượng trưng cho địa vị, cũng là tượng trưng cho địa vị của Thượng Dương cung.

"Hiện giờ trong hậu cung, chỉ có Thượng Dương cung không có một hải tử thật sự, dù sao thân phận của Thế tử Kính Vương cũng khó xử, bồn cung cảm thấy không phải chuyện tốt gì."

Lan Chi an ủi: "Nương nương đừng buồn, dù cho không có Hoàng tử thì thế nào, ai dám bắt kình đối với nương nương?"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười cười, chính nàng không muốn có hải tử sớm nhưng lại hy vọng Thượng Dương cung có thể có hải tử. Cho nên kỳ tác kỳ vọng vào Mạnh Lương viện rất cao, chỉ là hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, không được việc gì.

"Lạnh nhạt với Mạnh Lương viện một thời gian đi, để cho nàng ta bình tĩnh một chút." Hoa Thường nhàn nhạt mở miệng, quyết định Mạnh Lương viện sẽ có một khoảng thời gian dài không thể đến Vĩ Ương cung thỉnh an, cũng không thể nhìn thấy Hoàng đế.

Quyền lực của chủ vị một cung là rất lớn, các phi tần có phân vị thấp trong cung đều chịu sự quản chế của chủ vị nương nương, nói người bị bệnh chính là bị bệnh, Hoàng hậu cũng sẽ không quản nhiều.

Giáng Vân hiên.

Tô Cơ đã mang thai bốn tháng, cả người cũng gầy ốm đi rất nhiều. Cái thai này có không ít gian nan, dưỡng cũng cực khổ, ăn cái gì phun ra cái ấy, còn luôn luôn ăn không đủ no.

Chỉ mới một tháng, thân hình Tô Cơ đã trở nên mảnh khảnh.

Trần Như bung chén thuốc màu đen đi vào phòng, thấp giọng nói: "Nương nương, tới giờ uống thuốc rồi." Trong giọng nói mang theo chút đau lòng.

Tô Cơ nhìn Trần Như, lộ ra gương mặt tươi cười, tái nhợt không chút huyết sắc: "Biểu tỳ, người đã đến rồi, thuốc để đó trước đi, quá nóng."

Trần Như buông khay, nhìn bộ dáng không khỏe của Tô Cơ thì rất đau lòng, mờ mịt nói: "Thái y nói thế nào? Nương nương đã gây thành cái dạng này, sao có thể không có việc gì?"

Tô Cơ cười khổ nói: "Thái y nói do ta suy nghĩ quá mức, mạch tượng hỗn loạn, cơ thể mẹ ảnh hưởng đến thai nhi, cho nên mới khiến thân thể khó chịu. Ta cũng không muốn suy nghĩ nhiều, cũng muốn sống vui vẻ khoái hoạt, nhưng phải làm như thế nào đây?"

Trần Như hỏi nhủ mảy, nhìn mỹ nhân tái nhợt trước mắt, không biết nên nói gì cho phải, đây là mười mười nàng yêu thương, là mười mười sống nương tựa lẫn nhau.

Tô Cơ thờ dãi: "Hiện tại ta có chút hồi hân, lúc trước không nên vì tức giận mà từ Tiêu Phòng cung của Thục phi dọn ra ngoài. Bây giờ ta mang Hoàng tử, đáng tiếc ta lại không có khả năng nuôi nấng, không biết Hoàng thượng sẽ giao hải tử của ta cho ai dưỡng dục. Nếu còn ở Tiêu Phòng cung, vậy thì nhất định sẽ là Thục phi dưỡng dục, ta còn có thể thường xuyên nhìn thấy hải tử, còn gì thì..."

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, Tô Cơ suy nghĩ quá nhiều. Hoàng thượng muốn giao hải tử cho người khác làm mẫu phi, mà kiến thức Tô Cơ thiên cận, không hiểu được đạo lý trong đó, chỉ nghĩ muốn nuôi nấng, nên thành ra sầu lo đến vậy.

Trần Như khẽ an ủi: "Không bằng trước mặt Hoàng thượng, nương nương thử nói thăm dò ý xem sao?"

Tô Cơ chậm rãi lắc đầu, lên tiếng: "Đây không phải là điều ta nên nói, Hoàng thượng sẽ không vui. Ở hậu cung này, ta đã gây thù chuốc oán rất nhiều, cũng không biết nên làm thế nào cho phải."

Trần Như mỉm cười, vành mắt rung rung, lại quát cường nói: "Nương nương khiêm tốn dịu dàng, có gây thù chuốc oán với ai đâu? Rõ ràng là các nàng cố ý làm khó dễ, chế nhạo nương nương. Nó tỳ thấy mà đau lòng, đau đến không chịu được."

Vành mắt Tô Cơ cũng đỏ hoe, thấp giọng nói: "Đây đều là mệnh, xuất thân của ta như vậy, thì còn có thể cầu gì hơn? Hiện giờ đứng hàng Tông Lục phẩm Cơ đã là tở tông phù hộ rồi."

Trần Như yên lặng rời đi, không nói chuyện nữa.

Mà Tô Cơ cũng nhẹ nhàng cầm khăn lau nước mắt, khẽ nói: "Người ở Tiêu Phòng cung không thể trông cậy vào được, các nàng chắc chắn sẽ không nuôi nấng đứa nhỏ của ta. Thật ra Kỳ Phi của Thượng Dương cung lại là nhân tuyển tốt, chỉ là ta và Mạnh Lương viện có ân oán, cũng không thể được. Trịnh Phi, Lục Tần ở Ngọc Hoa cung, Ninh Quý tần của Trường Nhạc cung, ba người này đều có khả năng. Trần Như, người đi chọn vài món đồ vật quý giá đưa đi, cứ nói là tâm ý của ta. Người ta nói không đưa tay đánh vào khuôn mặt trời cười, thái độ chúng ta tốt một chút, đừng làm cho người khác phật ý."

Trần Như hành lễ nói: "Nô tỳ nhất định sẽ chuẩn bị thỏa đáng, nương nương yên tâm."

Tô Cơ cũng là một người có ánh mắt, từ trong đám vũ cơ trở hết tài năng không phải là một việc đơn giản. Nếu là ngày thường Tô Cơ sẽ ở bên cạnh đánh tiếng, ngắm tìm hiểu suy nghĩ của Hoàng thượng một chút. Chỉ là mấy ngày gần đây, tâm tình Hoàng đế vô cùng bức bối.

---00:00 / 03:13Kiến Chương cung.

Hoàng đế ngồi trên long ý, phịch một tiếng liền ném tấu chương trong tay xuống dưới đất, sắc mặt biến thành màu đen, ánh mắt âm trầm, rõ ràng là biểu tình cực kỳ tức giận.

Trần Hi khom người nhặt tấu chương trên mặt đất lên, thật cẩn thận đặt trên bàn sách, khẽ nâng mắt nhìn, hạ giọng nói: "Hoàng thượng bớt giận, đừng tức giận làm tổn hại đến thân thể."

Hoàng đế lạnh lùng cười, Trần Hi nhìn thấy khiếp hoàng.

"Sở con của Nghiêm Thao, lại là cáo lão hồi hương, hẳn không làm trẫm tức chết là quyết không bỏ qua." Giương mặt Hoàng đế không chút biểu tình, lạnh lùng phun ra một câu.

Tuy Trần Hi là thái giám nhưng lại là tâm phúc của Hoàng đế, đối với những việc triều đình cũng biết khá nhiều, vị Nghiêm Thao này đương nhiên là vị quan trọng nhất.

Nghiêm Thao là nguyên lão tam triều, năm nay đã bảy mươi ba tuổi. Thời Tiên hoàng là một trong năm người được trọng dụng nhất, là cánh tay đắc lực của Minh Tông, được yêu quý vô cùng, hai người có thể nói là một đoạn giai thoại quân thần tương đắc [3].

[3] Tương đắc (相得): Lòng dạ hợp nhau (Theo thivien.net).

Đáng tiếc, một đời vua một đời thần, giữa Tần quân và lão thần lại có mâu thuẫn không thể giải hòa.

Trần Hi thấp giọng khuyên nhủ: "Nghiêm đại nhân chỉ là có chút hồ đồ, Hoàng thượng hà tất phải tức giận với ông ấy như vậy? Cứ coi như là nuôi một người già đi."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Trẫm đối với ông ta khoan dung khắp nơi, ông ta lại khắp nơi đối nghịch với trẫm! Cho rằng trẫm không biết ai để lộ tin tức Nội Sơ phủ ra ngoài sao?"

Trần Hi cúi đầu không dám nói lời nào, Hoàng thượng đang trong lúc tức giận, ai đụng phải thì người đó xui xẻo.

Hoàng đế vẫn tiếp tục phát tiết: "Nội Sơ phủ là cơ quan cốt lõi trọng yếu, vắng mệnh quân quốc [4] đại sự, chỉ nghe lệnh của trẫm, chính là như vậy sao? Trẫm vừa mới ở Nội Sơ phủ tức giận một chút, quở trách Nghiêm Thao vô lễ với trẫm, vừa quay đầu Nghiêm Thao đã biết được tin tức, thỉnh tội với trẫm, còn trình sớ con cáo lão hồi hương! Rốt cuộc Nội Sơ phủ là Nội Sơ phủ của trẫm, hay là của hắn!"

[4] Quân quốc (軍國): Việc binh và việc nước, tức là những việc trọng đại (Theo thivien.net).

Trần Hi nhìn ngực Hoàng đế phập phồng, đánh phải lời về mặt đau khổ, mở miệng nói: "Hoàng thượng bớt giận, Nghiêm đại nhân từng là Các lão Nội Sơ phủ, nắm giữ Nội Sơ phủ trong nhiều năm, có chút nhân mạch cũng không có gì kỳ quái. Bấy giờ Nghiêm đại nhân trình sớ con chỉ là giận Hoàng thượng quở trách sau lưng ông ấy, không phải vọng tưởng tranh quyền lực Nội Sơ phủ với Hoàng thượng."

Hoàng đế nắm chặt tay, thanh âm lạnh lùng nói: "Người không cần nói tốt cho ông ta, trẫm là Hoàng đế, không cần người khác tới hoa tay múa chân. Nghiêm Thao già rồi, trẫm từ từ với ông ta, chưa từng có một chút khắt khe, nhưng ông ta đối với trẫm như thế nào? Nội Sơ phủ không phải là nơi ông ta có thể nhúng chàm. Trần Hi, hạ chỉ, Thị lang Tân Dương của Nội Sơ phủ vô lễ với trẫm, làm việc thiếu sót, biếm đến Thượng An phủ của quận Tư Lệ."

Trần Hi khom người vâng lệnh.

Thị lang Tân Dương là môn sinh của Nghiêm Thao, lần này việc Nội Sơ phủ để lộ bí mật đoán chừng là do Tân Dương làm, cũng khó trách Hoàng thượng tức giận.

Hoàng đế vẫn cảm thấy chưa hết giận, đám mệnh xuống bàn một cái, lên tiếng nói: "Cáo lão hồi hương, trẫm liền chuẩn tấu!"

Trần Hi mờ to mắt nhìn, vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng thượng bình tĩnh, dù sao Nghiêm đại nhân cũng là lão thần lưu lại từ thời Tiên hoàng, lại là đại thần phụ chính. Tuy hiện tại Hoàng thượng đã sớm nắm môn (dịch thân) nghe báo cáo và quyết định chính sự, nhưng cũng không thể động vào."

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt lại, ngực phập phồng, qua một hồi lâu, thở ra một hơi, mở miệng nói: "Hừ, xem như nể mặt phụ hoàng, trẫm chịu đựng ông ta. Trẫm nhớ rõ san hô do quận Tây Hải tiến cống rất trân quý, ban cho ông ta đi."

Một đời vua một đời thần, mỗi Tần quân đều có tâm phúc của mình, thái độ đối với lão thần này cực kì khó hiểu.

Nếu là lão thần khác, với tính khí sấm rền gó cuốn của Hoàng đế, thì nhất định sẽ không lưu tình chút nào. Nhưng vị Nghiêm Thao này lại là ngoại lệ, không chỉ là không thể động vào, còn phải lúc nào cũng trấn an và kính trọng.

Nghiêm Thao xuất thân vọng tộc, từ nhỏ đã trải qua nền giáo dục tốt. Trong những năm Nhân Hòa, được Minh Tông tín nhiệm và vô cùng yêu quý, quân quốc đại sự cơ hồ đều do một tay ông ta giải quyết. Nội Sơ phủ này là cơ quan tập quyền do một nhà Nghiêm Thao thao túng, có thể nói là quyền khuyên triều dã.

Nhưng mà Nghiêm Thao không tham quyền, cùng với triều đại nhà Minh viết nên một đoạn giai thoại quân thần.

Sau khi Minh Tông chết, còn lưu lại di huấn, muốn sau khi Nghiêm Thao trăm tuổi, chôn ở Đông Xứng lăng.

Đây là vinh dự lớn lao.

Trong lăng tẩm của lịch đại Hoàng đế, gian giữa dành cho Đế Hậu, hai bên còn lại là Đông Xứng lăng và Tây Xứng lăng.

Tây Xứng lăng là nơi chôn cất dành cho người trong tôn thất, mà Đông Xứng lăng là nơi chôn cất cho các trọng thần trong triều. Phải biết rằng, chôn cùng chính là hưởng tể, là thần tử có thể hưởng thụ hương khói hiển tể của các Hoàng đế sau này, là vinh quang lớn lao, là thần tử có địa vị tối cao mới có khả năng đạt được.

Minh Tông lưu lại di huấn thật ra chính là bảo đảm sau khi Nghiêm Thao chết có được một lễ tang trọng thể, bảo đảm Nghiêm Thao được an toàn, dù có làm cho Tần đế tức giận, thì cũng có một đường lui.

Không thể không nói, xem như Minh Tông đã tận tâm tận lực, nhưng cách làm này không thể nghi ngờ chính là đào hố cho nhĩ tử của mình. Vì vậy, hiện giờ Hoàng đế chỉ có thể hận đến nghiến răng mà không thể làm gì.

Hoàng đế đương triều là người quý trọng thanh danh, sẽ không dễ dàng vi phạm tỷ tử của Tiên hoàng, trên lưng mang tội danh bất hiếu.

Đối với Nghiêm Thao, Hoàng đế vẫn sẽ cố gắng chịu đựng và bao dung như trước.

Tuy vị lão thần này vươn tay khá dài, nhưng vẫn chưa chạm đến lợi ích cơ bản của Hoàng đế, không làm dao động Hoàng quyền.

Trần Hi cúi đầu mở miệng nói: "Sang năm là đến kỳ tuyển tử, nghe nói, con nối dõi của Nghiêm đại nhân đông đúc, con cháu vây quanh, lại chỉ có một tôn nữ, đã đến đậu khấu niên hoa [5]."

Hoàng đế híp mắt, chậm rãi lắc đầu nói: "Đến lúc đó rồi nói sau."

[5] Đậu khấu niên hoa (豆蔻年华): Đậu khấu Chỉ thiếu nữ xinh xắn mười ba, mười bốn tuổi. ◇Diễn lấy từ hai câu thơ của Đỗ Mục 杜牧: "Phình phình niễ niễ thấp tam dư, Đậu khấu sao đầu nhị nguyệt sơ" 娉婷袅袅十三餘，豆蔻梢頭二月初 (Tặng biệt 贈別) Xinh xắn mềm mại mười ba hơn, (Đúng là) ngon đậu khấu đầu tháng hai. Niên hoa: Tuổi trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Song Thai

Sáng sớm, Kính Vương phủ.

Kính vương nhỏ hơn Hoàng thượng hai tuổi, dáng người thấp hơn một chút. Kính Vương phi cũng không phải xuất thân từ vọng tộc, nhưng tổ phụ đều là quan cao quý hiển, cũng không thua kém gì.

Đang là thời điểm giữ giữ tám giờ vào sáng sớm, Vương phủ cũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Đôi mắt của Kính Vương phi đỏ bừng, cho dù có thoa nhiều phấn hồng nữa cũng không giấu được quầng thâm dưới mắt. Kính vương chỉ mặc mỗi một chiếc áo mỏng ngồi bên cạnh, nhìn đáng vẻ tiêu tụy của Kính Vương phi, thờ dãi.

"Vương gia, Cát nhi vào cung cũng đã gần một tháng, không biết có sống tốt hay không, là mập hay ốm, là cao hay thấp, lòng thiếp ngày ngày giống như đang ngồi trên đồng lửa vậy. Vương gia, thiếp nhớ nó." Kính Vương phi lặng lẽ chấy nước mắt, cần môi để nén tiếng khóc nỉ non.

Ánh mắt Kính vương trầm xuống, nhìn Vương phi của mình, cũng không biết nên nói cái gì. Thân là chủ nhân của Vương phủ, là trượng phu của Vương phi, là phụ vương của Thế tử, hẳn cũng không làm gì được.

"Đừng khóc." Kính vương chậm chậm lên tiếng. Dù chỉ thốt ra có mỗi hai chữ này, nhưng chính bản thân hẳn cũng cảm giác được lời nói của mình bất lực như thế nào.

Vương phi biết phu quân của mình cũng không có cách gì, nhưng tâm tình của một mẫu thân nhớ nhung hài tử thì sao có thể dễ nên được đây?

"Vương gia, Cát nhi là nhi tử duy nhất của chúng ta. Vương gia, chúng ta suy nghĩ biện pháp có được hay không? Cho dù gặp nó chỉ một lần thôi, thiếp cũng yên tâm rồi." Gương mặt Vương phi đầy nước mắt nhìn Kính vương, tất cả đều là cầu khẩn và chờ mong.

Kính Vương phi đau khổ cầu xin đã là chuyện bình thường, kể từ ngày Thế tử Kính vương vào cung, nữ nhân này vẫn luôn sống trong bất an. Nàng lo mờ đoán được trượng phu mình đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì đó, cho nên nhi tử của nàng chỉ có thể vào cung làm con tin, khăng hoàng, sợ hãi, bất an tràn đầy trong nội tâm nàng.

Kính vương thống khổ nhắm mắt, có lúc nào mà hẳn không nhớ nhung nhi tử của mình đâu chứ? Lập gia đình đã gần mười năm, trăm phi thị thiếp cũng không ít người, nhưng con nời dõi lại đơn bạc. Dưới gối cũng chỉ có một nhi tử này, quá thật yêu quý như trân bảo. Lúc đặt tên còn đặc biệt chọn chữ "Cát", hàm ý cường tráng cứng cáp, chỉ mong nó có thể bình an khỏe mạnh lớn lên.

"Nếu rằng thật sự nhớ nhung Cát nhi thì tiền cung thậm mới chút đi. Thái hậu không thích nàng, nhưng vì thế diện của Hoàng hậu nên cũng sẽ nể mặt nàng, chỉ là không chắc chắn có thể gặp được Kỳ Phi." Kính vương thờ dãi, chậm rãi nói.

Nước mắt Kính Vương phi rơi như mưa, nước nời nói: "Nếu Cát nhi nuôi dưới danh nghĩa Hoàng hậu thì còn may. Thiếp đi bẩm kiến Hoàng hậu, trên căn bản thì có thể gặp được Cát nhi. Nhưng hiện giờ Cát nhi được nuôi dưới danh nghĩa của Kỳ Phi, lấy đâu ra lý do để đi bẩm kiến một phi tử đây?"

Kính vương khẽ cau mày, an ủi: "Nuôi dưới danh nghĩa Kỳ Phi cũng có chỗ tốt, Kỳ Phi xuất thân thế gia, giáo dưỡng thì không cần phải bàn đến, nhất định sẽ không hà khắc với Cát nhi."

Kính Vương phi rừ rừ mắt xuống, khóc thút thít một hồi, rồi lắc đầu nói: "Làm mẫu thân, đứa nhỏ của thiếp nuôi ở chỗ ai thì đều không có cách gì yên tâm được."

Kính vương cau mày, cũng không còn lời gì để nói. Mà thôi, là hẳn có lỗi với mẫu tử bọn họ, làm liên lụy đến bọn họ.

Giáng Vân tiên.

Thai này của Tô Cơ vẫn rất cực khổ, mặc dù đã tấn vị, nhưng chung quy vẫn còn thấp, tâm tình không thoải mái, thân thể sao có thể tốt được đây? Ba ngày bệnh hai lần, cả người đều gầy đi trông thấy, lộ ra cái bụng lớn vô cùng, nhìn thấy mà giật mình. Bèn Tô Cơ lại xảy ra chuyện, chẳng qua chỉ là ra ngoài đi toilet một chút, nhưng bụng lại đau nhức không thôi, vội vàng hoảng hốt thỉnh Thái y đến. Hoàng đế nghe tin thì nhanh chóng đi tới, đương nhiên Hoàng hậu không cam lòng đến sau, cũng vội vã đến Giáng Vân tiên.

Hoàng đế mặc một thân long bào màu vàng sáng, lộ vẻ gấp gáp, lông mày nhíu chặt, ngữ khí bức dọc chất vấn Thái y: "Rốt cuộc thân thể Tô Cơ như thế nào? Cuối cùng bào thai trong bụng ra sao? Các người không phải nói thai tượng của Tô Cơ rất tốt hay sao, một đám lang băm!"

Trong bụng Tô Cơ là hài tử của hắn, làm sao hắn không lo lắng cho được. Bây giờ Hoàng đế đã đứng tuổi, dưới gối tổng cộng chỉ có ba vị Hoàng tử, quả thật là có hơi ít. Trong lòng Hoàng đế cũng sốt ruột, cho dù Tô Cơ thân phận thấp hèn, nhưng đứa bé trong bụng cũng không phải là gái, chính là Hoàng tử dòng dõi cao quý.

Mấy vị lão Thái y run rẩy quý xuống thỉnh tội: "Chúng thần không làm tròn bổn phận."

Hoàng hậu vội vàng chạy tới, vẫn còn thở gấp, thấy Hoàng thượng nổi giận, cũng theo đó mà hỏi: "Rốt cuộc Tô Cơ ra sao, các người nói đi."

Gương mặt lão Thái y đứng đầu đầy khổ sở, tự trách nói: "Y thuật chúng thần không tinh thông, lúc trước chẩn đoán không chính xác cho Tô Cơ."

Hoàng hậu cau mày, lạnh lùng nói: "Không chính xác? Nhưng mà long thai có vấn đề gì?" Hoàng đế cũng khần trương siết chặt nắm đấm.

Lão Thái y sợ hãi trả lời: "Thân thể Tô Cơ nương nương vốn hơi yếu, lại thể hần. Trước kia khi còn ở Nhạc phủ lại dùng thuốc cho nên mạch tượng rối loạn. Lúc chúng thần chẩn mạch còn cảm thấy kì lạ, vì sao thai tượng lại ổn định, có điều cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng là do Hoàng thượng che chở và tổ tông phù hộ. Nhưng bây giờ mang thai đã gần năm tháng, chúng thần chẩn mạch lần nữa, phát hiện nương nương chính là mang song thai, chỉ là lần trước do rối loạn mạch tượng nên làm ảnh hưởng đến kết quả chẩn đoán."

Hoàng đế nghe vậy thì trợn tròn mắt, Hoàng hậu cũng có chút biến sắc, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Hoàng đế không chú ý đến vẻ mặt của Hoàng hậu, mà chỉ chăm chú nhìn Thái y, giọng nói có chút bất ổn: "Người nói Tô Cơ mang song thai sao?"

Lão Thái y đáp đầu đáp: "Vâng."

Hoàng đế ngăn người, sau đó trên mặt lộ vẻ vui mừng, nắm nắm nói: "Đây là chuyện vui, chuyện vui." Hoàng đế vẫn kiểm chế sự phấn khích của mình. Từ xưa tới nay, Hoàng thất chưa từng có sinh đôi, hôm nay phi tần của hắn lại làm được, đây chính là điềm lành trên trời giáng xuống! Nhất định trời cao công nhận sự cần chính và nỗ lực của hắn, giáng xuống điềm lành cho thiên hạ an khang thái bình!

Đi nhiên Hoàng hậu cũng hiểu rõ, cho nên sắc mặt có chút không tốt, nhìn sự phấn khởi trên mặt của Hoàng đế, cố gắng lộ ra mỉm cười, dịu dàng nói: "Vầy lần này rốt cuộc vì sao Tô Cơ lại đau bụng? Long thai có khỏe hay không?"

Hoàng đế cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn Thái y, đợi câu trả lời.

Lão Thái y co rúm lại, nhẹ giọng nói: "Thân thể Tô Cơ nương nương vốn không tốt, bây giờ lại mang song thai, chẳng trách lại vất vả như vậy, càng ngày càng gầy đi. Nếu tiếp tục như vậy, e rằng long thai khó giữ được..."

Sắc mặt Hoàng đế sà sầm, tức giận nói: "Lang băm! Nếu như hài tử của trẫm có mệnh hệ gì, trẫm giam cả nhà ngươi, diệt cả tộc của ngươi."

Mấy vị Thái y đều run lấy lấy, quý xuống thỉnh tội.

Lão Thái y cười khổ nói: "Hoàng thượng bớt giận, lúc trước chúng thần cho rằng Tô Cơ nương nương chỉ mang thai một hài tử, nên nghĩ là thai tượng an ổn, vì vậy các phương thuốc an thai đều khá ôn hòa. Bây giờ phát hiện là song thai, nên cái gọi là thai tượng ổn định lúc trước cũng chỉ là ảo giác. Vì lẽ đó tất cả phương thuốc đều phải thay đổi, bản thân Tô Cơ nương nương cũng phải luôn chú ý giữ gìn sức khỏe."

Hoàng đế kiềm nén tức giận, lạnh lùng nói: "Trẫm tin nhiệm các người, giao Tô Cơ và đứa trẻ trong bụng nàng cho các người. Nếu có mệnh hệ gì, các người cũng không cần sống nữa."

Mấy Thái y bất đắc dĩ đầu đầu tạ ơn, công việc Thái y này đều luôn phải lấy đầu để ở trên lưng mà sống qua ngày, một khi có gì bất trắc thì sẽ không được thấy ánh mặt trời ngày mai nữa.

Lúc này Tô Cơ vẫn còn đang hôn mê, vẫn không biết mình có được miếng bánh lớn từ trên trời rớt xuống.

Mà Hoàng hậu đứng bên cạnh đang cố gương cười, trong lòng lại suy nghĩ mấy bận. Song thai, điềm lành, tình huống tốt nhất chính là hai Công chúa, tiếp đó là hai Hoàng tử. Nếu như may mắn sinh hạ thai long phượng, thì e rằng địa vị của đích tử cũng sẽ bị lung lay! Hoàng hậu bất giác rung mình, bàn tay dưới lớp áo nắm chặt thành quyền, hồ giáp dài đâm vào lòng bàn tay, mang theo đau đớn khôn nguôi. Thai long phượng là điềm lành trời cao ban tặng, Hoàng tử đó sẽ tôn quý bậc nhất, không ai sánh bằng. Vầy thì Tam Hoàng tử của nàng phải làm sao đây? Lần đầu tiên Hoàng hậu phát hiện, thì ra địa vị của đích tử cũng không phải là hoàn toàn vững chắc.

Tiêu Phong cung.

Sắc mặt Thục phi tái nhợt, lại còn lộ vẻ xanh xao, là một loại khí sắc ảm đạm không khỏe. Ôn Tản nhìn sắc mặt Thục phi không tốt, chỉ có thể lên tiếng an ủi: "Tỷ tỷ nên nghỉ thoáng một chút."

Thục phi nở nụ cười thâm trầm, đôi mắt rung rung, khẽ miệng cong lên tự giễu: "Mỗi người đều có mệnh số, cưỡng cầu không được. Bỏn cung xuất thân cao quý, gả vào trong cung, đạt được thánh sủng dồi dào, khiến người khác hâm mộ không thôi. Nhưng con nời dõi lại khó khăn, chỉ có một nữ nhi, mà lại còn đang đau ốm trong tã lót."

"Nhưng Tô Cơ kia thân phận hèn mọn, lại có thể được Hoàng thượng thương tiếc, nạp vào hậu cung, thậm chí còn mang song thai, được xem là điềm lành. Tiểu Công chúa của bỏn cung vẫn còn đang bệnh, mà toàn bộ nhân tài của Thái y viện lại tập trung hết ở Giáng Vân tiên. Haha, Ôn muội muội, người nói xem, có buồn cười hay không?"

Thâm Tâm Ôn Tản cũng có nhiều chua xót, nhưng vẫn lên tinh thần khuyên nhủ, an ủi Thục phi: "Tỷ tỷ, Hoàng thượng chỉ là để ý đứa nhỏ trong bụng Tô Cơ mà thôi, không phải thương yêu Tô Cơ. Huống chi, vẫn luôn có hai Thái y kru lại ở chỗ của tiểu Công chúa, mặc dù không có thâm niên, nhưng cũng có y thuật tinh thông, tỷ tỷ đừng bi thương nữa."

Thục phi lạnh lùng cười một tiếng, nước mắt lưng tròng, biểu tình đã trở nên hồ hững thờ ơ, nhẹ nhàng sờ lên đôi bông phi yến ngấm châu trên lỗ tai, nhẹ giọng nói: "Vốn bồn cung muốn lưu lại cho Tô Cơ một mạng, bây giờ xem ra, bồn cung quá lương thiện rồi."

Thần thể Ôn Tàn run lên một cái, sau đó hoảng sợ nói: "Tỷ tỷ! Bây giờ Hoàng thượng coi trọng Tô Cơ không thua gì Tam Hoàng tử. Nếu muốn động tay động chân thì sẽ gặp muôn vàn khó khăn!"

Thục phi lạnh lùng nhếch môi một cái, giọng nói vẫn trong veo là lướt như cử: "Bồn cung không ngốc, Hoàng thượng thích đứa trẻ trong bụng của vị kia, có thể lưu lại, nhưng Tô Cơ phải chết!"

Ngón tay thon dài nhỏ nhắn của Thục phi đập mạnh xuống thành ghế, trong nháy mắt về mặt trở nên độc ác: "Nữ nhân ti tiện kia dựa vào cái gì mà được Hoàng thượng sủng hạnh, năng ta dựa vào cái gì mà có thể trở thành thân mẫu của hai đứa trẻ song sinh kia chứ? Bồn cung sẽ cho năng ta một bài học khó quên, dạy năng ta kiếp sau nên làm người như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thuyết Phục Thục Phi

Edit: Nguyệt Đờc phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường được Thục phi mời tới phẩm trà, hai người ngồi tại bàn đá ngoài trời, có vẻ vô cùng hứng thú.

"Năm nay Nội phủ tiến cống trà mới rất ngon, muội muội uống thấy sao?" Thanh âm của Thục phi luôn luôn mang theo sự mềm mại đáng yêu của tiểu cô nương, trong lời nói luôn có vài phần nũng nịu, nhưng không làm người khác chán ghét, mà lại khiến cho người ta yêu thích.

Hoa Thường mang theo ý cười cẩn thận nhấp nước trà, đáp lại: "Quá thật không tệ, cái gì trong cung của tỷ tỷ cũng là thứ tốt nhất, sau này nếu ta thêm ăn, sẽ tới chỗ của tỷ đòi chút ăn uống."

Thục phi thoải mái cười nói: "Muội cũng có ít hơn đâu? Quy cách ở Thượng Dương cung cũng không kém hơn Hoàng hậu bao nhiêu, còn tới chỗ ta đòi cái gì, muốn bị đánh ả?"

Hoa Thường chấp tay xin tha thứ: "Tỷ tỷ tha cho ta đi."

Thục phi cười vui vẻ, ngã nghiêng ngã ngửa.

Hoa Thường thấy trăm trên đầu Thục phi có chút lông lè, liền nói: "Hôm nay tỷ tỷ vậy mà lại lòi thoi lếch thếch rồi." Sau đó nàng nghiêng đầu nói với cung nữ sau lưng Thục phi: "Còn không mau giúp nương nương nhà người chải lại tóc."

Thục phi có chút ngưng ngừng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Mấy ngày nay thân thể tiểu Công chúa có chút không tốt, ta cũng vất vả theo, nên không quá chú trọng ăn mặc, gờ lại đầu bù tóc rối khiến muội muội chê cười."

Hoa Thường nghe vậy lộ vẻ lo lắng, lên tiếng nói: "Thân thể tiểu Công chúa vẫn không khỏi sắc gì sao?"

Nụ cười Thục phi trở nên khổ sở, nhẹ giọng nói: "Vẫn như cũ, chỉ khác là trước kia Hoàng thượng yêu quý như trân bảo, Thái y vây quanh tứ phía, còn bây giờ thì..."

Hoa Thường thấy khốc mắt Thục phi như có giọt lệ, khẽ nhu mày nói: "Chẳng lẽ Thái y thờ ơ với tiểu Công chúa và tỷ tỷ sao? Ai cho bọn họ lá gan đó vậy?"

Thục phi cười khổ lắc đầu nói: "Thái y làm sao dám, tỷ tỷ ta cũng không phải là người ôn hòa, chỉ là bây giờ nhân tài của Thái y viện đều ở Giảng Văn hiến hết rồi, còn ai nhớ tới đứa nhỏ đáng thương của ta đâu."

Hoa Thường không biết nên nói cái gì, bây giờ Giảng Văn hiến là nơi cấm kỵ và là cái đình trong mắt mọi người ở hậu cung. Không biết có bao nhiêu nữ nhân nguyên rủa chủ nhân của nơi đó chết oan chết uổng, nhưng lại ngại sự coi trọng của Hoàng đế mà không dám làm gì.

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ yên tâm, hiện giờ Tô Cơ đang mang long thai, được Hoàng thượng coi trọng, nên nhường năng ta một chút. Không nề mặt tăng thì cũng nề mặt Phật, đứa trẻ trong bụng năng ta quý giá mà."

Thục phi hơi cúi đầu, bộ điều châm loan ngấm châu bằng vàng trên đầu lấp lánh dưới ánh mặt trời, toát ra ánh sáng vàng rực rỡ kinh diễm.

Thục phi hơi lùi lại, sau đó vươn tay cầm lấy bàn tay Hoa Thường, nghiêm giọng nói: "Muội muội, tỷ xem muội như người của mình nên nói thẳng. Tỷ muốn diệt trừ Tô Cơ, muội nghĩ thế nào?"

Trong lòng Hoa Thường chấn động, nhìn biểu tình nghiêm túc của Thục phi, trên mặt nàng lộ vẻ khó xử: "Tỷ tỷ, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, Tô Cơ còn đang mang thai."

Đôi khuyên kim tay tròng châu [1] trên tay theo động tác của Thục phi mà rung đưa, trang sức trên đầu phát ra ánh sáng đẹp để thanh nhã, phản chiếu cả người Thục phi dịu dàng như nước, nhưng lời nói ra lại khiến cho người khác không rét mà run: "Thần phần Tô Cơ hèn mọn, có tài cán gì mà xứng hoàai thai Hoàng tử? Huống chi, ý định ban đầu của tỷ tỷ cũng không phải mưu hại Hoàng tử, chỉ là diệt trừ Tô Cơ mà thôi. Nữ nhân sinh con vốn là đi dạo một vòng ở quý môn quan. Năng ta lại mang song thai, chỉ cần thoáng động chút tay chân, đại sự sẽ thành."

Hoa Thường ôm ngực, trầm mặc một hồi, sau đó rũ mi mắt xuống nói: "Tỷ tỷ, song thai vốn khó khăn, tỷ tỷ cần gì phải bận tâm nhiều như vậy? Nếu lỡ như đứa nhỏ có mệnh hệ gì thì sao, giống như đập chuột thì tổn hại đến bình ngọc, mất nhiều hơn được."

Thục phi thấy Hoa Thường không đồng ý, ánh mắt trầm xuống, lên tiếng nói: "Ta không muốn thương tổn hài tử của Hoàng thượng, nhưng nữ nhân kia căn bản không xứng để nuôi dưỡng Hoàng tử. Nếu thật sự vô tình làm tổn hại đến đứa nhỏ, đó cũng là do mệnh của năng ta không tốt, không trách người khác được."

Hoa Thường thấy Thục phi đầu muối đều không ăn, lo lắng trong lòng. Thục phi nói chuyện này với nàng chính là muốn kéo Hoa Thường xuống nước cùng. Các nàng tuy là đồng minh nhưng vẫn chưa từng làm chuyện gì, liên kết cũng không vững chắc. Nếu muốn cùng cổ mối quan hệ, cùng nhau phạm tội là phương pháp nhanh nhất, an toàn nhất, có chung bí mật, có chung nhược điểm, thì có chung lập trường và lợi ích. Thục phi cũng không phải là muốn Hoa Thường ra tay hại Tô Cơ, chẳng qua ép Hoa Thường bày tỏ thái độ mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Hoa Thường do dự, nàng cũng hy vọng tiến gần thêm một bước trong mối quan hệ với Thục phi, nhưng lại không muốn dùng phương thức này. Thiên hạ không có tưởng nào mà không lợi gió, hôm nay người dám làm, ngày mai liền bị người khác phát hiện. Đến lúc đó, mọi công sức khổ tâm gây dựng đều đổ sông đổ biển, lại còn liên lụy đến gia tộc, đây không phải là kết quả mà nàng muốn thấy.

Thục phi thấy vẻ mặt Hoa Thường do dự bất định, cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ nâng chung trà lên, rũ mi mắt, nhấp một ngụm trà đã hơi nguội.

Hoa Thường trầm ngâm một lát, cuối cùng chậm rãi lên tiếng nói: "Tỷ tỷ, thứ cho muội không đáp ứng chuyện này."

Sắc mặt Thục phi chợt thay đổi, trợn to mắt nhìn Hoa Thường, trong đó có chấn động, có bất bình, còn có tức giận và bi thương khi bị phản bội.

Hoa Thường lập tức cầm tay Thục phi, vội vàng nói: "Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, hãy nghe muội nói"

Thục phi thấy vẻ mặt Hoa Thường chân thành, thở một hơi, chậm rãi nói: "Muội nói đi."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ cũng là quý nữ xuất thân từ vọng tộc, chắc cũng biết thân phận giống như chúng ta ở trong cung không thể có nửa điểm sai lầm, nếu không chính là đại tội liên lụy đến thanh danh gia tộc. Vì lẽ đó muội làm việc không khỏi trái lo phải nghĩ, cân tuần nữ tặc, không dám có nửa điểm lười biếng."

Thục phi nghe vậy thở dài yếu ớt, ánh mắt xa xăm, dường như cũng nhớ lại thời gian trước kia khi mình còn ở nhà.

Hoa Thường tiếp tục nói: "Trước khi làm việc gì, muội đều suy nghĩ, chuyện này sẽ mang lợi cho chúng ta được cái gì. Mọi chuyện đều có lợi và hại, hoặc lợi nhiều hơn hại, hoặc hại nhiều hơn lợi. Vậy tỷ tỷ diệt trừ Tô Cơ, có thể mang đến lợi ích gì cho chúng ta đây?"

Thục phi cau mày, nghiêm giọng nói: "Sự tồn tại của Tô Cơ chính là điều châm chọc cho những quý nữ sống sờ sờ như chúng ta! Muội muội, chẳng lẽ muội không tức giận sao? Huống chi, tiểu Công chúa của ta thân thể ốm yếu nhiều bệnh, không được Hoàng thượng yêu thích. Bây giờ ngay cả Thái y chuyên trách cũng không có ở đây, bản thân nó còn nhỏ không hiểu được lòng người âm lạnh, nhưng ta đau lòng cho nó..."

Hoa Thường nhìn ánh mắt bi thống của Thục phi, cũng bi ai trong lòng. Thục phi hơn mười năm mới có một nữ nhi này, đương nhiên yêu quý như trân bảo. Bây giờ bởi vì Tô Cơ có thai mà bị lạnh nhạt, tất nhiên sẽ bi thương và phẫn nộ.

Hoa Thường ôn nhu khuyên nhủ: "Tỷ tỷ bớt giận. Tỷ oán hận Tô Cơ, ta có thể hiểu được, nhưng tỷ có từng nghĩ qua những nguy hiểm trong chuyện này chưa? Vì đồ kị mà mưu hại phi tần đã là đại tội, nếu trong đó lại dính lụy đến mưu hại Hoàng tử, thì đây chính là tội tru di cửu tộc, vạn kiếp bất phục! Tỷ tỷ, Tô Cơ đáng giá để chúng ta mạo hiểm như vậy sao?"

Thục phi nghe Hoa Thường nói xong, từ từ ổn định lại tâm trạng, mím môi không nói gì.

Hoa Thường lại tiếp tục nói: "Tỷ tỷ là nhất thời tức giận nên đầu óc mê muội. Tỷ suy nghĩ kỹ một chút, thật ra trong hậu cung này, so với chúng ta, có người còn muốn Tô Cơ chết hơn nhiều."

Thục phi bị lời nói của Hoa Thường gây chấn động, cau mày lên tiếng: "Người trong hậu cung chán ghét Tô Cơ không phải ngày một ngày hai, người muốn Tô Cơ chết cũng không chỉ có một mình ta."

Luận vô công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong 70.3M viewsEntertainmentHoa Thường nhẹ giọng nói: "Ta sợ tỷ bị người khác lợi dụng. Tỷ tức giận muốn diệt trừ Tô Cơ như vậy, có phải là bị kẻ dụng tâm khích bác hay không?"

Thục phi cau mày, tức đầu nói: "Không có, bản cung cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể dễ cho người khác nói cái gì thì ta làm cái đó được?"

Hoa Thường thấp giọng nói: "Chẳng lẽ cung nữ thái giám trong cung tỷ chưa từng nghị luận, chưa từng khiến tỷ tỷ tăng thêm tức tối sao?"

Thục phi hơi hít mắt, dường như nhớ lại điều gì, sau đó nói: "Rốt cuộc muội có ý gì?"

Hoa Thường nói nhiều, có chút miệng khô lưỡi đắng, liền cầm ly trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới tiếp tục nói: "Sự tồn tại của Tô Cơ và đứa nhỏ trong bụng nàng ta, đối với chúng ta thật ra chẳng có gì quan trọng, cho dù đến lúc đó mẫu tử nàng ta được bình an, thì người lo lắng tức giận cũng không phải là chúng ta."

Thục phi cũng đã giải trừ được khúc mắc, mơ hồ biết được ý của Hoa Thường, lên tiếng nói: "Ý của muội muội là... có kẻ mượn đao giết người?"

Hoa Thường nhẹ nhàng gật đầu một cái, cây trâm bằng bạc trắng đính hồng ngọc trên búi tóc dường như cũng lung linh lấp lánh.

"Trong cung này có hai người đặc biệt muốn diệt trừ Tô Cơ." Hoa Thường từ từ nói.

Thục phi tò mò, nghi ngờ hỏi: "Là ai?"

Hoa Thường chậm rãi nói: "Một vị là Mạnh Lương viện trong cung của ta, oán hận của nàng ấy và Tô Cơ tích tụ đã lâu, mâu thuẫn gia tộc, đấu đá của phi tần cũng khiến cho nàng ấy hận không thể giải quyết Tô Cơ sớm hơn. Đáng tiếc dù sao phần vị của nàng ấy thấp, không làm được gì nhiều. Mấy ngày nay nàng ấy bị ta cảm tức, cho dù trong lòng nóng nùng như có lửa đốt thì cũng bất lực."

Thục phi gật đầu, biết người thứ hai mới là mấu chốt.

Hoa Thường mỉm môi nói: "Vị thứ hai chính là Hoàng hậu nương nương."

Thục phi chấn động, hít mắt, gần từng chữ chậm chậm nói: "Hoàng hậu..." Sau đó quay đầu hỏi: "Hoàng hậu vẫn luôn có thái độ ôn hòa với Tô Cơ, sao bây giờ lại muốn diệt trừ nàng ta?"

Hoa Thường thấp giọng, biểu tình lạnh nhạt nói: "Bởi vì Hoàng hậu nương nương sợ."

Ánh mắt Thục phi trầm xuống: "Sợ? Nàng ta đứng đầu lục cung, cũng biết sợ một tiện tỷ sao?"

Hoa Thường khẽ cười nói: "Tỷ tỷ, Hoàng hậu mang hy vọng và mong đợi của đời kế thác lên người Tam Hoàng tử, có được Tam Hoàng tử vốn không dễ dàng gì, nên thân phận Tam Hoàng tử bây giờ lại càng thêm tôn quý. Chỉ cần nó có thể lớn lên nên người, mà có lẽ chưa cần đến lúc nó thật sự trưởng thành, Hoàng thượng đã lập nó làm Thái tử. Nhưng bây giờ Tô Cơ có thể sinh long phượng thái, là điềm lành trong thiên hạ. Tất nhiên Hoàng tử đó sẽ tiếp nhận thiên mệnh, tôn quý không ai sánh bằng. Tỷ nói xem, Hoàng hậu có sợ hay không?"

Thục phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, cắn chặt môi, hít nhất nói: "Hoàng hậu muốn ta ra mặt làm chim đầu đàn để thay nàng ta hoàn thành tâm nguyện đây mà..."

Quả thật Thục phi nghe thấy cung nhân nghị luận, cũng từng vì cung nhân xì xào mà tức giận gấp bội, đương nhiên tin lời của Hoa Thường nói là sự thật, là do người của Hoàng hậu ở một bên quạ giò thổi lửa, nhưng lại không biết đây chỉ là suy đoán của Hoa Thường mà thôi.

Hoa Thường không muốn dính vào chuyện này, nhưng khi Thục phi lên tiếng, nếu không đáp ứng thì có nghĩa là quyết liệt dứt khoát với Thục phi, Hoa Thường cũng không muốn như vậy, cho nên thuyết phục Thục phi bỏ ý niệm này đi.

Kẻ thù lớn nhất của Thục phi là ai? Chính là Hoàng hậu.

Chuyện của Tô Cơ khiến mọi người xôn xao, đương nhiên cung nhân sẽ bàn luận nhiều, bắt bớ cho nương nương của mình, trong lời nói có sự khinh thường dành cho Tô Cơ và thương tiếc cho nương nương nhà mình. Thượng Dương cung cũng có tình huống như vậy, Hoa Thường phỏng đoán, Tiêu Phong cung cũng không khác biệt lắm, thậm chí có thể còn nghiêm trọng hơn. Cho nên mượn cái cơ này, dẫn dắt Thục phi hoài nghi Hoàng hậu chính là một nước cờ tốt.

Thục phi là người dễ bị kích động, dễ tức giận, quả thật là người dễ bị lừa gạt nhất trong hậu cung. Mặc dù Hoa Thường áy náy trong lòng, nhưng vì bình an sau này, vẫn tận lực nói hươu nói vượn thôi.

Thục phi càng nghĩ càng tức giận, cắn môi dưới nói: "Hoàng hậu cai quản lục cung, nếu nàng ta muốn động thủ, so với ta thì tỷ lệ thành công lớn hơn nhiều, nhưng vẫn lấy ta làm lá chắn, quả thật có lòng muốn diệt trừ ta mà!" Thục phi tức giận đập tay xuống bàn đá, cả bàn tay đều đỏ lên.

Hoa Thường thấy vậy vội vàng ngăn hành động của Thục phi lại, lo lắng nói: "Tỷ tỷ tội gì tổn thương thân thể của mình, há chẳng phải để cho người thân đau lòng còn kẻ thù thì vui mừng sao?" Hoa Thường trừng mắt nhìn cung nữ sau lưng Thục phi, hỏ lên: "Các người còn đứng đó làm gì, còn không mau đi lấy thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau đến đây."

Cung nữ vội vàng phúc thần đáp lời.

Hoa Thường đỡ Thục phi ngồi xuống, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ bớt giận. Hoàng hậu nương nương ở vị trí cao, không muốn tùy tiện dính vào loại chuyện này, lưu lại điểm yếu cho người khác nắm lấy. Nàng ta có Tam Hoàng tử, nên bây giờ rất coi trọng danh tiếng, đương nhiên không muốn tự mình động thủ, một khi bị Hoàng thượng biết, đó là tội lớn."

Thục phi lạnh lùng nở nụ cười, ánh mắt sắc bén: "Đúng vậy, nàng ta ngồi vững vàng trên đài cao, nhìn chúng ta sống cả đời tầm thường, ta làm sao có thể không hận!"

Hoa Thường thở dài, lên tiếng nói: "Hoàng hậu nương nương khôn khéo thật. Xác suất Tô Cơ sinh long phượng thái chỉ có một phần ba, mà dù khả năng này có được ba phần đi chăng nữa, cũng không thể đánh động Hoàng hậu nương nương liễu lĩnh ra tay. Tâm tư Trích Phi thâm trầm, Ninh Quý tần lại trầm tĩnh như nước, chỉ có một mình tỷ tỷ tính tình dễ kích động, dễ bị người khác lợi dụng nhất, Hoàng hậu nương nương không phải là nhìn trúng điểm này sao?"

Thục phi giận quá hóa cười, cắn răng nói: "Haha, ta muốn nhìn xem nàng ta sẽ làm như thế nào! Bây giờ ta lại mong đợi Tô Cơ sinh long phượng thái, thật muốn nhìn thử vẻ mặt khi ấy của Hoàng hậu."

Hoa Thường trấn an nói: "Tỷ tỷ đừng tức giận hại thân, không đáng giá."

Cung nữ vội vã từ trong điện đi tới, cầm trong tay thuốc mỡ tiêu sưng, phúc thần hành lễ trình lên.

Thục phi nhàn nhạt cười nói: "Tay của bốn cung cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua chỉ vỗ xuống bàn hai cái, làm gì mà quý như vàng vậy."

Hoa Thường nhận lấy thuốc mỡ, mở hộp ra, nhẹ nhàng thoa lên tay Thục phi, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ chính là người không chú ý đến thân thể của mình như vậy, tỷ tỷ nên vì tiểu Công chúa mà suy nghĩ một chút. Công chúa còn nhỏ, cần tỷ chăm sóc, tỷ nên cho Công chúa thêm một đệ đệ, đó mới là bảo vệ lớn nhất của Công chúa."

Trong lòng Thục phi cảm động, rùng mi mắt, nhẹ giọng nói: "Có thể có tiểu Công chúa ta đã vô cùng vui vẻ, nào dám mong muốn nhiều hơn."

Hoa Thường nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tô Cơ mang thai, mặc dù Hoàng thượng rất chú ý đến nàng ta, nhưng dù sao nàng ta cũng không thể tạ tâm. Tỷ tỷ có thể nhân cơ hội này thể hiện rộng lượng một chút, kéo lòng Hoàng thượng trở về."

Thục phi hé miệng cười một tiếng, thờ dài nói: "Đây là đương nhiên, hiện tại ta đã thống suất. Ta muốn Tô Cơ vẫn còn sống, sống khỏe mạnh, ta sẽ bảo vệ mạng sống của nàng ta, để cho Hoàng thượng thấy ta rộng lượng, cho Hoàng hậu nếm mùi đau khổ!"

Hoa Thường cười yếu ớt: "Tỷ tỷ anh minh."

Thục phi cũng cười, kéo tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Tỷ muội chúng ta liên thủ, trong hậu cung này, ai có thể địch được đây?"

[1]: Hình ảnh khuyên tai kim ty trùng châu

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Lấy Cơ

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Tiêu Phong cung.

Hoa Thường hàn huyên với Thục phi một lát thì đứng dậy cáo từ, hiện tại hiển nhiên không thể so với dĩ vãng, nay Tiểu Phòng cung đã có thêm một vị tiểu Công chúa, trong lòng Hoa Thường vẫn luôn để ý đến chuyện này.

"Thế từ sắp tan học, muội cũng nên về sớm. Tính tình đứa bé kia vốn hay thẹn thùng, nếu muội không ở đó chỉ sợ nó lại đứng ngồi không yên chờ muội." Hoa Thường cười ôn nhu, xen lẫn vài phần bất đắc dĩ.

Thục phi dịu dàng nói: "Dù sao có trẻ nhỏ thì sẽ khác, muội sẽ đặc biệt vất vả hơn. Nhưng cũng không phải đứa nhỏ của mình, thêm vài phần trách nhiệm lại một mối tình thân.

"Thế từ vốn có tính cách ôn hòa, không phải người hay náo loạn nên cũng coi như là một đứa nhỏ dễ nuôi." Hoa Thường đứng dậy, Lan Chi tiến lên sửa sang lại cung trang, phục sức cho Hoa Thường.

Thục phi cũng đứng dậy: "Vây tỷ không tiễn muội nữa, tiểu Công chúa sắp tỉnh ngủ, ta không thể rời đi được."

Hoa Thường vội vàng xua tay, mỉm cười nói: "Muội cũng không phải là đứa trẻ, sao lại để tỷ tiễn đến tận cửa chứ."

Thục phi cười, đôi mắt cong thành một mảnh trăng non: "Đi cẩn thận, nhàn rồi không có việc gì thì tới chỗ tỷ tỷ ngồi nhiều một chút."

Hoa Thường hành lễ, cười giòn tan: "Vâng."

Sau khi Thục phi tiễn Hoa Thường thì vịn tay Yên Hoài chậm rãi trở về thiên điện.

"Tiểu Công chúa đã tỉnh chưa?". Thục phi một môi day day thái dương, cất tiếng hỏi.

Yên Hoài đỡ Thục phi ngồi xuống trước bàn trang điểm, bàn tay trắng ngần linh hoạt tháo hết những trang sức cồng kềnh trên tóc xuống, nhẹ giọng nói: "Bẩm nương nương, hôm nay tiểu Công chúa rất ngoan, ngài ấy tỉnh dậy cũng không khóc nháo, bà vú đang cho ngài ấy uống sữa đây."

Thục phi lộ ra nụ cười ôn nhu, giọng nói càng thêm phần ngọt ngào: "Mấy ngày nay bệnh tình tiểu Công chúa đúng là có chuyển biến tốt."

Yên Hoài phụ họa: "Thái y trẻ tuổi cũng có chỗ tốt của trẻ tuổi, phụ trách nghiêm túc, tinh lực có đủ, dám hạ bút kê phương thuốc. Còn nhóm lão Thái y đều nhu nhược, chỉ dầy dưa từ ngày này sang ngày khác, không mong lập công, chỉ cầu không mắc lỗi.

Thục phi nghe vậy, sắc mặt có chút bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng: "Trong thượng Thái y, người nói cho bọn họ, nếu Tiểu Công chúa sớm ngày bình phục, bốn cung sẽ thỉnh cầu Hoàng thượng cho bọn họ thăng quan tiến chức, thế, từ được hưởng đặc quyền, đứng ngang hàng với đám lão Thái y kia. Hừ, thần thể của Tô Cơ lại không dễ hầu hạ, bốn cung chẳng mất chờ xem bọn họ mất hết mặt mũi!"

Yên Hoài xoa bả vai Thục phi, thấp giọng nhận mệnh.

Ngọc Tĩnh cũng là tâm phúc của Thục phi, đứng hầu hạ một bên, thấp giọng hỏi: "Nương nương, lời Kỳ Phi nói hôm nay, nương nương cho rằng như thế nào?"

Thục phi dùng một chút môi nhẹ nhàng lên tiếng: "Kỳ Phi cũng chỉ vì muốn tốt cho bốn cung. Thời điểm hiện tại quá thất không nên manh động, bốn cung tuyệt sẽ không để Hoàng hậu ỏ phía sau chiếm được tiện nghi."

Ngọc Tĩnh cúi đầu, thấp giọng nói: "Nương nương cũng đừng quên mục đích của nương nương là gì. Dù Kỳ Phi có lý do gì đi nữa, kết quả chẳng phải vẫn cự tuyệt đề nghị của nương nương sao?"

Thục phi hơi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng: "Người có ý gì?"

Ngọc Tĩnh nhân nhật mở miệng: "Nương nương hãy thử thận trọng suy xét lại mối quan hệ đồng minh với Kỳ Phi nương nương xem. Tuy Kỳ Phi nương nương đích xác là người tốt, là kiểu người "trời quang trăng sáng", nhưng thật sự thích hợp với nương nương sao? Dù chỉ một chút việc mờ ám thì Kỳ Phi cũng không muốn dính vào, dù thông tuệ đến cực điểm nhưng chỉ một nhàn là cũng không muốn dính đến thân."

Thục phi mỉm môi, sau đó hơi mỉm cười, biểu tình thờ ơ mà mang theo vài phần thoái mái, nhẹ giọng nói: "Người nói có lý, nhưng mỗi chuyện đều có mặt này mặt kia. Hôm nay Kỳ Phi không muốn hại người, ngày mai cũng sẽ không hại bốn cung. Nàng ấy có thể không phải là một đồng minh dù tư cách, nhưng lại là một vị tỷ muội có thể tin nhiệm. Trong hậu cung đáng sợ này, luôn thiếu những người như nàng ấy."

"Bốn cung biết Ngọc Tĩnh người cũng chỉ muốn tốt cho bốn cung, nhưng tại hậu cung trống rỗng này, người có thể nói lời thật lòng không nhiều. Bốn cung và nàng ấy đều được thế gia giáo dục, tính cách cũng hợp nhau, chuyện này lại càng không dễ dàng gì." Thục phi hơi nghiêng đầu, lông mi thật dài rũ xuống, ba quang liễm điểm [1]

[1]: Ba quang liễm điểm Ý chỉ sóng mắt sóng sánh, chan chứa, tràn đầy.

Một tháng sau, Thượng Dương cung

Hoa Thường mặc một bộ xiêm y đính ngọc trai màu hoa uất kim hương [2], tay áo vốn lên lộ ra cổ tay tuyết trắng mềm mại, ngón tay trắng nõn tinh tế cầm ấm trà khảm thạch anh tím rót cho Hoàng đế một ly trà Quân Sơn.

[2]: Hoa uất kim hương: Bây giờ người ta gọi là hoa Tulip đấy a.

Hoàng đế nhận lấy tách trà Hoa Thường tự mình châm, cười nhấp một ngụm, khen ngợi: "Tay nghề của Thường nhi rất tốt."

Hoa Thường khẽ cười, ngồi xuống nói: "Hoàng thượng quá khen."

Tâm tình của Hoàng đế rõ ràng rất vui vẻ, mở miệng nói: "Hôm nay xiêm y của Thường nhi cũng rất đẹp, sắc màu tươi mới, trong trẻo. Đến bây giờ gắm mới nghĩ ra, bây giờ Thường nhi chẳng qua chỉ mới mười bảy thôi, còn trẻ lắm."

Hoa Thường biết ngày thường nàng đều mặc xiêm y màu thắm hoặc màu nhạt, dường như chưa bao giờ rực rỡ như hôm nay, cũng không trách Hoàng thượng nói nàng chừng chạc quá tuổi.Luận võ công: Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ? 0.9M viewsEntertainment"Chẳng phải do hôm nay Hoàng thượng giả làm nên thần thiếp mới ăn mặc đẹp hơn một chút hay sao." Hoa Thường bất đắc dĩ nói, mừng theo vài phần ý từ ám muội.

Hoàng đế cười haha: "Lòng trăm rất vui."

Hoa Thường vẫn cười đoan trang, ôn nhu nói: "Nghe Thái hậu nói mấy ngày nay tâm tình của Hoàng thượng không được tốt. Hôm nay thần thiếp lại thấy thật ra người vẫn còn rất tốt."

Hoàng đế gật đầu: "Chỉ khi ở Thượng Dương cung, tâm tình trăm mới có thể tốt như vậy. Không khí nơi này tươi mát, cảnh sắc tuyệt đẹp. Hơn nữa lại còn có mỹ nhân nào đó xinh đẹp như tranh."

Hoa Thường lại bị Hoàng đế làm cho đỏ mặt, không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Tự như nàng vẫn kiên không thể giống với những nữ nhân khác, không thể thân mật đùa giỡn với người nam nhân trước mắt này.

Hoàng đế cũng không để bụng phản ứng của Hoa Thường, ánh mắt vẫn nhu hòa như cũ: "Sắp tới trời chuyển nóng, trăm nhớ rõ nàng rất sợ nóng, vậy nên đã phân phó Nội Vụ phủ đưa đến Thượng Dương cung số băng gấp đôi."

Hoa Thường có chút vui mừng, lại có chút sợ hãi, đứng dậy hành lễ: "Hoàng thượng, như vậy thật không hợp quy củ. Hoàng hậu nương nương và Thục phi cũng không có được nhiều phần lễ như vậy, thần thiếp sao có thể vượt qua quy củ được?"

Hoàng đế đưa tay cầm lấy tay Hoa Thường, trầm giọng nói: "Vi bản nộn chính sự trên triều và chuyện Tô Cơ có thai nên trăm có chút vắng vẻ hậu cung, ngay cả nơi này của nàng, trăm cũng đã lâu chưa tới. Nhưng trong lòng trăm vẫn luôn nhớ nàng, chẳng qua trăm thật sự rất bận nên không thể đến được. Bây giờ chỉ là thêm vài phần băng, nếu Thường nhi cự tuyệt, trong lòng trăm sẽ vô cùng áy náy."

Tay Hoàng đế rất lớn nên nắm trọn bàn tay Hoa Thường, trong lòng Hoa Thường nóng lên, rũ mắt trầm ngâm, sau đó hành lễ: "Vây thần thiếp tạ ơn hậu ái của Hoàng thượng."

Lúc này Hoàng đế mới lộ ra nụ cười nhu hòa rạng rỡ, tuy gương mặt cương nghị có chút tiêu tuỵ nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy thật thoải mái: "Vây mới tốt. Thường nhi nên nhớ, trăm đối tốt với nàng là điều hiển nhiên, không cần phải tạ ơn."

Tình cảm của Hoa Thường đối với Hoàng đế vẫn luôn lạnh nhạt, có chút mỏng lung mờ hồ, nhưng lúc này trong lòng nàng lại có vài phần rung động. Tuy vậy, Hoa Thường vẫn cười nhu hòa, uyển chuyển thay đổi đề tài: "Thần thiếp đã biết. Đứng rồi, mấy ngày gần đây tiểu Công chúa đã khỏe hơn rất nhiều, Hoàng thượng đã đi thăm nó chưa?"

Hoàng đế cười gật đầu: "Trăm đã thăm tiểu Công chúa, đúng là đã khỏe hơn rất nhiều. Nhưng Thục phi lại gầy đi trông thấy, trăm nhìn mà có chút đau lòng. Thục phi làm rất tốt, trăm biết tình tình nàng ấy thẳng thắn và hay xúc động, nhưng mà lần này nàng ấy lại lấy lễ để đối đãi với Tô Cơ, trăm vô cùng vui mừng."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Tình cảm của Thục phi tỷ tỷ đối với Hoàng thượng vô cùng sâu đậm, Hoàng thượng lại coi trọng đứa bé trong bụng Tô Cơ, tất nhiên Thục phi tỷ tỷ sẽ nguyện ý thành toàn tâm nguyện của Hoàng thượng. Cho dù bản thân bị uất ức thì tỷ ấy cũng cam tâm tình nguyện."

Hoàng đế thờ dãi, cười khò: "Trăm biết tình cảm của nàng ấy, cũng sẽ đối xử tốt với nàng ấy, chỉ là tình tình nàng ấy quá quật cường, đến cả trăm nhiều khi cũng không biết làm sao. Gần đây lại có chút vắng vẻ nàng ấy, trăm nghĩ chờ đến khi thân thể tiểu Công chúa bình phục tốt thì sẽ ban phong hào. Dù sao Đại Công chúa của Lan Tiếp dư cũng có phong hào, Thục phi cả đời không chấp nhận đứng sau người ta, vậy nên trăm mới muốn cho nàng ấy ăn diện."

Hoa Thường cười hành lễ: "Vây thần thiếp thay Thục phi tỷ tỷ và tiểu Công chúa tạ ơn Hoàng thượng."

Hoàng đế cười: "Như vậy trăm không thể đối ý được nữa rồi, nàng thật nhanh nhẹn mà. Trăm còn chưa nghĩ ra phong hào nào hay cả, nàng đừng nói gì với Thục phi."

Hoa Thường hiểu ra: "Đây là tất nhiên, chỉ là Hoàng thượng cũng đừng quên hiện tại tiểu Công chúa còn chưa có tên, chuyện ban phong hào thật ra không vội."

Hoàng đế gật đầu: "Vây trăm cũng nên nghĩ cái tên đẹp một chút."

Hoa Thường ôn nhuận cười: "Nếu Thục phi tỷ tỷ biết thì chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Lan Tiệp dư đứng phía sau, mắt lạnh nhìn bộ dạng tỳ muội tình thâm, nhàn nhạt lên tiếng: "Tần thiếp loáng thoáng nghe được tiếng kêu của Tô Cơ, cảm thấy vô cùng đau lòng. Nữ nhân sinh con đều như đi dạo một vòng ở quý môn quan, nhớ lại tình cảnh khi tần thiếp sinh Đại Công chúa, quả thật đến cười cũng không cười nổi. Hôm nay Kỳ Phi nương nương cười nhẹ nhàng như vậy, hẳn là không hiểu được loại cảm nhận này đâu."

Hoa Thường thu lại nụ cười trên mặt, vị Lan Tiệp dư này thật là loại người muốn tìm đường chết, không nắm được râu của người khác thì không thôi mái mả.

Luận vô công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?1.4M viewsEntertainment"Bổn cung chưa từng sinh con, đương nhiên không thể hiểu được cảm nhận của Lan Tiệp dư, quả thật là sơ suất của bổn cung". Hoa Thường nhàn nhạt nói một câu liền cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Hoàng đế nghe Hoa Thường nói lời này, hồi tưởng lại lúc đó Hoa Thường bởi vì không có hài tử mà bị thương, lửa giận lại vọt lên, mắt lạnh nhìn Lan Tiệp dư tức giận nói: "Người không nói thì không ai nói người cầm đầu, cút về đi!"

Đời này của Lan Tiệp dư chưa từng bị quở trách như vậy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mắt tròn trĩnh, dường như không thể tin được Hoàng đế luôn sùng ái nàng có thừa lại có thể nói chuyện với nàng như vậy. Lan Tiệp dư chậm rãi quý xuống, cắn môi run rẩy nói: "Vâng".

Hoàng đế vừa thốt ra khỏi miệng liền biết mình đã nói nặng lời, nhìn Lan Tiệp dư gầy gò quý ở đó, có chút áo nảo. Nhưng hôm nay quả thật tâm tình của hắn khó chịu, nhưu này một cái, không nói gì nữa.

Những phi tần khác thấy Hoàng đế đang bực bội cũng không dám lên tiếng, người người đều cúi đầu, cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của mình.

Tô Cơ sinh lần này lại giành cơ suốt hai ngày hai đêm, mọi người sớm đã giải tán.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế vẫn đang chờ đợi tin tức, nội tâm của hắn đối với cái thai này vẫn có chút kỳ vọng. Nếu như là long phượng thai, đó chính là điềm lành, là sự khẳng định của trời cao đối với mình, là một loại vui mừng không thể nào tả hết.

Trần Hi vội vã tiến vào, quý xuống đất, thanh âm gấp gáp: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Tô Cơ sinh hạ hai vị tiểu Hoàng tử."

Hoàng đế thấy Trần Hi vào của liền biết có tin tức, ngóng cổ trông đợi, trái tim cũng treo lơ lửng. Bấy giờ nghe được là hai tiểu Hoàng tử, tâm tình lập tức rơi xuống, có một loại thất vọng không nói nên lời. Bình thường mà nói thì hai vị Hoàng tử là một chuyện tốt, nhưng mong đợi càng cao thì thất vọng càng lớn. Hoàng đế không xem cái thai này là con nối dõi của mình, mà xem nó như là sự kỳ vọng của quần chú, đương nhiên thái độ sẽ có sự khác biệt.

Tất nhiên Trần Hi thấy được sự thất vọng của Hoàng đế, thận trọng nói: "Hoàng thượng, tình hình của Tô Cơ cũng không phải là tốt. Bởi vì trước kia Thái hậu đã nói, nếu như có chuyện gì thì bỏ lớn giữ nhỏ. Bấy giờ Tô Cơ bị băng huyết, đang hấp hối, Hoàng thượng có đến gặp không?"

Hoàng đế nghe vậy nhưu mây thật sâu: "Bãi già."

Hoàng đế vừa đi vừa hỏi: "Rốt cuộc chuyện Tô Cơ sinh non là như thế nào, Thái y đã có kết luận gì chưa?"

Trần Hi khom lưng đáp: "Phản lớn Thái y đều nói do vấn đề là do thân thể của Tô Cơ. Vốn thân thể Tô Cơ không tốt, lại còn mang song thai, sinh non hay khó sinh thì cũng là bình thường. Nhưng tâm phúc của chúng ta lại báo cáo rằng, nghỉ ngơi có dấu vết do người gây ra, giống như dùng thuốc không tốt."

Bước chân Hoàng đế dừng một chút, trong lòng lạnh như băng.

Trần Hi biết tin tức này là đã kích động với Hoàng đế, giọng nói càng thêm dè dặt: "Hai vị tiểu Hoàng tử sinh ra khá yếu ớt, Tô Cơ bên kia xem ra cũng không ổn, Hoàng thượng xem xem phải đưa đến cho vị nương nương nào chăm sóc đây?"

Về mặt Hoàng đế có chút thần thờ, hẳn rất rõ ràng lời ám chỉ của Trần Hi. Từ khi Tô Cơ được chẩn đoán mang long thai đến nay, ăn uống hay sinh hoạt thường ngày đều do đích thân người của Hoàng đế an bài chăm sóc, chính là có người muốn ra tay cũng không dễ dàng. Có thể tránh được người của Hoàng đế, làm hại Tô Cơ sinh non, thật ra... chỉ có một người. Chỉ một người có thể làm được, Trần Hi không nói, Hoàng đế cũng biết.

Hài tử Tô Cơ sinh hạ không ai chăm sóc, theo lý nên giao cho Hoàng hậu là tốt nhất, nhưng giao đứa nhỏ của Tô Cơ cho người muốn hại chết chúng nó, thật sự sẽ tốt sao? Đây cũng là lời mà Trần Hi muốn ám chỉ.

Hoàng đế nhắm mắt lại, muốn tức giận, muốn nổi giận, cũng không biết nên làm như thế nào. Trước kia Hoàng hậu không phải người như vậy, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử cũng từng ở dưới gối nàng một thời gian. Nàng từ tế hạ nhà, tỉ mỉ chu đáo, xem như đứa nhỏ do chính mình sinh ra. Là bởi vì có đích tử của mình sao? Là bởi vì người khác có thể uy hiếp đến đích tử của mình sao?

Hoàng đế nghĩ không ra, thế từ kết tóc của mình sao lại biến thành bộ dạng này. Lúc đó bọn họ đều còn trẻ, bọn họ đã từng nâng đỡ lẫn nhau, yêu thương nhau, cùng nhau vượt qua những năm tháng gian nan khó khăn nhất. Bọn họ cũng đã từng trải qua nỗi đau mất con, cũng đã từng kính qua đầu đã triều chính, cùng nhau đăng cơ trong vẻ vang. Bọn họ là phu thê sống cùng chân, chết cùng huyết mã, vì sao vậy, sao nàng ấy lại thay đổi chứ?

Trần Hi nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Hoàng đế, cũng đau đớn trong lòng, có tức giận với Hoàng hậu nhưng cũng bất lực đối với đầu đá trong hậu cung.

Hoàng đế ngồi trên liễn màu vàng sáng, khẽ quay đầu, nhìn Trần Hi vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: "Trần Hi, người nói xem, tại sao lại như vậy? Trẫm đối với nàng không tốt sao? Trẫm không đủ kính trọng nàng sao? Trẫm thậm chí đã chuẩn bị xong chiếu thư sắc lập Thái tử, nàng là thế từ kết tóc của trẫm mà."

Trần Hi khẽ thở dài, lên tiếng nói: "Hoàng thượng, phu thê vừa thân quen lại vừa xa lạ."

Hoàng đế cúi đầu cười: "Vừa thân vừa lạ... đúng vậy, vừa thân vừa lạ."

Trần Hi nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu đã hạ lệnh điều tra kỹ chuyện Tô Cơ sinh non, người có ngăn cản không?"

Sắc mặt Hoàng đế vẫn không chút dao động, từ từ lắc đầu nói: "Không cần, Thái hậu sẽ không tra ra cái gì đâu, ta hiểu Hoàng hậu, nàng ấy làm việc sẽ không lưu lại điểm yếu đâu."

Trần Hi thận trọng ngừng đầu nhìn gương mặt không biểu tình của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Chuyện lần này không có chứng cứ gì, Hoàng thượng định xử lý như thế nào?"

Hoàng đế nhíech mép cười tự giễu một cái, lên tiếng nói: "Chứng cứ? Trẫm không cần chứng cứ, có một số việc không cần chứng cứ. Không có chứng cứ chính là chứng cứ tốt nhất, trẫm sẽ không động đến nàng ấy, nàng ấy cũng biết điều đó, cho nên mới dám mạo hiểm làm chuyện này."

Vương Nguyên, nàng và ta tình nghĩa phu thê hơn mười năm đến đây là chấm dứt, sau này, nàng chỉ làm Hậu, không làm thê.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 65: Tạ Thê Và Nuôi Dưỡng

Edit: Nguyệt Đêc phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Giáng Văn hiền.

"Hoàng thượng giá lâm!" Giọng tiểu thái giám the the vang lên trong cung điện trống trải, mang theo mấy phần yên tĩnh đến đáng sợ.

Hoàng đế xuống xa liễn, khuôn mặt thâm trầm bước nhanh vào nội điện.

Trần Hi chạy chậm theo sau lưng Hoàng đế, lên tiếng nói: "Hoàng thượng, bên trong phòng mùi máu tanh rất nặng, đừng tiến vào..."

Hoàng đế không nghe theo, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Vừa vào phòng đã nghe thấy mùi máu tanh nồng đậm, dường như bọn cung nhân đã rắc rất nhiều hương phấn để trấn át, nhưng hai loại mùi hương trộn lẫn với nhau lại tạo thành một mùi vị vô cùng khó ngửi.

Bên trong phòng đã được cung nhân dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, thành giường được che chắn bởi tấm rèm dày, Hoàng đế bước nhanh về phía trước nhưng bị cung nữ ngăn lại.

Cung nữ này không phải ai khác, chính là biểu tỳ của Tô Cơ, Trần Như.

Về mặt Trần Như bị thương, quý xuống đất hành đại lễ, thanh âm bình ổn tĩnh mịch: "Xin Hoàng thượng dừng bước, nương nương không muốn người nhìn thấy dáng vẻ tiêu ty xơ xác của nàng, chỉ mong Hoàng thượng cách ngoài rèm nói lời ly biệt với nương nương."

Hoàng đế dừng bước, chấp tay sau lưng, thành giường treo rèm bằng lụa mỏng đính ngọc trai có thêu linh thú bằng gấm ngũ sắc mang nghĩa cát tường. Hắn còn nhớ là do đích thân hắn ban thưởng cho Tô Cơ.

Bên trong rèm truyền ra một giọng nữ yếu ớt: "Hoàng thượng tới rồi sao..."

Hoàng đế từ từ đến trước giường, tay nhẹ nhàng đặt lên tấm rèm, thấp giọng nói: "Trẫm đến rồi."

Tô Cơ nằm trên giường chậm rãi nở nụ cười dịu dàng, sau đó lại nghĩ Hoàng thượng không nhìn thấy được, mới từ từ thu lại ý cười, dứt quãng nói: "Tần thiếp cố gắng giữ lại một hơi này, cũng không biết là đợi cái gì, những chuyện không yên lòng quá nhiều... bây giờ lại không biết nên nói gì..."

Hoàng đế nhắm mắt lại, che giấu ước tại nơi khác mà, lên tiếng nói: "Đừng nói nữa, trẫm đều hiểu cả, cứ nằm thoải mái đi, trẫm ở đây bồi nấng".

Tô Cơ lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ giọng đáp: "Vâng".

Hoàng đế dịu dàng nói: "Trẫm sẽ chăm sóc bạn nhỏ thật tốt, trẫm biết nấng nhất định sẽ không yên lòng, còn có người nhà của biểu tỷ nấng, trẫm cũng sẽ an bài từng cái một. Mị nhi, cảm ơn nấng đã sinh thêm hai Hoàng tử cho trẫm". Đột nhiên Hoàng đế không thể thoát ra lời nữa, trong cổ họng có một loại cảm giác hít thở không thông và tâm tình bi thương không nói nên lời kia khiến hắn đau đớn không cách nào khắc chế được.

Khóe mắt Tô Cơ từ từ chảy xuống hai hàng lệ, nước mắt trên gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào lại càng đặc biệt rõ ràng hơn.

"Hoàng thượng, kiếp này có thể hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng đã là điều hạnh phúc nhất đời này của tần thiếp, có nhiều hơn nữa thì tần thiếp cũng không nhận nổi. Nếu có kiếp sau, tần thiếp nguyện cắn rom cắn cỏ báo đáp ơn sủng hạnh kiếp này của Hoàng thượng". Trong hơi thở mong manh như tơ mang theo một loại hạnh phúc mờ ảo, ôn nhu giống như xúc cảm khi lựa móng vuốt nhẹ qua da thịt.

Chưa tới một khắc, bên trong rèm đã không còn tiếng động gì nữa, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng không còn nghe thấy, tay Hoàng đế có chút run rẩy kéo rèm ra.

Trên giường lớn được chạm trổ hoa văn tinh mỹ là một cỗ thi thể tái nhợt. Dường như trên mặt Tô Cơ còn lưu lại nụ cười hạnh phúc, cực kỳ an tâm khi ra đi.

Hoàng đế từ từ kéo rèm lên, bước chân có chút lảo đảo đi ra ngoài cửa, sau đó nhẹ giọng nói với cung nhân: "Tô Cơ... đi rồi".

Trần Như đợi ngoài cửa ngay lập tức tiến về liệt ngai quy xuống đất, đôi mắt khó khăn sưng đỏ đã chẳng thể rơi lệ được nữa.

Trần Hi lập tức tiến lên đỡ lấy Hoàng đế, vẻ mặt lo lắng nói: "Hoàng thượng, nên bị thương".

Hoàng đế lắc lắc đầu, nắm chặt tay Trần Hi, cúi đầu nói: "Trở về thôi".

"Vâng".

Thượng Dương cung.

Đột nhiên Hoa Thường nhìn thấy Hoàng đế bỗng bay phách lạc, mặc dù đáng người vẫn cao ngất, nét mặt vẫn trầm ổn như cũ, nhưng hơi thở trên người lại thay đổi, dường như có một loại cảm giác ngăn trở không nói nên lời.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường". Hoa Thường vội vã ra cửa nghênh đón hành lễ, trên người mặc thường phục đơn giản, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm, có phần đơn bạc.

Hoàng đế bước xuống long liễn, nhìn Hoa Thường quỳ trên đất hành lễ, đưa tay nâng Hoa Thường dậy, trầm giọng nói: "Trẫm tới vội vàng, cũng không thông báo với nấng một tiếng, miễn lễ đi".

Hoa Thường thấy sắc mặt Hoàng đế căng thẳng, trong mắt lại tràn đầy một mệt, cũng không nói nhiều, chỉ ôn nhu lên tiếng: "Hôm nay nổi gió rồi, thổi lâu quá sợ nấng sẽ đau đầu, Hoàng thượng mau vào trong đi". Dứt lời nâng liễn vịn tay Hoàng đế, cũng nhau tiến vào trong điện.

"Thần thiếp thấy Hoàng thượng có chút mệt mỏi, không bằng đến nhuyển tháp chợp mắt một lát đi". Hoa Thường đỡ Hoàng thượng ngồi xuống, vẻ mặt ân cần quan tâm, chậm rãi nói.

Hoàng đế vỗ vỗ tay Hoa Thường, thấp giọng nói "Quá thật trẫm có chút mệt, nhưng mà không ngủ được. Nấng chưa biết sao, Tô Cơ vừa mới đi..."

Hoa Thường kinh ngạc một chút, sau đó phục hồi lại tinh thần, nhẹ giọng khuyên: "Thần thiếp nghe nói có chút không ổn, không nghĩ rằng lại nhanh như vậy. Hoàng thượng nên bị thương, báo trọng thân thể, Tô Cơ mới có thể an tâm ra đi".

Hoàng đế yên lặng gặt đầu, có vài lời hắn sẽ không nói, đến Thượng Dương cung cũng chỉ là theo bản năng cảm thấy nơi này an tâm, có thể nói chuyện, có người biết nóng biết lạnh ở bên cạnh.

Hoa Thường thấy Hoàng đế không nói chuyện, chỉ ngồi đó, thờ dãi trong lòng.

"Hoàng thượng, Tô Cơ đi rồi, vậy hai vị tiểu Hoàng tử mới sinh kia có ổn không? Nên để cho người của Ti Thiên Giám đến bốc một quẻ, bất luận thế nào cũng không thể để lại danh tiếng khác mẫu thân được". Hoa Thường ôn nhu chậm rãi nói.

Sau khi Hoàng đế nghe xong, khẽ thở dài: "Nàng nói có lý, quả thật phải làm như vậy".

Trầm ngâm một hồi, Hoàng đế mới lại lên tiếng nói: "Trẫm thấy then với Tô Cơ, nấng liều mạng mới sinh hạ được hai nhi tử, nhưng bản thân nấng lại không thể hưởng được một ngày phúc của con cháu. Đáng tiếc, hai đứa nhỏ này trẫm cũng không thể lưu lại cho nấng ấy, nhất định phải đổi mẫu. Bây giờ hai vị tiểu Hoàng tử đều được ôm đến chỗ Tử Ninh cung của Thái hậu chăm sóc rồi, trẫm cũng chưa quyết định được."

Tâm tư Hoa Thường biến chuyển trầm lắng, cũng không hiểu rõ được ý tứ trong lời nói của Hoàng đế, chỉ nhẹ giọng nói: "Tô Cơ phúc mỏng, nhưng hai vị Hoàng tử là con của Hoàng thượng, nhất định sẽ được trời cao che chở".

Gương mặt Hoàng đế lộ ra vài phần ý cười: "Đúng vậy, chỉ hy vọng thật sự như vậy, để cho hai Hoàng tử bình an lớn lên".

"Trẫm cũng nói với nấng vài lời thật lòng, trẫm vốn nghĩ cho Ôn Tần hoặc Lục Tần một ăn diện, có đứa nhỏ tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng bây giờ Tô Cơ ra đi, chỉ để lại hai đứa trẻ sơ sinh còn trong tử cốt, trẫm thấy cũng đau lòng, dù sao cũng muốn tìm một mẫu phi vững chắc một chút. Lời này trẫm vẫn chưa thương lượng với Thái hậu và Hoàng hậu, trẫm đến tìm nấng để hỏi nấng trước."

Sau khi Hoa Thường nghe xong, hiểu rõ ý của Hoàng thượng, liền nhẹ nhàng hỏi: "Hoàng thượng có ý để thiếp dưỡng dục hai Hoàng tử sao? Đó đúng là ăn diện cầu cũng không được, tỷ muội hậu cung ẽ là sẽ hãm mộ thần thiếp chết mất".

Hoàng thượng cầm tay Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng còn trẻ, sẽ có hài tử, sau này thân tử không phải trường tử, trẫm sợ nấng sẽ khó chịu... Và lại, trẫm muốn tách hai đứa nhỏ ra để nuôi dưỡng. Tuy là sinh đôi nhưng ở cùng một chỗ chung quy cũng không tốt lắm, trẫm có ý để nấng và Thục phi chia ra nuôi dưỡng".

Hoa Thường sững sốt một chút, Hoàng thượng vậy mà lại có ý định này...

Hoa Thường hơi mỉm cười, rũ mi mắt xuống, cúi đầu nói: "Suy nghĩ của Hoàng thượng là tốt, chỉ là bỗng dưng khiến người khác thương tâm. Tách trẻ song sinh ra nuôi dưỡng quả thật có lý, nhưng song sinh có tướng mạo tương tự, như vậy so với không phải ruột thịt có gì khác biệt đâu. Sau này chúng nó cũng biết được thần thiếp và Thục phi không phải là thân mẫu, và lại cũng khó ngăn chặn miệng lưỡi nhân rồi của cung nhân. Hành động này của Hoàng thượng có thể không phải là ăn diện, mà là phiến toái rồi."

Hoàng đế thờ dãi, trầm giọng nói: "Cũng chỉ có nấng thẳng thắn nói chuyện với trẫm như vậy, nhưng lại không chửi tui."

Hoa Thường khẽ cười: "Nói lời bất kính, thần thiếp và Thục phi tỷ tử cũng xem như là người đứng đầu trong các vị phi tần, Hoàng thượng chọn hai người bọn thiếp, nhất định là rất thương yêu hai vị Hoàng tử, hy vọng bọn thiếp có thể che chở cho Hoàng tử. Chuyện này Hoàng thượng đề nghị, thần thiếp liền nguyện ý, chỉ là Thục phi tỷ tử khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều. Tỷ tử vốn bất mãn với chuyện Tô Cơ được sủng ái, bây giờ sau khi Tô Cơ chết vẫn còn được Hoàng thượng hoài niệm chiều cớ, sợ là tỷ tử sẽ không cam lòng".

Hoàng đế thờ dãi, bất đắc dĩ cười nói: "Trẫm cũng chỉ nghĩ một chút vậy thôi, sao lại không biết tính tình của Thục phi, cũng đã nhiều năm nấng không nuôi dưỡng một hài tử. Huống chi bây giờ, chuyện này cũng chỉ là trẫm đơn phương tình nguyện, cảm thấy hổ thẹn với hai đứa bé kia, hy vọng có thể bù đắp gấp đôi, nhưng mà có lẽ Thái hậu và Hoàng hậu bên kia cũng sẽ không đồng ý."

Hoa Thường an ủi: "Lời này của Hoàng thượng sai rồi, có thể nuôi dưỡng Hoàng tử chính là ăn diện. Chẳng qua Thục phi tỷ tử đối với Hoàng thượng tình cảm sâu đậm, cho nên không chấp nhận những thứ khác, tấm lòng như vậy nhưng không hề xấu".

Hoàng đế vỗ tay Hoa Thường: "Hôm nay trẫm cũng chỉ là trò chuyện với nấng một chút, không có ý gì khác. Chuyện này cũng phải xem ý của Thái hậu, sau đó lại cân nhắc thêm. Nếu không có nhân tuyển tốt, trẫm sẽ để cho nấng nuôi dưỡng, nói với nấng trước một tiếng, tốt xấu gì thì nấng cũng đã có chuẩn bị. Đứng rồi, chuyện này đừng nói với Thục phi, nhất định nấng ấy sẽ tức giận".

Hoa Thường đứng dậy hành lễ, dịu dàng đáp: "Vâng".

Hoàng đế nhìn sắc trời một chút, sau đó nói: "Hôm nay trẫm sẽ nghỉ ngơi ở chỗ của nấng, cảm thấy an tâm hơn".

Hoa Thường ôn nhu: "Vâng, thần thiếp gọi người nói một tiếng, chờ lát nữa cũng sắp dùng bữa tối rồi".

Về mặt Hoàng đế ôn hòa hơn nhiều, cả người cũng thả lỏng hơn, nhìn Hoa Thường khẽ nói: "Trẫm nói chuyện với nấng một chút, cảm giác đã tốt hơn rất nhiều. Dù những chuyện này chưa giải quyết xong thì trẫm cũng cảm thấy rất nhẹ nhõm."

Hoa Thường cười nói: "Chỉ là do trong lòng Hoàng thượng giữ quá nhiều chuyện mà lại không nói ra, đương nhiên cảm thấy bức bối, khó tránh khỏi buồn rầu thành bệnh, sau này phải chú ý. Thần thiếp không chán ghét người, có chuyện gì thì cứ nói với thần thiếp. Bất kể như thế nào, thần thiếp đều nguyện ý nghe, cũng nguyện ý vì Hoàng thượng mà phân ưu."

Hoàng đế thoải mái kéo khóe miệng, cười nói: "Được".

Thật ra cảm giác của hắn đối với Hoa Thường rất kỳ diệu. Lúc tuyển tử thấy nữ tử duyên dáng vậy kiểu thì cảm giác tim đập thình thịch. Nhưng sau khi tiến cung, thủ hấp dẫn hắn không phải là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mà là tính cách trầm ổn nội liễm lại ôn nhu thanh nhã của nấng.

Tình cảm hằn đối với Tô Cơ cũng không thể nói được là có bao nhiêu sâu đậm, chẳng qua cảm thấy có chút áy náy với nàng. Hoàng hậu hại chết nàng, hẳn lại không thể làm gì cho nàng.. Ngay cả đứa bé của Tô Cơ cũng phải trở thành của người khác. Địa vị của Hoàng hậu không thể bị lay động. Hoàng tự vô sự, chỉ có phi tần vì khó sinh mà chết. Cho dù công bố tội của Hoàng hậu, cũng không tạo thành tội gì lớn, huống chi càng không thể tiết lộ ra. Các loại ưu tư xen lẫn với nhau, mới tạo thành tâm tình bức bối của Hoàng đế.

Lời nói vừa rồi quả thật không có ý gì khác, đơn giản giống như phu thê thảo luận với nhau. Người nói này không được, kia không được, không có kinh cần tạ ơn, không có sự tức giận khi khi oán, cũng không có sự đố kỵ của thiếp thất. Đây dường như chính là nguyên nhân mà hẳn yêu thích nơi này, là bình thản và hòa thuận của gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Nuôi Dưỡng Hải Tử

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung

Từ Ninh cung

Thái hậu vui vẻ nhìn hai Hoàng tử nằm trong nôi, nếp nhăn nơi khoé mắt tựa hồ sâu thêm, mang theo tâm tình vui sướng: "Hoàng đế mau đến nhìn hai đứa bé này đi, lớn lên giống nhau như đúc, mặt mày y chang Hoàng đế lúc nhỏ."

Hoàng đế đứng dậy lại gần nôi, nhìn đứa trẻ đang phun bong bóng, khẽ cười nói: "Đứa bé còn nhỏ như vậy, sao có thể nhìn ra được gì." Tuy ngoài miệng Hoàng đế phân bác nhưng trong lòng vẫn vui vẻ, hải tử lớn lên giống mình là một chuyện thật vui mừng.

Hoàng hậu không nói gì, chỉ ở một bên ung dung mỉm cười, thấp giọng khen: "Thoạt nhìn Tứ Hoàng tử với Ngũ Hoàng tử đều là hải tử ngoan ngoãn, cũng không khóc nháo, sau này nhất định sẽ là hiếu tử."

Thái hậu cười gật đầu: "Đương nhiên rồi."

Hoàng đế nhìn đứa bé một lát rồi nói với nữ mẫu: "Được rồi, ôm Hoàng tử xuống đi, cẩn thận một chút."

Nữ mẫu cung kính hành lễ: "Vâng." Sau đó cẩn thận khom người bế Hoàng tử lui bước rồi đi.

Thái hậu lôi kéo tay Hoàng đế ngồi ở một bên, nghiêm túc nói: "Tô Cơ đi rồi, ai già thấy Hoàng thượng cũng không vui vẻ, đừng quá buồn để ảnh hưởng đến thân thể. Hai đứa nhỏ này cũng phải an bài thật tốt, Tô Cơ đã mất ba ngày rồi, hãy tính ngày sớm hạ táng đi."

Hoàng hậu cũng mở miệng nói: "Đúng là nên hạ táng Tô Cơ rồi. Mà thật ra nàng ấy cũng có chỗ tốt, liệu chết sinh hạ hai đứa nhỏ, có công với Hoàng thất. Không bằng truy phong cho nàng đi, cũng coi như là ân điển."

Thái hậu gật đầu: "Lời này của Hoàng hậu có lý."

Hoàng đế không nhìn Hoàng hậu, trực tiếp gật đầu với Thái hậu: "Vậy phong làm Chính Lục phẩm Quý cơ đi, lấy lễ chế của Tông Ngũ phẩm Mỹ nhân mà hạ táng."

Hoàng hậu hành lễ: "Vâng." Sau đó nâng mắt thấp giọng nói: "Nếu Hoàng thượng niệm tình Tô Cơ, không bằng trực tiếp truy phong làm Mỹ nhân thì cũng dễ nghe hơn."

Sắc mặt Hoàng đế không thay đổi, mở miệng nói: "Không cần."

Hoàng hậu nghe ra sự lạnh nhạt trong lời nói của Hoàng đế, nàng đáp lại rồi cúi đầu không nói gì nữa.

Thái hậu cũng không để ý, chỉ mở miệng hỏi: "Hoàng thượng định tính thế nào với Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử?"

Hoàng đế cúi đầu nói: "Nhì từ cũng chưa nghĩ ra, hiện giờ phi tần hầu cung không nhiều, phân vị cao có thể nuôi hài tử thì cũng chỉ có mấy người. Trẫm nghĩ nên tách hai đứa bé song sinh này ra để nuôi dưỡng, tính tình khác nhau, sau này cũng không giống nhau đến mức khiến cho người khác không thể phân biệt được."

Thái hậu gật đầu: "Trong lòng Hoàng thượng đã chọn được người rồi sao? Ai già thấy Thục phi không tồi. Thục phi cũng hầu hạ Hoàng thượng mười mấy năm rồi, hiện giờ mới chỉ có một Công chúa, chung quy dưới gối còn đơn bạc."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Nhì từ cũng có ý này, chỉ là Thục phi không vui lắm, mẫu hậu biết rồi đó, tính nàng vốn quật cường."

Thái hậu thở dài sau đó nói: "Chỗ Thục phi cứ để ai già nói, nhất định nó sẽ đáp ứng, chỉ cần Hoàng đế người đồng ý thì việc này cũng xong."

Hoàng đế nghĩ đáp: "Vậy theo ý của mẫu hậu đi. Tiểu Tử đưa tới Thục phi, Tiểu Ngũ làm sao bây giờ? Nếu thân phận mẫu phi không cao, chỉ sợ tính cảm huyênh đê không tốt."

Thái hậu dứt khoát giải quyết nói: "Không bằng đưa cho Ôn Tần đi, một là gần với Thục phi, hai người cũng có thể cùng nhau chăm sóc hai đứa trẻ song sinh này. Hơn nữa xuất thân gia thế của Ôn tần cũng sẽ không bởi nhẹ tiểu Ngũ."

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn đồng ý với Thái hậu: "Vậy tất cả đều do mẫu hậu an bài."

Hoàng hậu khẽ nắm tay chặt thành quyền trong tay áo. Chuyện nuôi Hoàng tử, Hoàng hậu nàng đẩy đến câu cũng không nói được, cũng không được ân điển gì, nhưng dù trong lòng cảm thấy phần nợ và uất ức thì cũng chỉ có thể cúi đầu thật sâu mà thôi.

Đế Hậu ở lại Từ Ninh cung dùng ngọc thiện, rồi sau đó cùng rời đi.

Hoàng hậu chậm rãi đi bên cạnh Hoàng đế qua Ngự Hoa viên, một đám cung nhân phía sau đi cách xa một chút, giống như để cho Đế Hậu có lời muốn nói với nhau.

Chỉ có Trần Hi đi sát theo sau, khom lưng cúi đầu, làm như không tồn tại.

Trong lòng Hoàng hậu có chút bất an, nhìn Hoàng đế không có biểu hiện gì, đành phải mở miệng nói: "Mùa thu tới rồi, Ngự Hoa viên cũng đều tàn đi nhiều, cảnh trí không bằng lúc trước."

Hoàng đế nhàn nhạt nói: "Xuân hạ thu đông, khi bốn mùa luân phiên thì thời gian sẽ biến đổi, con người cũng như vậy."

Hoàng hậu cảm thấy lời nói của Hoàng đế có ẩn ý, nhưng nàng vẫn cười dịu dàng hoà nhã: "Kiến thức thần thiếp nông cạn, chỉ thích mùa xuân sinh sôi nảy nở, sắc màu muôn hồng ngàn tía. Hiện giờ nhìn thấy cảnh tượng hiu quạnh nên có vài phần cảm khái thôi."

Hoàng đế chậm rãi mở miệng: "Trẫm đã hạ chỉ tra rõ việc Tô Cơ sinh non, nàng cũng thật ti mi, làm chủ cục cung mà lại dám làm ra chuyện như vậy. Bất luận thế nào nàng cũng không thể thoái thác tội của mình, hãy vì Tô Cơ mà sao chép một quyển kinh Phật đi."

Sắc mặt Hoàng hậu biến đổi, siết chặt khăn tay, lên tiếng nói: "Thái hậu cũng đã điều tra việc Tô Cơ sinh non, Hoàng thượng nghi ngờ cũng đúng. Xảy ra chuyện như vậy là do thần thiếp quản lý không tốt, Hoàng thượng muốn xử phạt thế nào, thần thiếp cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mà thần thiếp là Hoàng hậu, nào có đạo lý vì một phi tần phản vị thấp mà thiếp phải sao chép kinh Phật chứ. Thứ cho thần thiếp không thể đáp ứng được."

Hoàng đế dừng chân một chút, sau đó trầm giọng nói: "Không muốn sao chép thì thôi vậy."

Hoàng hậu không biết Hoàng đế tức giận hay hoà hiệp, nàng hỏi như mây sau đó khẽ nói: "Mọi việc trong hậu cung lấy thần thiếp và mẫu hậu làm đầu. Về việc của Tô Cơ, mẫu hậu đã hạ lệnh tra rõ, hà tất Hoàng thượng phải lo lắng, chỉ sợ mẫu hậu thấy lại không tốt lắm."

Hoàng đế bước nhanh hơn, nhàn nhạt nói: "Trẫm đã tra rõ, không phải không biết người ở phía sau sai sử là ai."

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, cúi đầu thật thấp, bước chân dường như không theo kịp Hoàng đế.

Ngữ khí của Hoàng đế vẫn bình đẳng như cũ: "Trẫm không nghĩ sẽ buông tha cho bất kì ai tham dự chuyện ti tiện này, những kẻ ti tiện đó có tư cách gì mưu hại phi tần và Hoàng tự của trẫm? Trẫm sẽ tịch biên diệt tộc cảnh cáo, mới có thể khiến hậu cung an ổn được, làm một hành động xao sơn chấn hổ [1]."

[1] Xao sơn chấn hổ (敲山震虎): Gõ núi dọa hổ. Công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ.

Dứt lời Hoàng đế liền ngồi lên long liễn, phất tay ra lệnh khởi kiệu rời đi.

Hoàng hậu đứng tại chỗ, ngẩng ngốc nhìn Hoàng đế mang theo lượng lớn cung nhân đi khỏi, trong lòng tràn đầy đau đớn tuyệt vọng.

Thủy Lâu nhìn sắc mặt Hoàng hậu không tốt, vội vàng tiến lên đỡ, khẽ nói: "Nương nương? Nương nương người làm sao vậy, sao Hoàng thượng lại đi rồi?"

Hoàng hậu bóp chặt tay Thủy Lâu, hộ giáp vàng đâm xuống làm hai người bị thương.

"Hoàng thượng đã biết... Không thể thế được, bôn cung làm chuyện tuyệt đối không có sơ hở... Tại sao?... Tại sao?..." Hoàng hậu tự lẩm bầm, vành mắt phỉếm hồng, đôi môi không chút huyết sắc.

Thủy Lâu nghe Hoàng hậu nói, sắc mặt cũng trắng bệch, hoảng sợ nói: "Nương nương... người đang nói cái gì..."

Hoàng hậu mím chặt môi, trên cổ thon dài trắng nõn hiện rõ gân mạch màu xanh: "Khởi giả hồi cung."

Mấy ngày sau, Tiều Phong cung.

Hoa Thường đang ở Tiều Phong cung cùng Thục phi chơi đùa với tiểu Công chúa. Tiểu Công chúa đã tròn một tuổi, đã lớn hơn nhiều, tuy thân thể vẫn còn suy yếu nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn rất nhiều.

Trên mặt Thục phi cũng vui vẻ hơn, cả người cũng nhẹ nhõm vài phần, cười duyên nói: "Bôn cung nhìn tiểu Công chúa, cảm thấy thân thể và tinh thần đều thoải mái. Đứa nhỏ này không phải là đứa bé ngoan ngoãn, cả ngày chỉ biết nghịch ngợm, nếu không thuận theo ý thì sẽ không ngừng khóc nháo, làm ta rất đau lòng."

Hoa Thường cười nói: "Nghe nói trẻ con khóc là chuyện tốt, có sức khỏe thì chứng tỏ là có nguyên khí, tỷ tỷ nên vui vẻ mới phải."

Thục phi cười nịnh, hươu khẩu nói: "Chỉ có muội mới nói như vậy thôi. Cũng đến lúc tiểu Công chúa uống sữa rồi, nhũ mẫu mang Công chúa xuống đi."

Ba nhũ mẫu mặc cung trang màu xanh lục tiến lên ôm tiểu Công chúa đi, Thục phi nhìn theo.

Hoa Thường cười nói: "Tỷ tỷ cũng nên sửa lại lời nói đi, bây giờ tiểu Công chúa đã có hai đệ đệ thì còn nhỏ chỗ nào nữa, phải gọi theo đúng hàng là Nhị Công chúa."

Thục phi rửa tay, lên tiếng nói: "Đúng vậy, chỉ là ta đã quen rồi, nhất thời chưa sửa được."

Thục phi kéo Hoa Thường cùng nhau ngồi lên nhuyễn tháp, oán giận nói: "Muội chắc là cũng nghe lời đồn rồi, tương lai Tử Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đều nuôi ở Tiều Phong cung. Bây giờ trong lòng ta cũng không biết có tư vị gì nữa."

Hoa Thường biết nội tâm Thục phi rồi rầm, vươn tay nắm tay Thục phi tỏ ra an ủi, nhưng cũng không biết nên nói gì.

Thục phi cười khổ: "Ta biết đây là âm diễn của Hoàng thượng. Sau này Tử Hoàng tử sẽ trở thành con ruột của ta, chỉ là trong lòng vẫn có chút không cam lòng. Giống như giữa ta với Hoàng thượng, có nhiều thứ, không thấy được cũng không sờ được, nhưng lại tạo thành bức tường ngăn cách."

Hoa Thường khẽ nói: "Hoàng thượng cũng vì muốn tốt cho tỷ tỷ, dưới gối có Hoàng tử dù sao vẫn là chuyện tốt. Sức khỏe của Nhị Công chúa không tốt, nói một câu thật lòng thì chúng ta có thể sống được bao lâu nữa? Có thể chăm sóc Công chúa cả đời sao? Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ ra đi, nhưng có huynh đệ bên cạnh mới có thể giúp đỡ Công chúa cả đời."

Thục phi cười có chút chua xót: "Làm sao ta không biết đạo lý này, chỉ là bất bình một chút mà thôi. Chuyện này cũng chỉ có thể nói với muội, không thể nói với Ôn tần. Sau này Ngũ Hoàng tử sẽ nhớ đến công ơn của nàng ấy, đây đúng là thời điểm nàng ấy vui vẻ. Tâm tư nàng ấy hẳn cảm, nếu ta ở trước mặt nàng ấy nói mấy câu oán giận, thật không biết nàng ấy sẽ suy nghĩ gì nữa."

Hoa Thường cười nhạt: "Hiện giờ phi tần hậu cung đều hâm mộ Tiều Phong cung được sủng ái, vậy mà tỷ tỷ lại không vui chút nào."

Thục phi xem xét nhìn Hoa Thường một cái, cười nói: "Không phải là ta không vui, chỉ là có cảm xúc không nói nên lời được, không biết là buồn hay vui. Đùng rồi, mấy ngày nay Hoàng hậu đều cáo ốm không ra ngoài, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế?"

Hoa Thường lắc đầu: "Muội cũng không biết, trước giờ Hoàng hậu vẫn khỏe mạnh, bây giờ bỗng nhiên đổ bệnh không rõ nguyên nhân, muội không thân với Thái y nên không thể hỏi thăm được gì."

Thục phi khẽ híp mắt: "Thái y đều là người thông minh, muốn tra chuyện gì từ miệng bọn họ thật đúng là khó như lên trời. Chỉ là mơ hồ nghe nói vì Tô Cơ mà Hoàng thượng với Hoàng hậu lời qua tiếng lại với nhau, rồi Hoàng hậu liền sinh bệnh."

Hoa Thường nhướng mày nói: "Cũng không đến mức vậy chứ."

Thục phi hừ lạnh một tiếng: "Sao lại không. Tô Cơ hồ mị câu dẫn Hoàng thượng, đến lúc chết rồi không những được truy phong mà còn vượt cấp hạ tước, thân phận nàng ta như vậy mà cũng xứng sao?"

Hoa Thường khuyên nhủ nói: "Sao tỷ tỷ còn tức giận với Tô Cơ vậy? Tô Cơ cũng không còn nữa, không phải tỷ tỷ tự mình tức giận với mình sao? Tỷ tỷ, nghe muội nói một câu, người sống không thể tranh giành với người chết, người chết không thể tranh với người sống."

Thục phi nghi hoặc nói: "Những lời này là có ý gì?"

Hoa Thường cười khẽ giải thích: "Người sống không thể tranh với người chết nghĩa là Tô Cơ đã đi rồi, cho dù trước kia nàng ta không tốt ra sao, Hoàng thượng cũng chỉ nhớ rõ nàng ta rất tốt vì đã liều chết sinh hạ hai Hoàng tử, có công với Hoàng thất. Nếu tỷ muốn tranh với nàng ta thì tỷ đã thua rồi, làm vậy chỉ khiến cho Hoàng thượng thấy tỷ là người không hiểu chuyện, cũng dễ cho người khác thấy tỷ quá bạc bẽo hà khắc, ngay cả người chết mà cũng muốn so đo."

Thục phi hơi tức giận nói: "Còn người chết không thể tranh với người sống là gì?"

Hoa Thường nhàn nhạt cười: "Người chết không thể tranh với người sống chính là Tô Cơ đã chết, tất cả cũng sẽ chôn vùi theo nàng ta. Dù tình cảm sâu đậm thì theo thời gian cũng sẽ phai nhạt. Thế nhưng người sống thì có thể tiếp tục tranh thủ, tình cảm theo thời gian sẽ càng sâu đậm hơn. Tỷ không tin thì cứ nhìn mà xem, chỉ sợ chưa đến một năm khuôn mặt Tô Cơ thế nào, Hoàng thượng cũng không nhớ rõ nữa. Mà mấy chục năm sau thì chúng ta vẫn vậy."

Thục phi suy nghĩ điều gì đó rồi khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sủng Ái Của Thục Phi

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Vị Ưông cung.

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên giường, cả người như tê dại, cung nhân trong điện đều bị Hoàng hậu đuổi ra ngoài. Vị Ưông cung là một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại một mình Thủy Lâu, cả người quỳ trên mặt đất, toàn thân đều đang run rẩy, nước từ hốc mắt chảy ra mang theo vô hạn sợ hãi thấm ướt cả thảm lông.

"Nương nương... Văn Hạ, nàng đã đi rồi." Thủy Lâu hạ giọng nức nở, trong run rẩy mang theo một sự sợ hãi không thể nói rõ.

Mặt Hoàng hậu vẫn không để lộ biểu tình gì, chỉ có bộ điệu chậm trễ phượng bay đỉnh ngọc bích sáng rực rỡ trên đầu tựa hồ như phản chiếu sắc mặt, trông tái nhợt lạ thường.

Thanh âm Hoàng hậu nhẹ nhàng mà chậm chạp, mang theo hơi thở thật nhẹ: "Bôn cung không cứu được nàng ấy, ngay cả việc nhặt xác cho nàng ấy để hậu táng cũng không thể. Thủy Lâu, người ném xác Văn Hạ vào giếng hoang đi."

Thủy Lâu nghẹn ngào, cúi đầu thật sâu: "Vâng."

Khuôn mặt Hoàng hậu lãnh đạm, chỉ nhẹ nhàng mi mắt, nhìn cung điện bạch ngọc trang trọng quý khí trước mắt, lại làm người ta cảm thấy lạnh thấu xương tủy: "Hoàng thượng đánh chết rất nhiều cung nhân, trong đó Vị Ưông cung chiếm bốn phần... Bôn cung hẳn nên cảm kích mới phải, dù sao Hoàng thượng để lại một mũi cho người của Vị Ưông cung, chưa hề cho người khác biết, chỉ bí mật đánh chết."

Khuôn mặt Thủy Lâu như tro tàn, thấp giọng nói: "Nương nương, lần này trong cung thiếu rất nhiều người, chúng ta làm sao bây giờ?"

Đáy mắt Hoàng hậu tựa hồ như có sóng ngầm, nhẹ giọng nói: "Chung quy cũng sẽ không thiếu người hầu hạ, đừng để lộ ra ngoài, phải cẩn nít rằng mà nuốt xuống bụng. Bôn cung phải trấn định, không thể tự làm loạn đầu trận tuyến, tuyệt không để người khác chế giễu."

Trong lòng Thủy Lâu ngập tràn sợ hãi, Văn Hạ vốn là người Hoàng hậu tin nhiệm nhất đã bị xử tử, nàng còn có thể sống sót được là mạng lớn. Nhưng cho dù có sợ hãi như thế nào đi nữa thì nàng vẫn là nô tỳ của Hoàng hậu, phải vì Hoàng hậu mà suy nghĩ.

"Nương nương, Hoàng thượng đã ra tay sấm rền gió cuốn như thế, không chút lưu tình, vậy sau này Tam Hoàng tử... Sao có thể sống yên ổn đây?"

Hoàng hậu vừa nghe nói đến Tam Hoàng tử liền hồi phục thần trí, có chút tức giận, thấp giọng nói: "Hoàng thượng vẫn coi trọng Tam Hoàng tử, địa vị của bốn cung cũng không hề dao động, có dao động chăng nữa chỉ là cảm tình của Hoàng thượng mà thôi. Tam Hoàng tử vẫn là đích tử, chỉ cần bốn cung còn một ngày, chắc chắn nó cũng sẽ còn một ngày."

Thụy Lâu vẫn lo lắng như cũ, sốt ruột hỏi: "Hiện giờ nương nương đã thất sủng, Tam Hoàng tử cũng không tránh khỏi liên lụy. Nếu bị phi tần khác thừa cơ lợi dụng, làm dao động địa vị Tam Hoàng tử, vậy phải làm sao bây giờ?"

Hoàng hậu chớp mắt, mắt lóe lên tia sáng, thấp giọng nói: "Bốn cung không phải kẻ ngu ngốc, loại chuyện này tất sẽ không làm lại lần hai, ngoại trừ thái long phượng, không có đứa nhỏ nào có thể làm dao động địa vị của đích tử. Bốn cung không tin, sau này có thể có phi tần có vận khí như vậy."

"Chỉ cần bốn cung không tiếp tục phạm sai lầm, địa vị của bốn cung sẽ không dao động, tất nhiên Tam Hoàng tử sẽ vẫn là người kế vị chính thống."

Hoàng hậu đứng dậy, nhìn vào khoảng không, ánh mắt xa xăm: "Một khắc sau khi bốn cung có Tam Hoàng tử thì đã từ bỏ tình cảm phu thê với Hoàng thượng, hiện giờ chẳng qua chỉ là quả báo thôi. Tuy rằng tim đau như cắt, bằng hoàng thất thối nhưng phải biết bắt đầu học kiên cường ẩn nhẫn. Bốn cung là Hoàng hậu, vẫn là chủ nhân của hậu cung này!"

Thụy Lâu khẩu đầu thật sâu: "Nương nương thiên tuế vạn phúc."

Tiêu Phong cung

Trong Vị Ương cung một mảnh tiêu điều hoang vắng, ngược lại Tiêu Phong cung lại vui mừng khắp nơi.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Một đám cung nhân quý xuống khấu đầu, trên mặt đều mang theo ý cười vui sướng.

Thực phi nằm trên giường, tay nhẹ nhàng đặt trên bụng, trên mặt biểu tình kinh hi, dịu dàng nói: "Bốn cung thực sự có thai sao? Thái y, điều người nói là thật sao?"

Lão Thái y một lần nữa quý xuống hành lễ bên mép giường, mở miệng nói: "Thiên chân vạn xác. Lão thần đã làm nghề y nửa đời, vẫn có thể khám ra được hỉ mạch. Chúc mừng nương nương."

Thực phi vui đến phát khóc, vội cầm lấy khăn che miệng, nước mắt chậm rãi lăn từng giọt nơi khóe mắt: "Là bốn cung sơ y, chỉ nghĩ rằng do thân thể không khỏe, không ngờ lại mang thai lần nữa. Đã mấy tháng rồi, thai nhi có an ổn không?"

Lão Thái y mang theo ý cười trả lời: "Bẩm nương nương, thai này chưa đến ba tháng, vô cùng yên ổn, xin nương nương yên tâm. Để vì thân khai một phương thuốc ôn hòa để bồi bổ thân thể, chỉ cần nương nương bảo dưỡng thích đáng, chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì."

Thực phi liền xua tay phản phó: "Người đâu, trọng thưởng cho Thái y!"

Chỉ chớp lát sau, Hoàng đế và Hoa Thường nghe được tin tức liền vội đến, vừa vặn gặp ngay ở cửa cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường nhanh chóng xuống kiệu, nhưn người hành lễ.

Hoàng đế nâng Hoa Thường dậy, trên mặt mang theo nét vui mừng: "Thường nhi miễn lễ, nàng cũng tới thăm Thực phi sao? Tình cảm tỷ muội các nàng thật tốt, nàng tới đây rất nhanh."

Hoa Thường đỡ tay Hoàng đế bước vào cửa cung, vừa đi vừa nói: "Thần thiếp nghe nói Thực phi có thai vội đến đây chúc mừng, Hoàng thượng cũng đến thật nhanh, có thể thấy được người luôn để tỷ tỷ trong lòng."

Hoàng đế cười haha: "Hôm nay trăm vốn không có việc gì, nghe được tin tức tốt như vậy, tất nhiên sẽ tới. Nếu ngày nào đó Thường nhi có thai, dù có chuyện quan trọng đến đâu thì trăm cũng sẽ đến thăm nàng."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, hờn dỗi nói: "Tỷ tỷ có chuyện mừng, vậy mà Hoàng thượng lại trêu ghẹo thần thiếp."

Hoàng đế càng vui vẻ, dắt Hoa Thường cùng nhau vào trong điện.

"Hoàng thượng giá lâm! Kỳ Phi nương nương đến!" Giọng tiểu thái giám lạnh lạnh vang lên.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Thực phi thấy Hoàng thượng đã đến, vô cùng vui mừng xuống giường hành lễ.

Hoàng đế vội tiến lên nâng Thực phi dậy, nhẹ giọng trách cứ: "Nàng hiện giờ là người có thai, sao còn không biết nặng nhẹ như vậy."

Thực phi cười: "Hoàng thượng, không cần cẩn thận như thế. Thái y nói thai lần này của thần thiếp vô cùng ổn định."

Trên mặt Hoa Thường mang theo tia mỉm cười ôn nhu: "Chúc mừng tỷ tỷ, chúc mừng tỷ tỷ. Hiện giờ tỷ đã hoài long thai, nhờ phúc lành trời ban, nhất định có thể vì Hoàng thất sinh con nối dõi."

Thực phi nhìn thấy Hoa Thường cũng vô cùng vui vẻ: "Cám ơn lời nói cát tường của muội."

Hoàng đế đỡ Thực phi ngồi lại trên giường: "Trẫm sẽ điều Thái y chuyên trách phụ khoa tốt nhất của Thái Y viện đến khám cho nàng, nàng phải chăm sóc tốt thân thể mới được, trừ điều này thì tất cả đều không quan trọng."

Thực phi hạnh phúc gật đầu: "Vâng, thần thiếp đã biết."

Hoa Thường bên cạnh mở miệng nói: "Việc này chính là chuyện vui lớn. Không phải trước đó vài ngày Hoàng thượng còn muốn ban cho Nhị Công chúa một cái phong hào sao, không bằng thừa dịp chuyện vui lần này, đồng loạt ban ân điển."

Hoàng thượng vỗ tay cười lớn: "Đúng vậy, đúng vậy. Nhị Công chúa còn chưa có tên, trăm cũng đã nghĩ ra cái tên cùng với phong hào rất tốt, hôm nay liền ban cho con bé."

Thực phi vô cùng vui vẻ, cả người tươi cười như đóa hoa nở rộ, chờ mong nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế đứng dậy đến trước thư án, Hoa Thường hiểu ý tiến lên, ở một bên nghiêng mực. Hoàng đế nhắc bút, trên tờ giấy tuyên thành màu trắng viết xuống một chữ "Thiên".

Sau đó để mực khô, cầm giấy rồi đến trước mặt Thực phi nói: "Thiên - Tự thái tốt đẹp, vốn chỉ mỹ nhân. Một chữ này ban cho Nhị Công chúa vô cùng xứng."

Thực phi cười gật đầu, ôn nhu nói: "Nhị Công chúa nhất định sẽ rất thích cái tên này."

Hoàng đế vô cùng vui mừng, lại nói tiếp: "Phong hào trăm cũng suy nghĩ được mấy cái: Hoa Trân, Hoa Dương, Hiền Chi, đều không tồi. Nàng thích cái nào?"

Thực phi nghĩ nghĩ những phong hào này, sau đó ôn nhu nói: "Thần thiếp thích chữ "Hoa" này, mỹ lệ mà trong sáng, vô cùng có khí độ. Nữ hài lại đặc biệt thích hợp với chữ "Chi"[1]: "Chi", là thảo thần [2], tú mỹ nhu lệ, lại xứng với chữ "Hoa", không bằng gọi nàng là Hoa Chi Công chúa?"

[1]: Chi là một loại cỏ thơm

[2]: "Thảo" nghĩa là cỏ, "Thần" là người đứng đầu: "Thảo thần" ý chỉ người đứng đầu trong các loài cỏ ==>)

Hoàng thượng nghe cảm thấy có lý, lại thêm việc Thực phi vô cùng yêu thích phong hào này, liền chuẩn tấu.

Hoa Thường nghe vậy lại lại hiểu rõ ngụ ý của Thực phi. Nhị Công chúa là Hoa Chi Công chúa, Đại Công chúa lại là Tổ Chi Công chúa, phong hào này đã gặt gao chặn đầu Đại Công chúa, phỏng chừng khi Lan Tiếp dự nghe được tin tức sẽ không vui nói.

Thực phi thấy Hoàng thượng đang vui vẻ liền do dự nói ra chuyện bàn khoăn trong lòng: "Hoàng thượng, nay thần thiếp đã có thai, cần được chăm sóc cẩn thận. Lại thêm Nhị Công chúa vốn còn nhỏ, thân thể tuy đã chuyển biến tốt đẹp nhưng dù sao vẫn còn yếu yếu, phải luôn bên cạnh chăm sóc nó, thực sự thần thiếp có nhiều việc lo không hết. Từ Hoàng tử bên kia..."

Hoàng thượng vừa nghe xong thì suy nghĩ lại. Từ Hoàng tử vốn sẽ được đưa đến cho Thực phi nuôi dưỡng, nhưng bây giờ Thực phi lại có thai, đầu tiên không đề cập đến chuyện Thực phi còn có tình lực để chăm sóc Từ Hoàng tử hay không, chỉ cần trong tương lai Thực phi có đứa nhỏ thân sinh của mình, Từ Hoàng tử còn có thể được chăm sóc tốt sao? Cuối cùng vẫn không hợp tình hợp lý.

Chân này Hoàng đế khẽ nhủ lại, liền tiếng nói: "Đúng là chuyện này nên thương thảo (thương lượng + thảo luận), nàng hãy chờ trăm thương lượng với Thái hậu."

Thực phi cũng không thúc ép, ôn nhu đáp: "Vâng."

Hoa Thường chỉ nhìn không nói, ở một bên làm người tàng hình. Hiện giờ đang là thời gian của Thực phi Tiêu Phong cung, người khác sẽ không chen vào được.

Hoàng thượng còn có chính vụ cần xử lý, sau khi dùng cơm ở Tiêu Phong cung thì rời đi.

Hoa Thường vẫn một mực ở bên cạnh Thực phi, sau khi tiễn Hoàng đế rời đi lại trở về điện, cùng Thực phi nói chuyện.

Thực phi thấy Hoàng thượng đã rời đi thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nói chuyện cũng thoải mái hơn: "Đứa nhỏ này tới thật đúng lúc, ta thật sự là trăm triệu lần không dự đoán được, chuyện vui ngoài ý muốn, vô cùng vui vẻ."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Phúc khí của tỷ tỷ còn ở phía sau. Muội đã nói tỷ tỷ vốn là người có phúc mà."

Thục phi đưa tay vỗ về bụng nhỏ, khỏe miệng có ý cười, vô cùng xinh đẹp rực rỡ: "Đứa nhỏ này tới lại mang đến cho ta vận khí tốt. Nhị Công chúa giờ đã có phong hào, đây là được sung ái bao nhiêu. Hôn nữa ta cũng đưa được Tứ Hoàng tử đến nơi khác, bây giờ bốn cung đã có hài tử của mình, việc gì phải dưỡng một đứa nhỏ không phải do mình sinh ra đây?"

Hoa Thường nhanh tay đưa ngón trỏ đặt lên môi, khẽ nói: "Tỷ tỷ nói cẩn thận."

Thục phi không để bụng: "Không phải chỉ có tỷ muội hai chúng ta sao, có gì mà không thể nói. Ta chỉ nghĩ, trước kia luôn cho rằng mình không thể sinh được, đương nhiên sẽ đau buồn nhường nhịn, bây giờ lại không phải như thế, tất nhiên bốn cung sẽ không lui bước."

Hoa Thường bắt đầu dĩ cười: "Tỷ tỷ thật tùy hứng."

Thục phi có chút ngưng ngừng cười: "Mang thai rồi, không tùy hứng mới kỳ quái đấy. Ta tin muội muội vốn thông minh, nhất định có thể lý giải được suy nghĩ của ta."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Nhưng tỷ tỷ ở trước mặt Ôn Tần ngàn vạn lần đừng nên nói những điều này. Ôn muội muội vô cùng coi trọng Ngũ Hoàng tử, bây giờ có khi đang kiêng chân mong chờ nhận được ý chỉ, muốn mau mau đưa Ngũ Hoàng tử về nuôi."

Thục phi nghe vậy liền thu liễm ý cười, có chút tự trách: "Muội nói lời này vậy mà nhắc nhở ta, nếu ta đã không dưỡng Tứ Hoàng tử, như vậy Ngũ Hoàng tử sao có thể yên ổn được dưỡng dưới gối Ôn muội muội? Nếu vì chuyện lần này mà liên lụy đến nàng ấy, đó không phải là ý định của ta."

Hoa Thường lắc đầu: "Muội cũng không biết thế nào, trước hết tỷ đừng nhắc đến việc này, không bằng đến chỗ Thái hậu nói nhỏ một chút. Chỉ nói tỷ lực bất tòng tâm, đừng nói tỷ không muốn dưỡng Hoàng tử. Phải nói thật uyển chuyển một chút, rộng lượng một chút, thử xem ý tứ của Thái hậu nương nương đã."

Thục phi gật đầu: "Lời này có lý."

Suy nghĩ một chút về phong hào của hai vị Công chúa.

Phong hào của Đại công chúa: Tổ Chi (素枝). Chữ Tổ nghĩa là mộc mạc, cao khiết, chữ Chi trong "Kim chi ngọc diệp" ý là một cành cây.

Phong hào của Nhị Công chúa: Hoa Chi (华芝): Như Thục phi giải thích ở trên (Là tác giả giải thích thôi), vị Thần thảo xinh đẹp.

Nhị Công chúa là Thần thảo xinh đẹp trong khi Đại Công chúa chỉ là 1 cành cây, thế không phải Nhị Công chúa đề lên đầu Đại Công chúa sao? Thục phi thật là thâm thúy, cũng là 1 chữ Chi nhưng ý nghĩa lại khác xa nhau. Đảm bảo Lan Tiệp dư sẽ học mẫu...

(Đây là ý kiến cá nhân của beta-er, bạn nào có ý kiến khác thì nhẹ nhàng thôi, đừng ném đá chạn chất nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Tứ Hoàng Tử

Từ Ninh cung.

Một bức bình phong bằng gỗ từ đàn khám thủy tinh hình chữ thọ được đặt giữa phòng làm tách biệt với không khí mật mờ ở gian ngoài, hương khói từ lư hương khám hồng thạch vẫn đang lưu lờ tỏa ra.

Thái hậu mặc một bộ thường phục màu xám nhạt ngồi trên ghế chủ vị, nhũ mỳ nói với cung nữ bên cạnh: "Dập khói của lư hương ở gian ngoài đi, Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đều còn nhỏ, không chịu được mùi như vậy."

Cung nữ phúc thần đáp: "Vâng." Sau đó đi ra ngoài.

Hoàng đế cười nói: "Mẫu hậu cẩn thận, Hoàng nhi đề ở chỗ của mẫu hậu, nhi thần cũng yên tâm"

Thái hậu cười hiền hòa: "Ai gia già rồi, có lòng lại không có sức, muốn nuôi dưỡng Hoàng tử nhưng lại không đủ tinh lực. Chuyện của tiểu Tử con phải quyết định nhanh đi. Thục phi đến tìm ai gia, lời trong lời ngoài đều có ý dò xét, ai gia cũng là nữ nhân, sao mà không hiểu tâm tư của nàng ấy đây."

Hoàng đế hơi nhũ mỳ, trầm giọng nói: "Chuyện này Thục phi làm không đúng rồi."

Thái hậu khuyên nhủ: "Thục phi cũng không sai, đúng là nàng ấy không phân thân được. Sức khỏe của Nhị Công chúa yếu ớt, bây giờ nàng ấy lại đang mang thai, nếu giao Tứ Hoàng tử cho Thục phi, quả thật là làm khó nàng ấy. Mẫu hậu cũng nói thật với con, ban đầu mẫu hậu dốc hết sức lực thúc đẩy chuyện này, chính là thấy Thục phi không có nhi tử, nhất định sẽ đối tốt với tiểu Tử. Nhưng nếu Thục phi đã có nhi tử của mình, vậy thì địa vị của tiểu Tử quả thật có chút khó xử, miễn cưỡng nàng ấy cũng không tốt."

Hoàng đế kéo khỏe miệng, lên tiếng: "Nhi thần cũng đã cân nhắc đến điều này, nhưng cuối cùng lại không dễ thực hiện."

Thái hậu biết Hoàng đế khó xử, nhẹ nhàng nói: "Vậy không bằng trước tiên cứ để hai đứa bé lại Từ Ninh cung, mẫu hậu cũng không phải gả đến mức không đi nổi, cứ trông nom trước đã."

Hoàng đế cười bắt đầu dĩ: "Cũng chỉ có thể như vậy, lúc phi tản thính an, mẫu hậu lưu ý nhiều hơn một chút, giúp nhi thần đưa ra chủ ý, xem ai thích hợp."

Thái hậu cười hiền hòa, mở miệng nói: "Đương nhiên rồi."

Hoàng đế và Thái hậu đang nói chuyện nôi nói, Tứ Hoàng tử trong nôi đột nhiên khóc lên. Tiếng khóc của đứa bé sơ sinh quá yếu ớt, còn mang theo sự tắc nghẽn do hít thở không thông.

Thái hậu và Hoàng đế hoảng sợ đến nhảy dựng, vú nuôi đang ở bên ngoài vội vã tiến vào, cũng không để ý hành lễ, bế Tứ Hoàng tử trong nôi lên, nhẹ giọng dỗ dành.

Hoàng đế nhũ mỳ, trầm giọng nói: "Sao tiểu Tử lại khóc vậy, thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thái hậu là người lớn tuổi, lại có chút mê tín, cau mày nói: "Vừa mới nói tới chuyện của tiểu Tử thì nó liền khóc rồi, chẳng lẽ nó hiểu chúng ta nói gì hay sao?"

Hoàng đế nghe Thái hậu nói như vậy, trong lòng có chút không thoải mái. Thục phi không muốn nuôi tiểu Tử, rồi cuộc vẫn khiến cho Hoàng đế vướng mắc trong lòng. Chẳng qua bây giờ Thục phi đang mang thai, Thái y cũng nói có thể là thai nam, nên Hoàng thượng vẫn vui mừng nhiều hơn.

Vú nuôi đỡ thế nào Tứ Hoàng tử vẫn khóc như cũ, vú nuôi thấy vậy ôm Tứ Hoàng tử quý xuống dập đầu nói: "Sắc mặt Tứ Hoàng tử tím tái, tiếng khóc lại đứt quãng, chắc là thân thể không khỏe, nên mời Thái y đến xem một chút."

Hoàng đế thấy sắc mặt kinh hoàng của vú nuôi, cũng bất an, đứng lên nghiêm giọng nói: "Truyền Thái y!"

Thái hậu ngoác tay để vú nuôi tiến lên, tiếp nhận đứa bé trong tay vú nuôi, nhìn đứa bé khóc đến khó chịu, đau lòng không thôi: "Chuyện này là thế nào, vốn đang khỏe mạnh, sao đột nhiên lại trở nên như vậy?"

Vú nuôi thấy Thái hậu nổi giận, run rẩy bảy quý xuống thỉnh tội: "Thái hậu bớt giận."

Thái hậu thấy tiểu Tử khóc càng lúc càng yếu ớt, sốt ruột không thôi, gấp gáp nói: "Thái y đâu! Sao Thái y còn chưa tới vậy?"

Ở cổ đại, tỉ lệ trẻ sơ sinh chết yếu rất cao. Khi Hoàng thượng còn trẻ cũng đã từng trải qua nỗi đau mất con, bây giờ thấy tiểu Tử không ổn, lòng mỳ nhũ chặt, ánh mắt u ám.

Qua một khắc sau, bên ngoài vang lên tiếng Thái y thỉnh an.

Thái hậu vội nói: "Mau vào đây, lúc này còn thỉnh an cái gì nữa!" Thái hậu ôm Tứ Hoàng tử trong lòng không muốn buông tay. Hai đứa nhỏ làm bạn với Thái hậu mấy ngày nay, chung quy vẫn có tình cảm, vốn là tôn từ huyết mạch tương liên, sao có thể không đau lòng kia chứ?

Hai lão Thái y bị kéo vào như lứa gia súc, đều thở hồng hộc, nhìn đáng vẻ đứng là yếu ớt hơn Tứ Hoàng tử trong tã lót đến mấy phần. Thấy Thái y muốn bước lên chần mạch, Thái hậu giao Tứ Hoàng tử cho vú nuôi, mắt cũng không chớp, nhìn Thái y chăm chăm.

Trong lòng lão Thái y kêu khổ, đứa nhỏ bị bệnh rất khó chẩn, cũng rất khó trị, hôm nay e rằng không phải là chuyện tốt rồi.

Hoàng đế ở bên cạnh nhìn chăm chú, mím chặt môi, trong lòng hẳn cũng không phải là không lo lắng.

"Rốt cuộc Tứ Hoàng tử bị sao vậy?" Thấy Thái y chấn mạch hết nửa ngày, cuối cùng Hoàng đế không nhịn được lên tiếng.

Hai lão Thái y cúi đầu nhỏ giọng thương lượng vài câu, sau đó trên trán đều đỏ mồ hôi lạnh, sợ hãi quỳ xuống nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng thần y thuật không tinh thông, không dám chẩn đoán lung tung, thỉnh Hoàng thượng triệu thêm vài vị Thái y kiệt xuất đến."

Hoàng đế không nhịn được đứng lên, lồng bàn tay to lớn đập mạnh xuống bàn vuông sơn đen, giận dữ nói: "Trẫm hỏi người, sao cứ trốn tránh làm gì? Không muốn nói vậy thì cả đời đừng lên tiếng nữa, người đâu, lời hần ra ngoài!"

Nhì tử của mình còn nhỏ như vậy, nhìn đáng yêu Thái y cũng biết là không ổn, cơn tức giận của Hoàng đế lập tức dâng trào, Thái y đáng thương bị một đám thị vệ chặn miệng kéo ra ngoài, đoán chừng là không được chết yên lành rồi.

Thái hậu thấy Hoàng đế đột nhiên nổi giận thì giật mình, nhưng đảo mắt ngắm lại cũng đứng, đó là nhĩ tử của Hoàng đế, sao có thể không có cảm giác được đây?

Một vị Thái y khác quỳ dưới đất hoảng sợ khỏa đầu, bị ánh mắt cuồng phong của Hoàng đế nhìn chăm chăm, run rẩy nói: "Thần... Thần chấn mạch biết được, Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử bị phát tác bệnh tim!"

Một câu nói này khiến Hoàng đế và Thái hậu đều chấn động. Thái hậu hòa hoãn lại, tuyệt vọng nhắm mắt, cả người có chút đứng không vững. Cung nhân bên cạnh thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ Thái hậu, sau đó thận trọng đưa Thái hậu ngồi xuống, cũng nhẹ nhàng khuyên như "Thái hậu nương nương bảo trọng thân thể."

Sắc mặt Hoàng đế đỏ bừng, hai mắt lộ ra tơ máu nhàn nhạt, mím môi, một lúc lâu sau mới nói: "Chữa, chữa cho trẫm."

Thái y lĩnh chỉ khâu đầu, sau đó cẩn thận nói: "Chúng bệnh tim này trước khi phát tác dường như không chẩn ra được. Bây giờ thân thể Tứ Hoàng tử còn nhỏ mà đã phát bệnh, lúc nào cũng phải trông chừng. Cho dù có giữ được tính mạng, e rằng sau này cũng phải làm bạn với thuốc thang."

Hoàng đế cũng dần dần bình tĩnh lại, trong lòng hẳn cũng biết, hầu như bệnh tim đều là bẩm sinh, mà sau này gần như không có khả năng chữa được, chỉ là cố níu kéo mà thôi. Bây giờ Tứ Hoàng tử còn nhỏ đã phát bệnh này, khả năng không chịu nổi đã kích còn lớn hơn.

Nhưng sự tức giận và nỗi đau khi mất con vẫn khiến cho tâm trạng của Hoàng đế pháp phồng. Thái hậu thấy vậy, càng thương nhĩ tử của mình, mở miệng khuyên như: "Hoàng đế, bệnh này của tiểu Tứ là trời định rồi, có lẽ các người kiếp này không có duyên phận phụ tử. Hoàng đế cũng đừng thương tâm quá độ, nếu tổn hại đến thân thể, tiểu Tứ biết được nhất định sẽ tự trách bản thân."

Hoàng đế miễn cưỡng cười, lên tiếng nói: "Mẫu hậu không cần lo lắng, nhĩ thần hiếu." Sau đó hẳn quay đầu nói với Thái y đang quỳ dưới đất: "Bệnh tim của Tứ Hoàng tử trăm giao cho các người, cũng tính luôn toàn bộ Thái y của Thái Y viện, ai chữa hết, trăm nhất định có trọng thưởng. Nếu lên giờ thủ đoạn, ần không ngồi rồi, đừng trách trẫm vô tình, liên lụy đến tông tộc!"

Lão Thái y hành lễ dập đầu lần nữa, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, nếu không thì còn có thể làm như thế nào đây?

Thái hậu cũng bình tĩnh lại, thanh âm già nua khàn khàn: "Lúc nào cũng phải có người ở bên cạnh Tứ Hoàng tử, mười hai canh giờ đều phải có người trông chừng. Thái y cũng phải luân phiên đổi ca, Hoàng thượng xem rồi hạ ý chỉ, an bài cho kỹ lưỡng."

Hoàng đế gật gù đầu nói: "Nhĩ thần biết rồi."

Thái hậu thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Tiểu Tứ số khổ rồi."

Lúc này Hoàng đế cũng cảm thấy mệnh đũa bé này không tốt, vốn nên có mẫu phi là một trong Tứ phi, nhưng bây giờ lại không. Bản thân nó bị bệnh tim, cho dù chịu đựng được cả đời, thì cũng vô duyên với cuộc sống của người bình thường.

"Trẫm cũng đau lòng cho nó, trước hết cứ để ở chỗ của mẫu hậu nuôi dưỡng mấy ngày. Trẫm tìm cho nó một mẫu phi, tốt xấu gì cũng phải có nơi chốn mới được." Hoàng đế chậm rãi nói.

Thái hậu gật đầu: "Đúng vậy, mặc kệ kết quả xấu thế nào cũng phải có một mẫu phi." Cho dù có chết thì cũng phải được hạ táng tốt.

Không đến hai ngày, chuyện Tứ Hoàng tử phát bệnh tim đã truyền khắp hậu cung. Các vị phi tần đa phần là cảm thán, cũng có vài người cực kỳ ghen tị với Thục phi.

Ngọc Hoa cung

"Số của Thục phi thật tốt. Nhiều năm như vậy, đầu tiên sinh được Công chúa, bây giờ lại đang mang thai, con ghê Tứ Hoàng tử cũng bị nằng ta đẩy đi. Hiện tại xem ra, đúng là bớt đi nhiều phiền toái rồi." Lan Tiệp dư bóp hoa lụa trong tay không còn ra hình dạng gì nữa, ngẩng khi gần dứt.

Trịnh Phi liếc mắt nhìn Lan Tiệp dư một cái, chậm rãi nói: "Số mệnh của mỗi người là không thể cưỡng cầu, giống như Tứ Hoàng tử, đâu ai biết nó sẽ mắc bệnh tim kia chứ?"

Thẩm Quý nhân ngồi bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Cũng may là phát hiện sớm, nếu không tỷ muội nào nuôi dưỡng Tứ Hoàng tử thì cả đời này phải lo lắng cho nó."

Quan hệ của Lan Tiệp dư và Trịnh Phi không xa không gần, sở dĩ gần đây thường xuyên lui tới cũng là vì muốn dựa vào sự hỗ trợ của Trịnh Phi mà giành được một Hoàng tử. Dù sao Lan Tiệp dư chỉ có một nữ nhi, không có nhĩ tử, đang mắc kẹt ở phần vị Tiệp dư. Nếu muốn tiến lên một bước thì nhất định phải có một Hoàng tử mới được. Vì vậy, hiếm khi Lan Tiệp dư bỏ xuống dáng vẻ thanh cao, lấy nhiều lễ vật tới cầu kiến Trịnh Phi.

"Trịnh Phi tỷ tỷ, hôm nay nghe nói Hoàng thượng muốn tìm một mẫu phi cho Tứ Hoàng tử, tần thiếp bắt tài, hy vọng nương nương hỗ trợ." Lan Tiệp dư cười nói.

Trịnh Phi nhàu mày, nhẹ nhàng nói: "Bây giờ người khác tránh Tứ Hoàng tử còn không kịp, sao người lại muốn nhận khó khăn này vậy?"

Lan Tiệp dư siết chặt khăn tay, nụ cười có vài phần lúng túng: "Nương nương cũng biết, tần thiếp ở phần vị Tiệp dư này đã nhiều năm, chưa từng nhúc nhích, bụng của tần thiếp lại không biết tranh thủ cơ hội. Nhưng dù sao tần thiếp cũng phải lo nghĩ cho Đại Công chúa, bây giờ nó bị Nhị Công chúa muội muội đẻ trên đầu, trái tim tần thiếp như bị ngấm nước vậy, vô cùng khó chịu. Cho nên tần thiếp mới suy nghĩ, bất kể như thế nào, phải nuôi dưỡng Tứ Hoàng tử, phần vị có thể sẽ được cất nhắc lên một chút, cũng khiến Đại Công chúa nở mặt."

Trịnh Phi liếc mắt một cái, nâng chung trà lên chậm rãi uống, sau đó nói: "Người định nuôi dưỡng Tứ Hoàng tử như thế nào? Bệnh tim cũng không phải là bệnh bình thường."

Lan Tiệp dư cười yếu ớt nói: "Bệnh này thì có chỗ nào tốt đâu chứ, chẳng qua là làm hết sức mình và nghe theo ý trời thôi, tần thiếp cũng không có cách nào khác."

Lông mày Trịnh Phi từ từ nhàu lại, nói chuyện không chút khách khí: "Lan Tiệp dư nên tỉnh ngộ lại đi, lời nói thật này của người e là đừng nên nói ra. Suy nghĩ lợi dụng Tứ Hoàng tử của người cũng quá rõ ràng rồi, cho dù bốn cung đồng ý với người, thì Hoàng thượng cũng tuyệt đối không đồng ý. Người cho rằng Tứ Hoàng tử là phiền toái, người muốn có thì có thể có được hay sao? Có gan thì ở trước mặt Hoàng thượng người nói mấy lời này thử xem, coi Hoàng thượng trả lời người thế nào!"

Lan Tiệp dư bị Trịnh Phi giễu cợt như vậy, sắc mặt đỏ lên, cắn răng, siết chặt khăn tay không lên tiếng.

Trịnh Phi vẩy vẩy khăn tay, tiếp tục nói: "Người lại còn tức giận, tình tình càng ngày càng cáu kỉnh. Bất luận Tứ Hoàng tử như thế nào thì cũng là nhĩ tử của Hoàng thượng, tôn quý hơn cả người và ta rất nhiều. Người muốn mượn Tứ Hoàng tử để thượng vị, thượng vị rồi lên để mặc cho nó tự sinh tự diệt, làm gì có chuyện tốt như vậy?"

Thẩm Quý nhân thấy Lan Tiệp dư thẹn quá hóa giận, len lén cầm khăn tay che miệng cười.

Lời nói của Trịnh Phi vẫn ác độc như cũ: "Người từ đâu tới thì trở về nơi đó đi!" Dứt lời Trịnh Phi liền đứng lên, không thèm chào một câu, quay vào nội thất.

Thẩm Quý nhân cười nhạt: "Lan tỷ tỷ đừng tức giận, người cũng biết tính tình của Trịnh Phi nương nương, nương nương cũng không có ác ý, chỉ là lời nói hơi thẳng mà thôi."

Lan Tiệp dư hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Quý nhân một cái, ánh mắt ngoan độc, bèn nhợn nói: "Hừ, Trịnh Phi nương nương..." Lan Tiệp dư cũng không nói hết, xoay người rồi đi, nhìn bóng lưng rất là chặt vật.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Lên Kế Hoạch

Thượng Dương cung

Gần cuối thu, cho dù là nơi trang lệ huy hoàng như hoàng cung cũng trở nên hoang vắng lạnh lẽo, hầu như không còn nhìn thấy màu xanh của cây cỏ, màu sắc muôn hồng nghìn tía đẹp đẽ của các loài hoa đã sớm phai tàn.

"Hoàng thượng đã phiền lòng nhiều ngày nay, chẳng thấy người cười gì cả." Hoa Thường vận một thân váy lụa dài thướt tha màu xanh thêu hai đóa hoa lễ ngũ sắc, bên ngoài khoác áo gấm thêu họa tiết hoa rũ bên trắng non màu trắng, dưới chân mang hài gấm thêu một đôi hoa phù dung ngũ sắc. Cả người toát lên vẻ ấm áp, ôn nhuận nhàn ngọc. Trong tay nằng bụng cái khay đồ thắp, trên đó là chung trà nhỏ nhắn thanh mảnh bằng ngọc màu xanh biển.

Hoàng đế nhận lấy tách trà Hoa Thường đưa đến, nhẹ giọng nói: "Chính sự tiền triều và hậu cung bề bộn, trẫm có chút mệt mỏi."

Hoa Thường nhẹ nhàng cất bước đi đến phía sau Hoàng đế, vươn bàn tay thon dài tinh tế, xoa ấn vào bả vai Hoàng đế, nhờ giọng khuyên nhủ: "Cà hoàng cung đều biết Hoàng thượng phiền não việc gì. Thần thiếp tai không điếc mắt không mù, sao có thể không biết được đây. Hoàng thượng cứ cố gắng chống đỡ như vậy, mới khiến cho thân thể không tốt."

Hoàng đế miễn cưỡng cười: "Nào có phải thân thể không tốt đâu, chỉ là ngày mùa thu tiết trời giá rét, nhất thời không để ý, cho nên mới ho khan một chút."

Hoa Thường hơi nhíu mày, lên tiếng nói: "Thái hậu từng nói, tuy trước kia Hoàng thượng hay ho khan, nhưng thân thể luôn luôn cường tráng, cũng không thường xuyên sinh bệnh như bây giờ."

Hoàng đế kéo khỏe miệng, nhẹ giọng nói: "Tuổi tác lớn hơn, sao lại không sinh bệnh cho được, năng đừng nên lo lắng. Sức khỏe của năng cũng không tốt, phải chú ý giữ ấm. Trời sắp vào đông, trăm đã sớm phân phó Nội phủ, chỗ của năng sẽ dùng than bạc, phân lệ tăng thêm gấp đôi, phải bảo trọng thân thể cho tốt."

Trong lòng Hoa Thường cảm động, khẽ rùng mình mất hứng: "Chỗ của thần thiếp không thiếu gì cả, Hoàng thượng không cần phí công lo cho thần thiếp."

Hậu cung nhiều phi tần như vậy, người có thể khiến cho Hoàng thượng lúc nào cũng nhớ đến, thì có được mấy ai? Nếu như năng chưa từng liều mạng đi hầu bệnh, e là bây giờ cũng chỉ có thể phòng không chiếc bóng mà thôi, làm sao được như hiện tại mà biết lạnh biết nóng!

"Hôm nay Hoàng thượng dùng bữa ở Thượng Dương cung, thần thiếp đã phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị canh hoa cúc thanh đạm ngon miệng. Món này gồm hoa cúc, mật ong, và tân giác (tên một vị thuốc Trung y) nấu thành, chủ trị thanh lọc gan, giúp khí huyết lưu thông, không những hương vị thanh đạm, lại rất có ích, Hoàng thượng dùng nhiều một chút."

Hoàng đế vỗ vỗ tay Hoa Thường, lên tiếng nói: "Năng có lòng rồi."

Hoa Thường nở nụ cười nhàn nhạt, sau đó do dự nói: "Hoàng thượng, không thì người giao Tử Hoàng tử cho thần thiếp đi."

Hoàng đế sững sờ một chút, sau đó nói: "Không phải trăm không nghĩ tới, năng là người trầm yễn tâm nhất, chỉ là trăm không muốn năng lao碌 quá mức. Thân thể năng vốn không tốt, lại phải chăm sóc Thế tử. Tình hình của Tử Hoàng tử năng cũng biết, nhất định sẽ rất hao tâm tổn sức."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thần thiếp nào có sợ hao phí tâm sức đâu."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, trong mắt có chút đau lòng, ôn nhu lên tiếng: "Trăm không muốn năng phải chịu thiệt thòi. Đừng là trăm có nói qua với năng chuyện này, nhưng chỉ là tán gẫu thôi, giống như người nhà bình thường hay nói chuyện phiếm với nhau, cũng không thật sự muốn năng làm gì cả. Huống chi, xuất thân của năng khác biệt, đứa nhỏ của năng là huyết mạch của Hoàng thất và thế gia, ý nghĩa không tầm thường."

Hoa Thường nâng mi mắt, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình và người khác có gì khác biệt. Chỉ riêng việc Tử Hoàng tử là huyết mạch của người thì cũng đủ rồi, thần thiếp sẽ coi nó như đứa nhỏ do mình sinh ra. Hoàng thượng từng nói thân tử không phải tương tự, sợ thần thiếp có điều khúc mắc. Nhưng thần thiếp nguyện ý vì Hoàng thượng mà phân ưu, thấy Hoàng thượng chau mày, trong lòng thần thiếp càng thêm vương mặc không vui."

Hoàng đế nhắm mắt lại, ôm Hoa Thường vào lòng, chỉ thờ dài một cái, không nói gì.

Ánh nền mờ ảo đang lay động trong ngọn đèn pha lê, dưới bóng nền dường như cung điện trống trải cũng trở nên ấm áp hơn.

Một lúc sau, Hoàng đế mới chậm rãi buông Hoa Thường ra, nhẹ giọng nói: "Trăm biết tâm ý của Thường nhi, chúng ta cùng nhau trải qua hoạn nạn, cùng nhau sinh tử, sao trăm lại không hiểu năng được đây? Chỉ là trăm không thể làm như vậy. Tử Hoàng tử là trời buột, dù trăm không muốn thừa nhận nhưng rốt cuộc cũng phải thừa nhận. Trăm không muốn giao thẳng bé cho năng, năng vì trăm mà đã hy sinh rất nhiều rồi, thật sự không cần phải làm gì nữa."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, đôi tay bắt lấy ống tay áo của Hoàng đế, nghiêm túc nói: "Thần thiếp nói câu này hơi không khách khí. Bây giờ trong cung, người muốn bám vào Hoàng tử rất nhiều, nhưng mà Hoàng thượng có yên tâm không? Tử Hoàng tử còn nhỏ như vậy, thẳng bé cần một mẫu phi có thể chăm sóc và yêu thương nó."

"Không phải thần thiếp khoác lác, bây giờ trong cung, người có thể làm được việc này cũng không nhiều. Đứng đầu danh sách là Hoàng hậu nương nương chủ quản lục cung. Nếu đưa đến chỗ Hoàng hậu, thẳng bé sẽ là thứ tử, thân phận cao quý, tất nhiên là không thể. Mà Thực phi tỷ tỷ lại đang mang thai, thật sự không phân thân được. Trịnh Phi tỷ tỷ rất tốt, nhưng trước đó đã có Nhị Hoàng tử, nếu thêm nữa thì sẽ không hay. Còn lại những tỷ muội khác, không phải thần thiếp suy nghĩ xấu xa, nhưng mà phần lớn là vì muốn dựa vào Hoàng tử để được thăng vị, có bao nhiêu người là thật tâm nguyện ý, lao tâm lao碌 đối đãi với Tử Hoàng tử?"

Hoàng đế thờ dài một hơi, sau đó khẽ nhíu mày, mở miệng: "Tóm lại, năng không thể. Thường nhi, quả thật trăm cảm thấy Tử Hoàng tử khá ái đáng thương, cũng muốn đối tốt với nó, vì nó mà tìm một mẫu phi thật tốt. Nhưng mà, năng có biết trăm chờ mong hài tử của hai chúng ta như thế nào không? Đây là huyết mạch của Hoàng thất và thế gia, nhất định phong thái sẽ rất xuất chúng, tính tình học thức, khí khái ngạo nghễ, tài nghệ song toàn. Chứ không phải là đáng về của Tử Hoàng tử, năng có hiểu không?"

Hoa Thường nhìn đôi lông mày đang nhíu lại và ánh mắt chờ mong của Hoàng đế, đột nhiên rất xúc động. Nam nhân này là thật lòng chờ mong hài tử của bọn họ, không phải sự kỳ vọng đối với người thừa kế, mà là sự mong đợi hành diện của một người làm phụ thân. Thế nhưng, Hoa Thường sẽ không từ bỏ việc tranh giành Tử Hoàng tử. Thượng Dương cung cần một Hoàng tử để giữ vững thế diện, năng cũng cần một Hoàng tử để cùng có địa vị, và Tử Hoàng tử chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Đợt tuyển tử ba năm một lần thì thời gian cũng chỉ còn lại một năm. Đến lúc đó người mới vào cung, chắc chắn năng đã có đủ cân lượng để bảo chứng cho địa vị của mình ở trong cung và sự sủng ái trong lòng Hoàng thượng. Tạm thời bản thân năng không muốn sinh con, nhân tiện kéo dài cho đến lúc đó rồi tính tiếp.

Thân thể Tử Hoàng tử không tốt thì có sao đâu? Chỉ cần là Hoàng tử, thì sẽ khác biệt.

Huống chi, bây giờ năng cố gắng đoạt được Tử Hoàng tử sẽ không khiến Hoàng đế có suy nghĩ khác, ngược lại là năng vì Hoàng đế mà phân ưu, một lần nữa thể hiện rằng năng là người hiền đức thực huệ, thấu hiểu lòng người, nghĩa nặng tình thâm.

Bất cứ lúc nào cũng phải tạo được ấn tượng tốt với Hoàng đế mới là điều quan trọng nhất.

Đôi mắt Hoa Thường phẩm hồng, mỉm cười nói: "Hoàng thượng, thần thiếp hiểu rõ, thần thiếp cũng rất cảm kích. Nhưng mà, Hoàng thượng..."

Hoàng đế đưa ngón tay chặn miệng Hoa Thường lại, mỉm cười dịu dàng, ôm Hoa Thường vào đầu vai, nhẹ nhàng nói: "Thường nhi, có lúc trăm nghĩ, nếu Hoàng hậu giống năng thì thật tốt. Nhưng khi nghĩ đến điệu bộ của Hoàng hậu, trăm lại cảm thấy hay là thôi đi, dường như trên đời này có một người như năng là đủ rồi."

Trong lòng Hoa Thường khẽ động. Gần đây Hoàng hậu càng ốm, đóng cửa không ra ngoài. Mà Hoàng đế cũng đã nhiều ngày chưa đặt chân đến Vĩ Ương cung, chẳng lẽ Hoàng hậu làm ra chuyện gì khiến Hoàng thượng tức giận sao?

Việc xảy ra gần đây chỉ có... Tô Cơ sinh hạ Hoàng tử.

Dường như Hoa Thường đã rõ ràng, nhưng mà làm bộ không hiểu mới là tốt nhất, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng: "Trên đời này không thể nào có hai người giống nhau hoàn toàn, có người còn làm tốt hơn cả thần thiếp, chỉ là Hoàng thượng chưa nhìn thấy mà thôi."

Hoàng đế nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoa Thường mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp vốn không có gì phải lòng. Ở Thượng Dương cung cũng chỉ có Mạnh Lương viện, năng ấy lại là người thành thật, cũng không khiến thần thiếp phải bận tâm. Thế tử cũng là đứa nhỏ thẹn thùng hướng nội, mới sáu, bảy tuổi đã rất hiểu chuyện, cũng không cần thần thiếp phải vất vả lo lắng. Hoàng thượng, giao Tử Hoàng tử cho thiếp đi, thiếp sẽ chăm sóc nó thật tốt."

Hoàng đế quay lại, vùi đầu vào bờ vai gầy yếu của Hoa Thường, thanh âm trầm thấp có chút buồn bã, lên tiếng: "Được."

Sau đó Hoàng đế ngẩng đầu, giữ lấy khuôn mặt Hoa Thường, đôi mắt đen kịt ôn nhu nhìn năng, nghiêm giọng nói: "Trăm tin năng sẽ chăm sóc tốt tiểu Tử, nhưng mà đáp ứng trăm, phải chăm sóc bản thân cho thật tốt."

Hoa Thường khẽ nở nụ cười: "Vâng."

Ngày thứ hai, Tử Ninh cung.

Theo thường lệ, Hoàng hậu dẫn theo rất nhiều phi tần hậu cung đến Tử Ninh cung thỉnh an, đây là lần đầu tiên thỉnh an trong tháng này. Bởi vì Thái hậu phải chăm sóc cho hai vị Hoàng tử mà phân tán quá nhiều tinh lực, nên đã trì hoãn hai lần thỉnh an.

"Năm nay khí trời đặc biệt lạnh, mẫu hậu phải chú ý bảo trọng phượng thể." Hoàng hậu ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu hiền lương như cũ, đối diện với Thái hậu, ngữ khí lo lắng cũng đặc biệt chân thành.

Thái hậu nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó nói: "Ai già đi lớn tuổi như vậy, trải qua không biết bao nhiêu là mùa đông mùa hạ, vẫn là Hoàng hậu nên bảo trọng thân thể của mình cho tốt đi."

Hoàng hậu đã cáo ốm một thời gian, Thái hậu có chút bất mãn về việc này. Bởi vì cho dù bị bệnh, Hoàng hậu vẫn không giao ra đại quyền quản lý lục cung.

Biểu tình Hoàng hậu vẫn không thay đổi, gương mặt nhu hòa, kính cẩn nói: "Tạ ơn mẫu hậu quan tâm."

Dường như Thái hậu không muốn nhìn khuôn mặt đang ra vẻ hiền huệ kia của Hoàng hậu, quay đầu cười hiền hòa với Thực phi: "Bây giờ người đang mang thai, phải mặc nhiều một chút. Việc thỉnh an hằng ngày có thể miễn thì miễn, chú ý bảo dưỡng đứa nhỏ trong bụng mới là quan trọng nhất."

Bây giờ sắc mặt Thực phi rạng rỡ, hai má gầy ốm dường như đã có chút thịt, cả người có vẻ thư thái hơn rất nhiều, ôn nhu trả lời: "Vâng, thai lần này của thần thiếp an tĩnh vô cùng, chỉ là ăn hơi nhiều một chút, hiện tại đã béo lên một vòng."

Thái hậu có vẻ rất hứng khởi, cười nói: "Béo là chuyện tốt."

Thực phi ngượng ngùng cúi đầu cười khẽ, không thêm đếm xỉa đến vẻ mặt vừa hâm mộ vừa đố kỵ của các phi tần xung quanh.

Sau đó Thái hậu quay đầu, sắc mặt ôn hòa nói với Hoa Thường: "Sức khỏe của Kỳ Phi thế nào rồi? Thân thể ngươi luôn hư nhược, phải chú ý nghỉ ngơi tình dưỡng cho thật tốt mới được."

Hoa Thường nhu thuận cười nói: "Bây giờ thân thiếp đã khỏe hơn rất nhiều rồi."

Thái hậu gật gù đầu, đối với vẻ ôn hòa và cẩn trọng của Hoa Thường thì rất là hài lòng, chậm rãi nói: "Đúng lúc hôm nay đông đủ mọi người, hôm qua Hoàng đế đã nói với ai gia, Tứ Hoàng tử sẽ được ghi dưới danh nghĩa của Kỳ Phi, Ngũ Hoàng tử sẽ được ghi dưới danh nghĩa của Ôn Tần. Về sau phải nhớ cho kỹ, đừng nhầm lẫn nói lung tung, bằng không đừng trách ai gia và Hoàng đế tàn nhẫn."

Lời vừa nói ra khiến cả phòng sợ hãi.

Thục phi nhũn mày, ánh mắt lo lắng nhìn Hoa Thường. Hoa Thường trầm ổn mỉm cười trấn an đáp lại, hơi lắc lắc đầu.

Thục phi kiềm chế lại. Ôn Tần thì đơn giản hơn nhiều, nàng ấy có Ngũ Hoàng tử là đủ, bây giờ nàng ấy cũng là phi tần có con rồi.

Mặc dù gia thế của Ôn Tần không tồi, nhưng sùng ái lại không nhiều. Đường như Hoàng thượng không yêu thích mẫu người như nàng ấy lắm, mỗi lần đến Tiều Phòng cung đều ngủ lại trong điện của Thục phi. Cho dù Thục phi có tiến cử, Hoàng thượng cũng rất ít khi ngủ lại trong điện của Ôn Tần. Bản thân Ôn Tần cũng rất sốt ruột nhưng biết làm gì hơn đây?

Sắc mặt Lan Tiếp dự không tốt, siết chặt khăn trong tay. Có điều, tuy trong lòng nàng bất bình, nhưng so sánh với Kỳ Phi thì quả thật là nàng không có ưu thế gì, chỉ có thể nuốt cơn tức này xuống. Ánh mắt Trịnh Phi và Ninh Quý tần thâm trầm, không ngờ Tứ Hoàng tử còn có thể có được vận khí này. Có điều cũng tốt thôi, may mắn như vậy thì cũng phải có một thân thể tốt để hưởng mới được.

"Chúc mừng Kỳ Phi mười tuổi, chúc mừng Ôn Tần mười tuổi, bây giờ đã có Hoàng tử, đúng là dấu hiệu may mắn nhiều hơn cái nhiều phúc." Trịnh Phi mở miệng nói lời cát tường, trên mặt lộ ra nụ cười chuẩn mực.

Ôn Tần có chút vui mừng hiện rõ lên trên mặt, nhưng Hoa Thường vẫn chưa lên tiếng. Ôn Tần cũng không tiện mở miệng nói trước Hoa Thường.

Hoa Thường nhẹ nhàng cười nói: "Đa tạ lời may mắn của Trịnh Phi tỷ tỷ."

Ôn Tần cũng ôn nhu tiếp lời: "Thân thiếp không nên được vui mừng, đành mượn lời may mắn của Trịnh Phi tỷ tỷ rồi."

Thục phi liếc mắt nhìn Ôn Tần một cái, đáng tiếc Ôn Tần đang chìm đắm trong vui mừng, không nhìn thấy.

Hoa Thường nhìn thấy, nhưng lại làm ra vẻ như không thấy, vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười.

Bản đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dưỡng Nhi

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Mặt ngoài Từ Ninh cung vẫn hòa thuận, vui vẻ như cũ, Hoàng hậu vẫn mỉm cười vô cùng bình thản, chỉ tiếc, khổ sở trong lòng nàng lại không thể nói ra.

Trước đây, vấn đề dưỡng dục, sở hữu Hoàng tử, chuyện nào không qua tay nàng? Nhưng hiện giờ, chỉ có thể bị động chờ người khác thông báo mà thôi.

Hoàng hậu rũ mi mắt xuống, ánh mắt không rõ cảm xúc.

Đây là cái giá nhất định phải trả giá, cho dù như thế nào cũng phải cam chịu. Nhiều năm như vậy, nàng đã chịu đựng rất nhiều chuyện, chịu đựng cảm xúc phải lo lắng đề phòng chuyện địa vị đích tử sẽ bị đoạt đi, chịu đựng cảm giác xấu hổ, nan kham (khó lòng chịu đựng nói) khi nhiều năm không hề có hài tử, chịu đựng chuyện Thục phi của Tiều Phòng cung chuyển sủng đến hư không, tịch tịch, hiện giờ nhiều thêm một chuyện, không đáng kể đến.

Nàng là Hoàng hậu, đã đủ rồi. Nhi tử của nàng sẽ là Hoàng đế, cũng đủ rồi.

Toàn bộ nữ nhân hậu cung, có ai không hăm mộ ghen ghét nàng? Bởi vì nàng mới chính là thế tử của Hoàng thượng, mới là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của đế quốc này, dù Hoàng thượng có vắng vẻ nàng, thì có sao đâu?

Bây giờ, chuyện đầu đã được mắt này chỉ là mây khói thoáng qua, hãy cứ chờ đến tương lai.

Hoàng hậu ôn nhu mở miệng nói: "Kỳ Phi và Ôn Tần tuổi còn nhỏ, Hoàng tử lại đang trong tà lối, các ngươi nên cố gắng học tập một chút, có việc gì cứ việc thỉnh giáo lão mama, dù sao cẩn thận sẽ không sai."

Hoa Thường và Ôn Tần đều đứng dậy nhún người hành lễ: "Thân thiếp cẩn tuân theo lời dạy của Hoàng hậu nương nương."

Thái hậu ngồi ở trên cung, nặng nề mở miệng nói: "Ngày mai là ngày lành, các ngươi cũng nên sai người mang Hoàng tử về cung mình đi. Hoàng hậu nói có lý, tuổi tác các ngươi còn nhỏ, chưa trải qua nhiều chuyện, không có việc gì thì nên chăm nghe, chăm nhìn một chút."

Hoa Thường và Ôn Tần lại một lần nữa đứng dậy hành lễ: "Vâng."

Ánh mắt những phi tần khác nhìn về các nàng, ít nhiều có vẻ hâm mộ, ghen ghét, cho dù thế nào, đây cũng là Hoàng tử.

Thượng Dương cung.

Thế tử Kính vương Trần Cát đứng bên cạnh chiếc núi, ánh mắt mở thật lớn, tò mò nhìn đứa nhỏ đang phun bong bóng bên trong, muốn vươn tay xoa bóp khuôn mặt mềm mại của nó, nửa chừng lại rụt tay về, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Hoa Thường, cất tiếng hỏi: "Mẫu phi, Cát nhi có thể chạm vào đệ đệ không?"

Hoa Thường cười ôn nhu, vươn tay sờ đầu Trần Cát, ôn hòa nói: "Đương nhiên có thể, đây là lần đầu tiên Cát nhi nhìn thấy đệ đệ phải không?"

Trần Cát gật đầu: "Phụ vương chỉ có một hài tử là Cát nhi thôi."

Hoa Thường vươn tay ôm lấy Trần Cát, nở nụ cười: "Tuy rằng trong cung quy củ nghiêm ngặt, nhưng ít nhất, Cát nhi sẽ không cô đơn. Các đường huynh đối xử với con có tốt không?"

Khuôn mặt Trần Cát hơi đỏ, thấp giọng nghiêm túc trả lời: "Cát nhi rất tốt. Đại Hoàng huynh và cùng chăm sóc con, Nhị Hoàng huynh cũng rất thân thiện."

Hoa Thường khẽ cười: "Mẫu phi nghe nói con và Nhị Hoàng tử chơi với nhau rất thân. Hai người các con vậy mà lại có nhiều điểm rất giống nhau, đều là đứa nhỏ hay thẹn thùng và hướng nội."

Khuôn mặt Trần Cát lại đỏ: "Đại Hoàng huynh cũng vô cùng tốt, nhưng mà tuổi của Cát nhi và Nhị Hoàng huynh gần nhau, vậy nên tương đối hòa hợp."

Hoa Thường sờ đầu Trần Cát, ôn nhu nói: "Hiện giờ Cát nhi cũng đã có đệ đệ rồi, cho nên cần phải học cách chăm sóc đệ đệ nhé."

Trần Cát gật đầu tỏ vẻ vô cùng có ý thức trách nhiệm: "Vâng, Cát nhi sẽ chăm sóc đệ đệ."

Hoa Thường nhìn bộ dáng vừa nghiêm túc vừa đáng yêu của Trần Cát, nhện không được mà cười thành tiếng: "Cát nhi ngoan nhất. Ngoan, ra ngoài chơi, không phải Nhị Hoàng tử còn hẹn con cùng bắt chim nhạn sao?"

Trần Cát ngượng ngùng cười vui vẻ, gật đầu, giọng nói trong trẻo: "Cát nhi sẽ trở về sớm."

Hoa Thường sửa sang lại y phục của Trần Cát, dặn dò: "Con mặc nhiều y phục một chút, mang theo cung nhân đầy đủ, đừng chạy loạn, biết chưa?"

Trần Cát thanh thản trả lời: "Vâng, mẫu phi."

Thục Dự mang một khay đồ phẩm đi đến, hành lễ rồi cười nói: "Đây là áo choàng làm từ lông tuyết hồ nhũ vàng viền xanh hồng mà Nội phủ vừa mang đến, vừa hay có thể đưa cho Thế tử mặc."

Hoa Thường đứng dậy sờ sờ áo choàng, khen ngợi: "Xúc cảm mềm mại ấm áp, là đồ vật vô cùng tốt. Có điều mang theo một tấm áo choàng thì thật không phải cho lắm, vậy nên người tìm thêm một tấm áo da báo đen trong kho ra, chuẩn bị cho Nhị Hoàng tử. Cho dù có dùng hay không, tốt xấu gì cũng là một phần tâm ý."

Thục Dự hành lễ đáp: "Vâng, nương nương."

Sau khi chuẩn bị tốt cho Trần Cát, Hoa Thường triệu Thái y chuyển về nhi khoa từ Thái Y viện tới.

"Chúng thần tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường." Tổng cộng có sáu vị Thái y, đồng loạt hành lễ thỉnh an.

Hoa Thường ngồi trên cùng, chậm rãi nói: "Miễn lễ."

"Tạ ơn nương nương."

Hoa Thường đã đổi thành một thân cung trang bắng gấm mềm mại theo hoa văn áng mây màu vàng viền hồng, có vẻ trầm ổn lại thanh cao, mang theo vài phần khí thế sắc bén chưa từng có.

"Lan Chi, ban ghế cho Tề Thái y." Hoa Thường nhìn nhặt mở miệng.

Tề Thái y là Phó Viện chính của Thái Y viện, hiện cũng đã gần bảy mươi, là Thái y rất có địa vị trong cung. Năm vị Thái y còn lại, so với Tề Thái y còn kém hơn một chút.Tề Thái y đã lớn tuổi, cả tóc lẫn râu đều đã bạc trắng, thanh âm già nua trãi lời: "Tạ ơn nương nương." Sau đó ông liền cần thận ngồi trên ghế, nhưng chỉ ngồi nửa bên hông, vô cùng chú ý.

Hoa Thường vừa lòng, một tay cầm lấy chén trà hoa sen màu xanh lá, một tay gõ nắp trà, chậm rãi uống, thông thả nói: "Hôm nay, bốn cung triệu người đến đây là có nguyên nhân, có lẽ người cũng đã hiểu rõ. Từ Hoàng tử của bốn cung sinh ra vốn đã yếu ớt, còn mắc phải bệnh tim, Hoàng thượng sớm đã có ý chỉ muốn các người không thể chậm trễ, thay phiên canh chừng bên người Từ Hoàng tử, vậy hôm nay đến lượt ai?"

Phía dưới, một Bào Thái y hơn năm mươi tuổi nom nớp lo sợ quỳ xuống trả lời: "Hôm nay đến lượt của thần, chỉ là Từ Hoàng tử vừa từ Từ Ninh cung chuyển sang Thượng Dương cung, chưa nhận được ý chỉ của nương nương, thần không dám tự ý khám bệnh."

Hoa Thường cong cong khóe miệng, buông chén trà xuống, âm thanh đồ sứ và bàn gỗ va chạm vào nhau dọa Thái y đến phát run.

Hoa Thường chậm rãi mở miệng nói: "Nếu nói như vậy, đây là lỗi của bốn cung rồi."

Lão Thái y vội thỉnh tội: "Thần không dám."

Hoa Thường lạnh lùng cười: "Không dám? Các người còn tưởng bốn cung là người có tinh tinh để dãi sao? Cho dù là đám người Lý Thái y - tâm phúc của Hoàng thượng, bốn cung còn dám quát, đánh giết, huống chi là các người!"

Vài vị Thái y thấy Hoa Thường tức giận, một đám người liền quỳ xuống, trong lòng than khổ, Tề Thái y ngồi trên ghế cũng không ngoại lệ: "Nương nương bớt giận."

Vị nương nương này không phải là dạng chủ nhân dễ chọc đến, đã từng hầu bệnh cho Hoàng thượng, gặp qua vô số Thái y, có mấy người có thể lư lại đường sống?

Ngữ khí của Hoa Thường chậm lại, thanh âm lạnh lùng: "Nữ nhân khi đã làm mẫu thân sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, Từ Hoàng tử là nhi tử đường ở chỗ bốn cung, thân phận vô cùng thanh quý, không giống người thường, các người cần phải làm hết phận sự. Nếu Từ Hoàng tử xảy ra chút sơ sẩy bất trắc nào, các người cũng đừng trách bốn cung tàn nhẫn, độc ác! Cho dù Hoàng thượng có tha cho các người, bốn cung cũng nhất quyết không bỏ qua!"

Sáu vị Thái y đồng loạt khấu đầu: "Chúng thần nhất định tận tâm tận lực, mong nương nương an tâm."

Hoa Thường chậm rãi gật đầu, thông thả nói: "Các người đều là lão nhân của Thái Y viện, bốn cung cũng muốn dễ lại cho các người chút thể diện, nhưng dù sao chuyện này liên quan đến bình an của hoàng tử, vậy nên bốn cung bắt chấp tất cả. Bốn cung cũng nói thẳng, nếu Từ Hoàng tử bình an đến khi thành thân, sinh con, các người đều có công lớn, nhất định sẽ có trân bảo ngọc thạch, thể nhi được hưởng đặc quyền. Bốn cung nói được làm được, chút thể diện này Hoàng thượng vẫn sẽ cho bốn cung. Nhưng nếu Từ Hoàng tử gặp điều gì bất trắc, bốn cung sẽ không quan tâm đến chuyện phải truy cứu trách nhiệm từ bất kỳ một người nào, mà các người đều phải chôn cùng Từ Hoàng tử! Liên lụy tông tộc, họa cấp thế nhi [1] cũng là điều khó tránh khỏi, vừa hay các người cũng phải mất cái danh là người có y thuật tinh thông."

[1]: Họa cấp thế nhi: Tai họa liên lụy đến thế tử và con cái.

Trong lòng sáu vị Thái y vô cùng đau xót, bệnh tim sao có thể chữa trị dễ dàng như vậy? Đây chính là người trong nhà làm, họa lại từ trên trời rơi xuống!

Nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn dập đầu lĩnh chi tạ ơn!

Lúc tiễn Thái y rời đi, trời đã chạng vạng, ánh nắng nhạt nhòa từ khe cửa sổ hắt vào, toàn bộ cung điện bỗng trở nên loang lổ ánh sáng.

Thục Dự nhẹ nhàng đi đến, hành động mang dáng vẻ thướt tha, ánh nến trong điện dần được thấp sáng.

Hoa Thường xoa xoa huyết thái dương của mình, cúi đầu khẽ hỏi: "Từ Hoàng tử vẫn ổn chứ?"

Thục Dự hành lễ đáp: "Bẩm nương nương, tất cả vẫn ổn. Ba vị nữ hầu thời thời khắc khắc đều bên cạnh không rời. Bên Thái Y viện cũng có một vị Thái y và hai dược đồng hầu hạ, đề phòng bất trắc xảy ra."

Hoa Thường chậm rãi gật đầu, có chút mệt mỏi. Quả nhiên vẫn là một cô nương, phải lo nhiều chuyện dẫn đến phân tâm.

Thục Dự dần dò nói: "Nương nương, lời lẽ của nương nương hôm nay sao lại nghiêm khắc, tàn khốc như vậy? Chỉ sợ mấy Thái y bên Thái Y viện sẽ có điều bất mãn với nương nương."

Hoa Thường hiểu ý từ của Thục Dự, người làm chủ một cung tuy rắn dầy, uy hiếp Thái y thật sự không phải chuyện to tát gì, nhưng dù sao người ta cũng là người, trong lòng sao có thể không có oán khí? Huống chi mấy lời như thế nhi được hưởng đặc quyền hay liên lụy đến tông tộc, không phải là lời mà một phi tử nên nói ra. Người nào cũng có thân bằng có hữu [2], lần này, không chỉ ảnh hưởng đến một vài Thái y, mà là toàn bộ Thái y trong Thái Y viện.

[2] Thân bằng có hữu (亲朋好友): Họ hàng và bạn bè thân thuộc, đồng nghĩa với "thân bằng quyền thuộc."

"Bốn cung biết, lần này nói nặng như vậy, thật sự là có chút quá mức. Nhưng người cũng biết thân thế của Từ Hoàng tử, nếu bốn cung không cho bọn họ một liều thuốc hổ lang như vậy (rắn đe), sau này không biết những Thái y này sẽ làm việc cho có lệ đến mức nào." Hoa Thường thở dài.

Thục Dự rù rì, thấp giọng nói: "Nương nương, như vậy thật sự đáng giá sao? Muốn vì Từ Hoàng tử, gần hơn với Từ Hoàng tử, làm như vậy, thật sự đáng giá sao? Dù sao... Cuối cùng cũng không phải là thân tử của nương nương..."

Sắc mặt Hoa Thường dần lạnh đi, tức giận quờ mắt: "Làm cần!"

Thục Dự phịch một tiếng quỳ xuống, biết mình lầm miệng, nhưng mà, cuối cùng vẫn là ý nan bình [3].

[3] Ý nan bình (意难平): lòng dạ không yên ổn được, lo lắng.

Hoa Thường nhìn Thục Dự trầm ổn, nội liềm như vậy, một lát sau mới chậm rãi thở dài: "Bốn cung biết người chỉ muốn tốt cho bốn cung, vẫn luôn suy nghĩ cho bốn cung, nhưng hiện giờ Từ Hoàng tử đã là thân tử của bốn cung, đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi được, lời này của người sao có thể nói tùy tiện như vậy? Nếu người không phải là tâm phúc của bốn cung, bốn cung đã cho người kéo ra ngoài nặc cho loạn côn đánh chết!"

Thục Dự mỉm môi, cuối cùng vẫn cúi đầu nói: "Vâng, nương nương. Nô tỳ biết sai rồi."

Hoa Thường thấp giọng nói: "Nhớ kĩ, Từ Hoàng tử là thân tử của bốn cung, là huyết mạch của hoàng thất và thế gia, hôm nay bốn cung không chỉ uy hiếp một vài Thái y, mà là uy hiếp tất cả mọi người trong hậu cung."

Thục Dự đáp: "Nương nương, nhưng nếu việc hôm nay bị truyền ra ngoài, mấy lời nói của nương nương chỉ sợ sẽ có người lợi dụng để công kích, nghĩ ngờ việc hậu cung muốn tham gia vào chính sự."

Khóe môi Hoa Thường nhếch lên, thông thả nói: "Hôm nay bốn cung có nhiều lời đã nói rồi, nhưng Thái hậu, Hoàng thượng nhất định sẽ không trách tội bốn cung, mà ngược lại sẽ đặc biệt thương thức, yêu quý bốn cung hơn nữa."

Thục Dự nghi hoặc ngẩng đầu, không rõ ẩn ý trong lời nói Hoa Thường là gì.

Hoa Thường khẽ cười: "Bao nhiêu lời nói lỡ cũng chỉ vì một mình Từ Hoàng tử, mà Từ Hoàng tử lại là nhi tử của Hoàng thượng, trên đời này làm gì có ai thương yêu nó hơn Hoàng thượng? Bốn cung lỡ lời, vừa hay lại thể hiện việc bốn cung vô cùng coi trọng và đề ý đến thân thế của Từ Hoàng tử, cho nên Hoàng thượng sẽ vô cùng hài lòng."

Thục Dự bình tĩnh đại ngộ, trong lòng lại càng thương tiếc nương nương nhà mình. Vốn là quý nữ thế gia, vậy mà bây giờ phải nương bộ tính kẻ từng bước một, thật sự đáng buồn.

Nhưng, đây là nữ tử mà thế gia đã giáo dưỡng ra. Tuy có nhiều mưu kế, nhưng không gây trở ngại cho ai, chỉ muốn đối xử thật từ tế với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 71: Một Năm Sau

Đào mất một cái, thời gian đã trôi qua gần một năm, dường như năm tháng không hề nhớ đến các nữ nhân gầy gù chìm nổi ở hậu cung này, mà hình như cách cục (bố cục, kết cấu) của hậu cung cũng không có chút biến hoá nào.

Xuân hạ thụ đông, trái qua nóng lạnh, thêm nhiều lần thay đổi và phát triển nhưng cũng không kéo được ánh mắt cao tao tại thượng của nam nhân kia trở về.

Điều đặc biệt nhất là Thục phi sinh hạ một nữ nhi, đáng tiếc không phải Hoàng tử, chỉ sợ lần này tâm tính của Thục phi không giống với lần trước, thất vọng là tất nhiên, càng thêm lo lắng nhiều cho tương lai.

Trình ra Tam Công chúa mới hơn hai ba tháng, cũng không biết nuôi lớn được không nên Hoàng thượng chưa ban tên.

Vị Ương cung, sáng sớm.

Trên người Hoàng hậu mặc áo gấm Tử Xuyên thêu hoa mẫu đơn đang nở, cúc áo được làm bằng chỉ vàng, phía dưới mặc váy lụa gấp nếp thêu hoa li ti, trang điểm bình dị gần gũi, nhưng trên đầu cài trâm ngà phượng triều dương thể hiện rõ địa vị bất phàm.

"Từ hạ vào thu, trước đó vài ngày bốn cung sơ ý bị nhiễm phong hàn, nên dừng việc thỉnh an rất nhiều ngày, tính ra tỷ muội chúng ta đã không tụ họp với nhau một thời gian rồi." Hoàng hậu nở nụ cười, dường như ở khỏe mặt lộ mờ xuất hiện mấy nếp nhăn, chứng tỏ nữ nhân này cũng không còn trẻ — Thật ra thì nàng vẫn còn là một thiếu nữ trẻ đẹp, vẫn chưa già đi, chỉ là thời gian càng trôi qua thì tâm của nàng trở nên càng già nua.

Trình Phi mặc một bộ cung trang đồ tuổi, nụ cười mang theo sự khinh thường như thường lệ, trên cổ đeo chuỗi ngọc xanh biển kết hợp với ngọc trai vàng nên đặc biệt rực rỡ lấp lánh, khiến người ta chú ý đến.

Tay Trình Phi vỗ trước ngực, vô cùng vui vẻ: "Hoàng hậu nương nương cần phải bảo trọng thân thể. À đúng rồi, qua năm Tam Hoàng tử cũng đã ba tuổi, đều nói ba tuổi coi như đã lớn, nương nương sẽ phải nhọc lòng với Tam Hoàng tử nhiều hơn. Chúng tỷ muội ta đều là những lão nhân đã quen thuộc, biết nặng nhẹ nên vô cùng tự tại."

Ninh Quý tần vẫn trang điểm già dặn như cũ, thật ra tuổi tác cũng không lớn, nhưng tướng mạo lại hiện ra vài phần già dặn, chậm rãi cười nói: "Lẽ ngại không thể bỏ, chỉ là Trình Phi tỷ không biết lựa lời. Có điều cũng phải chúc mừng tỷ tỷ, chuỗi ngọc xanh biển và ngọc trai vàng này là công phẩm thượng hạng, do Nhị Hoàng tử vì tỷ tỷ mà giành được."

Chuyện Ninh Quý tần nói chính là mấy ngày trước Hoàng thượng kiểm tra hai vị Hoàng tử và Thế tử Kính vương, Nhị Hoàng tử biểu hiện ưu tú. Lúc Hoàng thượng hỏi muốn được thưởng gì, Nhị Hoàng tử đã hiểu thấu muốn lấy chuỗi ngọc xanh biển và ngọc trai vàng đang lên mẫu phi, cũng khó trách Trình Phi vô cùng đắc ý như thế.

Trình Phi được Ninh Quý tần khen tặng nên vui vẻ, nghĩ khi cũng nhu hoà hơn, khoẻ miệng cười hiện lên mấy nếp nhăn rất rõ ràng: "Nhị Hoàng tử tuổi còn nhỏ sao hiểu được nhiều, là do Đại Hoàng tử khiêm tốn nhường cho đệ đệ mà thôi. Hơn nữa qua năm thì Đại Hoàng tử đã mười hai tuổi, cũng sắp thành người lớn, nên chuẩn bị xem tướng chọn thê rồi."

Vừa nghe lời này, Ninh Quý tần hơi nhàu mày, sau đó khẽ cười nói: "Sao có thể sớm tới sớm như vậy. Trước mắt cũng có một loạt chuyện vui, tuyền tử ba năm một lần sắp tới rồi, tôn thất hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều chỉ sợ đã gấp gáp lần lượt lo hi sự, trong cung cũng khó tránh khỏi thêm vài vị muội muội."

Lời này của Ninh Quý tần như thọc tới ông vô vể, nữ nhân trong cung đều không muốn nhắc tới đề tài này, không muốn nói cũng không muốn nghĩ tới, có điều làm như vậy cũng không thể khiến chuyện này giống như không tồn tại được.

Hoa Thường khẽ nghiêng đầu nhìn sắc mặt phi tần xung quanh, phát hiện phần lớn đều là miễn cưỡng mỉm cười, cũng có tức giận bất bình.

Khi có những thiếu nữ mới với tuổi trẻ mỹ mạo tiến cung, cũng chia sẻ sự sùng ái của nam nhân với mình, là một nữ nhân chỉ sợ sẽ không vui vẻ gì, tất nhiên trong lòng Hoa Thường cũng có chút không vui.

Hoa Thường hiểu rõ, lúc trước khi mình mới tiến cung, các phi tần hiện cung đều xa cách, nhưng nhìn kỹ lại thái độ, tất cả mọi người đều không ngoại lệ.

Có nữ nhân có thể dựa vào gia thế và nỗ lực của chính mình, chung quy đều được ủng hộ, ví dụ như Hoa Thường nàng và Ôn Tần. Nhưng cũng có những nữ nhân, cho dù có gây dựa ra sao cũng không hoà nhập được vào vòng tranh sùng, ví dụ như Thẩm Quý nhân và Mạnh Lương viện. Cơ bản trong mắt của những nữ nhân đó, các người là kẻ vào sau, dựa vào cái gì muốn chia sẻ sự sùng ái với ta? Tất nhiên loại cảm thù này khiến cho mối quan hệ giữa các nàng vô cùng xa cách, nói gì đến cảm tình.

Mà lần tuyền tử này cũng giống như vậy, hiện giờ mới người đã gom thành một nhóm chờ người mới vào cung. Nếu hậu thuẫn của người vững chắc thì không sao, nhưng nếu hậu thuẫn của người không đủ mạnh, lại không thể khiến người khác đến kết giao, thì cuộc sống tại hậu cung sẽ vô cùng cô đơn và gian nan.

Người mới vào cung không chỉ chia sẻ sự sùng ái của Hoàng thượng, mà còn có địa vị ở hậu cung. Phi tần có phân vị cao, được sùng ái nhiều thì tất nhiên có thể đối xử khoan dung. Nhưng những phi tần có phân vị thấp, hay không được sùng ái, chỉ sợ rất khó thích người mới, bởi vì khi người mới đến là thêm một mối nguy hại đến sự thăng vị và không gian sinh tồn của bọn họ.

Dáng người Thục phi giống như dương liễu, nhẹ mờ đôi môi anh đào: "Thật ra bốn cung đã sớm nghe được tiếng gió, gia thế tử nữ kỳ này rất tốt, phong tư xuất chúng cũng có rất nhiều. Hoàng hậu nương nương phải quan sát kỹ, tuyền vài vị muội muội tài đức vẹn toàn tiến cung mới tốt."

Đường cong khỏe mẽ của Hoàng hậu vẫn không thay đổi, đưa tay lên xoa xoa huyết Thái Dương, thấp giọng mờ miệng nói: "Gần đây thân thể bốn cung vẫn luôn không tốt, việc vật vãnh trong cung còn chưa xử lý xong. Huống chi, tuyền tử ba năm một lần là việc trọng đại. Mà số lượng tử nữ kỳ này đặc biệt nhiều hơn một chút, e là bốn cung cũng không còn cách nào. Bốn cung đã xin chi thị của Hoàng thượng và Thái hậu, lần này muốn chọn ra vài vị muội muội để cùng bốn cung tham gia chọn lựa tử nữ."

Lời này của Hoàng hậu vừa nói ra, đôi mắt các phi tần ngồi phía dưới đều sáng lên.

Ánh mắt Thục phi cũng mang theo vài phần hài lòng, ôn nhu nói: "Việc như vậy chúng thần thiếp không dám nhận, đây chính là Hoàng hậu nương nương đang làm khó chúng thần thiếp."

Hoàng hậu nhìn bộ dáng Thục phi rồi rằng đang rất vui vẻ mà lại còn làm bộ từ chối, có chút phi nhỏ trong lòng. Thục phi là phi tần có phân vị cao nhất, chuyện này cũng chẳng thể làm khó nàng ta.

"Bốn cung cần phải thương lượng với Hoàng thượng và Thái hậu về những người được chọn, qua mấy ngày nữa sẽ thông báo với mọi người. Huống chi các muội cũng biết, trước khi tuyền tử nhất định sẽ có một lần phong thưởng nữa. Rốt cuộc có thể được tấn vị hoặc được ban thưởng phong hào hay không, còn phải dựa vào công lao và khổ lao của các muội mấy năm nay."

Lời này của Hoàng hậu làm tâm tư các vị phi tần đều chấn động, trước tuyền tử phong thưởng cho lão nhân trong cung là chuyện thường, nhưng phong thưởng nhiều hay ít thì phải xem biểu hiện gần đây. Tục ngữ nói rất đúng, làm trận mới mới mài giũa, không sắc cũng sáng.

Từ Ninh cung.

Vừa vặn Hoàng thượng và Thái hậu cũng đang bàn luận về vấn đề này.

Thái hậu lên tiếng nói: "Ki tuyền tử ba năm một lần sắp tới rồi, đến lúc đó trong cung lại náo nhiệt một trận, ai già rồi nên cũng thích ồn ào một chút."

Hoàng đế cười nhệch: "Mẫu hậu cũng nên quan sát nhiều hơn, nếu thích ai thì bắt luận là thu nhận vào cung hay tử hôn cũng đều tốt."

Thái hậu cười vui vẻ, trong lòng cũng đã có cân nhắc. Hoàng đế không phải là không biết, mẫu tử từ hiểu, nên không cần phải so đo nhiều.

Ngữ khí Thái hậu hoà hoãn hơn, cười nói: "Cũng nên phong thưởng hậu cung một lần, ba năm qua không thăng vị trí nào, thật ra có chút không hay."

Hoàng đế trầm giọng nói: "Cũng không phải là không thăng vị trí nào, chẳng qua người định thăng thì phân vị đã đủ cao rồi."

Thái hậu nhìn bộ dáng Hoàng đế, đã biết Hoàng đế ám chỉ ai, cười nói: "Lần này tùy tâm ý Hoàng thượng đi."

Hoàng đế cười nói: "Dưới Hoàng hậu đang là Thục phi, trong ba năm qua Thục phi đã sinh hai nữ nhi, cũng coi như có công. Nhưng nếu tấn vị Quý phi, tư lịch vẫn còn ít một chút, mà Công chúa không thể so với Hoàng tử, đứng hàng Quý phi mà không có nhi tử, giống như một người không có thực quyền. Trẫm nghĩ không bằng ban phong hào để thể hiện vinh sùng."

Thái hậu đồng ý gật đầu: "Ai già cũng thích đứa nhỏ Thục phi này, dù sao không có nhi tử cũng đáng thương. lần suy xét này của Hoàng thượng rất có lý, vậy chọn phong hào nào đây?"

Hoàng đế trả lời: "Trẫm chọn mấy chữ như: Trần, Thẩm, Tương, Văn. Mẫu hậu xem thử chữ nào tốt đây?"

Thái hậu quan sát một chút, sau đó chậm rãi nói: "Ngụ ý mấy chữ này đều cực tốt, chỉ là chữ Trần chi bảo vật hay châu ngọc, Thục phi mảnh khảnh, tư thái phóng khoáng, không giống với châu ngọc. Chữ Tương như nước, ý nghĩa vô cùng tốt, chi là khí xưa có Tương Phi, số mệnh nhiều chông gai, cũng không thích hợp. Nếu nói tới chữ Văn, đã có Kỳ Phi ở đây, ai dám ở trước mặt thể gia xưng chữ Văn đây? Cho nên ai già thấy chữ Thẩm tốt nhất, giống với chữ Tương, như nước, thích hợp với Thục phi."

Hoàng đế gật đầu đáp: "Vậy liền nghe theo ý của mẫu hậu."

Thái hậu vừa lòng gật gật đầu. Nhi tử dò hỏi ý kiến của mình, hơn nữa còn nghe theo, biểu hiện hiếu thuận như vậy, bà còn chỗ nào không vui nữa chứ.

Thái hậu nói tiếp: "Dưới Thục phi là Kỳ Phi. Kỳ Phi đã vào cung ba năm, tuy không thể so tư lịch, nhưng có công hầu bệnh, lại nuôi dưỡng con cái, nhất định sẽ được tấn vị. Ai già hiểu Hoàng nhi, trong lòng Hoàng nhi chắc là giống với ý của ai già."

Hoàng đế cười: "Mẫu hậu hiểu tâm ý của nhi thần nhất, nhi thần cũng cảm thấy vô cùng thiết thời cho nàng. Lần này phong thưởng lục cung, tất cả mọi người có thể giữ nguyên vị trí, chỉ có Kỳ Phi là không được."

Thái hậu không hề bất mãn với biểu đạt sùng ái Kỳ Phi rồi rằng của Hoàng đế, bà vẫn tươi cười hiền lành, gật đầu nói: "Đúng vậy, từ khi Kỳ Phi vào cung tới nay, đều làm điều tốt giúp đỡ mọi người, chưa bao giờ nổi giận, cãi và với ai. Một năm trước lộ lời răn dạy nhiều Thái y, ai già cũng vô cùng thương tiếc nàng ấy. Nàng ấy vốn là người nhu thiện nội liêm, quật mắng như thế cũng là làm khó cho nàng."

Hoàng đế cũng cười khổ gật đầu nói: "Trong lòng trăm cung bản khoán, một năm này Tứ Hoàng tử được nâng chăm nom, chuyển biến tốt lên hàng ngày. Tuy rằng bệnh tim không thể trị tận gốc, nhưng thận trọng như thế, trăm thấy giống như là Tứ Hoàng tử khỏe mạnh hơn từng ngày vậy."

Thái hậu khen ngợi: "Muốn ai gia nói thì chính là nữ tử xuất thân thế gia quả thật có điểm khác biệt. Hiện giờ Kỳ Phi có công có tử, nhất định phải được tấn vị lên thành một trong Tông Nhất phẩm tứ phi: Huệ phi, Đức phi, Thục phi, Hiền phi. Giờ Thục phi đã có, còn ba chỗ trống thì Hoàng thượng muốn cho nàng ấy lên vị trí nào?"

Hoàng đế cười nói: "Kỳ Phi danh tiếng hiển đức, trăm muốn chọn chữ Đức cho nàng, nếu không lập nàng làm Đức thì sau này ai xứng với vị trí này chứ?"

Thái hậu hỏi nhủ vậy, nhẹ giọng nói: "Đúng là Hoàng thượng nói có lý, chỉ là liệt kê theo thứ tự là Huệ, Đức, Thục, Hiền. Nếu Kỳ Phi được tấn vị Đức phi, không biết trong lòng Thục phi nghĩ gì nữa?"

Hoàng đế tức đầu nói: "Không phải là trăm không yêu Thục phi, chỉ là Kỳ Phi có công có tử, chỉ có tư lịch không bằng Thục phi, chẳng lẽ Thục phi có thể áp chế nàng cả đời sao?"

Thái hậu khuyên như: "Không phải ai gia thiên vị Thục phi, chỉ là hiện giờ Thục phi mới sinh hạ tiểu Công chúa, vốn là chuyện vui, nếu lần tấn vị này... Sợ Thục phi nghĩ nhiều, vậy cũng bắt công với Công chúa."

Hoàng đế nghe cũng cảm thấy có lý, Thục phi sinh hạ Công chúa đã vô cùng thương tâm, nếu phản vị lại bị người có nhi tử áp trên đầu, chỉ sợ sẽ càng thêm thương tâm, khó tránh khỏi chui rúc ở trong điện, đóng cửa không gặp ai.

Thái hậu tiếp tục nói: "Danh tiếng Kỳ Phi hiển đức đúng là không sai, không bằng lấy chữ Hiền. Tuy Hiền phi đứng cuối tứ phi, nhưng nàng ấy đã có phong hào, tất nhiên vẫn là người cao hơn. Huống chi trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ, trong lại nhất định Kỳ Phi sẽ không dừng bước ở tứ phi, cho nên đứng ở đầu trong tứ phi cũng không quan trọng."

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, sau đó gật đầu nói: "Mẫu hậu nói có lý."

Thái hậu thấy Hoàng đế chịu nghe mình, có vẻ rất vui, chậm rãi nói: "Chuyện này Hoàng thượng có thể nói với Kỳ Phi. Kỳ Phi là một đứa nhỏ tốt, lấy tình cảm tỷ muội giữa nàng ấy và Thục phi, chỉ sợ nàng ấy cũng không nguyện ý ở vị trí Đức phi, cao hơn Thục phi đâu."

Hoàng đế chậm rãi gật đầu, thờ dãi: "Đúng là như thế, Kỳ Phi không tranh giành, không có lòng tham niệm, tất nhiên là bình thân thờ ơ."

Thái hậu thấy Hoàng đế đồng ý, bên không khuyên nữa, lên tiếng nói tiếp: "Phía dưới là Trịnh Phi, hiện giờ Trịnh Phi có nhi tử, theo lệ nên tấn vị. Nhưng lên nữa là tứ phi, trực tiếp ngồi cùng hàng với Thục phi và Kỳ Phi thật ra không được tốt lắm."

Tất nhiên cảm tình của Hoàng đế đối với Trịnh Phi không sâu bằng Thục phi và Hoa Thường, đối với việc này thì hoàn toàn không so đo, chỉ nhàn nhạt đáp: "Trước hết thì vị trí của Trịnh Phi không thay đổi, ban một phong hào là được rồi."

Thái hậu mỉm cười gật đầu: "Nhưng lúc chọn phong hào hãy để Hoàng hậu xem qua, Hoàng đế đừng tự quyết định một mình, vậy thì đặt Hoàng hậu ở đâu đây?"

Tuy Thái hậu thường đối nghịch với Hoàng hậu, nhưng chỉ là mâu thuẫn bên trong giữa mẹ chồng với nàng dâu, bà vẫn không muốn nhìn thấy Đế Hậu bất hoà. Vì vậy nên khi Thái hậu nhận thấy vị trí Hoàng hậu trong lòng Hoàng đế đã giảm xuống quá nhanh, bà đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng đế hỏi nhủ vậy, nhưng vẫn gật đầu: "Nhi thần đã biết."

Thái hậu hài lòng cười nói: "Những phi tần còn lại, trừ Ôn Tần vô công vô thần [1], Hoàng thượng với Hoàng hậu xem qua rồi quyết định đi."

[1] Vô công vô thần (无功无娠): Không có công, không mang thai.

Hoàng đế khẽ cười nói: "Hiện giờ Ôn Tần có nhi tử, liền tấn một bậc thành Chính Tam phẩm Quý tần đi."

Thái hậu gật đầu, cũng không nói chuyện nữa.

Đôi lời giải thích:

Thái hậu nói: "Nếu nói tới chữ Văn, đã có Kỳ Phi ở đây, ai dám ở trước mặt thế gia xưng chữ Văn đây?"

Chữ Văn (文) có nghĩa là hòa nhã, ôn nhu, lễ độ, đây là các đức tính của nữ nhân thế gia. Trong cung đã có Hoa Thường là đích nữ của Hoa gia, đệ nhất thế gia, thì còn ai dám lấy chữ "Văn" này làm phong hào cơ chứ?

Chữ Thẩm (澍) và chữ Tương (湘) đều thuộc bộ Thủy (氵), đây là tên hai con sông của Trung Quốc, vì lúc trước đã có Tương Phi nên phải lấy chữ Thẩm, đều là ôn nhu mềm mại như nước.

Mai Thái phi.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hiền Phi

"Trăm có chiếu chỉ khen ngợi người hiểu biết lễ nghi, dùng cung vi lễ phò tá và quản lý nội cung, vì tư chất đoan trang hiền thực, có tài có đức nên có điển chương này.

Phong Kỳ Phi Hoa thị, xuất thân danh môn hào tộc, hiệp phụ trung khuê, tằm lòng ôn huệ, lương thiện đoan trang, tài đức vẹn toàn, tuân thủ cung quy, tài sâu học rộng, sớm tối ân cần, là tấm gương đức hạnh sáng như ngọc, ngôn dung đủ đầy. Nay dựa theo từ dụ của Hoàng Thái hậu, lấy sách bảo, phong làm Hiền phi. Khâm thủ!"

Hoa Thường vận đại trang dành cho đại lễ, nghiêm cẩn quỳ trên mặt đất, nghe thái giám tuyên thánh chi tấn phong xong liền hành đại lễ: "Thần thiếp lĩnh chỉ tạ ân. Ngõ Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Lão thái giám đến tuyên chi là người Hoa Thường quen biết. Lúc trước, khi còn hầu bệnh ở Kiến Chương cung, quan hệ của nàng và lão thái giám họ Chu này không tệ lắm, cũng coi như là người cùng chung hoạn nạn. Chu công công ở Kiến Chương cung này là nhân vật lớn, đứng thứ hai chỉ sau Trần Hi.

Trần Hi được Hoàng đế coi trọng, thậm chí đôi khi còn có thể tham dự triều chính, đối với việc tiền triều có thể nói là nắm trong lòng bàn tay. Còn Chu công công thì gần như cai quản phần lớn các công việc bên trong Kiến Chương cung, rất được tín nhiệm, là người có tiếng nói.

"Nuơng nương, người mau đứng lên, chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Chu công công tràn đầy ý cười nói lời cát tường, thanh âm lão thái giám không bén nhọn, mà lại mang theo một sự ôn nhuận trầm ổn.

Hoa Thường mỉm cười đoan trang, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Vất vả cho công công rồi." Dứt lời, nàng lấy tờ trong tay áo ra một cái hà bao thêu cảnh trúc vô cùng tinh xảo, đặt vào trong tay Chu công công.

Chu công công nở nụ cười chân thành, nhanh chóng nhét vào ống tay áo, vui vẻ giống như Phật Di Lặc.

Hoa Thường vô cùng bình dị gần gũi, đối với cung nhân tại Kiến Chương cung lại càng đặc biệt cẩn thận lưu tâm, tất nhiên đối xử không tệ. Mọi người đều nhớ lấy phản tình cảm đó, chung quy sau này sẽ có lúc hữu dụng.

"Công công còn phải đi các cung khác tuyên chi sao?" Hoa Thường khẽ mở cánh môi đỏ mọng, cất tiếng hỏi.

Chu công công khom người trả lời: "Nô tài không đi, Hoàng thượng có ý phân phó nô tài chỉ đến Thượng Dương cung thôi. Những người khác được tấn phong thì đều là các tiểu thái giám cấp thấp đi tuyên chi."

Nét tươi cười trên mặt Hoa Thường sâu hơn, hòa nhã hơn: "Nếu công công không vội thì vào trong dung tách trà. Trước đây ít có cơ hội chiêu đãi công công, lần này nhất định phải nể mặt bọn cung đó."

Chu công công thấy Hoa Thường chân tâm thật ý thỉnh mời, không hiểu sao cảm động trong lòng. Thái giám không phải là người sao? Không đáng thương hay sao? Cũng khó mà nói. Nhưng chỉ có vị nương nương này đối xử bình đẳng, chưa bao giờ ngạo mạn quá mức hay tỏ ra quan tâm thái quá. Quân tử kết giao nhạt như nước, dùng câu nói này có vẻ không thích hợp cho lắm, nhưng quả thật loại giao tình hồ hững này lại hấp dẫn người ta nhất.

"Thịnh tình của nương nương, nô tài không thể chối từ, đành ở lại dùng một tách trà vậy." Chu công công hành lễ đáp lại.

Hoa Thường chậm rãi gật đầu, ôn hòa cười nói: "Công công, mời. Lan Chi, lấy Lão Quân trà mà mấy ngày trước Nội phủ dâng lên ra đây, chiêu đãi các vị công công."

Chu công công và bốn vị tiểu thái giám phía sau đồng loạt tạ ơn.

Vào trong điện, Chu công công rất đúng mực, chỉ ngồi nửa ghế, khom lưng thật sâu. Các tiểu thái giám thì ngồi trên ghế đầu.

Hoa Thường vào trong điện nên có chút tùy ý, thoải mái cười nói: "Ồ trong điện của ta mà công công còn câu nệ lễ tiết, hà tất phải như vậy? Lan Chi, giúp các vị công công ngồi thoải mái một chút, chẳng lẽ trong cung này lại thiếu mấy cái ghế dựa sao?"

Chu công công vội và lắc đầu trả lời: "Tôn ti khác biệt, cung quy nghiêm ngặt. Vải tiểu thái giám này làm gì có tư cách để nương nương dọn chỗ cho ngồi? Nương nương đừng làm chúng nô tài tổn thọ."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Sao bốn cung lại không biết? Nhưng mà nơi đây cũng không phải là bên ngoài, hà tất cho rằng chuyện này không đúng với lễ nghi. Huống chi, các công công đến đây để tuyên chi chúc mừng cho bốn cung, nếu không dọn chỗ ngồi cho công công, chẳng phải thể hiện bốn cung là người hẹp hòi sao?"

Chu công công thấy ngự điệu Hoa Thường chân thành thì đáp ứng. Các tiểu thái giám có chút thụ sùng nhục kinh, cúi đầu kính cẩn ngồi trên ghế.

Bọn họ thầm nghĩ trong lòng, vị Kỳ Hiền phi nương nương này quả thật giống với lời đồn đãi trong cung, là người ôn huệ chân tâm, đoan lương hiền đức.

Hoa Thường nâng chung trà màu xanh lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó mở miệng nói: "Bốn cung nhìn thấy công công liền nhớ tới khoảng thời gian hầu bệnh ở Kiến Chương cung, khi ấy còn quan hệ thân thiết với công công, ngược lại bây giờ có chút xa lạ."

Chu công công nở nụ cười, kính cẩn trả lời: "Nương nương phong quang tể nguyệt, không chê bai chúng nô tài là hoạn quan, đã là niềm vinh hạnh to lớn của chúng nô tài. Chúng nô tài nào dám trào cao, không có việc gì sao dám tới quấy rầy nương nương?"

[1] Phong quang tể nguyệt (風光霽月): gió trong trăng tỏ, ý chỉ bây giờ Hiền phi đang khí thịnh đáng cao.

Hoa Thường nhẹ giọng phân bác: "Lời này của công công sai rồi. Công công là người được Hoàng thượng tín nhiệm, vì Hoàng thượng mà lo liệu trước sau, lại còn có công hầu bệnh, chính là người trung trinh, sao có thể tự hạ thấp bản thân mình như vậy? Bốn cung kính trọng ngài còn chưa hết nửa là."

Chu công công được Hoa Thường khen tặng bèn cười khẽ, liên tục chối từ, nhưng mà trong lòng sao lại không vui sướng được đây?

Thong thả hàn huyên một hồi, Chu công công mới thấp giọng nói: "Đường như đối với việc nương nương chỉ được tấn phong vị trí Hiền phi, Hoàng thượng có phần áy náy với nương nương. Lão nô cũng cảm thấy nương nương có chút thiệt thòi rồi."

Hoa Thường nhẹ nhàng nở nụ cười, ôn nhu nói: "Điều này có gì quan trọng đâu. Nếu bốn cung là người coi trọng hư danh, sao xứng đáng được Hoàng thượng nhớ kỹ trong lòng chứ?"

Chu công công khom người, lên tiếng khen ngợi: "Nương nương khí độ phi phạm. Lại nói, lần này phi tần được tấn vị không nhiều. Hôm nay tuyên chi, cũng chỉ có nương nương người và Ôn Quý tần nương nương của Tiểu Phụng cung. Ngoài ra, Thục phi nương nương được ban phong hào Thâm, Trịnh Phi nương nương được ban phong hào Thành. Còn các nương nương khác từ Tần trở xuống phải xem ý chỉ ngày mai thế nào."

Hoa Thường khẽ cong môi cười. Ý của Chu công công là từ Tần trở lên được phong thường chỉ có bốn người, xem ra cũng không tệ.

Hoa Thường cười nói: "Chu công công lại dọa ta rồi. Ý chỉ ngày mai mà ngài lại không biết hay sao?"

Chu công công khom người tạ tội: "Chuyện này không thể tùy ý nói ra. Nếu Hoàng thượng biết được, còn không phải là đánh nô tài sao?"

Hoa Thường cười nói: "Công công khiêm tốn rồi."

Chu công công cười bất đắc dĩ: "Nô tài cũng không biết ý chỉ cụ thể. Thế nhưng vị Mạnh Lương viện trong cung nương nương quả thật là được dính hào quang của nương nương, hình như được tấn phong một bậc, thành Tông Lục phẩm Cơ."

Hoa Thường hài lòng gật đầu: "Đa tạ công công."

Thiên điện Trường Nhạc cung.

Ninh Quý tần đứng trước song cửa sổ, nhìn cảnh tượng hui quanh bên ngoài, khẽ thở dài.

Cung nữ Hoài Tổ nhẹ nhàng đi tới phía sau Ninh Quý tần, trong tay cầm áo khoác lông cò đính ngọc màu tím, nhẹ giọng nói: "Nương nương, người đang nhiễm phong hàn, còn không chú ý đến thân thể, mở cửa sổ để gió thổi vào như vậy."

Trên mặt Ninh Quý tần dần dần hiện lên ý cười chua xót, cất tiếng nói: "Sức khỏe của ta tốt hay không, có ai quan tâm đâu? Người đáng lẽ phải thể hiện sự quan tâm kia đã sớm quay lưng rồi đi, không trở về nữa."

Hoài Tổ biết Ninh Quý tần đang ám chỉ đến vị thiên tử trong cung Kiến Chương kia, đau đớn trong lòng, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Ninh Quý tần vẫn đứng đấy, nhìn lá cây đã ngã vàng bên ngoài song cửa, nhẹ giọng nói: "Bây giờ tình thế trong cung đã có sự thay đổi lớn. Vốn tưởng trước khi tuyên tử, ta có thể tiến thêm được một bước, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại can trở."

Ninh Quý tần nhắm mắt, nhẹ nhàng quay đầu lại nói: "Đại Hoàng tử đâu? Sao hôm nay không thấy nó?"

Hoài Tổ lên tiếng trả lời: "Hoàng thượng hạ chi, nói nương nương đang nhiễm phong hàn, bảo Đại Hoàng tử thu dọn ít vật dụng, chuyển về Trường Nhạc cung ở mấy ngày, hầu bệnh cho mẫu phi."

Trong đôi mắt u ám của Ninh Quý tần đột nhiên lóe lên tia sáng, kính ngạc xoay lại, trang sức trên đầu đều đánh vào mặt, ngất khi dồn dập: "Là thật sao?"

Hoài Tổ cười nói: "Vâng, Đại Hoàng tử bên kia đã nhận được ý chỉ, đang thu dọn đồ đạc đấy."

Trên mặt Ninh Quý tần chậm rãi hiện lên nụ cười, dường như khỏe hẳn cũng ngẩn ngẩn lệ, nhẹ giọng nói: "Suy cho cùng Hoàng thượng vẫn còn niệm tình cũ... Nhanh, nhanh thu dọn cho tốt, Đại Hoàng tử sắp về rồi, chuẩn bị những món nó thích ăn, nhanh lên!"

Hoài Tổ thấy nương nương nhà mình lại lên tinh thần, thanh âm trong trẻo đáp ứng: "Vâng."

Ninh Quý tần nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt mình, lên tiếng nói: "Ta cũng nên trang điểm lại một phen. Nếu nhột nhẹt tiểu tụy như thế này, tiểu tử kia nhất định sẽ lo lắng."

Vị Ương cung.

Hoàng hậu vận một thân váy áo dài thêu hoa sen vàng, lộ ra dáng người yếu điệu, khí chất cao sang. Đáng tiếc, cho dù xinh đẹp đến mức nào thì cũng không có người thương thức.

Thủy Lâu khẽ nâng mắt nhìn Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Nương nương, đừng suy nghĩ nhiều. Bây giờ cũng sắp đến đợt tuyên tử rồi, nên nhìn về phía trước. Hiện tại đặc ý, chưa chắc sau này cũng sẽ được đặc ý. Thục phi năm ấy chuyên sùng một thời, có từng nghĩ tới việc Kỳ Phi xuất hiện chưa? Bây giờ có thêm người mới vào cung, đối với nương nương lại là một chuyện tốt. Cách cục (kết cấu, bố cục) trong cung không ổn định, nương nương mới vững chắc."

Nghe Thủy Lâu nói xong, Hoàng hậu chậm rãi hít sâu vào một hơi, mở miệng nói: "Người nói có lý, bốn cung hiểu rồi. Bây giờ bốn cung phải rộng lượng, tính toán với những phi tần kia chẳng có ý nghĩa gì. Để sùng đã là hoạn hoa [2] ngày hôm qua, bốn cung biết rõ."

Thủy Lâu nhìn Vị Ương cung trông trái cùng với tâm trạng trống rỗng của Hoàng hậu, có chút hụt hẫng. Hoàng hậu đã nói rõ ra ngoài miệng, trong lòng cũng đã quyết định như vậy, nhưng là một nữ nhân, là một thế tử, rơi vào vòng nổi này, đáng buồn và bi ai đến mức nào đây?

Hoàng hậu đứng lên, nhìn về phía Thượng Dương cung xa xăm kia, lẩm bẩm nói: "Bây giờ trong lục cung, Kỳ Hiền phi đứng đầu, còn Thẩm Thục phi? Chỉ sợ cũng muốn rút lui về phía sau để ngấm bản một phát. Hoa thị là người tốt, bốn cung cũng không lo lắng, thế nhưng phần lượng của nàng ta trong lòng Hoàng thượng quá nặng. Lần tuyên tử này, quý nữ rất nhiều, bất luận là ai, có thể tiến cung phân chia chút sùng ái cũng tốt. Người càng nhiều thì sùng ái càng ít đi."

Thủy Lâu cúi đầu đáp: "Nương nương anh minh."

Hoàng hậu đưa mắt nhìn Vị Ương cung xa hoa lộng lẫy một vòng, ôn tồn nói: "Hoàng thượng đã hạ chỉ, sang năm Tam Hoàng tử được ba tuổi thì đưa đến Kiến Chương cung để người đích thân giáo dưỡng. Bốn cung không biết đây là tốt hay xấu, nhưng trong lòng lại đau như cắt. Đây nghĩa là Hoàng thượng không còn tin nhiệm ta nữa, không yên tâm để hài tử lại bên cạnh ta... Thủy Lâu, người nói xem, bốn cung thật sự đã sai rồi sao? Chỉ vì hại Tô Cơ, liền khiến cho Hoàng thượng ghét bỏ bốn cung ư?"

Trên mặt Hoàng hậu không chút cảm xúc, trong mắt cũng không có nửa giọt nước mắt, nhưng từ cô hòng lại phát ra thanh âm khàn khàn, mang theo sự cuồng loạn giống như oán trách và bi ai.

Thủy Lâu nghe tên Tô Cơ, thân thể bèn run lên, sau đó mím chặt môi, không biết nên nói điều gì.

Hoàng hậu cũng không hề vọng Thủy Lâu có thể nói được gì để thay đổi tính chất cuộc đối thoại này. Chẳng qua Hoàng hậu cần người để giải bày cảm xúc mà thôi, sau đó nàng dần dần bình tĩnh lại.

Thủy Lâu thấp giọng an ủi: "Hoàng thượng chỉ là nóng giận nhất thời mà thôi. Ngày qua tháng lại, còn ai nhớ Tô Cơ là người nào? Rồi Hoàng thượng sẽ chỉ nhớ những điều tốt đẹp của nương nương."

Hoàng hậu chậm rãi gãi đầu, nhẹ giọng nói: "Bốn cung biết đạo lý này, trên đời này không có cái gì mà thời gian không xóa nhòa được. Bốn cung sẽ chờ, bốn cung sẽ dùng tâm lòng và sự khoan thai của một vị Hoàng hậu cho Hoàng thượng biết rằng, bốn cung vẫn là thế tử hiền huệ của người. Rồi sẽ có một ngày Hoàng thượng quên những chuyện không vui, một lần nữa quay về bên ta."

Hoàng hậu khẽ nâng mi mắt, xoay người bước chân ra khỏi tấm điện, trầm giọng phân phó: "Triệu Thẩm Thục phi, Kỳ Hiền phi, Thành Phi tới yết kiến."

Thủy Lâu cúi đầu thật sâu đáp: "Vâng, nương nương."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tú Nữ Vào Cung

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Vị Ương cung.

Khi Hoa Thường nghe tuyên đến Vị Ương Cung, Thẩm Thực phi và Thành Phi đều đã tới nơi.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Hoa Thường nhún người hành lễ, sau đó hơi nghiêng người, hành nửa lễ: "Thực phi tỷ tỷ, Thành Phi tỷ tỷ vạn an."

Hoàng hậu mỉm cười khẽ nâng tay: "Miễn lễ."

Thực phi đứng dậy trả nửa lễ: "Muội muội mạnh khỏe."

Thành Phi đứng dậy trả toàn lễ: "Muội muội vạn an, ta còn chưa chúc mừng muội được tấn phong đây."

Hoa Thường ngồi xuống, mỉm cười ôn nhu thẹn thùng, khẽ nói: "Là muội đã tới chậm, Tứ Hoàng tử hơi khóc quấy, muội muội lo lắng, chờ Thái y chẩn bệnh xong mới chạy tới, làm phiền mọi người phải đợi lâu, muội muội xin nhận lỗi trước các vị tỷ tỷ."

Hoàng hậu cười nói: "Tỷ muội chúng ta cũng đâu phải người ngoài. Thần thể Tứ Hoàng tử sao rồi? Bỏn cung nhìn muội hình như gầy đi, sức khỏe của muội vốn không tốt, đừng vất vả quá mức."

Hoa Thường ôn nhu trả lời: "Nuôi con mới biết ân phụ mẫu, có Tứ Hoàng tử, thần thiếp mệt hơn một chút cũng cam tâm tình nguyện. Sức khỏe Tứ Hoàng tử vẫn tốt, đã nhiều ngày chưa phát bệnh. Hôm nay nó khóc nháo có thể là do trong điện thay đổi hương liệu, mãi trẻ nhỏ quá thật rất nhạy cảm, chắc là không quen."

Thực phi và Hoa Thường có quan hệ gần gũi, nói chuyện cũng rất tùy ý, nhẹ nhàng cười nói: "Ta nhớ rõ trước nay muội không thích những loại hương phấn này, Tứ Hoàng tử học theo muội rồi."

Hoa Thường mỉm cười: "Hiện giờ vào thu, muỗi rất nhiều, đương nhiên không thể dùng loại hương liệu mùa hè, nên hương rất nặng. Nội phủ dâng lên bằng phiên mới tốt nhất, hôm nay muội thử một chút, kết quả là Tứ Hoàng tử không vui."

Hiện tại Thành Phi không có gì phiền lòng, cười hào sảng nói: "Trương lai Tứ Hoàng tử nhất định là một đứa bé nghịch ngợm. Khi còn nhỏ Nội Hoàng tử cũng không chịu được mùi hương, hơi động vào một chút thì đã khóc ầm ĩ. Lúc giao mùa là thời điểm khó khăn nhất, chuyện thay đổi hương liệu, chưa bàn đến việc mình có thích ứng hay không thì đứa nhỏ đã nháo cả lên rồi."

Thực phi ở một bên cười nói: "Hai vị Công chúa trong cung ta cũng còn tốt, không nghịch ngợm như thế."

Hoàng hậu cũng đồng tình nói: "Tam Hoàng tử của ta cũng rất ngoan ngoãn. Trong cung ta cũng đã lâu không đổi qua hương liệu, vẫn luôn dùng Long Tiên Hương, công phẩm mà Hoàng thượng ban thưởng khi ta sinh nó."

Thành Phi nhìn Hoa Thường cười nói: "Nhắc tới Long Tiên Hương, trong cung Hiền phi muội lại đẩy phòng."

Hoa Thường cúi đầu cười: "Thái y nói Long Tiên Hương rất hữu ích đối với việc trị liệu chứng hen suyễn khó thở, cũng cực kỳ có hiệu quả với chứng đau ngực và đau bụng. Hàng năm Hoàng thượng cũng sử dụng một ít loại hương này trong điện của mình. Bấy giờ ở Thượng Dương cung, thần thể ta vốn không tốt, Tứ Hoàng tử lại ốm yếu bẩm sinh, Hoàng thượng thương tiếc nên thưởng rất nhiều."

Hoàng hậu xoa xoa tay, nói: "Thời không trò chuyện giết thời gian nữa. Hôm nay bốn cung triệu các muội đến, thật ra là có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Mấy người Hoa Thường đứng dậy nhẹ nhàng hành lễ: "Vâng."

Hoàng hậu ra hiệu cho Thụy Lâu tiến lên, Thụy Lâu liền bưng một cái khay màu đỏ thắm bước nhanh tới.

"Mọi người đều biết, ba ngày sau, là ngày tuyên bố ba năm một lần, đến lúc đó trong cung sẽ rất nhiều náo nhiệt. Năm nay trong danh sách tuyên tú, số lượng tú nữ lên đến một ngàn ba trăm hai mươi tám người, bốn cung đã xin chỉ thị của Hoàng thượng và Thái hậu, đề ba vị muội muội hiệp trợ bốn cung xử lý việc tuyên tú. Trong khay này là danh sách tuyên tú cụ thể, các vị muội muội có thể xem sơ qua một vòng." Hoàng hậu chỉ vào Thụy Lâu thấp giọng nói.

Thụy Lâu đi đến trước mặt Thực phi, trên khay là ba quyển danh sách thật dày. Thực phi, Thành Phi và Hoa Thường mỗi người cầm lấy một quyển trong đó rồi mở ra.

Hoàng hậu tiếp tục nói: "Trình tự danh sách tú nữ dựa theo phẩm cấp của phụ thân và tổ phụ của họ mà sắp xếp. Đương nhiên, phẩm cấp không thể đại biểu cho tất cả, các vị muội muội chú ý kỹ một chút."

Thực phi nhìn những hàng chữ chỉ chỉt có chút đau đầu, bắt đầu đi nói: "Thần thiếp không có kiến nhẫn xem những thứ này, hoa hết cả mắt, cũng không nhìn ra cái gì."

Hoàng hậu ung dung cười: "Đúng là phiền toái thật, nhưng năm nay chúng ta có bốn người xử lý công việc tuyên tú, xem ra đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thật ra sơ tuyển sẽ loại khoảng một nửa số lượng tú nữ, phục tuyển lại loại thêm một phần nữa, những người có thể đi đến trước mặt chúng ta cũng sẽ không nhiều. Đến lúc đó, Nội phủ sẽ trình lên danh sách mới, khi đó còn lại rất ít người, nhìn cũng rõ ràng hơn."

Hoa Thường cúi đầu ôn nhu nói: "Thần thiếp chưa từng có kinh nghiệm tham gia cung vụ. Bấy giờ lại là đại sự tuyên tú quy mô như vậy, nếu phạm sai lầm, vậy thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ."

Hoàng hậu cười khoan dung: "Chuyện gì mà không có lần đầu tiên, huống chi tuyên tú không thể so với những cái khác. Chính bởi vì quan trọng, cho nên quá trình nghiêm ngặt, phần cần hao tâm tổn trí thật ra cũng không nhiều lắm"

Hoa Thường ngồi gật gật đầu: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương chỉ điểm"

Hoàng hậu vui cùng hài lòng với thái độ của Hoa Thường, sau đó quay đầu nói với Thực phi: "Hiền phi và Thành Phi đều là người ôn trọng, bốn cung không cần phải lo lắng nhiều. Thực phi muội là người thoải mái không kiềm chế được cảm xúc, không được đề đầu óc nóng nảy, hành xử theo ý của mình, bốn cung nhất định phải dặn dò muội vài câu."

Thực phi nghe lời này xong, tất nhiên không hài lòng lắm, nhưng lại không tìm ra được lý do gì để phản bác Hoàng hậu, nên cũng chỉ có thể cười ôn nhu đáp ứng.

Hoàng hậu tiếp tục hoà nhã nói: "Sơ tuyển là kiểm nghiệm dung mạo, thần thể của nhóm tú nữ có khuyết tật hay không, cũng không ở trong phạm vi chúng ta quản. Sau sơ tuyển, những nữ tử được lưu lại cơ bản đều là tiểu thư quan lại từ Chính Tử phẩm trở lên, hoặc là những tiểu gia bích ngọc [1] có mỹ mạo và phẩm hạnh xuất chúng, thế gia vọng tộc cũng đều ở trong đó, có một số người tuyệt đối không thể loại ra."

Thành Phi cười: "Thần thiếp cũng nghe nói, lần tuyên tú này, nhà mẹ đẻ Thái hậu - vọng tộc Ngô thị, và nhà mẹ đẻ Thực phi - vọng tộc Hà thị đều có nữ tử trực hệ tham gia, người có quan hệ thân thích có thể triệu kiến riêng vào cung của mình nhắc nhở một chút, hẳn là có phần lợi thế hơn."

Sắc mặt Thực phi tốt lên, cười nói: "Hà thị thật sự là có mấy người trong đợt tuyên tú này, có quan hệ huyết thống gần nhất chính là đường muội của ta, nhân phẩm xuất chúng, các vị tỷ muội nhớ thủ hạ lưu tình đây."

Hoa Thường cười khem: "Muội muội của Thực phi tỷ tỷ, chúng ta cần phải xem xét thật kỹ, nơi địa linh nhân kiệt [2] nào mới có thể dưỡng ra được mỹ nhân như thế đây?"

[2] Địa linh nhân kiệt: đất thiêng sinh người tài, kiệt xuất.

Tâm tình Thực phi thoải mái, xoa xoa tay: "Lúc ta xuất giá, muội muội ta còn rất nhỏ, bấy giờ không biết đã trở mã thành bộ đáng gì nữa?"

Hoàng hậu nhìn Hoa Thường nói: "Lần tuyên tú này, nữ tử xuất thân thế gia cũng không ít, chẳng qua không có trực hệ, các vị tỷ muội nên nhớ kỹ. Nữ tử thế gia phục tuyển đều cho qua, lưu lại chờ diện tuyển, hoặc chỉ hôn, hoặc là ban hoa."

Thực phi cười nói: "Đúng là như thế, nhìn phẩm cách của Hoa muội muội thì sẽ biết ngay."

Một hồi khen tặng nhau, tốn hết nửa ngày, bốn người mới tan.

Mà kỳ tuyên tú tháng ba cũng sắp tới.

Ba ngày sau, ngày tuyên tú.

Số lượng tú nữ sơ tuyển rất đông, yêu cầu phải mặc phục sức theo quy định, cung trang màu lam nhạt đơn giản không có gì đặc sắc, trên đầu không cho phép cài trang sức có châu ngọc. Một đám nữ hài giống nhau từ Đông Hoa môn nổi đuôi nhau mà vào, thận trọng từ lời nói cho đến cử chỉ. Một ngàn người cúi đầu đi đường tẻ họ không hề phát ra tiếng động, chỉ có tiếng quần áo nhẹ nhàng ma sát.

Cho dù là mặc quần áo giống nhau nhưng nếu xuất thân dòng dõi, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Trình tự khi xếp hàng, biểu tình tư thái đều có thể dễ dàng nhận thấy rõ sự khác biệt.

Toàn bộ hậu cung như là một cỗ máy móc tinh vi bắt đầu chuyển động, không hề có chút rối loạn.

Thượng Dương cung.

Gần đây Hoàng đế thường xuyên đến nơi này, cho dù là trong ngày đại sự tuyển tú, Hoàng đế vẫn theo lệ cũ, cứ trước giờ ngo thiện sẽ bước vào cửa Thượng Dương cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường vẫn luôn mang theo ý cười ôn nhuận, nhẹ nhàng nhìn người hành lễ.

Hoàng đế khẽ cười không nói, lời kéo tay Hoa Thường đi vào trong điện.

"Sao tay lại lạnh như thế? Nhìn rằng mặc cũng không ít, nhưng sao không ấm nổi vậy?" Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, bàn tay đầy rộng bao trọn lấy bàn tay Hoa Thường, mang theo nhiệt độ ấm áp.

Hoa Thường ngược ngẩng cười nói: "Thần thể thần thiếp có chút hư nhược, nên tay chân lạnh cũng là điều bình thường, không cần phải lo ngại."

Hoàng đế lắc đầu: "Nàng vẫn luôn không chú ý đến thân thể của mình như vậy, không phải lúc nào Thái y cũng ở Thượng Dương cung chờ lệnh sao? Nàng phải nghe lời Thái y can dặn, điều dưỡng cho tốt."

Hoa Thường cúi đầu cười: "Hôm nay chính là ngày tuyển tú, vậy mà Hoàng thượng lại có tâm tình tới Thượng Dương cung quan tâm thần thiếp. Chẳng lẽ nhóm tú nữ này diện mạo xấu như Vô Diễm, khiến Hoàng thượng không có hứng thú sao?"

Hoàng đế cười haha: "Thường nhi nói rất đúng, so với Thường nhi, nữ tử khác nào dám tự nhận xinh đẹp như hoa."

Hoa Thường buồn bực nói: "Hoàng thượng luôn lấy thần thiếp ra để trêu đùa."

Hoàng đế nhìn biểu tình xấu hổ của Hoa Thường, rất là vui vẻ, lên tiếng dỗ dành: "Được được, Thường nhi đừng tức giận. Không phải trăm đang khen nàng sao, trong lòng trăm, Thường nhi là đẹp nhất."

Sóng mắt Hoa Thường lưu chuyển, gò má ửng đỏ, mím môi khẽ nói: "Dung mạo đẹp cũng có một ngày già đi, hồng nhan dễ trôi qua, quân ân khó giữ lại. Hoàng thượng khen dung mạo thần thiếp thì có chỗ nào đáng để vui đâu chứ?"

Hoàng đế vươn tay ôm lấy bá vai gầy yếu của Hoa Thường, vùi Hoa Thường vào trong ngực, khẽ miệng mang theo ý cười nhân nhật: "Có những nữ nhân, sự mỹ lệ không phải thể hiện ở vẻ bên ngoài, mà là trong nội tâm. Vẻ đẹp bên ngoài sẽ dần dần phai tàn theo thời gian, còn vẻ đẹp nội tâm sẽ lắng đọng lại, càng thêm trong sáng thuần túy, như là ngọc thạch đã được mài giũa, khiến người ta vĩnh viễn động tâm với sự ôn nhuận đẹp đẽ và phẩm cách giá trị của nó."

Hai tay Hoàng đế đỡ bá vai Hoa Thường, nhìn nàng nói: "Người cũng như ngọc, Thường nhi yêu ngọc, cũng không phải là không có lý do. Trăm muốn treo mỹ ngọc tốt nhất thể gian lên người Thường nhi."

(Editor: đây là đăng cấp thả thính của người cổ đại).

Hoa Thường có thể cảm giác được ngữ khí nghiêm túc và ánh mắt chân thành tha thiết của Hoàng đế. Có lẽ, người nam nhân này không phải không hiểu yêu là gì, mà là không hiểu yêu như thế nào.

Cho dù ra sao, một khắc này, rằng tin tưởng người nam nhân này yêu nàng.

Cho dù loại yêu ở thời đại này nhận quá nhiều trói buộc và điều kiện, nhưng rằng sẽ quý trọng.

Khóe mắt Hoa Thường ửng đỏ, quay đầu đi, nâng tay áo to rộng che mặt lại, thanh âm rầu rĩ: "Hoàng thượng biết tính của thần thiếp, còn cố tình nói như vậy làm thần thiếp khóc."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, thờ dãi: "Có đôi khi trăm cảm thấy nàng rất gần, có đôi lại cảm thấy nàng rất xa. Trăm muốn nói tâm tình của mình cho nàng nghe, như vậy chúng ta có thể gần nhau thêm một chút, mà không cần phải phòng đoán lẫn nhau."

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp thường xuyên phỏng đoán ý nghĩ của Hoàng thượng, bởi vì thần thiếp là thể thiếp của người. Mỗi ngày mỗi năm, ngoại trừ Hoàng thượng ra, thì thần thiếp cũng không còn điều gì khác. Nhưng Hoàng thượng là người có cá tính hải, cần gì phải phỏng đoán ý nghĩ của thần thiếp?"

Hoàng đế chăm chú nhìn Hoa Thường: "Mỹ nhân như bức tranh cuộn tròn, từ từ mở ra. Trăm luôn lặp tức kéo quyển trục đến cuối cùng, rồi lại sợ tranh bị tổn thương, đành phải kiên nhẫn chờ đợi, tâm thần say mê."

[1] Tiểu gia Bích Ngọc: là một thành ngữ Trung Quốc để chỉ những nữ tử trẻ đẹp của các hộ gia đình bình thường.

Bích Ngọc là nhân vật chính trong thành ngữ trên, Bích Ngọc là thiếp của Nhữ Nam vương Tư Mã Nghĩa triều Tấn. Tư Mã Nghĩa mời Tôn Xước làm hai thủ thò, nên có "Bích Ngọc ca". Bích Ngọc họ Lưu, nàng không phải rất xinh đẹp, nhưng từ sự ủng ái của Nhữ Nam vương đối với nàng, suy đoán hình dáng của nàng hẳn rất đáng xem, lại rất có ý nhị, hơn nữa ca hát vô cùng tốt. Gia cảnh Bích Ngọc không cao, nên tự xưng "Tiểu gia nữ".

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Phục Tuyển

Edit: Nguyệt Đức phi

Beta: Tiên Thái Phi.

Vòng sơ tuyển tú nữ kéo dài ba ngày, trong ba ngày này sẽ chọn lọc số người còn lại một nửa, quả thật là một chuyện rất tàn khốc. Dĩ nhiên, đối với tú nữ mà nói, có thể về nhà tự mình xuất giá cũng là một chuyện tốt.

Ba ngày này, phần lớn thời gian Hoàng đế đều ở lại Thượng Dương cung, ngay cả Thực phi luôn quan hệ thân thiết với Hoa Thường cũng hết sức ghen tị, dường như Hoa Thường cũng đoán được điều đó.

"Vòng sơ tuyển tú nữ cũng đã kết thúc rồi, mấy ngày nay Hoàng thượng cứ ở trong cung thần thiếp làm gì vậy?" Thanh âm của Hoa Thường mang theo u oán nhân nhật, sóng mắt lưu chuyển như dòng nước suối tình lặng mang theo u sầu.

Nụ cười trên khóe miệng Hoàng đế vẫn ôn hòa, trong giọng nói vĩnh viễn luôn mang theo ý cung chiều: "Trăm thích ở đây thì cứ ở thôi, có gì không được sao?"

Hoa Thường nhìn nét mặt nhu hòa của Hoàng đế, cảm động trong lòng. Nàng ngồi xuống bên cạnh Hoàng đế, vươn tay nắm lấy bàn tay hắn, nhẹ giọng nói: "Lúc đầu thần thiếp còn cảm thấy lạ, Hoàng thượng là một người nội liêm như vậy, sao lại đột nhiên chân thành bày tỏ nỗi lòng, hôm nay người đến là để an ủi thần thiếp có phải không?"

Hoàng đế sững sờ một chút, sau đó khẽ cười nói: "Đừng suy nghĩ lung tung."

Hoa Thường hơi nghiêng đầu, rừ mi mắt xuống, lông mi thật dài lưu lại một độ cong tuyệt đẹp trên gương mặt, giọng nói êm dịu ôn nhu: "Thần thiếp không ngờ, sao lại không hiểu được đây? Tuyển tú vì chính trị, nhất định sẽ có sẽ có tú nữ xuất chúng nhập cung hầu hạ Hoàng thượng. Hoàng thượng không đi xem tú nữ mà cả ngày lại ở bên cạnh thần thiếp, là lo lắng cho tâm tình thần thiếp không được vui sao?"

Hoàng đế nhìn một bên mặt xinh đẹp của Hoa Thường thì hơi hoảng hốt, sao đó nhẹ giọng nói: "Thường nhi nàng luôn luôn hiểu đại thể, luôn luôn ôn nhu khoan dung, độ lượng thiện lương. Dường như nàng chưa bao giờ ghen tị, nhưng trăm vẫn rất lo lắng cho rằng. Đây là lần đầu tiên nàng trải qua chuyện tuyển tú, đối mặt với đông đảo nữ nhân, trăm sợ trong lòng nàng không dễ chịu, cho nên trăm thường xuyên ở bên cạnh nàng, hy vọng nàng có thể hiểu được rằng, cho dù có thêm nhiều người nữa vào cung, thì bọn họ cũng không thể sánh bằng địa vị của nàng trong lòng trăm."

Hoa Thường mỉm môi, từ từ ngẩng đầu nhìn vào mắt Hoàng đế, nhẹ giọng nói: "Ty muội hậu cung đông đảo, sao Hoàng thượng chỉ nghĩ đến thần thiếp vậy?"

Gương mặt Hoàng đế nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Trăm cũng không biết nữa, có lẽ bởi vì trăm không muốn nhìn thấy dáng vẻ mất mát của Thường nhi - người trước giờ vẫn luôn ôn nhu hòa nhã."

Hoa Thường từ từ tiến vào trong lòng Hoàng đế, mặt dán lên lồng ngực rắn chắc của hắn. Ngực của nam nhân trước mặt này vững chãi như một bức tường, có thể che mưa che gió, có thể che khuất cả bầu trời.

Nàng nghĩ, đây là kết cục tốt nhất rồi. Nếu như ở hiện đại có một nam nhân như vậy, tam thể tử thiếp, chia đều ân huệ, còn không ngừng thu nhận nữ nhân mới, lại ở trước mặt nàng nói những lời như thế thì Hoa Thường có thể cho một bạt tai, đập một phát cho hắn đoạn tử tuyệt tồn, để hắn nhớ kỹ cả đời. Nhưng đây là đang ở thời cổ đại, một Hoàng đế có thể làm được đến nhường này, Hoa Thường cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Ở hiện đại, một vợ một chồng là có đạo đức, nếu ngoại tình chính là không có đạo đức. Nhưng ở cổ đại, một chồng nhiều vợ nhiều thiếp mới là có đạo đức, chỉ sùng ái một người là không có đạo đức.

Ngay cả Nạp Lan Dung Nhược, người bày tỏ "Một đời một kiếp một đời người" [1] còn tam thể tử thiếp, thì làm sao có thể khiến nam nhân cổ đại hiểu được tình yêu duy nhất đây?

[1] Câu thơ nổi tiếng của Nạp Lan Dung Nhược, còn được biết đến với tên là Nạp Lan Tinh Đức, là nhà thơ, cầm vệ quân nổi tiếng thời kì đầu nhà Thanh.

Hoa Thường không thay đổi được hiện trạng, cũng không có khả năng cải cách loại đạo đức xã hội này. Điều nàng có thể làm cũng chỉ là khiến cho Hoàng đế yêu nàng nhiều hơn một chút, nhiều hơn một chút nữa, như vậy là đủ rồi.

...

Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu vàng sáng, trên đầu cài trâm bằng vàng ròng xoắn vòng thành hình phượng hoàng ngậm châu lấp lánh rực rỡ, cả người toát lên vẻ sang trọng và tôn quý.

Thẩm Thục phi rũ mi mắt xuống, giấu đi ánh mắt ghen tị và khố sở, Hoàng hậu mà là mỹ nhân sao? Thật ra cũng không phải là đẹp xuất sắc, chỉ có thể nói là đoan chính mà thôi. Nhưng bất luận là hạng người gì, chỉ cần mặc y phục màu vàng sáng thì đều trở nên khác biệt. Đó là màu sắc tôn quý nhất trên thế gian, chỉ có nhân tài tôn quý nhất mới xứng đáng được mặc.

Thành Phi nhìn nhả đùa giỡn bộ hộ giáp của mình, âm thanh va chạm khe phát ra trong bầu không khí yên tĩnh của Vị Ương cung có chút đột ngột, đây quả thật là một hành động bất kính, nhưng Thành Phi sẽ quan tâm sao?

Hoa Thường đoan trang ngồi một bên, mấy ngày nay Hoàng thượng bởi nàng khiến Hoa Thường có lòng tin rất lớn, không phải một mình nàng bỏ ra tâm ý trong mối quan hệ này là đủ rồi.

Sắc mặt Hoàng hậu không thay đổi, thong thả cười nói: "Hiện tại vòng sơ tuyến tú nữ đã kết thúc, bốn cung triệu ba vị tỷ muội đến chính là muốn thương thảo việc phục tuyến một chút. Phục tuyến sẽ kéo dài một tháng, bây giờ còn dư lại năm trăm ba mươi ba vị giai lệ, họ sẽ tạm thời ở Trữ Tú cung và Nghi Nguyên các đợi khai hạch."

Thành Phi không thêm đề ý nói: "Trữ Tú cung là một trong sáu cung, vốn là nơi ở của phi tần. Bây giờ mặc dù không có phi tần chủ quản, nhưng cho một đám tú nữ ở đó thì không tránh khỏi có chút vượt quy củ."

Thục phi cũng nói giúp vào: "Đích xác là ý này."

Hoàng hậu ôn hòa cười nói: "Đột nảy số lượng tú nữ đông đúc, ngoại trừ khu vực lục cung trong cung điện, những chỗ khác cũng không ở được. Huống chi trong lòng bốn cung đã tính trước, nhất định không để cho ai vào ở chính điện của Trữ Tú cung."

Thành Phi nhủ thầm hỏi: "Chính điện có quy mô lớn nhất, nếu chính điện không cho người ở, như vậy Trữ Tú cung cũng không an bài được nhiều người như vậy."

Nụ cười của Hoàng hậu vẫn ôn nhu, chỉ là lời nói lại không được dịu dàng như vậy: "Dù sao tú nữ cũng không phải là nương nương, một gian cứ để bốn năm người chen chúc đi, xem như đây là khảo nghiệm với tú nữ."

Thục phi sùng sốt một chút, Hoa Thường và Thành Phi lại hé miệng cười. Đứng là, chiều này thật sự rất cao minh, áp chế những tú nữ kiêu căng cũng không tệ, để bọn họ hiểu rằng nơi này là hoàng cung, là trung tâm của đế quốc, chỉ những người tôn quý nhất mới có thể được cư ngụ!

Xuất thân thanh cao tôn quý thì thế nào, vào hoàng cung rồi thì cũng phải ngoan ngoãn phục tùng, lấy tư thái thành kính và hèn mọn nhất để cung nghênh thiên tử.

...

Trữ Tú cung

Chúng tú nữ kết thành đoàn đi theo mama giáo dưỡng học quy củ. Nữ hài tử luôn có nhiều va chạm, nhưng dù sao cũng ở hoàng cung, cho dù có kết oán với nhau, thì mọi người đều ăn nhấm không bộc phát, thỉnh thoảng có chút mồm mép cũng coi như là chuyện lớn rồi.

Chương mama là mama hồi môn thấp thân của Hoa Thường, cảm giác về sự tôn tại vẫn không cao. Cuối cùng lần tuyển tú này, Chương mama cũng có đất dụng võ, được Hoa Thường phái đến Trữ Tú cung để quan sát tú nữ.

Đương nhiên Hoàng hậu, Thẩm Thục phi và Thành Phi cũng đều có mama chủ quản đến trước để giám sát tú nữ. Thậm chí khẳng định những phi tần khác cũng đều phái mama đến để thăm dò, có điều người của những phi tần phân vị thấp thì không được danh chính ngôn thuận như vậy.

Chương mama là người của Hoa Thường, trong số những mama được phái đến Trữ Tú cung thì Chương mama cũng được xem như là người vô cùng có địa vị. Chúng tú nữ đứng luyện tập lễ nghi, Chương mama ngồi một bên uống trà là được.

"Chương tỷ tỷ, người xem mấy tú nữ này, ai là người có được vận may đây?" Lưu mama ngồi một bên cười lên tiếng hỏi.

Chương mama có một gương mặt nghiêm túc và hà khắc, nhưng thật ra lại là một lão nhân hiền lành ôn hòa, mỉm cười trả lời: "Chuyện này thì sao nói trước được, mỗi người đều có vận may của riêng mình."

Lý mama được Hoàng hậu phái tới là người đứng đầu trong tất cả các mama, cũng là người phụ trách toàn bộ mama và tú nữ ở Trữ Tú cung và Nghi Nguyên các, tay trái cầm danh sách, tay phải cầm bút lông, khoanh tròn mấy chỗ trên đó, lúc này mỉm cười lên tiếng: "Chúng ta ở chỗ này đều đại diện cho mặt mũi của chủ tử, giám sát tú nữ, khảo hạch tính cách, nhất định không được qua loa sơ suất."

Chương mama nhìn danh sách trên tay một chút rồi cười nói: "Nửa tháng trôi qua, các tú nữ đã được rèn luyện xong, hôm nay ta đến đây cũng không phải để tán gẫu, phụng mệnh của Kỳ Hiền phi nương nương, cho truyền triệu một vài tú nữ."

Lý mama cười nói: "Dĩ nhiên các tú nữ sẽ ứng xử tốt, giáo dưỡng đây dù mới dám mang ra ngoài, hiện tại bọn họ đều hiểu được chút lễ nghi, Hiền phi nương nương triệu đến, đương nhiên là không ngại."

Chương mama phúc thần, cười hiền hòa: "Tạ Lý tỷ tỷ."

Dứt lời Chương mama liền điểm tên một vài tú nữ, phái tiêu cung nữ đi tìm.

Vài mama xung quanh nghe thấy tên được điểm danh đều thuộc dòng tộc Hoa thị, cười khiêm tốn, có Kỳ Hiền phi ở trong cung, ai dám làm khó dễ nữ tử thế gia Hoa thị chứ? Cho dù là dòng thứ, cũng cực kỳ cao quý.

Dòng chính và dòng thứ thật ra khác biệt rất lớn. Dòng chính không chỉ có một nhà phụ thân Hoa Thường của Hoa Thường, mà là một huyết mạch cảnh là sum xuê, căn cơ thâm hậu. Dòng thứ trên căn bản cũng là ngũ phẩm, thật ra huyết thống không gần gũi lắm, nhưng tóm lại vẫn là họ Hoa, là người một nhà.

...

Thượng Dương cung

Hoa Thường mặc cung trang màu đỏ thắm ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, phía dưới có ba tú nữ nhỏ tuổi quý xuống hành lễ thỉnh an: "Thần nữ tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường nở nụ cười ôn hòa, dịu dàng nói: "Miễn lễ, ban ngồi."

"Tạ nương nương."

Hoa Thường nhìn những nữ tử như hoa như ngọc đang ngồi ở dưới, mỉm cười ôn nhu: "Đều là nữ tử Hoa thị, mặc dù bốn cung và các nơi không quen biết nhau, nhưng huyết mạch tương liên thì không chia cắt được. Các nơi không cần cần trọng quá mức, ở trước mặt bốn cung, dù sao cũng có thể được thoải mái một chút."

Ba nữ tử kia đều kính cẩn đáp vâng, bất luận như thế nào thì vị nương nương xuất thân từ dòng họ của mình vẫn cực kỳ ôn hòa, khiến cho tâm trạng khẩn trương của các nàng được vơi đi phần nào.

Hoa Thường khẽ cười nói: "Trong cung quy củ nghiêm ngặt, các nơi không thể lỏng được cũng là chuyện đương nhiên. Hôm nay bốn cung triệu các nơi đến, chẳng qua cũng chỉ tốn công dân đồ vài câu mà thôi, vạn mong các nơi cung kính cẩn trọng, đừng làm mất mặt gia tộc."

"Vâng, thần nữ cẩn tuân nương nương dạy bảo."

Hoa Thường nhìn những nữ tử khôn khéo, trong lòng cũng tươi sáng hơn, dịu dàng nói: "Được rồi, vốn cũng không có chuyện gì, chẳng qua là thể hiện tư thái cho người khác xem mà thôi, cũng đỡ cho các nơi bị người ta ức hiếp. Lan Chi, mang mấy món đồ trang sức mà bốn cung đã chuẩn bị ban cho các nàng đi."

Lan Chi nhẹ nhàng bước đến, trên tay bưng khay màu đỏ có bày mấy món trang sức trâm cài, vòng ngọc tinh xảo.

Hoa Thường cười nói: "Nhận đi, tuy bây giờ tú nữ được yêu cầu ăn mặc như nhau, nhưng nương nương hậu cung ban thưởng vẫn có thể phá lệ sử dụng. Người khác thấy tất nhiên sẽ biết được các nơi có người đỡ đầu, sẽ không tùy tiện va chạm với các nơi. Nhưng cũng phải tránh, không được vượt qua quy củ, không được ức hiếp người khác. Các nơi đều là nữ tử xuất thân thế gia, bốn cung vẫn tin tưởng nhân phẩm giáo dưỡng của các nơi."

Ba người đồng loạt phúc thần hành lễ: "Vâng, tạ nương nương ân thưởng."

"Lan Chi, sai người đưa các nàng trở về, đi lâu cũng không tốt." Hoa Thường quay đầu nhẹ giọng phân phó Lan Chi, Lan Chi phúc thần nhận mệnh.

Tiến ba tú nữ đi, Hoa Thường cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Nhìn hết sức không tệ, từng người đều cẩn ngôn thận hành [2]. Dáng vẻ bốn cung không nhìn thấy rõ nhưng xem khí độ và cử chỉ thì đều được dạy dỗ rất tốt, chắc sẽ không gây ra chuyện gì nghiêm trọng."

[2]: Cẩn ngôn thận hành (謹言慎行): lời nói và hành động đều cẩn trọng, nghiêm chỉnh.

Lan Chi cười ca ngợi: "Nữ tử xuất thân thế gia đều cực tốt, chẳng qua ba vị tiêu chủ này vẫn còn phải rèn luyện thêm, so với nương nương đương nhiên là kém xa rồi!"

Hoa Thường cười một tiếng, quở trách nói: "Nói vậy, bị người khác nghe thấy, không chừng còn cho là nơi khoe khoang đấy."

Lan Chi không thêm đề ý, cười híp cả mắt: "Vâng, nô tỳ sai rồi, còn không phải sao."

Hoa Thường ngừng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: "Phục tuyến xong mới là thời điểm mấu chốt nhất của kỳ tuyển tú, đến lúc đó, quả thật sẽ rất bận rộn. Bốn cung nghe Chương mama nói đợt tú nữ này có rất nhiều nhân vật độc ác."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Uyển Chọn

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vào mùa thu, không khí ngày càng âm thấp, năm nay thời tiết lại đặc biệt lạnh, gió thu thổi xào xạc. Việc tuyển tú nữ vốn không nên tổ chức vào thời gian này, chỉ là mùa hạ năm nay ở phía nam xảy ra thiên tai, Hoàng đế đã hạ lệnh trì hoãn lại việc tuyển tú, cho nên mới kéo dài tới mùa thu.

Bởi vì thời tiết ngày càng lạnh, quy trình tuyển tú cũng được thúc đẩy nhanh hơn, trong vòng hai mươi ngày đã chọn ra được danh sách hai trăm sáu mươi sáu tú nữ trong tổng số năm trăm người.

Điều đáng nhắc tới chính là, trong suốt quá trình tuyển tú Hoàng đế vẫn chưa xuất hiện một lần nào. Bây giờ đã đến giai đoạn vào đại diện để tuyển chọn, Hoàng đế chỉ hạ lệnh giao lại mọi việc cho Hoàng hậu và tam phi.

Chính điện Trữ Tú cung.

Hoàng hậu dẫn theo Thục phi, Thành Phi và Hoa Thường khí thế uy vũ đi về phía Trữ Tú cung, các tú nữ đều ở phía xa tránh gĩa.

Sau khi Hoàng hậu ngồi trên ghế chủ vị mới mỉm cười dịu dàng nói: "Bốn cung ít khi đến Trữ Tú cung, bây giờ nhìn thấy đúng là một cung điện lịch sự tao nhã, không biết sau này ai sẽ là người may mắn được ở đây."

Ánh mắt Thục phi nhẹ nhàng dừng lại trên người Hoàng hậu, nhìn bộ cung trang đẹp để cao quý kia, không khỏi nảy sinh một chút ghen ghét, giống như mang theo một loại cảm xúc mà người khác không thể hiểu được.

Thành Phi vận một thân cung trang sẫm màu bằng gấm thêu hoa văn áng mây, có vẻ vô cùng sang trọng, trên tóc cài bộ diều bằng vàng hình phượng hoàng ngậm minh châu khảm phi thủy đô đựng đưa theo từng bước chân, khiến cho người khác cảm thấy khí thế mãnh liệt bức người, cũng tương tự như tích cách của Thành Phi.

"Không phải hôm nay đến xem tuyển chọn tú nữ sao, có lẽ trong các tú nữ này sẽ có người mệnh tốt được vào ở trong Trữ Tú cung đấy." Khoé miệng Thành Phi cong cong mang theo sự ngả ngớn và trào phúng, chẳng ai có thể yêu thích nổi.

Hoàng hậu rộng lượng cười nói: "Hôm nay vai chính quả thật là các tú nữ này, tuy rằng ý chỉ của Hoàng thượng là diện tuyển do chúng ta lo liệu, thế nhưng chẳng lẽ cứ như vậy không cho Hoàng thượng gặp gỡ các tú nữ sao? Hôm nay đến đây, chọn ra vài người xuất sắc, đến lúc Hoàng thượng nhìn thấy, sẽ hiểu được tâm ý của bọn muội."

Hoa Thường mặc xiêm y bằng lụa hoa nhũ ánh kim, hoa văn mây như ý viền chi bạc, phối với váy sa tuyến đính to vàng, đầu đội Phượng Hoàng Xuất Vân (phượng hoàng tung cánh khỏi mây) bằng vàng ròng, được viền xung quanh là ngọc thạch hoàng kim, buồng xoong dung đưa nhẹ nhàng bên gò má, đặc biệt lộ vẻ ôn nhu như nước.

"Tất nhiên thần thiếp sẽ tận lực." Hoa Thường khẽ gật đầu, dịu dàng đáp.

Hoàng hậu luôn hài lòng với Hoa Thường, nâng nhìn về phía Hoa Thường, ý cười càng thêm nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng sớm đã nói qua, lần tuyển tú này nhất định phải chọn ra người để chỉ hôn cho đường đệ của muội. Vì ân sủng đó, Hiền phi cần phải mở to mắt nhìn, chọn ra một người thật tốt. Những tú nữ được giữ lại tới bây giờ nếu không phải tài đức song toàn thì chắc hẳn cũng là người có ưu điểm riêng, nhất định sẽ không cách biệt quá nhiều."

Hoa Thường thẹn thùng cười đáp: "Nhọc lòng thánh thượng chiếu cố, còn nghĩ cho gia đệ, thần thiếp cảm kích vô cùng. Đường đệ không nên thân kia của thần thiếp nào có đáng giá như vậy."

Hôm nay phục trang của Thục phi cũng cực kì long trọng, trên đầu cài trăm vàng khảm ngọc lưu li nhẹ nhàng dung đưa theo từng bước chân, càng lộ khí chất kiêu diễm xinh đẹp, tựa như mỹ nhân trong tranh.

"Đường đệ của Hoa muội muội nào có phải là người ngoài, sao lại không đáng chứ, muội muội đừng khiêm tốn." Thục phi cười dịu dàng trách cứ Hoa Thường, mang theo chút tùy ý và bất kham (không chịu gò bó vào khuôn phép).

Hoàng hậu không quen nhìn cảnh Thục phi thân thiết với Hoa Thường, dời ánh mắt đi, nhàn nhạt cười nói: "Tuyển tú nữ vào đi, tận hai trăm sáu mươi sáu người, e là hôm nay còn chưa thể chọn xong. Lý mama, cho truyền vào."

Lý mama cung kính hành lễ, sau đó nhẹ bước ra ngoài phân phó hạ nhân. Thuý Lâu buông rèm che xuống phía trước Hoàng hậu và tam phi, phượng nhan đầu phải ai cũng có thể xem được?

Lát sau, một loạt bốn tú nữ chính tề đi vào, đều cúi đầu, cung kính nhìn người hành lễ: "Thần nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, Hiền phi nương nương, Thành Phi nương nương, các vị nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu trịnh trọng nói: "Miễn lễ."

Hoa Thường cũng đưa mắt quan sát cẩn thận các tú nữ bên dưới, bởi vì có mệnh che nên hình dáng cụ thể không được rõ ràng lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sơ bộ, đây là mệnh sa mông để chống muỗi nên không dày.

Đến thời điểm này, các tú nữ có thể tự quyết định kiểu phục trang, chỉ cần không vượt quy củ là được, ăn vận tùy theo sở thích của mình. Đợt thứ nhất tiến vào không phải là tú nữ thế gia vọng tộc, mà chính là gia quyến trọng thần trong triều, sau khi bọn họ tự mình phần đầu nỗ lực mà trở nên xuất sắc.

Hoàng hậu đánh giá sơ bộ vài lần, sau đó thần nhiên mở miệng hỏi: "Dịch thứ nữ của Chương Loan nghi Vệ sự đại thần - Vệ đại nhân, là người nào?"

Chi thấy nữ tử đứng thứ hai từ bên trái đứng dậy, nhún người hành lễ thưa: "Có thần nữ."

Hoa Thường sớm đã nghe tới tú nữ này, nàng ấy là người có gia thế nhất trong số các tú nữ được tuyển chọn lần này.

Hoàng hậu cười hòa nhã rộng lượng, sau đó ôn tồn nói: "Phụ thân người là cánh tay đắc lực của bệ hạ, bây giờ thấy người, cũng là người dịu dàng chừng mực, cứ chỉ lễ độ, toàn thân khí phái, không hổ là xuất thân đại tộc."

Vệ thị nghe vậy, hành lễ thêm một lần nữa, khiêm tốn nói: "Hoàng hậu nương nương quá khen, thần nữ chẳng qua chỉ là ánh sáng đom đóm le lói, Hoàng hậu nương nương mới chính là ánh sáng tràn đầy của nhật nguyệt."

Hoàng hậu nghe được lời này thì tâm tình thư thái, Thục phi liếc Vệ thị một cái, khinh mạn nói: "Bốn cung thấy người khí chất xuất chúng, hẳn là đầy bụng thi thư tài hoa, không biết người đã từng đọc qua những sách gì?"

Vệ thị có chút khản trương, từ tốn nhẹ nhàng thưa: "Thần nữ đã đọc nữ tác, nữ giới, chỉ nhận biết được mấy chữ thôi."

Lời này chẳng qua là khiêm tốn, Vệ thị tất nhiên không dừng lại ở việc chỉ nhận biết được mấy chữ, chỉ là Hiền phi ngồi trên kia xuất thân thế gia, nếu nói bản thân đọc sách thánh hiền, ngộ nhờ Hiền phi hứng trí lên khảo thí một câu rồi lại một câu, đến lúc đó bản thân mình chỉ có thể mất mặt mà thôi.

Thành Phi nhìn Vệ thị vẫn luôn cúi đầu cung kính, mở miệng nói: "Ngẩng đầu lên bốn cung nhìn xem"

Vệ thị chậm rãi ngẩng đầu, mi mắt vẫn rũ xuống, hết sức cung kính.

Thành Phi nhìn xong, cong cong khoé miệng nói: "Bộ dáng đúng là thanh tú."

Hoàng hậu cười cười: "Xem lễ nghi, cử chỉ, khí chất, tướng mạo đều không tồi, Hiền phi muội muội thấy thế nào?"

Hoa Thường vẫn chưa mở miệng, bởi vì tự lực của nàng so với ba người còn lại cách biệt khá xa, bây giờ Hoàng hậu đã mở miệng hỏi, Hoa Thường liền mỉm cười nói: "Ghi lại tên nàng đi, quả thật là một nữ tử xuất sắc."

Hoàng hậu hài lòng gật đầu, Lý mama liền ghi nhớ. Hoa Thường cũng lật danh sách tú nữ đang cầm trong tay, tới tên Vệ thị thì đánh dấu một cái. Hoàng đế đã nói trước với Hoa Thường về việc tuyển chọn ngày hôm nay, tú nữ nào nên được giữ lại, trong lòng nàng hiểu rõ.

Thục phi nhìn các tú nữ phía dưới, âm thanh giòn tan nói: "Tú nữ vận y phục màu xanh là nữ tử nhà ai?"

Hoa Thường nhìn danh sách, nhẹ giọng đáp: "Là nữ nhi thứ tư của Quang Lộc Tự khanh, hẳn Thục phi tỷ tỷ đã biết, Quang Lộc Tự khanh, Ngô đại nhân chính là chất tử bên nhà ngoại của Thái hậu nương nương."

Hoàng hậu hơi nhíu mày, mà Thục phi thì lại nhượng mày.

Thục phi ngoảnh đầu lại cẩn thận đánh giá vị chất nữ của Thái hậu ở bên dưới kia một hồi, sau đó cười hỏi: "Người tên là gì?"

Nữ tử áo xanh đứng cạnh Vệ thị bước ra nhìn người hành lễ: "Thần nữ tên Ngô Nguyệt Nhi."

Thật ra các nữ tử thường không gọi bằng tên thật, đa số đều gọi bằng nhũ danh, cũng giống như Thục phi, gọi là Tiểu nhi.

Khuôn mặt Hoàng hậu tươi cười, nhẹ nhàng hỏi: "Thường ngày người thích làm gì?"

Ngô thị hành lễ cẩn thận nói: "Ngày thường thần nữ giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ và muội muội, nếu rảnh rỗi thì thêu hoa lá giết thời gian."

Thật ra Thục phi có chút đồng cảm với nữ tử này, bởi vì có quan hệ thân cận với Thái hậu, nên nàng cũng hiểu khá rõ về chuyện nhà mẹ đẻ Thái hậu.

Vị Quang Lộc Tự khanh Ngô đại nhân này là một tên hoa hoa công tử không hơn không kém, tuổi trẻ phóng đảng không biết kiềm chế, cho dù đã có thể tử, con cái nhưng vẫn không sửa được bản tính trắng hoa, trong nhà tiểu thiếp ngày một nhiều, mặc dù là phủ đệ Quốc công nhưng cũng sắp không chứa nổi rồi.

Quang Lộc Tự khanh là một chức vị quan trọng, đáng tiếc kẻ ngồi vị trí này không phải là người có tài, vì thế chức vụ này cũng trở nên tầm thường, chẳng qua chỉ là Hoàng đế ban thêm ân điển cho mẫu tộc mà thôi.

Hiện tại Ngô Nguyệt Nhi được xếp vào nhóm tú nữ đầu tiên, không phải vì phụ thân nàng ta có quyền thế, mà là vì nể mặt mũi của Thái hậu và vọng tộc thế gia hậu thuẫn.

Hoàng hậu không mấy hứng thú với nhà mẹ đẻ của Thái hậu, chỉ nhàn nhạt phân phó: "Ghi lại tên đi."

Hoa Thường ngồi một bên, chỉ nhìn không nói. Cứ như vậy qua mấy đợt tú nữ, đến nhóm tú nữ thứ năm Hoa Thường thấy một cái tên quen thuộc. Cuối cùng Hoa Thường cũng mở miệng, nhỏ giọng hỏi: "Tôn nữ nhà Lễ bộ Lang trung Nghiêm đại nhân là người nào?"

Hoàng hậu và Thục phi đều kỳ quái liếc nhìn Hoa Thường một cái, không rõ vì sao Hoa Thường lại đột nhiên điểm tên tú nữ này.

Phía dưới, một nữ tử vận váy áo theo hoa bước ra, cử chỉ tao nhã hiền thực, chân bước nhẹ nhàng chậm rãi, nhún người hành lễ thưa: "Có thần nữ."

Hoa Thường khẽ nâng mắt, cẩn thận nhìn nữ tử bên dưới nói: "Người ngẩng đầu lên đi."

Nghiêm thị chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mày ngài đặc biệt xinh đẹp, đáng là nữ tử tương mạo xuất chúng.

Hoa Thường cười cười, dịu dàng hỏi: "Thường ngày người ở nhà hay làm những gì?"

Nghiêm thị hành lễ, nhẹ giọng thưa: "Thần nữ đọc một ít sách, thêu hoa, vì gia mẫu tín Phật nên đôi khi đi Nam Sơn cùng với mẫu thân để dâng hương."

Thành Phi có chút không thích kiểu nữ tử như thế này, chỉ nhàn nhạt mở miệng nói: "Có vẻ như người thông thuộc thi thư, hẳn là một nữ tử có tài?"

Nghiêm thị có chút chần chờ, thấp giọng trả lời: "Thần nữ không dám nhận có tài văn chương, chỉ là rảnh rỗi vô sự nên đọc một vài quyển sách."

Quả thật diện mạo của Nghiêm thị không phải quá mức tuyệt mỹ, mà là kiểu dịu dàng tình tế, mang theo vài phần thiếu nữ xuân thì tươi tắn, đáng người yêu chiều, cốt cách tao nhã, có vài phần giống phong thái của Thục phi.

Về mặt Hoàng hậu nhàn nhạt, im lặng không nói gì.

Hoa Thường thấy không ai lên tiếng, liền nhẹ nhàng nói: "Xem cử chỉ nàng ta chuẩn mực, có lễ độ, phong tư lại thanh tao nhã nhặn, lưu lại tên đi."

Lý mama nhìn Hoàng hậu một chút, không dám nghe theo lời Hoa Thường, Hoàng hậu khả hữu khả vô (có cũng được mà không có cũng được) gật đầu, xem như là cho Hoa Thường mặt mũi.

Hoa Thường liền đánh dấu tên Nghiêm thị vào danh sách tú nữ đang cầm trên tay.

Thành Phi nhìn qua kết quả một lượt, Hoa Thường sẽ không tùy ý can thiệp vào việc tuyển chọn, chỉ điểm tú nữ này, nhất định là có lý do. Nàng ta chậm rãi lật danh sách tìm tên của Nghiêm thị, phụ thân là Lễ bộ Lang trung, cũng không phải chức quan gì lớn, tổ phụ là Tả văn Trung công, chương viện học sĩ của Hán Lâm viện, Thái sư của Thái tử Nghiêm Thao.

Thành Phi chậm rãi khép danh sách lại, trong lòng dường như đã rõ ràng sáng tỏ, ánh mắt thâm trầm đánh giá Nghiêm thị đã lui về chỗ một lúc, sắc mặt mờ nhạt không rõ.

Sau đó các nhóm tú nữ còn lại lần lượt tiến vào, càng về sau chọn lựa càng tùy ý. Bởi vì trước đó đều là quý nữ có chút gia thế, Hoàng hậu cũng không tiện lạnh mặt mà nhìn. Mà về sau các nhóm tú nữ gần như không có bối cảnh lớn, tất nhiên sẽ thoái mái hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 76: Cân Nhắc

Ngọc Hoa cung

Sau khi Thành Phi trở về từ Trữ Tú cung liền coi bỏ cung trang nặng nề, thay bằng một thân thường phục nhẹ nhàng, ngồi trên giường, tựa vào đệm lưng, tay đặt lên trán rồi chìm vào suy tư.

"Trong khoảng thời gian này dường như thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu có gì đó không đúng, bốn cung còn cho rằng cảm giác này là sai, nhưng hôm nay nhìn điệu bộ của Hiền phi như vậy, càng chứng tỏ việc này đúng là có vấn đề." Thành Phi lẩm bẩm trong miệng.

Vương mama đứng bên cạnh là lão mama mà Thành Phi vô cùng tín nhiệm, nghe thấy lời này, thấp giọng hỏi: "Vậy hôm nay nương nương đã phát hiện ra điều gì?"

Thành Phi cong cong khóe miệng nói: "Hoàng thượng vẫn luôn rất tôn trọng Hoàng hậu, ngoài mừng một và mừng lắm ra, những ngày khác cũng thường hay ngủ lại, vô cùng sủng ái. Nhưng trong vòng một năm trở lại đây, số ngày Hoàng thượng ngủ lại ở Vị Ương cung càng ngày càng ít, bốn cung đã cảm giác được chuyện này có chút kì lạ. Hơn nữa, trong trường hợp Hoàng hậu vẫn còn đang khỏe mạnh thì cung vụ chưa bao giờ để những phi tần khác can thiệp vào. Nhưng lần tuyển tú này, Hoàng thượng lại hạ chỉ để tam Phi cùng hỗ trợ, việc này đã làm bốn cung nghĩ thấy có điều gì đó bất thường."

Vương mama hít hít mắt, khẽ hỏi: "Vậy ý của nương nương là, thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu có sự thay đổi? Địa vị của Hoàng hậu đã bị dao động rồi sao?"

Khóe miệng Thành Phi cười cong thành một vầng trăng nhỏ, thanh âm mang theo sự há hê đặc ý và nỗi căm hận khoai trá: "Thật ra Hoàng hậu nương nương của chúng ta đã xử lý mọi chuyện vô cùng tốt. Đáng tiếc, vẫn bị bốn cung nhìn ra mạnh mẽ!"

"Hôm nay, Hiền phi có nói sẽ nhớ kĩ chuyện tuyển tú nữ, nhưng nàng ấy và Nghiêm thị vốn không thân không thích, Hiền phi làm như vậy chỉ có một khả năng, chính là việc này đã được Hoàng thượng phân phó trước!" Ý cười của Thành Phi càng lúc càng nhiều: "Như vậy, chuyện này Hoàng thượng không nói với Hoàng hậu, mà lại cố tình nói với Hiền phi, việc này cuối cùng là vì cái gì?"

Thành Phi không chờ Vương mama trả lời đã nói tiếp: "Không phải là Hiền phi được sủng ái quá mức, mà là Hoàng thượng không còn tín nhiệm Hoàng hậu nữa!"

Vương mama có chút kinh ngạc, thấp giọng nói: "Nhưng Hoàng hậu cũng không phạm phải sai lầm gì."

Nụ cười của Thành Phi càng thêm rực rỡ: "Chuyện Hoàng hậu có phạm sai lầm gì hay không thì cũng không quan trọng, quan trọng là thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu đã thay đổi. Nếu chuyện không có kẻ hở, tất nhiên bốn cung sẽ vô kể khả thi [1], nhưng hiện tại chính Hoàng hậu đã lộ ra sơ hở, sao có thể trách người khác xuống tay chứ?"

[1] Vô kế khả thi (无计可能): Không còn cách gì có thể đem ra dùng được.

Vương mama nhìn ánh mắt thâm trầm của Thành Phi, trong lòng vô cùng bất an, nhưng sau đó lại dần trở nên yên ổn. Tuy rằng Thành Phi làm việc ngoan độc, nhưng nhiều năm trôi qua, chưa bao giờ để xảy ra chuyện gì.

Bên ngoài, Thành Phi vô vẻ sầm rên gió cuốn (*hồ đồ*), nhưng thật ra nàng xem xét mọi chuyện vô cùng kĩ càng. Về điểm này, Thục phi không thể nào so sánh với nàng.

Một lát sau, có một cung nữ tiến vào khẽ nói: "Khởi bẩm nương nương, Thẩm Quý nhân đến."

Thành Phi nhủ mảy, phát tay: "Truyền vào", sau đó liền bảo Vương mama lui xuống.

Thẩm Quý nhân mặc một quần thân thường phục bằng lụa thêu hai đoá mẫu lan xanh lục, trên đầu chỉ cài hai cây trâm đơn giản, vừa vào cửa đã nhún người hành lễ: "Tần thiếp tham kiến Thành Phi nương nương, nương nương cát tường."

Thành Phi thong thả ngẩng đầu, mở miệng nói: "Người khách khí như vậy làm gì, chỉ là chút lễ nghi phiền phức."

Thẩm Quý nhân cười cười, biết Thành Phi không phải là người để ý chuyện lễ tiết, nhẹ nhàng nói: "Nương nương đối xử với tần thiếp vô cùng rộng rãi, tần thiếp hận không thể phồng mũi lên."

Thành Phi cong cong khóe miệng, giờ tay chỉ vào ghế dựa ở bên cạnh: "Ngồi đi. Bốn cung biết người tới vì chuyện gì. Thế nào, tú nữ chưa vào cung mà người đã rối loạn trước rồi sao?"

Thẩm Quý nhân ngồi xuống, có chút xấu hổ cười cười: "Nương nương sớm đã vững vàng ngồi câu cá [2], hiển nhiên sẽ không để những tú nữ này trong mắt. Nhưng tần thiếp không con lại không được sủng ái, sao có thể không lo lắng chứ? Tiến cung ba năm, những ngày nhìn thấy long nhan Hoàng thượng còn chưa đến ba mươi ngày. Hiện giờ tần thiếp giống như đoá hoa xinh đẹp đang lưu luyến, không biết cuộc sống này có ý nghĩa gì nữa."

[2] Nguyên văn là tọa diệu ngư thai, được trích từ câu "Nhâm bằng phong lãng khởi, ổn tọa diệu ngư thai" (任凭风浪起, 稳坐钓鱼台): Dù cho sóng gió nổi lên, vẫn vững vàng ngồi câu cá. Khi gặp tình trạng khó khăn, nguy hiểm thì vẫn không dao động.

Thành Phi thấy Thẩm Quý nhân đứng là có chút bi thương ừ rừ, trong lòng cũng có vài phần thương cảm cho nàng ta, lên tiếng nói: "Hiện tại người sốt ruột cũng vô dụng. Hôm nay bốn cung đã xem qua các tú nữ, còn chưa thấy hết, chỉ nhìn hơn mười đợt, không đến một trăm người. Sớm muộn gì, trong một trăm người này cũng có khoảng bốn mươi người được ghi tên rồi trình lên Hoàng thượng. Danh môn quý nữ nhiều không kể xiết, cứ chờ xem đi."

Thẩm Quý nhân khẽ giương mắt, trong tiếng khóc nức nở còn mang theo nỗi ám ức, nghẹn ngào nói: "Nhóm phi tần tiến cung vào ba năm trước, chỉ có phân vị của tần thiếp là không hề thay đổi. Còn Kỳ Hiền phi, Ôn Quý tần, thậm chí là Mạnh Cơ đều đã được thăng vị, trong lòng tần thiếp sao có thể không nóng nảy đây? So ra thua kém với các nàng ấy thì cũng thôi đi, nhưng nếu những tú nữ tiến cung lần này cũng đề lên đầu tần thiếp, thì tần thiếp còn mặt mũi gì nữa?"

Thành Phi lạnh nhạt mở miệng: "Ám ức? Ám ức cái gì? Hiện giờ Hoàng thượng đang lúc sung mãn, sau này những tú nữ tiến cung sẽ càng ngày càng đếm không hết, sẽ luôn có người có gia thế, tướng mạo và phẩm hạnh còn tốt hơn người và bốn cung rất nhiều. Lúc trước, khi Hoa Phi tiến cung, chẳng lẽ bốn cung không ám ức sao? Hiện giờ Hoa Phi đã đứng hàng tứ Phi, trở thành Kỳ Hiền phi, đề mệnh mẹ lên đầu bốn cung, bốn cung không ám ức à? Bốn cung nói cho người biết, ám ức, ai cũng chịu ám ức. Khóc lóc kể lể hay chen ép người khác đều không phải là phương pháp giải quyết tốt, ngấm lại xem có chuyện gì có thể gia tăng thêm lợi thế cho bản thân hay không mới là cách làm của người thông minh!"

Thẩm Quý nhân mím môi, không dám khóc nữa, thấp giọng trả lời: "Nương nương giáo huấn chỉ phải."

Thành Phi thấy Thẩm Quý nhân là người ngoan ngoãn, làm việc lành lợi, vậy nên có lòng muốn lôi kéo nàng ta, bèn nói tiếp: "So với việc lo lắng về tú nữ, không bằng người ngấm lại xem, trong khoảng thời gian này, thừa dịp người mới còn chưa tiến cung, lấy lòng Hoàng thượng cho thật tốt. Chờ người mới tiến cung rồi, người muốn tranh sủng sẽ càng khó khăn đấy."

Thẩm Quý nhân hành lễ đáp: "Vâng."

Thành Phi nói tiếp: "Hiện giờ Nhị Hoàng tử có thể học tốt cả văn lẫn võ, trước đó vài ngày còn được đi săn ở ngoại uyển, bốn cung sẽ tận lực mời Hoàng thượng tới đấy. Người nên có tâm nhãn, nhất định phải xử lý thật lưu loát, xuất hiện trước mặt Hoàng thượng nhiều hơn."

Thẩm Quý nhân lộ ra nét vui mừng, cung kính nói: "Tạ ơn nương nương đã đầu đường."

Thành Phi nhàn nhạt gật đầu, sau đó nói: "Thôi, người trở về đi."

Thẩm Quý nhân nhún người hành lễ: "Vâng, tần thiếp cáo lui."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường vừa về cung của mình thì nhận được ý chỉ từ Kiến Chương cung, nói rằng buổi tối Hoàng thượng sẽ tới đây.

Lan Chi đỡ Hoa Thường, ý cừu điệu dàng nói: "Hoàng thượng vô cùng sủng ái nương nương. Hiện giờ trong lục cung, nương nương nhận thịnh sủng nhiều nhất."

Hoa Thường cười nhàn nhạt: "Đừng nói vậy, để người khác nghe thấy được sẽ cho rằng chúng ta ngông cuồng. Tứ Hoàng tử thế nào rồi? Vẫn tốt chứ?"

Thục Đức bước đến trả lời: "Buổi sáng Tứ Hoàng tử không thấy nương nương thì khóc nháo một chút, nhưng một lát sau đã an ổn trở lại. Gần đây Tứ Hoàng tử còn tăng hai cân, người chắc hơn nhiều."

Hoa Thường nghe vậy có chút cao hứng, lên tiếng nói: "Ôm tiểu Tứ tới đây để bốn cung nhìn một lát."

Nhũ mẫu vội vàng ôm Tứ Hoàng tử vào điện, nhún người hành lễ xong mới giao đứa bé cho Hoa Thường.

Hiện giờ tú nữ ở trên con của Hoa Thường đã rất thuần thực, nhìn đứa bé trắng trẻo mập mạp trước mắt, yêu không chịu được, vươn ngón tay trêu chọc: "Ai da, tiểu Tứ có nhận ra mẫu phi hay không?"Đứa trẻ mới một tuổi sao có thể nghe hiểu được, chỉ xem như đang đùa đùa cùng với nó, cười đến mức nước miếng chảy tí tách.

Hoa Thường không chê bản, cầm khăn lau khô cho thằng bé, bắt đầu đi cười nói: "Quả nhiên đứa nhỏ này tâm khoan thể béo [3], chắc nịch lên không ít."

[3] Tâm khoan thể béo (心宽体胖): Trong lòng không có vướng bận thì cơ thể sẽ mập lên.

Hoa Thường nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: "Thế từ đã học xong chưa?"

Lan Chi trả lời: "Có lẽ rất nhanh sẽ xong."

Hoa Thường gật đầu phân phó: "Mau chuẩn bị bữa tối thật tốt, sau khi học xong Thế tử nhất định sẽ đói bụng, để nó ăn trước. Sau đó phân phó Ngự Thiện phòng đặc biệt chuẩn bị một phần nữa, không chừng lúc Hoàng thượng đến, có lẽ sẽ muốn dùng bữa."

Lan Chi nhìn người đáp ứng.

Quả nhiên, khi mặt trời vừa khuất núi, loan giá của Hoàng đế đã đến.

Hoàng thượng hỏi việc học của Thế tử theo lẽ thường, kiểm tra đơn giản một chút, liếc thấy Tứ Hoàng tử phun bong bóng bèn cho bọn họ lui xuống.

Hoa Thường cười nói: "Hoàng thượng đến thật đúng lúc. Ngự Thiện phòng vừa mang thức ăn đến, có Long Chu Quyết Ngự [4], chim cút nấu tương, sườn sườn, cháo nấu với lá sen thanh đạm mà Hoàng thượng thích, đều là thứ khó cầu."

Hoàng đế hài lòng cười nói: "Chờ trời vào đông, đến dịp săn bắn mùa đông, lúc đó trẫm sẽ dẫn nàng theo, dù là món ăn thôn quê cũng có thể chế biến ngon miệng mà mới lạ, nhân tiện lấy chút lông thú làm xiêm y cho nàng."

Hoa Thường bắt đầu đi cười: "Thần thiếp không hiểu chuyện cười ngửa bản cung, tay lại trôi gã không chặt, sao có thể săn bắn chứ, vô duyên vô cớ lại bị mất mặt."

Hoàng đế cười haha: "Người khác đều mong ước có thể đi, nàng lại cố tình nghĩ đến chuyện thực tế. Trẫm cũng không cần nàng tự mình săn thú, chỉ cần chậm rãi cười ngửa, đi bộ là được rồi."

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt: "Vậy nếu thần thiếp có làm gì thất lễ, Hoàng thượng phải đáp ứng, không được dỗi ý đầu đấy."

Hoàng đế vui vẻ cười nói: "Trẫm miệng vàng lời ngọc, sao có thể dễ dàng dỗi ý như vậy."

Trong lòng Hoa Thường vô cùng vui mừng. Tiến cung đã gần ba năm, cuối cùng cũng có thể ra ngoài hít thở không khí một chút, đây chính là cơ hội khó có được.

Lễ hội săn bắn mùa đông được tổ chức tại bãi săn ở vùng ngoại ô kinh thành. Nếu không có điều bất ngờ xảy ra, về cơ bản sẽ được tổ chức mỗi năm một lần, cũng coi như là một sự kiện trọng đại.

Sau khi mang bữa tối lên, Hoa Thường tự mình gấp thức ăn cho Hoàng đế.

"Hôm nay thần thiếp đi cùng Hoàng hậu nương nương xem xét tú nữ. Thần thiếp đã nhìn rất kỹ càng, đều là những thiếu nữ vô cùng tốt. Thiếu nữ Nghiêm thị mà Hoàng thượng đề cập đến, thần thiếp cũng đã thấy. Nàng ấy thật đúng là có bộ dáng tiểu mỹ nhân." Hoa Thường vừa gấp thức ăn, vừa nói chuyện phiếm.

Hoàng đế cười cười nói: "Nàng lưu tâm một chút, thiếu nữ Nghiêm thị này nhất định phải tiến cung. Đúng rồi, nàng có thấy người nào tốt không, trẫm ban cho đường đệ nàng một người."

Hoa Thường hỏi cái đầu, cười bắt đầu đi: "Hoàng thượng, chuyện lần này dường như có chút không ổn. Việc tuyển tú, vốn nên thông nghị với Hoàng hậu nhiều hơn, mà Hoàng thượng lại phân phó hết cho thần thiếp. Nếu Hoàng hậu nương nương biết, trái tim nhất định sẽ nguội lạnh, có lẽ còn oán hận thần thiếp dài tay (*quán nhiều chuyện*)."

Hoàng đế cười nhạt, không muốn thảo luận về vấn đề này nữa: "Việc Hoàng hậu phải giải quyết rất nhiều, trẫm không muốn làm phiền nàng ấy quá mức. Vậy nên nàng cố gắng đảm đương nhiều một chút, nàng làm việc trẫm rất yên tâm."

Hoa Thường cúi đầu ngập ngừng nói: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng tín nhiệm. Lại nói tiếp, những tú nữ hôm nay thần thiếp nhìn thấy đều tốt vô cùng, làm thần thiếp không biết liệu đường đệ có xứng nổi không."

Hoàng đế không đề bụng nói: "Trẫm sớm đã nghe qua, vị đường đệ kia của nàng học thức thực sự không tồi, tên gọi là Hoa Tích phải không? Tuổi tú lịch sự, xuất thân cũng không kém, có chỗ nào không xứng chứ?"

Hoa Thường nói thật cẩn thận: "Vị đường đệ kia của thần thiếp mệnh khổ, chưa sinh ra đã mất phụ thân, dù sao cũng mồ côi từ trong bụng mẹ, sợ người đời bói móc có nhiều thiếu sót. Huống chi, hẳn cũng bằng tuổi thần thiếp, nay đã mười tám, không còn nhỏ nữa. Hẳn luôn muốn thi đậu công danh rồi mới thành gia lập thất, vậy nên mới kéo dài đến hiện tại."

Hoàng đế vầy vầy tay nói: "Từ đâu ra mà có nhiều quý cụ như vậy. Trẫm đã hạ chỉ từ hôn, ai còn dám bói móc thiếu sót?"

Hoa Thường cười: "Dù sao cũng phải để người ta nguyện ý mới được. Đây là kết thân, không phải kết thù. Hôn nhân là gắn kết hai dòng họ, nên phải thật thận trọng."

Hoàng đế bắt đầu đi cười nói: "Vậy trước tiên nàng cứ chọn những thiếu nữ trúng tuyển từ lần tuyển tú nữ này đi. Nếu nhìn vừa mắt cứ việc triệu đến cung nàng tâm sự, hoặc thỉnh mẫu hậu giúp nàng xem xét một chút. Nếu thật sự không có người thích hợp cũng không cần sốt ruột, trẫm sẽ chọn tú tôn thật một người thật tốt để gả cho đường đệ nàng."

Hoa Thường nói dỗi: "Hoàng thượng đừng nói vậy, đường đệ thiếp sao có thể xứng với quý nữ tôn thật chứ. Thần thiếp chỉ mong đường đệ cưới được một nữ tử hiền huệ, tri tri đạt đạt [5]. Nếu nàng ấy thuộc dòng dõi thư hương thì tốt quá rồi."

[5] Tri tri đạt đạt (知書達禮): Phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.

Hoa Thường không muốn Hoa Tích cưới một vị quý nữ. Hoa Tích vốn là thiếu niên không có phụ thân, tính cách mầu thân lại yếu mềm. Nếu thật sự cưới một vị quý nữ cường thế, vậy chuyện trong nhà không cần nghĩ thì cũng biết sẽ như thế nào rồi.

Huống chi, thế gia kết thân vốn không hề để ý đến quyền thế, cũng không có tiền lệ liên hôn với nữ tử của tôn thất.

Có lẽ Hoàng đế cũng biết tính xấu này của thế gia, chưa chắc đã coi trọng quý nữ tôn thất, cho nên không nhiều lời nữa: "Vậy nàng xem xét một chút, tuyền người thật phù hợp, trăm nhất định sẽ tử hôn, cho bọn họ một ân điển."

Hoa Thường nhún người hành lễ: "Vây thần thiếp tạ ơn ân điển của Hoàng thượng trước."

Hoàng đế cầm lấy tay Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nàng đừng nên cả ngày cứ hành lễ tạ ơn như vậy, cảm giác vô cùng xa lạ, lại còn quá mức khách khí."

Hoa Thường mỉm cười: "Lẽ nghi không thể bỏ được. Hoàng thượng đối xử tốt với thần thiếp, thần thiếp biết. Nhưng có một vài việc, để trong lòng mới là chuyện đẹp nhất, nếu nói ra rồi, ngược lại sẽ không còn ý cảnh nữa. Thần thiếp hiểu tâm ý của Hoàng thượng, cũng mong Hoàng thượng hiểu cho tấm lòng của thần thiếp."

Hoàng đế cầm tay Hoa Thường, ôm Hoa Thường vào trong lòng ngực, thờ dài: "Tính cách Thường nhi vốn nội liễm, nhưng trăm vẫn sẽ hiểu nàng."

Chuyện ôn nhu đưa tình vốn chỉ nên có một chút trong cuộc sống để điều hòa, cuối cùng vẫn phải trở về thực tế. Nhưng chính những việc vật phiền toái cứ lặp đi lặp lại này mới đủ sức để tạo ra một gia đình chân chính.

Hoa Thường vốn không có dã tâm lớn như vậy, nhưng đáng tiếc Hoàng hậu lại tự làm loạn trận tuyến, như vậy, nếu không thừa dịp có lỗ hổng mà chen vào, mới thật sự là kẻ ngốc.

Nàng không có dã tâm thay thế được bảo tọa của Hoàng hậu, nhưng nàng có thể thay thế được vị trí của Hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng.

Có lẽ đây sẽ là một quá trình vô cùng lâu dài, nhưng nàng vốn có rất nhiều lòng kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phong Hàn

Edit: Nguyễn Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Công tác tuyển tú được tiến hành theo tuần tự, phần lớn thời gian Hoa Thường đều rất bận rộn.

Đến thời điểm hậu kỳ, Hoàng hậu cũng không chú ý nhiều. Những tú nữ còn lại đều là dung mạo xuất chúng, nhưng gia thế không cao, cũng không có ai đáng chú ý, chỉ cần thấy vừa mắt thì tùy ý chọn là được.

Vị Ưống cung.

"Việc tuyển tú nữ đại khái đã hoàn thành, đây là danh sách và tranh vẽ, Hoàng thượng nhìn xem." Hoàng hậu cầm một cái khay màu vàng, bên trên là một quyển danh sách mỏng, còn các cung nữ bưng khay đựng những bức hoạ đứng ở phía sau.

Hoàng đế cầm cuốn danh sách lên, lật lật vài cái, mở miệng hỏi: "Để lại tổng cộng bao nhiêu người?"

Hoàng hậu cười trả lời: "Lấy những người tốt nhất, chọn lại lần nữa, tổng cộng có sáu mươi người."

Hoàng đế hơi nhàu mày, lên tiếng nói: "Hình như năm rồi không nhiều như vậy."

Hoàng hậu ôn nhu trả lời: "Năm nay tú nữ vốn đông đảo, xuất thân thế gia vọng tộc cũng không ít, cũng phải cho bọn họ chút mặt mũi. Huống hồ còn có những nữ tử phẩm chất và tướng mạo xuất chúng, thần thiếp có chút không đành lòng loại bỏ."

Hoàng đế gật gật đầu, trầm giọng nói: "Hiện tại nhiều chính sự, trăm cũng không có thời gian để đi xem tú nữ, đưa tất cả các bức hoạ đến Kiến Chương cung đi, trăm giành ra chút thời gian nhìn là được rồi."

Hoàng hậu có phần kinh ngạc, hơi khó xử nói: "Làm gì có đạo lý Hoàng thượng không tham dự duyệt tuyển tú nữ chứ? Lần tuyển tú trước, mẫu hậu nói chỉ lưu lại ít người cần lưu, nếu năm nay Hoàng thượng không tham gia tuyển tú, mẫu hậu nhất định sẽ tức giận."

Hoàng đế có chút không kiên nhẫn với Hoàng hậu, lên tiếng ngắt lời: "Nàng nói với mẫu hậu là được, nói với trăm thì có ích lợi gì?"

Hoàng hậu thấy Hoàng đế tức giận, thân thể run lên một cái, cúi đầu, hốc mắt thoáng đỏ ửng, thấp giọng nói: "Thần thiếp đã biết, Hoàng thượng bớt giận."

Hoàng đế cũng cảm thấy dường như mình nói có phần hơi nặng lời, nhưng mà cảm tình của hắn đối với Hoàng hậu đã không còn giống như trước đây nữa. Lúc trước nếu hắn nghe thấy lời như vậy, nhất định hắn sẽ trấn an Hoàng hậu. Nhưng bây giờ sau khi nghe xong, trong lòng hắn lại có cảm giác không nói nên lời.

Có những thứ đã vỡ thì không thể nào liền lại, đặc biệt là tín nhiệm giữa phu thê.

Chính thế hại chết thiếp thất cũng không xem như tội lớn, nhưng bên ngoài là bộ dáng khoan dung hiền huệ, bên trong lại giấu giấu hù hù, việc này khiến hắn không thể nào chấp nhận được.

Hoàng đế có thể chấp nhận thế tử là một người ngoan độc, nhưng hắn tuyệt đối không chấp nhận thế tử không để quyền uy của hắn vào trong mắt, lửa gạt hắn, xem hắn như kẻ ngốc mà đùa bỡn.

Xem người khác là kẻ ngốc, người đó mới là kẻ ngu ngốc nhất.

Hoàng đế không nhiều lời với Hoàng hậu nữa, nhàn nhạt phản phó: "Trăm còn có việc, nàng xem mà làm đi." Dứt lời, Hoàng đế liền bỏ đi.

Hoàng hậu hành lễ, cung kính nói: "Cung tiễn Hoàng thượng."

Thụy Lâu lo lắng tiến lên đỡ lấy Hoàng hậu, không dám lên tiếng.

Hoàng hậu lau khô nước mắt nơi khóe mắt, sắc mặt vẫn bình thường, cất tiếng nói: "Đem bức họa tú nữ đến Kiến Chương cung đi."

Thụy Lâu rũ mi, hành lễ tuân lệnh.

Ba ngày sau, giờ Hợi, Kiến Chương cung.

Trần Hi cảm kéo cắt đi một đoạn nền đã bị đốt cháy, ánh nến vốn dĩ đang u tối đột nhiên trở nên sáng ngời hơn trước rất nhiều, lúc này Trần Hi mới buông chup đèn xuống.

"Hoàng thượng, đêm đã khuya, ngài nên đi nghỉ ngơi sớm một chút." Trần Hi thấp giọng nói.

Hoàng đế buông đầu chương trong tay xuống, cả người tựa vào đệm. Trần Hi rất hiểu ý mà đi đến phía sau, nhẹ nhàng ấn ấn lên trán Hoàng đế, tiếp tục nói: "Hoàng thượng ngày ngày làm việc vất vả như vậy, sao có thể chịu nổi đây? Vẫn nên chú ý giữ gìn sức khoẻ mới là quan trọng nhất."

Hoàng đế nhắm mắt lại, mở miệng nói: "Vừa lúc phê tấu chương xong, đã nhiều ngày trăm không ngủ được sâu, lấy những bức họa tú nữ đến đây đi, cũng đã đề đó mấy ngày rồi."

Trần Hi vẫn bất động, lên tiếng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, đã là giờ Hợi (khoảng 21h đến 23h), nên nghỉ ngơi sớm đi."

Hoàng đế tức đầu nói: "Người còn ngoan cố hơn cả trăm"

Trần Hi dùng thêm chút lực ấn, nhẹ giọng nói: "Thứ gì cũng không quan trọng bằng long thể an khang của Hoàng thượng. Hôm trước gặp Hiền phi nương nương, nương nương còn dặn dò nó tài nhất định phải khuyên nhủ Hoàng thượng, đừng lao lực quá mức. Bây giờ đã sắp vào đông, buổi tối lạnh hơn rất nhiều, rất dễ sinh bệnh."

Hoàng đế mở to mắt, có vài phản ý cười: "Đã hai ngày trăm không đến chỗ của Hiền phi, nàng vẫn tốt chứ? Cũng thật là, đã khiến cho nàng phải hao tâm rồi, mỗi ngày đều quan tâm đến trăm."Trần Hi cười nói: "Mọi chuyện Hiền phi nương nương đều nghĩ đến Hoàng thượng."

Hoàng đế có vài phần tự đắc, nét mặt cứng trở nên nhu hoà hơn: "Ngày mai trẫm sẽ đến chỗ nàng, tiện thể bàn chuyện chi hôn với nàng, nàng cảm thấy ưng ý mới được."

Thần sắc Trần Hi lộ ra vài phần khó xử, ngữ khí áp úng nói: "Mấy ngày trước thần thể Hiến phi nương nương có chút khó chịu, còn cố ý dặn dò lão nô, đừng nói cho Hoàng thượng biết, nếu không Hoàng thượng sẽ lo lắng."

Hoàng đế ngồi thẳng dậy, nhàu mày, quay đầu hỏi: "Hiên phi làm sao vậy? Bị bệnh à?"

Trần Hi thấy Hoàng thượng nhàu mày, vội nói: "Thần thể Hiến phi nương nương vốn yếu ớt, có thể là mấy ngày nay vất vả tuyền tử nữ, mỗi ngày chạy hai ba nơi. Bây giờ thời tiết lại lạnh, nên Hiến phi bị nhiễm phong hàn, còn đang uống thuốc."

Hoàng đế cau mày, đứng dậy nói: "Trẫm đi thăm nàng."

Trần Hi vội ngăn Hoàng đế lại, gấp giọng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, hiện tại đã là giờ nào rồi, đâu còn sớm để đi thăm người. Hoàng thượng, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, bằng không Hiến phi nương nương biết, trong lòng nhất định sẽ lo lắng, không thể yên tâm mà dưỡng bệnh."

Hoàng đế nhìn canh giờ, chậm rãi ngồi xuống, nhàu mày nói: "Sao trẫm lại không biết chứ. Thần thể nàng vốn rất khỏe mạnh, bởi vì hầu bệnh nên mới bị tổn thương, dường hồi lâu cũng không thấy khá lên, một chút gió táp mưa sa thời đã ngã bệnh, trẫm thấy mà đau lòng."

Trần Hi khuyên nhủ: "Lão nô biết Hoàng thượng nhất định là đang tự trách, chỉ là mỗi người đều có số mệnh. Hiến phi nương nương cũng coi như là cầu người được người, trong lòng cũng thấy an ủi. Nếu Hoàng thượng cứ vì việc này mà khó chịu trong lòng, Hiến phi nương nương nhất định sẽ bất an."

Hoàng đế chậm rãi thờ dài: "Được rồi, nghỉ ngơi đi."

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Hoàng đế lăm triều xong liền ngồi lên đi thẳng đến Thượng Dương cung, mặc kệ cung nữ ngăn trở, trực tiếp đi vào nội thất. Hoa Thường còn chưa tỉnh hẳn, vừa mới thức, đang từ trên giường ngồi dậy.

Hoa Thường lấy tay áo che mặt lại, hơi hơi cúi người, thấp giọng nói: "Thần thiếp đầu bù tóc rối, không có mặt mũi nào diện kiến thánh thượng, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh Hoa Thường, vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Hoa Thường, ôn nhu lên tiếng: "Trẫm tới sớm, đã đánh thức nàng sao? Nàng nhìn nàng xem, bị bệnh cũng không nói một tiếng."

Hoa Thường nỗ lực gượng giữa một chút, lại không thoát ra được ôm ấp của Hoàng đế, bất đắc dĩ nói: "Thần thiếp đang bị bệnh, Hoàng thượng cách xa một chút, nếu như bị nhiễm bệnh thì phải làm sao bây giờ?"

Hoàng đế không buông tay, nhẹ nhàng nói: "Cái đầu nhỏ của nàng đang nghĩ gì vậy? Trẫm thấy sắc môi nàng tái nhợt, nàng khó chịu ở đâu sao? Cung nhân hầu hạ có chu đáo hay không?"

Hoa Thường cười khổ: "Hoàng thượng không cần lo lắng, chỉ là nhiễm chút phong hàn mà thôi, đâu có nghiêm trọng như vậy. Tốt xấu gì thần thiếp cũng là một trong tứ phi, cung nhân nào lại dám gian dối thủ đoạn chứ."

Hoàng đế chậm rãi buông Hoa Thường ra: "Nàng cần thận trọng nghỉ ngơi, không cần hành lễ vấn an, trẫm không thiếu vài tiếng cát tường kia."

Khỏe miệng Hoa Thường chậm rãi lộ ra ý cười, giọng nói ôn nhu: "Thần thiếp nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng bận rộn chính vụ, không muốn làm cho Hoàng thượng lo lắng. Bây giờ Hoàng thượng đến đây, thần thiếp rất vui, thân thể cũng cảm thấy thoải mái hơn. Nghỉ lại, thần thiếp không phải là thánh nhân, cũng có lúc lòi nói không giống với suy nghĩ trong lòng."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoa Thường lộ vẻ ung hồng, lại nghe nàng bày tỏ tấm lòng, trong lòng không biết có bao nhiêu vui vẻ, đối với Hoa Thường đang bệnh lại càng thêm thương tiếc, ôn nhu nói: "Trẫm sẽ thường xuyên tới thăm nàng, không sao đâu."

Hoa Thường cười cười: "Thần thiếp chỉ nói như vậy, nếu như Hoàng thượng thường xuyên đến, ngược lại nội tâm thần thiếp sẽ bất an. Nếu Hoàng thượng không yên tâm, chỉ cần sai người đến xem là được, đừng tự mình tới. Lỡ như người bị nhiễm bệnh, vậy thần thiếp có chết vạn lần cũng không thể hết tội."

Hoàng đế nhìn bộ dáng cố chấp của Hoa Thường, bất đắc dĩ thờ dài, tính tình của nàng chính là như vậy, không phải sao?

Khiến người ta vừa yêu vừa hận, vừa đau lòng.

"Được được, trẫm đáp ứng nàng còn không được sao. Nàng ngoan ngoãn dưỡng bệnh, không cần đi thỉnh an, mẫu hậu và Hoàng hậu cũng sẽ không trách tội." Hoàng đế an ủi Hoa Thường.

Hoa Thường ngoan ngoãn đáp ứng, nhẹ giọng nói: "Chỉ là trong lòng thần thiếp còn có một chuyện, hôn sự của đường đệ còn chưa định, đành nhờ Hoàng thượng lưu ý giúp đỡ. Chỉ cần Hoàng thượng thấy tử nữ nào thích hợp, lưu lại cho hẳn một người là được."

Hoàng đế cười: "Trẫm nhất định sẽ nhớ kỹ, tuyền cho đường đệ một người thật tốt."

Hoa Thường thỏa mãn cười, khẽ nói: "Tạ Hoàng thượng ân điển."

Hoàng đế nhẹ vuốt mái tóc Hoa Thường: "Tiện thể triệu người nhà nàng tiến cung đi, nàng đang bị bệnh, người nhà đến thăm, nói không chừng bệnh tình sẽ tốt lên."

Hoa Thường lộ ra thần sắc vui mừng, sau đó khó xử nói: "Tháng này triệu kiến gia quyến hình như không được tốt cho lắm. Trong cung bận rộn như vậy..."

Hoàng đế vuốt mặt Hoa Thường, cười nói: "Đây là ân điển của trẫm, chỉ đành cho mỗi Thường nhũ, được không?"

Có lẽ bởi vì đang bệnh nên tâm tình Hoa Thường có chút mềm yếu. Nàng không hề phản bác, chỉ chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn Hoàng đế tràn đầy tín nhiệm và ý lại.

Hoàng đế nhẹ nhàng ôm Hoa Thường vào trong ngực, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tử nữ trẻ trung xinh đẹp thì thế nào? Hoàng đế phát hiện mình không hề có chút gì gọi là chờ mong. Bất luận là quốc sắc thiên hương hay là trinh tiết liệt nữ, đều không khơi nổi một chút hứng thú nơi hắn, bởi vì nữ nhân tốt nhất trên đời đang ở trong lòng ngực của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 78: Trần Ai Lạc Định [1]

Edit: Triệu Hiến viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

[1] Bụi trần rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Thượng Dương cung

Đã mười ngày trôi qua, bệnh tình của Hoa Thường không những không có chuyển biến tốt, mà ngược lại càng thêm nghiêm trọng. Toàn bộ Thượng Dương cung đều là một mảnh mây đen sùng mù bao phủ.

Hầu như mỗi ngày Hoàng đế đều đến thăm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Nàng đã dùng thuốc rồi mà sao chẳng thấy hiệu quả gì vậy? Mấy tên lang băm này!" Hoàng đế cau mày nhìn Hoa Thường ốm yếu nằm trên giường, ngữ khí vừa lo lắng lại vừa đau lòng.

Hoa Thường miễn cưỡng cười cười, hơi thờ mong nhanh hơn mong, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy mệt, cổ họng đau nhói như bị lửa thiêu đốt.

Hoàng đế thấy Hoa Thường không khỏe, nhỏ giọng an ủi: "Nàng đừng nói chuyện, tĩnh dưỡng cho tốt." Sau đó hắn lại thờ dài: "Thật vất vả mới có chút da chút thịt, bệnh một trận lại gầy trở về rồi."

Hoa Thường kéo khỏe miệng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Hoàng đế, tựa như đang an ủi.

Hoàng đế miễn cưỡng nói: "Bên cạnh nàng cũng không có ai chăm sóc. Trẫm sẽ truyền chỉ cho Thế tử, mấy ngày này không cần đến lớp, trước tiên cứ trở về hầu bệnh cho nàng."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: "Thế tử còn nhỏ tuổi, là thời điểm nên học hành đọc sách, tội tình gì mà lại gọi thẳng bé về để hầu bệnh thiếp mỗi ngày. Nếu bị lây bệnh, đứa nhỏ như nó làm sao chịu nổi, khụ khụ, khụ khụ."

Hoàng đế nâng Hoa Thường dậy, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dịu giọng an ủi: "Thần là người làm con, vốn nên như thế, đâu ra cái lý như vậy?"

Hoa Thường thấy ngữ khí của Hoàng đế bình thường, đáng vẻ thiên kinh địa nghĩa [2], cũng biết không có cách nào khuyên nhủ được, chỉ bất đắc dĩ cười khổ: "Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng."

[2] Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): Đạo lý hiển nhiên, tất nhiên phải vậy.

Hoàng đế nhìn sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, môi thâm, đôi mắt đen lầy nhu hóa vốn có trước kia cũng dần mất đi tinh quang, hẳn vô cùng khó chịu trong lòng, chỉ nhẹ nhàng nói: "Nàng bệnh như vậy, sao lại không triệu kiến gia quyến vào cung thăm nấng, nào có phải là trăm không ăn chuẩn đâu?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, giọng nói khàn khàn: "Lúc trước thần thiếp cũng chỉ nghĩ là bị chút phong hàn, hai ba ngày sẽ khỏi. Tiếc rằng thân thể của thiếp không biết cố gắng, bây giờ lại càng thêm nghiêm trọng. Thần thiếp cũng không dám triệu kiến gia quyến, nếu để mẫu thân nhìn thấy, nhất định mẫu thân sẽ lo lắng, lại càng thêm phiền não."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ đầu vai Hoa Thường, đau lòng nói: "Nàng luôn như vậy, chuyện gì cũng suy nghĩ cho người khác trước, không nghĩ cho bản thân mình. Nàng bệnh như thế, rất có đom là lỗi, trăm cũng không thể thường xuyên làm bận ở bên cạnh nàng, nàng sẽ rất cô quạnh."

Hoa Thường cong khóe miệng, khẽ cười: "Nào có nghiêm trọng như thế, Hoàng thượng yên tâm."

Hoàng đế bồi bên cạnh Hoa Thường, tán gẫu về những chuyện xảy ra gần đây trong cung để nàng giải tỏa buồn bực.

"Đứng rồi, hiện tại việc tuyển tú đã quyết định xong. Các nhóm tú nữ trong cung đều đã về nhà, cuối cùng cũng được thanh tịnh hơn rất nhiều. Lần này tú nữ nhập cung tổng cộng có sáu người, chỉ hôn có bảy người, cũng coi như là náo nhiệt."

Hoa Thường đang đắp trên người chăn gấm đỏ sẫm dệt chi vàng, đẹp thì đẹp đó, chỉ là có chút nặng nề. Đặc biệt nàng đang bệnh, nên càng cảm thấy nặng nề hơn, rất không thoải mái. Hoa Thường liền xốc chân lên, đổi thành chân tơ gấm mỏng nhẹ màu đỏ nhạt, nâng cảm thấy thoải mái hơn rồi mới nói: "Lúc trước thần thiếp nghe Thái hậu nói rằng hy vọng có thể giữ lại hơn mười vị muội muội, sao Hoàng thượng chỉ nhìn trúng có mấy người vậy?"

Hoàng đế giúp Hoa Thường gém lại góc chăn, nhẹ giọng trách cứ: "Bây giờ thời tiết lạnh lẽo, nàng lại đang mang bệnh, sao không chịu đắp chăn dày chứ?"

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ ngực nói: "Thần thiếp cảm thấy bức bối, thờ không thông. Huống chi trong phòng đốt nhiều lửa than, vô cùng ấm áp, chăn mỏng một chút cũng không sao."

Hoàng đế bất đắc dĩ lắc đầu: "Cứ cho là nàng có lý đi. Các tú nữ trúng tuyển qua mùa xuân năm sau sẽ nhập cung, trăm đã cho hoãn thời gian lại, để tránh cửa ải cuối năm chương khí mới mệt. Nàng cũng đừng bận tâm về những chuyện này, tịnh dưỡng thân thể cho tốt, biết không? Chuyện tử hôn cho đường đệ của nàng, trăm cũng đã chọn rất kỹ, Thượng nhi có muốn biết là nữ nhi nhà ai không?"

Hoa Thường nâng mi mắt lên, chờ mong nhìn Hoàng đế, ôn nhu nói: "Hoàng thượng, người đừng làm thiếp tò mò nữa, nói cho thiếp nghe đi."

Cuối cùng trên gương mặt Hoàng đế cũng có chút ý cười, nhẹ giọng nói: "Trăm vì đường đệ nàng chọn ra một vị thực nữ. Phụ thân nàng ấy là Tông Ngũ phẩm Hàn Lâm viện Thị độc [3]. Tổ phụ nàng ấy là Chính Tam phẩm Thái Thường Tự khanh, đồng thời thư hương chính thống. Hẳn nàng đã nghe nói, nguyên quán gia đình bọn họ ở Phòng Lăng, chính là gia tộc Chu thị ở quận Phòng Lăng, vô cùng quyền quý thanh cao. Tuy hiện giờ gia tộc họ có chút suy tàn, nhưng cũng có điểm tốt, nhân khẩu trong nhà đơn giản, không phức tạp."

[3] Thị độc (侍讀): Một chức quan trong Hàn Lâm viện, phụ trách đọc sách cho vua nghe.

Ý cười trên khóe miệng Hoa Thường chân thành hơn, nàng ngừng đầu nhìn Hoàng đế, vui vẻ nói: "Thần thiếp ở trong khuê phòng, chưa nghe đến thanh danh vị giai nhân này. Có điều nghe Hoàng thượng khen ngợi như thế, hẳn không phải là nhân vật tầm thường. Thần thiếp cũng tin tưởng vào sự giáo dục của nàng ấy, nhất định sẽ không tệ."

Hoàng đế sờ đầu Hoa Thường nói: "Hiện tại chi còn một dòng chính này là gia đình bọn họ ở kinh thành, đều là người xuất sắc. Vị Chu cô nương này là đích trưởng nữ trong nhà, bên dưới có bốn đệ đệ, thế hệ nối dõi đông đảo. Trăm cũng cảm thấy mệnh của nàng ấy vượng nam nhân, là một lựa chọn tốt."

Hoa Thường cười khổ một cái, mê tín phong kiến thật đáng sợ, nhưng cũng là một dấu hiệu tốt, không phải sao? Cho nên nàng vẫn rất hài lòng.Sáng sớm ngày hôm sau, Vị Ương cung.

Hoàng hậu vào áo màu xanh ngọc bích in chìm hoa văn là trúc vàng thẫm, phía dưới là váy dài bằng lông hổ ly tuyết trắng, có thêu họa tiết hoa văn hình tròn bằng chi vàng. Nàng ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nhìn các phi tần thỉnh an bên dưới, khẽ nhếch khóe miệng, mỉm cười ung dung rộng lượng.

"Hôm nay các vị muội muội tới sớm thật. Hiện giờ thời tiết lạnh lẽo, cần phải chú ý đến sức khỏe, bảo trọng thân thể cho tốt. Hiện phi bị bệnh đã nhiều ngày, đừng đi theo vết xe đổ đó." Ngữ khí Hoàng hậu ôn hòa, mang theo sự quan tâm, vừa ấm áp vừa hiền thục.

Chúng phi tần bên dưới liền đứng dậy hành lễ: "Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Thực phi sửa lại vài sợi tóc mai hai bên thái dương, mờ miệng nói: "Việc ba năm tuyển tú một lần đã kết thúc, nghe nói Hoàng thượng khám điểm sáu vị muội muội vào cung. Hoàng hậu nương nương tiết lộ cho chúng thần thấp nghe thử một chút để còn biết ai là ai, đừng để đến lúc đó gặp mặt lại xa lạ, khiến cho người khác chế cười."

Thành Phi khẽ nhếch đôi môi đỏ tươi, nhìn Thực phi nói: "Thực phi tỷ tỷ nói lời này có vẻ như là không biết gì rồi. Nghe nói hôm qua Hoàng thượng ngủ lại Tiêu Phòng cung, chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự không biết chút gì sao?"

Thẩm Thực phi thấy Thành Phi phả đám, thủ lĩnh ý cười, lạnh lùng nói: "Lời này của Thành Phi muội muội sai rồi, Hoàng thượng ngủ lại Tiêu Phòng cung là đảm bảo tâm sự với bốn cung, những chuyện tầm thường kia sao xứng được nhắc đến. Lại nói, đã nhiều ngày Hoàng thượng chưa đặt chân đến Ngọc Hoa cung, chỉ sợ Thành Phi muội muội ở trong thăm cung tịch mệnh nên hồ ngôn loạn ngữ rồi!"

Quan hệ giữa Thành Phi và Thẩm Thực phi luôn không hòa hợp, chẳng qua ngày thường hai người không ai lên tiếng. Bây giờ Thẩm Thực phi chỉ sinh được hai nữ nhi nên tâm tình nôn nóng. Mà Thành Phi gần đây lại liên tiếp cao giọng khiêu khích, cũng không biết là vì lý do gì. Cho nên, hai người thường xuyên đối đầu, cũng không có gì kỳ lạ.

Sắc mặt Thành Phi không tốt, nói chuyện cũng không khách khí chút nào: "Đúng là đã nhiều ngày Hoàng thượng chưa đến Ngọc Hoa cung, nhưng bốn cung là lão nhân trong cung, đâu còn cần tâm tư tranh phong cật thổ [4], tranh sùng mưa móc. Chi hy vọng Nhị Hoàng tử vô dụng kia của ta có thể nỗ lực hơn một chút, vì mẫu phi của hắn mà giành được về vàng."

[4] Tranh phong cật thổ (爭風吃醋): tranh giành, ghen ghét lẫn nhau.

Sắc mặt Thẩm Thực phi tái xanh, Thành Phi đang công khai cười nhạo nàng không có nhi tử đây mà!

Ôn Quý tần thấy Thực phi tức giận, đánh mở miệng nói: "Thực phi tỷ tỷ đã có hai nữ nhi, đều nói nữ nhi vừa là trí kỷ vừa dễ chiều dụ đệ đệ. Nói không chừng ít ngày nữa lại được nghe tin vui của tỷ tỷ, nếu thật sự sinh được nhi tử thì chính là nam nữ song toàn, quả thật là may mắn."

Thực phi nghe Ôn Quý tần nói xong, tâm tình vui vẻ hơn nhiều, trên mặt cũng mang theo ý cười, hơi hắt cằm lên nhìn Thành Phi, lạnh lùng nở nụ cười, đắc ý cái gì? Nhị Hoàng tử là do người sinh sao?

Người khác không biết, người khác không dám nói, chẳng lẽ bốn cung còn không biết? Bốn cung không dám nói à? Chẳng qua cũng chỉ là một cơn gà mái không đẻ trứng được, đắc ý cái gì?

Ánh mắt Thành Phi lạnh xuống. Tục ngữ nói rất đúng, đánh người không và mặt, nhưng có một số chỗ là long chi nghịch lân [5], chỉ cần đụng đến, đó chính là tử địch, không giết chết thì không dừng lại.

[5] Long chi nghịch lân (龍之逆鱗): Chạm vào rồng, ý nói chỗ nhạy cảm, điểm yếu.

Có điều, suy cho cùng Thành Phi vẫn là người có tâm tư thâm trầm, giới nhất là nên giận. Hậu cung này còn ai có thể sánh được với nàng? Nàng không thèm tranh hơn thua với Thẩm Thực phi nữa, quay qua cười nói với Hoàng hậu: "Thần thiếp và Thực phi tỷ tỷ cãi nhau, để cho Hoàng hậu nương nương chế cười rồi, vậy mà người cũng không nói câu nào."

Hoàng hậu thấy Thành Phi đột nhiên nói chuyện với mình, hơi sững sốt một chút, sau đó ôn hòa nói: "Tinh cảm tỷ muội của hai người luôn tốt, nói là cãi nhau, không bằng nói là đang trêu ghẹo, nào có nghiêm trọng như vậy."

Thực phi liếc mắt nhìn Hoàng hậu, nở nụ cười lạnh, càng thêm chán ghét trong lòng. Bây giờ Hoàng hậu nói chuyện càng lúc càng giả tạo, khiến người nghe thấy buồn nôn.

Sắc mặt Thành Phi lại vẫn như thường, cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói thế nào thì chính là thế đó."

Hoàng hậu cảm thấy Thành Phi hôm nay có chút kỳ quái, không muốn nhiều lời với nàng ta nữa, liền đổi đề tài, nói đến vấn đề mà mọi người đang rất quan tâm: "Hoàng thượng khám điểm sáu vị tú nữ vào cung. Hôm nay bốn cung nói chuyện với các người, để các người có sự chuẩn bị trước trong lòng, tương lai người mới nhập cung thì đối xử với nhau cho tốt."

Vừa nghe lời này, lỗ tai của chúng cung phi đều dựng đứng cả lên, không ai chú ý đến án oán giữa Thành Phi và Thẩm Thực phi nữa.

Nụ cười trên khóe môi Hoàng hậu có chút mờ hồ, có vài phần thỏa mãn, cũng có vài phần chua xót nói không nên lời, nhưng thanh âm vẫn ôn nhu rộng lượng như cũ: "Phần vị cao nhất là Ngô thị, tứ nữ (con gái thứ tư) của Tông Tam phẩm Quang Lộc Tự khanh. Nói tới gia thế của nàng ta, hẳn mọi người cũng không xa lạ gì, chính là chất nữ của mẫu hậu, được phong Chính Tam phẩm Quý tần, ban cho phong hào Khánh."

Thẩm Thực phi nhủ mảy thật sâu, tin tức này nàng đã sớm nghe qua, nhưng bây giờ nghe lại lần thứ hai, tâm tình nàng vẫn rất khó chịu. Ngô thị là chất nữ của Thái hậu, huyết mạch tương liên, vừa vào cung đã được phong Quý tần, sau này chắc chắn sẽ được Thái hậu chống lưng. Như vậy Thẩm Thực phi lâu nay vẫn luôn được Thái hậu yêu mến cảm thấy có nguy cơ bị đe dọa vô cùng.

Các cung phi khác đều cá kinh sợ hãi, không ngờ chất nữ của Thái hậu vậy mà lại vào cung, bọn họ nhủ mảy thật sâu thấp giọng nghị luận.

Hoàng hậu không quan tâm đến sự hoảng loạn của các phi tần bên dưới, tiếp tục nói: "Tiếp đến là Nghiêm thị, đích trưởng nữ của Lễ bộ Lang trung. Vị này cũng là xuất thân danh môn, phong làm Tông Tam phẩm Tần, tạm thời không có phong hào."

Nghe thấy tên Nghiêm thị, Thành Phi khẽ ngược mắt lên, sống mắt lay động.

Hoàng hậu tiếp tục nói: "Còn lại bốn người đều xuất thân bình thường. Dương thị - thứ nữ của Tông Ngự phẩm Phó sử Sử ti Tuyên phủ, được phong Chính Ngũ phẩm Quý nhân. Vương thị - tam nữ của Chính Lục phẩm Quốc Tử Giám Ti nghiệp (quản lý Quốc Tử Giám), phong làm Tông Ngự phẩm Mỹ nhân. Điều thị - thứ nữ của Tông Lục phẩm Nội phủ Thự chính (phụ trách quản lý công việc trong cung), phong làm Chính Lục phẩm Quý cơ. Thứ nữ nhà Chính Thất phẩm Tri huyện Sơn Nam được phong làm Chính Thất phẩm Lương viện."

"Các tú nữ trúng tuyển tạm quyết định vào đầu xuân năm sau sẽ nhập cung. Thời gian còn dài, bốn cung chỉ mong các muội muội sẽ chung sống hòa thuận, tương trợ lẫn nhau, rộng lượng thân thiết, lục cung có thể hòa hợp vui vẻ, cùng phấn ưu với bốn cung, vì Hoàng thượng mà khai chi tán điệp."

"Thần thiếp cần tuân sự dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

Bản đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Trâm Phượng

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Trận phong hàn này đến rất nhanh, hơn nửa thân thể của Hoa Thường vốn suy nhược, cho nên bệnh tình rất nghiêm trọng. Vì thế dù đã gần đến cuối năm, mọi người trong cung đều bận rộn, thế nhưng chỉ có mỗi Thượng Dương cung là im ắng, không chút động tĩnh. Hoàng đế và Thái hậu đều đã ra lệnh cho Hoa Thường dưỡng bệnh thật tốt, những việc nhỏ nhặt không được làm phiền đến nàng.

Hoa Thường cũng rất vui mừng vì được nhân hạ. Mặc dù bệnh tình đã có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng nàng vẫn nằm ở trên giường bệnh như trước. Một mặt là do nàng lười biếng, một mặt cũng vì nàng muốn nghỉ ngơi bảo dưỡng thân thể cho thật tốt. Thân thể chính là vốn liếng đặt cược, Hoa Thường năng không ngốc.

Trên tay Thục Dược cầm một cái gối màu vàng như màu hoa cúc mùa thu nở rộ, trên có thêu hình mãng xà bằng kim tuyến (chỉ vàng), mỉm cười hành lễ: "Nương nương đã tỉnh rồi sao? Gần đến cuối năm, Nội phủ dâng lên rất nhiều thứ, phần lớn là những đồ vật mang màu đỏ tươi và hồng nhạt. Nó tỷ nhìn thấy cái gối này có màu sắc tươi sáng, mát mẻ, nên mang đến đây, chắc chắn nương nương sẽ rất thích."

Hoa Thường nhận lấy cái gối, khoe miệng hơi gần ra, mỉm cười ôn nhu: "Màu này rất tốt, có thể thấy được màu nhuộm và kỹ thuật thêu rất tinh xảo và công phu, hình như là tay nghề của phía Nam."

Lan Chi đứng ở bên cạnh cũng góp vui: "Những vật phẩm tinh xảo nhất đều được Hoàng thượng ban cho Thượng Dương cung của chúng ta, là đồ của phía Nam hay phía Bắc thì có gì quan trọng đâu."

Hoa Thường ngồi dậy, dựa vào thành giường, giọng nói tức giận: "Đừng có cậy sủng sinh kiêu, chúng ta có thân phận gì, những vật này đều là vật ngoài thân."

Lan Chi cầm cái gối mới đặt sau lưng Hoa Thường để nàng dựa vào, nhẹ giọng nói: "Bọn nô tỳ không muốn nương nương bị mất mặt, nương nương vẫn nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho thật tốt, bệnh lâu như vậy, sắc mặt cũng kém đi rồi."

Hoa Thường bực tức đi cười cười, sau đó hỏi: "Cần đây Tử Hoàng từ như thế nào? Đã lâu bốn cung không gặp nó, nhưng bấy giờ bốn cung đang bị bệnh, cũng không dám gặp tiểu Tử nhiều quá. Các người lưu tâm để ý một chút, mọi việc lớn nhỏ đều phải báo lại cho ta."

Thục Dược thấp giọng trả lời: "Cuối đông trời rất lạnh, các cung nhàn cũng đặc biệt cẩn thận, nên Tử Hoàng từ không có gì đáng ngại. Hôm qua Bào Thái y còn tự mình đến bắt mạch, nói sức khỏe của Tử Hoàng từ đã tốt lên rất nhiều. Tuy bệnh tình không có cách nào để trị tận gốc, nhưng chỉ cần chăm sóc đúng cách, thì cũng sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng."

Trên mặt Hoa Thường lộ ý cười: "Như thế thì bốn cung cũng yên tâm."

Một tiểu cung nữ từ ngoài cửa tiến vào, cung kính hành lễ, mở miệng nói: "Nương nương, Thế tử đến rồi."

Hoa Thường ngẩng đầu lên, mỉm cười ôn nhu nói: "Mau cho Thế tử vào."

Thế tử Trần Cát mặt tươi ngoài bảo bằng gấm thong thường màu xanh ngọc, vừa vào cửa liền cung kính hành lễ không chút cầu thả, giọng nói trong trẻo cất lên: "Nhi thần tham kiến mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Hoa Thường tươi cười, vươn tay về phía Thế tử: "Mau đứng lên. Đứa nhỏ này, đã nói là không cần đến thăm ta mỗi ngày, lại cứ không nghe, nếu lấy bệnh thì làm sao đây? Thái y có kê thuốc phòng bệnh cho con uống không?"

Trần Cát xấu hổ cười cười, đi đến bên giường của Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Mẫu phi không cần vì nhi thần mà lo lắng nhiều quá, nhi thần rất khỏe mạnh. Huống chi hàng ngày Thái y đều bắt mạch, uống canh sâm mỗi ngày như uống nước lã, làm sao nhi thần có thể nhiễm bệnh được?"

Hoa Thường không đồng ý nói: "Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo sợi, nhất định phải cẩn thận mới được. Là mẫu phi làm liên lụy đến con, hại con mỗi ngày phải đến đây hầu bệnh cho ta."

Trần Cát vội vàng lắc đầu: "Sao mẫu phi lại nói như vậy, mẫu phi đối đãi với nhi thần như con ruột, nhi tử chăm sóc mẫu thân vốn là chuyện đương nhiên. Nếu mẫu phi còn nói như vậy, nhi thần sẽ giận đấy."

Hoa Thường bực tức đi lắc đầu: "Được, được rồi, là mẫu phi sai, đã được chưa."

Trần Cát cẩn thận nhìn sắc mặt của Hoa Thường, quan tâm nói: "Nhi thần thấy sắc mặt của mẫu phi vẫn còn rất tệ, mặc dù đã hạ sốt, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi cho cẩn thận, nếu không bệnh sẽ lại trở nặng hơn đấy."

Hoa Thường vỗ vỗ tay Trần Cát, vui vẻ gật gù đầu.

Tiểu cung nữ hầu được cầm một chén thuốc đi đến, nhún người hành lễ, nhỏ giọng nói: "Nương nương, đã đến giờ uống thuốc rồi."

Trần Cát xoay người lại, nhận chén thuốc từ tay của tiểu cung nữ: "Đưa cho ta."

Sau đó Trần Cát tự mình ném thử nhiệt độ, rồi mới đưa đến miệng của Hoa Thường, khẽ nói: "Mẫu phi, thuốc uống khi còn nóng là tốt nhất."

Hoa Thường nhận chén thuốc từ tay Trần Cát, chậm rãi uống hết một chén thuốc đắng. Khụ khụ, Thục Dược vội vàng dùng khăn tay lau khoe miệng của nàng.

Hoa Thường lại uống thêm một chén nước mật ong nữa mới có thể áp chế được cảm giác đắng chát trong miệng.

Trần Cát để chén thuốc xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho nàng, nhất cử nhất động đều vô cùng cẩn thận.

Hoa Thường nhìn Trần Cát nay đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Cát nhi, hiện giờ đã là cuối năm, hôm kia mẫu phi đã đề nghị với Hoàng thượng cho con về nhà ăn tết."

Tay của Trần Cát khựng lại, sững sốt một lúc, đôi môi từ từ giật giật, nhỏ giọng nói: "Mẫu phi còn đang bệnh, nhi thần cần phải ở bên cạnh phụng dưỡng."

Hoa Thường vươn tay sờ tóc Trần Cát, cười nói: "Con tiến cung đã hơn một năm, tết năm trước cũng không có về nhà, đoán chừng Kính vương và Vương phi cũng đang rất nhớ con, nên năm nay mẫu phi cố ý xin ăn diện của Hoàng thượng, cơ hội khó có, con cũng nên về thăm nhà đi. Mẫu phi đã cho người thu thập tốt hành trang cần mang theo. Hoàng thượng, Hoàng hậu, còn có cả Thái hậu nương nương ít ngày nữa cũng sẽ ban thưởng cho người dưới, con nên nhanh nhẹn hơn một chút, nhớ phải đi các cung tạ ơn, biết không?"

Trần Cát cúi đầu, vành mắt đỏ hoe: "Tạ ơn mẫu phi."

Hoa Thượng nhẹ nhàng kéo đầu của đứa nhỏ ôm vào lòng, an ủi: "Xem con này, khóc cái gì chứ. Qua hết năm nay con đã được tám tuổi rồi, cũng không thể động một chút lại rơi nước mắt như thế được."

Trần Cát càng rúc sâu vào trong lòng của Hoa Thường, nhỏ giọng lầm bầm: "Nhi thần đã quên mất hình dáng của phụ vương... Mẫu phi, người nói thử xem, phụ vương và mẫu phi có phải cũng không nhận ra nhi thần hay không, nhi thần đã cao và lớn như vậy..."

Trong lòng Hoa Thường thầm thở dài một hơi, cảm thấy đứa nhỏ này cũng thật là đáng thương. Trần Cát là đứa trẻ hay xấu hổ, cộng thêm tính tình hướng nội, khi tiến cung lại phải cực kì cẩn thận, như vậy áp lực vô cùng.

"Cát nhi đã suy nghĩ nhiều rồi, sẽ không có chuyện đó đâu. Trong thiên hạ không có phụ mẫu nào là không nhớ đến nhi tử của mình, thời gian hay khoảng cách đều không phải là chướng ngại chia cách cốt nhục tình thâm, bọn họ vẫn sẽ mãi mãi yêu thương Cát nhi." Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Trần Cát, ôn nhu an ủi.

Lúc này Trần Cát mới lấy tay lau nước mắt, vành mắt hồng hồng từ từ ra khỏi lồng ngực Hoa Thường, khẽ nói: "Mẫu phi còn đang bị bệnh, nhi thần có chút không yên tâm."

Hoa Thường bắt đầu đi cười: "Đứa nhỏ ngốc, nơi này của mẫu phi còn có một đám cung nhân hầu hạ chăm sóc. Huống chi cũng đã sắp đến cuối năm, trong cung bận rộn, trong người mẫu phi lại đang mang bệnh, không thể quan tâm đến con, đây cũng là thời điểm thích hợp để con trở về nhà."

Lúc này Trần Cát mới gật đầu với hốc mắt còn đỏ hoe, trong đôi mắt đen lầy chứa đựng sự thấp thỏm và mong chờ.

Việc Trần Cát ra cung trở về nhà đúng là một chuyện rất rườm rà, các cung ban thường, hai vị Hoàng tử tưng cho vật phẩm, rồi đến các hình thức tạ ơn, vội vội vàng vàng thành một đoàn. Bởi vì Hoa Thường bị bệnh, cũng không thực sự nhúng tay vào, mọi chuyện đều giao cho mama của Thường Dương cung lo liệu.

Máy mắn thay, cuối cùng cũng không có gì sai sót. Trước thềm năm cũ bước qua năm mới hai ngày, Trần Cát rời khỏi cung, trở lại Kinh Vương phủ.

Sau khi Trần Cát ra khỏi cung, Hoa Thường cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Một đứa trẻ lớn như vậy, mọi sinh hoạt đều có yêu cầu rất khắt khe, cẩn thận từ ăn, mặc, ở, đi lại, nặng nề phải thường xuyên hỏi thăm ý kiến. Huống chi, nó cũng không phải hài tử của nàng, thậm chí còn không phải là hài tử của Hoàng thượng. Còn phụ mẫu thân sinh thì ở một bên nhìn như hồ rình mồi, đương nhiên Hoa Thường sẽ tận tâm, nhưng lâu ngày cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Bây giờ đã có thể thờ phào nhẹ nhõm một hơi, không phải là nặng nề không thích Trần Cát, chỉ là quá tốt hay quá xấu đều không được. Mọi thời khắc đều phải có mức độ, tất nhiên sẽ mệt mỏi.

Lại nói, năm cũ vừa qua, Hoa Thường đang nằm trên giường uống thuốc, thì Lan Chi từ cửa vội vã tiến vào, vội vàng hành lễ, cuống quýt nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện lớn rồi."

Hoa Thường nhàu chặt lông mày, cũng không vội lên tiếng, từ từ uống xong ngụm thuốc cuối cùng, rồi lại dùng thêm một chén nước mật ong nữa, cuối cùng là súc miệng, xong mới thấp giọng nói: "Có chuyện gì?"

Sắc mặt Lan Chi lo sợ, giọng lo lắng nói: "Vị Ương cung xảy ra chuyện lớn, trăm phượng của Hoàng hậu đã biến mất."

Hoa Thường khẽ ho khụ khụ, cầm khăn tay lên che miệng: "Trăm phượng? Trăm phượng của Hoàng hậu không đến một ngàn thì cũng có tới tám trăm, mất một cây thì có gì là to tát đâu? Sao lại làm cho lòng người hoảng sợ như vậy?"

Lan Chi lắc đầu, cuống quýt nói: "Là trăm phượng trong triều phục Hoàng hậu, đó là cây trăm phượng độc nhất vô nhị."

Sắc mặt Hoa Thường đột nhiên thay đổi, đứng dậy hỏi: "Sao lại xảy ra chuyện này?"

Triều phục của Hoàng hậu vô cùng trang trọng và hoa mỹ, mỗi một chi tiết dù là nhỏ nhất đều không có một chút lo là cầu thả, mỗi một món trang sức đều là độc nhất vô nhị. Bộ triều phục này Hoàng hậu chỉ mặc lúc thụ phong và lễ hiến tế mỗi năm, nó có ý nghĩa không hề tầm thường.

Vì lo lắng khiến Hoa Thường bị một tràng ho khan, sắc mặt vì ho quá nhiều cũng trở nên ửng hồng. Thuộc Dục vội vàng tiến lên nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, tiểu cung nữ đứng bên cạnh vội vã bung lên một chén tuyết lê chưng đường phèn.

Hoa Thường vẫy vẫy tay, cũng không có tâm tình uống cái gì, ngẩng đầu hỏi: "Lan Chi, người nói cẩn thận cho ta nghe, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Lan Chi lại hành lễ, vượt vượt ngục để lấy lại bình tĩnh một chút rồi mới nói: "Bởi vì sắp đến tết, hôm nay Hoàng hậu phân phó cho cung nhân lấy mũ phượng và triều phục ra sửa sang lại một chút để mặc khi hiến tế tổ tiên. Không ngờ khi đem ra, các cung nhân kiểm tra lại thì phát hiện thiếu mất một cây trăm phượng."

"Các cung nhân tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm thấy, đến lúc này mới biết là họa lớn, không còn cách nào khác, đành phải bẩm báo với Hoàng hậu. Hoàng hậu nghe xong lại càng lo lắng hơn, lật tung toàn bộ Vị Ương cung lên, nhưng vẫn không tìm ra được. Xảy ra chuyện lớn như thế này, Hoàng hậu cũng biết không thể giấu được lâu nên liền đến Từ Ninh cung và Kiến Chương cung thỉnh tội. Lúc này chuyện đã náo động đến cả hậu cung, mọi người đều biết, người người lo sợ."

Lông mày Hoa Thường nhàu sâu hơn, lên tiếng hỏi: "Vậy có tin tức gì từ Kiến Chương cung và Từ Ninh cung chưa?"

Lan Chi lắc đầu: "Tạm thời chưa có tin tức gì."

Hoa Thường day day trán, thở dài: "Chuyện gây náo động đến như vậy, sẽ dẫn đến một trận phong ba, còn không biết ai sẽ xui xẻo chịu tội đây."

Lan Chi đến gần Hoa Thường, thấp giọng nói: "Ai gặp tai ương còn chưa biết, nhưng Hoàng hậu chịu tội là chắc chắn. Chuyện lớn đến như vậy, nếu nhỏ thì là Hoàng hậu quản lý hạ nhân không nghiêm, làm cho trăm phượng bị mất trộm, nếu lớn thì là do Hoàng hậu thất đức, nên trời cao cảnh cáo."

Hoa Thường quả trách nói: "Làm càn. Nói nặng cho cẩn thận."

Lan Chi cúi đầu nhận tội: "Là nô tỳ lỡ lời."

Hoa Thường híp mắt, thấp giọng nói: "Chuyện này nhất định sẽ làm liên lụy đến cả lục cung, người và ta cũng không thể trốn thoát được. Truyền Lưu thái giám đến đây, bốn cung cần dân dò hẩn vài câu. Người cũng phải quản lý hạ nhân cho cẩn thận, nếu có ai làm không đúng quy định, làm mất thể diện, thì dùng trách bốn cung trở mặt không nhận người."

Lan Chi hành lễ nhận lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Trâm Phượng Biến Mất

Từ Ninh cung.

Thái hậu mặc một chiếc áo bào bằng lụa màu xanh lá sen, có thêu hoa lụa bằng chỉ vàng, trên đầu chỉ búi một kiểu tóc đơn giản, đã không thể giấu được tóc bạc hai bên thái dương, hình như nếp nhăn nơi khóe mắt cũng nhiều hơn một chút.

Hoàng đế ngồi trên ghế dựa, lưng ghế được chạm trổ hoa tiết vòng hoa đan vào nhau, ánh mắt tràn đầy sự khắc nghiệt và vẻ mặt không kiên nhẫn.

Hoàng hậu mặc một bộ y phục trắng thêu dây thường xuân, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoa tiết xoắn vòng đơn giản, có tay tuyết trắng đeo một chiếc vòng bạch ngọc với hai sợi tơ vàng quấn lại với nhau, cả người toát lên vẻ thanh thuần mộc mạc. Lúc này, sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, có chút đứng ngồi không yên, cúi đầu đứng ở giữa, hai tay đan chặt vào nhau, không dám nói lời nào.

Thái hậu chậm rãi chuyển tràng hạt bằng gỗ đàn hương vân vàng khảm ngọc thiên [1] trên quý trọng tay, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Từ khi Đại Lương ta lập quốc tới nay, chưa từng phát sinh chuyện mất trăm phượng. Ai gia cũng không biết nên nói gì với người, người muốn làm gì thì làm đi, ai gia không quản được nhiều như vậy."

[1] Ngọc thiên: loại ngọc khắc hình ve sầu. Ve sầu được coi như là một biểu tượng của sự bảo vệ.

Hoàng hậu phịch một tiếng quý gối xuống đất, xấu hổ nói: "Thỉnh mẫu hậu bớt giận, là sai lầm của nhi thần. Nhi thần quản giáo cung nhân không nghiêm, mới xảy ra chuyện gièm pha mất trộm trăm phượng. Nhi thần sợ hãi lại không biết phải làm sao, mẫu hậu trách phạt nhi thần thể nào cũng được, ngàn vạn lần đừng tức giận ảnh hưởng đến thân thể."

Sắc mặt Thái hậu không chút gợn sóng, ánh mắt mù mịt xa xăm, mở miệng nói: "Người cũng không cần thỉnh tội với ai gia, ai gia già rồi, cũng hồ đồ không quản được nhiều. Theo nguyên ý của người là lục soát cung điện thì cứ lục soát đi, Từ Ninh cung của ai gia cũng tuy người lục soát."

Hoàng hậu nức nở nói: "Nhi thần chỉ muốn tìm được trâm phượng sớm một chút, không phải cố ý muốn làm náo loạn khiến cung đình không yên. Chuyện lục soát cung điện, nhi thần thật sự không biết phải làm sao, cho nên mới đành nói ra biện pháp này. Nếu mẫu hậu cảm thấy không ổn, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn."

Khuôn mặt Hoàng đế vẫn luôn thâm trầm, đôi mắt của hắn như nhìn chằm chằm vào Hoàng hậu, lại hình như xuyên qua Hoàng hậu mà nhìn thấy nơi khác, lúc này mới chậm rãi lên tiếng: "Lục soát cung điện? Người vừa mở miệng ra đã nói như vậy, người muốn lục soát chỗ nào? Đông lục cung? Tây lục cung? Hay là toàn bộ hoàng cung?"

Hoàng hậu vùi nghe ngời khí lạnh băng của Hoàng đế, rung mình một cái, sau đó gian nan mở miệng: "Hoàng thượng cho phép thần thiếp nói, chuyện mất trăm phượng thần thiếp vẫn luôn cảm thấy có điểm đáng ngờ. Thần thiếp không dám trốn tránh trách nhiệm, nhưng trăm phượng được bảo quản vô cùng nghiêm mật. Thần thiếp đối với bộ phục sức mũ phượng triều phục này lúc nào cũng bảo dưỡng, thường xuyên hỏi đến, vẫn chưa xảy ra vấn đề gì. Lần đó hỏi gần nhất là vào một tháng trước, tất cả vẫn còn rất tốt, bảy giờ trăm phượng đột nhiên mất đi, thần thiếp hoài nghi có người cố ý ngay lúc này hãm hại thần thiếp bất nghĩa, làm dao động lòng người."

Thái hậu nhàu nhàu mày, trầm giọng nói: "Người muốn nói có người cố ý trộm trăm phượng là muốn đá kích người sao? Xem ra người hoài nghi phi tử hậu cung làm ra chuyện này ư?"

Hoàng hậu khẩn trương mấp máy đôi môi tái nhợt, gật đầu nói: "Nhi thần biết suy đoán như vậy là không có chứng cứ, cũng tôn hai đến sự hoà thuận giữa các tỷ muội ở hậu cung, nhưng nhi thần thật sự hoài nghi như vậy."

Hoàng đế vẫy vẫy tay, sau đó day day trán của mình, mệt mỏi nói: "Trăm không muốn nhiều lời, cũng không muốn nghe người nói thêm gì nữa, người muốn làm sao thì làm. Chi là trăm nói cho người biết, nếu sau khi lục soát cung điện mà người vẫn chưa tìm được trăm phượng, thì cũng đừng đến đây khóc lóc kể lể nữa."

Dứt lời, Hoàng đế liền bái giá rồi khỏi Từ Ninh cung.

Hoàng hậu khóc đến sưng mắt, vô cùng tuyệt vọng nhìn bóng loan giá của Hoàng đế rời đi.

Bọn họ là phu thê, vì sao Hoàng thượng lại dứt khoát xoay người rồi đi? Lúc này nàng rất hy vọng Hoàng đế có thể ở bên nàng cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này...

Thái hậu nhìn bộ dáng của Hoàng hậu, cũng cảm thấy đáng thương, khẽ thờ dài một hơi: "Sắp đến Tết rồi, làm gì có đạo lý lục soát cung điện, đây là người tự làm loạn trận tuyến, chuyện này thật không ra gì. Nơi này của ai già có trăm phượng trong bộ triều phục của Thái hậu, nếu người tìm không được hãy dừng cái đó đi, chờ sang năm Nội phủ làm lại cái mới."

Hoàng hậu quý lady, trán chạm vào nền gạch lạnh băng, nước nờ nói: "Tạ mẫu hậu."

Sau khi Hoàng đế rời Từ Ninh cung, cũng không trở lại Kiến Chương cung, mà trực tiếp đi đến Thượng Dương cung.

"Hoàng thượng cát tường." Trên trán Hoa Thường vẫn còn đắp tẩm vải, thấy Hoàng đế đến, khẽ cúi người ở trên giường coi như là hành lễ.

Lúc trước Hoa Thường xuống đất hành lễ, bị Hoàng đế hung hăng quở trách một trận, nằng biết Hoàng đế đau lòng nên nằng cũng không làm nữa.

Hoàng đế đi đến mép giường, cẩn thận đánh giá sắc mặt Hoa Thường một chút, sau đó mở miệng nói: "Sao nằng còn chưa tốt lên vậy? Thái y nói sao?"

Hoa Thường mỉm cười nói: "Vẫn là cách nói cũ, thần hư thể hần, phải từ từ tĩnh dưỡng."

Hoàng đế gém lại góc chân, thờ dài: "Hôm nay trầm đến, trước là chào hỏi nằng một tiếng. Hần nằng cũng biết trong cung của Hoàng hậu bị mất trăm phượng. Vì muốn tìm trăm phượng nên Hoàng hậu quyết định lục soát cung điện. Phòng chừng Đông lục cung, Tây lục cung đều không thể thiếu. Nếu cung nhân đến lục soát trong cung nằng, nằng cũng đừng kinh hoảng mà hãy nhẫn nhịn cho qua."

Hoa Thường nghe vậy, khẽ nhàu mày, sau đó ôn nhu nói: "Hoàng thượng quan tâm tới thần thiếp, thần thiếp ghi nhớ trong lòng. Chỉ là chuyện lục soát cung điện này, cũng không khỏi quá..."

Hoàng đế trầm giọng nói: "Trầm cũng cảm thấy không ổn, chỉ là Hoàng hậu kháng kháng như thế, trầm cũng không thể ngăn trở, vậy đành tuý theo ý nằng ấy đi."

Hoa Thường thấp giọng khuyên nhủ an ủi: "Không phải thần thiếp không muốn để Hoàng hậu nương nương điều tra cung cấm. Chỉ là nếu như trăm phượng bị người trong hậu cung lấy đi, vậy thì làm sao có thể còn lưu lại vật chứng trong tay được? Nếu thần thiếp làm chuyện như vậy, nhất định sẽ không buông trăm phượng ra, không ném xuống giếng thì ít nhất cũng sẽ chôn dưới đất, hoặc trực tiếp dùng vật nặng ép thành khối vàng để không ai nhận ra, chẳng phải như thế là tốt nhất sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười: "Nằng nói vô cùng có lý, nhưng nếu Hoàng hậu không tự mình lục soát, thì sao mà cam tâm được? Trong lòng nằng ấy tức giận, nhìn ai cũng nghi ngờ, trầm cũng không muốn bắt nghĩa với nằng ấy."

Hoa Thường thấy tính Hoàng đế quyết cường, biết khuyên không được, chỉ khẽ nói: "Hoàng thượng đừng phiền lòng, xe đến trước núi ắt có đường, nhất định sẽ điều tra ra được manh mối."

Hoàng đế thấy Hoa Thường như vậy, bất đắc dĩ kéo khoeo miệng lên, lên tiếng nói: "Trẫm chỉ cảm thấy sắp đến Tết, mà còn xảy ra chuyện này thì cũng không may mắn. Mà chuyện này lại không giấu được, chắc chắn tôn thất, hoàng thân quốc thích cũng đã biết tin tức, nhất định nói thăm trong lòng vài câu. Như vậy không chỉ mất thể diện, mà còn hồ thẹn trước mặt tổ tông."

Hoa Thường ôn nhu an ủi: "Hoàng thượng nghĩ nhiều tất nhiên sẽ cảm thấy mọi chuyện không suông. Thật ra sự tình không nghiêm trọng đến vậy, chỉ là người ngoài làm cho nó loạn lên thôi. Hoàng thượng yên tâm, tất cả rồi cũng sẽ tốt thôi."

Hoàng đế vươn tay sờ khuôn mặt tái nhợt của Hoa Thường, cười nói: "Là trầm không đúng, thần thể nằng không tốt, bệnh như vậy mà trầm lấy chuyện phiền lòng đến quấy nhiễu nằng, thật là không nên."

Hoa Thường lắc đầu: "Thần thiếp rất vui khi Hoàng thượng đến, bất luận là chuyện gì, Hoàng thượng nguyên ý chia sẻ với thần thiếp, mặc kệ khó hay vui, thần thiếp đều cảm thấy an tâm."

Hoàng đế than nhẹ một hơi, rồi ôm Hoa Thường vào trong lòng ngực.

Kính vương phủ, giờ Dậu.

Mặc dù là thời gian dùng bữa tối, nhưng Kính vương và Kính Vương phi đều không có nhã hứng cầm đũa, hai đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào tiểu hải nhi đang ngoan ngoãn dùng bữa ở một bên.

Trần Cát về đến nhà thì vô cùng kích động, một nhà ba người ôm nhau khóc rống, mất vài ngày mới tỉnh hơn một chút. Bây giờ Trần Cát ở trong Vương phủ chính là báu vật, đặt trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan, hận không thể sùng tới tận trời.

Trần Cát nhìn hai cặp mắt đen của phụ vương và mẫu phi, ghen đến đỏ bừng cả mặt, khẽ nói: "Phụ vương, mẫu phi, mau ăn cơm đi, lát nữa thì đồ ăn sẽ lạnh mất."

Kính vương lấy lại tinh thần, cầm đũa lên, giống như đang cầm cái khung đỡ của cả nhà, rất là đoan chính. Kính Vương phi mặc kệ quy củ, đến giờ vẫn còn nhìn Trần Cát, ôn nhu nói: "Cát nhi ăn nhiều một chút, đây đều là những món con thích ăn."

Trần Cát nhìn chén mình đã đầy thức ăn do Kính Vương phi gắp, bất đắc dĩ cười hạnh phúc.

Kính Vương phi lại lái nhai chuyện quy tắc như trước: "Đứa nhỏ này, thật vất vả mới về nhà được, phải tẩm bổ cho thật tốt. Mẫu phi nhìn con gầy giống như cây dâu già, nhất định ở trong cung không ăn được gì. Lại nói trong cung dùng thiện cũng toàn dựa theo quy củ, làm gì có ai có thể được ăn uống tùy thích đâu kia chứ?"

Trần Cát cảm thấy ám áp trong lòng, ở trong cung hẳn sống cũng tốt, nhưng chung quy không thể so với nhà mình.

Kính Vương phi nhìn bộ dáng Trần Cát há to miệng ăn con thì đồ hốc mắt, lên lấy khăn xoa xoa, cười nói: "Ta thấy lúc Cát nhi về mang theo rất nhiều vật phẩm, đều là đồ thường từ các cung sao? Lúc con hỏi cung nhớ phải đáp lễ với người trong cung, đừng có quên ai đấy. Người trong cung đều lòng dạ hẹp hòi, nếu bởi vì chuyện này mà đắc tội với ai thì sau này con sẽ bị làm khổ làm dễ, phụ mẫu lại không ở bên cạnh con, vậy thì biết phải làm sao đây?"

Trần Cát ngoan ngoãn gật đầu: "Cát nhi nhớ rồi."

Vương phi cười vui vẻ, vươn tay sờ đầu Trần Cát, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Sau khi Trần Cát dùng bữa tối xong, chạy vào phòng mình, sắp xếp lễ vật tặng cho phụ mẫu, để một đống trên bàn.

Kính vương và Kính Vương phi tuý ý để Trần Cát đùa nghịch, vô cùng cung chiều.

"Đây là mực Tùng Yên thượng phẩm được sản xuất ở Lâm Ấp, là mẫu phi Thượng Dương cung cho con, nghe nói vô cùng trân quý, con cố ý mang về cho phụ vương đấy." Trần Cát hiến vật quý như thể dâng lên một món đồ từ đống đồ chơi quý báu của nó vậy.

"Còn bức tranh cổ phi thiên này là Đại hoàng huynh tặng cho con, nghe nói là chân tích của Ngô Đạo Tử, vô cùng hiếm thấy, giờ con tặng cho mẫu phi."

"..."

Kính vương và Kính Vương phi mừng rỡ không khép miệng lại được, nhìn chính nhi từ của mình hứng thú bưng bưng lấy ra từng món đồ vật, tâm trạng của bọn họ cũng được dong đầy, hình như không còn chỗ trống.

Trần Cát từ nay nài phía dưới lấy ra một hộp vuông dài, biểu tình có chút nghi hoặc, nhỏ giọng nói: "Hộp này bỏ vào lúc nào, sao con lại không nhớ vậy?"

Vương phi khẽ bước lên trước, nhìn vào hộp men sứ mặt đen đỏ đồ khắc hoa hướng dương trong tay Trần Cát, cất tiếng hỏi: "Sao thế, có gì không đúng ư?"

Trần Cát nghiêng đầu nói: "Đây là tay nài con tự chuẩn bị, con nhớ không lầm thì hình như không có cái hộp này."

Dứt lời, Trần Cát mở hộp ra, trăm phượng màu vàng lẳng lẳng nằm bên trong, phượng hoàng trên trăm phượng sinh động như thật, vỗ cánh sắp bay, quý khí bức người.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Lục Soát Cung

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cây trăm phượng kia, Kính Vương phi vốn dĩ đang nở nụ cười nơi khoé miệng bỗng lập tức cứng đờ, sắc mặt hồng nhuận cũng trở nên trắng bệch.

Cạch một tiếng, Kính Vương phi khép chiếc hộp lại, nhếch miệng lên, thanh âm ôn nhu: "Cần gì phải mang cho chúng ta nhiều thứ như vậy, quả nhiên Cát nhi vô cùng hiếu thuận."

Sau đó, Kính Vương phi vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nhìn thị nữ hầu bên trái phải, lên tiếng nói: "Các người đều lui xuống đi, ta muốn cùng Vương gia và Thế tử nói vài chuyện riêng."

Nhóm thị nữ sau khi hành lễ thì lẳng lẳng lui ra ngoài.

Lúc này sắc mặt Kính Vương phi mới dần suy sụp.

Kính Vương ngồi cách xa nàng, không thấy rõ đồ vật bên trong hộp, nhưng thấy sắc mặt Vương phi nhà mình biến đổi liền biết đồ vật này nhất định có vấn đề.

Trần Cát cũng bị dọa một chút. Tuy rằng thằng bé còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn có kiến thức, xem ra cây trăm phượng kia không phải là vật bình thường.

"Mẫu phi... Cây trăm phượng này không phải đồ vật con mang tới, có phải là có người đã để nhầm chỗ, hoặc là trong cung đã thường nhầm hay không?"

Kính Vương phi tỉnh táo lại, cầm lấy chiếc hộp tinh xảo kia, nói với Kính Vương: "Vương gia, người đến nhìn thử cây trăm phượng này xem."

Kính Vương đến gần, nhón lấy chiếc hộp, nhẹ nhàng mở ra. Khi hắn nhìn thấy cây trăm phượng đang lẳng lẳng nằm trong hộp, đôi đồng tử bỗng co chặt lại, sau đó trầm giọng nói: "Chắc chắn không sai. Năm đó khi tiên Hoàng hậu vẫn còn sống, ta đã thấy cây trăm phượng của bà, cách thức chế tác giống y hệt cây trăm này."

Kính Vương phi thấp giọng nói: "Hôm qua còn nghe nói Hoàng hậu trong cung lâm mất trăm phượng, không nghĩ tới, hôm nay chúng ta lại thấy nó ở đây."

Trần Cát nghe cuộc đối thoại của phụ mẫu, lúc này mới hiểu tường tận, kinh ngạc hô lên: "Mẫu phi, người nói cây trăm phượng này chính là cây trăm mà Hoàng hậu nương nương làm mất sao?"

Vương phi giờ ngón tay trở lên giữa miệng, nhỏ giọng nói: "Im lặng."

Trần Cát mở to hai mắt, che kín miệng lại, rồi thấp giọng hỏi: "Vậy vì sao nó lại nằm trong bọc quần áo của nhi tử chứ? Có người muốn hãm hại chúng ta sao? Phụ vương, mẫu phi, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Kính Vương phi cũng có chút hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Kính Vương.

Kính Vương lại ôn trọng hơn nhiều, thậm chí nơi khóe miệng còn có một tia ý cười, cất tiếng nói: "Nhất định đã có người bí mật đặt cây trăm phượng này vào trong tay nải của con, hơn nữa còn có mục đích để con mang ra khỏi cung. Chỉ cần cây trăm phượng này rời khỏi khu vực cung cấm, nhất định sẽ vô cùng khó tìm."

Kính Vương phi nhủ vậy: "Vương gia, người nói xem, chuyện này có phải do Hiền phi làm hay không? Lợi dụng Cát nhi mang trăm phượng ra khỏi cung, nàng ta chính là hiểm nghi lớn nhất."

Kính Vương chậm rãi lắc đầu: "Chuyện này bây giờ còn khó nói, tạm thời bốn vương không suy nghĩ thông suốt được. Nhưng mà, chuyện này chỉ có hai khả năng."

Kính Vương phi vội vàng hỏi: "Là hai khả năng nào?"

Kính Vương chậm rãi giải thích: "Khả năng thứ nhất là có người muốn hãm hại Hiền phi. Người đó đã trộm trăm phượng, một mặt để dă kích Hoàng hậu, mặt khác lại đặt trăm phượng vừa trộm được vào trong hành lý của Cát nhi, mục đích để nó mang ra khỏi hoàng cung, khiến cho chúng ta phát hiện, rồi lại giả họa hiểm nghi này cho Hiền phi. Nếu Hoàng thượng biết được chuyện này, chỉ sợ dù Hiền phi có trăm cái miệng cũng không thể minh oan được."

"Khả năng thứ hai là chính Hiền phi đã sai người trộm trăm phượng để ép Hoàng hậu lâm vào hoàn cảnh quần bách như bây giờ, nhằm dă kích địa vị của Hoàng hậu. Sau đó nàng ta lại lợi dụng Cát nhi mang trăm phượng này rời khỏi hoàng cung. Chuyện này được sắp đặt rõ ràng như thế, mục đích cuối cùng chính là muốn chúng ta phát hiện ra cây trăm phượng này, sau đó kết đồng minh với chúng ta. Bởi vì Cát nhi được đường dưới gòি Hiền phi, chúng ta vì Cát nhi nhất định sẽ phối hợp với nàng ta. Như vậy, xem ra có lẽ nàng ta còn có kế sách phất sau nữa. Việc trộm trăm phượng lần này, ngoại trừ chuyện muốn dă kích Hoàng hậu, còn muốn thăm dò thái độ của chúng ta."

Kính Vương phi hít vào một hơi, sắc mặt hoảng sợ, sau đó rói rảm nói: "Vậy cuối cùng chuyện này là thế nào? Chúng ta nên làm sao cho phải đây? Nếu không, trực tiếp nói chuyện này với Hoàng thượng, mặc kệ người sau mản là ai, chúng ta cũng đứng để bị liên lụy vào."

Kính Vương lắc đầu: "Không được. Người phía sau màn này thông minh ở chỗ biết được địa vị vô cùng vi diệu của nhà chúng ta hiện tại vốn không nhận được sự tín nhiệm của Hoàng đế. Tuy rằng là thân huynh đệ nhưng lại không khác gì kẻ thù của nhau. Vì vậy chỉ cần chúng ta có liên quan đến chuyện này, Hoàng đế nhất định sẽ dă nghi. Chỉ bằng điều này thôi cũng đã đưa nhục diện của mình đến trước mặt Hoàng đế, vô cùng bất lợi với chúng ta."

Trần Cát tuổi còn nhỏ, mở mắt lắng nghe, đại khái cũng hiểu được, sau đó quật cường nói: "Mẫu phi ở Thượng Dương cung sẽ không làm chuyện như vậy!"

Kính Vương phi cũng sốt một chút, sau đó nhìn Trần Cát, ôn nhu hỏi: "Vì sao Cát nhi lại nói như vậy?"

Khuôn mặt Trần Cát đỏ bừng, cá giận nói: "Mẫu phi ở Thượng Dương cung tính tình ôn hòa, trời quang trăng sáng, phẩm cách hay tính tình đều là tốt nhất, không có khả năng sẽ tham dự vào những chuyện xấu xa này!"

Kính Vương phi nhìn bộ dáng nhi tử của mình trùng mắt biện giải, bất đắc dĩ cười nói: "Cát nhi, con phải nhớ kỹ, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm[1]. Một người là tốt hay xấu, sao có thể dễ dàng đánh giá như vậy?"

[1] Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm(画骨画皮难画骨, 知人知面不知心): Vẽ cọp, vẽ da, khó vẽ xương. Biết người, biết mặt, không biết được lòng.

Trần Cát cắn chặt môi, vẫn quật cường như cũ: "Dù sao mẫu phi ở Thượng Dương cung tuyệt đối không phải là người như vậy!"

Kính Vương phi nhìn nhi tử của mình tín nhiệm một nữ nhân khác như vậy, trong lòng không phải là không đau xót. Nhưng lại nghĩ hơn một năm nay nhi tử đều ở bên cạnh nữ nhân đó, cảm thấy bản thân đã để nhi tử bị thiệt thòi, tâm tình lại càng chùng xuống phức tạp.

Kính Vương không đa sầu đa cảm như Vương phi, chỉ cảm thấy lời nhi tử nói không phải là không có lý, hẳn còn không biết nhi tử của mình sao? Chính là đùa nhỏ tính hay thẹn thùng và nội tâm.

Thật ra đùa trẻ như vậy mới là người có tâm tư nắn cảm nhất, ai đối xử tốt hay không tốt với nó, nó đều có thể cảm nhận được.

Hiện tại nhi tử lại nói giúp Hiền phi như thế, không nói đến việc khác, khẳng định Hiền phi không hề bạc đãi nhi tử nhà hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng Kính Vương thoải mái hơn rất nhiều.

Kính Vương suy tư trong chốc lát, sau đó mở miệng nói: "Cũng sắp đến Tết rồi, nhất định trong cung sẽ có yến hội vào đêm giao thừa. Khi chúng ta tham dự chắc chắn có thể sẽ gặp được Hiền phi. Và lại, yến hội cũng không hẳn là trịnh trọng lắm, lúc năng tâm giao với Hiền phi, âm thầm ám chỉ chuyện này một chút, nhìn xem phản ứng của nàng ta ra sao."

Kính Vương phi gật gật đầu: "Cần gì phải chờ đến giao thừa, hiện tại thiếp cũng có thể vào cung. Bởi vì chuyện của Cát nhi, hẳn là nên qua lại gần gũi với Hiền phi nhiều hơn một chút."

Kính Vương lắc đầu phủ định nói: "Không ổn. Bây giờ trong cung vì chuyện lâm mất trăm phượng đã loạn đến ầm ĩ huyên náo, năng nhen cung trong hoàn cảnh như vậy quá thu hút sự chú ý. Còn yến hội vào đêm giao thừa đã là truyền thống, có thể tùy ý thoải mái một chút. Khi đó năng nói hai ba câu với Hiền phi cũng là chuyện bình thường, tóm lại sẽ tốt hơn so với việc xin cáo kiến bầy giờ."

Kính Vương phi nghe vậy cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý.

Thượng Dương cung.

Lúc này, Hoa Thường còn chưa biết chuyện mất trăm phượng và năng có liên quan đến nhau, vẫn nằm trên giường dưỡng bệnh như cũ, toàn bộ Thượng Dương cung tràn ngập mùi thảo dược.

"Nương nương, người của Hoàng hậu nương nương đến." Lan Chi nhanh nhẹn bước vào điện, nhỏ giọng bẩm báo.

Hoa Thường đã tỉnh, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Nghe nói hôm qua khi điều tra Tiêu Phong cung, Thục phi còn đại náo một hồi, làm cung nhân Hoàng hậu mất hết mặt mũi. Bốn cung lại vô cùng hăm mộ Thục phi có thể tùy hứng như vậy. Đáng tiếc, bốn cung lại đang ốm đau trên giường, giống như cái âm sắc thuốc, chỉ sợ không có phần tin tica của Thục phi."

Lan Chi tiến lên nhẹ nhàng xoa bóp vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nương nương chỉ toàn nói lời không đầu. Nhưng nói thật thì trước giờ nương nương vẫn luôn là người có tính tình ôn hòa. Ngược lại, nô tỳ thật đúng là muốn nhìn xem khi nương nương nhào lên sẽ có bộ dạng như thế nào."

Hoa Thường giận dữ, đánh nhẹ lên tay của Lan Chi, sau đó cười nói: "Mau thay y phục cho bốn cung, tốt xấu gì ta cũng là chủ quản một cung. Người khác muốn tới lục soát, dù sao ta cũng phải ra mặt."

Lan Chi hành lễ, sau đó bưng khay tiến vào, bên trong là một chiếc áo bảo cổ tròn màu lam nhạt thêu hoa cúc chiết cánh và váy dài bằng lụa xanh buộc dây.

Hai tiểu cung nữ tiến lên cẩn thận đỡ Hoa Thường thay y phục, sau khi thay xong Lan Chi lại mang đến một tấm áo choàng bằng lụa trắng thêu mây nước và rồng vàng, mở miệng nói: "Tuy trong phòng ẩm áp, nhưng đã ra khỏi chăn, tới tới lui lui một chuyển, không phải là chuyển nhẹ nhàng, nương nương vẫn nên mặc nhiều một chút mới tốt."

Hoa Thường gật gật đầu, ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung nhan mơ hồ trong gương đồng, khẽ nói: "Bốn cung bị bệnh, khi sắc không tốt lắm, trang điểm kỹ một chút."

Lan Chi nhỏ giọng khuyên nhủ: "Người của Hoàng hậu nương nương sớm đã tới rồi, đã đợi gần một canh giờ. Nếu lại kéo dài thêm thời gian, chỉ sợ chẳng khác nào đang đánh vào mặt Hoàng hậu nương nương."

Hoa Thường cười cười nói: "Điều này cũng đúng, là bốn cung sơ sót. Đi thôi, ra thiên điện xem thử một chút."

Lan Chi thật cẩn thận đỡ Hoa Thường ra ngoài cửa, đi về phía trước.

Lần này, dẫn đầu cung nhân trong cung Hoàng hậu đến đây là Vương mama và Thủy Lâu, đều là tâm phúc được Hoàng hậu coi trọng. Nhưng mà tới lục soát cung điện của một trong tứ phi, người bình thường cũng sẽ không có tự tin như vậy.

"Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường." Thấy Hoa Thường yêu diệu bước đến, tất cả mọi người hành lễ chào hỏi.

Hoa Thường hơi nâng khóe miệng, ôn nhu nói: "Miễn lễ."

Dứt lời, nàng ngồi xuống ghế chủ vị, sau đó mở miệng nói: "Gần đây thân thể bản cung không tốt, ốm đau liên miên trên giường, mỗi ngày đều thức dậy trễ, khiến các vị đợi lâu rồi."

Vương mama vẫn giữ khuôn mặt hiền từ, nét mặt đầy ý cười, vội vàng trả lời: "Nương nương quá lời, là chúng nô tỳ tới sớm, quý rầy nương nương nghỉ ngơi."

Hoa Thường nhẹ nhàng vẫy tay, lên tiếng nói: "Bản cung cũng không muốn khách khí với các người. Thân thể bản cung không tốt, không thể ngồi lâu, các người muốn lục soát nơi nào thì cứ tiến hành đi, chỉ là chú ý một chút, có vài đồ vật quý trọng, đặt dễ nhẹ nhàng, đừng làm hỏng chúng."

Vương mama vội vàng gật đầu: "Vâng vâng."

Hoa Thường phát tay cho đi, Vương mama và Thủy Lâu dẫn một nhóm cung nữ thái giám cẩn thận tiến vào điện, bắt đầu lục soát tìm kiếm.

Mạnh Cơ đã sớm chờ ở một bên, thấp giọng lẩm bẩm, trên mặt có ý bất mãn. Mấy cung nữ thái giám này khẳng định không dám làm loạn trong cung Hiền phi. Còn nàng chẳng qua chỉ ở vị trí Cơ, Hoàng hậu sẽ không để ý đến suy nghĩ của nàng, có lẽ sau khi điều tra xong, trong điện năng sẽ loạn thành một đống, nói không chừng có khi còn bị mất vài thứ.

Hoa Thường gọi Mạnh Cơ đến bên cạnh, an ủi nói: "Đều như thế cả, người cũng không nên bất bình làm gì. Hôm qua Thục phi náo loạn một hồi cũng chỉ muốn xả giận, còn chuyện lục soát thì vẫn phải lục soát, người dám so với Thục phi sao?"

Mạnh Cơ ngoan ngoãn nhận sai, thấp giọng nói: "Tần thiếp nào dám. Chỉ là cảm thấy Hoàng hậu nương nương làm việc hơi quá đáng một chút."

Hoa Thường cười cười: "Thật ra tính tình của người và ta đều khá tốt, đều là người ôn hoà và thẳng thắn. Ngay cả chúng ta còn cảm thấy như vậy, chắc chắn những người khác sẽ bắt nạt hơn nữa. Hoàng hậu nương nương không phải luôn như vậy, bây giờ làm việc lại không hề có kỵ, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá nhất định."

Dường như Mạnh Cơ đã thông suốt, nâng mắt nhìn nhóm cung nữ thái giám đang lục soát ở phía xa, thần sắc không rõ

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Biết Được Chân Tướng

Vấn đề lục soát hậu cung cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong chớp lát, huống chi Thượng Dương cung lại là một trong sáu cung điện của Tây Lục cung [1], chiếm diện tích vô cùng rộng lớn. Tuy rằng hiện tại chỉ có chính điện và hậu điện là có người ở, nhưng những gian phòng khác cũng cần phải lục soát.

[1]: Một bên Đông và Tây của cung Càn Thanh là sáu cung khác, gọi là Đông lục cung và Tây lục cung. Từ đời Ung Chính, Hoàng hậu sẽ chọn một trong mười hai cung này để ở. Đây còn là nơi ở của các phi tần và con cái của Hoàng đế.

Hoa Thường ngồi ở chính sảnh, chậm rãi nhấp từng ngụm trà.

Những cung nữ thái giám đến lục soát đều rất cẩn thận và nghiêm túc, đến cả một cái bình sứ Thanh Hoa dùng để cắm mai cũng phải trút ra lục soát một lần. Đương nhiên, động tác của bọn họ đều vô cùng cẩn thận, nếu không may lỡ làm hỏng cái gì thì có lấy cái mạng nhỏ của bọn họ ra cũng không đủ để bồi thường.

Cho nên, trong lòng những cung nhân được điều đi lục soát cũng không thật sự vui vẻ gì, bởi vì không ai thích công việc này, việc đặc biệt với người khác thì sao có thể vui được cơ chứ? Chỉ là mệnh lệnh của Hoàng hậu trong lúc nổi giận, bọn họ buộc phải tuân theo.

Nhưng vẫn còn rất may mắn, Kỳ Hiền phi của Thượng Dương cung là người có tính tình ôn hoà, nên không nguy hiểm nhiều. Còn như Thẩm Thục phi của Tiêu Phong cung ngày hôm qua nổi giận dưng dưng, tùy tiện tìm một cái có đánh chết hai tiểu cung nữ được điều đến lục soát. Mặc dù Hoàng hậu nổi giận nhưng cũng không ra mặt để lấy lại công bằng.

Tuổi của Mạnh Cơ còn nhỏ, tâm trạng đều lờ ra ngoài mặt, thần sắc có chút không vui. Nàng liếc mắt nhìn trộm Hoa Thường, cũng không dám nhiều lời.

Hoa Thường nhẹ nhàng nhắc chung trà có hoa văn uốn lượn quanh thân, cup mất xuống, nhẹ nhàng thổi thổi hơi tắt, mở miệng nói: "Điều tra tí mi như thế, nếu không tra ra trăm phương thì cũng có thể tìm thấy những vật cấm khác. Nếu như có cung nhân nào đó có tâm tư riêng, thì cũng không tránh khỏi việc mất hết thể diện. Bản cung có chút mệt mỏi, ta về phòng nghỉ ngơi trước, người ở lại chỗ này chờ xem, có chuyện gì xảy ra thì báo lại với ta."

Mạnh Cơ vội vàng đứng dậy, hành lễ đáp: "Tần thiếp tuân mệnh, nương nương bảo trọng thân thể."

Hoa Thường nhàn nhạt gật đầu, vịn vào tay Thục Dực xoay người chậm rãi trở về.

Vài ngày sau, sự kiện lục soát oanh oanh liệt liệt chấn động cả hậu cung rồi cuộc cũng rơi vào bế tắc. Quả nhiên đúng như lời của Hoa Thường tiên đoán, sau khi sự kiện lục soát hậu cung kết thúc, bóng dáng của trăm phương thì chẳng thấy đâu, nhưng những chuyện xấu, vật cấm trong từng cung thì lại phát hiện ra được rất nhiều. Mỗi nhân vật trong mỗi cung đều có điểm xấu, không có ai là ngoại lệ.

Cho nên, mặc dù sự bất mãn trong lòng của các cung phi này sinh như cỏ dại, nhưng vì trong cung của họ cũng có điều không thể nói rõ ra ngoài, nên khi đối mặt với dò hỏi khoan dung rộng lượng của Hoàng hậu thì bọn họ đều không có tự tin.

Từ góc độ này thì thật ra Hoàng hậu rất thông minh, chuyện này náo loạn càng lớn thì nàng ta càng có lợi.

Hoa Thường vẫn luôn ở trong cung dưỡng bệnh, đối với những chuyện nhỏ vật vãnh trong Thượng Dương cung đều không quan tâm. Hoàng hậu cũng rất có mắt nhìn, những chuyện nhỏ nhặt trong Thượng Dương cung cũng không làm phiền đến Hoa Thường.

Trong lòng Hoàng hậu hiểu rất rõ, một Kỳ Hiền phi bị bệnh càng khó đối phó hơn một Kỳ Hiền phi khỏe mạnh, bởi vì Hoàng thượng sẽ đứng về phía Kỳ Hiền phi đang có bệnh kia một cách vô điều kiện.

Không bao lâu sau thì đã đến giao thừa. Yến hội đêm giao thừa năm nay, các vương tôn có huyết thống gần với Hoàng đế đều được mời đến, trong cung vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù Hoa Thường bị bệnh, nhưng vào ngày trọng đại mà mọi người đều tụ họp lại, nàng không có ý định vắng mặt. Cho nên tuy rằng sắc mặt của Hoa Thường vàng như nến, đôi môi tái nhợt, nhưng vẫn mặc trang phục lộng lẫy tham dự yến hội.

Chỗ ngồi của Đế Hậu tất nhiên sẽ ở chính vị, phía trên đầu, phía dưới là những bàn tiệc còn lại.

Chỗ ngồi của phi tần được sắp xếp ở phía đông của Hoàng hậu, vị trí tương đối lùi hơn về phía sau, khoảng cách so với những người đến tham gia yến hội khá là xa. Suy cho cùng, mặc dù phong hào mang trên mình có cao sang đến đâu, hay dù là phi tử được sủng ái đến thế nào, thì vẫn là thiếp, mà đã là thiếp thì không được lên mặt bần.

Hoa Thường tới hơi muộn, khi nàng đến thì bên trong đã rất ồn ào náo nhiệt. Thục Dực cẩn thận đỡ Hoa Thường ngồi lên ghế bằng gỗ Hoàng hoa lê [2] có lưng tựa điêu khắc hình phượng hoàng, nhẹ nhàng nói: "Nương nương, nếu nương nương thấy trong người không khỏe thì có thể rời khỏi yến hội trước".

[2] Gỗ Hoàng hoa lê: Còn được gọi là cây sưa, 1 trong bốn loại gỗ quý của TQ gồm: Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê si và Thiết lục.

Hoa Thường khẽ cười, không nói gì.

Thẩm Thục phi ngồi bên trái của Hoa Thường, thấy Hoa Thường đến liền mở miệng bắt chuyện: "Muội muội đến trễ một chút rồi đấy, thân thể vẫn tốt chứ?"

Hoa thường ôn nhu cúi đầu, cười nhạt nói: "Thân thể quả thật đã già yếu, Thái y nói phải nghỉ ngơi tình dưỡng thật nhiều. Nhưng tình dưỡng bao nhiêu vẫn là bộ dáng này, xương cốt đều đã rụng rồi, cũng không tốt hơn chút nào. Mấy ngày trước trời lại có tuyết rơi, đường đi còn rất trơn, muội có chút chóng mặt, cho nên kiểu phu đi chậm, cũng may là không đến quá muộn."

Thẩm Thục phi vội nhẹ tay Hoa Thường, an ủi: "Theo ta thấy, muội muội là do tức giận quá mức nên dẫn đến không khỏe. Hoàng hậu giống trống khua chiêng lục soát hậu cung, nhưng thật ra là muốn lôi chúng ta vào. Bóng dáng trăm phương đâu không thấy, ngược lại việc xấu của mỗi cung thì lại điều tra ra không ít. Xong việc Hoàng hậu lại giả làm người tốt, rộng lượng nói là không truy cứu, để cho chúng ta tự mình xử trí, hử."

Hoa Thường miễn cưỡng cười nói: "Bên tỳ tỳ cũng xem như không quá tệ, còn Thượng Dương cung của thái giám cung nữ, thể diện cả cung đều ném mắt không chứa lại chút nào. Mặc dù Hoàng thượng và Thái Hậu chưa từng trách mắng lời với muội, nhưng trong lòng muội vẫn cảm thấy vương mặc."

Thẩm Thục phi thấy Hoa Thường không vui khi nhắc đến vấn đề này, sắc mặt lại như người có bệnh, nên tự trách mình: "Là tỳ tỳ sai, vô cớ nhắc đến chuyện này, khiến muội muội khó chịu."

Hoa Thường nhẹ nhàng lắc đầu: "Dù tỳ tỳ không nhắc đến, muội cũng không thể không nghĩ đến. Hơn nữa, người đáng thương nhất lại là Lan Tiếp dư, trong cung của nàng lục soát có thuốc trợ hứng, sau khi Thái hậu biết được không chứa cho nàng một chút thể diện nào, răn dạy nàng ta một trận lớn, đến bây giờ vẫn khó quên."

Thẩm Thục phi tà ý liếc nhìn Lan Tiệp dư, chép miệng: "Nàng ta tự làm tự chịu, không giống như chúng ta."

Hoa Thường nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc tai bay và gió, làm hại Tổ Chi Công chúa cũng bị cảm tức."

Nhắc đến Tổ Chi Công chúa, Thẩm Thục phi thấp giọng: "Đường nói nữa, trước đây cứ nghĩ là Tổ Chi Công chúa ngoan ngoãn, đoan trang, biết giữ lễ nghĩa. Nhưng mà, gần đây không phải Lan Tiệp dư bị khiển trách hay sao? Vị Đại Công chúa này của chúng ta liên vói vàng tranh sủng, thu hút sự chú ý của Hoàng thượng, nào là giả bệnh, rồi lại làm nũng, hừ."

Trong lòng Hoa Thường rất rõ ràng, Thục phi có hai nữ nhi, Nhị Công chúa là Hoa Chi Công chúa sức khỏe không tốt. Tuy rằng được Hoàng thượng yêu thích, nhưng số lần nhìn thấy mặt của Hoàng đế cũng không nhiều. Còn Tam Công chúa tuy rằng khỏe mạnh, nhưng đáng tiếc cô về không được Hoàng đế coi trọng lắm. Nói về sủng ái thì chỉ sợ còn không bằng Tổ Chi Công chúa nên Thẩm Thục phi bất bình cũng là chuyện bình thường. Thẩm Thục phi nói chuyện phẩm với Hoa Thường thêm một chút nữa thì được Tuyên Thành Vương phi mời đi.

Hoa Thường khuôn phép cầm lấy đôi đũa được làm bằng ngà tế giác có tác dụng phát hiện chất độc trên bàn, gấp qua loa vài món ăn có mùi vị thanh đạm nếm thử một chút.

Thục Dự ở bên cạnh dằng cánh sấm lên, mở miệng nói: "Trời gió lạnh, nương nương uống một chút cho ấm người."

Hoa Thường nhận bát sứ Thanh Hoa từ tay Thục Dự, vừa mở ra mùi thuốc đậm đặc trong chén bốc lên, vừa ngửi mùi này nàng liền không còn cảm giác thèm ăn, nàng đề lên trên bàn nói: "Bổn cung thật sự rất mệt, cũng không muốn ăn cái gì, lấy xuống đi."

Thục Dự còn muốn khuyên nàng một chút, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt và ánh mắt không kiên nhẫn của nàng thì đành nuốt xuống những lời khuyên nhủ đã ra đến cửa miệng, thấp giọng nhận lệnh.

"Kỳ Hiền phi nương nương mạnh khỏe." Đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nữ tử ôn nhu.

Hoa Thường quay đầu lại, thì ra là Kính Vương phi.

Hoa Thường nở nụ cười, thanh âm nhu hòa: "Sao Vương phi lại đến đây?"

Trên mặt Kính Vương phi đều là ý cười, vрон tay nắm tay Hoa Thường: "Cát nhi ít nhiều cũng là nhờ nương nương chăm sóc, mệnh phụ là mẫu thân của nó sao có thể không đến thăm nương nương."

Hoa Thường hơi cúi đầu, khiêm tốn nói: "Vương phi đa lễ, Cát nhi là đứa trẻ hiểu chuyện, có lễ nghĩa, mấy ngày nay bổn cung bệnh đến nguy kịch, cũng may nhờ có Cát nhi ở bên cạnh chăm sóc. Nói ra thì bổn cung mới là người nên cảm tạ Vương phi mới phải."

Kính Vương phi vẫn nắm tay của Hoa Thường kéo đi, Hoa Thường cũng thuận theo Kính Vương phi, bước chân chậm rãi đi về phía trước, dần dần rời xa đám đông ồn ào.

Kính Vương phi dùng đuôi mắt liếc nhìn xung quanh, thấy không có người ngoài, lúc này mới để thấp thanh âm: "Nương nương đối đãi với Cát nhi rất tốt, mệnh phụ là mẫu thân của nó sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Còn nữa, nương nương ban thưởng cho Cát nhi cũng thật là nặng tay, trăm phượng được giấu phía dưới tay nải cũng không phải là đồ mà Cát nhi có thể nhận."

Hoa Thường nhất thời quá mức kinh ngạc nên không phản ứng gì, kinh ngạc qua đi, sắc mặt nàng đại biến. Nàng đột ngột quay đầu lại, vì quay đầu quá nhanh và mạnh nên những trang sức trên đầu đều đánh vào mặt, trên gương mặt trắng nõn lư lại vài vệt đỏ nhàn nhạt.

"...Vương phi đang nói cái gì? Chắc là Vương phi nhớ nhầm, bổn cung chưa từng ban thưởng trăm phượng gì đó." Hoa Thường mím chặt môi, nhỏ giọng nói.

Khóe miệng Kính Vương phi vẫn mỉm cười nhừ nhừ: "Có thể thật sự do mệnh phụ nhớ nhầm, không phải do nương nương ban thưởng, vật đồ chắc là do nương nương khác ban thưởng. Cát nhi tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, tuy tiện mang theo vật quý giá về nhà, mệnh phụ và phụ thân của nó đều rất bất an. Nương nương người ở trong cung thời gian dài, không bằng hỏi thăm giúp mệnh phụ một chút, rốt cuộc là vì quý nhân nào tặng trăm phượng, chúng ta phải chuẩn bị hậu lễ đáp lại có phải không?"

Hoa Thường nghĩ nghĩ về chuyện này trong chốc lát, nàng tức giận đến hai mắt rheo lại, sắc mặt trắng bệch, tay nắm thành quyền, bộ hộ giáp màu vàng sắc bén cất vào lòng bàn tay.

"Vương phi cứ yên tâm, nhất định bổn cung sẽ điều tra rõ ràng. Cát nhi cũng coi như là đứa nhỏ của bổn cung, người khác đối tốt với nó như vậy, sao bổn cung có thể không đáp lại hậu lễ chứ?" Khóe miệng Hoa Thường hơi nhếch lên như đang cười, ngữ khí vẫn bình thản như trước.

Kính Vương phi cười sang sảng: "Như vậy thì mệnh phụ đã yên tâm, Cát nhi là đứa nhỏ duy nhất của mệnh phụ và Vương gia, nói là bảo vật trong tay hay máu trong tim cũng không hề quá. Nương nương đối với Cát nhi cũng coi như có on đường dục, mệnh phụ và Vương gia rất cảm kích. Hiện giờ lại nhận được lễ vật hậu hĩnh như vậy, chúng ta là ngoại thân và mệnh phụ không có năng lực, chỉ còn biết nhờ cậy vào nương nương."

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Cát nhi rất ngoan ngoãn, bổn cung cũng thật sự yêu mến nó, sau này nhất định sẽ không có chuyện này xảy ra."

Kính Vương phi nở nụ cười tươi tắn, biểu hiện hài lòng: "Trăm kia..."

Hoa Thường rũ hàng mi dài xuống, cắn răng khẽ nói: "Thỉnh cầu Vương phi nấu cháy nó đi, vàng kia hẳn là chất lượng không tồi, đúc thành một cái vòng đeo tay cũng rất thích hợp."

Kính Vương phi gật đầu khen ngợi: "Nương nương sáng suốt."

Hoa Thường nói thêm vài câu nữa với Kính Vương phi thì hai người tách ra, Hoa Thường cố gắng trấn định trở về yến hội, ngồi một hồi lâu thì mưon cơ thân thể không thoải mái, rời khỏi yến hội trở về trước.

Hoàng thượng thấy sắc mặt của Hoa Thường quá thật không tốt, vội vàng đồng ý, còn đặc biệt cho truyền Thái y.

Ngồi trên kiệu trở về đến Thượng Dương cung, bước chân Hoa Thường khập khiễng đi vào trong điện, Thục Dự nhìn thấy kinh hãi, vội vàng tiến đến đỡ nàng.

Lan Chi thấy sắc mặt của Hoa Thường ửng hồng, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, cảm thấy không ổn, vội vàng tiến lên hỏi: "Nương nương bị làm sao vậy? Bị trúng gió sao?"

Về mặt Hoa Thường không biểu cảm gì ngồi ở mép giường, tuy cả người lạnh lẽo như ngâm trong hầm băng mùa đông nhưng sau lưng Hoa Thường lại ướt đầm mồ hôi lạnh, y phục dính hết vào người rất không thoải mái.

Hoa Thường cúi áo ngoài ra, lại tháo hộ giáp xuống, bàn tay chống lên vầng trán trơn bóng, nhìn vào trông thật yếu ớt.

Thục Dự là người duy nhất nghe được cuộc đối thoại giữa Hoa Thường và Kính Vương phi, trong lòng cực kỳ sốt ruột, nhưng cũng biết sự tình vô cùng nghiêm trọng, quay đầu lại nói: "Các người lui xuống hết đi, nương nương mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi sớm."

Các tiểu cung nữ hành lễ, im lặng nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Lan Chi thấy Thục Dự cực can trọng như vậy liền biết có chuyện nghiêm trọng xảy ra, kéo tay Thục Dự dò hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thục Dự nhìn về phía Hoa Thường, Hoa Thường khẽ gật đầu đồng ý, Thục Dự thấy thế mới nhỏ giọng kể lại nội dung cuộc nói chuyện của Hoa Thường và Kính Vương phi.

Lan Chi nghe xong, tay che miệng kinh hô một tiếng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Xuất Đầu Chi Điều

Edit: Nguyễn Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Giữa phòng đặt một chiếc kệ bằng gỗ từ đàn, được điêu khắc hoa văn tinh xảo hình xoắn ốc, phía trên là một cái lò đang lượn lờ khói trắng, hương thơm thanh nhã bay khắp phòng.

Hoa Thường tựa người ở trên giường, ánh mắt không hề có tiêu cự, ngây ngốc ngồi ở đó, không biết nhìn nơi nào.

Lan Chi thấy khuôn mặt Hoa Thường ửng hồng, lo lắng mà mở miệng nói: "Nương nương, hay là tuyên Thái y đến xem đi, nô tỳ thấy sắc mặt người không tốt lắm."

Hoa Thường nghe vậy phục hồi tinh thần, hơi nhiu mày, đưa tay đỡ trán: "Không cần, dập tắt hương liệu đi, bổn cung ngửi mùi này thì cảm thấy khó chịu, khỏi lượn lờ, thật là làm cho người ta cảm thấy chán ngán."

Lan Chi đi đến bên cạnh lư hương, nhẹ nhàng mở nắp ra, nhìn hương liệu bị thiêu đốt bên trong, nhỏ giọng: "Là băng phiến "tinh dầu hoa mai" tốt nhất, hình dạng như mây, màu trắng như tuyết. Đây là mùi hương tươi mát khó có được."

Thục Dự thấy Hoa Thường bực bội, cũng không nói chuyện, yên lặng dập tắt hương liệu, sau đó nói: "Hôm nay nương nương đã mệt một ngày, nên nghỉ ngơi sớm một chút, đừng quá ưu tư mà tổn hại đến thân thể."

Hoa Thường kéo kéo khoe miệng, trên mặt cười như không cười: "Lâm sao bốn cung có thể ngủ được, ở hậu cung này có người ngóng trông bốn cung chết đi!"

Lan Chi thấy Hoa Thường bời vì phần nộ mà toàn bộ gương mặt đều trở nên giận dữ, khoe môi ôn nhuận ngày thường đang mím chặt, khuôn mặt ửng hồng thì trở nên tái nhợt, càng lúc càng có vẻ rõ ràng hơn.

Thục Dược lo lắng: "Nương nương bớt giận, hà tất vì vài kẻ tiểu nhân kia mà tức giận hại thân mình."

Hoa Thường chậm rãi bình tâm lại, rũ mi mắt, khuôn mặt lộ ra biểu tình yếu ớt, thanh âm vô lực chậm rãi: "Từ khi bốn cung tiến cung tới nay, mọi chuyện đều cân trọng, kính cẩn có lễ với bề trên, khoan dung bình thản với hạ nhân, cũng chưa từng do mặt cãi nhau với phi tần hậu cung. Bốn cung tự nhận đã cố gắng hết mức để làm một người thiện lương. Haha, không ngờ cuối cùng bốn cung lại được hồi báo như vậy."

Lan Chi nhìn biểu tình từ giễu của Hoa Thường mà không khỏi đau lòng, thấp giọng khuyên nhủ: "Từ xưa hậu cung hiểm ác, nương nương thứ tội, nhưng người thiện bị người khinh, ngựa hiền bị người cười thôi. Nương nương bớt đau buồn, không cần tức giận hại thân, mình đau đớn thì kẻ thù lại vui vẻ."

Hoa Thường trào phúng, cong cong khoe miệng: "Đi điều tra, những ai tiếp xúc với hành lý của Thế tử đều tra hết cho bốn cung. Từ khi bốn cung vào cung tới nay, còn chưa chính đồn Thượng Dương cung. Vốn lương thiện nghĩ cung nhân bọn họ hầu hạ cũng không dễ dàng gì, hiện tại xem ra có người nhân đó mà qua mặt bốn cung!"

Lan Chi cúi đầu thấp sâu, thận trọng hành lễ tuân lệnh: "Nô tỳ nhất định tra không chứa một ai. Kẻ phản bội nương nương, không có tư cách được tiếp tục sống!"

Hoa Thường chậm rãi ngẩng đầu, đôi con ngươi đen kịt nhìn xa xăm, thanh âm trầm thấp: "Không được để cho người khác biết, tất cả phải tiến hành bí mật. Nếu có thể, cũng tìm hiểu xem trong cung của Hoàng hậu, điều tra cung nhân quản lý triều phục và mũ phượng."

Lan Chi hiểu rõ ý tứ của Hoa Thường, thấp giọng vâng lời.

Thục Dược lại lo lắng mở miệng hỏi: "Nương nương, chuyện này liên lý rất nặng, rốt cuộc tình hình Thế tử bên kia thế nào rồi? Hiện giờ trăm phượng ở trong Kinh Vương phủ, dù nói như thế nào thì đó cũng coi như là vật chứng. Nương nương lại dặn dò Kinh Vương phủ xử lý, hừ thì diệt tích quả thật không tồi, nhưng nếu như bị người khác nhìn ra dấu vết, đến lúc đó cho dù nương nương có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch."

Hoa Thường cười khổ: "Bốn cung không biết người sau lưng là ai, nhưng đối phương thật thông minh, năng ta tính toán tất cả, cũng đoán trước được tình huống hiện tại."

"Chi cần trăm phượng bị mang ra khỏi cung, tới Kinh Vương phủ, sẽ không bao giờ có khả năng thấy ánh mặt trời nữa. Thân phận của Kinh Vương rất khó xử, Hoàng thượng kiêng kỵ. Xảy ra chuyện này, Kinh Vương chắc chắn sẽ giấu giếm, tiêu hủy trăm phượng, coi như chưa phát sinh chuyện gì mới là cách làm tốt nhất. Cho dù bốn cung không đồng ý thì có thể thế nào? Kinh Vương sẽ không vì bốn cung mà làm cho Hoàng thượng nghi ngờ, rồi truy cứu chuyện này."

Lan Chi nhủ mảy lo lắng: "Vậy chẳng phải là cho dù chúng ta tra ra được là ai làm, cũng không thể nói ra hay sao?"

Hoa Thường gật gật đầu: "Chính xác là như thế! Người sau lưng đoán chắc cách làm của bốn cung và Kinh Vương, đặt ra thế cục thiên y vô phòng [1]. Bốn cung không thể bức ép Kinh Vương, đồng nghĩa với việc bốn cung thay năng ta che giấu việc này."

[1] Thiên Y Vô Phòng (天衣無縫): Nghĩa đen là áo tiên không một đường may. Nghĩa bóng là những gì tự nhiên chưa có tác động của con người đều hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể.

Lan Chi tức giận, oán hận nói: "Chẳng lẽ cứ cần chặt răng nuốt vào trong bụng như vậy?! Người này đúng là tâm địa ngoan độc, thiên lý khó dung!"

Hoa Thường thấy Lan Chi tức giận như thế, bần thần lại bình tĩnh hơn nhiều, hít sâu một hơi, hòa hoãn nói: "Chuyện này tốt nhất là cố gắng che giấu, đừng để cho bất kì kẻ nào biết được. Nếu bại lộ chuyện trăm phượng bị Thế tử mang ra cung, bốn cung và Kinh Vương khó mà giải thích được. Bốn cung cũng không có ý định đi khảo nghiệm tin nhiệm của Hoàng thượng đối với bốn cung."

Tin nhiệm là một thứ rất yếu ớt, không nên để bất cứ thứ gì phá hư nó, bởi vì một khi đã vỡ, thì khó mà liền lại. Hoàng hậu chính là vết xe đổ.

Bị hắt nước bẩn lên người, cho dù có rửa sạch sẽ cũng sẽ lưu lại dấu vết, đây không phải cách làm của người thông minh.

Hoa Thường không muốn chuyện này nào loạn lớn hơn nữa, không có chút ích lợi gì cho nàng. Tuy phải thay người khác che giấu chuyện đen tối thật khó chịu, nhưng bảo vệ trong sạch của mình quan trọng hơn so với trả thù và đá kích đối thủ.

Hoa Thường vươn tay day day trán, có chút chóng mặt, bị kinh hách như vậy, thân thể vốn không khoẻ nên càng thêm khó chịu.

"Lan Chi, làm việc cẩn thận một chút, những thứ cần điều tra vẫn bí mật điều tra. Hiện tại chịu thiệt, sau này vẫn có thể đòi lại."

Lan Chi cúi người hành lễ, thấp giọng đáp: "Vâng, thưa nương nương."

Không khí đột ngột trong cung thật ra cũng không nóng lắm, nhưng vì để Đế Hậu và các chủ tử đều vui vẻ, cho nên tất cả mọi người đều biểu hiện vô cùng vui mừng. Những tập tục nhiều đến mức không đếm xuể khiến người ta hoa cả mắt. Từ mừng một đến mười lăm, trong cung đều đắm chìm trong không khí vui mừng của tết, sẽ không ai không có mặt mà nhắc tới những chuyện phiền lòng khác.

Đây cũng coi như là một kiểu tự an ủi mình, cảm thấy ở thời điểm đột ngột mọi chuyện thuận lợi thì cả năm sẽ thuận lợi. Không ai muốn phá hỏng không khí vui mừng. Đường nhiên, qua mười lăm, chuyện phiền lòng trước đó sẽ tiếp tục được khơi gợi lại.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Qua nửa tháng giêng, thật ra đã xem như hết tết nhưng Vị Ương cung vẫn vô cùng nóng nực. Các phi tần đi thỉnh an mặc trang phục mang màu đỏ vui mừng, khăn cầu một năm mới rục rịch.

Hoàng hậu không được hài lòng cho lắm, mặt trăm phượng khiến nàng cơ hồ không dám ngẩng đầu lên. Khi hiển tế tổ tiên mang theo trăm phượng Thái hậu cho mượn, có thể nói đó chính là thời điểm khó chấp nhận nhất trong cuộc đời nàng.

Nhưng cũng phải im lặng nén giận, đối mặt với chúng phi tần oanh oanh yến yến, Hoàng hậu vẫn phải khoan dung tươi cười, ôn nhu nói: "Năm mới cũng tới rồi, tháng ba đầu xuân tú nữ sẽ vào cung, các vị muội muội cũng là lão nhân trong cung, bốn cung hy vọng mọi người tiếp tục đoan trang, trầm ổn, sống chung hòa thuận."

Thẩm Thực phi không tiếp lời Hoàng hậu ngay, nâng tách trà sứ men xanh lên thổi hơi, nhấp một ngụm nhỏ mới chậm rãi nói: "Thần thiếp bận rộn đến ngày đêm cũng không phân biệt rõ, hai vị Công chúa đều còn nhỏ, không thể không có ai chăm sóc. Bệnh của Hiền phi muội muội ngày một nặng, trong lòng thần thiếp thật sự lo lắng, không biết Hoàng hậu nương nương có đi thăm Hiền phi muội muội hay chưa? Nàng ấy đã gầy đến không còn dáng người rồi, ai nha."

Hoàng hậu ngừng cười một lúc rồi mở miệng nói: "Bốn cung bận rộn công việc vất vả của cửa ai cuối năm, quả thật là đã lâu chưa đến Thượng Dương cung. Thực phi và Hiền phi tình như tỷ muội, phải chăm sóc nàng ấy nhiều hơn mới được."

Thành Phi ngồi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, giống như cảm thấy một màn trước mắt này thật không có gì thú vị, sau đó cúi đầu, tháo hộ giáp màu vàng xuống, đánh giá móng tay mới sơn của mình.

Lục Tần ngồi ở phía sau, hôm nay mặc một chiếc váy màu hồng đào thêu chỉ vàng. Nàng vốn trông rất xinh đẹp, chỉ trang điểm nhẹ thôi cũng đã vô cùng có khí chất. Chi là bình thường ẩn mình quá mức, khiến người khác không nhìn ra.

Hôm nay Lục Tần lại đột nhiên mở miệng: "Hiền phi nương nương bị bệnh cũng đã lâu, đã mấy năm mà vẫn chưa tốt lên, cũng thật là đáng thương. Thái y vẫn luôn nói rằng chi là do thân thể của Hiền phi nương nương yếu ớt, không phải bệnh gì nghiêm trọng. Thế nhưng hiện giờ lại triển miến trên giường bệnh, bộ dáng khiến cho người ta phải hốt hoảng, chẳng lẽ đã va chạm với cái gì sao? Tần thiếp nghe nói Chiêu Phúc tự có một vị cao tăng tu hành đặc đạo, không bằng mời đến nhìn thử xem sao, tốt xấu gì cũng an tâm hơn."

Hoàng hậu gương mặt nhìn Lục Tần, sau đó nín cười nói: "Lục Tần có tâm." Không đồng ý cũng không cự tuyệt, không biết trong lòng Hoàng hậu đang nghĩ gì.

Lan Tiếp dư từ trước đến nay thích soi mói lời của người khác, nghe Lục Tần nói xong, liền thông thả ung dung lên tiếng: "Tần thiếp thấy Lục Tần tỷ tử nói có lý. Có điều Hiền phi nương nương là một trong tứ Phi, lại được Hoàng thượng sủng hạnh, là người tôn quý hiếm có trên đời, vật có thể va chạm với Hiền phi nương nương tất nhiên cũng không phải vật phẩm, không biết Lục Tần tỷ tử nghĩ như thế nào?"

Lục Tần cúi đầu, lộ ra cái có tuyết trắng duyên dáng, thanh âm ôn nhu bình thản: "Lan muội muội nghĩ nhiều, tỷ tử không có ý khác! Chi là trong cung mất trăm phượng, trăm phượng không phải vật phẩm, người bình thường chi sự không áp được quý khí kia, loại đồ vật này có linh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Hiền phi nương nương bệnh đã lâu rồi, tính ra cũng không cách ngày trăm phượng mất bao lâu! Tần thiếp ngu muội, chỉ nghĩ thỉnh cao tăng đến xem, cũng không có ý gì khác."

Thành Phi nghe lời này, khuôn mặt biến sắc, nắm chặt bàn tay, móng tay mới sơn xẹt qua lưng ghế, lưu lại dấu vết mờ nhạt.

Thẩm Thực phi nghe ra ẩn ý trong lời của Lục Tần và Lan Tiếp dư, đột ngột đập bàn, thanh âm tức giận bên nhậm: "Hai người các người đang có mưu đồ gì hả!? Hiền phi muội muội triển miến trên giường bệnh, các người không những không lo lắng, ngược lại còn nói lời có ẩn ý, trong ngoài muốn ám chỉ điều gì? Đi hạ phạm thượng, các người phải bị tội gì đây!?"

Lục Tần ngoan ngoãn quý xuống, vô cùng thành khẩn, nhỏ giọng nói: "Thực phi nương nương bớt giận, tần thiếp thật sự không có ý gì khác, cũng chỉ vì lo lắng cho thân thể của Hiền phi nương nương. Tần thiếp cũng không cho rằng chuyện trăm phượng bị mất có liên quan đến Hiền phi nương nương, chỉ là nghĩ, có thể trăm phượng mất đi, khí vận của hậu cung cũng mất, ảnh hưởng đến Hiền phi nương nương mà thôi."

Lan Tiếp dư cũng từ hểm ý cười trên mặt, cất tiếng trả lời: "Tần thiếp cũng chưa nói gì, nào dám đi hạ phạm thượng."

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, một lát sau mới mở miệng nói: "Thực phi muội muội ngồi xuống đi, chi là nói vài câu, hà tất muội phải tức giận như thế? Quả thật thân thể Hiền phi có chút gầy yếu, Lục Tần nói cũng không phải không có lý, chờ bốn cung xin chi thị của Hoàng thượng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Lập Uy

Edit: Nguyệt Đêc phi

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Sau khi Mạnh Cơ thỉnh an từ Vị Ương cung về thì trực tiếp đến chính điện bái kiến Hoa Thường.

Bởi vì Hoa Thường bị bệnh liệt giường nên đã nhiều ngày chưa đến Vị Ương cung thỉnh an. Hiện tại Hoa Thường vẫn chưa tỉnh, nên Mạnh Cơ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở ngoài sảnh.

Qua chừng nửa canh giờ, Hoa Thường mới thức dậy, Lan Chi bưng nước rửa mặt đi vào, nhẹ giọng bẩm báo: "Nương nương, Mạnh Cơ đến, nhìn đáng vẻ như là có chuyện muốn nói."

Hoa Thường mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc có chút choáng váng, nghe vậy trầm mặc găt đầu một cái, nhận lấy chén trà, súc miệng rồi mới lên tiếng nói: "Đề nàng ấy chờ đi, bốn cung thu xếp một chút rồi gặp nàng ấy."

Lan Chi phúc thần, thấp giọng đáp vâng.

Hai tiểu cung nữ bưng chậu đồng, khăn tay tiến lên hầu hạ Hoa Thường rửa mặt. Bởi vì Hoa Thường đang bệnh, cho nên cũng không thay xiêm y, nàng vẫn ngồi tựa vào thành giường, chỉ chải tóc đơn giản, sau đó mới tuyên Mạnh Cơ vào.

"Tần thiếp tham kiến nương nương, nương nương cát tường." Mạnh Cơ nhỏ giọng thỉnh an, động tác nhu thuận ôn hòa, trái lại nhìn có vài phần trưởng thành.

"Miễn lễ, ngồi đi." Hoa Thường nhẹ nhàng lên tiếng.

Mạnh Cơ ngồi xuống, có chút cẩn trọng, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Hoa Thường hỏi: "Thần thể nương nương sao rồi? Sớm như vậy mà tần thiếp đã đến quá rầy, quả thật là không phải phép."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Thời gian cũng không còn sớm, chẳng qua bốn cung tham ngủ nên thức dậy muộn thôi. Hôm nay người đến có chuyện gì sao?"

Mạnh Cơ thấy Hoa Thường hỏi hàng vào vấn đề, liền cẩn thận đáp: "Hôm nay tần thiếp đến Vị Ương cung thỉnh an, nghe được vài lời, cảm thấy nên báo cho nương nương biết."

Sau đó Mạnh Cơ kể lại một cách cẩn thận và chân thật chuyện xảy ra ở Vị Ương cung hôm nay.

Hoa Thường im lặng lắng nghe, sau đó nhũu mày, trong ánh mắt đen lấy mang theo vài phần ưu tư không biết tên.

Sau đó sắc mặt Hoa Thường không chút thay đổi, nhẹ giọng nói với Mạnh Cơ: "Cực khổ cho người rồi, người cũng không cần lo lắng, sớm về nghỉ ngơi đi, chuyện này bốn cung sẽ xử lý."

Mạnh Cơ thấy sắc mặt Hoa Thường bình thần, ngay cả chân mày của Hoa Thường cũng không hề nhũu lại, nhưng từ biểu hiện nhỏ trên gương mặt vẫn có thể nhìn thấy được một chút tức giận, Mạnh Cơ đứng dậy hành lễ rồi yên lặng lui xuống.

Đợi Mạnh Cơ đi rồi, Hoa Thường mới ném mạnh chén trà bên cạnh xuống đất. Âm một tiếng dọa cung nhân trong điện sợ hãi.

Lan Chi vội vàng tiến lên nói: "Nương nương bớt giận, đừng để tổn hại đến thân thể." Sau đó nàng quay đầu phân phó cung nữ: "Mau dọn dẹp mấy mảnh vụn này cho đàng hoàng, lờ nương nương đụng phải thì làm sao?"

Mấy tiểu cung nữ rất ít khi thấy nương nương nhà mình tức giận như vậy, không ai dám thở mạnh, nhanh tay nhanh chân thu dọn rồi lui ra ngoài.

Lan Chi cũng bị cơn giận của Hoa Thường dọa cho hết hồn, nhưng thần phận nàng không giống bọn họ. Nàng có thể nói chuyện trước mặt Hoa Thường, cũng không kính hãi, lên tiếng nói: "Nương nương, chuyện này rất kì lạ, theo lý mà nói, ngoại trừ người đứng sau màn biết nương nương có liên quan đến chuyện trăm phượng kia ra, cũng không còn ai biết được. Bây giờ Lục Tần và Lan Tiếp dư cư nhiên mỗi người lại nói một câu, rất đáng nghĩ."

Hoa Thường nhắm mắt lại, sau đó nằm xuống, từ tốn nói: "Bốn cung cũng đoán ra là người nào rồi, có một số việc không cần chứng cứ. Hậu cung này lớn như vậy, ai biết là ai?"

Lan Chi kinh ngạc nói: "Nương nương biết rồi sao? Là ai vậy?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu. Có một số việc tự bản thân nàng biết là được rồi, mỗi ngày trò chuyện với mấy cung nữ thì thế nào? Cho dù bọn họ có là tâm phúc của nàng đi chăng nữa thì cũng không được. Nàng là chủ tử, bọn họ là nô tài, địa vị chênh lệch quyết định phạm vi mà các nàng có thể trao đổi.

Lan Chi thấy Hoa Thường không muốn nói, cũng biết mình không nên hỏi nữa, vì vậy liền chuyển đề tài, mở miệng hỏi: "Nô tỳ lo lắng, nếu chuyện này bị nháo cho lớn lên, mặc dù không có chứng cứ, nhưng trong lòng Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng sẽ nghi ngờ. Không phải vô duyên vô cớ mà nương nương bị Lục Tần và Lan Tiếp dư đưa ra đầu sỏ ngon gió, suy cho cùng vẫn nguy hiểm."

Hoa Thường lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Ban đầu bốn cung muốn đề chuyện này xuống, giả vờ làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Người tốt, ta tốt, mọi người đều tốt. Đáng tiếc vẫn có người không cam lòng chịu cô đơn."

"Quả thật bốn cung sợ nhiều chuyện phiền phức làm tổn hại đến sự tín nhiệm và coi trọng của Hoàng thượng đối với bốn cung. Nhưng trong lục cung này, có thể so sánh với bốn cung, tính ra có được mấy người đây? So với địa vị trong lòng Hoàng thượng, bốn cung còn sợ ai chứ?"

Ánh mắt Hoa Thường lạnh đi, bởi vì tức giận nên có chút thở gấp, khẽ vỗ ngực một cái, sau đó thấp giọng nói: "Bốn cung không gây họa nên không phải sợ, kẻ kiến thức nông cạn kia cảm thấy bốn cung là trái hồng mềm dễ bóp, hừ!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Vị Ương cung.

Trong cung của Hoàng hậu rất náo nhiệt, chúng phi tần đông đảo, đây áp cả một phòng, người người đều trang điểm vô cùng lộng lẫy.

"Hiện tại khí trời lạnh lẽo, các vị muội muội nên chú ý giữ ấm, mặc nhiều hơn một chút, đừng vì đáng người nhu mỹ mà khiến bản thân mình bị hàn khí xâm nhập, tổn hại đến thân thể, mất nhiều hơn được." Hoàng hậu nở nụ cười, nói chuyện tán gẫu với chúng phi tần, rất là hài hòa.

Đột nhiên ngoài cửa truyền tới thanh âm chói tai của tiểu thái giám "Kỷ Hiền phi nương nương đến!"

Mọi người đều sững sờ.Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng nói của Hiền phi chưa bao giờ có cảm giác xuyên thủng như vậy: "Muội muội đến trễ, xin Hoàng hậu nương nương và các vị tỷ muội thứ tội."

Chi thấy Hoa Thường đỡ tay Lan Chi chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào, mới vừa cưỡi xuống áo choàng gấm màu đỏ đĩnh lộng không tước, lộ ra một thân cung trang đĩnh tư vàng và lộng không tước xanh trên tay áo. Vàng xanh phối hợp với nhau là tông màu lộng lẫy chói lóa, người bình thường khó mà áp chế. Bởi vì Hoa Thường bị bệnh nên gây đi rất nhiều. Xiêm áo như vậy mặc lên người lại đặc biệt tôn lên vóc dáng mỹ nhân mỏng manh yếu đuối, nhưng bởi vì khí chất của Hoa Thường nên có một loại khí thế rất khác biệt, phi phạm xuất chúng.

Hoa Thường đi đến giữa phòng, vẫn vịn tay của Lan Chi, chậm rãi phúc thần nói: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường."

Hoàng hậu hỏi phúc lại tinh thần, lộ ra nụ cười, dịu dàng nói: "Muội muội miễn lễ."

Hoa Thường ngồi xuống, nhẹ nhàng vươn tay che miệng họ khan hai tiếng, hộ giáp bằng vàng ròng khảm san hô trên ngón tay lấp lánh rực rỡ, san hô đó kết hợp với không tước xanh trên xiêm áo, quả thật càng toát lên dung mạo vô song, diễm lệ vô cùng.

Không có nữ nhân nào mà không ghen tị khi thấy nữ nhân khác xinh đẹp hơn mình, mọi người trong phòng đều lộ ra vẻ mặt đố kỵ, cho dù là Hoàng hậu luôn ung dung hay Thục phi luôn ngông cuồng, tự cao tự đại cũng không ngoại lệ.

Hoàng hậu thu lại ý cười, sau đó ôn nhu nói: "Thần thể Hiền phi người còn chưa khỏe, tội gì mới sáng sớm đã chạy tới đây đề thỉnh an vậy. Nếu Hoàng thượng biết được, nhất định sẽ rất đau lòng."

Hoa Thường dùng khăn tay xoa xoa khỏe miệng, trả lời: "Thần thể thần thiếp không tới cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nào có nghiêm trọng như vậy đâu chứ. Huống chi, thần thiếp nghe nói có mấy vị tỷ muội hết sức lo lắng cho sức khỏe của thần thiếp, cũng đưa ra rất nhiều chú ý hay ho. Hôm nay thần thiếp tới xem một chút, sẵn tiện đa tạ các vị tỷ muội quan tâm."

Thục phi nghe vậy lộ ra ý cười, kiều ngao nói: "Muội muội nói rất đúng, chẳng qua muội muội lương thiện nên không nói nặng lời. Nếu là tỷ tỳ, tỷ sẽ dạy dỗ bọn họ một cách chu đáo, cho họ biết nên làm người như thế nào, quân càng nhiều thì chết càng nhanh."

Hoàng hậu cau mày, quở trách nói: "Thục phi muội muội nói chuyện cẩn thận. Chết chóc gì chứ, không may mắn chút nào."

Thục phi bĩu môi, tỏ ra khinh thường, cũng không để lời nói của Hoàng hậu ở trong lòng.

Ôn Quý tần rất ít khi lên tiếng, là người có vẻ ngoài ôn nhu, nội tâm thanh cao, bất luận là nói chuyện hay làm việc đều cực kỳ có phong độ, lúc này cũng hòa nhã nói: "Chi là hôm qua Lục Tần muội muội và Lan Tiếp dư trò chuyện linh tinh mà thôi, cũng không phải là sự thật, làm phiền Hiền phi tỷ tỳ đi chuyện này rồi."

Lục Tần cúi đầu không nói gì, mà Lan Tiệp dư lại không cam lòng, lên tiếng nói: "Chẳng qua là tần thiếp thuận theo Lục Tần tỳ tỷ phụ họa đôi lời mà thôi, thế mà bây giờ lại phạm vào sai lầm lớn gì sao? Thật là vô lý."

Hoa Thường cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Lan Tiệp dư, dịu dàng nói: "Lan Tiệp dư sống một mình ở Tuyên Ninh điện, không thuộc sự quản lý của bất kì cung điện nào, người khác nhìn vào hăm mộ không thôi, là nơi thanh tịnh tự tại nhất. Nhưng hôm nay xem ra, không có chủ quản một cung dạy dỗ, Tiệp dư thiếu đi vài phần quy củ rồi."

Lan Tiệp dư bị lời nói này của Hoa Thường làm cho tức giận đến đỏ cả mặt.

Những phi tần khác đều hết sức kinh ngạc, Kỳ Hiền phi tinh tinh luôn luôn ôn hòa thế mà cũng có lúc nói chuyện sắc bén như vậy. Trong ngày thường, ngay cả khi hồ hấp thì Hiền phi cũng vô cùng tinh thể dịu dàng, bây giờ xem ra đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong [1].

[1] Nguyên văn "Nhân bất khả mạo tướng" trong cụm thành ngữ "Nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả đấu lượng"(人不可貌相，海水不可斗量): Không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, cũng giống như nước biển không thể đo bằng gáo.

Lan Tiệp dư giận dữ đến mức ngực phập phồng, trong lúc nhất thời không nghĩ ra câu gì để phản bác, Hoa Thường quay đầu không nhìn Lan Tiệp dư nữa, mà chuyển sang nhìn Lục Tần chăm chú.

Lục Tần ngược mắt lên nhìn Hoa Thường, ôn nhu cười một tiếng, hết sức hòa nhã.

Nụ cười trên khóe miệng Hoa Thường có chút lạnh, sau đó nhẹ giọng nói: "Từ khi Đại Lương khai quốc tới nay, ngay cả lúc Hoảng đế bị bệnh nặng, cũng không có tiền lệ cho hòa thượng đến xem thử. Bây giờ bốn cung lại có vinh dự này, cũng là nhờ phúc mà Lục Tần muội muội "ra mặt trọng nghĩa, nói lời công đạo" mang lại, tỳ tỷ ta cảm kích khôn cùng."

Lục Tần ôn nhu cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Tần thiếp không dám. Chẳng qua trong cung xảy ra nhiều chuyện, tần sau trong thăm tâm tần thiếp cảm thấy bất an, lại lo lắng cho thân thể của nương nương, cho nên lúc này mới hồ ngôn loạn ngữ, quấy rầy đến sự thanh tịnh của nương nương, tần thiếp có tội."

Dứt lời, Lục Tần đứng dậy, cúi người thật thấp.

Mỉ tâm (vùng giữa hai đầu lông mày) Hoa Thường lộ vẻ trầm ổn và lãnh đạm, nhẹ giọng nói: "Lục Tần muội muội thật biết cách nói chuyện, suy cho cùng có chủ quản một cung đứng đầu dạy dỗ, quy quy củ củ, khiến người khác thấy thật thoải mái."

Dường như Lục Tần không hiểu được sự châm chọc trong lời nói của Hoa Thường, vẫn duy trì tư thế hành lễ như cũ, cúi đầu trả lời: "Đều là Thành Phi nương nương có phương pháp quản giáo, tần thiếp vẫn luôn ghi nhớ trong lòng."

Sắc mặt Thành Phi vẫn luôn không tốt, lúc này mới nhàn nhạt nở nụ cười, lên tiếng nói: "Xuất thân của Lục Tần không cao, làm việc không có phép tắc, lại hồ ngôn loạn ngữ, lời nói không đáng tin. Bây giờ Lục Tần lại chọc giận Hiền phi muội muội, tỳ tỷ ở đây thay nàng ta bồi tội."

Hoa Thường cẩn thận nhìn Thành Phi một chút, sau đó cười nói: "Thành Phi tỳ tỷ nói quá lời, cho dù Lục Tần có thêm nhiều điểm không tốt đi chăng nữa, thì cũng là người trong cung của tỳ tỷ, tỳ nên dạy dỗ nhiều hơn mới phải."

Thành Phi gật đầu một cái, không nói nữa.

Lan Tiệp dư vẫn luôn là người tâm trí cao ngạo, hôm nay bị câu nói của Hoa Thường sỉ vả, vô nát khấn trong tay, trên mặt đều là mây mù bao phủ.

Thẩm Quý nhân nhìn Lan Tiệp dư, cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Lan tỳ tỷ đây là thế nào, sao sắc mặt lại khó coi như vậy, chẳng lẽ bị bệnh sao?"

Lan Tiệp dư nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, nhếch mép một cái nói: "Thẩm Quý nhân quản cũng rộng thật đấy, đúng là người của Ngoc Hoa cung đều không tầm thường."

Sắc mặt Thẩm Quý nhân trầm xuống, vốn muốn đâm chọc Lan Tiệp dư đôi câu, kết quả lại bị Lan Tiệp dư châm biếm.

Thành Phi cau mày, có chút tức giận, ánh mắt lạnh như băng liếc qua Lan Tiệp dư. Lan Tiệp dư bị dọa, sợ hãi run lên một cái, cúi đầu xuống.

Hoa Thường thấy vậy cười một tiếng, uy nghi của Thành Phi ở trong cung rất lớn, nên tất cả mọi người đều không muốn đắc tội với nàng ta. Quả nhiên, mặc dù hung ác thì thanh danh không đẹp, nhưng chung quy vẫn có điểm tốt.

Đương nhiên chuyện này vẫn chưa xong, Hoa Thường liếc mắt nhìn Lục Tần vẫn duy trì tư thế hành lễ như cũ, híp mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Giữ Gìn

Edit: Phương Tu dung

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Sau khi từ Vị Ương cung trở về, Hoa Thường cảm thấy thân thể càng lúc càng trì trệ, ngón tay nhẹ nhàng vỗ lên trán, nơi khóe mắt cũng lờ mờ lộ ra vài nếp nhăn.

Lan Chi đỡ Hoa Thường, ngăn lại nói: "Trước tiên nương nương nên tháo hộ giáp xuống đã, cẩn thận đừng để rạch vào mặt."

Thục Dược tiến lên nhẹ nhàng xoa bóp trán cho Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nếu nương nương khó chịu như vậy, không bằng tuyên Thái y đến khám đi."

Hoa Thường lắc đầu: "Vừa thình an về liền tuyên Thái y, trong lòng Hoàng hậu không chừng sẽ cho rằng bốn cung ngạo mạn khinh thường nàng ấy, nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện."

Thục Dược lo lắng nhìn Hoa Thường: "Thân thể của nương nương mới quan trọng, những hư danh kia có tác dụng gì đâu chứ?"

Hoa Thường cười khổ: "Hừ danh? Người sống nhờ mặt, cây sống nhờ vỏ, lời nghị luận của người đời đáng sợ vô cùng, người không biết sự khổ sở trong đó đâu. Làm người sao có thể thuận buồm xuôi gió, tùy tâm sở dục [1] như vậy."

[1] Tùy tâm sở dục (随心所欲): Cứ theo tâm nguyện, ý muốn của mình mà làm, không gặp khó khăn gì.

Thục Dược nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoa Thường, đột nhiên muốn khóc. Từ nhỏ nàng đã làm bạn bên cạnh tiểu thư, một ngày rồi một ngày, một năm rồi một năm. Đường như trong ấn tượng của nàng, tiểu thư chưa bao giờ làm bất kỳ chuyện gì vượt qua khuôn phép. Trước nay tiểu thư đều vô cùng an tĩnh, đoan văn thực nhân [2], ai ai cũng khen tiểu thư, nhưng người được nhiều lời tán dương ấy có thật sự hạnh phúc không?

[2] Đoan văn thực nhân (端文淑嫺): Ngay thẳng, lễ độ, văn nhã, hiền lành.

Hoa Thường cúi bó cung trang nặng nề, tháo trang sức xuống, chậm rãi nằm lên giường.

Xa xa nhìn lại, dường như nàng đã gầy đi vài phần, độ phập phồng dưới chân cũng nhỏ lại đôi chút.

Trong mắt Lan Chi toàn là vẻ lo lắng, nhỏ giọng nói: "Nương nương, quan trọng nhất vẫn là bảo trọng thân thể, những chuyện khác đều là hư ảo. Làm lại nương nương thì sao? Vu hãm nương nương thì thế nào? Địa vị nương nương vốn rất cao, hà tất gì phải so đo với các nàng ấy. Chờ nương nương bảo dưỡng thân thể thật tốt, sẽ là thời điểm các nàng ấy phải khóc thảm"

Hoa Thường nhếch khóe miệng: "Ba tháng nữa người mới sẽ tiến cung, nếu như đến lúc đó, những bão nhân trong cung còn chưa thu thập xong, vậy thì sao có thể suy xét đến người mới đây?"

Sau đó Hoa Thường nhiu nhuu mày nói: "Đầu bốn cung có chút đau, người xoa bóp cho ta một chút."

Lan Chi vội vàng tiến lên xoa bóp hai bên thái dương cho Hoa Thường. Bởi vì Hoa Thường bị bệnh đã lâu, vậy nên Lan Chi và Thục Dược đều có tay nghề xoa bóp rất tốt.

Hoa Thường nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay bốn cung đi thính an, vốn là muốn đánh phủ đầu Lục Tần và Lan Tiệp dư. Đáng tiếc, Lục Tần thật sự thông minh, thái độ vô cùng kính cẩn vắng lời, làm cho bốn cung không xuống tay được."

Lan Chi thấp giọng nói: "Thành Phi là người có thủ đoạn, Lục Tần lại là người dưới trướng nàng ta. So với Lan Tiệp dư không nơi nương tựa, thì đương nhiên Lục Tần có phần khôn ngoan hơn nhiều."

Ý cười nơi khóe miệng Hoa Thường vô cùng lạnh lẽo: "Thành Phi? Hiện giờ, nàng ta cũng không hề thích Lục Tần chút nào. Cứ chờ xem, muộn nhất là vào ngày mai, nhất định nàng ta sẽ đến gặp bốn cung."

Buổi trưa vừa qua, Thành Phi còn chưa đến, mà Hoàng đế đã vội vàng đến Thượng Dương cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường đứng ở cửa chính điện, chậm rãi phúc thân hạ bái.

Hoàng đế bước đến, nâng Hoa Thường dậy, lên tiếng trách móc: "Trẫm đã nói từ sớm, nàng đừng có ra cửa hành lễ như vậy."

Ý cười nơi khóe miệng Hoa Thường chân thành hơn nhiều, ôn nhu nói: "Thần thiếp biết Hoàng thượng lo lắng, chỉ là thần thiếp hy vọng rằng mỗi khi Hoàng thượng nhìn vào cửa cung, thì có thể thấy một nữ nhân đứng cạnh cửa chờ người."

Hoàng đế nắm chặt tay Hoa Thường, bước qua ngạch cửa cao cao, bóng dáng nắm tay của hai người được ánh Mặt trời giờ Ngọ (12h - 2h) chiếu xuống, có vẻ như quang mang vạn tượng [3], chói mắt đến mức khiến người khác rơi lệ.

[3] Quang mang vạn tượng (光芒萬丈): Ánh sáng tỏa ra bốn phía, xa đến vạn tượng.

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường ngồi bên mép giường, nhẹ giọng nói: "Nàng cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Hoa Thường lắc đầu: "Thần thiếp ngồi với Hoàng thượng."

Hoàng đế lộ ra nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa ôn nhu, vươn tay nhẹ nhàng sửa lại vài sợi tóc còn vương trên thái dương của Hoa Thường: "Trẫm thấy sắc mặt của nàng nhợt nhạt hơn ngày thường. Trời lạnh như vậy, nàng lại phải đi thật xa đến Vị Ương cung để thỉnh an, nếu như phát sốt, như vậy sẽ mệt lắm."

Hoa Thường hơi cúi đầu, thấp giọng đáp: "Thần thiếp nhớ kỹ, sau này sẽ không như vậy nữa."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào ngực, bàn tay rắn chắc to rộng vỗ về tấm lưng gầy ốm của Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nữ nhân hậu cung cả ngày đều nhàn rỗi đến nhàm chán, Đông gia trưởng Tây gia đoán [4], nàng đừng để trong lòng. Nàng lại hay giấu chuyện trong lòng, nếu khiến cho bản thân mình bức tức thì phải làm sao?"

[4] Đông gia trưởng Tây gia đoán (你這人真是內斂): Nhiều người buồn chán khi tụ họp với nhau thường thích tìm chủ đề để nói chuyện. Dùng câu này với ý chỉ tin đồn.

Hoa Thường gật gù đầu: "Thần thiếp đã biết, Hoàng thượng đừng lo lắng nữa. Chỉ là thần thiếp loáng thoáng nghe được lời bóng gió của Lục Tần, trong lòng buồn bức không thôi. Lời kia chẳng lẽ có thể nói bậy được hay sao? Hôm nay đi gặp nàng ấy, mới biết được Lục Tần cũng không có ác ý gì, chỉ là do thần thiếp đa tâm mà thôi. Đúng là thần thiếp đã bệnh đến mức đầu óc trì trệ, tỉnh tỉnh cũng không giống như trước nữa rồi. Chẳng qua cũng chỉ là chuyện linh tinh mà thần thiếp lại không có chứng mực như vậy, nhìn vào thật không hay." Hoa Thường cũng biết dùng chiêu này lui làm tiền lùi.

Hoàng đế nhún mày trách cứ: "Nàng nói bậy bạ gì đó, nàng hay suy nghĩ nhiều thì có gì sai đâu chứ? Bảo dưỡng thân thể cho tốt, những chuyện phiền lòng khác đừng nghe đừng nhìn, tất cả đã có trẫm rồi."

Hoa Thường nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hoàng đế, khẽ cười gật đầu, mi mắt có chút nặng, chậm rãi nhắm lại.Hoàng đế thấy Hoa Thường vô lực ngã vào lồng ngực mình, kinh ngạc một chút, sau đó mới gọi lớn: "Người đầu, mau lại đây! Truyền Thái y!"

Thượng Dương cung của Hoa Thường hàng ngày đều có Thái y túc trực, không phải vì Hoa Thường, mà là vì vị Tử Hoàng tử bị bệnh tim kia. Cho nên không đến một khắc (mười lăm phút), một lão Thái y mặt đầy râu đã chạy đến.

Quả thật, Lão Thái y khỏe không ra nước mắt, ông không chỉ am hiểu nhi khoa, nội khoa, mà còn rất tinh thông phụ khoa, cho nên chỉ một mình ông mà đến hai, ba người cùng dùng, nguy hiểm cũng cao hơn hai, ba lần.

"Độ ẩm trên trán của nương nương không cao, nhưng mạch tượng lại không rõ ràng, có trạng thái sốt nhẹ, có lẽ đã bị trúng gió. Hơn nữa nương nương lại mang tâm trạng nặng nề, mới dẫn đến tình trạng bây giờ." Lão Thái y bắt mạch, trên đỉnh đầu là ánh mắt lạnh như băng của Hoàng đế, nom nớp lo sợ bầm báo.

Hoàng đế nghe vậy nhún mày hỏi: "Cuối cùng thân thể của Hiền phi thể nào? Chỉ là một bệnh phong hàn nho nhỏ, vậy mà đã kéo dài ba bốn tháng."

Lão Thái y cười khổ nói: "Bệnh phong hàn vốn không nghiêm trọng, chỉ là thân thể Hiền phi nương nương vốn yếu ớt, thêm vào đó trong thời gian tuyển tú lại làm việc cực nhọc quá độ, nên bệnh tình lúc này mới ào ạt kéo đến. Bây giờ nương nương lại bị trúng gió, cộng thêm tức giận, trong lòng có lửa, không có lợi đối với việc bảo dưỡng."

Đôi mày Hoàng đế vẫn nhàu chặt, nghiêm túc nói: "Trẫm mặc kệ trước kia ra sao, thân thể Hiền phi nhất định phải được bảo dưỡng tốt, cho dù ăn gì uống gì, trẫm muốn cái gì thì phải có cái đó!"

Lão Thái y bị Hoàng đế nói đến chấn kinh, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp: "Vâng, thần sẽ làm hết sức."

Hoàng đế do dự trong chốc lát, sau đó mới mở miệng hỏi: "Trẫm thấy Hiền phi còn có chút ho khan, có phải là dấu hiệu của bệnh ho lao trước kia không?"

Lão Thái y cá kinh, sau khi bình thường trở lại mới vội vàng trả lời: "Không đến mức như vậy, tuy thân thể Hiền phi nương nương có chút hư nhược, những vẫn ở trong phạm vi có thể khống chế được, chỉ cần cố gắng bảo dưỡng thì nhất định có thể hồi phục. Còn ho lao là bệnh không thể trị được, ngoại trừ Hoàng thượng thân mang long khí, được trời cao phù hộ, có thể may mắn thoát khỏi, còn những người khác sao có thể có được vận khí như vậy."

Hoàng đế chậm rãi gật gù đầu, lên tiếng nói: "Vậy trẫm đi trước. Người nhớ rõ, mỗi ngày đều phải báo tình hình bệnh tình của Hiền phi cho trẫm. Trẫm nói trước cho người biết, đừng nghĩ có thể gỡ qua mặt được trẫm. Hôm nay trẫm nói những lời này là để người phải đảm bảo Hiền phi nhất định sẽ tốt lên. Nếu có gì không tốt, người cũng không cần tới thỉnh tội, trực tiếp đi tự sát là được rồi."

Trên mặt lão Thái y toàn là mồ hôi lạnh, thân thể run lên, cúi đầu thật sâu xuống phía trước: "Thần xin tuân mệnh."

Chờ Hoàng đế đi rồi, lão Thái y mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lấy tay áo thấm hết mồ hôi lạnh trên trán, nói thầm trong lòng: "Vị Kỳ Hiền phi nương nương này quả nhiên không phải là người bình thường, năm đó Hoàng hậu sinh vào giờ Tý (0h - 2h), Hoàng thượng cũng không coi trọng như vậy, quả thật là đồng nhân bất đồng mệnh [5]."

[5] Đồng nhân bất đồng mệnh (同人不同命): Cùng là người nhưng mệnh cách mỗi người mỗi khác.

Ngày hôm sau.

Hoa Thường đã hạ sốt, phương thuốc cũng đã được sửa đi sửa lại. Hoa Thường uống thuốc với những hương vị đáng ghét khác nhau, dần dần cũng đã thành thói quen.

Lan Chi từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, trên mặt mang theo nét vui mừng, hành lễ rồi mở miệng nói: "Nương nương, người đoán xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Nhìn bộ dáng không có quy củ này của người, có khác gì những nữ nhân đánh đá đầu kia chứ?"

Lan Chi không để bụng, đến bên người Hoa Thường, cười nói: "Nô tỳ như vậy còn không phải vì vui về thay nương nương hay sao?"

Trong lòng Hoa Thường hiểu rõ, hôm qua Hoàng đế thấy nàng tiêu tụy như vậy, hôm nay chắc chắn sẽ trút giận cho nàng, lên cười nói: "Đừng nói lung tung nữa, Hoàng thượng đã hạ ý chỉ gì?"

Lan Chi mang theo khuôn mặt tươi cười nịnh nọt: "Nương nương liệu sự như thần. Hôm nay Hoàng thượng đã hạ chỉ, nói rằng trung cung làm mất trăm phương, là sơ suất của Hoàng hậu, e rằng đã ảnh hưởng đến khí vận, nên đã hạ chỉ mời ba mươi sáu vị tăng nhân từ chùa Hộ Quốc đến cầu nguyện."

Hoa Thường khiếp sợ mở to hai mắt, cất tiếng hỏi: "Hoàng hậu? Tăng nhân?"

Lan Chi bí hiểm nhếch khóe miệng lên, nhẹ giọng nói: "Nô tỳ nghe nói như vậy cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Hoàng thượng lại xuống tay từ chỗ Hoàng hậu nương nương, mệnh mẽ đánh thẳng vào thể diện của Hoàng hậu."

Hoa Thường cảm lấy khăn che miệng lại, lầm bầm nói: "Coi như Hoàng thượng cũng đối đãi tốt với ta. Lục Tần có ý thêm dầu vào lửa, mà tâm tình Hoàng hậu cũng không yên. Hoàng thượng không có hơi sức quản những việc nhỏ nhặt đó, trực tiếp mang chuyện làm mất trăm phương ra để tính, đánh vào thể diện của Hoàng hậu, nói thẳng ra là sơ suất của Hoàng hậu, nên sẽ không làm ảnh hưởng đến sự hòa thuận của lục cung..."

Ở trong mắt Hoàng đế, phi tần đầu vô mồm với nhau, có chút tranh chấp ngoài miệng cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu chọc đến đầu quả tim của hắn, khiến cho người quan trọng trong lòng hắn tức giận đến nỗi bệnh, như vậy lại biến thành đại sự.

Chỉ là Hoàng đế sẽ không có thời gian so đo với một người mang phân vị Tần hay Tiệp dư nho nhỏ, mà sẽ trực tiếp trách cứ Hoàng hậu, ám chỉ Hoàng hậu thất trách, làm cho Hoàng hậu mất hết thể diện, cũng nhân tiện làm cho lục cung khiếp sợ.

Chỉ sợ hiện tại cho dù là Lục Tần hay Lan Tiệp dư, thì cũng đều sẽ cảm thấy bất an. Đến Hoàng hậu mà Hoàng đế còn không có kỵ, huống chi là các nàng? Không trực tiếp hạ chỉ khiển trách các nàng, chỉ là bởi vì các nàng không đủ sức nặng mà thôi.

Hoa Thường chậm rãi lộ ra nét tươi cười, ôn nhu mà mỹ lệ.

Chuyện này có lẽ sẽ khiến lục cung càng thêm ghen ghét nàng vì nàng được Hoàng thượng sủng ái, xét về lâu dài thì dường như điều này có chút bất lợi. Chỉ là, làm một nữ nhân, trọng phu của nàng lại nguyện ý trân trọng nàng như vậy, chẳng lẽ không đáng để nàng vui vẻ hay sao?

Hoa Thường khẽ ho khan vài tiếng, khí sắc trên mặt lại rạng rỡ hơn nhiều.

"Lan Chi, hiện giờ Vị Ương cung có động tĩnh gì không?" Tinh thần Hoa Thường cũng nhẹ nhàng hơn, dường như thân thể cũng khỏe hơn, cười nói.

Lan Chi nhỏ giọng trả lời: "Cụ thể thì nô tỳ không biết, nhưng Hoàng hậu đã tự mình đến Kiến Chương cung thỉnh tội. Sau khi hồi cung liền hạ ý chỉ cấm túc Lục Tần ba tháng, cấm túc Lan Tiệp dư một tháng, Thành Phi cũng phải chịu vài câu trách cứ. Nhưng có lời đồn đãi rằng, Hoàng hậu đã dâng lời thỉnh chỉ giáng vị Lục Tần đến trên bàn Hoàng thượng rồi."

Hoa Thường nhướng mày, thấp giọng nói: "Cuối cùng Lục Tần cũng phải trả giá lớn vì việc làm của nàng ta."

Một tiểu cung nữ từ ngoài cửa đi đến, cúi đầu nhún người hành lễ: "Khởi bẩm nương nương, Thành Phi nương nương cầu kiến."

Hoa Thường cong cong khoé môi, quả nhiên là đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thành Phi

Edit: Mai Thái phi

Beta: Tiên Thái Phi.

"Tỷ tỷ tùy tiện đến chơi, muội muội sẽ không để ý chứ?" Thành Phi yếu điệu tiêu sái tiến vào, tươi cười sáng khoái, thanh âm thanh thúy.

Hoa Thường vẫn nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, cũng không bước xuống đất, tươi cười ôn hòa: "Sao tỷ lại nói như vậy, tỷ chịu đến thăm là muội đã rất vui vẻ rồi. Thật ra mong tỷ đừng để ý, muội mang bệnh trong người, thân thể vô lực nên không năng người dậy nổi, đành phải ở trên giường nói chuyện với tỷ."

Thành Phi ngồi ở mép giường, kéo tay Hoa Thường, cười nói: "Muội muội khách khí rồi, sao lại nói chuyện khách sáo như vậy, tỷ nào có để ý đến những thứ này."

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt.

Thành Phi quay đầu nói với hai cung nữ phía sau mình: "Các người lui xuống đi, bốn cung có vài chuyện riêng tư cần nói với Hiền phi."

Hoa Thường cũng cho các tiểu cung nữ trong cung mình lui xuống, chỉ để lại Thục Dược ở trong điện hầu hạ.

Thành Phi chậm rãi thu liễm ý cười, sắc đỏ trên môi khiến cho gương mặt Thành Phi càng thêm điểm lệ, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng chậm rãi: "Muội bị bệnh gần bốn tháng thì phải."

Sắc mặt tái nhợt của Hoa Thường đối lập với sự rạng rỡ của Thành Phi, nàng thấp giọng trả lời: "Thế mà đã ba tháng rồi rồi!"

Thành Phi khẽ mở môi đó: "Khi Hoàng thượng còn là một Vương gia, ở vương phủ đã từng vô cùng sung ái một vị thứ phi. Khi đó ngay cả trác phi Hà Tiểu Nhi cũng phải lui vào một góc, bị vị thứ phi kia áp chế đến không thở nổi, vinh sùng khiến cho người người phải nghiêng mắt mà nhìn."

Hoa Thường im lặng lắng nghe.

Ánh mắt Thành Phi bình tĩnh, tiếp tục nói: "Sau đó vị thứ phi kia bị bệnh, cũng chỉ là một trận phong hàn đơn giản, lại đây đưa kéo dài hơn hai tháng. Nữ nhân bị bệnh thì không thể phụng dưỡng Vương gia. Tuy lúc đầu Vương gia còn đi thăm nàng ta, nhưng qua một thời gian dài thì Vương gia cũng dần dần phai nhạt. Chẳng qua chỉ có ba tháng, sau khi vị thứ phi kia hết bệnh, ân sủng của Vương gia đã sớm không còn nữa. Cuối cùng vị thứ phi kia cũng chỉ có thể buồn bực mà chết."

Thành Phi chậm rãi quay lại, trên đầu nàng, phượng hoàng bằng vàng rồng với những sợi ngọc làm từ đá mã não nhẹ nhàng dong đưa, giống như một dòng nước đẹp để đang lăn tăn gọn sóng.

"Khi đó ta liền biết, cái gọi là ân sủng chỉ là nhất thời, trí nhớ của nam nhân từ xưa đến nay luôn không tốt, hai, ba tháng cũng đủ để nam nhân lãng quên một nữ nhân. Cho dù là Thục phi hơn mười mấy năm thánh sủng đầy mình cũng không ngoại lệ. Người thấy đó, khi Thục phi mang thai thì Hoàng thượng đang ở đâu?"

Hoa Thường rũ rũi mắt xuống, khẽ nói: "Ở trong cung của ta."

Thành Phi nở nụ cười nhưng lại không hề vui vẻ, trang dung điểm lệ cũng không thể khiến cho nàng trở nên xinh đẹp, thế nhưng lại thể hiện được tính cách và khí thế của nàng: "Người nói đúng."

"Cho nên ta mới ghen tị với người." Thành Phi tựa cười nhưng không phải cười, tựa khóc nhưng không phải khóc: "Ta chưa bao giờ được Hoàng thượng sủng ái, ta cũng từng vô số lần tự nói với chính mình rằng không cần tự chuốc lấy khổ. Ta biến bản thân mình trở thành một con nhím, vô như mình rất kiên cường."

Hoa Thường bình tĩnh nhìn Thành Phi, mở miệng nói: "Đố kị ta cái gì, đố kị ta vừa vào cung đã được phong Phi sao? Đố kị thân thể ta gầy yếu? Đố kị ta ba năm không con ư?"

Thành Phi cười, nhìn Hoa Thường, lẩm bẩm nói: "Ghen tị người có vị trí khác biệt trong lòng Hoàng thượng, ghen tị người bị bệnh hơn ba tháng nhưng Hoàng thượng lại không quên không rời, mỗi ngày đến thăm, mỗi ngày lo lắng."

Nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì.

Thành Phi chậm rãi xoa lệ nơi khóe mắt, sau đó lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng và rạng ngời, thanh âm thanh thúy: "Xem ta này, nói một hồi lại đi quá xa rồi, muội vốn đang bệnh, ta còn tới làm phiền muội, muội đừng để trong lòng."

Hoa Thường cũng mỉm cười, thấp giọng nói: "Tỷ lo lắng nhiều rồi, ngay cả trăm phượng tỷ cũng dám trộm, những cái khác có chẳng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi."

Thành Phi nâng mắt nhìn Hoa Thường một chút, sau đó cười nói: "Hôm nay tỷ tới, chính là sự muộn phiền lắm tỷ. Trăm phượng kia quả thật là do tỷ làm, nhưng người chỉ trích muội lại là Lục Tần, nàng ta tâm cơ hiểm ác. Tỷ tỷ tuyệt đối không có suy nghĩ này."

Hoa Thường cười khẽ: "Lục Tần là người trong cung của tỷ, Lục Tần lên tiếng không phải tương đương với tỷ lên tiếng sao? Tỷ tỷ mượn tay Thế tử khiến cho việc trăm phượng liên lụy đến Thượng Dương cung, lại mượn miệng của Lục Tần dẫn dắt mọi người hoài nghi muội. Tỷ tỷ tâm tư tinh tế, người bình thường không thể nào sánh bằng."

Thành Phi không hề tức giận, nhìn Hoa Thường nói: "Muội muội người chỉ là đang nói cho há giận mà thôi. Người cũng không biết, Lục Tần không phải là người của ta, cũng không có khả năng nghe lời ta, hãm hại người thì tỷ tỷ ta được cái gì?"

Hoa Thường cũng không yếu thế: "Lục Tần sống là người của Ngọc Hoa cung, chết là quý của Ngọc Hoa cung. Tỷ muốn phải sạch quan hệ, chỉ sợ là cả đời này cũng không làm được đâu."

Thành Phi gương cười, khoe miệng lại có chút chua xót: "Khi không có hài tử thì cảm thấy khổ, bây giờ có Nhị Hoàng tử rồi, cũng vẫn khổ. Tâm muội sáng như gương, không phải là không biết, tỷ tỷ nào dám sai sử Lục Tần? Tỷ chỉ hận cả đời không muốn thấy nàng ta, cả đời nàng ta cũng đứng tới gặp tỷ."

"Việc trăm phượng đúng là do bốn cung làm, mượn tay Thế tử cũng không phải vì muốn hãm hại muội, chỉ là muốn cho muội biết, tỷ mới là người mà muội nên kết giao liên minh. Mà Lục Tần ở cùng một cung điện với tỷ, quan hệ trước kia cực kì gần gũi thân thiết. Chuyện của tỷ, nàng ta chỉ cần đứng mắt nhìn thì cũng có thể biết được bảy tám phần. Chẳng qua ta tỷ và sự sủng ái của muội, hợp tác tất nhiên sẽ cùng có lợi, phản ra ắt có hại."

Hoa Thường cười khẽ, sau đó thấp giọng nói: "Lời này của tỷ tỷ sai rồi, không có đồng minh nào thành giao do tính kể cả. Nếu tỷ có điều muốn nói, sao không nói trực tiếp với muội, mà phải dùng biện pháp như vậy. Tỷ đặt muội vào nơi nguy hiểm, chứng tỏ tỷ không thành tâm, sao muội có thể tin nhiệm tỷ."

Thành Phi nhếch khóe miệng nói: "Tỷ biết người và Hà Thục phi có quan hệ thân thiết. Thế nhưng Thục phi có thể mang đến cho người cái gì? Nàng là sủng phi, người cũng là sủng phi, bây giờ khoảng cách còn nhỏ, coi như không có chuyện gì lớn xảy ra. Nhưng tương lai, người thịnh sủng dâng cao, mà Thục phi tuổi già sắc kém, quan hệ giữa các người sẽ còn gần gũi nữa sao?"

Thành Phi thấy Hoa Thường không nói gì, tiếp tục nói: "Người trong cung đều nói ta hành sự độc ác, nhưng Hà Thục phi không phải cũng như vậy hay sao? So với ta thì Hà Thục phi càng thêm cố chấp, phàm là chuyện liên quan đến Hoàng thượng, nàng ta ngoan độc cũng không kém gì ta, muội không tính cho tương lai sao?"

Hoa Thường cười cười, khẽ nói: "Tỷ tỷ nói quả thật có lý, nhưng dù cho Thục phi tỷ tỷ và ta có mâu thuẫn, thì đó cũng là chuyện tương lai. Bây giờ mâu thuẫn giữa Thành Phi tỷ tỷ và ta đã ở ngay trước mặt, tỷ không tính cho tương lai sao?"

Thành Phi bĩu môi: "Muội muội nhanh mồm dẻo miệng, tỷ tỷ không bì kịp. Nhưng tỷ biết trong lòng muội hiểu rõ. Muội kết liên minh với Hà Thục phi cũng không hẳn là tốt, rồi sẽ có một ngày các người làm vào cục diện cùng nhau tranh sủng. Mà muội kết giao với ta đương nhiên sẽ không giống như vậy, tỷ tỷ không cầu Hoàng thượng sủng ái. Năng lực của tỷ và sự sủng ái của muội, hợp tác tất nhiên sẽ cùng có lợi, phản ra ắt có hại."

Hoa Thường lắc đầu, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ nói nghe vô cùng êm tai, nhưng rốt cuộc tỷ muốn cái gì đây? Tỷ không cầu sủng ái, vậy thì cầu cái gì? Tỷ tỷ xuất thân tướng môn, lại ở vị trí cao, những thứ muội có thể cho tỷ, vốn dĩ tỷ đều có, hà tất phải như vậy?"

Thành Phi đưa tay kéo tay Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Muội không cảm giác được sao, tỷ mạo hiểm lớn như vậy, sai người trộm trăm phượng, không phải chỉ vì muốn chứng minh thực lực của mình giống như muội, mà còn là vì Hoàng hậu."

Hoa Thường bất động như núi: "Hoàng Hậu nương nương là chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ. Chúng ta chẳng qua chỉ là một phi tần, hành vi phạm thượng, đại nghịch bất đạo, đó chính là không tuân theo phụ đức [1]."

[1] Phụ đức (婦德): Đức hạnh của người phụ nữ.

Thành Phi thấp giọng nói: "Tỷ nào có muốn làm ra chuyện như vậy. Hoàng hậu nương nương nói lục soát các cung thì liền lục soát, có từng xem ta là quý nữ tỷ muội mà đối đãi không? Chắc muội cũng không biết Tô Cơ ra đi như thế nào chứ?"

Hoa Thường chấn động trong lòng, quả nhiên Thành Phi không giống như người thường, chuyện như vậy cũng bị nàng ta phát hiện ra.

Trong lòng lục, nếu luận tâm tư kín đáo, thủ đoạn ngoan độc, không ai qua được Thành Phi. Nhiều năm ở vị trí cao, uy quyền thần trọng, Thục phi không thể nào sánh bằng.

Hoa Thường rũ rũi mắt xuống, lên tiếng nói: "Tỷ tỷ nói thiên hoa loạn trụ [2], muội gần như bị mê hoặc. Nhưng tốt xấu gì thì muội cũng không ngốc, việc trăm phương giữa tỷ muội ta còn chưa kết thúc. Nếu tỷ thật sự có thành ý, vậy thì hãy xử trí Lục Tần, bằng không, lời của tỷ, e rằng một câu muội cũng không tin."

[2] Thiên hoa loạn trụ (天花乱坠): theo truyền thuyết Trung Quốc, lúc Lương Vũ Đế nghe Văn Quang pháp sư giảng kinh, cảm động trời cao, thiên hoa (hoa trời) đồn dập rơi xuống. Sau này dùng để hình dung người nói chuyện khéo léo êm tai nhưng không có căn cứ, nói chuyện không đầu.

Sắc mặt Thành Phi cứng ngắc một hồi, nhẹ giọng nói: "Muội đây là đang làm khó cho tỷ. Hy vọng duy nhất cả đôi này của tỷ chính là Nhị Hoàng tử. Người trong thiên hạ đều biết Nhị Hoàng tử là hải tử của bốn cung, nhưng trong lòng hải tử kia biết, Lục Tần mới là thân mẫu của nó. Mặc dù cảm tình không sâu, nhưng huyết mạch tương liên, Lục Tần, tỷ không động được, cũng không dám động."

Hoa Thường nhàn nhạt nói: "Đầu tiên là tỷ hãm hại ta, Lục Tần theo đó mà xuất kích, chỉ có mình muội bị thiệt thòi. Bây giờ tỷ dựa vào khéo mồm khéo miệng liền chiếm hết tiện nghi, ở đâu lại có chuyện tốt như vậy? Muội không cần gì nhiều, chỉ muốn xem diễn xuất của tỷ thôi."

Thành Phi mỉm môi, thờ dãi: "Muội muội đây là đang đưa tỷ tỷ vào huyễn nhai [3]."

[3] Huyền nhai (悬崖): vách đá dựng đứng, vực đá.

Hoa Thường ôn nhu nói: "Tỷ tỷ, nếu cái gì cũng không phải trả giá, sao có thể xem là thành ý được?"

Thành Phi hí mắt: "Nhưng cái giá như vậy là quá lớn, Nhị Hoàng tử là điều duy nhất mà tỷ không thể mất đi. Tỷ không giống muội, Từ Hoàng tử vừa sinh ra đã ở dưới gối của muội, sao muội có thể hiểu được nỗi khổ của tỷ."

Hoa Thường khẽ cười: "Lấy thù đoạn của tỷ, nhất định có thể làm thiên y vô phòng [4], sẽ không khiến cho Nhị Hoàng tử mang khúc mắc trong lòng."

[4] Thiên y vô phòng (天衣无缝): y phục của thần tiên không có đường khâu; dùng để hình dung sự việc hoàn mỹ, kế hoạch chu toàn cẩn mật, làm việc không lưu lại dấu tích.

Thành Phi khẽ cắn môi màu đỏ thắm: "Muội muội thật là xem trọng tỷ tỷ. Được, tỷ đáp ứng, muội cũng phải nhớ kỹ những gì mình đã nói."

Hoa Thường khẽ gật đầu, sóng mắt lưu chuyển: "Muội muội tại đây chúc cho tỷ tỷ kỳ khai đắc thắng [5] trước."

[5] Kỳ khai đắc thắng: câu này được trích từ câu "Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công" (旗开得勝馬到成功): Cờ phất làm hiệu thì chiến thắng, ngựa quay về báo tin thành công.

Sau khi tiễn Thành Phi đi, Hoa Thường cũng không cảm thấy mệt mỏi, giao phong với Thành Phi ngược lại khiến cho tinh thần nàng tốt hơn một chút, Thục Dực bụng canh sâm tiền lên: "Nương nương dùng chút canh sâm, nói chuyện đã hao tổn tinh lực rồi."

Hoa Thường nhận lấy chén sứ, một ngụm uống cạn.

Thục Dực thấy tinh thần Hoa Thường còn tốt, liền mở miệng nói: "Nương nương thật sự định liên hợp với Thành Phi sao?"

Hoa Thường cong cong khóe môi: "Không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Hiện tại nói còn quá sớm, bốn cung cũng không vội, trước tiên cứ chờ xem đã."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Người Mới

Mùa đông đi qua, tiết trời chuyển sang ấm áp, thân thể của Hoa Thường cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

"Đầu xuân, khí hậu rất tốt, thân thể thần thiếp có chút khôi sắc, Hoàng thượng không cần lo lắng nữa." Trên mặt Hoa Thường là nụ cười ôn nhu, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, vô cùng thân nhiên.

Bởi vì thân thể của Hoa Thường có chuyển biến tốt, ý cười trên mặt Hoàng đế cũng chân thật hơn rất nhiều, cất tiếng dặn dò: "Đây là chuyện vui, nhưng vẫn không thể sơ ý, thân thể nàng vốn yếu ớt, vẫn phải tịnh dưỡng cho thật tốt, thỉnh an gì đi cũng không cần đi. Nhiệt độ buổi sáng vẫn còn rất thấp, giờ thôi nàng lại bị đau đầu."

Hoa Thường hơi nhíu mày, ôn nhu nói: "Đã rất lâu thần thiếp không đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương và Thái hậu nương nương. Bây giờ thân thể thần thiếp đã khá hơn rất nhiều rồi, nếu lại không đi thì không hợp tình hợp lý."

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm biết nàng đặt nặng quy củ, vì dễ dàng an tâm, nên chỉ đi thỉnh an vào mừng một hoặc mười lần thôi, thời gian còn lại nàng vẫn phải tịnh dưỡng cho tốt."

Hoa Thường thấy Hoàng đế có thái độ kiên quyết, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Thật ra trong lòng Hoa Thường vẫn luôn mừng thầm. Không một ai thích ngày ngày trời còn chưa sáng đã phải rời giường lớn đi thật xa tới thỉnh an người khác. Cho nên có thể lười nhác tránh việc này tất nhiên là rất tốt. Hiện giờ Hoàng thượng thương tiếc nàng, cũng là một chuyện may mắn.

Hoàng đế vươn tay vén những sợi tóc bên má Hoa Thường, thấp giọng nói: "Qua mấy ngày nữa người mới sẽ tiến cung, có lẽ sẽ có chút rối ren, nàng cũng đừng để ý. Nếu các nàng hiểu chuyện đi đến thỉnh an, nàng gặp là được. Nếu như không đến, nàng cũng không cần phải tới Vĩ Ương cung để nhận lễ từ các nàng ấy."

Hoa Thường nhoen miệng cười: "Thần thiếp không phải bệnh đến mức đi không nổi, sao lại không thể tới Vĩ Ương cung để gặp các vị muội muội mới đến chứ?"

Hoàng đế cũng cười: "Các phi tần mới tiến cung còn sợ hãi và không hiểu chuyện, cứ ồn ào lớn tiếng. Thân thể nàng không tốt, lại không chịu được tức giận, đi gặp các nàng ấy cũng là một việc hao tâm tổn sức, nàng vẫn nên tịnh dưỡng đi."

Hoa Thường biết Hoàng đế không muốn nàng phí tổn tâm trí, nên vô cùng ảm lòng, mỉm cười đáp ứng.

Hoàng đế thấy Hoa Thường ngoan ngoãn, vô cùng hài lòng, tiếp tục nói: "Bởi vì Lục Tần nổi nằng lổ mắng, nên khi Hoàng hậu thỉnh chi giáng vị, trẫm đã đồng ý, sau này sẽ là Lục Tiếp dư. Hiện giờ Lục Tiếp dư và Lan Tiếp dư đều bị cấm túc, các nàng cũng không đến nhận lễ của người mới. Lần này nhóm người mới tiến cung cũng không có phi tần đại vị cao làm chủ một cung, nên nàng không cần lo lắng."

Hoa Thường nghe xong gật đầu, sau đó khẽ nói: "Lục Tần, à không, Lục Tiếp dư muội muội cũng chỉ là nhất thời nổi lờ thôi, giáng vị thì không khỏi có chút không cam lòng. Lục muội muội là người cũ bên cạnh Hoàng thượng, từ trước đến nay luôn xem trọng thể diện hơn người khác. Hoàng thượng trách mắng nàng ấy nặng nề quá mức thì cũng không hay."

Hoàng đế lắc đầu: "Nàng đúng là thiện tâm, không ghi hận nàng ấy, điều này thật tốt. Giáng vị thật sự có chút nặng, trẫm cũng không phải là người cay nghiệt bạc tình. Nhưng là do nàng ấy gây sự từ việc không đầu, ngay cả Hoàng hậu cũng có ý này. Trẫm không muốn trách cứ Hoàng hậu thêm nữa, làm vậy là không tôn trọng nàng ấy, nên cũng chỉ có thể để cho Lục Tiếp dư tự mình gánh chịu. Nàng cũng không cần ấy này, từ khi Lục Tiếp dư mất đi hải tử thì có chút si ngốc, tác phong hành sự rất khác so với trước đây. Trẫm cũng cảm thấy hơi vô lý, tiêu trừ đại giới [1], đánh động một chút thôi."

[1]Tiêu trừ đại giới (小懲大诫): Trừng trị nhỏ để răn đe lớn.

Thấy Hoàng thượng nói đến mức như vậy, Hoa Thường cũng không còn gì để nói nữa, chỉ cười cười: "Thần thiếp biết chủ yếu là Hoàng thượng muốn thần thiếp hết giận, Hoàng thượng đối với thần thiếp thật tốt, thần thiếp sẽ luôn ghi nhớ trong lòng."

Khuôn mặt Hoàng đế lộ ra tươi cười, dùng bàn tay lớn với những khớp xương rõ ràng vuốt ve gương mặt Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Dưỡng thân thể cho tốt, xem nàng gây thành bộ dáng gì rồi. Khi nàng mới tiến cung, muội mà đầy đặn bao nhiêu, mà hiện giờ chỉ còn bộ xương."

Hoa Thường cúi đầu cười khẽ, gần gũi nói: "Sao mà thành bộ xương nghiêm trọng như vậy chứ? Khi thần thiếp tiến cung vẫn còn nhỏ, bây giờ đã trưởng thành, mọi thứ đều thay đổi rất nhiều, thân thể cũng cao hơn, tất nhiên sẽ gầy rồi. Chờ đến khi thân thể không cao thêm nữa, tự nhiên thật sẽ trở lại thôi."

Hoàng đế thân mật nheo nheo khuôn mặt Hoa Thường, ôn nhu nói: "Mập lên chút đi."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, ánh mắt ôn nhu như nước, nhẹ nhàng gật đầu, tư thái phong lưu.

Vĩ Ương cung, sáng sớm.

Hoàng hậu mặc cát phục bằng lụa đỏ có thêu ngũ phương màu vàng, trên đầu cài bộ điều hương hoàng tung cánh với sáu mặt ngọc thất bảo [2] trân quý, khóe mắt đánh phấn màu hồng vàng, cả người ngồi ngay ngắn ở trên ghế phương chủ vị, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

"Liên tục trong những ngày vừa qua, sáu vị muội muội đã lần lượt vào cung. Hôm nay tất cả tề tụ lại nơi đây cũng là dịp hiếm có." Hoàng hậu nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói dường như có một loại tiết tấu độc đáo, khiến người khác không nhận được mà chăm chú lắng nghe.

Khuôn mặt Thẩm Thực phi không một chút biểu tình, mở miệng nói: "Thứ cho mạt thần thiếp vụng về, không thấy được chỗ nào là tất cả tề tụ. Lời này của Hoàng hậu nương nương nếu như bị Hoa muội muội, Lục muội muội và Lan muội muội nghe được, chỉ sợ các nàng sẽ thương tâm mất."

Nét cười trên mặt Hoàng hậu không hề biến mất, lên tiếng nói: "Thực phi muội muội quả thật là yêu mến mọi người, là bốn cung nói chuyện không tính tế rồi."

Phía dưới là một loại phi tần ngồi theo thứ tự, đứng đầu các phi tần mới vào cung đương nhiên là Khánh Quý tần Ngô thị và Nghiêm Tần Nghiêm thị. Ngô thị là người nhà mẹ đẻ Thái hậu, tất nhiên Khánh Quý tần rất có uy thế, cho dù là phi tần mới vừa vào cung nhưng cũng dám ngắt lời: "Nói đến việc này, thật sự là tần thiếp chưa từng gặp qua những vị tỷ tỷ đó. Tần thiếp mới vừa vào cung, nên cũng chưa hiểu chuyện, cà gan hỏi một chút, rốt cuộc là vì sao?"

Hoàng hậu không có cảm tình đối với vị Khánh Quý tần này, nhưng vì mang danh hiền huệ nên không thể nổi giận, ung dung cười nói: "Hắn là các người đều nhận thức được các tỷ muội đang ngồi đây. Còn có mấy vị Đáp ứng, Canh y chưa gặp, họ không có tư cách tham dự. Còn lại chỉ có ba vị, các người chưa từng gặp qua."

Dương Quý nhân mới tiến cung là người xinh đẹp hoạt bát, đánh bạo hỏi: "Rốt cuộc là ba vị tỷ tỷ nào thừa Hoàng hậu?"

Hoàng hậu mỉm cười: "Vị đầu tiên là Kỳ Hiền phi, là chủ của Thượng Dương cung, thân thể nàng không tốt, đã bị bệnh lâu rồi. Hoàng thượng và Thái hậu cũng đã ân chuẩn cho nàng dưỡng bệnh thật tốt, cho nên các người chưa gặp nàng."

Vương Mỹ nhân, Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện đều vào cùng nghiễm tức lắng nghe. Vương Mỹ nhân thấp giọng hỏi: "Kỳ Hiền phi nương nương là một trong tứ Phi, lại là chủ một cung, chúng tần thiếp chưa từng bài kiến, vậy chúng tần thiếp có nên đến Thượng Dương cung để thỉnh an không?"

Hoàng hậu cười nói: "Tình tình của Hiền phi là tốt nhất, các người cũng không cần cẩn thận như vậy. Hiện giờ nàng đang bị bệnh, các người cũng đừng chạy đến đó quấy rầy nàng. Chờ Hiền phi bình phục, sẽ có lúc các người được gặp mặt để hành lễ."

Đám người Vương Mỹ nhân thấp giọng đáp vâng.

Hoàng hậu nói tiếp: "Còn có hai vị nữa mà các người chưa gặp, đó là Lan Tiệp dư và Lục Tiệp dư. Hai nàng ấy phạm chút sai lầm, bị Hoàng thượng cấm túc. Lan Tiệp dư chính là thân mẫu của Đại Công chúa, cấm túc không lâu thì sẽ được giải thôi. Nhưng còn Lục Tiệp dư thì bị cấm túc khá lâu, trong thời gian ngắn các người sẽ không có dịp để gặp nàng"

Các phi tần mới vào cung vừa nghe hai vị phi tần đều bị cấm túc, có chút hoảng sợ, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất an.

Hoàng hậu thấy thế, cười cười trấn an: "Các người cũng không cần lo lắng, Hoàng thượng và bốn cung đều là người hiểu lý lẽ, chỉ cần các người tận tâm phụng dưỡng Hoàng thượng, hiếu kính với Thái hậu, tỷ muội hòa thuận, tất nhiên sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu bất kính với bề trên, tranh giành tình cảm, vậy thì đừng trách bốn cung không lưu tình."

Sáu vị phi tần mới tiến cung đều đứng dậy hành lễ nói: "Tần thiếp cẩn tuân dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu tươi cười khoan dung: "Hôm nay các người cũng mệt rồi, bốn cung sẽ không nói những lời thừa thãi, sớm trở về nghỉ ngơi đi. Còn nữa, bốn cung đã sai người nhanh chóng chế tạo thê bài cho các phi tần mới, ba ngày sau mới có thể thị tẩm, các người cũng nên chuẩn bị cho tốt đi."

"Vâng, tần thiếp cáo lui."

Thành Phi ngồi trên kiệu hồi cung, ánh mắt hơi trầm xuống, nàng vẫn luôn chú ý đến Nghiêm thị. Vị nữ nhân này khi tuyển tú đã được Hoàng thượng yêu thích chỉ định nạp vào hậu cung, nhất định là không tầm thường.

Hôm nay gặp mặt, trên mặt các vị phi tần mới tiến cung ít nhiều đều có chút vui mừng. Duy chỉ có vị Nghiêm Tần này là buồn bực không vui, thêm một chút cô đơn, nhưng phần nhiều là sợ hãi, thật không bình thường.

"Niêm Phong, người nói một chút xem, sáu vị muội muội mới này, bộ dáng vị nào là lợi hại nhất?" Trịnh Phi thối thối lên hộ giáp, nhàn nhai hỏi.

Nhiêm Phong đi theo bên cạnh kiệu của Thành Phi, nghe Thành Phi hỏi chuyện, liền trả lời: "An tượng sáu nhất tất nhiên là Khánh Quý tần, đó là chất nữ của Thái hậu. Nếu Thái hậu thật sự có lòng giúp đỡ, không biết chừng sau này có thể đứng vào hàng làm chủ một cung."

Thành Phi hip mắt: "Khánh Quý tần? A, người quá xem trọng nàng ta rồi. Quý tần thật ra là một phân vị không thấp, chỉ là đối với vọng tộc ngoại thích mà nói, vẫn còn cách khá xa. Từ Quý tần đến cửu tần cũng là một trở ngại lớn, trong vòng ba năm vị quý nữ này không thể đứng đầu cửu tần. Những người còn lại thì người cảm thấy thế nào?"

Nhiêm Phong thấp giọng nói: "Nếu luận về mỹ mạo, thì Diêu Quý cơ đứng đầu. Hôm nay không thấy nàng ta nói chuyện, thoát nhìn là một người trầm tĩnh hướng nội. Dương Quý nhân tính tình hoạt bát, có vài phần ngây thơ, có lẽ Hoàng thượng sẽ sủng ái một chút. Vương Mỹ nhân lại chu đáo về mọi mặt, tâm tư tỉ mỉ, cho dù không được sủng ái, nhưng đoán chừng cũng có cuộc sống không tồi đâu."

Thành Phi cười cười: "Người đã quen Nghiêm Tần và Triệu Lương viện. Xuất thân của Nghiêm Tần không thấp chút nào nhưng phân vị lại bị ép thấp, ta đoán Hoàng thượng sẽ có tính toán khác. Gia thế Triệu Lương viện quá kém, ai cũng có thể khinh mạn vài phần, người không chú ý cũng là chuyện bình thường."

Nhiêm Phong cẩn thận ngừng đầu, khẽ hỏi: "Nương nương có tính toán gì không?"

Thành Phi cong cong khóe miệng: "Đến Thượng Dương cung."

Thượng Dương cung, nội điện.

"Tỷ tỷ lại không ngại cực khổ, hôm nay mới vừa gặp người mới xong thì đã đến cung của muội." Tay Hoa Thường cầm chén trà bằng sứ Thanh Hoa, khẽ cười nói.

Thành Phi ngồi ở ghế bên cạnh, khóe miệng luôn mang theo độ cong trào phúng, không làm cho người khác yêu thích nổi: "Muội không chào đón tỷ sao? Hiện giờ Lục Tiệp dư bị cấm túc, tỷ muốn xử trí nàng ta, thì cũng không còn biện pháp nào khác. Muội không nên tức giận, cứ từ từ đã."

Hoa Thường cũng không trông cậy vào Thành Phi có thể lập tức xử trí Lục Tiệp dư. Thành Phi là một con sói, đã tinh không thay đổi, nhưng lại hiểu được phải nhẫn nại và chờ đợi, một khi đã ra tay, tuyệt đối không lưu lại hậu họa.

"Hôm nay tỷ tỷ tới chỗ muội là vì chuyện gì? Chẳng lẽ cảm thấy các muội muội mới đến không hợp tâm ý sao?" Hoa Thường nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi.

Thành Phi cười cười nói: "Hôm nay mới thấy lần đầu, sao có thể biết được chứ. Nhưng muội muội phải cẩn thận, sáu vị mới đến, muốn gia thế có gia thế, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn tính tình có tính tình. Nếu muội vẫn luôn bệnh như vậy, cho dù Hoàng thượng có niệm cũ tình, thì cuối cùng cũng không bằng người mới tươi đẹp đâu."

Hoa Thường rừ mi mắt xuống, khẽ cười: "Nữ tử lấy tình tình làm đức, việc cùng người tranh sủng muội không làm được. Các nàng được sủng ái thì cứ để các nàng được sủng ái, các nàng được hoan nghênh thì cứ mặc các nàng được hoan nghênh. Hoàng thượng không phải là người ham mê nữ sắc, muội cũng không phải dựa vào sắc đẹp để giữ tâm của Hoàng thượng. Tỷ tỷ vẫn nên nhọc lòng cho chính mình thì hơn."

[2] Theo kinh Phật thì thất bảo gồm:

- Vàng (kim, hay hoàng kim): Theo luận Đại Trí Độ, vàng là do từ cát đá, đồng đỏ trong núi sinh ra. Vàng có bốn đặc điểm: màu sắc không biến đổi; thể chất không ô nhiễm; thay đổi được hình trạng (từ vòng sang xuyến, sang tượng cốt, chén đĩa, v.v...); làm cho người ta trở nên giàu sang.

- Bạc (ngân, hay bạch ngân): Theo luận Đại Trí Độ, bạc là do từ đá cháy sinh ra.

- Lưu ly (hay tỷ lưu ly): một loại đá ngọc màu xanh, ánh sáng trong suốt, là thần vật sinh từ thiên nhiên, không phải do người có thể tạo ra được. Tuy nhiên, cũng có thứ ngọc lưu ly do người luyện thành, nhưng đó chỉ là loại ngọc giả mà thôi.

- Pha lê (tức thủy tinh): Theo luận Đại Trí Độ, hai loại lưu ly và pha lê là do từ trong các hang núi sinh ra. Giá tuyệt đắt bằng, trải qua ngàn năm thì thành ngọc, gọi là pha lê (nghĩa là ngọc nước). Loại thủy tinh này nay thường dùng làm các vật gia dụng là do con người lấy cát chế biến thành, không phải là ngọc pha lê thiên nhiên nói trên.

- Xà cừ: vỏ của 1 loại ốc biển, mặt ngoài của vỏ có nhiều lần sâu như khắc, mặt trong thì trắng, sáng như ngọc; cho nên được xem là một loại đá ngọc.

- Xích châu (hay gọi là xích chân châu): là một loại ngọc màu đỏ, do một loài sâu đỏ sinh ra. Theo luận Đại Trí Độ, loại chân châu này cực kì quý báu, không phải là san hô.

- Mã não: là loại ngọc quý màu xanh biếc, rất sáng; khác với loại mã não thường thấy, là loại đá có vân đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 88: Lòng Người Thay Đổi

Thượng Dương cung.

Thục Dược nâng một cái khay màu đỏ thắm đi đến hành lễ, thấy Hoa Thường vẫn nằm trên giường, bèn nói: "Đầu xuân, vừa lúc tiết trời không nóng không lạnh, cảnh đầm chồi, cây liễu nảy mầm, đúng là một cảnh sắc vô cùng đẹp. Thân thể của nương nương cũng đã tốt lên rất nhiều, sao không ra cửa đi dạo một chút?"

Hoa Thường ngồi dậy, sửa lại sợi tóc: "Người nằm hoài sẽ lười, dù hết bệnh rồi cũng không muốn đi lại."

Thục Dược nâng khay tiến lên nói: "Nương nương nhìn xem, đây là gấm vóc Nội phủ mới dâng lên, đều là màu sắc nương nương yêu thích. Vải lụa đều tầm thường, nhưng nương nương đặt biệt phần phó sa lụa (loại lụa mỏng và mịn), nên Nội phủ dâng lên chính là lụa sợi mỏng mịn và trắng tinh ở phía Nam, thật sự rất đẹp."

Hoa Thường vươn tay sờ sờ, cười khê: "Đều là nguyên liệu đẹp, lưu lại mấy cuộn, đừng thù gì cả, ngày thường mặc rất tốt."

Thục Dược đặt khay xuống, nhẹ giọng nói: "Nương nương đơn giản quá mức rồi, nào có chuyện mặc y phục mà không thù gì? Quá đơn điệu. Dù cho mặc hằng ngày ở trong cung mình cũng có vẻ hạ thấp rồi."

Hoa Thường cười cười nói: "Đầu xuân, mùa hè cũng sẽ nhanh tới, bản cung không thích những xiêm y thô lòe loẹt. Cho dù có thù đẹp thì vẫn là thử thêm vào, y phục trên người như thế, mặc vào cũng không thoải mái, cứ đơn giản như vậy mới tốt."

Thục Dược bắt đầu đi thờ dài: "Nương nương luôn có lý. Chỉ cần nhìn xiêm y xuân hạ đơn giản của nương nương, người không biết còn tưởng là tiểu Đáp ứng, tiểu Canh y nào ở trong cung đó."

Hoa Thường bật cười, vươn ngón tay điểm điểm lên trán Thục Dược, lên tiếng trách mắng: "Nói bậy gì đó, Đáp ứng và Canh y có thể mặc nguyên liệu tốt như vậy sao?"

Thục Dược cũng cười nói: "Nói đến nguyên liệu, Hoàng thượng nghe nói nương nương muốn mấy cuộn sa lụa, hôm nay còn thường hai thất [1] Kinh Dung Sa đó."

[1] Thất (匹): Lượng từ dùng đếm số vải và lụa. Đời xưa tính dài bốn trượng là một "thất". Dùng như chữ "thất" 疋.

©Như: "nhất thất bố" —匹布 một xấp vải

Ánh mắt Hoa Thường sáng lên, cất tiếng nói: "Là loại lụa cực kì nhẹ, có nơi gọi là Kinh Dung, chính là Kinh Dung Sa ở Việt Châu ư?"

Thục Dược vui vẻ gật đầu: "Đúng là Kinh Dung Sa, gần giống lụa nhưng lại nhẹ và quý hơn nhiều. Nghe nói năm nay Việt Châu dâng lên tổng cộng năm thất, một mình nương nương được hai thất."

Hoa Thường cười lớn một chút, nhẹ giọng nói: "Hai thất Kinh Dung Sa này dùng một thất, còn một thất thì giữ lại. Phần phó người của Nội phủ làm một bộ xiêm y đưa tới cho bản cung."

Thục Dược hành lễ tuấn mệnh.

Thân thể của Hoa Thường dần dần chuyển biến tốt đẹp. Chuyển đầu tiên nâng quan tâm không phải là các phi tần mới tiến cung, cũng không phải việc tranh đoạt sự sủng ái của Hoàng thượng, mà là Tử Hoàng tử chưa gặp đã nhiều ngày.

Bà vú cần thận ôm Tử Hoàng tử đi vào trong điện, phúc thân quý lady: "Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường mặc một chiếc váy màu ngọc bích thêu những nhành hoa xếp chồng lên nhau, giản dị lại tươi đẹp. Tóc búi đơn giản, trên đầu chỉ cài một cây trâm hoa nhài nhỏ màu dương chi (màu mờ đỏ), ôn nhu nói: "Miễn lễ. Bản cung bị bệnh nhiều ngày, Tử Hoàng tử đã phiền các người chăm sóc. Người đâu, ban thường."

Lan Chi nâng khay đựng một số trang sức bằng vàng, bạc và ngọc trai tiến lên.

Mấy bà vú vội vàng quý xuống tạ ơn, liên tục nói không dám.

Hoa Thường cười ôm Tử Hoàng tử vào trong lòng mình. Tử Hoàng tử có vẻ như đang ngủ, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm khiến đôi mắt đang nhắm trông giống như một đường may, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm khẽ động đậy.

Trẻ nhỏ rất nắn cảm, dường như biết người ôm nó đã thay đổi, có chút không quen.

Mấy bà vú đều lo lắng đề phòng, sợ Tử Hoàng tử ở trong lòng nương nương sẽ khóc.

Hoa Thường cười nói: "Tử Hoàng tử đúng là khá nặng, so với đứa bé hai tuổi thì lớn hơn một chút, nhìn bụ bẫm hơn hẳn, công lao của các người bản cung sẽ nhớ kỹ. Nhưng sau này các người cũng phải tận tâm tận lực mới được."

"Vâng, nương nương yên tâm"

Hoa Thường cúi đầu, vươn ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt của Tử Hoàng tử, mềm mại, non nớt đáng yêu.

Tử Hoàng tử sinh vào mùa thu, nếu tính đúng thì hẳn là được một tuổi rưỡi, đúng là có bụ bẫm hơn so với những đứa bé cùng tuổi, nhưng trẻ nhỏ thì phải nuôi dưỡng cho thật béo.

Đặc biệt là Tử Hoàng tử còn có bệnh bẩm sinh, một khi đã phát bệnh, đứng nói là bệnh tim, dù chỉ là một cơn sốt của bệnh phong hàn bình thường, cũng có thể mất đi nửa cái mạng. Nếu như trên người không có mỡ, sau cơn bệnh nhỏ thì chỉ còn lại một bộ xương.

Hoa Thường tươi cười mềm mại: "E là Tử Hoàng tử không nhận ra bản cung. Đứng rồi, gần đây Thế tử thế nào?"

Mấy ngày trước Thế tử Kinh vương mới hồi cung, vốn dĩ định qua mười lăm sẽ đón Thế tử trở về, nhưng Hoàng thượng thấy Hoa Thường vẫn luôn bị bệnh, nên hoãn lại vài ngày.

Thục Dược hành lễ trả lời: "Hai ngày nay rất tốt, Thế tử và Nhị Hoàng tử chơi đùa rất vui vẻ, vừa học xong thì chơi đùa với nhau, ước chừng buổi tối mới có thể trở về."

Hoa Thường che miệng cười: "Cũng thật kỳ quái. Nhị Hoàng tử và Thế tử đều là đứa bé hướng nội, nhưng hai đứa nhỏ ở cùng nhau lại đặt biệt hoạt bát, leo cây bắt chim không từ bất cứ việc xấu nào."

Thục Dược nhoen miệng cười: "Đều là trẻ con, vào thời điểm hoạt bát, làm chút chuyện ầm ĩ cũng là bình thường."

Hoa Thường gật gù đầu nói: "Nếu Thế tử trở về, hãy lau rửa cho sạch, cũng thường xuyên thay đổi xiêm y, nam hài tử khi chơi sẽ một thân đầy mồ hôi"

Thục Dược hành lễ vâng lời.

Đang nói chuyện, Tử Hoàng tử trong lòng Hoa Thường tỉnh dậy, một đôi mắt đen bóng mẽ mang nhìn khắp mọi nơi.

Hoa Thường ngừng hô hấp, không dám nổi tiếng, nén giọng nói: "Các người xem, tiểu Tử thật ngoan ngoãn, không khóc không nháo. Tiểu Tử, ta là ai vậy, có biết ta hay không?"

Đương nhiên Tử Hoàng tử không hiểu Hoa Thường đang nói cái gì, cánh tay nhỏ như cù sen giẫy giụa dong đưa, chân cũng giẫy đạp lên.

Hoa Thường nhìn tiểu Tử đáng yêu không chịu được, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay, cười nói: "Mẫu phi ở chỗ này, tiểu Tử ngoan, đôi bụng sao?"

Tử Hoàng tử ề ề a a, Hoa Thường nghe không hiểu ngôn ngữ do cái miệng nhỏ non mềm kia phát ra, sùng nịnh cười nói: "Tới đây, học với mẫu phi, mẫu, phi."

Hoa Thường kéo dài thanh âm dạy tiểu Tử nói chuyện, biểu tình ôn nhu.

Trong lúc Thượng Dương cung ầm áp không ngừng, Tiêu Phong cung lại có chuyện không vui.

Việc này phải bắt đầu nói từ khi sáu vị phi tần vào cung.

Người mới vào cung dù sao cũng phải có nơi ở. Khánh Quý tần là người đặc ý nhất trong số những người mới, vào ở Trữ Tú cung vốn vẫn luôn vô chủ, ở tà thiên điện (thiên điện bên trái), trong khi Nghiêm Tần là hàng xóm của nàng, ở hữu thiên điện (thiên điện bên phải), chính điện vẫn trống như cũ. Không có chủ quản một cung dễ nặng, quả thật sinh hoạt rất tự tại.

Dương Quý nhân và Vương Mỹ nhân vào ở hữu thiên điện của Trường Nhạc cung. Trường Nhạc cung cũng không có chủ, nhưng tà thiên điện lại là nơi Ninh Quý Tần cư trú. Ninh Quý Tần tuy không phải chủ quản một cung nhưng địa vị cũng không kém chút nào. Tuy là vô chủ nhưng lại hơn hẳn có chủ, Ninh Quý Tần có tính cách nội liêm trầm ổn, ứng phó qua ngày cũng không quá khó khăn.

Còn lại Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện vào ở hậu điện của Tiêu Phong cung.

Tiêu Phong cung là địa bàn của Thục phi, tà thiên điện là nơi ở của Ôn Quý tần, trừ Vệ Ương cung ra thì đây là cung điện mạnh nhất.

Tuy Thẩm Thục phi kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là người ngang ngược vô lý, làm chủ một cung, có phi tần mới vào ở, việc ăn ở do nàng chuẩn bị đều không tồi.

Đáng tiếc, chỉ có mấy ngày, đã náo loạn ra một hồi phong ba.

Chính điện.

Thẩm Thục phi tức giận ngồi ở trên. Ôn Quý tần ôn tồn mềm giọng an ủi: "Ty ty hà tất phải tức giận với bọn họ, bọn họ xứng sao? Để bản thân tức giận thật không đáng."

Thẩm Thực phi tức giận đến mức bật cười, gằn giọng nói: "Triệu Lương viện đến từ một gia đình nhỏ, xuất thân không cao, nhưng tính tình lại rất ngang ngược. Như thế nào, ăn cái trắng thì uất ức cho nàng ta! Ngay cả trên bàn của bần cung cũng có cái trắng!"

Ôn Quý tần nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ bớt giận. Triệu Lương viện کیا xuất thân thấp hèn, kiến thức nông cạn, cho rằng vào cung thì mỗi ngày đều dùng sơn hào hải vị. Nhưng không nghĩ rằng với phần vị Lương viện của nàng ta, ngay cả thịt cũng sẽ có giới hạn."

Thẩm Thực phi cười lạnh: "Bần cung biết nàng ta kiến thức hạn hẹp, không có đầu óc. Bần cung tức giận cũng không phải vì nàng ta, mà là vì Điều Quý cơ hiện huệ کیا kia!"

Ôn Quý tần khẽ nói: "Muội cũng có nghe thấy, Điều Quý cơ và Triệu lương viện cùng ở hậu điện, quan hệ thân cận. Lần này Triệu Lương viện không lựa lời nói thức ăn của mình không ngon, nương nương người khát khe với nàng ta. Nàng ta chống đối nương nương, chắc chắn đáng sau không thể thiếu công lao của vị Điều Quý cơ này."

Ánh mắt Thẩm Thực phi thâm trầm "Điều Quý cơ ý vào sắc đẹp, gần đây được Hoàng thượng lật thế bài vài lần, vậy mà đã đắc chí can rở, ngay cả bần cung mà nàng ta cũng không đặt vào trong mắt."

Ôn Quý tần cười cười: "Tỷ tỷ là nương nương chủ vị của nàng ta, cũng có thể trừng phạt nhỏ một phen, cần gì phải ở chỗ này tự mình tức giận chứ."

Thẩm Thực phi lạnh mặt cả giận nói: "Chi là bần cung không quen nhìn bộ dáng hiện huệ gia tộc của nàng ta! Dựa vào nhan sắc thật ghê tởm. Cho dù Tô Cơ năm đó được sủng ái, thì cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu nghe răn dạy, nào có giống như nàng ta, hừ!"

Ôn Quý tần vừa nghe đến tên Tô Cơ, thu lại ý cười trên mặt, khoe miệng có chút cứng nhắc, thấp giọng nói: "Tô Cơ sớm đã đi rồi, hà tất phải nhắc đến nàng ấy."

Thẩm Thực phi thấy sắc mặt của Ôn Quý tần, ngừng hỏi hòa hoãn lại: "Ngũ Hoàng tử còn nhỏ, cũng không có ở đây, muội lo lắng cái gì chứ?"

Ôn Quý tần khẽ nói: "Chi là tự mình chợt dạ mà thôi."

Thẩm Thực phi hận không thể rên sất thành thép: "Muội chợt dạ cái gì, Ngũ Hoàng tử là hài tử thân sinh của muội, nhớ kỹ! Đừng nói Tô Cơ đã chết, cho dù còn sống thì như thế nào?"

Ôn Quý tần gương cười: "Quan tâm sẽ bị loạn, mấy năm nay, muội thật sự cho rằng Ngũ Hoàng tử chính là hài tử thân sinh của mình. Muội đảo tìm đạo phổ chẩn sóc yêu thương nó, nếu tương lai nó biết muội không phải là thân mẫu của nó, không biết cảnh tượng sẽ như thế nào nữa..."

Thẩm Thực phi thấy tâm tình Ôn Quý tần xấu đi, cũng không có cách nào, loại sự tình này người khác muốn khuyên cũng vô dụng, chỉ có thể tự mình nghĩ thông mà thôi.

"Tục ngữ nói, ăn sinh không bằng ăn dưỡng, muội nhìn Thành Phi xem. Nhị Hoàng tử từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới gối của Thành Phi, cho dù thân mẫu Lục Tiệp dư ở thiên điện cũng không bằng. Vì thế nên muội yên tâm đi."

Ôn Quý tần nghe vậy, tâm tình tốt hơn rất nhiều, ôn nhu nói: "Đa tạ tỷ tỷ trấn an."

Thẩm Thực phi cười cười, vươn tay sờ gương mặt Ôn Quý tần: "Được rồi, muội trở về nghỉ ngơi đi, Ngũ Hoàng tử cũng không rồi được muội."

Ôn Quý tần gật gù đầu, nhún người hành lễ: "Vậy muội xin cáo lui trước, tỷ cũng đừng tức giận, bảo trọng thân thể."

Thẩm Thực phi gật đầu đáp ứng.

Ôn Quý tần vịn tay cung nữ chậm rãi trở về điện của mình, khoe miệng hơi cong lên: "Tính tình Thực phi tỷ tỷ thật là không tốt, chút chuyện này chẳng có gì to tát, vậy mà cật công kêu ta đi qua. Nếu ta không dựa vào Ngũ Hoàng tử để thoát thân, Cung nữ biết còn muốn làm cái gì nữa."

Cung nữ thấp thỏm Bình Nhi là tỷ nữ hồi môn của Ôn Quý tần, là người được tin nhiệm nhất, nhỏ giọng nói: "Chắc là Thực phi nương nương muốn giáo huấn Điều Quý cơ một chút, chi là Điều Quý cơ hiện giờ đang được thịnh sủng. Thực phi không sợ Hoàng thượng, nhưng nương thì không thể phạm sai lầm. Đến lúc đó bị Thực phi nương nương làm liên lụy, vậy thì mất nhiều hơn được."

Ôn Quý tần lấy hết trang sức trên đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Đúng là ý này. Điều Quý cơ lại không đắc tội với ta, ta cần gì phải ra mặt? Để Thực phi tỷ tự tự mình lần lộn đi thôi. Tuy lúc trước Thực phi quan tâm ta rất nhiều, nhưng chung quy không phải người một nhà, cũng không phải là một thể. Nếu không nhìn xa, cần nhắc nhở một chút, thì sau này muốn tự bảo vệ mình cũng khó."

Ôn Quý tần nhìn hình ảnh mình trong gương đồng, khẽ cười: "Thực phi và ta có xuất thân tương tự, ai thấp hơn ai? Hiện giờ, ta cũng có Hoàng tử, tiến thêm một bước nữa cũng không khó, không cần phải dựa vào Thực phi sống qua ngày. Khi nữ nhân làm mẫu thân thì sẽ trở nên mạnh mẽ, vì Ngũ Hoàng tử, ta không thể cả dối làm tùy tùng cho Thực phi được."

Bình Nhi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Dưới gối Thực phi nương nương chỉ có hai vị Công chúa. Nếu lại tiếp tục không sinh ra được Hoàng tử, tương lai nói không chừng Thực phi còn phải trông cậy vào nương nương đó."

Ôn Quý tần cong cong khoe miệng: "Đừng nói vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Oán Giận

Thượng Dương cung.

Thẩm Thực phi ôm Nhị Công chúa đến cung của Hoa Thường, nhăn rỗi nhắm chán ngồi nói chuyện phiếm. Hậu cung tịch tịch, nếu không có người hiểu lòng mình nói chuyện cùng thì có thể khiến cho con người ta hóa điên.

Hiện giờ Hoa Thường đã không còn nằm ở trên giường. Nàng mặc trang phục ngồi trên giường, tuy sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần đã thật sự tốt lên, cả người thoải mái hơn rất nhiều, cười ảm áp: "Nhị Công chúa trông thật xinh đẹp, giống tỷ tỷ nhiều hơn, nhưng lại hơi gầy, nên chăm kỹ hơn một chút."

Thẩm Thực phi vuốt ve khuôn mặt nhỏ của Nhị Công chúa, cười ôn nhu, dịu dàng nói: "Lúc trước tỷ còn nghĩ rằng không thể nuôi sống đứa trẻ này, không dám nghĩ đến, chỉ có thể chịu đựng. Tỷ nhìn con bé mà đau lòng giống như đôi mắt của tỷ đang bị đau vậy."

Hoa Thường nắm lấy tay Thẩm Thực phi, nhẹ nhàng nói: "Sao muội lại không thấy Tam Công chúa? Không phải muội đã nói với tỷ, điều tối kỵ khi nuôi dưỡng trẻ nhỏ là không được bắt công sao. Sức khỏe của Nhị Công chúa không tốt, tỷ quan tâm nhiều hơn một chút cũng là bình thường, nhưng không thể không quan tâm đến Tam Công chúa như vậy."

Nét cười trên khoe môi của Thẩm Thực phi cứng đờ, tuy Tam Công chúa do nàng sinh ra nhưng dù sao cũng không giống nhau.

Lúc trước khi hoài thai Tam Công chúa, đa số các Thái y đều nói là nhi tử, việc đó làm cho nàng ôm hy vọng rất lớn. Chi tiếc khi sinh ra lại là nữ nhi, không chỉ mình nàng có cảm giác mất mát mà đến bản thân Hoàng thượng cũng vậy.

Cho nên hiện tại Thẩm Thực phi không thương yêu Tam Công chúa nhiều không phải là không có lý do, ngay cả tình cảm của Hoàng thượng dành cho Tam Công chúa cũng lạnh nhạt.

Hướng chi lại có một Nhị Công chúa ốm yếu, tục ngữ nói rất hay, đứa trẻ biết khóc sẽ có sữa uống. Tam Công chúa khỏe mạnh, tất nhiên không thể so được với Nhị Công chúa luôn ốm yếu khóc nháo.

Thẩm Thực phi không muốn nói đến đề tài này, cười cười: "Đều là trẻ mới sinh mới bi bô tập nói, có gì mà bắt công. Nói đến trẻ con, Tứ Hoàng tử như thế nào rồi? Sao không thấy muội ôm ra đây?"

Khoe mặt Hoa Thường hơi nhuộm màu bi thương, nhẹ giọng nói: "Mùa xuân khí trời trở nên ấm hơn, nhưng Tứ Hoàng tử lại nhiễm phong hàn, muội lo lắng không hết sao còn dám ôm nó ra hứng gió chứ."

Thẩm Thực phi nghe vậy thì lo lắng: "Không có chuyện gì lớn chứ? Thật ra mùa xuân là dễ nhiễm phong hàn nhất, đột nhiên khí trời trở nên ấm hơn, thân thể đứa bé vốn yếu ớt nên sẽ không thích ứng được."

Hoa Thường cười khổ nói: "Muội cũng không có kinh nghiệm gì, đành phải giao hết tất cả cho bà vú và Thái y."

Thẩm Thực phi an ủi: "Nuôi con chín mười chín năm thì đã lo lắng hết một trăm năm, dù có giao đứa nhỏ cho người chăm sóc thì trong lòng mình vẫn luôn lo lắng, nồn nóng bất an. Nỗi lòng của muội, tỷ hoàn toàn có thể hiểu được." Thực phi nhìn Nhị Công chúa trong lòng mình, sắc mặt ôn nhu, sau đó cười nói: "Nói đến chuyện của hài tử, thật ra Ôn muội muội lại có phúc khí, thân thể Ngũ Hoàng tử khỏe mạnh, lại không khóc nháo, nuôi dưỡng đến bảy giờ cũng không hề nhiễm bệnh gì, thật khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ."

Hoa Thường cười nhẹ nhàng: "Mỗi người đều có số mệnh riêng. Tuy Ôn muội muội không được thánh sủng, nhưng lại có một đứa nhỏ ngoan ngoãn như vậy, cũng là mất cái này được cái kia. Chi tiếc là Tứ Hoàng tử của muội không có phúc khí như vậy, người ta đều nói bệnh trên người hài tử, đau trong lòng mẫu thân, mỗi ngày lòng của muội như bị treo lơ lửng."

Thẩm Thực phi nghe vậy khẽ thờ dãi: "Cũng không biết do tỷ có ảo giác hay không, tỷ cảm thấy Ôn muội muội có chút xa cách với chúng ta. Tỷ và muội ấy ở chung một cung, nhưng lại không có nhiều thời gian tâm sự với nhau."

Hoa Thường rũ mi mắt, nhẹ nhàng nói: "Ôn muội muội cũng đã lớn hơn rồi, tính tình sao có thể trẻ con giống như lúc trước được. Đừng nói là tỷ, ngay cả muội bị bệnh ba bốn tháng, nàng ấy cũng chỉ tới thăm một lần."

Thẩm Thực phi nhũn mảy: "Từ trước đến nay Ôn muội muội là người có tâm tư mẫn cảm, có phải chúng ta làm chuyện gì khiến muội ấy không vui hay không? Nếu không sao có thể như vậy được."

Hoa Thường cười nói: "Nếu nói đến tâm tư mẫn cảm, muội còn mẫn cảm hơn Ôn muội muội vài phần. Nhưng sao mà lại có chuyện phải tức giận như vậy? Ôn muội muội cũng không ngược, biểu hiện bấy giờ chỉ sợ là muội ấy muốn phản rõ giới hạn."

Vết hằn giữa đôi chân mày của Thẩm Thực phi càng sâu thêm, thanh âm cũng lạnh hơn: "Phản rõ giới hạn sao? Ta ở trong cung nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe được phi tần bình thường muốn phản rõ giới hạn với nương nương chủ vị của mình! Nàng ta cho rằng nàng ta là Hoàng hậu chứ?"

Sắc mặt Hoa Thường thay đổi: "Tỷ tỷ nói cần thận."

Đôi mắt Thẩm Thực phi run run, dường như khóe mắt cũng có chút ẩm ướt: "Không phải tỷ tỷ ta không nhận ra được thái độ lãnh đạm của nàng ta, chỉ là không muốn tin như vậy thôi. Trong ba năm qua, ta có từng làm chuyện gì có lỗi với nàng ta không? Thứ gì ta có một phần thì nàng ta có một phần, thế nhưng hiện giờ lại có kết quả như thế này đây."

Hoa Thường thấy Thực phi đau lòng rơi lệ, bắt đầu thì thở dài: "Dù sao tuổi của Ôn muội muội còn nhỏ, không trải qua sự đời, khi làm việc tính tình cũng không kiên định, có lẽ chỉ là nhất thời nổi loạn mà thôi, qua một thời gian thì sẽ tốt hơn."

Thẩm Thực phi bĩu môi, lấy khăn lau nước mắt, lên tiếng nói: "Vậy mà tuổi còn nhỏ sao? Nàng ta và muội bằng tuổi nhau, lại vào cung cùng một năm, bấy giờ nàng ta lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược."

Hoa Thường gắt gỏng khóe miệng, khẽ nói: "Được rồi được rồi, đừng nói chuyện không vui này nữa. Muội thấy sắc mặt tỷ có vẻ khó chịu, là ai chọc tỷ tức giận sao?"

Thẩm Thực phi thở dài nói: "Còn có thể là ai chứ, tỷ tỷ ta của lớn không ra của nhỏ không đi, ngoại trừ mấy kẻ "cực phẩm" trong cung của ta thì còn ai có thể khiến ta tức giận nữa."

Hoa Thường ôn nhu an ủi: "Các phi tần mới tiến cung khó tránh khỏi không hiểu chuyện, tỷ dạy dỗ thêm là được. Hình như muội nhớ Điều Quý cơ và Triệu Lương viện có xuất thân giống nhau, cũng không có gì phải kiêng kị"

Thẩm Thực phi vẫn thờ dài, môi miệng oán giận: "Muội muội không biết đồ thôi. Không nói đến Triệu Lương viện đầu óc đều là bao có kia, chỉ nói đến Điều Quý cơ yêu nghiệt lăng ló, mỗi ngày còn trưng ra vẻ hiền huệ trên mặt."

"Vị Điều Quý cơ này được Hoàng thượng lật thế bài ba lần, là người được sủng ái nhất trong số các phi tần mới tiến cung. Nhưng tính tình không tốt cho lắm, làm mưa làm gió mỗi ngày. Tỷ phạt nàng ta, trừ chút tiền tiêu vặt và phần lệ hàng tháng, lấy đó làm răn dạy."

Hoa Thường gắt đầu nói: "Tỷ tỷ làm rất đúng, chẳng lẽ Điều Quý cơ dám phản bác không nghe theo hay sao?"

Thẩm Thực phi cười lạnh nói: "Nàng ta thật giả tạo. Ngoài mặt thì uất ức cầu xin và hoàn toàn vắng lối, người ngoài nhìn vào giống như ta đang khi dễ nàng ta. Ta vốn nghĩ rằng nàng ta ngoan ngoãn chịu phạt thì thôi, không ngờ rằng nàng ta bằng mặt mà không bằng lòng!"

Hoa Thường nghi hoặc hỏi: "Nàng ta làm thế nào mà bằng mặt không bằng lòng?"

Thẩm Thực phi cá giận nói: "Hừ, còn không phải do phụ thân của nàng ta hay sao? Phụ thân nàng ta là Tông Lục phẩm Nội phủ Thự chính, tuy không xem là quan lớn, nhưng cũng rất có thể diện trong Nội phủ. Bên này bốn cung phạt phân lệ và tiền tiêu hàng tháng của nàng ta, đảo mất một cái Nội phủ bên kia đã qua mặt ta tưng rất nhiều đồ vật cho nàng ta!"

Hoa Thường mở to hai mắt nhìn, sau đó nhàu mày nói: "Sao Nội phủ to gan lớn mật như thế? Ngay cả chủ quản một cung cũng không đặt vào trong mắt?"

Thẩm Thực phi siết chặt khăn, tức giận nói: "Muội cũng không phải là không biết, quan hệ trong Nội phủ phức tạp rắc rối. Đừng nói chủ quản một cung như tỷ, dù có là Hoàng hậu nương nương làm chủ lục cung cũng phải nể mặt một mớ một mắt với Nội phủ. Loại sự tình này có thể truy cứu được sao?"

Hoa Thường cười hỏi gắt gắt đầu: "Đúng là có chuyện này ở Nội phủ. Nhưng dù sao chuyện này cũng quá nhỏ, nếu chỉ vì một Quý cơ nhỏ nhỏ mà đẩy lên can qua thì sẽ làm mất thể diện của tỷ, khiến người khác cảm thấy tỷ quản giáo không nghiêm, không phân biệt lớn nhỏ. Tuy nhiên, nếu nhận con tức này xuống thì tỷ lại cảm thấy không cam lòng. Muội nói có đúng không?"

Thẩm Thực phi nắm lấy tay Hoa Thường, thở dài: "Muội đã nói đúng điều trong lòng của tỷ. Đây vốn không phải là chuyện lớn, nếu truy cứu thì là chuyện bé xé ra to, nhưng chịu đựng thì ta lại tức giận. Thật là..."

Hoa Thường vỗ vỗ tay Thẩm Thực phi, nhẹ nhàng nói: "Tỷ đừng buồn nữa. Điều Quý cơ cho rằng bản thân ở trong cung có người chăm sóc, lại được bề hạ sủng ái thì cảm thấy không có gì mà mình không làm được. Rồi thực tế sẽ dạy dỗ nàng ta."

Thẩm Thực phi quay đầu nhìn Hoa Thường: "Ý của muội là?"

Hoa Thường khẽ nói: "Hiện giờ Điều Quý cơ cao ngạo như vậy, suy cho cùng thì chỉ là dựa vào việc Hoàng thượng cảm thấy có chút mới mẻ với nàng ta. Một tháng lật thế bài ba lần quá thật cũng được xem như là tần sủng."

Thẩm Thực phi nheo mắt: "Hoàng thượng bận rộn chính vụ, một tháng sẽ không ngủ lại hậu cung quá hai mươi ngày, chân chính triệu hạnh, được đồng sử lưu lại cũng chỉ có khoảng mười ngày."

Hoa Thường nói tiếp: "Tính trong mười ngày này, Hoàng hậu một ngày, tỷ ty ba ngày, Thành Phi một ngày, Ninh Quý tần một ngày, Lan Tiệp dư một ngày, khi sức khỏe tốt thì muội cũng có thể có hai, ba ngày. Một, hai ngày còn lại mới là người khác. Hiện giờ muội đang bị bệnh, không thể tới thăm, thì có ba, bốn ngày trống, phi tần mới tiến cung mới có thể thừa dịp mà được mưa móc."

Hoa Thường cười cười tiếp tục nói: "Nếu tỷ tỷ không muốn Điều Quý cơ tiếp tục được sủng ái, không cần làm quá nhiều, chỉ cần lấp đầy ba, bốn ngày còn lại đó, Điều Quý cơ kia dù có ba đầu sáu tay cũng vô dụng."

Thẩm Thực phi nhàu nhàu mày: "Tỷ tỷ nào có năng lực độc chiếm Hoàng thượng như vậy."

Ý cười nơi khóe miệng Hoa Thường cũng có chút chua xót, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ không lấp được thì đẩy người khác đến lấp. Một người không đủ thì chọn nhiều người. Các phi tần mới thấy tỷ tỷ yêu quý họ như thế tất nhiên sẽ không ngại cảm kích thì. Thuận tiện cũng có thể chia rẽ quan hệ giữa Điều Quý cơ và các nàng, có thể nói là một hòn đá trúng mấy con chim."

Thẩm Thực phi mỉm cười, thấp giọng nói: "Thái hậu cũng từng dặn dò ta, muốn ta giúp đỡ Khánh Quý tần, chỉ là ta không tìm ra được điểm mấu chốt này. Hiện giờ nghe muội nói xong, ta cảm thấy thay vì so đo với Điều Quý cơ, không bằng bán cho Thái hậu ít mặt mũi, tiền cơ Khánh Quý tần vậy."

Hoa Thường vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay mảnh khảnh của Thẩm Thực phi, khẽ an ủi: "Muội biết trong lòng tỷ cảm thấy khó chịu, không phải muội cũng như thế sao. Nhưng đức hạnh của nữ tử chính là không kiêu căng, không đồ kị, là an thất hưng gia. Dưới gối của tỷ đã có hai nữ nhi, dù không suy nghĩ cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho thanh danh của bọn trẻ. Công chúa không thể so với Hoàng tử, cho dù có thân phận tôn quý như thế nào thì cũng phải đến nhà người khác mà sống cả đời. Tuy ngoài miệng mọi người không nói gì nhưng nhất định sẽ nghị luận ở sau lưng."

Thẩm Thực phi nghe Hoa Thường nói thì có chút bị ai, trong đôi mắt hình như có ánh nước, nhỏ giọng nói: "Ta biết thanh danh của ta không được tốt, khi Hoàng thượng chưa đăng cơ thì đã có lời đồn nói ta chuyện sủng. Lúc ta nhập phủ Tiêu Phong cung, còn có Ngự Sử can gián: Phi thiếp sao xứng với hai chữ Tiêu Phong? Mãi cho đến hiện tại, trong cung ngoài cung đều tung tin ta ngang ngược ương ngạnh, không chấp nhận được người khác. Trong lòng của ta cũng không thoải mái."

Hoa Thường thở dài: "Muội muội biết trong lòng tỷ cảm thấy áy náy, nhưng lời nói của con người rất đáng sợ, tỷ tỷ phải định chính lại."

Thực phi ngập nước mắt gắt gắt đầu: "Tỷ biết muội muốn tốt cho tỷ, bắt luận như thế nào, tỷ cũng cảm ơn muội."

Hoa Thường tuy cười nhưng trong lòng lại có chút áy náy, Thẩm Thực phi là người hiếm gặp trong hậu cung, giống như thủy tinh tinh xảo đặc sắc khiến cho người ta yêu thích.

Nhưng nàng phải làm chút gì đó, cũng nhất định phải làm gì đó

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Thiên Hạ Thuỳ Nhân Bất Thức Quân [1]

[1] Trong thiên hạ có ai không biết người?

Tiền Thẩm Thực phi xong, Lan Chi dâng trà nóng đến, hành lễ nói: "Nội phủ mới dâng lên trà Long Tĩnh, nương nương ném thử, nếu thích thì để Nội phủ đưa tới nhiều hơn một chút."

Hoa Thường lắc đầu: "Bốn cung không thích Long Tĩnh, cũng không cần phiền Nội phủ đưa thêm, giữ lại một chút tiếp khách là được rồi."

Lan Chi vâng lời, lại do dự một lát rồi nói: "Vi sao nương nương lại kiến nghị Thực phi tiến cử người khác? Nếu phi tần mới vào cung rồi vào đó mà thật sự lọt vào mắt của Hoàng thượng, được sủng ái, vậy chẳng phải là nương nương may áo cưới cho người khác sao?"

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Người nên được sủng ái thì sớm muộn gì cũng sẽ được sủng ái, người không được sủng ái thì cho dù người có cho rằng ta cơ hội thì nàng ta cũng sẽ không được sủng ái. Cần gì phải lo lắng chứ?"

Lan Chi nhàu mày nói: "Bấy giờ rõ ràng là thân thể của nương nương đã bình phục, chẳng qua là Hoàng hậu nương nương gây áp lực với Thái Y viện. Tuy rằng nương nương đã hết bệnh nhưng vẫn yêu cầu tình dưỡng thân thể. Nương nương không thể thị tẩm, vô duyên vô cớ lại tiện nghi cho người khác."

Hoa Thường cười cười: "Người tức giận cái gì, Hoàng hậu nương nương để bốn cung tình dưỡng cũng là vì muốn tốt cho bốn cung, nếu lời này của người bị truyền ra ngoài, người khác không biết sẽ cho rằng chúng ta là bạch nhãn lang (người vô ơn) đó."

Lan Chi bĩu môi, vô cùng không vui: "Hoàng hậu nương nương là chủ lục cung, lại làm việc như vậy, là do xem thường nương nương có tính tình ôn hòa. Nếu là Thẩm Thực phi, Thành Phi, chỉ sợ Hoàng hậu nương nương sẽ không dám làm như vậy."

Hoa Thường nghiêng mắt nhìn Lan Chi, cười cười nói: "Lời này nói ở trong cung chúng ta thì được, ra ngoài đừng nói linh tinh."

Lan Chi nhìn đáng vẻ ôn hòa của Hoa Thường, ù rừ đáp: "Vâng."

Hoa Thường chỉnh lại vạt sợi tóc trên trán, khẽ nói: "Bốn cung đã bảo thân thể bình phục, mặc kệ Hoàng hậu nương nương có thái độ gì, bốn cung cũng không cần ngại ngốc mãi trong Thượng Dương cung. Nghe nói hoa ở Ngự Hoa viên nở không ít, chọn ngày ra ngoài xem một chút đi."

Lan Chi vui vẻ cười: "Như vậy mới đúng, nương nương không thể cả ngày ở trong phòng không ra ngoài cửa được, thân thể tốt lên thì nên ra ngoài đi dạo mới phải."

Ngày thứ hai, Ngự Hoa viên.

Quy cách của Tử phi vẫn luôn rất cao, mỗi khi ra cửa thì phía sau có thể mang theo hơn mười người, cung nữ lớn nhỏ bé xíu xếp thành hai hàng, đứng từ rất xa cũng có thể nhìn thấy được.

Hoa Thường lại không muốn phô trương như thế, dù sao hiện tại năng không đi thành an mỗi ngày, nếu giống trống khua chiêng mang theo nhiều cung nhân ra cửa ngắm hoa mà bị người khác biết được, thì chắc chắn sẽ không thiếu vài câu chê trách năng không có quy củ.

Cho nên Hoa Thường chỉ mang theo hai người là Thục Dược và Cốc Hương.

Cốc Hương là một cô nương rất an tĩnh, luôn cẩn củ chăm chỉ làm việc, từ trước đến giờ rất kiệm lời, cho nên cảm giác tồn tại không cao. Nhưng thật ra năng rất có địa vị ở Thượng Dương cung.

"Mấy ngày trước đây thời tiết rất tốt, không nóng cũng không lạnh, còn có chút gió nhẹ. Hôm nay ánh mặt trời lại có chút gay gắt, nên không được tốt lắm." Thanh âm của Cốc Hương vừa trong trẻo vang xa lại vừa mang theo cảm giác mềm mại, là một thanh âm rất đặc trưng.

Hoa Thường trang điểm vô cùng đơn giản, ngồi xổm dưới đất, cúi đầu thường thức hương hoa ngọc lan, khẽ cười nói: "Vào mùa xuân ít khi có ánh mặt trời như vậy, cũng coi như là khó thấy, nhưng quả thật có chút nóng."

Thục Dược lo lắng nói: "Nương nương không chịu được nóng, hay là để nô tỳ trở về lấy dù giấy cho nương nương."

Hoa Thường ngừng đầu nhìn mặt trời, gật gật đầu nói: "Vậy lấy dù giấy đến đây đi, đi nhanh về nhanh."

Thục Dược hành lễ đáp: "Vâng, nương nương đừng đi quá xa."

Thục Dược xoay người bước nhanh đi, Hoa Thường tháo hộ giáp trên tay xuống, sau đó duỗi tay nhẹ nhàng ngắt một đóa ngọc lan trắng cầm trong tay, cười nói: "Đều nói hoa đẹp nhất khi còn ở trên cành lá, bốn cung chỉ là người bình thường, muốn hái xuống để quan sát tí mỉ mà thôi."

Cốc Hương cười nói: "Đóa hoa này có thể được nương nương hái xuống cũng là phúc khí của nó."

Hoa Thường nở nụ cười, dường như rất vui vẻ thoải mái.

Đột nhiên có tiếng nói chuyện từ xa truyền đến, Hoa Thường ngừng đầu thì thấy hai vị phi tần lạ mắt đang nắm tay từ xa đi tới.

Chỉ trong giây lát đã đến chỗ của Hoa Thường, phía sau mỗi người mang theo hai tiểu cung nữ và một tiểu thái giám, nhìn quy cách ra ngoài này chắc chắn là có phân vị dưới Tần.

Hai phi tần này đều có bộ dáng mười bốn, mười lăm tuổi.

Một người mặc váy dài màu vàng ngọc bích thêu chi bạc, tóc vấn kiểu lưu vân kế, trên đầu cài trâm ngọc hình chim yến với sợi tua rua đính ngọc trắng, dáng người hơi đầy đặn, thân thể thuần tha, mặt tròn, mắt hạnh, đôi mắt long lanh, hàm răng trắng sáng [2], tỏa sáng trước mắt mọi người.

[2] Nguyên văn: minh mào hạo xỉ (明眸皓齿): là một câu thành ngữ Trung Quốc dùng để nói đến dung mạo rạng ngời, vẻ đẹp tinh khiết, trong sáng của người con gái.

Người còn lại mặc váy màu trắng nhạt thêu hoa lê đơn xuân, trên cổ là chiếc vòng bạc tạo bởi tám đóa hoa đào, có chút gầy ốm, vóc dáng cũng hơi thấp, mặt trái xoan, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng có thể nhìn ra được dáng vóc của một mỹ nhân.

"Người là ai? Sao lại dám tùy ý ngắt hoa ngọc lan, không biết không thể tùy ý ngắt hoa trong Ngự Hoa viên sao?" Phi tần có vóc dáng hơi thấp mở miệng trước, thanh âm tròn đầy như hạt châu, lại giống như giọng nói của trẻ con, nhưng có chút kiểu căng không hiểu chuyện.

Phi tần có vóc dáng cao hơn ngăn nằng ta lại, thấp giọng trách mắng: "Muội muội đừng vô lễ."

Sau đó ngưng ngừng cười với Hoa Thường, mở miệng nói: "Tỷ tỷ đừng trách Triệu muội muội không hiểu chuyện, hai tỷ muội chúng ta thấy tỷ tỷ rất lạ, không biết là tỷ muội thuộc cung nào?"

Cốc Hương nhu này muốn quát lớn, hai tiểu phi tần không biết tên lại dám ở đây bày trò sao?

Hoa Thường đưa tay ngăn Cốc Hương lại, sau đó ôn hòa nói: "Trước khi mở miệng hỏi người khác thì phải giới thiệu bản thân mình trước chứ?"

Nữ tử dáng thấp có chút tức giận, người cao hơn lại lập tức ngăn cản, thu lại nụ cười, thanh âm nhàn nhạt: "Chúng ta là phi tần mới vào cung, đang ở Tiêu Phòng cung. Ta là Điều Quý cơ, vị bên cạnh là Triệu Lương viện. Ta thấy tỷ tỷ đi một mình nên tiến đến thăm hỏi, không nghĩ rằng tỷ tỷ nhanh nhồm nẻo miệng như thế, ngược lại có vẻ như chúng ta là người không biết lễ nghĩa vậy."

Hoa Thường nghe vậy thì mỉm cười.

Cũng không trách hai vị này không nhận ra Hoa Thường, hiện tại bên cạnh Hoa Thường chỉ có một cung nữ là Cốc Hương, theo quy cách thì ước chừng cũng chỉ là tiểu Đáp ứng hoặc tiểu Canh y mà thôi.

Hơn nữa, hôm nay Hoa Thường ra cửa ngắm hoa, không muốn quá phiền phức, nên chỉ mặc váy tám mảnh màu xanh lam không thêu họa tiết gì, rất đơn điệu. Bên ngoài thì khoác một chiếc áo lụa mới, đầu búi tóc Lưu Tô đơn giản, chỉ cài một cây trâm bạc. Trên cổ tay đeo một chiếc vòng bạc điểm thủy cũng không quá bắt mắt, tất nhiên sẽ bị người khác khinh thường.

Hoa Thường cúi đầu nhìn đóa ngọc lan trắng trong tay, nhàn nhả mở miệng nói: "Lời muội muội nói không khỏi vượt quá quy củ. Phi tần mới vừa vào cung vẫn nên học tập tốt cung quy mới phải, nếu không lại làm mất thân phận, khiến người khác chê cười."

Triệu Lương viện nghe Hoa Thường nói xong có chút sợ hãi run bả vai lại. Vốn dĩ nhìn Hoa Thường giống như phi tần phân vị thấp có thể khỉ dễ, nhưng hiện giờ nghe khẩu khí nói chuyện này dường như không được đúng cho lắm. Nàng ta cũng không dám mở miệng, cẩn thận thu ánh mắt về, nấp sau Điều Quý cơ.

Tất nhiên Điều Quý cơ không giống như vậy, phụ thân nàng là quan viên của Nội phủ, từ nhỏ nàng đã nhìn qua nhiều thứ tốt, đối với chi phi trong cung cũng rất hiểu biết. Nhìn toàn thân Hoa Thường, tuy là nguyên liệu tốt, nhưng không thêu chút hoa văn nào, y phục trang sức đều cực kì đơn giản, ra ngoài cũng chỉ mang theo một tiểu cung nữ, chắc chắn là phi tần phân vị thấp không được sủng ái. Vì vậy khẩu khí nàng ta càng thêm ngạo mạn: "Đừng là chúng ta mới vừa vào cung không hiểu nhiều quy củ. Đáng tiếc Hoàng thượng lại yêu thích, không như người nào đó, dựa vào tư lịch ở chỗ này nói bốc phét, thật khiến cho người khác chê cười."

Hoa Thường ngây ngẩn cả người, nói thật, đây là lần đầu tiên nàng bị người khác phân bác châm chọc như thế này.

Sau đó Hoa Thường nở nụ cười, rồi đến cực kỳ vui vẻ: "Lúc trước nghe nói gần đây Hoàng thượng tương đối sủng ái Quý cơ, hôm nay vừa gặp... Quả nhiên danh bất hư truyền."

Điều Quý cơ tựa hồ nhận ra sự châm chọc trong giọng nói của Hoa Thường, nổi giận đùng đùng vung tay áo: "Người, người! Thật tùy tiện! Không biết thân phận!"

Lúc này Thục Dược vừa cung lấy dù đã trở lại, thấy nhiều người đứng ở đây thì sùng sốt một chút, cũng không dám nhìn xung quanh, cung kính hành lễ với Hoa Thường: "Nương nương, đã lấy dù tới." Thục Dược nói xong thì mờ dù ra che cho Hoa Thường.

Hoa Thường cười cười, khẽ nói: "Thôi, hồi cung đi."

Điều Quý cơ nghe xong càng thêm tức giận: "Sao tỷ tỷ không chào hỏi một câu mà đã đi rồi, chúng ta là người sống đang đứng sờ sờ ở đây, sao tỷ tỷ lại coi như không nhìn thấy vậy?"

Hoa Thường quay đầu, mỉm cười xinh đẹp: "Bốn cung không thèm chấp nhặt với các người, bốn cung cho các người lời khuyên, muốn gọi bốn cung một tiếng tỷ tỷ, chỉ sợ các người còn phải đợi hơn mười năm nữa."

Hoa Thường nói xong thì vịn tay Cốc Hương, chậm rãi bước đi.

Điều Quý cơ lập tức sùng sờ tại chỗ, mà Triệu Lương viện thì đã sợ hãi đến phát run.

Từ nơi xa truyền đến thanh âm ôn nhu của Thục Dược: "Nương nương thật sự là coi trọng các nàng rồi, muốn gọi nương nương là tỷ tỷ, mười mấy năm có thể được sao?"

Cốc Hương ở bên cạnh góp vui: "E là chỉ có lúc truy phong [2] thì mới có khả năng."

[2] Truy phong (追封): Ban tước vị cho người đã chết.

Tiểu Phong cung, chính điện.

Điêu Quý cơ và Triệu Lương viện khiêm tốn quỳ trên mặt đất, hít thở không thông, thấp giọng nói: "Tần thiếp có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm Kỳ Hiền phi nương nương, thật sự là... Cầu xin nương nương cứu chúng tần thiếp."

Thẩm Thục phi ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, khóe miệng hơi cong, trong ánh mắt chứa ý cười trào phúng, thanh âm khinh thường: "Ồi, đúng là không có việc gì thì không lên điện tam bảo, phạm vào chuyện này mới đến cầu xin bỗ cung, các người cũng thật có thể diện."

Triệu Lương viện nhát gan, đã khóc đến mức khuôn mặt lấm lem, nước nờ nói không ra lời.

Ít ra Điêu Quý cơ cũng là người nhận được thánh sùng, tuy sắc mặt trắng bệch nhưng giọng nói vẫn còn rõ ràng: "Từ khi chúng ta vào cung tới nay chưa từng gặp qua Hiền phi nương nương. Lại thêm hôm nay Hiền phi nương nương thật sự khinh xa gián hành [3], y phục và trang sức rất đơn giản, ta nhất thời không nhận ra nên có chút tranh chấp trong lời nói, thật sự không cố ý mạo phạm. Mong nương nương minh giám."

[3] Khinh xa gián hành (轻车简行): Ngụ ý khi đi ra ngoài thì rất đơn giản.

Thẩm Thục phi nhàn nhã đùa nghịch hộ giáp của mình, bĩu môi nói: "Nói như vậy thì ra là Hiền phi làm sai, không để cho các người nhận ra nên mới nương nung như vậy?"

Điêu Quý cơ cắn chặt môi, thấp giọng nói: "Tần thiếp không có ý này."

Thẩm Thục phi cười nhạt: "Được rồi, được rồi, còn ngoan cố sao? Vậy người tự mình làm đi, hừ."

Triệu Lương viện khóc lóc bỏ đến dưới chân Thục phi, nước nờ nói: "Nương nương rộng lượng, cầu xin nương nương giúp đỡ hoà giải vài câu, tần thiếp thật sự không cố ý mạo phạm. Muốn đánh muốn phạt gì đều được, chỉ mong Hiền phi nương nương đừng ghi hận."

Thẩm Thục phi nhìn thái độ nhận sai của Triệu Lương viện thì cảm thấy hài lòng một chút, cong cong khóe miệng nói: "Các người có bao nhiêu mặt mũi mà muốn Hiền phi mười mươi ghi hận các người? Căn bản là người ta không đặt các người vào trong mắt."

Điêu Quý cơ cắn môi thật chặt, bị Thục phi châm chọc như vậy tim cũng đã rỉ máu.

Không cam lòng, thật không cam lòng. Dựa vào cái gì các nàng đều cao cao tại thượng nhìn xuống người khác, Điêu Quý cơ nàng cũng muốn là người nhìn xuống người khác, không phải là người bị người khác đứng ở trên cao nhìn xuống.

"Thiên hạ thủy nhân bất thức nhân" được trích từ bài thơ "Biệt Đồng Đại" của Cao Thích, nhà thơ thời thịnh Đường của Trung Quốc.

Biệt Đồng Đại

Thập lý hoàng vân bạch nhật hoàn,

Bác phong xuy nhạn tuyệt phân phân

Mạc sấu tiền lộ vô tri kỷ,

Thiên hạ thủy nhân bất thức quân?

-- Dịch nghĩa--

Tương biệt với Đồng Đại

Những đám mây vàng kéo dài đến mười dặm, mặt trời đã xế chiều

Gió bắc thổi, chim nhạn bay đi, tuyết rơi tã tơi

Xin bạn đừng buồn, ở trước mắt nơi đất khách không có ai là tri kỷ

Vì trong thiên hạ hỏi xem có ai là người không biết bạn

-- Bản dịch của Tân Đà--

Mười dặm vàng pha bóng nhật vấn,

Nhạn xuôi gió bắc tuyết bay nhanh

Chớ buồn nẻo trước không tri kỷ!

Thiên hạ ai người chẳng biết anh

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Tình Nồng

Chạng vạng, Tiểu Phong cung.

Thẩm Thục phi đã tháo hết trang sức xuống, mặt mộc ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương đồng mờ mờ, nâng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan của mình.

Ngọc Tinh nâng mái tóc đang xoa của Thục phi lên, nhỏ giọng nói: "Tóc nương nương đen bóng mềm mượt, thật là đẹp."

Thẩm Thục phi vẫn nhìn dung nhan của mình trong gương, lầm bầm nói: "Quả nhiên là già rồi, khoé mắt cũng không còn xinh đẹp như trước kia nữa. Nữ nhân không cam tâm thì có thể thế nào, đều bị thời gian làm cho khuất phục."

Ngọc Tinh chỉnh lại nói: "Nương nương nói gì vậy? Nương nương đang tuổi xuân, chính là thời điểm mỹ lệ nhất."

Thẩm Thục phi nhẹ nhàng thở dài: "Lúc Hoa Phi tiến cung, bản cung đã cảm thấy mình già rồi. Bây giờ lại có rất nhiều nữ nhân trẻ trung tươi mới, xinh đẹp như hoa, chim sa cá lặn vào cung."

Ngọc Tinh chải mái tóc dài của Thẩm Thục phi, nhẹ giọng khen: "Những phi tần mới vào cung đó sao có thể đánh đồng với nương nương? Dung mạo xuất chúng thì có tác dụng gì, khí chất của một người không thể nào bắt chước được, cho nên ở trước mặt nương nương, tất cả các nàng đều không thể sánh bằng."

Thẩm Thục phi cười cười, xoa xoa mặt: "Người cũng không cần an ủi bỗ cung, sau này sẽ có nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn vào cung. Ngoài trừ những quý nữ dùng để cân bằng tiền triều, tuyển tú đều là tuyển mỹ mạo và đức hạnh. Nếu bỗ cung chỉ vì dung mạo mà ghen ghét các nàng, vậy ngày sau sẽ khổ sống."

Ngọc Tinh nhìn dung mạo của Thục phi, không biết nên nói gì cho phải.

Yên Hoà từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ, nhỏ giọng nói: "Nương nương, Triệu Lương viện cầu kiến."

Thẩm Thục phi khẽ nhíu mày, Ngọc Tinh bên cạnh nhìn không được mở miệng nói: "Bây giờ là giờ nào rồi, nương nương đã sắp đi ngủ, nàng ta có tình cầu kiến lúc này là có ý gì?"

Thẩm Thục phi tháo trang sức trên cổ tay xuống: "Cho nàng ta vào đi."

Triệu Lương viện đến một mình, vừa vào cửa liền hành lễ: "Tần thiếp thỉnh an nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

Thẩm Thục phi vững vàng ngồi ở trước bàn trang điểm, ngay cả chỗ ngồi cũng không thay đổi, nhàn nhạt nói: "Đứng dậy đi."

Triệu Lương viện có vẻ bất an, thấp giọng cáo tội: "Tần thiếp tới không đúng lúc, quấy rầy nương nương, mong nương nương thứ lỗi."

Thẩm Thục phi khẽ nâng khóe miệng: "Cánh giờ còn sớm, chỉ là hôm nay Hoàng thượng không tuyên triệu hậu cung, cho nên bốn cung mới cho người đóng cửa điện, nghỉ ngơi sớm một chút."

Triệu Lương viện cúi đầu, mắt nhìn xuống mũi chân, thấp giọng nói: "Trước đó vài ngày, tần thiếp không hiểu chuyện, mạo phạm nương nương, hôm nay đặc biệt tới thỉnh tội, mong nương nương khoan thứ."

Thẩm Thục phi nhướng mày, quay đầu nhìn về mặt kính cần vắng lòi của Triệu Lương viện, khóe miệng nâng cao hơn: "Nói ra thì, sau khi người vào cung, người bị người mạo phạm cũng không ít đâu. Tứ Phi chỉ có hai vị, cũng bị người mạo phạm hết, người cũng coi như là một nhân tài."

Triệu Lương viện "bịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu nói: "Trước kia tần thiếp ngu dốt, bị Điều Quý cơ lợi dụng, làm rất nhiều chuyện sai, hiện tại mới nhìn rõ, cầu nương nương tha thứ."

Thẩm Thục phi chậm rãi chớp chớp mắt, mở miệng nói: "Tại sao bốn cung phải tha thứ cho người?"

Triệu Lương viện vẫn nom nớp lo sợ mà quỳ ở đó, thấp giọng nói: "Tần thiếp nguyên ý làm tốt [1] tiên phong của nương nương, để nương nương sử dụng."

[1] Tốt: 1 quân trong bàn cờ, tùy vào cờ vua hay cờ tướng mà tầm quan trọng của nó khác nhau. Điểm chung đều là quân tiên phong. (Thông tin chi tiết hơn xin liên hệ google.)

Thẩm Thục phi "phi" một tiếng bật cười, lên tiếng hỏi: "Bốn cung có thánh sùng, lại sinh được hai Công chúa, đứng hàng tứ Phi. Chẳng lẽ còn thiếu một tủy tưng hay sao?"

Triệu Lương viện mím môi: "Người nguyên ý vì nương nương làm việc có lẽ rất nhiều, nhưng chỉ có người của Tiêu Phòng cung mới tính là người một nhà không phải sao? Kỳ Hiền phi có Mạnh Cơ, Thành Phi có Thẩm Quý nhân, còn nương nương có ai? Điều Quý cơ không nghe theo quan giáo, tâm cao khí ngạo, không muốn chịu sự quản thúc của nương nương. Mà Ôn Quý tần nương nương xuất thân cao quý, bây giờ đang có thể, hẳn là không muốn làm chuyện mất thân phận này."

Triệu Lương viện chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt mỹ lệ là biểu tình kiên định, nhẹ giọng nói: "Chỉ có tần thiếp, nguyên ý trở thành tay sai của nương nương."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường mặc một chiếc váy dài màu xanh lam thêu trăm hoa với cánh vàng lá xanh, bên ngoài khoác áo lụa màu tím, bàn tay trắng nõn đang cầm hương liệu.

Lan Chi cầm một cái lọ sứ nhỏ có vẽ hoa sen quanh viền đi tới, cười nói: "Tìm được rồi, là tìm được trong phòng của Tứ Hoàng tử, nó tỷ nhớ là đã đặt ở đó."

Hoa Thường quay đầu cười khê: "Còn không phải là vậy sao, lần trước đốt Long Tiên hương này là ở trong phòng của Tứ nhĩ, sau này bốn cung cảm thấy mùa thu đông mùi hương này có chút nồng, cho nên mới đổi thành băng phiến."

Vừa nói, Hoa Thường mở cái lọ nhỏ ra, bên trong là Long Tiên hương màu trắng tinh tể.

Hoa Thường dùng móng tay lấy ra một ít, nhẹ nhàng cúi đầu ngửi ngửi, sau đó nhũu mày nói: "Bốn cung không thích mùi hương này, tuy rằng ban đầu rất thơm, nhưng lâu rồi thì cảm thấy mùi hương quá nồng, lại có chút mùi tanh."

Lan Chi cười nói: "Nương nương tốt của nó tỷ, các cung khác muốn dùng hương này cũng không có đâu, người lại ghét bỏ."

Hoa Thường bắt đầu dĩ cười cười: "Mùa xuân và hạ có nhiều muỗi, mùi hương của băng phiến lại nhẹ, e là không đuổi được muỗi, chỉ có thể đổi sang hương liệu khác. Hoàng thượng chỉ thích Long Tiên hương, bốn cung tất nhiên phải "gãi đúng chỗ ngứa" rồi."

Lan Chi mở nắp lọ dính tơ vàng nạm hồng ngọc trên bàn ra, bỏ một chút Long Tiên hương vào bên trong.

Hoa Thường thấy hương khí bay ra từ lọ luân hương mới quay người ngồi trở lại trên giường: "Đốt một ít, mùi hương dễ ngửi hơn chút rồi."

Lan Chi cười nói: "Trong phòng Tứ Hoàng tử và Thế tử cũng đổi thành hương liệu này. Tứ Hoàng tử cũng không khóc, có lẽ là đã quen với hương vị này, cũng giống như Hoàng thượng."

Hoa Thường nghe đến Tứ Hoàng tử, nét cười rõ ràng hơn một chút: "Hiện giờ Tứ Hoàng tử đang phát triển, mặt mày đúng là rất giống Hoàng thượng, chỉ có gương mặt và cằm là có chút đáng vẽ của bốn cung. Quả thật như người nói, đúng là nó đã lớn hơn rất nhiều."

Lan Chi khê: "Tứ Hoàng tử là hài tử thân sinh của nương nương, tất nhiên sẽ mạnh khỏe, nhanh chóng lớn lên."

Hoa Thường mỉm cười, rất là vui vẻ.

Lan Chi thấy tâm tình Hoa Thường không tồi bèn nhỏ giọng lên tiếng: "Nương nương, mấy ngày này bên Tiêu Phòng cung có chút không đúng."

Hoa Thường nâng mị, dịu dàng nói: "Chuyện gì?"

Lan Chi thấp giọng nói: "Thục phi nương nương vì Điều Quý cơ và Triệu Lương viện vì phạm cung quy nên xử phạt rất nặng. Điều Quý cơ bị cấm túc hai tháng, còn Triệu Lương viện thì phạt chép cung quy. Nhưng mà, Thẩm Thục phi lại để cử Triệu Lương viện thị tẩm, đây chính là đái ngộ mà năm đó Ôn Quý tần mới có."

Hoa Thường hỏi nhũu mày, khê nói: "Ý của người là, Hoàng thượng ngủ lại ở chỗ Triệu Lương viện sao?"

Lan Chi gật đầu: "Đúng vậy, phi tần phân vị thấp như vậy từ trước đến nay đều là bị triệu hạnh, nâng đến Thừa Ân điện. Hoàng thượng nghĩ lại là đái ngộ của chủ vị một cung. Nếu Triệu Lương viện không được Thẩm Thục phi để cử, Hoàng thượng sẽ không nghĩ lại ở đó."

Chạng vạng.

Long liễn của Hoàng đế dừng ở trước cửa Thượng Dương cung, Hoa Thường đứng một bên cửa cung, kính cẩn cúi người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế từ trên long liễn đi xuống, lập tức cầm lấy tay Hoa Thường, vừa đi vừa nói: "Thái y nói thân thể nàng đã bình phục, bên Hoàng hậu nói sao?"

Hoa Thường ôn nhu khê cười: "Hoàng hậu nương nương quan tâm thần thiếp, kêu thần thiếp cẩn thận dưỡng thân, thần thiếp vô cùng cảm kích."

Đi vào trong điện, hai người ngồi xuống bên cạnh bàn.

Hoa Thường nâng tách trà Bích Loa Xuân lên, dịu dàng lên tiếng: "Sao đột nhiên Hoàng thượng lại đến cung của thần thiếp vậy?"

Hoàng đế nhận lấy chén trà, nhấp nẩy ngụm, cười nói: "Trong lời của Thường nhi có nhiều thâm ý, là cảm thấy mấy ngày nay trầm vắng vẻ nàng hay sao?"

Hoa Thường gợn dỗi: "Rõ ràng Hoàng thượng biết thần thiếp không phải có ý này. Trước đây Hoàng thượng đều tới trước hoặc sau bữa trưa, hôm nay lại đến vào bữa tối, nên thần thiếp mới hỏi như vậy."

Hoàng đế kéo tay Hoa Thường lại, ôn nhu nói: "Thái y nói, thân thể nàng đã tốt lên."

Hoa Thường có chút ngại thẹn, dịu dàng đáp: "Chỉ là một chút phong hàn, bị bệnh gần bốn tháng, tất nhiên là phải tốt lên rồi. Nếu còn không tốt, không cần Hoàng thượng nói gặng, thần thiếp cũng sẽ không tha cho những Thái y đó."

Hoàng đế bật cười, nhìn khuôn mặt nhu hòa mỹ lệ của Hoa Thường, đến gần một chút, lại nói lần nữa: "Thần thể của nàng đã tốt."

Hoa Thường nhìn con người đen bóng của Hoàng đế ngay trước mắt, trên đầu hần còn đội kim quan uy thế. Hoàng đế mím môi, đáng người cường tráng và bá vai to rộng càng tạo cho người ta cảm giác bị áp chế vô cùng.

"Hoàng thượng, rốt cuộc người muốn nói cái gì?" Hoa Thường mơ hồ, nâng mắt nhìn, đáy mắt là một mảnh trong suốt vô tội.

Hoàng đế nhìn thật sâu vào đôi mắt trong suốt sáng ngời của Hoa Thường, giống như mê muội mà tới gần, khê hôn xuống má mát ôn nhuận kia.

Hoa Thường sững sốt, sau đó mặt đỏ bừng.

"Hoàng thượng..." Hoa Thường như giận như không, đáy mắt dường như có sóng nước.

Hoàng đế nhìn bộ dáng quần bách đại tiện thùng của Hoa Thường, cười haha, sau đó đột nhiên đứng dậy, ôm cả người Hoa Thường lên, xoay người đi tới chiếc giường ở phía sau.

Hai chân Hoa Thường chột cách mặt đất, hoảng sợ, tay nắm thành nắm, khê đâm lên ngực của Hoàng đế, thanh âm khản khản: "Hoàng thượng cần rồi! Thần thiếp, thần thiếp..."

Hoàng đế nhẹ nhàng đặt Hoa Thường xuống giường, áp cả người tới gần Hoa Thường, mở miệng nói: "Trẫm cần rồi ư nào? Nàng là nữ nhân của trẫm, là nữ nhân trẫm đặt trong lòng bàn tay, nơi đâu quá tím. Trẫm muốn chạm vào nữ nhân của mình, sao có thể gọi là cần rồi chứ?"

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, cả giận nói: "Tuy thần thiếp lãnh bệnh, nhưng dựa theo quy củ là phải có thông báo tới Thái Y viện đến Nội phủ, Hoàng hậu nương nương chấp thuận mới có thể thị tẩm"

Hoàng đế cười haha, cả khuôn mặt dường như càng thêm cương ngạnh, ngữ khí ôn nhu lại cứng rắn: "Thiên hạ này đều là của trẫm, trẫm nói cái gì thì chính là cái đó. Thường nhi, trẫm muốn nàng."

Hoa Thường ngây ngẩn cả người, Hoàng đế ở trước mặt nàng vẫn luôn ôn hòa. Tuy rằng bộ dáng hần cao lớn, nhưng vẫn luôn có một loại khí chất quân tử khiêm tốn bao dung, cũng làm cho Hoa Thường bội phục, cảm thần giáo dưỡng của hoàng thất quả thật là ưu việt.

Nhưng hiện tại nhìn Hoàng đế, tựa hồ có chút thay đổi, giống như hần chưa bao giờ là quân tử vậy. Hần là một đế vương đã tâm bưng bưng, hơn nữa không hề sợ hãi bất kì điều gì.

Trước kia hần tuân thủ quy củ, là do phải làm cho người trong thiên hạ xem. Thật ra, hần hoàn toàn có thể không tuân theo bất kì quy củ gì, bởi vì hần chính là quy củ, chính là phép tắc.

Đây là chế độ phong kiến quân chủ.

Hoàng đế hôn sâu, cơ hồ lấp hết hồ hấp của Hoa Thường, nhiệt liệt mà thâm trầm.

Không biết từ khi nào, váy dài và áo lụa của Hoa Thường đều đã rời khỏi da thịt mềm mại nõn nà, trên người chỉ còn lại một cái yếm màu vàng nhạt.

Bàn tay của Hoàng đế nắm chặt lấy bờ vai nõn nà của Hoa Thường, mỗi lu luyến hôn lên, thường phục màu vàng sáng trên người cũng bắt đầu trở nên hỗn độn.

Hoa Thường gầy gù thờ đốc, thanh âm mềm mại, thấp giọng nức nở, mang theo cảm giác thẹn thùng bất an: "Hoàng thượng, nhẹ một chút..."

Hoàng đế thô bạo kéo y phục trên người mình ra, lại ôn nhu ôm lấy thân thể mềm mại của Hoa Thường, cơ ngực cứng rắn dán sát vào da thịt mềm mại trắng nõn.

Nước sữa hòa nhau, cả nước thân mật.

Đột nhiên Hoa Thường cảm thấy rất vui sướng. Trong lúc khoái cảm dâng trào, thậm chí Hoa Thường còn bớt chút thời giờ suy nghĩ, có lẽ là bởi vì nàng đã trưởng thành, thân thể càng thêm thành thực, cho nên cảm nhận được loại mị lực của chuyện giường chiếu này, cảm nhận được sức mạnh và sung ái của nam nhân trên người.

Hoàng đế chuyển động vòng eo, cánh tay cường tráng giống như chưa bao giờ có lực vậy, trong giọng nói lộ ra chút ghen ngào thờ đốc: "Thường nhi..."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tân Sủng

Đi ra từ thung tắm, trở lại trong điện, Hoa Thường thấy Hoàng đế mặc áo trong màu vàng đang nửa nằm ở trên giường. Hần quay đầu nhìn Hoa Thường, chậm rãi mỉm cười.

Mặt Hoa Thường đỏ như ráng [1] mấy lần nàng càng thêm xinh đẹp. Nàng cúi đầu cẩn thận đi qua, nằm bên cạnh Hoàng đế.

[1] Ráng - Hán việt là "Hà" (霞): là hiện tượng ánh mặt trời chiếu vào đám mây khi trời có khí mù, làm cho đám mây có màu rực rỡ, thường thấy khi mặt trời mới mọc hay mới lặn.

Hai người đều có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn tốt, Hoàng đế vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc dài của Hoa Thường, thấp giọng nói: "Đêm nay nàng cũng mệt, ngày mai đừng đi thỉnh an, cứ tiếp tục nghỉ ngơi."

Hoa Thường nâng mí mắt, khẽ lắc đầu: "Thần thiếp tự tiện thị tẩm đã bất kính rồi, nếu ngày mai không đi thỉnh an thì chính là đại bất kính."

Hoàng đế khẽ cười ấm áp, ôm bà vai Hoa Thường, ôn nhu nói "Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, có trăm ở đây."

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa đầu lên vai Hoàng đế, cọ cọ vài cái, dịu dàng đáp: "Vâng."

Hoàng đế không nghe Hoa Thường giảng chút lễ nghi đạo lý không thể bỏ như mọi lần thì hơi ngạc nhiên, ôm Hoa Thường càng chặt hơn, cười thấp giọng nói: "Ngủ đi."

Hoa Thường gắt đầu: "Hoàng thượng ngủ đi, ngày mai còn vào triều sớm nữa, thần thiếp thì muốn nhìn người ngủ."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười, vươn tay chọc chọc mũi Hoa Thường: "Trẫm thấy nàng đã bệnh đến hồ đồ, ngày mai là Thanh Minh mười bảy tháng hai, bãi triều một ngày, thì sao trẫm lại yêu cầu thượng triều được đây."

Hoa Thường mở to hai mắt nhìn, sau đó vui đầu đến khụy tay hần, ngượng ngập nói: "Thần thiếp đã quên..."

Hoàng đế phát ra tiếng cười vui vẻ: "Hiếm khi Thường nhi hồ đồ như vậy, trẫm còn tưởng rằng nàng có thể tí mị không quên mọi chuyện, không bỏ sót chỗ nào nữa kia."

Hoa Thường hờn dỗi: "Hoàng thượng đừng giễu cợt thần thiếp nữa."

Ý cười trên mặt Hoàng đế nhu hoà, tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Người mới vào cung đã được nhiều ngày, nàng thân ở hậu cung, nói thử xem các nàng ấy là người như thế nào?"

Tất nhiên Hoàng đế không biết chuyện Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện mạo phạm nàng ở Ngự Hoa viên. Loại việc nhỏ này sẽ không có người nói với Hoàng thượng một tiếng, bởi vì không có giá trị và cũng không đáng.

Hoa Thường tươi cười khoan dung, thanh âm ôn nhuận: "Thần thiếp không ra khỏi cửa, cụ thể cũng không biết gì, chỉ nghe Thục phi nói Diêu Quý cơ ở ở trong cung có chút hoạt bát."

Hoàng đế nhướng mày, gắt đầu nói: "Trẫm có chút ấn tượng với nàng ta, thật ra có vài phần nhan sắc. Nếu tính tình không ổn định đến mức phải để cho Thục phi quản giáo nhiều thì trẫm cũng lạnh nhạt với nàng ta."

Hoa Thường rù mắt cười, trong miệng Hoàng thượng lạnh lùng vậy thôi, nhưng không đến một năm thì cũng nửa năm rồi sẽ khác. Thật hý vọng đến khi đó Diêu Quý cơ còn có thể tranh sủng bóc đồng như vậy.

Hoàng đế mở miệng nói: "Trẫm có qua chỗ Nghiêm Tần một lần, nàng ấy cũng coi như là xuất thân danh môn, dung mạo có chút xinh đẹp nhưng lại rụt rở đoan trang. Tuy tính cách lãnh đạm, ít thể hiện tình cảm nhưng trẫm luôn có vài phần yêu thích. Trẫm thấy tính tình nàng ấy sẽ bị khi dễ, Trừ Tử cung lại không có chủ cung, nàng không có việc gì thì trông chừng nàng ấy một chút."

Hoa Thường chu miệng lên, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng không sợ thần thiếp ghen, ngược lại khi dễ Nghiêm Tần sao?"

Hoàng đế mở miệng cười: "Nếu nàng thật sự khi dễ người khác, trẫm càng vui vẻ."

Hoa Thường nhướng mày, hờn dỗi nói: "Nếu Hoàng thượng thật sự nói như vậy, thần thiếp thật muốn khi dễ người khác, cũng tiện làm cho Hoàng thượng vô cùng vui vẻ."

Hoàng đế cúi đầu hôn môi Hoa Thường, thân mật nói: "Trẫm làm hậu thuẫn cho nàng, Thường nhi muốn khi dễ ai cũng không có việc gì."

Gương mặt Hoa Thường đỏ lên, quay đầu ngượng ngập tránh ánh mắt nghiêm túc của Hoàng đế.

Hoàng đế biết da mặt Hoa Thường mỏng, ôm chặt Hoa Thường nói lớn: "Được rồi, trẫm không trêu nàng nữa. Thúc phụ và huynh trưởng của Nghiêm Tần đều ở Tây Bắc, gần đây e rằng lại có chiến sự, Nghiêm gia lại chỉ có một nữ nhi này, nên trẫm cũng không quá khác khe."

Hoa Thường quay đầu lại, nghiêm túc gắt đầu: "Thần thiếp không hiểu việc tiền triều, nhưng chỉ cần Hoàng thượng nói, thần thiếp sẽ nhớ thật kỹ, làm thật tốt."

Nét mặt Hoàng đế trở nên nhu hoà: "Ngủ đi, bằng không ngày mai nàng lại đau đầu."

Hoa Thường tới gần lồng ngực Hoàng đế, nhỏ giọng đáp ứng.

---Ngày thứ hai, Vĩ Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu bạc thêu hoa mai đỏ, ngồi ngay ngắn chỉnh tề, sắc mặt lại không được tốt lắm.

Phi tần ngồi bên dưới thân sắc cũng khác nhau, hoặc là hăm mộ, hoặc là ghen ghét, phần lớn có vài phần thanh thần xem diễn.

Vài người mới vào cung hình như có chút không hợp nhau, lại thêm không hiểu rõ bầu không khí quý dị ngày hôm nay, nên cẩn thận đánh giá trái phải.

Thành Phi chưa nói đã cười, sau đó mở miệng nói: "Thần thiếp thấy sắc mặt Hoàng hậu nương nương vàng đi, xương gò má lại có chỗ đỏ thẫm, chắc là bị âm hư hoá vượng [2]. Hoàng hậu nương nương cần phải nghỉ ngơi nhiều, bảo trọng phương thể cho tốt."

[2] Âm hư hoá vượng (阴虛火旺) - Nguyên văn là 内火虚旺: dấu hiệu của chứng bệnh là nóng đầu, đau đầu, khó ngủ, miệng khô, mặt đỏ, đỏ mồm hồi ban đêm, ứ máu...

Thẩm Quý nhân tiếp lời cười nói: "Nương nương lo lắng cho phương thể của Hoàng hậu nương nương, gần đây lại nghiên cứu y thư, thật là kính cẩn hữu lễ, hiền lương thực đức, đúng là làm gương cho hậu cung."

Hoàng hậu bị hai người kia chèn ép, sắc mặt càng thêm khó coi, miễn cưỡng cười nói: "Tâm ý của Thành Phi muội muội bổn cung hiểu được, đúng là khắc ghi vào ngũ tạng."

Thẩm Thực phi hành rồi đưa tay sửa lại sợi tóc, mở miệng nói: "Các tỷ muội nói chuyện có chút mập mờ rồi, giống như bổn cung là người không thông minh nên nghe không hiểu vậy, chuyện này thì có gì to tát đâu? Ta nhớ không lầm thì đêm qua trên đồng hồ ghi rõ là tên của Hiền phi muội muội mà. Chuyện này còn đáng giá lấy ra nói hơn."

Thấy Thẩm Thực phi nói chuyện không chút khách khí, Hoàng hậu trầm mặt xuống, nhưng lại không tiện quát lớn.

Vương Mỹ nhân, người mới tiến cung này là một tiểu thư khuê các tri thủ đạt lý, thấy Hoàng hậu bị mấy phi tử chèn ép, liền mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương là chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ, dù là đồng hồ thì cũng là việc vặt vãnh. Hoàng hậu luôn quan tâm hỏi han từng người, duy trì bổn phận và đức hạnh, quản lý cung vụ vất vả và ngày đêm, đúng là gương mẫu cho chúng ta noi theo."

Hoàng hậu nhìn Vương Mỹ nhân mở miệng, hài lòng cười nói: "Bổn cung thấy Vương Mỹ nhân là người hiểu chuyện và hiểu lý lẽ, rất đáng khen."

Triệu Lương viện phía sau Thẩm Thực phi chuyển tròn mắt, cười nói: "Mỹ nhân tỷ tỷ nói vậy, chúng ta không thể sánh kịp. Nhưng tần thiếp lại nghe nói, Hoàng hậu nương nương đã hạ ý chỉ cho Hiền phi nương nương dưỡng thân thể. Thế nhưng dạo mắt một cái thì Hiền phi nương nương được ghi tên trên đồng hồ, Hoàng hậu nương nương tức giận cũng đúng thôi."

Hoàng hậu thấy một Lương viện nhỏ nhoi như vậy cũng dám nói đồng nói tây, vừa định mở miệng quát lớn, đã thấy Vương Mỹ nhân phản bác nói: "Tần thiếp mới tiến cung nên không hiểu chuyện, nhưng cũng biết Hoàng hậu nương nương là chủ lục cung. Hiền phi nương nương không tuân lễ nghi, vượt qua quy củ thị tẩm, là Hiền phi nương nương có lỗi. Hoàng hậu nương nương tức giận cũng đúng, nhưng hiện giờ không tức giận là nương nương rộng lượng, chúng ta nên cảm thấy may mắn vì nương nương khoan dung."

Hoàng hậu nhủ thầm, Vương Mỹ nhân chỉ nghĩ đến việc lấy lòng Hoàng hậu, nên phản bác lại Triệu Lương viện, tiện thể làm giảm đi tức giận trong lòng Hoàng hậu. Nhưng Vương Mỹ nhân lại không biết rằng có vài người trong cung mà mọi người không bàn luận đến họ được.

Thẩm Thực phi cong khoe miệng, quay đầu nhìn về phía Ninh Quý tần, thanh âm ôn nhu như nước: "Ninh muội muội, Vương Mỹ nhân ở tại Trường Nhạc cung của người, nhìn dáng vẻ thì thấy muội muội dạy dỗ không được tốt cho lắm."

Đáng người Ninh Quý tần đoan chính, vẻ mặt bình thản: "Theo lời Thực phi tỷ tỷ, tần thiếp lại không phải cung chủ Trường Nhạc cung, làm sao nói tới dạy dỗ người khác được, cũng lắm là có duyên vài lần nói chuyện với Vương Mỹ nhân thôi."

Vương Mỹ nhân có chút kinh ngạc nhìn Ninh Quý tần, ngày xưa quan hệ giữa các nàng cũng xem như là thân thiết. Nàng không rõ vì sao trong lời nói của Ninh Quý tần lại xa lạ với nàng như thế.

Thẩm Thực phi hất cằm, bộ dáng có chút kiêu ngạo, hừ một tiếng: "Bổn cung sẽ nói chuyện này với Hiền phi muội muội." Dứt lời quay đầu nhìn Triệu Lương viện nói: "Người đứng nói lung tung, khiến cho Hoàng hậu nương nương tức giận thì sao? May là Hoàng hậu rộng lượng, nếu chọc giận tỷ muội khác, người ta chỉ cần đầu ngón út thôi thì cũng đủ bóp chết người rồi."

Triệu Lương viện vội vàng phối hợp hành lễ thỉnh tội: "Tần thiếp biết sai rồi, nhìn cái miệng tần thiếp này, lại nói chuyện không phải, nên đánh."

Thẩm Thực phi cười rất là thư thái.

Hoàng hậu nhìn Thẩm Thực phi cười, cảm thấy vô cùng chói mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Triệu Lương viện ở sau, oán hận trừng mắt, nhưng cũng không nói gì.

Sau đó Hoàng hậu quay đầu về phía Vương Mỹ nhân, lạnh lùng nói: "Kỷ Hiền phi chính là một trong Nhứt phẩm tứ Phi, là người các người có thể tùy ý suy đoán bản luận sao? Tội mạo phạm là không thể thoát, nhưng hôm nay là Thanh Minh, bổn cung cũng không muốn khiển trách, tự mình về điện suy xét lại đi."

Vương Mỹ nhân cảm ơn chậm rãi quý trên mặt đất, nhỏ giọng đáp: "Vâng."

Tuy các phi tần khác mới vào không hiểu rõ, nhưng vẫn ngấm cảm giác Kỷ Hiền phi luôn ôm đau kia không phải là một nhân vật đơn giản, cần phải cảnh giác.

Tiếp theo liên tục ba ngày, Hoàng thượng đều lâm hạnh Thượng Dương cung.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hiền phi được sủng ái làm người ta phải ghê mắt nhìn.

Tuy rằng Kỷ Hiền phi đã lâu không xuất hiện trước mặt người khác, nhưng mọi người ở hậu cung chưa bao giờ cảm thấy Hiền phi tồn tại mãi liệt như vậy.

Sủng hạnh liên tục trong bốn ngày, Hoàng thượng vốn ít khi phóng túng như vậy, huống chi chỉ sủng có một người.

Hoa Thường khẽ mở cửa sổ khắc hoa ra, tay áo rộng rủ ở trên khung cửa sổ, nắng mặt trời mây trắng bay trên cao, mới đó thẩm mang theo độ cong dụ hoặc: "Bổn cung cũng coi như là tần sủng."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chờ Mong

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Ngày thứ năm, Hoàng đế vẫn giả làm Thượng Dương cung, chẳng qua chỉ đơn thuần là lấp chần ngu. Chuyện này làm cho các nữ nhân ở hậu cung thờ phảo nhẹ nhõm.

Hoàng đế khẽ cúi đầu, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Hoa Thường, cười đến ái muội: "Thế nào, Thường nhi nhìn thấy trẫm đến thì vui hay là không vui vậy? Yên tâm, hôm nay trẫm không chạm vào nàng đâu."

Hoa Thường xấu hổ, buồn bực nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng đừng trêu thần thiếp nữa."

Hoàng đế vui vẻ cười haha, sau đó vươn tay chạm vào những sợi tóc đang rũ xuống bên thái dương của Hoa Thường, ôn nhu nói: "Bây giờ, chỉ có đến nơi này của Thường nhi, thì trẫm mới có thể cười được."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, lo lắng hỏi: "Hoàng thượng ưu phiền chiến sự ở Tây Bắc phải không? Ngày đó lúc Hoàng thượng đề cập tới, thần thiếp vẫn còn nhớ."

Hoàng đế lắc đầu nói: "Trăm đối với tình trạng ở Tây Bắc có phần nắm chắc. Chiến sự còn chưa bắt đầu nhưng Nam Chiếu ở phía Tây Nam lại có biến động dị thường, nên trẫm có chút lo lắng."

Hoa Thường nghi hoặc nói: "Thần thiếp nhớ Nam Chiếu sớm đã thuần phục Đại Lương ta, chính là bộ lạc trực thuộc Đại Lương ta, chẳng lẽ bây giờ lại sinh lòng phản trắc sao?"

Thanh âm của Hoàng đế trở nên nặng nề: "Không phải tộc ta, tất có dị tâm."

Đối với đề tài chiến sự trên triều, Hoàng đế cũng không muốn nhiều lời, nên chuyển sang đề tài khác: "Hôm nay Hoàng hậu có tới tìm trẫm, nói về chuyện nâng thị tẩm, nếu nàng nghe được tin đồn nhảm nhí gì, thì cũng không cần để ý tới."

Thanh âm Hoa Thường nhu hòa: "Thần thiếp đã biết."

Ngày thứ hai, sáng sớm tại Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân phượng bào bằng lụa vàng thêu hoa văn ánh mây màu đỏ sậm, trên đầu cài bộ diều đình to vàng điểm thụy được sắc thái công tinh xảo. Tuy hình thức bình thường nhưng lại toát ra vẻ trang trọng, cảm giác uy nghi vô cùng.

Hoa Thường ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay phải, biểu cảm trên mặt ôn nhuận bình thản. Khi nói chuyện với Hoàng hậu, nàng sẽ hơi cúi đầu lấy đó làm cung kính. Mặc kệ là nhìn từ góc độ nào đi nữa, thì đây chính là một vị mỹ nhân thủ lễ kính cẩn.

Hoàng hậu có chút khó chịu về Hoa Thường, nhưng vẫn biểu hiện đáng vẻ khoan dung: "Thân thể của Hiền phi muội muội đã bình phục chưa? Cũng đã rất nhiều ngày không gặp người, bây giờ thấy người gầy ốm như vậy, người nên chú ý giữ gìn sức khỏe hơn."

Hoa Thường rũ mắt, ngời hánh lễ, ôn nhu nói: "Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm"

Khánh Quý tần nhẹ nhàng nói: "Đây là lần đầu tiên tần thiếp nhìn thấy Kỷ Hiền phi nương nương, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt. Hôm nay vừa thấy mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy, cũng khó trách tuy mang bệnh trong người nhưng cũng có thể khiến cho Hoàng thượng đọc sủng."

Hoa Thường thu liễm ý cười trên mặt, vẫn ôn nhu bình thản như cũ, chỉ gật gù đầu với Khánh Quý tần, không muốn đối co cùng với nàng ta.

Hoàng hậu nghiêm mặt, tiếp tục nói: "Khánh Quý tần không biết nói chuyện thì đừng nói nữa."

Ánh mắt Thẩm Thực phi quét qua Khánh Quý tần một cái, nhưng nề mặt mũi của Thái hậu nên nàng không mở miệng chèn ép Khánh Quý tần.

Nhưng Thành Phi lại phì một tiếng bật cười, dù chưa mở miệng nhưng so với lên tiếng thì càng làm cho Khánh Quý tẽn toét hơn.

Ninh Quý tẽn toét mở miệng nói: "Khánh muội muội nói năng cẩn thận. Nữ tử lấy hiền huệ thực lương làm đức, những lời như vậy không nên nói ra, làm người ta có cớ để chế cười."

Khuôn mặt Khánh Quý tẽn toét bừng, vò nát khăn trong tay.

Hoa Thường khẽ cười giải vây: "Cái này thật sự là do bản cung không phải, mấy ngày nay ta cũng không tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng sủng ái, bản cung nhận mà hồ thẹn. Xin Hoàng hậu nương nương khoan thứ."

Hoàng hậu hờn dỗi nói: "Hiện phi muội muội nói gì vậy chứ. Chúng ta đều là tỷ muội một nhà, lời khách khí như vậy sau này cũng đừng nói nữa."

Hoa Thường hồ thẹn cúi đầu, thanh âm ôn hòa: "Hoàng hậu nương nương là người nhân hậu, thần thiếp ghi nhớ trong lòng."

Hoàng hậu không phải là không tức giận, nhưng vừa thấy biểu hiện của Hoa Thường thì không còn cảm thấy giận dữ nữa. Suy cho cùng thì Hiện phi vẫn luôn rất biết cách làm người.

Trong tất cả phi tần hậu cung, từng người từng người, nào có ai hận nàng. Lại càng không có người ghen ghét nàng. Sự quyến rũ của nhân phẩm thật sự rất quan trọng.

Huống chi, trong lòng Hoàng hậu biết rõ, hơn ba năm nay, cách làm người của Hiện phi thì Hoàng hậu nàng coi như cũng hiểu được bảy tám phần, tất nhiên Hiện phi không phải là người cây sừng sinh kiêu.

Sở dĩ Hiện phi không tới thỉnh an, chỉ sợ là ý của Hoàng đế.

Hà tất phải khiến cho không khí trong hậu cung ngột ngạt như vậy? Hoàng hậu thờ dãi trong lòng, hậu cung này khó có người có được phẩm chất như thế.

Hoàng hậu trung ra khuôn mặt tươi cười, nhìn Hoa Thường ôn nhu nói: "Thân thể Tứ Hoàng tử thế nào rồi? Bản cung cũng đã lâu chưa gặp nó. Hôm nào ốm đến đây cho ta nhìn một chút, Tam Hoàng tử cũng rất nhỏ dẻ dẻ đó."

Nụ cười của Hoa Thường cũng chân thật hơn rất nhiều, thanh âm ôn nhu đáp: "Nghe nói Tam Hoàng tử được Hoàng thượng tự mình nuôi dưỡng ở Kiến Chương cung, càng thêm long chươg phượng tư [1], tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mà không tầm thường chút nào."

[1] Long chươg phượng tư: Khí chất tư thái của rồng của phượng.

Thành Phi cũng rất thích đề tài về hài tử, lấy khăn che miệng cười nói: "Hôm qua Nhị Hoàng tử còn dạy Tam Hoàng tử luyện kiếm, quả thật làm ta buồn cười không chịu được. Tam Hoàng tử mới ba tuổi, cầm kiếm gỗ nhỏ, nghiêm trang học hỏi. Nhị Hoàng tử cũng xem chuyện này là đại sự, mỗi ngày nhắc mãi muốn dạy dỗ dể dẻ thật tốt, nhưng bản thân lại không làm được."

Ninh Quý tần cũng cười nói: "Hoàng thượng cũng phân phó Đại Hoàng tử dạy Tam Hoàng tử đọc sách. Các người cũng biết Đại Hoàng tử cả ngày giờ đao múa kiếm, có lúc nào đọc sách đâu, hiện giờ lại phải dạy dỗ dể dẻ, nên chỉ có thể liêu mang đọc sách, không muốn mình phải mất mặt."

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu rạng rỡ hơn nữa, ôn hòa hiền hậu nói: "Giữa huynh đệ phải nên như thế, thù tức chỉ thân, kỳ lợi đoạn kim [2]. Không phải lúc này thì đợi đến lúc nào."

[2] Kỳ lợi đoạn kim: đồng lòng đoàn kết.

Các phi tần mới tấn phong chỉ có thể ngồi ở một bên lắng nghe, không dám mở miệng xen vào, mỗi người đều có chút xấu hổ.

Các phi tần có địa vị cao có hài tử nói chuyện, sao các nàng có thể đuổi kịp đây?

Sau khi người mới tấn cung thì sẽ bị xem xét một khoảng thời gian. Tuy rằng các nàng không thích chịu đựng loại ánh mắt đánh giá này nhưng hiện giờ nếu như các nàng không bị đánh giá, không bị dể ý, ngược lại sẽ cảm thấy trong lòng trống trải, dường như bản thân mình chỉ là một hạt bụi, không hề có ý nghĩa.

Cuối cùng các nàng đã hiểu rõ, vì sao có vài vị phi tần muốn hại người mà chẳng có ích lợi gì cho mình, bởi vì làm như vậy, ít nhất sẽ có chút cảm giác tồn tại.

Một tháng sau, Thượng Dương cung.

Sau khi Hoa Thường khôi phục thỉnh an, thì cả người có chút mệt mỏi. Trong một thời gian dài, nàng đều nằm ở trên giường, bây giờ vừa hoạt động lại nên có vài phần không quen.

Lan Chi bưng canh sâm đi đến, hiện tại mũi của Hoa Thường rất nhạy, vừa ngửi thấy mùi canh sâm, nàng liền nhăn mày, lúc đầu nói: "Gần đây bản cung đã béo lên, thân mình cũng đã tốt hơn, sao phải uống canh sâm này mỗi ngày vậy?"

Lan Chi cười: "Thân thể của nương nương vốn yếu ớt, đồ bổ cho thân mình sao lại ngại nhiều chứ?"

Hoa Thường không uống, để sang một bên, mở miệng nói: "Gần đây Nam Chiêu ở Tây Nam phản loạn, Giang Đại tướng quân đã xuất phát mang binh diệt phản loạn. Bây giờ hầu như Hoàng thượng không đặt chân tới hậu cung, vừa lúc ta cũng nhàn rồi, ngày mai người thay mặt ta, mời Nghiêm Tần đến ngắm hoa đi."

Lan Chi hành lễ đáp ứng, sau đó hỏi: "Nói đến Nghiêm Tần, nàng ta thật là một người hướng nội. Hình như không khí nào thấy nàng ta mở miệng nói chuyện, ánh mắt thường có chút u sầu. Chẳng qua đáng về mỹ nhân ưu buồn này Hoàng thượng lại tương đối yêu thích. Kiến Chương cung thường xuyên ban thưởng, nên ở hậu cung cũng coi như là đáng chú ý."

Hoa Thường cong cong khóe môi, nhẹ giọng nói: "Nghiêm Tần là kiểu người gì thì bản cung chưa rõ, chẳng qua người ở cạnh nàng ta là Khánh Quý tần thì lại rất hoạt bát."

Lan Chi vừa nghe đến tên Khánh Quý tần liền nhăn mày, trong giọng nói cũng có vài phần oán khí: "Khánh Quý tần có dụng mạo binh thường, sự sủng ái cũng bình thường, nhưng bất kể là chuyện của ai, thì nàng ta đều cố tình xen vào nói vài câu. Cả ngày mura gió không ngừng, còn vô ý bắt kính với nương nương, cũng là do nương nương tốt tính, nên không so đo với nàng ta."

Hoa Thường liếc mắt nhìn Lan Chi một cái, lên tiếng quở trách: "Đừng nói lung tung. Tính tình Khánh Quý tần quả thật không hoà đồng với người khác, nhưng người xem có ai dám đắc tội với nàng ta không? Lan Tiệp dư là người thanh cao khí ngạo, nhưng khi Khánh Quý tần chăm chọc thì Lan Tiệp dư cũng coi như không nghe thấy, người nghĩ là vì cái gì?"

Lan Chi mỉm môi, cúi đầu nhận sai: "Nô tỳ sai rồi."

Hoa Thường sửa lại sợi tóc bên thái dương của mình, nhẹ nhàng nói: "Thái hậu còn một ngày, thì nàng ta sẽ còn một ngày. Hoàng đế không sủng ái nàng ta thì thế nào, vẫn phải đến cung của nàng ta nghỉ tạm, đây là thể diện."

Lan Chi có chút bất bình nhưng thấy nương nương nhà mình vẫn bình tĩnh, cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Nương nương, nhanh uống canh sâm đi, không lại nguội mất." Lan Chi cầm lấy canh sâm đang đặt một bên ở trên bàn, bưng đến trước mặt Hoa Thường, cố chấp nói.

Hoa Thường bất đắc dĩ thờ dãi, nhưng mà không nhận, sau đó khẽ nói: "Tháng này bản cung chưa tới, chậm cũng gần nửa tháng, canh sâm này không thể uống tùy tiện được."

Lan Chi ngấy ngấy cả người, thiếu chút nữa làm rơi chén sứ Thanh Hoa trong tay.

Sau đó vội vàng quỳ xuống bên người Hoa Thường, mở to hai mắt nhìn, vui mừng mà dè dặt giọng, cất tiếng nói: "Nương nương, nương nương này... Có thể là có?"

Hoa Thường trầm giọng quát lớn: "Hoàng cái gì mà hoảng, thật không ra gì. Hiện tại sao biết được là có hay không, nhưng cũng không nên nghĩ là không phải. Sau này thức ăn của bản cung, người nhớ lưu tâm, phải dể ý tí mĩ một chút."

Lan Chi gặt đầu như gà mổ, cả người đều lên tinh thần, đầu còn hơi sức quán đến Khánh Quý tần gì đó nữa. So với khả năng trong bụng nương nương nhà mình có tiểu Hoàng tử, thì Khánh Quý tần kia cũng chỉ là cận bã.

Vui mừng qua đi, Lan Chi lại lo lắng hỏi: "Thân thể của nương nương vốn yếu đuối, có muốn thỉnh Thái y tới khám một chút hay không?"

Hoa Thường bất đắc dĩ thờ dãi, mở miệng nói: "Người bị vàng đầu há? Nếu là có hài tử, tính tháng cũng chưa đến một tháng, có là thần y cũng khám không ra, người nghĩ cái gì vậy?"

Lan Chi bừng tỉnh gặt đầu, sau đó ngượng ngùng đỏ mặt, khẽ nói: "Là do nô tỳ luống cuống."

Hoa Thường liếc Lan Chi một cái, khẽ phân phó: "Đừng đi ra ngoài nói lung tung, có biết không? Nếu như không có, e là một phen sợ bóng sợ gió, vậy thì mất hết thể diện."

Lan Chi gặt đầu chắc nịch: "Nô tỳ hiểu rõ."

Sau đó, nàng thật cẩn thận đỡ Hoa Thường nằm xuống, lo lắng nói: "Nương nương nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng viết chữ thêu hoa nữa, mệt thì làm sao bây giờ?"

Hoa Thường đỏ khốc dờ cười, chuyện này có ảnh hưởng gì đâu, vậy mà Lan Chi đã bắt đầu lo lắng rồi.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Hoa Thường vẫn đưa tay nhẹ nhàng bình thân vuốt ve bụng nhỏ của mình một chút. Nếu như nàng thật sự có đứa nhỏ thì..

Nếu tính tuổi tác, nàng đã mười chín, tính tuổi tròn thì cũng mười tám, thân thể phát triển cũng không sai biệt lắm, cho nên Hoa Thường không xác định rõ được. Từ lúc nàng khỏi bệnh, Hoàng đế sủng hạnh vô cùng thường xuyên, cho nàng hưởng thụ đãi ngộ của một sủng phi chân chính. Dưới tình huống như vậy, muốn tránh thai quá khó khăn, chỉ cần có một hành động nhỏ thì người khác cũng có thể nhìn ra được.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng thì nàng cũng có điều để mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Có Thai

Lại thêm một tháng nữa trôi qua, Hoa Thường đã có một số phản ứng của người mang thai, ví dụ như nàng rất hay cảm thấy mệt mỏi, đau vùng eo, cảm giác không muốn ăn. Hơn nữa trong một khoảng thời gian dài nguyệt sự của nàng không đến, Hoa Thường cũng thăm chắc chắn trong lòng rằng mình đã mang thai.

Nhưng mà thời gian vẫn còn quá ngắn, chỉ sợ Thái y có chẩn đoán cũng không phát hiện ra.

Lan Chi, Thục Dược, còn có Chương mama đều trong trạng thái đề phòng nghiêm ngặt, cả ngày đều theo sát Hoa Thường một cách cẩn thận, ngay đến chén nước cũng không cho nàng tự uống.

Mỗi ngày, những việc Hoa Thường làm được chỉ có thể là đến Vị Ương cung thỉnh an, nhưng Chương mama cũng tuyệt đối không cho Hoa Thường có ý tưởng đi bộ đến Vị Ương cung. Khoảng trống bên trong kiệu cũng được Chương mama lót vài tấm da lông thật dày, trời bên ngoài thì lại rất nóng, hai cái móng của Hoa Thường thiếu chút nữa thì nổi rôm sảy.

Hoa Thường bị giám sát chặt chẽ, chỉ có thể nằm nhai ngồi hoặc nằm, tuy rằng cũng có chút nhàm chán, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Không phải người phụ nữ nào cũng có được may mắn như thế này.

Đối với sự thay đổi của Hoa Thường, hình như Hoàng hậu đã lơ mờ đoán được. Dù sao chỉ cần để tâm một chút là có thể nhận ra cách sinh hoạt cũng như nghỉ ngơi của Hoa Thường có phần không giống như trước kia.

Hoàng hậu cho người trực tiếp đến Kinh Sự phòng tìm hiểu, thời gian nguyệt sự của các phi tần đều được ghi lại, vừa xem qua là đã hiểu ngay.

Vị Ương cung.

Thụy Lâu nhìn bộ dạng ngo ngoe của Hoàng hậu, thận trọng mở miệng nói: "Nuơng nương muốn phản phó gì sao?"

Hoàng hậu hồi phục lại tinh thần, chậm rãi nở nụ cười, thanh âm nhẹ nhàng: "Tám phần là Hiền phi đã có hi, chuẩn bị chút lễ vật đi, đến lúc có kết quả chẩn đoán chính xác thì đưa qua đó."

Thụy Lâu nhìn nụ cười chưa xốt của Hoàng hậu, thấp giọng hỏi: "Nuơng nương không vui sao? Trong hậu cung này, Hiền phi nuơng nương cũng được xem như là người lương thiện, sẽ ít uy hiếp đến nuơng nương."

Khỏe miệng Hoàng hậu khẽ nhếch lên, cười nói: "Bổn cung biết, không phải là bổn cung không vui. Hậu cung này cuối cùng vẫn sẽ có những đứa bé được sinh ra. Hơn nữa, cũng không có khả năng là cả đôi Hiền phi sẽ không có hài tử, dù sao chuyện này sớm muộn gì thì cũng sẽ xảy ra thôi. Dù trong lòng bổn cung có chút chưa xốt, nhưng vẫn cảm thấy rất tốt, khi nghĩ đến Tam Hoàng tử thì ta cảm thấy an ủi được phần nào. Bổn cung cũng không còn giống như trước kia, không ra dáng Hoàng hậu nữa."

Thụy Lâu ôn nhu an ủi: "Bấy giờ Hoàng thượng rất coi trọng Tam Hoàng tử, lúc nào cũng lưu Tam Hoàng tử lại bên người để chỉ dạy, không ai có thể vượt qua được sự sủng ái này. Hoàng hậu có nhi tử như vậy, không biết là có bao nhiêu người ngưỡng mộ đâu."

Hoàng hậu nghe vậy, gương mặt lộ ra ý cười ôn nhu, trong đôi mắt cũng ánh lên niềm tự hào của một người làm mẹ.

Một tháng sau, Thượng Dương cung.

Thái y tinh thông y thuật phụ khoa là Hồ Thái y và Tiền Thái y đang quỳ bên cạnh mép giường của Hoa Thường, cung kính chẩn mạch cho nàng. Sau khi hai người thay phiên nhau bắt mạch, trong mắt hai người đều tràn ngập ý cười, chấp tay cung kính khấu đầu nói: "Chúc mừng nuơng nương, chúc mừng nuơng nương. Hi mạch rất rõ ràng, nuơng nương có hi rồi."

Khuôn mặt Hoa Thường lộ ra nụ cười ôn nhu, các cung nhân xung quanh ai cũng vui mừng hân hờ.

"Hồ Thái y, thai nhi của bổn cung có khỏe không? Có cần chú ý điều gì không?" Hoa Thường nhẹ nhàng ôn hoà hỏi.

Khuôn mặt Hồ Thái y đầy nếp nhăn, cười tươi đến mức làm cho những nếp nhăn nổi lên giống như một đóa hoa, kính cẩn trả lời: "Thân thể của nuơng nương có chút hư nhược, nhưng mà cẩn thận điều dưỡng thì sẽ tốt lên, không cần phải lo lắng quá mức, cũng không ảnh hưởng đến thai nhi. Mạch tượng đã được ba tháng, mạch đập có lực, mẫu tử đều rất khoẻ mạnh."

Hoa Thường nhẹ nhàng thờ ra, tươi cười càng thêm chân tâm thật ý, mở miệng nói: "Ban thường hậu hình."

Hai vị Thái y đồng loạt dập đầu tạ ơn: "Tạ ơn nuơng nương". Tuy rằng vị Hiền phi nuơng nương này làm người hay hành sự đều rất nhẹ nhàng, không tạo tiếng vang quá lớn, nhưng mỗi khi ban thường thì đều rất phong phú. Nếu đã nói là thường lớn thì nhất định sẽ rất hậu hình, tiền thì có ai mà không thích đâu chứ? Thái y cũng không phải là giàu có gì.

Tin tức Hoa Thường mang thai rất nhanh đã được truyền khắp lục cung, các cung đều đưa lễ vật đến. Thẩm Thực phi và Thành Phi còn đích thân đến thăm hỏi, nói vài câu cát tường tốt lành.

Đến buổi tối, Hoàng đế, người đã lâu không đặt chân vào hậu cung cũng vội vàng giả làm đến Thượng Dương cung.

Khoảng thời gian gần đây Hoàng đế rất bận rộn. Phía Tây Nam thì Nam Chiếu phản loạn, phía Tây Bắc thì đang khai chiến với người Hồ, có thể nói là loạn trong gác ngoài cùng lúc bùng nổ. Đền trong đại chính điện suốt mười hai canh giờ đều không tắt, hầu như các tôn thất và trọng thần đều ở lại trong hoàng cung.

Hoa Thường vừa nhìn thấy Hoàng đế, phát hiện hắn có chút tiêu tụy, trong hốc mắt nổi lên rất nhiều tơ máu đỏ, nhưng khí chất trên người thì càng thêm uy phong nghiêm nghị.

Sau khi bước vào trong cung điện, nét mặt của Hoàng đế rõ ràng nhu hoà hơn rất nhiều, nhìn Hoa Thường đang nhún người hành lễ, lộ ra mím cười ôn nhu.

Hoàng đế bước đến trước mặt Hoa Thường, nắm lấy tay của nàng, giọng nói mang theo kích động: "Thường nhi..."

Về mặt của Hoa Thường nhu hòa, nhưng lại xen lẫn thêm vài phần lo lắng, tay nhẹ nhàng xoa gương mặt của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Chỉ mới có mấy ngày, Hoàng thượng đã gầy đi không ít."

Hoàng đế nhẹ nhàng cầm tay của Hoa Thường: "Trẫm không có việc gì, hiện tại người cần quan tâm chính là nàng, biết không?"

Hắn vừa nói vừa cẩn thận đỡ Hoa Thường ngồi xuống, tay hắn không tự giác mà đặt lên bụng nhỏ của nàng, dường như có thể cảm nhận được huyết mạch tương liên.

Gần đây Hoàng đế bị áp lực đè nặng, khai chiến ở hai nơi, hao tổn rất lớn, lòng dân than oán khắp nơi.

Làm vua của một quốc gia, hẳn không thể không suy xét đến hậu quả. Hắn luôn muốn đánh, nhưng vấn đề là khi đã tham gia cuộc chiến thì có nắm chắc được phần thắng hay không. Hắn vốn vô cùng tin tưởng với chiến sự Tây Bắc, cũng đã chuẩn bị rất kỹ. Đáng tiếc, người tinh không bằng trời tính, không thể tưởng tượng được, thế nhưng Nam Chiếu lại phản loạn, trận nổi loạn này làm cho Hoàng đế trở tay không kịp.

Nếu đánh thắng thì còn dễ nói, một khi bại trận, lực lượng quốc gia sẽ hao tổn rất lớn, kéo theo đó là biết bao nhiêu vấn đề phát sinh.

Cho nên thời gian gần đây, Hoàng đế vẫn luôn sứt đầu mẻ trán. Một khi bắt đầu khai chiến, tất cả đều phải có kế hoạch hoàn hảo rõ ràng, vì thế hắn vội đến độ chân không chạm đất, có thể ngủ được ba canh giờ mỗi ngày thì đã được xem là nhiều rồi. Tình hình chiến sự từ Nam Chiếu truyền đến cũng không mấy tốt đẹp, hầu như gần đây đến một tin tức tốt lành cũng không có.

Đột nhiên hôm nay hắn lại nghe được tin Hoa Thường mang thai, cuối cùng cũng có chuyện khiến cho khuôn mặt của hắn tươi vui lên đôi chút. Cho dù như thế nào, đối với một người sắp được làm phụ thân như hắn, thì đây cũng là một điều an ủi.

Hoa Thường nhìn về mặt nhu hòa của Hoàng đế, cười nói: "Thái y có nói, thai nhi đã được ba tháng, mạch tượng rõ ràng có lực, thân thể của thần thiếp cũng rất tốt, Hoàng thượng không cần lo lắng."

Hoàng đế vươn tay nhẹ nhàng ôm bà vai của Hoa Thường, dùng lực rất nhẹ, rất cẩn thận, ôn nhu nói: "Nàng mang thai lần đầu, có nhiều điều không biết cần phải học hỏi thêm, trẫm sẽ lệnh cho Hồ Thái y và Tiền Thái y thay phiên nhau ở lại chẩn trị. Nếu nàng cảm thấy có gì không thoải mái, thì nhanh chóng hỏi bọn họ, biết chưa?"

Hoa Thường ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ngả đầu nhẹ nhàng tựa vào bờ vai vừa rộng vừa dày của Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp đã biết, nhất định thần thiếp sẽ cẩn thận chăm sóc đứa bé trong bụng."

Hoàng đế nhìn về mặt ôn nhu của Hoa Thường, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng xúc động.

Loại cảm xúc này khó nói nên lời, ngấm ngấm len lỏi vào sâu trong tâm khảm rồi từ từ lên men.

Dường như trong mắt Hoàng đế có chút ươn ướt, nên vội vàng chớp chớp mắt để che giấu điều này. Hắn có chút áy náy với Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Hiện tại trăm bận rộn việc chính sự, chắc sẽ không có nhiều thời gian quan tâm đến nàng và hài tử của chúng ta, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho thật tốt."

Hoa Thường găt đầu, hiền huệ nói: "Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp hiểu rõ. Hoàng thượng cứ xử lý quân vụ và chính sự, thần thiếp cũng đâu còn là trẻ con nữa."

Hoàng thượng thương tiếc vuốt vuốt mái tóc của Hoa Thường, khẽ thờ dài một hơi.

Hoa Thường cũng biết, bây giờ Hoàng thượng bị chiến sự ở hai nơi làm bận đến mức xoay như chong chóng, ngày đến cả số lần đến Từ Ninh cung thỉnh an cũng giảm đi nhiều, sao mà còn thời gian đặt chân đến hậu cung nữa. Có hài tử thì sao, Hoàng đế thiếu hài tử chắc?

Tuy trong lòng nàng cũng có chút tiếc nuối, không thể giúp hài tử trong bụng bồi dưỡng tình cảm với Hoàng đế. Nhưng đứa bé đến vào lúc này thì có thể làm gì đây?

Lúc này nàng tuyệt đối không được cầu kinh, đây là thời điểm Hoàng đế đang rất phiền lòng, là một phi tử xuất thân thế gia, nàng chỉ cần hiền huệ là đủ rồi.

Hoa Thường vẫn ôn nhuận mỉm cười, ánh mắt nhu hòa an bình.

Ngon tay Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt vuốt lên khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Hôm nay trẫm sẽ lên lưới biểng một buổi, ngủ lại chỗ của nàng, không rời đi đâu cả."

Hoa Thường vui mừng găt đầu: "Thần thiếp cho người mang nước lên."

Một đêm yên bình và ấm áp, không có việc gì xảy ra.

Nhưng vào lúc này, tại Ngọc Hoa cung lại không yên bình chút nào, một trận phong ba đang kéo đến.

Đêm đã khuya, Thành Phi vẫn mặc một thân trang phục màu lam thêu hoa cúc ngũ sắc, phần cổ áo được may gấp thành hình tròn ôm lấy cổ, phối với váy dài màu xanh biếc thêu nhánh liễu với những bông hoa nhỏ bằng chỉ vàng. Tóc vấn phi tiên kể [1], trên búi tóc cao cài trâm bằng vàng ròng đính minh châu vô cùng lớn mắt. Ánh sáng từ minh châu phản chiếu lên vách tường, tựa như đang phát ra dòng ánh sáng xanh biếc.

Lúc này, Thành Phi đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, trên tay là bộ hộ giáp bằng vàng ròng khảm phi thủy. Nàng nâng tách trà bằng sứ Thanh Hoa lên, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Mà ngồi ở phía dưới chính là Lục Tiệp dư, người đang bị cấm túc trong cung.

Y phục trên người Lục Tiệp dư rất mộc mạc, cả người lộ vẻ bình đạm, thanh âm nhu hoà: "Nương nương đã khuya mà còn cho gọi tần thiếp đến đây, không biết rốt cuộc là có chuyện gì? Nương nương cũng biết, hiện tại tần thiếp còn đang bị cấm túc, thật sự không nên ra ngoài."

Thành Phi nhường hàng chân mày cao được trang điểm tỉ mỉ như là liễu, lộ ra vài phần tự đắc và kiêu ngạo, khoe miệng cong cong, lạnh lùng nói: "Bổn cung chính là có chuyện quan trọng muốn nói với muội muội đây, muội muội đừng có không biết ơn người tốt, cần người vô cớ."

Lục Tiệp dư biết Thành Phi đang châm chọc nàng, dù sao thì nàng cũng là một người có xuất thân thấp hèn, thân mình khế run lên, sau đó nhẹ giọng nói: "Tần thiếp không dám"

Thành Phi cười thoải mái, đường hoàng nói: "Có phải Lục muội muội đang rất lấy làm lạ, sao hôm nay tỷ tỷ ta lại nói chuyện không hề khách khí với muội muội đúng không? Từ lúc Nhị Hoàng tử được ghi dưới danh nghĩa của bổn cung, đây là lần đầu tiên bổn cung cảm thấy thật sự vui sướng."

Lục Tiệp dư vừa nghe nhắc đến Nhị Hoàng tử, liền giắt giạt cơ mặt, ăn nói khép nép: "Nhị Hoàng tử đã làm chuyện gì khiến cho nương nương tức giận sao? Nó còn nhỏ, nương nương không cần so đo với nó."

Thành Phi tươi cười, vui vẻ nhấp một ngụm trà, lên tiếng nói: "Thật ra thì Nhị Hoàng tử rất ngoan, nó rất có hiểu với bổn cung, bổn cung mừng còn không kịp nữa là."

Lục Tiệp dư cắn cắn môi, trong lòng chua xót.

Thành Phi cong cong khoe miệng, cười nói: "Lục muội muội vẫn luôn bị cấm túc, chỉ sợ đối với tin tức bên ngoài thì không được tình tường cho lắm. Bổn cung nhớ rõ, sau khi Hoàng thượng đăng cơ, cũng cho người chút mặt mũi, thăng quan tiến chức cho phụ thân và ca ca của người, có đúng hay không?"

Lục Tiệp dư nghe nhắc đến phụ thân và ca ca thì có chút kích động, hốc mắt hơi đỏ lên, nhỏ giọng đáp: "Vâng, ít nhiều cũng là nhờ trước đây nương nương nói tốt vài câu. Huống chi phụ thân và ca ca cũng không có năng lực nổi trội, nhưng là vì tần thiếp, nên cam chịu đến nơi cần cỏi nghèo nàn để đổi lấy một phần công lao. Tần thiếp luôn ghi nhớ trong lòng, một ngày cũng không dám quên."

Thành Phi bĩu môi, trào phúng nói: "Người có biết, Nam Chiêu phản loạn không?"

Ngay lập tức Lục Tiệp dư ngây ngẩn cả người, thật sự nàng không biết đến tin tức này. Vốn dĩ hậu cung và tiền triều không có liên kết chặt chẽ, lại thêm việc Lục Tiệp dư không có gia thế, không con nối dõi, hiện tại còn đang bị cấm túc, sẽ không có người lưu tâm thông báo cho nàng biết. Lục Tiệp dư run rẩy nói: "Nam Chiêu ư...? Phụ thân và ca ca của tần thiếp đều ở Nam Chiêu. Nương nương, nương nương, hiện tại bọn họ như thế nào rồi?"

Lục Tiệp dư lập tức quý xuống, nước mắt đã chảy tuôn rơi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Thành Phi hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ người mới nhớ đến cầu xin bổn cung sao? Lúc trước người bán đứng bổn cung, một tay dẫn trở hay, phá hư kế hoạch mà bổn cung đã vạch ra, thiếu chút nữa là tạo cho bổn cung một kẻ thù mạnh. Lúc trước, người có tướng tượng được rằng sẽ có ngày hôm nay không?"

Lục Tiệp dư khóc đến khản cả giọng, lại không dám khóc với âm thanh quá lớn, kìm nén đến mức cả người đều run rẩy.

Mặt mày Thành Phi đều là vẻ thỏa mãn thống khoái, cong môi cười: "Lục muội muội, người có biết, phụ thân và ca ca không có gì mà không làm được của người, đã làm ra chuyện gì hay không?"

[1]: *Phi tiên kể*

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 95: Thủ Đoạn

Mặt mày Thành Phi đều là vẻ thỏa mãn thống khoái, cong môi cười: "Lục muội muội, người có biết, phụ thân và ca ca không có gì mà không làm được của người, đã làm ra chuyện gì hay không?"

Lục Tiệp dư quý gối bò tới bên chân Thành Phi, tay cẩn thận kéo tá váy của Thành Phi, giọng nói bi ai cầu tình: "Nương nương, cho dù như thế nào, bọn họ đều là thân nhân của tần thiếp, nếu có phạm phải điều gì sai trái, cũng mong nương nương giơ cao đánh khẽ, cầu nương nương giúp bọn họ một lần. Nương nương, mấy ngày trước, tần thiếp đã lỡ bị mõ heo che hết lòng dạ [1], tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp biết sai rồi, nương nương..."

[1] Mỡ heo che hết lòng dạ (豬油蒙了心): Vì lợi ích trước mắt mà làm chuyện không đúng, trái với lương tâm.

Thành Phi nhìn Lục Tiệp dư chật vật trước mắt, đột nhiên trong lòng vô cùng phức tạp.

Thật ra, trước kia quan hệ của các nàng vô cùng bền chặt. Khi đó, nàng nuôi dưỡng hài tử thân sinh của nàng ta, một người là mẫu thân ruột thịt, một người lại là dưỡng mẫu. Các nàng làm tất cả chỉ vì đứa bé, cho nên thật ra giữa các nàng không hề có xung đột, hai người đều dành cho nhau sự bao dung và nhẫn nại.

Lúc ấy, Lục Tần đối với Trịnh Phi kính cẩn có lẽ, Trịnh Phi đối với Lục Tần ôn nhu hòa ái. Vì Nhị Hoàng tử, vì hài tử của hai người, các nàng đã từng vô cùng thân mật khăng khít.

Cho đến khi Thành Phi chính thức ra tay cướp đi Nhị Hoàng tử.

Bởi vì Thành Phi đã thật sự nhận ra, tại hậu cung này, nếu không có một đứa nhỏ cho mình, tuổi xế chiều của nàng nhất định sẽ vô cùng thê lương.

Lại nói, chuyện làm cho Thành Phi chính thức tỉnh ngộ, chính là khi Hoa Thường tiến cung. Quý nữ thế gia tiến cung, điệu bộ nhàn nhã, đoan trang, không chỉ có Hoàng đế, ngay cả trong mắt Thái hậu cũng vô vàn khen ngợi và sùng ái.

Điều này làm cho Trịnh Phi ý thức được, sau này, những nữ nhân như Hoa Thường sẽ không ngừng ào ạt tiến vào, vậy nữ nhân vốn dĩ chỉ có gia thế mà không được sùng ái như nàng thì sẽ ra sao? Có phải cũng sẽ giống như những nữ nhân bị nâng kính thường trước kia, bị lãng quên vào một góc, chỉ có thể yên lặng mà chết đi?

Một nữ nhân cho dù có lợi hại như thế nào, gia thế tốt ra sao đi chăng nữa, thì tất cả đều vô dụng!

Nàng cần phải có một hài tử.

Vậy nên nàng đã ra tay, và Nhị Hoàng tử là người được chọn tốt nhất.

Chính tay nàng đã nuôi lớn Nhị Hoàng tử, từ một đứa trẻ ẻ a học nôi, rồi trở thành vị thiếu niên tao nhã, thẹn thùng như bây giờ, rõ ràng, nàng có tư cách làm mẫu thân của nó hơn người kia nhiều.

Nàng còn có thể cho Nhị Hoàng tử rất nhiều thứ, so với Lục Tiệp dư, không biết nhiều hơn bao nhiêu lần đâu.

Thành Phi phục hồi lại tinh thần, nhìn khuôn mặt Lục Tiệp dư giận giữ nước mắt, cười cười, ôn nhu nói: "Cho dù Lục muội muội cầu tình với bốn cung, cuối cùng thì cũng có lợi ích gì đâu chứ? Bốn cung chỉ là một phi tần chốn hậu cung, sao có thể can thiệp vào chính sự được đây? Huống chi, phụ thân và ca ca của muội muội quả thật có hơi lớn mặt quá rồi."

Lục Tiệp dư run rẩy ngẩng đầu, đôi môi mấp máy hỏi: "Vậy phụ thân và ca ca của tần thiếp cuối cùng sẽ ra sao?"

Thành Phi cười càng lớn hơn, nhỏ giọng nói: "Tin tức của muội thật sự là chẳng nhanh nhạy gì cả. Phụ thân và ca ca của muội vốn làm chủ một phương, là quan huyện phụ mẫu. Nhưng vào lúc Nam Chiếu phản loạn, bọn họ lại bỏ rơi bá tánh, tự mình bỏ chạy!"

Lục Tiệp dư nghe vậy, mặt xám như tro tàn.

"Không, sẽ không, sẽ không như vậy..." Lục Tiệp dư khùng hoảng, nắm bắt tự nói.

Thành Phi cười khẩy, dựa vào lưng ghế, thăm trầm nói: "Đừng rồi, quên nói cho muội biết, lúc này, thúc thúc trong tộc của bốn cung cũng đang ở trên chiến trường Nam Chiếu, vừa hay bắt được một cặp phụ tử đang chạy trốn, đã dán thông báo khắp nơi. Nói không chừng, qua mấy ngày nữa, muội có thể nghe được tin tức của phụ thân và ca ca mình, có điều, chưa chắc đã là tin tốt, haha."

Lục Tiệp dư ngây dại nhìn Thành Phi đang đắc ý, cả người trở nên bất động, sắc mặt suy sụp, mang theo hơi thở tuyệt vọng.

Xuất thân của nàng vốn là tỷ nữ, chỉ vì hầu hạ tốt, làm người ôn nhu, nhã nhặn, lịch sự, mới được Hoàng thượng, lúc ấy vẫn là Vương gia sủng hạnh. Lại thêm năng mệnh tốt, sinh hạ được con thứ cho Vương gia, nên mới trở thành một thị thiếp có tên có họ.

Làm thị nữ hầu hạ bên người Hoàng đế đã nhiều năm, Lục Tiệp dư vô cùng hiểu tính cách của Hoàng đế. Đường kim thánh thượng là người không chứa nổi một hạt cát trong mắt, vô cùng coi trọng đức hạnh của quan viên, đối với quan phụ mẫu cai quản một phương lại càng thêm nghiêm khắc.

Nếu phụ thân và ca ca nàng thật sự bỏ rơi bá tánh để một mình chạy trốn cầu sinh như vậy, nhất định Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nói không chừng Hoàng đế còn giết gà dọa rắn đe cảnh cáo.

Không, sẽ không như vậy đâu...

Thượng Dương cung.

Hoa Thường tiến vào quãng thời gian dưỡng thai nhai nhèo. Mỗi ngày, ngoài việc cẩn thận đi thỉnh an ra, thời gian còn lại, cơ bản nàng đều dùng trong việc học cách dưỡng dục trẻ nhỏ như thế nào.

Thỉnh thoảng triệu kiến cấm sự tiến cung đàn một khúc nhạc, coi như cho đứa bé trong bụng học nhạc vỗ lòng.

Lan Chi mang xiêm y mới vừa làm xong tiến vào, thấy Hoa Thường đang cầm kéo cắt vải, liền cả kinh. Nàng vội vàng chạy đến la lên: "Nương nương làm gì vậy, mau buông kéo ra."

Hoa Thường nở nụ cười bất đắc dĩ, ôn nhu nói: "Bốn cung đã sắp mốc meo lên rồi, thật vất vả mới tìm được chút chuyện để làm, thì người lại tới đây."Lan Chi trừng mắt: "Kéo là đồ vật nguy hiểm, sao nương nương có thể tùy tiện cầm như vậy chứ? Nếu cắt không cẩn thận, bị thương thì phải làm sao bây giờ?"

Hoa Thường bất đắc dĩ nói: "Bốn cung muốn chạm đến kim chi, các người nói sẽ làm mất bị đau. Bây giờ chẳng qua ta chỉ muốn cắt hai tấm vải, lại nói sợ thân thể bị thương, ở đâu ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy chứ?"

Khí thế Lan Chi không giảm đi chút nào, đờ Hoa Thường ngồi xuống giường, lên tiếng nói: "Nô tỳ biết nương nương muốn làm cho tiểu Hoàng tử trong bụng một bộ xiêm y, nhưng hiện tại nương nương là người đang mang thai, không được động vào dao kéo."

Hoa Thường dựa vào thành giường, hờn dỗi nói: "Từ sau khi mang thai, các người cứ nhìn chăm chăm bốn cung như vậy, bốn cung rất nhàm chán."

Lan Chi nhìn bộ dáng hậm hực của Hoa Thường, vô cùng đau lòng, sau đó cắn chặt răng, nhỏ giọng cắt lời: "Vậy thì nô tỳ sẽ nói cho nương nương chút chuyện gần đây ở trong cung nhé."

Hoa Thường nhượng mày, miệng nói liền thanh: "Hậu cung đang yên ổn tốt lành, làm sao mà có chuyện gì được?"

Lan Chi khẽ sát bên tai Hoa Thường, hạ thấp giọng nói: "Nương nương không biết rồi, gần đây hậu cung đã xảy ra một chuyện rất lớn!"

Hoa Thường tò mò quay đầu hỏi: "Là chuyện gì?"

Lan Chi cẩn thận nói: "Lục Tiệp dư của Ngọc Hoa cung không phải còn đang bị cấm túc sao? Vậy mà nàng ta lại tự tiện lại chạy ra ngoài, chần ỏ đường lớn dẫn đến Kiến Chương cung, cứ ngày ngốc quý ở đó, khác là đòi gặp Hoàng thượng cho bằng được."

Hoa Thường cả kinh, cau mày hỏi: "Lục Tiệp dư là người can trọng và nội liêm, vì sao lại làm thế?"

Lan Chi bĩu môi: "Chuyện này đã truyền khắp hậu cung, nghe nói phụ thân và ca ca của Lục Tiệp dư ở phía Nam đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, sắp áp giải vào kinh. Hoàng thượng cũng đã phê chỉ thị vào tấu chương, sẽ xử trảm vào mùa thu năm sau!"

Hoa Thường nhủ mày: "Nghiêm trọng như vậy sao?"

Cho dù ở cổ đại, từ hình cũng là hình phạt rất nặng. Người bình thường nếu bị kết án từ hình, yêu cầu phải thông báo lên rất nhiều cấp. Mỗi một án từ hình đều phải trải qua vô số người thẩm duyệt, cuối cùng mới được trình lên trên ngự án của Hoàng đế, sau khi Hoàng đế phê chuẩn, thì mới được chấp hành.

Lan Chi trả lời: "Nghe nói chuyện này có liên quan đến chiến sự ở Nam Chiếu, nên Hoàng thượng vô cùng tức giận, quát rít cả tấu chương, ngay lập tức hạ ý chỉ. Lục Tiệp dư lại to gan lớn mật ngăn trở long lển của Hoàng thượng. Nàng ta quý gói trên đá lạnh, khổ sở cầu xin, nhưng mà cũng không hề có tác dụng. Lúc ấy, Hoàng thượng còn quở trách Lục Tiệp dư, nói rằng nữ nhân hậu cung lại tham gia vào chính sự, chẳng khác gì gà mái đòi gáy, đã gắng vị Lục Tiệp dư. Có lẽ ý chỉ bên phía Hoàng hậu cũng sẽ nhanh chóng được hạ xuống."

Hoa Thường nhượng mày, không ngờ tình huống lại nghiêm trọng như vậy.

Ở Nam Chiếu... Có lẽ là có người của Trịnh gia chăng? Hoa Thường hí mắt, trực giác nói cho nàng biết, Thành Phi đã động thủ rồi.

Ngọc Hoa cung, chính điện.

Hiện giờ, nếu tính cả tuổi mẹ, Nhị Hoàng tử đã lên mười, vóc dáng đã cao hơn rất nhiều. Nhị Hoàng tử mặc một chiếc áo bào màu trắng ngà vẽ cảnh sơn thủy lâu cát theo lối công bút, giờ phút này lại thống khổ gồng đầu lên cúi của Thành Phi.

Thành Phi nhìn Nhị Hoàng tử khóc đến mức không thở nổi, đau lòng không chịu được. Nàng thật cẩn thận lau mặt cho Nhị Hoàng tử vốn đã khóc đến độ mặt mày nhem nhuốc, ôn nhu nói: "Hữu nhi, đừng khóc, mẫu phi đau lòng."

Tiếng khóc của Nhị Hoàng tử dần dần nhỏ đi, vẫn gồng đầu lên cúi Thành Phi như cũ, không muốn rời đi.

Thành Phi đau lòng nâng khuôn mặt non nớt của Nhị Hoàng tử lên, ôn nhu nói: "Hữu nhi đã lớn rồi, không được khóc nữa."

Nhị Hoàng tử nức nở vài tiếng, giọng nói nghẹn ngào: "Vi sao Lục nương nương lại làm vậy, để bây giờ phải chịu sự nhạo báng của mọi người, làm trò cười cho thiên hạ. Vi sao người không chịu ngắm lại một chút, chẳng lẽ chỉ có phụ thân và ca ca của người mới là thân nhân sao? Vì câu tình cho thân nhân mà phạm vào tội như thế, không màng lễ pháp, không màng thể diện..."

Thành Phi ôm Nhị Hoàng tử vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi: "Không khóc, không khóc nữa. Nàng ấy là nàng ấy, con là con, việc gì phải quan tâm như vậy? Là ai nói gì bày bạ trước mặt con sao?"

Nhị Hoàng tử ỉc đầu, lại khóc: "Nhị thân là nhi tử của mẫu phi, nhưng trong hậu cung này, có người nào mà không biết Lục Tiệp dư mới là người sinh ra nhị thân đâu kia chứ? Người làm ra chuyện như vậy, có ai mà không liếc mắt nhìn con một cái đâu? Vì loại thân nhân hèn nhát mà người lại làm ra chuyện can rở như vậy. Vi sao người không suy nghĩ cho con một chút chứ?"

Thành Phi dùng một chút, sau đó vuốt đầu Nhị Hoàng tử, ôn nhu nói: "Lục Tiệp dư không có ý làm con mất mặt đâu, nàng ấy chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi. Huống chi, Hữu nhi, nhớ kỹ, con là nhi tử của mẫu phi, nếu có ai dám lời ra tiếng vào, cứ trực tiếp đánh là được, đánh chết mẫu phi sẽ chịu trách nhiệm cho con!"

Đôi mắt Nhị Hoàng tử khóc đến đỏ bừng, nhẹ giọng nói: "Không ai dám lời ra tiếng vào, nhưng ánh mắt mọi người nhìn nhi thân đều rất lạ. Bộ dáng muốn nói lại thôi của Đại Hoàng huynh hôm qua, đến bây giờ nhi thân vẫn còn nhớ rất rõ."

Thành Phi nhẹ nhàng vỗ lưng Nhị Hoàng tử: "Từ nhỏ con đã lớn lên dưới gối của mẫu phi, nên cảm tình với Lục Tiệp dư cũng không sâu đậm. Hơn nữa, nàng ta cũng không hề vì con mà suy xét, cho nên bây giờ con lại càng không liên quan đến nàng ta... Nhưng mà, Hữu nhi, con phải nhớ kỹ, mẫu phi vĩnh viễn yêu con nhất, con đừng đau lòng, đừng khóc nữa."

Nhị Hoàng tử dựa vào ngực Thành Phi, rầu rĩ gật gắt đầu, thanh âm yếu ớt, mang theo tiếng nức nở: "Mẫu phi, nếu như nhị thân thật sự là hải tử thân sinh của mẫu phi thì thật tốt... Rõ ràng là mẫu phi nuôi dạy con, vì sao con không phải là nhi tử thân sinh của người chứ?"

Trái tim Thành Phi sớm đã rỉ máu, nhưng vẫn cười ôn nhu như cũ, nhẹ nhàng nói: "Thân thể mẫu phi không tốt, nhưng có lẽ trời cao không đành lòng để mẫu phi chịu khổ, vậy nên đã cho con đầu thai vào bụng của Lục Tiệp dư, sau đó mang con đưa đến cho mẫu phi. Con vốn dĩ là nhi tử của mẫu phi, chẳng qua chỉ là đầu thai nhầm chỗ mà thôi. Con xem, chẳng phải bây giờ Hữu nhi đã về với mẫu phi rồi hay sao?"

Nhị Hoàng từ gật đầu, dựa vào vòng tay ấm áp của Thành Phi, lững lờ rơi lệ.

Sau khi tiễn Nhị Hoàng từ xong, sắc mặt Thành Phi dần lạnh đi, khẽ quay đầu, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn Nhiệm Phong đang đứng bên cạnh, mở miệng nói: "Đến lúc rồi."

Thần mình Nhiệm Phong khẽ run lên, cúi người hành lễ: "Vâng, tất cả đã được chuẩn bị tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tự Vấn?

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Trần Thục nghị.

Đêm khuya, Ngọc Hoa cung.

Thành Phi mặc y phục bằng gấm in chìm họa tiết hoa văn, khoác một cái áo choàng màu xám tro ở bên ngoài, trong đêm tối như mực dường như không thấy bóng người đầu cà.

Trong tay Nhiệm Phong cầm một cái lồng đèn dầu bằng giấy kiểu cũ, ánh nến le lói có vẻ rất không ổn định, mỗi lần có con gió nhẹ thổi qua, ánh nến lại chột lóe sáng lên.

Ngọc Tinh cẩn thận đỡ tay Thành Phi, thấp giọng nói: "Nương nương cẩn thận dưới chân."

Thành Phi không lên tiếng, trầm mặc bước nhanh về phía trước, nhìn phương hướng này chính là đường đi về phía thiên điện bên trái.

Đến gian chính của thiên điện bên trái, chính là phòng của Lục Tiếp dư. À không, bây giờ hẳn nên gọi là Lục Quý nhân.

Hoàng đế tức giận, giáng Lục Tiếp dư xuống tận hai cấp, trở thành một Ngũ phẩm Quý nhân nho nhỏ. Hoàng hậu hạ chỉ xuống càng nặng hơn nữa, chính là cấm túc Lục Quý nhân.

Chi có một tiểu cung nữ đứng trước cửa, thấy Thành Phi dẫn cung nữ đến thì im lặng phúc thân, sau đó dè dặt mở cửa phòng, thấp giọng nói: "Lục Quý nhân vẫn chưa ngủ."

Thành Phi gật gù đầu, trực tiếp bước vào bên trong.

Ngọc Tinh đi sau cùng, nhìn tiểu cung nữ ở ngoài cửa, nhẹ giọng nói: "Nương nương sẽ nhớ công lao của người, giữ cửa cho thật tốt, nếu nhìn thấy người khác thì ho khan một tiếng, ta sẽ tự biết."

Tiểu cung nữ cung kính cúi đầu đáp vâng.

Ngọc Tinh hải lòng gật đầu, cũng tiến vào trong.

Bên trong phòng, Lục Quý nhân đã gỡ xuống trang sức, thay xiêm y, chỉ mặc một bộ trung y bằng gấm tron màu hồng phấn đang ngồi ngẩn ngơ trước bàn trang điểm.

Phía sau Lục Quý nhân, một tiểu cung nữ gác đêm cầm một cây lược gỗ trầm hương đang chải mái tóc dài rối tung của Lục Quý nhân.

Dựa theo phẩm cấp trước kia của Lục Quý nhân, tất nhiên không đến nỗi nghèo nàn như vậy. Chẳng qua do từ Tần giáng xuống Tiếp dư, chỉ tiêu của nàng ta đã bị giảm đi không ít. Bây giờ lại chọc giận Hoàng đế, hàng vị thành Quý nhân, chỉ tiêu và người hầu mới bị giảm nhiều như vậy.

Hon nữa Hoàng hậu hạ chỉ cấm túc, cũng không nói rõ thời gian, trong mắt người ngoài đoán chừng là Lục Quý nhân sẽ vĩnh viễn không thể xoay người, tất nhiên nặng bị mọi người lạnh nhạt. Đến mức bên cạnh nàng cũng chỉ còn lại hai tiểu cung nữ, những người khác thì đi đâu đã đi, tàn cũng đã tàn, lười biếng thì càng thêm lười biếng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lục Quý nhân sững sốt một chút, tưởng là tiểu cung nữ ngoài cửa, chậm rãi quay đầu nói: "Tiểu Vũ, có chuyện gì vậy?"

Sau đó, nàng nhìn thấy Thành Phi đang đứng sừng sững với sắc mặt thâm trầm, phía sau Thành Phi là hai cung nữ thiếp thân Nhiệm Phong và Ngọc Tinh rất được Thành Phi tín nhiệm.

Lục Quý nhân ngầy ngẩn cả người, không hiểu tại sao giữa đêm hôm khuya khoắt Thành Phi lại xuất hiện ở trong phòng mình, hơn nữa cũng không có ai thông báo.

"Tần thiếp tham kiến Thành Phi nương nương, nương nương cát tường." Bất luận như thế nào, Lục Quý nhân vẫn rất kính cẩn phúc thân hành lễ, sau đó hơi ngẩng đầu, khẽ cất tiếng hỏi: "Sao nương nương lại đến đây? Tiểu Vũ cũng không thông báo một tiếng, nhất định là lời biếng, khiến cho nương nương chê cười rồi."

Thành Phi vẫn không mở miệng, thông thả đi tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống, không nhanh không chậm nói: "Đêm khuya bốn cung tới đây, đương nhiên là có mấy chuyện muốn nói với Lục muội muội, ngồi đi, đừng quý nữa."

Lục Quý nhân từ từ ngước mắt lên, rồi đứng dậy ngồi đối diện với Thành Phi.

Nước trà trên bàn cũng đã nguội, nhưng mà Lục Quý nhân vẫn rót ra một ly, dâng đến trước mặt Thành Phi, nhẹ giọng nói: "Người đi trà lạnh, chỗ này của tần thiếp cũng không có thứ gì tốt để chiêu đãi nương nương, chỉ có tách trà lạnh này, xin nương nương đừng chê."

Thành Phi không nhận tách trà mà Lục Quý nhân đưa đến, tự mình mở miệng nói: "Xem ra tình trạng bây giờ của Lục muội muội cũng không được tốt cho lắm, nhưng mà, ta nghĩ là Lục muội muội cũng chẳng có gì mà không quen cả."

Lục Quý nhân cũng rót cho mình một tách trà nguội, hai tay nâng ly trà bằng sứ men xanh lạnh như băng lên, nhấp một ngụm nhỏ. Ý châm chọc trong lời nói của Thành Phi rất rõ ràng, nhưng về mặt Lục Tiếp dư vẫn bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Ý ngoài lời của nương nương, đương nhiên tần thiếp hiểu được. Tần thiếp xuất thân hèn mọn, tháng ngày khổ cực gặp mười, gặp trăm lần so với bây giờ cũng đã trải qua, còn có gì mà không quen đâu kia chứ."

Thành Phi nhìn Lục Quý nhân uống chén trà lạnh lẽo xong, trong con người đen nhánh dường như thoáng qua một tia hơi nước, sau đó tan biến không còn dấu vết, mở miệng nói: "Nhất định Lục muội muội không biết được rằng bốn cung ghen tị với người biết bao nhiêu. Không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì người được Vương gia lâm hạnh một đêm thì liền sinh được Hữu nhi."

Khóe miệng Lục Quý nhân từ từ nhếch lên, giống như nhớ lại chuyện cũ, cười nói: "Đúng vậy, tần thiếp cũng cảm thấy là mình hết sức may mắn, dường như vận may cả đời này của tần thiếp đều đã dùng hết ở một khắc đó rồi."

Thành Phi lộ vẻ sâu thẳm, cười tự giễu, mở miệng nói: "Bốn cung không có vận khí tốt như vậy, nhưng mà bốn cung cũng không khuất phục cái gọi là số phận. Bốn cung chỉ tin tưởng nhân định thắng thiên [1]."

[1] Nhân định thắng thiên (人定勝天): ý chỉ, lòng quyết tâm của con người có thể thắng được ý trời, có thể thay đổi được định mệnh.

Thành Phi ngược mắt nhìn Lục Quý nhân, nở nụ cười có chút khác thường, lên tiếng nói: "Muội muội, người xem, bây giờ người không còn hài tử, bản thân mình cũng từ Tần mà trở thành một Quý nhân nho nhỏ. Phụ thân và ca ca người từng vì người mà được vinh hiển, vậy mà sau thu sẽ bị trảm. Tất cả lại trở về hình dạng ban đầu, người chẳng qua cũng chỉ là một thị thiếp, thứ phi hèn mọn mà thôi. Mà bốn cung, thì vẫn cao cao tại thượng như cũ, hưởng thụ sự tôn vinh của chủ quân một cung và sự hậu thuẫn của nhĩ tử."

Lục Quý nhân có chút dự cảm không lành, nhìn đáng vẻ Thành Phi nói chuyện không hề có ki, dường như nàng cũng lơ mơ đoán ra, nhẹ giọng nói: "Nương nương có thể khoan dung tần thiếp nhiều năm như vậy, cũng là làm khó cho nương nương rồi. Nhiều năm qua, tỳ tỳ muội muội tựa như rất cần thiết, hẳn là trong lòng nương nương cũng không thoải mái đâu nhỉ?"

Khóe miệng Lục Quý nhân cong mòng theo ý cười ôn nhu, chậm rãi nói tiếp: "Tần thiếp sớm đã biết, người xuất thân ti tiện như tần thiếp đây sẽ không thể khiến cho người khác đặt vào trong mắt. Trong hậu cung này có rất nhiều quý nữ thế gia, đầu ngẩng rất cao, mắt hướng lên trời, khóe mắt từ xuống, mang theo độ cong vừa tôn quý vừa cay nghiệt. Nương nương cũng như vậy, bởi vì Nhị Hoàng từ cho nên phải đối tốt với tần thiếp, hẳn là trong lòng nương nương cũng tràn đầy oán hận và không cam lòng, có đúng không?"

Thành Phi cười giễu cợt, ánh mắt thâm trầm, cong cong khóe miệng nói: "Người dắc ý lắm sao?"

Về mặt Lục Quý nhân bình tĩnh, giọng nói ôn hòa: "Vi sao tần thiếp không dắc ý kia chứ? Có thể khiến cho bọn quý nữ mắt cao hơn đầu hăm mộ, ghen tỵ, coi trọng, giao hảo với ta... cho dù trong thâm tâm bọn họ không cam lòng thì còn có thể làm gì được đây? Ta vốn chỉ là một nô tỳ xuất thân ti tiện, đời đời kiếp kiếp đều là tỳ nữ nô tịch mà thôi, chẳng lẽ không đáng để ta kiêu ngạo hay sao? Đặc biệt là khi ta nhìn thấy sự bất mãn và ầm ầm trong mắt nương nương người, khoái hoạt trong lòng ta, nương nương người sao có thể hiểu được?"

Cơ mặt Thành Phi co rúm, hiển nhiên đã tức giận đến cực điểm, sau đó nàng chậm rãi bình ổn lại, nhẹ giọng nói: "Vốn dĩ bốn cung còn có chút áy náy, bây giờ dường là dư thừa rồi."

Lục Quý nhân bình tĩnh nhìn Thành Phi, thông thả nói: "Trước kia nương nương không có công phu nên giận tốt như vậy."

Thành Phi cười nói: "Muội muội không cảm thấy có chút văng đầu sao?"

Lục Quý nhân sững sốt một chút, sau đó quả thật cảm thấy thân thể có chút lung lay, dường như ánh mắt cũng trở nên mơ hồ. Nàng đột nhiên đứng lên, găm nhẹ nói: "Người đã làm gì? Người dám... dám..."

Thành Phi hò hững nói: "Muội muội nghĩ bồn cung vào đây bằng cách nào? Bồn cung làm chủ Ngọc Hoa cung hơn sáu năm, nếu không bồi dưỡng ra được nấy tâm phúc thì bồn cung cũng không cần sống nữa."

"Tiểu Vũ và Tuyết Thanh đều là người của bồn cung."

"Trong trà lạnh của muội đã bị hạ thuốc mê, là Tuyết Thanh tâm phúc của muội tự mình bỏ vào đó, muội không nghĩ tới sao?"

Đường như Lục Quý nhân đã không đứng vững được nữa, ánh mắt mất đi tiêu cự dán chặt vào Thành Phi, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó. Nàng muốn quay đầu nhìn cung nữ Tuyết Thanh ở phía sau, nhưng lại ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Thành Phi chậm rãi đứng dậy, yên lặng nhìn một hồi, sau đó mở miệng nói "Ra tay đi, làm cần thần một chút." Sau đó nàng liền xoay người đi, Nhiễm Phong đốt đèn lồng, cẩn thận đi phía trước Thành Phi, nhẹ nhàng không một tiếng động.

Ngọc Tinh một lúc thấy dây lụa trắng thật dài trong tay áo ra, đưa cho Tuyết Thanh nắm giữ vẫn không lên tiếng, khẽ khạc miệng lên nói "Người làm rất tốt, nương nương sẽ không quên công lao của người. Chiến sự lại nổi lên, trong quân trổng không ít chức vị, nhất định sẽ lưu lại một chỗ cho người thân của người. Nương nương không phải là người nuốt lời."

Tuyết Thanh chậm rãi đưa tay nhận lấy dây lụa trắng kia, hất tay một cái, treo lên xa nhà.

Ngày hôm sau, Thượng Dương cung

Hoa Thường chuyên tâm dưỡng thai, rất nhiều chuyện trong cung nàng đều chưa nghe đến. Nhưng có một số việc, cho dù người không muốn biết, thì nó cũng sẽ được truyền tới trong tai của người.

Lan Chi vội vã tiến vào, quý xuống đất, không dám thở mạnh, cả kinh nói "Nương nương, xảy ra chuyện lớn, Hoàng hậu nương nương triệu tập phi tần hậu cung. Nghe nói Lục Quý nhân của Ngọc Hoa cung đêm qua đã tự sát rồi."

Hoa Thường theo phản xạ lấy tay che bụng, khẽ nhủ mảy, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là Thành Phi.

Thục Dược vội vàng tiến lên, mở miệng nói: "Nương nương sao rồi? Có phải bị giết mình không? Khó chịu chỗ nào? Người đâu, truyền Thái y!".

Hoa Thường đưa tay ngăn Thục Dược lại, lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Bồn cung không sao, chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi."

Thục Dược khẽ cau mày, quay đầu nói "Lan Chi, nương nương đang có thai, sao có thể nghe tin tức như vậy được? Hoàng hậu nương nương cũng thật là, chuyện xui xẻo như thế, sao có thể cứ người cho gọi nương nương qua đó chứ?"

Lan Chi cúi đầu thỉnh tội: "Là nô tỳ sơ sót, chỉ là đây là lần đầu tiên trong cung phát sinh chuyện như vậy, phi tần hậu cung đều bị Hoàng hậu nương triệu đến không sót một người nào."

Hoa Thường từ từ nhắm mắt lại, tay chống lên trán, nhẹ giọng nói "Lan Chi, người đáp lại Hoàng hậu nương nương một tiếng, nói phụ nữ có thai không thích hợp tham dự những chuyện không may mắn như thế này. Bồn cung cũng cảm thấy không khỏe, cho nên không đến được."

Lan Chi phúc thần gật đầu đáp vâng, vội vã rời đi.

Thục Dược cẩn thận xoa bóp huyết thái dương của Hoa Thường, giọng nói tràn đầy lo lắng: "Đều là những người không có lòng tốt gì cả, chuyện như vậy mà còn đến mời nương nương, sợ nương nương sống tốt quá đây mà."

Hoa Thường dụi dụi nói: "Hoàng hậu nương nương đứng đầu lục cung, xảy ra chuyện phi tần tự sát như vậy, ảnh hưởng không tốt, nhất định là muốn nói một chút trước mặt mọi người mà thôi, cũng là chuyện bình thường."

Thục Dược không cam lòng, bĩu môi nói: "Nương nương thật là tốt tính."

Hoa Thường không nói gì nữa, trong đầu đột nhiên hiện ra cuộc nói chuyện khi đó giữa nàng và Thành Phi.

"Nếu quả thật tỷ tỷ có thánh ý thì xin tri Lục Tẩn đi. Bằng không, tỷ tỷ nói như vậy, e là một câu muội muội cũng không tin nổi."

"Được, tỷ tỷ đồng ý, muội muội cũng nên nhớ chuyện mình đã đáp ứng."

Hoa Thường biết, cái chết của Lục Quý nhân tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, cho dù là tự sát hay bị người khác giết đi chẳng nữa, tóm lại đều không tránh khỏi liên quan đến Thành Phi. Hơn nữa, bản thân nàng cũng là một trong những người nhúng tay vào cái chết của Lục Quý nhân..

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chuyện Vật Khi Dưỡng Thai

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Trần Thục nghị.

Thượng Dương cung.

Bụng của Hoa Thường cũng sắp được năm tháng. Thái y nói mạch tượng ôn hòa có lực, thai nhi rất khỏe mạnh. Dĩ nhiên Hoa Thường vô cùng vui vẻ, nhưng mà những phản ứng trong thời kỳ mang thai khiến cho Hoa Thường hết sức khó chịu. Nàng buồn nôn ốm nghén không ăn được gì, sắc mặt cũng trở nên xanh xao. Chương mama gấp đến mức đứng ngồi không yên, thay đổi đủ loại kiểu dáng để làm ra những món ăn ngon, nhưng cũng không thể cứu vãn được khẩu vị của Hoa Thường.

Lan Chi thấy tình trạng ừ của Hoa Thường, cũng không dám nhắc lại chuyện Lục Quý nhân tự sát, cho dù là Hoàng hậu cử người đến mời thì Lan Chi cũng đều lấy lý do thân thể của Hoa Thường khó chịu để từ chối.

Nhưng rốt cuộc Hoa Thường vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, nàng dựa vào thành giường, lên tiếng nói: "Chuyện của Lục Quý nhân bây giờ sao rồi? Kiến giải như thế nào?"

Lan Chi nghe Hoa Thường hỏi, cũng không dám không nói rõ, chỉ có thể nhẹ giọng thưa: "Hoàng hậu hạ lệnh điều tra kỹ, quả thật là tự vẫn mà chết. Lục Quý nhân từ Tần bị giáng xuống làm Quý nhân, bị mọi người ghê lạnh. Bây giờ phụ thân và ca ca trong nhà lại không biết phần đầu, phạm vào tội lớn, chỉ e là Lục Quý nhân cũng cảm thấy không còn lưu luyến gì đến cuộc sống này nữa, nên lưu lại một phong di thư rồi treo cổ tự vẫn."

Hoa Thường nhủ mảy, hai tay cẩn thận ôm bụng, nhẹ nhàng vỗ về, mở miệng nói: "Di thư? Trong di thư viết cái gì?"

Lan Chi trả lời: "Trong di thư đại khái nói rằng phụ thân và ca ca của nàng ta vô năng vô đức, cô phụ ân đức và kỳ vọng của Hoàng thượng, thật sự không còn mặt mũi nào để đối mặt với thiên ân nữa. Bây giờ nàng ta nguyện chết nhận tội, chỉ mong Hoàng thượng có thể niệm tình xưa, nhẹ tay với phụ thân và ca ca của nàng ta một chút."

Hoa Thường chậm rãi gật đầu một cái, khẽ khạc miệng lên. Quả nhiên là không chê vào đâu được, nếu thật sự là do Thành Phi ra tay, vậy thì cũng quá là đáng sợ rồi. Muốn giết một phi tần trong khu vực hậu cung này, thật sự rất khó, nếu không muốn nói là vô cùng khó. Đặc biệt là Lục Quý nhân cũng không phải là con chó con mèo, nàng ta đã từng là một nhân vật có mặt mũi, có địa vị. Thế nhưng, Thành Phi lại làm được điều đó.

Quả thật Hoa Thường cảm thấy vô cùng áy náy với cái chết của Lục Quý nhân. Có thể nói, nàng là một nhân tố thúc đẩy Thành Phi động thủ, là một trong những nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lục Quý nhân.

Kiếp này, đôi tay thuần khiết trong sạch rõ ràng đã nhuộm màu u tối. Thế nhưng thời khắc này Hoa Thường nghĩ đến nhiều hơn hết vẫn là cảm giác nguy hiểm.. Thành Phi có thể làm được chuyện nàng không làm được. Hoa Thường suy nghĩ một chút, nếu như nàng muốn giết Mạnh Cơ, có làm không chê vào đâu được giống như Thành Phi hay không? Đáp án là không thể.

Hoa Thường biết rõ là mình không làm được, điều này cũng có nghĩa là nàng vẫn chưa đủ khả năng để khống chế toàn bộ Thượng Dương cung. Vào cung ba năm, rốt cuộc quyền uy bây giờ của nàng ở Thượng Dương cung có thể đạt tới trình độ nào rồi?

Hoa Thường từ từ nhắm mắt lại, không biết là đang suy tư hay là đang ngủ say nữa.

Kiến Chương cung.

Trần Hi thận trọng bước nhẹ nhàng vào điện, trong tay nâng tấu sớ mà Hoàng hậu trình lên, thấy Hoàng đế vẫn vui đùa trên bàn nhai cù, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương trình tấu sớ liên quan đến chuyện Lục Quý nhân tự sát lên cho người, Hoàng thượng có muốn xem một chút không?"

Hoàng đế ngẩng đầu lên, có thể thấy được vùng mi tâm của hắn vẫn còn vết hằn thật sâu, trong mắt còn có cả tơ máu nhàn nhạt. Hoàng đế không nhận lấy tấu sớ, mà là giờ tay lên xoa bóp cổ của mình, sắc mặt càng thảng hoải thà lỏng một chút, sau đó mới cầm lấy tấu sớ của Hoàng hậu, đọc nhanh như gió.

Trần Hi khom người đứng bên cạnh Hoàng đế, dọn dẹp đồ ăn chương lợn xộn trên bàn.

Chi trong chốc lát Hoàng đế đã xem xong, mở miệng nói: "Là do trẫm không đối xử tốt với nàng ấy, cho nên mới có họa như ngày hôm nay. Nếu Nhị Hoàng tử vẫn còn dưới danh nghĩa của nàng ấy, phỏng chừng nàng ấy cũng sẽ không đau buồn đến mức không còn lưu luyến cuộc sống mà treo cổ tự vẫn."

Trần Hi nhẹ giọng nói: "Suy cho cùng là do Lục Quý nhân suy nghĩ sai đường, hậu cung không thể tham gia vào chính sự chính là giáo huấn từ bao đời nay. Nếu như ai cũng giống như Lục Quý nhân, vì người nhà mà cầu quan cầu tình, vậy thì loạn mất rồi."

Hoàng đế lắc đầu một cái, trầm giọng nói: "Bào Thánh Phi chăm sóc Nhị Hoàng tử nhiều một chút, e là trong lòng đứa nhỏ này sẽ khó chịu. Còn Lục Quý nhân, dựa theo quy cách Tiếp dư mà làm lễ hạ táng đi."

Trần Hi thấp giọng đáp vâng, sau đó nói: "Hoàng hậu nương nương nhiều lần triệu kiến Hiền phi nương nương đến nghị sự, nhưng Hiền phi nương nương đều từ chối. Hoàng hậu nương nương kín đáo phở bình mấy lời, Hoàng thượng thấy sao?"

Hoàng đế nhíu mày nói: "Hiền phi đang mang thai, loại chuyện không may mắn này gọi nàng ấy đến làm gì? Hạ chỉ, miễn toàn bộ việc thỉnh an của Hiền phi để nàng dưỡng thai cho thật tốt."

Từng câu từng chữ của Hoàng đế đều không nhắc tới Hoàng hậu, nhưng trong giọng nói biểu thị sự bất mãn với Hoàng hậu rất rõ ràng. Tất nhiên Trần Hi hiểu rõ, cúi đầu đáp vâng.

Hoàng đế đặt bút lông trong tay xuống, có chút không kiên nhẫn, sau đó mở miệng nói: "Cũng đã mấy ngày trẫm không đến thăm Hiền phi, tới Thượng Dương cung thông báo một tiếng, nói tới nay trẫm đến đó dùng bữa."

Trần Hi mang theo ý cười đáp lời: "Vâng." Mỗi lần Hoàng thượng đến Thượng Dương cung, tâm tình đều tốt hơn rất nhiều. Ấn tượng của Trần Hi đối với Hoa Thường cũng vô cùng tốt, đương nhiên là Trần Hi mong mọi thứ đều thuận lợi.

Ngư Thiên phòng

Tiểu thái giám Trương Thanh là một thái giám vẫy nước quét rác rất bình thường ở Thượng Dương cung, nhưng mà bởi vì chịu khó xu nịnh, nên rất được Tổng lĩnh Đại thái giám Lưu Quý Phúc yêu thích. Vì vậy hắn sống cũng không tệ, bình thường mọi người đều gọi hắn là Tiểu Trương.

Tiểu Trương vợ và chạy tới Ngư Thiên phòng, nương nương mang thai nên rất kén ăn. Bấy giờ nương nương muốn ăn chút điểm tâm, đây chính là đại sự cho nên hắn phải chạy nhanh mới được.

Lúc này mới vừa qua giờ Mùi, cũng không phải là thời điểm dùng thiện, cho nên Ngư Thiên phòng rất yên tĩnh. Mấy ngư trù và tiểu thái giám của Ngư Thiên phòng đang ngồi trên bậc thang nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng nghe được vài lời khiển trách không tuân thủ quy củ.

Đầu bếp Tào là lão nhân ở Ngư Thiên phòng, rất tâm huyết trong việc chế biến những món ăn cổ truyền, nhưng lại không đủ sáng tạo, cho nên địa vị không thấp không cao. Nhiều năm như vậy mà đầu bếp Tào vẫn không nóng không lạnh mà giữ chức vụ ngư trù bình thường, không được thăng chức.

Đầu bếp Tào nhìn thấy Tiểu Trương từ xa chạy tới, vội vàng tiến lên nghênh đón, mặt đầy ý cười: "Ôi, đây không phải là Tiểu Trương sao? Sao giờ này lại đến Ngư Thiên phòng vậy?"

Tiểu Trương và đầu bếp Tào quen biết nhau đã lâu, bọn họ còn là đồng hương, nên mối quan hệ giữa hai người cũng không tệ.

Khuôn mặt Tiểu Trương cũng tràn đầy ý cười, miệng lưỡi lưu loát nói: "Nương nương chúng ta đột nhiên muốn ăn món cải xanh thái băm nhỏ cả, đây chính là chuyện lớn hiếm thấy. Nếu không thì ta vợ và chạy tới đây làm gì."

Trên mặt đầu bếp Tào mang theo vài mừng, vội vàng nói: "Còn tưởng là chuyện gì, ta lập tức đi nấu ngay cho nương nương, chờ một khắc là xong rồi."

Dứt lời, hắn xoay người gọi mấy tiểu thái giám đến hỗ trợ, rồi vội vàng đi vào Ngư Thiên phòng. Tiểu Trương ngồi chờ trên bậc thang ngoài cửa, thuận tiện tán gẫu với mấy tiểu thái giám bên cạnh.

Tiểu Trương vẫn luôn là tiểu thái giám được mọi người yêu thích, cho dù là ở đâu thì hắn cũng có thể sống thuận buồm xuôi gió.

Mà bên trong Ngư Thiên phòng, đầu bếp Tào đang bận đến mức quay vòng vòng. Món cá nhồi không phải là một món tốn nhiều công sức, nhưng mà công đoạn chuẩn bị nhân thịt vẫn cần rất nhiều thời gian. Mấy tiểu thái giám hỗ trợ đã bắt tay vào cắt thịt thái rau, còn đầu bếp Tào thì tự mình cầm dao cắt từng miếng cá, đầu bếp trong nội cung đã nóng lên.

Lúc này, một thanh niên với dáng vẻ ngư trù đi từ bên trong ra, cau mày, hất cằm lên, trầm giọng nói: "Bấy giờ cũng không phải là thời điểm dùng thiện, theo quy củ, hiện tại là thời gian tắt lửa, sao có thể tùy tiện nhóm bếp lên vậy hả?"

Mấy tiểu thái giám hỗ trợ e dè rụt bả vai lại, nhìn thấy vị hung thần ác sát này liền có chút sợ hãi.

Động tác trong tay đầu bếp Tào vẫn không dừng lại, khỏe miệng lộ ra một nụ cười, lên tiếng nói: "Hà có gì mà lúc nào Ngự Tổng quản đại nhân cũng nhìn ta chằm chằm vậy, chẳng lẽ ngoài giờ cơm ra thì ngư trù không được đốt lửa hay sao? Cũng không thấy Ngự đại nhân đi nhắc nhở từng người một như thế."

Ngự Tổng quản là đại tổng quản chuyên quản lý ngư trù của Ngư Thiên phòng, cũng xuất thân từ ngư trù, bởi vì có chút bí quyết, cho nên dù tuổi đời còn trẻ nhưng hắn đã có được địa vị cao. Từ khi hắn còn là ngư trù thì đã bắt hỏa với đầu bếp Tào, đương nhiên lúc nào hắn cũng tìm đầu bếp Tào để gây phiền toái.

"Quy củ được đề ra là để cho mọi người tuân thủ, vì sao phải luôn quan sát người khác à? Ngẫm lại xem bản thân ngươi làm có đúng hay không, lại còn dám già mồm?" Gương mặt Ngự Tổng quản đầy nghiêm túc, ngôn từ chính nghĩa.

Đầu bếp Tào để quả cà đã được cắt gọt gọn gàng trong tay xuống, nhàu mày, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn, cười nói: "Ngự Tổng quản thật là một người tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, xem ra lần này thuộc hạ đã làm sai rồi. Ai bảo thuộc hạ hay mềm lòng, Kỳ Hiền phi nương nương của Thượng Dương cung muốn ăn cá nhỏ, thuộc hạ liền vâng lời làm ngay. Tổng quản giáo huấn rất đúng, vậy thuộc hạ không cần làm nữa, từ chối Kỳ Hiền phi nương nương là được."

Ngự Tổng quản vờ nghe thấy tên Kỳ Hiền phi thì liền tối sầm mặt mũi, hất cứ nghĩ rằng đây là do đầu bếp Tào muốn lấy lòng tiểu chủ nào đó nên mới làm đồ ăn. Dù sao thì cá nhỏ cũng không phải là món ăn cao sang gì, không nghĩ tới đây lại là món mà Kỳ Hiền phi chỉ đích danh muốn ăn!

Toàn hậu cung ai mà không biết Kỳ Hiền phi nương nương kia chứ? Quý nữ thế gia, chủ quản một cung, ngay cả Hoàng hậu cũng không dám lớn tiếng với nàng. Vị chủ nhân này đang mang thai nên khẩu vị không tốt. Ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu đều thường xuyên hỏi thăm, khó khăn lắm thì Kỳ Hiền phi mới muốn ăn chút gì đó, nếu bị hắn quấy nhiễu thì hắn cũng không cần sống nữa.

Cơ mặt Ngự Tổng quản giật giật mày cái, trưng ra khuôn mặt tươi cười, mở miệng nói: "Tào lão ca nói gì vậy, chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ, lão đệ ta đùa với lão ca tí thôi mà."

Nụ cười của đầu bếp Tào rạng rỡ như Phật Di Lặc, lên tiếng nói: "Không, không. Ngự Tổng quản vừa mới giáo huấn rất phải, thuộc hạ cảm thấy vô cùng có lý. Vừa hay tiểu thái giám của Thượng Dương cung vẫn còn đang chờ ở ngoài cửa, vậy thuộc hạ đi thông báo một tiếng, nhất định phải để cho Kỳ Hiền phi nương nương biết được Ngự Tổng quản nghiêm cần, không hề qua loa một chút nào."

Ngự Tổng quản vội vàng tiến lên kéo ống tay áo của đầu bếp Tào, liền xuống nước, thấp giọng nói: "Tào lão ca làm gì vậy, chúng ta là nô tài, đương nhiên là phải tuân theo ý chỉ của Kỳ Hiền phi nương nương rồi, nhanh nhanh làm cá nhồi đi, đừng để cho Kỳ Hiền phi nương nương và tiểu Hoàng tử trong bụng bị đói, Tào lão ca nói xem có đúng hay không? Cho lão đệ chút mặt mũi với."

Đầu bếp Tào hừ một tiếng, chậm rãi xoay người tiếp tục nấu cà.

Ngự Tổng quản lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, niềm nở lui về sau đầu bếp Tào phụ giúp một tay.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 98: Phát Bệnh

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Chạng vạng, Thượng Dương cung.

Hình như người mới cũng đã quen với nếp sống trong hoàng cung. Hiện tại chính sự đang căng thẳng, cho dù Hoàng đế bước chân vào hậu cung thì cũng là đến cung của Hoàng hậu, Thực phi và Hiền phi, còn những người khác thì không có hy vọng gặp được thánh nhan.

Bụng Hoa Thường đã phồng lên rõ ràng, Hoàng đế cẩn thận đỡ tay Hoa Thường ngồi xuống, thấp giọng nói: "Thân thể của nàng ổn không?"

Hoa Thường cong khoé môi, ôn nhu nói: "Thái y nói tất cả đều tốt, Hoàng thượng không cần lo lắng."

Hoàng đế khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Nàng toàn nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Hôm nay trẫm đã dò hỏi Thái y, Thái y nói thân thể nàng vốn yếu ớt, bây giờ mang thai phản ứng còn mãnh liệt hơn. Nàng ngày càng gầy ốm đi, sợ là khi sinh sẽ rất gian nan."

Hoa Thường đưa tay để lên trên mu bàn tay to rộng của Hoàng đế, khẽ nói: "Đây là thai đầu của thần thiếp, sao có thể không sinh khó chứ? Các Thái y cũng chỉ nói tình huống tệ nhất có thể xảy ra, Hoàng thượng đừng suy nghĩ tiêu cực quá."

Hoàng đế thở dài, nhẹ nhàng xoa đầu Hoa Thường: "Trẫm không thể coi như không thấy được, thật vất vả nàng mới dưỡng béo lên một chút, bây giờ lại gầy như củ rồi."

Hoa Thường ôn nhu cười nói: "Trước đó vài ngày thần thiếp vẫn luôn buồn nôn, cộng thêm không ăn uống được gì, cho nên mới gầy đi. Mấy ngày nay thì thần thiếp thấy đã khá hơn nhiều. Lúc này thiếp mới dùng ngo thiện xong, đột nhiên lại muốn ăn món cá nhồi thịt bằm [1], cho nên đã cử người đến Ngự Thiện phòng phân phó. Thần thiếp ăn uống vô cùng tốt, đến nỗi đồ ăn nhiều dầu mỡ như vậy mà cũng ăn sạch."

[1] Cá nhồi thịt bằm (茄盒): cách làm đa số món này là cắt cả tím thành những khoanh tròn, sau đó xẻ nửa ra rồi dồn thịt bò hay thịt heo được tẩm gia vị như gừng vị hương, hành, tiêu xay, muối, rượu... Rồi tiếp theo nhúng qua một lớp bột mì rồi tráng chêm đi chiên giòn là xong.

Hoàng đế nghe vậy thì lộ ra ý cười: "Cá thể ăn được thì tốt. Chỉ là cá nhồi thịt bằm nhiều dầu mỡ, nặng vẫn nên ít ăn thì hơn, mà lại dễ buồn nôn nữa."

Hoa Thường nghe lời gắt đầu, khẽ nói: "Thần thiếp nhớ tới lúc trước ở nhà ăn cá nhồi thịt bằm, thỉnh thoảng mẫu thân sẽ tự mình xuống bếp, bằm cả thịt vào với thịt rất nhuyễn, rồi chiên sơ qua nước, cá nhồi thịt bằm kia ăn vào trong miệng vị ngon không hề chèn vào đầu được."

Hoàng đế bất đắc dĩ nheo mắt Hoa Thường, cười nói: "Nghe nàng nói vậy làm trẫm cũng thấy thêm nữa."

Hoa Thường cười nói: "Thần thiếp còn phân phó riêng với Ngự Thiện phòng, bữa tối cũng mang cá nhồi thịt bằm tới, nhân tiện Hoàng thượng cũng nếm thử đi."

Hoàng đế vui vẻ gật đầu.

Hoa Thường phát tay ra hiệu cho cung nhân dọn món ăn lên.

"Thức ăn trong cung đều làm vô cùng tinh xảo, cho dù cá nhồi thịt bằm là món ăn dùng dầu dễ chiên, vậy mà cũng là luộc tinh tế, vô cùng chín chu. Hoàng thượng nếm thử đi, cũng không dầu mỡ lắm đâu." Hoa Thường đứng lên thay Hoàng đế gấp thức ăn.

Hoàng đế kéo tay Hoa Thường ngồi xuống, quở trách nói: "Đừng ưỡn bụng đứng như vậy, trẫm nhìn đã thấy lo lắng rồi."

Hoa Thường cười đến mí mắt cong cong: "Thần thiếp không có yếu ớt như vậy đâu."

Hoàng đế cầm đầu ngón voi nạm ngọc gấp một miếng cá nhồi thịt bằm, đưa vào trong miệng, tí mi đánh giá một chút, cười nói: "Hương vị quả thật không tồi, hương của cá tím đã át đi mùi dầu mỡ, xem ra đầu bếp cũng thật dụng tâm, thường."

Hoa Thường cười nói: "Khó có thể được chính miệng Hoàng thượng khích lệ, cũng không uống công nhóm ngự trù tận tâm tận lực. Thần thiếp cũng nghe nói, Hoàng thượng đã nhiều ngày ăn uống không được tốt. Ngo thiện, bữa tối đều dùng qua loa, sao có thể như thế được?"

Hoàng đế bất đắc dĩ nhường mày nói: "Được rồi, được rồi. Sau này nhất định trẫm sẽ ăn nhiều, nặng đừng lo lắng. Nàng đó, phải chăm sóc tốt cho thân thể của mình, biết chưa?"

Tuy rằng ngoài miệng Hoàng thượng ghét bỏ Hoa Thường lắm nhai, nhưng trong lòng sao không thể không vui vẻ được đây?

Cho dù là Hoàng đế chỉ cao vô thượng nhưng cũng chỉ là một phẩm nhân mà thôi. Tất cả nhục dâm của phẩm nhân hẳn đều có, tất cả những gì phẩm nhân muốn thì hẳn cũng muốn.

Ba tháng sau.

Bụng của Hoa Thường đã rất lớn, hoài thai được tám tháng rồi nên mọi việc càng phải cẩn thận hơn. Trước kia Hoa Thường còn thường xuyên ra ngoài đi dạo, rèn luyện thêm một chút, nhưng bây giờ đã mang thai tám tháng, nên nàng cũng không dám đi nữa.

Bản thân Hoa Thường cũng cảm thấy lo lắng. Nàng chưa từng sinh hài tử, ở hiện đại cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, lại thêm cái biết cái không thì cuối cùng sẽ biến khéo thành vụng. Cho nên không bằng bây giờ nàng chăm chú nghe theo Bào mama có kinh nghiệm còn hơn.

Lan Chi và Thục Dựợc đều ở bên Hoa Thường cả ngày, một chút cũng không rời. Thái y cũng đã nói qua, thai này tuy khỏe mạnh, nhưng cơ thể mẫu thân ốm yếu, nên không thể lo ỉa được.

Càng lớn tháng, người bên cạnh Hoa Thường càng nhiều, không khí khẩn trương cũng lan tới trên người Hoa Thường.

Thục Dựợc cầm một tờ giấy đến gần Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Nương nương, đây là danh sách Nội phủ trình lên, xiêm y phục sức của trẻ con đã được chuẩn bị tốt, bất luận là nam hay nữ thì cũng đều đầy đủ hết."

Hoa Thường xem lướt qua vài lần thì buông xuống, lên tiếng nói: "Nói với người của Nội phủ phải tỉ mỉ tinh tế một chút. Làn da của trẻ con rất non mềm, phải dùng nguyên liệu tốt nhất cho bốn cung, cũng đừng thêu gì trên cổ hay trên cổ tay áo. Còn khóa vàng, vòng bạc cũng không cần bọn họ phải chuẩn bị quá nhiều, bốn cung đã chuẩn bị trước rồi."

Thục Dựợc lên tiếng: "Hôm nay Hoàng hậu nương nương đã cho bọn người Thái y và bà đỡ đến Thượng Dương cung, nương nương có muốn gặp không?"

Hoa Thường khẽ nhu mày: "Hiện giờ bốn cung tâm phiền ý loạn, cũng không muốn gặp. Người thưởng chút vàng bạc, rồi thu xếp nơi ở cho bọn họ đi."

Thục Dựợc ngược mắt lên nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nương nương, bà đỡ Hoàng hậu nương nương đưa tới có thể tin tưởng được sao? Chúng ta cũng có thể dùng người của mình mà."

Hoa Thường mở miệng quát lớn: "Nói bậy gì vậy? Hoàng hậu nương nương làm chủ cục, đứa nhỏ trong bụng của bốn cung cũng phải gọi nàng ấy một tiếng mẫu hậu! Nếu người còn nói lời đại nghịch bất đạo như vậy nữa, thì cũng đừng trách bốn cung vô tình."

Thục Dựợc sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, phịch một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Nô tỳ biết sai rồi. Nhưng chuyện của Tô Cơ trước kia vẫn luôn hiện diện trong đầu khiến cho nô tỳ sợ hãi, chỉ cảm thấy thâm cung quá hiểm ác mà thôi. Nô tỳ đã ở bên nương nương từ nhỏ, tuy lời nói không tốt nhưng trong lòng hay mong mất đầu là nương nương, sao có thể không lo lắng cho nương nương đây?"

Hoa Thường thấy Thục Dựợc thấp giọng nức nò, cũng tan lửa giận, thấp giọng nói: "Người đứng lên đi. Bốn cung biết người là vì muốn tốt cho bốn cung, nhưng lời như vậy về sau không được nói nữa. Nếu bị người ngoài nghe được, đó là tội danh lớn đến nhường nào."

Thục Dựợc lau nước mắt gạt đầu.

Hoa Thường thở dài nói: "Hoàng hậu không ngờ, hiện giờ trong tay nàng ấy đang nắm một quân bài tốt. Vị trí chính thể, đích từ được coi trọng. Hoàng hậu không cần làm gì, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là đủ có thắng lợi cuối cùng rồi. Nếu Hoàng hậu muốn hại bốn cung thì sẽ phải trả một cái giá rất lớn."

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, dạo bước đến cửa sổ, khẽ nói: "Bốn cung cũng không phải là Tô Cơ. Nếu bốn cung xảy ra chuyện gì, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ điều tra rõ, một khi tra được trên người của Hoàng hậu, thì hậu vị chắc chắn sẽ bị dao động. Hoàng hậu sẽ không lấy lợi thể lớn nhất của mình, tất cả vốn liếng để diệt trừ bốn cung - người trước mắt không có uy hiếp gì đến nàng ta."

Thục Dựợc thụ thụ gật đầu: "Nữ nhân khi sinh sẽ đi một chuyến đến Quý Môn quan. Nhiều ngày nay nô tỳ luôn không ngủ được, lo sợ nương nương sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nếu là thiên tai, tất nhiên nô tỳ bất lực, nhưng nếu có chuyện ám muội, chắc chắn nô tỳ sẽ diệt trừ nó từ bên trong."

Hoa Thường quay đầu cười nhạt với Thục Dựợc: "Sẽ không có gì ám muội đâu. Người nhìn Thẩm Thục phi sẽ biết, thân thể nàng ấy cũng không tốt, nhưng đã sinh được hai đứa nhỏ, có xảy ra chuyện gì đâu? Địa vị Tô Cơ thấp kém, mỗi người đều có thể xuống tay với nàng ta một chút. Nhưng bốn cung và Thục phi là nhân vật mà các nàng không động tới được, người duy nhất làm được là Hoàng hậu nhưng nàng ta lại không dám làm. Đây chính là địa vị."

Muru hại hoàng tự, tịch biên diệt tộc.

Mặc dù Tô Cơ là nữ nhân hèn mọn, tuy Hoàng hậu không chịu khiển trách gì, nhưng cung nhân tham dự đến sự kiện muru hại Tô Cơ thì ít nhất đều bị mất môn sao trảm [2]!

[2] Mất môn sao trảm (满门抄斩): tịch thu tài sản, giết cả nhà, gần nghĩa với chém tận giết tuyệt.

Muru hại hoàng tự nghe thì don giản, nhưng thật sự muốn làm thì vô cùng khó khăn.

Tuy các cung nhân có địa vị hèn mọn, nhưng các nàng cũng không ngờ, không chấp thuận sự dụ dỗ của người thì nhiều lắm cũng chỉ có mỗi mình các nàng chết. Nhưng nếu chấp thuận rồi, một khi chuyện kia bị phát giác ra thì cả nhà sẽ không còn đường sống.

Không phải người nào cũng có đủ dũng khí để trả giá lớn khi làm chuyện như vậy.

Hoa Thường vẫn rất tin tưởng, nặng làm chủ Thượng Dương cung, cung nhân của nàng không nói chắc chắn đều là trung tâm, nhưng ít nhất sẽ không hại nàng.

Lúc này, đột nhiên Lan Chi vội với vàng vàng tiến vào, phịch một tiếng quỳ xuống đất, hoảng sợ nói: "Nương nương... Từ Hoàng tử, bệnh tim của Từ Hoàng tử lại tái phát!"

Đột nhiên trái tim Hoa Thường nhói lên một cái, trên mặt không còn huyết sắc.

Thục Dựợc vội vàng tiến lên đỡ thân thể lung lay sắp ngã của Hoa Thường, lo lắng nói: "Nương nương, nương nương đừng tức giận!"

Hoa Thường thở hỗn hển, mở miệng nói: "Triệu tập Thái y! Đờ bốn cung đi qua đó!"

Thược Dược và Lan Chi đều lo lắng nhìn nương nương nhà mình, nhưng cũng biết xảy ra loại sự tình này, nương nương muốn tức trực ở bên cạnh.

Bước chân Hoa Thường vội vã chạy tới phòng kế bên, bên trong đã loạn thành một đoàn, còn nghe thấy đâu đó tiếng khóc vì sợ hãi và áp lực.

Sắc mặt Hoa Thường lạnh đi, đột nhiên đá văng cửa, tức giận nói: "Làm càn! Khóc gì mà khóc, muốn khóc tang thì bốn cung sẽ thành toàn cho các người, về nhà mà khóc cho phụ mẫu các người đi!"

Toàn bộ người trong phòng đều im bất, cung nhân và nữ mẫu khi này còn hỗn loạn, thì giờ đây đều nom nớp lo sợ quy xuống đất, nhìn sắc mặt Hoa Thường tái nhợt lạnh băng, không dám nói lời nào.

Hoa Thường bước nhanh đến mép giường của Tứ Hoàng tử, nhìn sắc mặt xanh tím của nó, đau lòng không thôi.

Lan Chi lo lắng nói: "Nương nương chậm một chút, đừng đi nhanh như vậy, phải chú ý tới thân thể của mình nữa."

Hoa Thường mắt ngoi tai điếc, nhẹ nhàng bế thân thể nhỏ bé của Tứ Hoàng tử lên, nhìn về mặt thống khổ và nước mắt ở khoé mi của nó, nhủ thầm nói: "Thái y đâu rồi?"

Nhũ mẫu quý ở một bên trả lời: "Lão Thái y thường tới Thượng Dương cung vừa mới đến, đã bắt mạch kê đơn thuốc xong, nhưng vẫn còn thiếu mấy dược liệu, nên lão Thái y tự mình đến Dược phòng để sắc thuốc rồi."

Hoa Thường nhìn đứa nhỏ trong lồng ngực khó chịu muốn khóc, nhưng mà lại không phát ra được âm thanh. Nàng cảm thấy trái tim như vỡ vụn, sốt ruột nói: "Hiện tại Tứ Hoàng tử khó chịu như vậy thì nên làm gì bây giờ? Không có thuốc viên gì để uống sao?"

Nhũ mẫu nhìn biểu tình của Hoa Thường như muốn giết người, hoảng sợ lắp bắp nói: "Vốn là có, nhưng mấy ngày trước vừa mới dùng hết, thuốc viên mới vẫn chưa chế xong..."

Hoa Thường cắn chặt môi, vì sao mà thuốc viên vẫn chưa chế xong? Vì sao lại giờ trò không chăm sóc tốt cho Tứ Hoàng tử vậy?

Dù thế, Hoa Thường biết rõ, bởi vì nàng đang mang thai, bởi vì trung tâm chăm sóc của Thượng Dương cung biến thành nằng! Cho nên Tứ Hoàng tử trước giờ vẫn luôn an ổn, thì nay bị bỏ qua, rồi tạo thành kết quả như ngày hôm nay.

Hoa Thường cắn môi đến bật máu, nhưng không hề cảm thấy đau chút nào. Tuy rằng Tứ Hoàng tử không phải là hài tử thân sinh của nàng, nhưng từ lúc nó mới chào đời đã được nuôi bên người nàng. Đến cả con mèo con chó còn có vài phần tình cảm, huống chi là con người sống sờ sờ. Thân sinh hay không phải là thân sinh thì có gì khác nhau đâu?

Đứa nhỏ mà nàng yêu thương lại chịu đau đớn như vậy, làm sao mà nàng có thể chịu nổi đây?

Nơi khoé mi của Hoa Thường, những giọt lệ từ từ tuôn rơi. Bụng nàng cũng truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, hình như có thứ gì đó từ từ chảy ra.

Thanh âm của Lan Chi từ chân trời chậm rãi truyền đến: "Nương nương, nương nương, người đừng dọa nô tỳ. Nương nương, người làm sao vậy? Người đâu tới đây! Truyền Thái y, truyền bà đỡ mau!"

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Hồi Ức

Edit: Dương Hiền dung

Beta: Mai Thái phi

Lúc Hoa Thường được đưa vào phòng sinh, nàng vẫn còn ý thức. Nàng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Hai bàn tay Hoa Thường vô thức ôm bụng, sự đau đớn không chỉ bắt nguồn từ cơ thể nàng mà còn bắt nguồn từ cảm giác hổ thẹn và sợ hãi. Hoa Thường sợ Tứ Hoàng tử sẽ có chuyện, cũng sợ đứa bé trong bụng và bản thân mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong đầu Hoa Thường đã loạn cao cao, mồ hôi lạnh trên trán làm ướt khoé mắt, đôi môi tái nhợt run rẩy. Hoa Thường nỗ lực giữ cho bản thân mình tỉnh táo. Nàng cố gắng hít vào thật sâu, nhưng mỗi một lần thở đều đau đớn như bị dao cắt qua.

Bà đỡ và y nữ vội vàng ra ra vào vào, cung nhân hỗ trợ và mama đứng một bên, trên mặt ai cũng tràn đầy lo lắng.

Tầm mắt Hoa Thường đã trở nên mờ hồ nhưng tai vẫn nghe được tiếng huyền ảo ồn ào và âm thanh hồ hoán, hạ thân nàng càng ngày càng đau đớn kịch liệt.

Khuôn mặt lo lắng của bà đỡ trước mặt Hoa Thường dần dần rõ ràng. Hoa Thường cảm thấy dường như lần sinh này của nàng sẽ không thuận lợi.

Kiến Chương cung.

Lúc này Hoàng đế đang ở Đại Chính điện triệu kiến quan viên của Hộ bộ và Binh bộ để nghị sự. Trần Hi nhận được tin tiêu thái giám truyền đến, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Theo lý mà nói, lúc Hoàng đế nghị sự thì không ai được vào quấy nhiễu, nhưng chuyện ở Thượng Dương cung quả thật rất nghiêm trọng. Trần Hi trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn khom lưng đi vào.

Hoàng đế thấy Trần Hi tiến vào thì hơi nhủu mày, có chút không vui, lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì?"

Trần Hi sợ hãi quy xuống, cẩn thận từng li từng tí nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, bên Thượng Dương cung truyền tin tới, Tứ Hoàng tử lên cơn đau tim, Hiền phi nương nương nhất thời lửa giận công tâm nên sinh non, bây giờ có vẻ khá khó khăn."

Hoàng đế sững sốt một chút, sau đó đột nhiên đứng lên, đôi môi run rẩy không nói được lời nào.

Các đại thần phía dưới cũng nhìn ra đây quả thật là chuyện lớn vì liên quan đến hai vị hoàng tử và sự an toàn của một vị phi tử, nên tất cả liền chấp tay xin cáo lui.

Hoàng đế phát tay cho phép, đợi mọi người tàn đi hết thì hần mới cao giọng nói: "Bãi giả đến Thượng Dương cung!"

Khi long辇 của Hoàng đế đến Thượng Dương cung thì các phi tần khác đã tới gần như đông đủ, dù sao Kiến Chương cung cũng cách Tây lục cung khá xa.

Hoàng đế bước xuống long辇, sắc mặt thâm trầm, dường như không nhìn thấy các phi tần thỉnh an. Hoàng hậu nhìn thấy bóng lưng vội vã của Hoàng đế, trong lòng cảm thấy chua xót không sao diễn tả được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn cười khổ một tiếng, dù sao hoàng tử vẫn quan trọng hơn so với nữ nhân.

Hoàng đế nhìn một đám Thái y đang quỳ trên mặt đất, tức giận hỏi: "Tình hình của Tứ Hoàng tử và Hiền phi bây giờ thế nào rồi?"

Lão Thái y run rẩy trả lời: "Tứ Hoàng tử vừa mới uống thuốc, nếu muốn xem có hiệu quả hay không, e là phải đợi ba, bốn ngày nữa, chỉ là không biết có thể đợi được đến lúc đó hay không..."

Hoàng đế tức giận đến mức dường như không thở nổi. Tứ Hoàng tử dường hơn hai năm, qua năm sau thì sẽ được ba tuổi, sao lại không có cảm tình chứ? Nhũ tử của hắn vốn không nhiều lắm. Tứ Hoàng tử có thể chất yếu ớt, nên hắn đặc biệt thương yêu như châu như bảo, bây giờ chợt nghe tin dữ như vậy, làm sao hắn có thể đón nhận được đây?

Hơi thở của Hoàng đế trở nên gấp gáp, nằng cũng không muốn nằng, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, hần liền lên tiếng hỏi: "Hiền phi thế nào rồi? Tại sao trẫm không nghe thấy tiếng của nàng?"

Tiền Thái y và Hồ Thái y đứng một bên quả thật khóc không ra nước mắt, Hoàng đế đang vô cùng tức giận, bọn họ phải nói như thế nào đây?

Hai người liếc nhìn nhau, chỉ có thể cắn舌尖 lên tiếng: "Nương nương nhất thời lửa giận công tâm, ảnh hưởng đến tâm trạng nên mới dẫn tới sinh sớm, cũng may là bà đỡ và Thái y đã chuẩn bị từ trước rồi, nhưng..."

Hoàng đế vừa nghe Thái y nói đến đây đã cảm thấy không ổn, hần hít sâu một cái, lên tiếng hỏi: "Nhưng cái gì?"

Trần Tiền Thái y đầy mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: "Thai nhi chưa đủ tháng nên thai vị không ổn, chính là bị sinh ngược (có thể hiểu là ngôi mông), nương nương khó sinh nên đã ngất rồi."

Sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, hần không ngóc, đương nhiên hiểu sinh ngược, khó sinh là thế nào.

《Tà truyện - không rõ năm》: "Trang Công ngu sinh, kinh Khương thị, cổ danh Ngụ Sinh, tại ác chi." Ở đây ý là Trịnh Trang Công trước kia do khó sinh nên mẫu thân ông - Khương thị vì tuyệt chết nên vô cùng ghét ông.

Hoàng hậu và phi tần đứng sau đều cả kinh, sau đó tất cả đều yên lặng, cổ lăm găm đi cảm giác tồn tại của mình. Bây giờ Hoàng đế đang vô cùng tức giận, có khả năng hần sẽ mất hai hoàng tử và một phi tử hần yêu thương. Đến kẻ ngu cũng biết nhất định bây giờ tâm trạng Hoàng đế đang là mây đen giáng đầy, ai mà đến thì sẽ chết.

Trong lúc đó, Hoa Thường đang hôn mê lại mơ thấy một giấc mơ, trong giấc mơ là chuyện cũ của nàng ở kiếp trước.

Kiếp trước Hoa Thường cũng là thiếu nữ xuất thân từ gia đình giàu có, thiện lương đoan trang, có tự tôn và niềm kiêu hãnh. Vốn dĩ nàng sẽ có một kết cục hạnh phúc trong tương lai, đáng tiếc, thời mệnh thể lại đến.

Trời long đất lở, Hoa Thường chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tòa nhà một trăm tầng đổ xuống sẽ trông như thế nào. Đường như không khí không còn giống như mọi ngày nữa, cả bầu trời đều xám xịt, không thể nhìn thấy ánh mặt trời, mặt trăng hay những vì sao, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy những tia chớp đó mang theo điểm sáng lạnh.

Trong một đêm, 40% dân số trên thế giới đều biến thành tang thi [1]. Không những vậy còn có thể lan truyền virus tang thi khiến cho số tang thi tăng lên càng ngày càng nhiều.

[1] Tang thi: xác sống.

Công nghệ cao dần dần không dùng được nữa, dù là quan chức, nhà khoa học hay người bình thường, trong thế kỉ đại nạn này, tất cả đều nhỏ bé như nhau.

Không biết Hoa Thường là người may mắn hay bất hạnh nữa, khi dĩ năng của nàng thức tỉnh, thì tất cả người nhà của nàng đều đã biến thành tang thi.

Nàng chỉ có thể chọn cách chạy trốn, mang theo nỗi tuyệt vọng và sự cô đơn bắt đầu cuộc sống lưu vong.

Hoa Thường xem như là người mang dĩ năng may mắn, vì dĩ năng thức tỉnh trong người nàng là song hệ dĩ năng, một là khả năng tâm linh, còn lại là khả năng chữa trị.

Nhưng không phải cứ có khả năng đặc biệt là trở thành kẻ mạnh. Muốn làm kẻ mạnh cũng phải có cái tâm cứng rắn, suy cho cùng, Hoa Thường cũng chỉ là một cô bé sống ở thời đại hoà bình mà thôi.

Nàng không dám giết người, cũng không muốn bị người khác giết hại. Khi nhìn thấy trên đường có đứa bé khóc thất thút, nàng cũng mềm lòng, thậm chí còn dẫn nó đi cùng.

Người như Hoa Thường rất nhiều, trong lúc mặt thế này sống mai chết nhưng họ không vô tình. Đồng cảm chính là tính cách bẩm sinh đáng quý nhất của con người.

Có lẽ rất nhiều người bởi vì sự đồng cảm mà phải chết, thế nhưng đó chính là vẻ đẹp chói lọi nhất của con người.

Đáng tiếc, Hoa Thường chỉ là một kẻ yếu. Cho dù nàng nhất thời cứu được bọn nhỏ thì cũng không thể cứu chúng cả đời. Sau này, những đứa trẻ đó vì chiến đấu với tang thi nên bị nhiễm độc mà chết.

Từ đó tâm của Hoa Thường từ mềm yếu trở nên mạnh mẽ cứng rắn hơn, bên cạnh nàng cuối cùng chỉ còn lại một tiểu nam hài mang dĩ năng hệ Thủy.

Vì tìm kiếm sự bảo hộ, Hoa Thường đã từng gia nhập rất nhiều đoàn đội và căn cứ sinh tồn nhưng không cái nào được lâu dài.

Bởi vì loài người phát hiện ra ngày tận thế chính xác sắp đến, hơn nữa không có cách nào tránh khỏi, không còn nghi ngờ gì nữa, mọi thói hư tật xấu bắt đầu bộc lộ.

Lừa gạt, phản bội, tàn sát lẫn nhau.

Vì có khả năng đặc biệt mà nhiều lần Hoa Thường thoát khỏi cái chết, nhưng nhìn những kẻ phản bội và ích kỉ, Hoa Thường cũng dần trở nên máu lạnh hơn.

Nàng bị người ta phản bội, nàng cũng từng phản bội lại người khác. Nhưng cho đến cuối cùng, tiểu nam hài kia vẫn đi theo nàng.

Vậy mà vì thoát thân, cuối cùng Hoa Thường vẫn xuống tay với đứa trẻ mà nàng đã từng liều mạng bảo vệ....

Ba năm sau ngày tận thế, thời kì tiếp theo được gọi là Thời đại đen tối, vì trong thời kì này, số người chết bởi tay con người còn nhiều gấp mười lần số người chết bởi tang thi.

Cũng từ lúc đó, dân số thế giới bắt đầu giảm mạnh.

Thời kì này tiếp tục rùng rã suốt mười năm.

Dân số từ 3,5 tỷ người giảm mạnh chỉ còn 100 triệu người.

Ở lục địa Hoa Hạ dân số chỉ còn lại chưa tới 40 triệu người.

Hoa Thường một mình gìn giữ nòi giống, vùng đất Hoa Hạ lớn tới mức nào? Có lúc đi đường vài ngày rồi mà nàng vẫn chưa gặp được một người sống.

Hoa Thường bắt đầu cảm nhận được sự tuyệt vọng và cô độc, giống như cảm giác của nàng lúc cha mẹ biến thành tang thi.

Khi ấy, tinh thần Hoa Thường gần như sụp đổ, nàng vô cùng muốn gặp một người nào đó còn sống, dù chỉ một giây sau nàng bị kẻ đó giết chết cũng được.

Thậm chí nàng còn nghĩ vì sao mình vẫn sống đến bây giờ, tại sao mình không chết sớm đi?

Vì thế, từ năm thứ mười ba sau ngày tận thế, nhân loại đã có sự thay đổi.

Rất nhiều người nảy sinh ý nghĩ giống Hoa Thường, cuối cùng mọi người phát hiện ra, loài người đang trên bờ diệt vong.

Nếu loài người gặp phải nguy cơ diệt vong, họ sẽ lựa chọn đoàn kết lại.

Con người sau mười ba năm ích kỉ rồi cuộc cũng tỉnh giấc, vì vận mệnh của mình mà phấn đấu.

Ở thượng Hoa Hạ, những người có dĩ năng mạnh nhất lập thành một khu vực an toàn, kêu gọi mọi người gia nhập, cùng nhau chung sống hoà bình và chống lại tang thi.

Có thể sống trong thời kì tận thế những mười ba năm, chắc hẳn họ cũng không phải là người đơn giản. Thật ra họ đều đã điên rồi, trên tay cũng dính vô số máu tươi, bây giờ khát vọng duy nhất của họ chỉ là được nhìn thấy một kết cục tốt.

Thế nhưng vẫn còn một số người có phẩm chất cao thượng, chưa bao giờ bị dao động, kiên định đi theo con đường nội tâm mách bảo. Bọn họ chính là nguyên lão lãnh đạo khu vực an toàn.

Những người khác thay đổi không có nghĩa là mình cũng phải thay đổi.

Từ đây nhân loại bắt đầu đoàn kết, bắt đầu vì vận mệnh loài người mà phấn đấu.

Giờ phút này, tinh thần nhân loại trở nên rạng rỡ nhất. Nó tỏa sáng như vàng, bất diệt như kim cương.

Vì Hoa Thường sở hữu dĩ năng đặc biệt lại độc nhất nên nàng trở thành nhân viên hậu cần, thậm chí còn gia nhập viện nghiên cứu.

Tháng ngày bình thản trôi qua tại viện nghiên cứu, ở đây cũng toàn những nhà khoa học xuất sắc. Mọi người phải nghiên cứu tang thi, không khí, đất đai, nguồn nước. Trong khu an toàn, những nhà khoa học là những người quan trọng nhất, bởi vì bọn họ chính là tương lai.

Hoa Thường ở trong viện nghiên cứu với tư cách là một nhà nghiên cứu những dĩ năng quý hiếm. Nàng cũng không bị ngược đãi hoặc bị mỗ xê để nghiên cứu.

Bởi vì từ lúc khu an toàn được xây dựng thì đã đưa ra một luật lệ duy nhất, không được tàn sát lẫn nhau.

Vì vậy những người mang dĩ năng trong viện nghiên cứu đều là người tự nguyện, thậm chí là lưu động. Họ đến chỗ này lấy máu, tới chỗ kia cắt thịt, sau đó lại tiếp tục ra ngoài chiến đấu.

Ở đây Hoa Thường mới cảm thấy mình được sống lại một lần nữa, cảm thấy cơ thể mình vẫn còn nhiệt độ, mình vẫn còn là một con người.

Nàng vô cùng quý trọng những tháng ngày ấy, có người cùng trò chuyện tán gẫu, còn có một cộng đồng người cùng chung chí hướng, cùng nhau nỗ lực, ấm áp tới mức làm cho nàng muốn oà khóc.

Niềm tin của Hoa Thường lại một lần nữa bùng sáng. Nàng tin chắc rằng sẽ có ngày được nhìn thấy tang thi bị tiêu diệt, thậm chí còn được nhìn thấy nhân loại xây dựng lại thế giới, bởi vì nàng vẫn còn trẻ và mạnh mẽ.

Thế nhưng bỗng nhiên tang thi ập đến như thủy triều phá vỡ tất cả ước mơ của Hoa Thường.

Nàng chưa từng nhìn thấy hình ảnh hàng trăm triệu tang thi như thủy triều cuộn cuộn trào đến che kín cả bầu trời như vậy bao giờ. Cả thế giới dường như cũng tối sầm đi.

Trong phút chốc khu an toàn bị phá hủy.

Vì thế mọi người tràn đầy tuyệt vọng, tận mắt nhìn thấy ngôi nhà thứ hai của mình hoàn toàn sụp đổ. Cú sốc này đủ để khiến cho bất kỳ ai cũng trở nên điên cuồng.

Những người sở hữu dĩ năng mạnh nhất xông vào đám tang thi. Phụ nữ, trẻ em, nhà khoa học và những người sở hữu dĩ năng quý hiếm bắt đầu chạy trốn.

Phụ nữ duy trì nòi giống, trẻ em là tương lai, những nhà khoa học và người mang dĩ năng quý hiếm thì gánh vác hiện tại, bọn họ đều là những người cần được bảo vệ.

Hoa Thường vĩnh viễn sẽ không quên hình ảnh người mang dị năng phụ trách bảo vệ nàng không hề do dự kích bom tự nổ bản thân. Khoảnh khắc ấy đẹp đến kinh tâm, trở thành cảnh tượng đẹp nhất của cuộc đời nàng.

Thậm chí Hoa Thường còn không biết tên người ấy, nhưng khoảnh khắc người đàn ông ấy quay đầu mỉm cười, dường như nàng đã hiểu ra gì đó.

Nhưng dù có sự hi sinh của người mang dị năng mạnh nhất thì cũng không thể ngăn cản bước tiến của hàng trăm triệu tang thi.

Sau ba ngày chạy trốn, những người mang dị năng quý hiếm cũng gặp phải sự tấn công như thủy triều của tang thi.

Những người mang dị năng còn lại trong nhóm người chạy trốn không hề suy nghĩ, tiến lên trở thành hàng bia đỡ đạn thứ hai, Hoa Thường cũng không ngoại lệ.

Những người mang dị năng hấp tấp tang thi hơn rất nhiều so với những người bình thường. Còn lại phụ nữ, trẻ em và nhà khoa học tiếp tục chạy trốn, Hoa Thường thông dong đối diện với cái chết.

Trong khoảnh khắc tự nổ, Hoa Thường nhớ lại quá khứ khi nàng còn sống. Nàng chợt nhận ra khoảng thời gian hạnh phúc nhất không phải là lúc nàng sống trong hoà bình vô lo vô nghĩ mà là lúc nàng vì nhân loại, vì hy vọng cuối cùng mà hi sinh trong nháy mắt.

Đúng vậy, đây chính là hạnh phúc trong nháy mắt.

Quay lại thực tại, Hoa Thường đột nhiên mở hai mắt, phía thân trên của nàng vô cùng đau nhức. Mọi người xung quanh hồ hoán lên kéo nàng trở về với thực tại, nhưng Hoa Thường lại chậm rãi nở một nụ cười đẹp nhất.

Kiếp này ta nhất định sẽ sống thật tốt, bởi vì thế giới này quá tươi đẹp, quá hạnh phúc.

"Oa, oa, oa..." Tiếng khóc lớn của trẻ sơ sinh chiếu sáng bầu trời của Hoa Thường.

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, là một tiểu Công chúa, mẫu tử đều bình an."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 100: Ban Tên

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Khi Hoàng đế nhìn bà đỡ ẵm đứa trẻ được bọc trong tã lót màu vàng bước ra, khuôn mặt vui mừng nói mẫu tử bình an thì cả người hần nói thà lòng. Cuối cùng thì hần cũng có thể thở phào nhẹ nhõm trong lòng, dây thần kinh căng chặt cũng dịu đi vài phần, trong nháy mắt đầu óc có chút choáng váng.

Sinh nam hay nữ đều không quan trọng, chỉ cần bọn họ bình an là được.

Trần Hi thấy gương mặt của Hoàng đế lúc này còn vững vàng giờ đã mềm yếu đi, ông yên lặng tiến đến đỡ lấy tay Hoàng đế, cảm nhận được toàn bộ trọng lượng cơ thể của Hoàng đế đều dồn lên trên người ông.

Hoàng đế khẽ nhắm hai mắt lại, chậm rãi mở miệng nói: "Thường đi!"

Trần Hi biết nguyên nhân vì sao Hoàng đế nói ít như vậy, không phải bởi vì sinh ra nữ nhi nên thất vọng, mà là vì Hoàng đế không còn sức lực để nói nhiều.

Khi người ta lâm vào tình huống vô cùng khẩn trương thì họ đều dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân. Tuy Hoàng đế vẫn nỗ lực duy trì khuôn mặt bình tĩnh, không đến mức thất thố, nhưng sợ hãi trong nội tâm đã rút cạn sức lực của hần.

Hoàng hậu tươi cười, tiến lên một bước, ôn nhu nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Bây giờ đã có thêm quý nữ, phải ban thưởng thật hậu hĩnh mới được."

Hoàng đế rất mệt mỏi, quay đầu ý bảo Trần Hi muốn ngồi long liền trở về.

Khuôn mặt tròn trĩnh của Trần Hi luôn khiến người khác yêu thích, thấy thần sắc của Hoàng hậu cứng đờ, vẫn vui vẻ nói: "Ý của Hoàng thượng là dựa theo phân lệ của Hoàng tử mà ban thưởng thêm ba phần nữa."

Hoàng hậu gật gù khoe miệng, Hoàng đế không trả lời nàng, ngược lại lại bảo một nô tài nói hộ, đây không phải là đang đánh vào mặt nàng sao? Trước giờ ở trước mặt người ngoài, Hoàng thượng chưa bao giờ làm như vậy với nàng!

Nhưng Hoàng hậu cũng biết, nếu nàng phớt lờ ỏ dáy thì sẽ thụ nhân dĩ binh [1], làm cho người khác chê cười. Nàng đành phải nhin lura gần xuống, gật đầu với Trần Hi, cười nói: "Bổn cung đã biết, công công vất vả rồi."

[1] Thụ nhân dĩ binh (授人以柄): giao quyền lực lại cho người khác hoặc làm cho người ta bắt lấy khuyết điểm, sai lầm của mình.

Trần Hi là tâm phúc thân cận của Hoàng thượng, trước nay trong lòng Hoàng thượng thì ông không phải là nô tài. Ông cũng không quá kiêng kị vị Hoàng hậu nương nương này, cười khom mình hành lễ rồi đi.

Ở trong hậu cung này, người có thể làm cho Trần Hi công công đặt vào trong mắt chỉ có Kỳ Hiền phi.

Hoàng hậu ư? Uống công có địa vị Hoàng hậu, nhưng lại bị Hoàng thượng đối xử lạnh nhạt, nên Trần Hi cũng không coi nữ nhân này là nữ chủ nhân.

Chờ Hoa Thường tỉnh lại lần nữa đã là một ngày sau.

Hai mắt Lan Chi và Thục Dược khó khăn đến đỏ bừng. Hai người đang canh giữ ở trước giường, thấy Hoa Thường tỉnh thì vui vẻ biết bao nhiêu, vội nói: "Nương nương có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?"

Khỏe miệng Hoa Thường kéo lên, cảm giác trên người mình không còn chút sức lực gì, giống như xương cốt đều rã rồi, phải cố gắng lắm mới hé miệng được, thanh âm nghẹn ngào: "Từ Hoàng tử tốt không? Tiểu Công chúa sao rồi?"

Lan Chi cười trả lời: "Sau khi Từ Hoàng tử uống thuốc thì bệnh tình đã được ổn định, bây giờ chỉ cần cẩn thận dưỡng bệnh thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nương nương không cần lo lắng quá mức."

"Hơn nữa, tuy nương nương sinh non, nhưng thân thể của tiểu Công chúa cũng không có khuyết khuyết gì. Thái y đã bắt mạch nói tất cả đều tốt. Thái của nương nương được chăm sóc kỹ càng nên tiểu Công chúa nặng tới 6 cân [2]."

[2] 1 cân = 500g, 6 cân = 3kg.

Hoa Thường cười rất chân thật, nhẹ giọng nói: "Chờ Từ Hoàng tử tốt hơn thì ôm tới cho bổn cung nhìn, bằng không bổn cung sẽ không yên tâm."

Thục Dược rót canh sâm ra chén mang tới: "Nương nương dùng một chút cho thông nhuyến cổ họng."

Hoa Thường nhận lấy bát canh từ tay của Thục Dược rồi uống một chút, cảm thấy mình tăng thêm được một ít sức lực.

Lan Chi thấp giọng nói: "Nữ nhân lúc ở cữ là quan trọng nhất, nếu ở cữ tốt thì trước kia dù có bệnh thì cũng sẽ dưỡng tốt hơn. Ngược lại ở cữ không tốt thì không bệnh cũng thành có bệnh. Tuy lúc sinh nương nương bị tổn thương nguyên khí, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng ở cữ tốt thì khẳng định không thành vấn đề."

Hoa Thường khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Hiện tại là cuối mùa thu, ở cữ cũng không quá khó chịu.

"Hoàng thượng có thái độ gì với tiểu Công chúa?" Hoa Thường suy nghĩ hỏi.

Lan Chi sững sốt một chút, sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Tiểu Công chúa vừa sinh ra thì Hoàng thượng liền nhắc chân rồi đi, nhưng lại ban thưởng rất nhiều. Người ngoài nhìn vào cũng không hiểu rõ tâm tư của Hoàng thượng."

Hoa Thường khẽ nhu mày lại, không biết rốt cuộc Hoàng thượng vui vẻ hay thất vọng nữa.

Chính Hoa Thường cũng rất thất vọng.

Ở thời đại này, lại trong cung đình, nữ nhi sao có thể sánh bằng với nhi tử đây? Hoa Thường cũng hy vọng có thể sinh ra một nhi tử để cùng cố địa vị, đáng tiếc sinh nam hay nữ là do ông trời quyết định.

Tuy nhiên may mắn là Từ Hoàng tử không có việc gì. Nếu Từ Hoàng tử có gì bất trắc, vậy thì thật sự như sét đánh giữa trời quang.

Chung quy thì không có cách nào đánh đồng Công chúa với Hoàng tử. Dù có được thánh sùng như Thục phi, nhưng Công chúa của nàng ấy vẫn không có cảm giác tồn tại. Còn lúc trước Lục Tần hèn mọn như thế, vậy mà Hoàng tử của nàng ta lại được chú ý.

Hon nữa nếu Công chúa muốn xuất giá, thì thời đại này yêu cầu đối với nữ tử lại quá hà khắc. Cho dù là Công chúa quý trọng, thì cũng sẽ bị quản chế vì ảnh hưởng của xã hội đề cao nam quyền.

Giao khắc này, Hoa Thường không muốn suy nghĩ nữa vì nàng rất lo lắng cho nữ nhi. Liệu vận mệnh tương lai của con bé sẽ ra sao, lưu lại dấu ấn gì ở thời đại này?

Ba ngày sau.

Cuối cùng thì Tử Hoàng tử đã có chuyển biến tốt hơn, thoát khỏi cơn mả tái phát của bệnh tim, toàn bộ Thượng Dương cung bắt đầu ấm áp trở lại. Loan giá của Hoàng thượng dừng ở trước cửa Thượng Dương cung.

Hoa Thường đang ở cửu băng cách dùng bếp lò để xông hơi. Trong gian phòng đã treo màn thật dày, Hoa Thường dựa trên đầu giường, Hoàng đế ngồi bên ngoài.

"Tôi gì mà Hoàng thượng nhất định phải đòi vào đây. Trong phòng vừa ồn vừa loạn, hon nữa thần thiếp cũng không có gì trò ngại." Hoa Thường đã tốt lên rất nhiều, thanh âm mềm nhẹ nhu hòa.

Giọng Hoàng đế trầm thấp, mang theo sự quan tâm thân thiết: "Trẫm không vào nhìn nàng thì không yên tâm."

Hoa Thường chỉ mới nghe một câu này mà hốc mắt đã đỏ. Lúc trước nàng chưa thấy Hoàng thượng, cũng lo lắng Hoàng thượng sẽ cảm thấy thất vọng khi nàng sinh nữ nhi, cho nên tâm trạng không thể nào phấn khởi được. Cho đến khi nàng nghe câu này xong thì mới yên lòng.

Thanh âm Hoa Thường có chút run rẩy: "Thần thiếp không thể sinh hạ Hoàng tử cho Hoàng thượng, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, sao đáng để Hoàng thượng lo lắng đây?"

Hoàng đế nghe được âm thanh run run của Hoa Thường, nhàu mày, quát lớn: "Nàng suy nghĩ bấy gì vậy, sinh nam hay nữ đều không quan trọng, chỉ cần bình an là tốt rồi."

Hoa Thường chớp chớp mi để làm giảm đi hơi nước trong mắt, khẽ nói: "Hoàng thượng đã nhìn qua tiểu Công chúa chưa?"

Hoàng đế nghe vậy liền cười nói: "Trẫm đã nhìn qua, mặt mày tiểu Công chúa vô cùng giống nàng. Mẩu thân nàng còn nói con bé quả thật giống y đúc nàng hồi còn nhỏ, như khắc ra từ một khuôn vậy."

Hôm qua mẫu thân của Hoa Thường tiến cung nhưng sáng nay đã rời đi.

Hoa Thường nghe vậy thì cười khúc khích: "Thần thiếp không biết dáng vẻ của mình lúc nhỏ ra sao, thì sao có thể biết tiểu Công chúa giống mình được đây?"

Nét mặt Hoàng đế nhu hòa, lên tiếng nói: "Trẫm cũng cảm thấy con bé rất giống nàng, tất nhiên tương lai sẽ là một tiểu mỹ nhân đoan trang thực mỹ. Ai tới cầu hôn trẫm cũng sẽ không đồng ý, để cho bọn họ tức chết."

Hoa Thường cười đến đau bụng, gằn giọng nói: "Hoàng thượng làm cho thần thiếp vui vẻ rồi."

Hoàng đế nghe được tiếng cười của Hoa Thường thì cuối cùng cũng yên tâm.

Sau đó hẳn mới miệng nói: "Tử Hoàng tử cũng đã ba tuổi, nhưng trẫm vẫn chưa ban tên cho thằng bé, vì sợ sự sống của thằng bé mong manh. Hiện giờ nhìn nó đã tốt lên, vừa lúc cùng ban tên với nhau."

Hoa Thường nhường mày, cất tiếng hỏi: "Cùng nhau sao? Hoàng thượng cũng muốn ban tên cho tiểu Công chúa à? Nhưng tiểu Công chúa vẫn còn quá nhỏ."

Hoàng đế cười nói: "Trẫm đã chọn cho tiểu Công chúa một chữ 'Viện', tư thái tốt đẹp lại chỉ mỹ nhân, nàng cảm thấy thế nào?"

Hoa Thường hiểu rõ ý tứ của Hoàng đế, mới sinh được ba ngày đã ban tên, đây là thể hiện sự vinh sùng mà Hoàng đế dành cho nàng. Tiểu Công chúa vừa sinh ra thì Hoàng đế liền rời đi, không phải đối xử lạnh nhạt mà là đi mình tư khổ tương [3] để ban tên cho con bé.

[3] Minh tư khổ tương (冥思苦想): vắt hết đầu óc, suy nghĩ cực khổ.

Hoa Thường tươi cười, ôn nhu nói: "Chữ này vô cùng tốt, thần thiếp thay tiểu Công chúa tạ ân điển của Hoàng thượng."

Hoàng đế cũng tươi cười, dường như rất vui vẻ, nói tiếp: "Tử Hoàng tử trẫm cũng đã chọn chữ 'Cáp' để đặt tên, chiếu theo giải nghĩa từ trong cuốn《Thuyết văn》[4]. Với trong《Thượng thư đại truyền》cũng có viết, cấp nguyên uyên kì chí [5]. Khen ngợi những người có tư duy nhanh nhạy mới có thể chiến thắng, nàng cảm thấy thế nào?"

[5] Cấp nguyên uyên kì chí (汲然淵其志): Chỉ những người thông qua suy nghĩ nhạy bén mà có xu hướng có học thức uyên bác.

Hoa Thường ôn nhu, cười nói: "Nếu tiểu Tử biết phụ hoàng vì đặt tên cho nó mà phải lật sách cổ khắp nơi, chỉ sợ thằng bé sẽ sợ hãi không biết nên làm sao cho phải, thế nào cũng nước mắt giàn dụa cho coi."

Hoàng đế cười haha, bị Hoa Thường chọc cười, thuận theo nói tiếp: "Vậy thì trẫm sẽ đặt tên này. Tương lai Thượng nhi phải nói đoạn lịch sử này với tiểu Tử đây, cho trẫm nhìn nó nước mắt giàn gụa thế nào để trẫm còn cười nữa."

Hoa Thường nghe tiếng cười sang sảng của Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp đã lâu không nghe thấy tiếng cười vui vẻ đến thế của Hoàng thượng. Trong khoảng thời gian này chính vụ nặng nề, loạn trong gác ngoài, Hoàng thượng rất ít khi nộ nư cười. Bây giờ thần thiếp có thể chọc cho Hoàng thượng vui vẻ thì thiếp đã mãn nguyện rồi."

Hoàng đế nghe vậy, trong lòng cảm thấy thỏa mãn: "Trẫm đang bận về chiến sự, lo là hậu cung, nên phải tần cũng có nhiều câu oán hận. Duy chỉ có Thượng nhi là tấm lòng khoan dung cẩn trọng, khiến cho trẫm cảm thấy rất an ủi."

Hoa Thường lúc đầu, ôn nhu khuyên bảo: "Bây giờ thần thiếp đã bình an sinh hạ nữ nhi, Hoàng thượng cũng không cần ngày ngày lo lắng nữa. Cho nên người hãy chuyển tâm lo chuyện quốc sự, thần thiếp sẽ chờ khi chiến sự thắng lợi để được nhìn thấy ý cười trên mặt Hoàng thượng."

Trong lòng Hoàng đế chấn động, nữ nhân có thể hiểu hắn thì có được mấy người? Hoàng hậu gương mặt tươi từ nhưng lòng lại tàn nhẫn, làm hắn lạnh tâm. Tính nết Thục phi thì như đứa trẻ, nếu ngày thường thì hắn sẽ nguyện ý sùng ái, chỉ là bây giờ hắn đang phấn mụn, làm gì còn tâm tư đi nhận những người khác. Chỉ có nữ nhân trước mắt này là hiểu hắn lại cam chịu tịch mịch.

Hoàng đế nhìn mất, mở miệng nói: "Tuy trẫm nghĩ tới mẫu tử ba người các nàng nhưng sẽ không chậm trễ quốc sự, chứ không phải 'cá và tay gấu không thể có cả hai [6]". Thượng nhi cũng đừng lo lắng. Đại Lương binh hùng tướng mạnh, tất nhiên sẽ toàn thắng trở về, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Nàng cũng phải tịnh dưỡng cho thật tốt, không cần lo lắng cho trẫm quá mức."

Hoa Thường nhu thuận gật đầu, khẽ nói: "Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng."

Một câu này so với trăm câu khác còn hữu dụng hơn, Hoàng đế chậm rãi nhếch khóe miệng tạo thành một đường cong hoàn mỹ, trên mặt lộ vẻ ôn nhu.

Chiến sự đã đánh gần một năm, đại cục bên Nam Chiếu đã định, chỉ là người Hồ ở Mạc Bắc vô cùng bư hấn. Chiến sự gằng co, phải đợi sau khi tình hình ở Nam Chiếu thắng lợi thì mới tăng thêm binh lính được.

Cho dù chiến sự phát triển theo chiều hướng tích cực, nhưng lời tấu trên triều vẫn luôn là phòng ngừa chu đáo, vì lo như kết quả tệ nhất xảy ra thì cũng có sự chuẩn bị đầy đủ. Không khí trên triều đình luôn căng thẳng, nhóm thần tử cũng sẽ không nói tới chuyện "tất thắng".

Hiện tại áp lực lớn nhất không phải ở tướng quân và binh lính đang tác chiến ở tiền phương, mà là ở Hoàng đế đang ngồi trên ghế rồng.

Hoàng đế cũng là người, hắn cũng cần có người cổ vũ và tin tưởng hắn.

Cũng có lúc hắn không có sự tin, cũng sẽ có lúc sự thất bại và chết. Hon nữa hắn lại không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì hắn là Hoàng đế, hắn vĩnh viễn chỉ có thể kiên cường mà thôi.

[4] Thuyết văn hay còn gọi là Thuyết văn giải tự (說文解字): là cuốn từ điển chữ Hán đầu tiên từ nguyên chữ Hán và cũng là cuốn từ điển sắp xếp các chữ Hán theo bộ thủ (部首). Bộ từ điển này có hơn 9.000 mục từ với 540 bộ thủ giải thích nguồn gốc các chữ Hán cần cứ chủ yếu trên cơ sở nghiên cứu ban đầu của chữ triện (kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ). Hứa Thận đã hoàn thành bộ từ điển này vào năm 100 Công nguyên nhưng vì lý do chính trị, ông phải đợi đến năm 121 mới giới thiệu bộ từ điển hoàn chỉnh cho Hán An Đế. (Theo wikipedia)

[6] Trích từ câu "Cá là món ta thích, bàn tay gấu cũng là món ta thích; nếu không có được cá hai thì bỏ món cá giữ lại món bàn tay gấu," của Mạnh Tử khi biểu đạt yêu cầu đối với mỹ thực, mỹ vị trong Cáo Tử thượng. Ngoài ra nó cũng mang hàm nghĩa sâu xa là khi đến thời điểm quan trọng, cần phải lựa chọn thứ gì cần thiết cho mình. Có đôi lúc sự tham lam là nguyên nhân dẫn đến mất tất cả.

Cũng có một câu khác là "Sinh mệnh là thứ ta theo đuổi, đại nghĩa cũng là thứ ta theo đuổi. Nếu trong hai việc này chỉ có thể chọn một, vậy thì ta sẽ vứt bỏ sinh mệnh mà kiên trì đại nghĩa. Tuy sinh mệnh là thứ ta theo đuổi, nhưng khi có việc quan trọng hơn sinh mệnh thì ta tuyệt sẽ không tham sống sợ chết..."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Thời Gian Ấm Ấp

Lại ba tháng nữa trôi qua, chiến sự ở Nam Chiếu đã hoàn toàn kết thúc. Quân đội giành thắng lợi ở Nam Chiếu cũng không trở về quê nhà mà là trực tiếp đi về hướng Mạc Bắc.

Chiến sự ở Mạc Bắc rất kịch liệt, nhìn vào tình huống hiện tại, không kéo dài hai ba năm thì không thể đánh xong.

Hoàng đế không còn bận rộn giống như vài ngày trước đó nữa, bởi vì đã tăng binh ở Mạc Bắc, nên tốt xấu gì thì tình huống cũng đã có chuyển biến tốt hơn, vấn đề còn lại chính là thời gian.

Lấy thực lực của thiên triều thượng quốc [1], không sợ nhất chính là đánh lâu dài.

[1] Thiên triều thượng quốc (天朝上国): hai từ này đều có ý nghĩa về cách gọi của nước nhỏ đối với nước lớn hay nước bị phụ thuộc đối với nước cai trị.

Thượng Dương cung.

Hiện giờ tình lực của Hoa Thường đều đổ dồn lên trên người ba đứa nhỏ ở Thượng Dương cung. Thế tử Trần Cát được xem như là ngoan ngoãn, cũng có thể tự chăm sóc mình, cho nên năng cũng không hao tổn sức lực và tâm trí quá nhiều.

Tử Hoàng tử và tiểu Công chúa thì lại là bảo bối luôn cần phải chú ý tới. Hiện tại trong một ngày Hoa Thường cũng không làm gì, tất cả thời gian đều dành ra để chơi đùa với hai đứa nhỏ.

Bởi vì lo lắng cho thân thể của hai đứa nhỏ, nên Hoa Thường chuyển tiểu Công chúa tới phòng kế bên, chỉ cách Tử Hoàng tử một gian. Ban ngày Hoa Thường chăm sóc trông giữ hai đứa nhỏ ở chính điện, buổi tối thì đưa cả hai trở về.

Hoa Thường mặc trường bào bằng gấm vàng trắng thêu hoa với lông cáo viền xung quanh, nhìn Tử Hoàng tử cũng ăn mặc rất đầy đặn bò trên thảm, thẳng bé cười đến ngã nghiêng ngã ngửa.

"Tiểu Tử, đến chỗ của mẫu phi được không, đứng lên nào, đi từ từ thôi." Trên mặt Hoa Thường không chút phấn son, thanh lệ như xuất thủy phù dung [2], độ cong mi mắt khi cười mang theo vẻ ảm áp.

[2] Xuất thủy phù dung (出水芙蓉): hoa sen mới nở, so sánh thì vẫn tươi mát không tầm thường, hoặc chỉ nữ tử có nhan sắc điểm lệ.

Tử Hoàng tử mở to đôi mắt, nhìn Hoa Thường đang dang rộng vòng tay, nuốt một chút nước miếng, đập đập bỏ qua chỗ Hoa Thường.

Hoa Thường bắt đầu đi ôm tiểu đệן pháo Tử Hoàng tử vào lòng, cười nói: "Tiểu Tử không ngoan rồi, không được bò, đi từ từ được không?"

Tử Hoàng tử tò vè nghe không hiểu, vẫn ở trong lòng ngực Hoa Thường cười đến nước miếng chảy dài.

Hoa Thường cảm khẩn kiên nhẫn lau nước miếng cho Tử Hoàng tử, sắc mặt ôn nhu, sau đó quay đầu hỏi mama ở bên cạnh: "Tiểu Tử đã ba tuổi nhưng vẫn chưa biết đi, như vậy có bình thường không?"

Mama cười tươi như hoa, khom người trả lời: "Chuyện học đi, học nói đều phụ thuộc vào bản thân người đó, huống chi thân thể của Tử Hoàng tử vốn cũng không được tốt lắm, đùi không chắc cũng là chuyện bình thường, chỉ cần hướng dẫn cách đi nhiều hơn là được."

Hoa Thường gật đầu cười nói: "Bổn cung không có kinh nghiệm gì, chỉ lo lắng Tử Hoàng tử có được khoẻ mạnh hay không thôi, bây giờ biết nó bình thường thì tốt rồi."

Sau đó Hoa Thường một lần nữa đặt Tử Hoàng tử ở đầu khác của tấm thảm đỡ cánh tay nhỏ của Tử Hoàng tử, nói lớn: "Tiểu Tử, chúng ta cùng đi có được không? Nhìn mẫu phi này, nhấc đùi trái, bước chân trái, lại nhấc đùi phải, lại bước chân trái nè..."

Tử Hoàng tử ngây ngô đi theo tiết tấu nhịp bước của Hoa Thường. Nhưng khi nâng buông lỏng tay, thẳng bé lại an vị trên tấm thảm, sau đó lại tiếp tục cười hi hi bò trên đất.

Tiểu Công chúa thì đang ngủ ngon lành ở trong nôi. Trong ba tháng đầu thì phần lớn trẻ con đều ngủ suốt ngày, còn hận không thể ngủ đủ mười hai canh giờ mỗi ngày. Người bình thường cũng không dám làm phiền đến vị tiểu Công chúa tôn quý này.

Nhưng Tử Hoàng tử lại là ngoại lệ. Bây giờ hứng thú lớn nhất của Tử Hoàng tử chính là bò đến bên cạnh nôi cạ cạ, nỗ lực đứng lên, nhón mũi chân nhìn tiểu bảo bảo trong nôi, thỉnh thoảng còn vươn ngón tay bụ bẫm, chọc chọc vào khuôn mặt của tiểu Công chúa, giống như muốn nói vì sao người lại không chơi với ta vậy.

Nhũ mẫu, mama đứng bên cạnh nhìn mà trong lòng sợ run, sợ Tử Hoàng tử còn nhỏ không hiểu chuyện làm tiểu Công chúa bị thương. Nhưng mà Hoa Thường lại ở một bên hứng thú nhìn, cũng không ngăn cản Tử Hoàng tử tìm nôi của tiểu Công chúa để chơi.

Hoa Thường cười đến cong cả mi mắt, quay đầu nói với Chương mama ở phía sau: "Từ sau khi để tiểu Công chúa ở bên cạnh tiểu Tử, tiểu Tử đã hoạt bát hơn rất nhiều, mỗi ngày đều tìm tiểu Công chúa để chơi, cũng thật thú vị. Người nói xem thể giới của trẻ nhỏ có hình dáng gì?"

Chương mama thấy Hoa Thường vui vẻ, cũng phụ họa nói: "Nói tới thì cũng có duyên. Tử Hoàng tử trong số các Hoàng tử thì đứng thứ tư, tiểu Công chúa ở trong các Hoàng nữ cũng đứng thứ tư. Hai đứa nhỏ này đúng là trời sinh đã có duyên phận."

Hoa Thường nghe vậy cũng cười thư thái, là một người mẹ, đương nhiên nâng hi vọng bọn nhỏ của mình có thể hoà thuận ở chung với nhau, huynh hữu đệ cung [3], cùng nâng đỡ nhau.

[3] Huynh hữu đệ cung (兄弟恭): ý nghĩa là ca ca thương yêu đệ đệ, còn đệ đệ cung kính với ca ca.

Tuy rằng Tử Hoàng tử không phải là hài tử thân sinh của nàng, nhưng trên pháp lễ (phép tắc và lễ nghi) thì cũng không khác gì thân sinh, tương lai sẽ là trụ cột mà nàng và tiểu Công chúa dựa vào.

Cho nên dù hiện tại nàng đã có nữ nhi thân sinh, nhưng ở trong lòng Hoa Thường, địa vị của Tử Hoàng tử không hề bị giảm xuống, ngược lại càng tăng cao hơn.

Nói tóm lại, ba đứa nhỏ ở Thượng Dương cung, chỉ có Thế tử Trần Cát là quan hệ có chút xa cách với Hoa Thường. Tuy rằng quan tâm lẫn nhau, nhưng tình cảm vẫn còn có chút đơn bạc.

Dù sao thì phụ mẫu thân sinh của Thế tử đều còn sống. Nếu người coi Thế tử như là thân sinh, thì trong lòng Hoàng thượng và Thái hậu sẽ nghĩ ra sao? Trong lòng phụ mẫu của người ta cũng nghĩ như thế nào?

Trong lòng Hoa Thường cũng dần dà một phen, đều cân nhắc rất rõ quan hệ gần xa. Người nào có thể thăm giao, người nào không thể thăm giao, Hoa Thường biết rất rõ.

"Mẫu phi... Mẫu, phi, muội muội, bớt bọt, phun, không ngoan." Tử Hoàng tử lắp bắp cáo trạng với Hoa Thường, gương mặt tròn trĩnh hình như còn mang biểu tình ảm ức.

Hoa Thường nhìn kỹ, thì ra tiểu Công chúa đã tỉnh, nhưng lại không khóc không quấy, ngoan ngoãn phun bong bóng chơi đùa. Tử Hoàng tử dán đến gần một chút, thành ra bị phun nước miếng vào mặt.

Hoa Thường vô cùng vui mừng, ôm Tử Hoàng tử vào trong lòng ngực, ôn nhu nói: "Ừ, muội muội không ngoan, mẫu phi sẽ nói lại với muội muội. Tiểu Tử thật lợi hại, về sau phải chăm sóc cho muội muội thật tốt nha." Hoa Thường cẩn thận lau nước miếng trên mặt Tử Hoàng tử, khuôn mặt nhu mì tràn đầy sự ớn nhu.

Đầu nhỏ của Tử Hoàng tử khẽ gật, cắn ngón tay nói: "Tiểu Tử sẽ ngoan."

Hoa Thường cười khúc khích, rút ngón tay từ trong miệng Tử Hoàng tử ra, ôn nhu nói: "Mẫu phi biết tiểu Tử ngoan nhất, nhưng không thể đưa ngón tay vào trong miệng như vậy được, bằng không thì sẽ không ngoan đâu."

Tử Hoàng tử mở to đôi mắt đen lầy, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Quả thật Hoa Thường yêu quý thẳng bé không thôi, hận không thể xoa vuốt bóp nắn khuôn mặt bụ bẫm của Tử Hoàng tử.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm sắc bén của tiểu thái giám: "Hoàng thượng giá lâm!"

Hoa Thường sững sốt, sau đó sửa sang lại y phục một chút, thu thập tốt cho hai đứa nhỏ, rồi mới ra cửa nghênh giá.

Thoạt nhìn tâm tình Hoàng đế không tồi, trực tiếp lái kéo Hoa Thường đi vào nội điện. Hắn vừa thấy nôi của tiểu Công chúa thì liền tươi cười, vươn cánh tay, cẩn thận bế đứa bé lên, nhẹ nhàng đưa đưa.

Tiểu Công chúa cũng nề tình không khóc, mở to đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn người quen thuộc trước mắt, lộ ra một nụ cười không có chiếc răng nào.

Hoàng đế như gạt mình với hành động của tiểu Công chúa, quay đầu có gắng nhìn người, nhẹ giọng nói: "Trẫm cảm thấy Viện nhi rất thích trẫm. Mỗi lần trẫm lại gần thì con bé liền tỉnh, rồi còn cười với trẫm."

Hoa Thường bắt đầu đi cười nói: "Con bé mới có mấy tháng, sao có thể nhận biết được người nào, chỉ là trùng hợp mà thôi."

Hoàng đế tức giận trừng mắt, nghiêm túc nói: "Trẫm thấy chính là tiểu Công chúa thông minh, còn nhỏ tuổi mà đã nhận ra trẫm, Thường nhi có ghen tị thì cũng vô ích."

Hoa Thường dờ khóc dở cười, quả nhiên Hoàng đế là người tùy hứng nhất trên đời này.

Từ Hoàng từ ngửa đầu nhìn phụ hoàng, mồm miệng ề a không rõ: "Phụ, phụ hoàng, đưa muội muội, cao cao, té ngã."

Hoa Thường bế Từ Hoàng từ lên, tràn đầy tươi cười hôn lên khuôn mặt nhỏ mà bụ bẫm kia, khen ngợi nói: "Tiểu Tử của chúng ta thật là hiểu chuyện, còn biết sợ muội muội bị té ngã, giỏi quá đi!"

Hoàng đế nhìn dáng vẻ Hoa Thường sùng nịnh Từ Hoàng từ, bắt đầu dĩ trách cứ: "Nàng cũng đừng sùng thẳng bé quá mức, sao có thể để nó mỗi ngày đều chơi bên cạnh muội muội mới hơn ba tháng tuổi như vậy? Chân tay thẳng bé vụng về, không khéo lại làm Viện nhi bị thương. Huống chi trăm ồm Viện nhi như thế, sao có thể để con bé bị té ngã được?"

Trong lòng Hoa Thường chửi thầm, câu cuối mới là điểm mấu chốt của Hoàng thượng chứ gì, sau đó nàng tranh luận: "Lời này của Hoàng thượng sai rồi, tiểu Tử mới ba tuổi vẫn là một đứa trẻ, sao lại không thể chơi cùng với muội muội? Huống chi, tiểu Tử của chúng ta hiểu chuyện, còn biết chăm sóc muội muội nữa kia, bị muội muội phun nước miếng vào mặt cũng không tức giận, đúng hay không hà tiểu Tử?"

Dù sao thì Từ Hoàng từ cũng còn nhỏ, một chuỗi lời nói của Hoa Thường nó nghe cũng không hiểu, thấy Hoa Thường đang tươi cười dịu dàng mỹ lệ, liền ngây ngốc gật đầu.

Hoàng đế thấy vậy, bắt đầu dĩ cười nói: "Thằng nhóc này, bây giờ lại bị sắc đẹp mê hoặc."

Hoa Thường lại cười vui vẻ, hôn Từ Hoàng từ một cái, khen ngợi nói: "Tiểu Tử ngoan nhất."

Tất nhiên Hoàng đế không tán thành cách sùng nịnh của Hoa Thường đối với Từ Hoàng từ như vậy, nhưng khi hẳn nghĩ đến thân thể của Từ Hoàng từ thì cũng thỏa hiệp. Tiểu từ này đúng là đánh không được, mà mắng thì cũng không xong, chỉ sợ kích động một cái thì bệnh lại tái phát, đến lúc đó cũng không có chỗ mua thuốc hồi hận.

Sau khi hai người đỡ hai tiểu tử tông kia ngủ xong, mới rảnh rỗi trò chuyện với nhau.

Hoàng đế dùng bữa ở Thượng Dương cung cũng không đặt nặng lễ nghi, cũng chưa từng có việc "lúc ăn và ngủ thì không được nói chuyện phiếm", nên vừa ăn vừa tán gẫu cũng là chuyện bình thường.

"Sắp tới để cho Thế từ về nhà một chuyến đi." Hoàng đế mở miệng nói.

Hoa Thường nhường mày, khẽ nói: "Kính vương phi có chuyện gì sao? Việc học của Cát nhi vẫn là trọng yếu, tùy tiện xin nghỉ cũng không tốt."

Hoàng đế cong khoé miệng, ánh mắt thâm trầm: "Mấy ngày trước Kính Vương phi chán mạch ra được mang thai ba tháng, đây chính là đại sự, trăm liền ăn điển cho Thế từ về nhà thăm hỏi, cũng để cho Kính Vương phi an tâm."

Hoa Thường sùng sốt một chút, sau đó gật đầu đáp ứng.

Trong lòng nàng lại sáng như gương, không thể không nghĩ ngờ cách làm của Hoàng đế là có mục đích riêng.

Nếu Kính vương phi chỉ có một đứa bé là Trần Cát, như vậy tất nhiên Kính vương và Kính Vương phi sẽ toàn tâm toàn ý vì Trần Cát mà suy xét. Nhưng bây giờ sau nhiều năm Kính Vương phi lại có thai lần nữa, nhất định là vô cùng mong chờ. Nếu có thêm một nam hài thì có thể sẽ cực kỳ nào nhiệt.

Thân quen với trường từ chia lia nhiều năm? Hay là thân thiết với ấu tử nuôi nấng ở bên người đây?

Thật đúng là một vấn đề nan giải.

Bây giờ Hoàng đế thả Trần Cát về nhà, chỉ sợ muốn để cho Trần Cát nhìn xem, sau khi mẫu phi của nó có thai, nó sẽ không phải là tất cả của mẫu phi nữa.

Nhất định Kính Vương phi sẽ đặt nhiều tính lực lên cái thai trân quý này. Nếu lạnh nhạt với Trần Cát thì nó sẽ có suy nghĩ khác.

Hiện tại Trần Cát được nuôi dưỡng ở trong cung, tình cảm với Hoàng đế thân thiết hơn một chút. Hoàng đế cũng hy vọng có một Kính vương thân cận, chứ không phải một Kính vương đối lập với mình.

Tương lai khi Trần Cát kế thừa Vương vị, như vậy thì mọi thứ sẽ trở lại trong tay của Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Cửu Tàn

Edit: Nguyệt Đêc phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Tiểu Phong cung, thiên điện bên trái.

Ôn Quý tần ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve cây trâm ngọc trên búi tóc, khoé miệng mang theo ý cười ôn nhu, quả thật là đáng vẻ dịu dàng hiền hậu, chỉ là trong mắt lóe lên tia sáng khiến người khác không đoán được.

Cung nữ thấp thân Bình Nhi nhẹ nhàng chải tóc cho Ôn Quý tần, giọng nói êm dịu vui vẻ: "Hôm nay Nội phủ đã đưa tới vài bộ trang sức, đều vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ, nhất định nương nương sẽ rất thích."

Ôn Quý tần nhường nhường khoé mắt, hé miệng cười nói: "Phần lễ tháng này đã đủ rồi, Nội phủ còn đưa thứ gì đến nữa vậy?"

Bình Nhi cũng cảm thấy vinh dự, lên tiếng nói: "Người của Nội phủ đều vô cùng có mắt nhìn, người nào cũng nịnh nọt lấy lòng nương nương."

Khoé miệng Ôn Quý tần nhếch lên, đuôi ngón tay tinh tế của mình vuốt phẳng nếp nhăn trên váy, khẽ cười: "Đám người Nội phủ đều là gió chiều nào theo chiều đó, hừ, có gì đáng để vui vẻ đâu chứ?"

Bình Nhi nhẹ giọng nói: "Lúc Kỷ Hiền phi nương nương có thai, người của Nội phủ hận không thể dán mặt lên cửa Thượng Dương cung, khi đó nói này của chúng ta vắng vẻ biết bao nhiêu. Đáng tiếc, khi Hiền phi nương nương sinh ra nữ nhi thì người của Nội phủ còn không phải đến lấy lòng nương nương hay sao?"

Ôn Quý tần nhếch môi, mở miệng nói: "Hiền phi tỷ tỷ là người mà người có thể nghị luận ở sau lưng sao? Không nói đến việc Hiền phi sinh ra nữ nhi, ngay cả lúc không sinh thì cũng cao quý hơn chủ tử của ngươi đấy."

Bình Nhi thấy hình như nét mặt Ôn Quý tần có vẻ hậm hực, vội vàng khuyên nhủ: "Nương nương đừng buồn. Bây giờ lòng của Hoàng thượng đang ở Thượng Dương cung, đương nhiên Hiền phi nương nương được nở mày nở mặt rồi, nhưng mà Nội phủ mới là đại diện cho hướng gió ở hậu cung. Nương nương có Hoàng từ, hiện giờ Ngũ Hoàng từ tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, tương lai nhất định sẽ là người tài. Công chúa của Hiền phi nương nương dù được sủng ái như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là Công chúa mà thôi.

Lúc này trên gương mặt Ôn Quý tần mới có chút vui vẻ, đôi môi đỏ thắm kéo ra một độ cong nhu hòa, sau đó nàng từ liếm lại ý cười, khẽ nhu đôi môi ngài, thấp giọng nói: "Ta kém hơn bọn họ chỗ nào? Gia thế? Dung mạo? Tính cách? Điều không thua. Nhưng vì sao Hoàng thượng chỉ yêu thích hai vị tỷ tỷ mà không nhìn ta lâu hơn một chút chứ? Ta cũng muốn làm một muội muội ngoan ngoãn, nhưng mà rốt cuộc cũng khó mà được như ý muốn."

Thượng Dương cung, chính điện.

Bây giờ Hoa Thường hết sức bận rộn, chưa nói đến việc Từ Hoàng từ và Từ Công chúa còn nhỏ cần phải có người trông nom, mà Thế từ Trần Cát cũng sắp phải xuất cung, điều này khiến cho Hoa Thường quay cuồng đến sức đầu mề trán.

"Luu mama, hành trang của Thế từ nên chuẩn bị kĩ càng một chút, đừng nhiều quá hay ít quá, đến lúc đó không chỉ có sai sót mà còn khiến cho người ngoài chê cười, nếu vậy thì bốn cung không thể nhắm mắt cho qua được đâu." Hoa Thường ngồi trên ghế chủ vị, mặc một bộ cung trang hơi cũ, chậm rãi mở miệng dặn dò. Chuyện trăm phượng lần trước đã khiến cho Hoa Thường này sinh cảnh giác, lần này tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót nữa.

Luu mama cung kính đáp lời: "Đây là đương nhiên, tất cả do vật đều qua tay nó tỷ một cách cẩn thận. Tấm lòng yêu thương của nương nương dành cho Thế từ, Thế từ cũng sẽ ghi nhớ trong lòng."

Vị Luu mama này là người của Kính vương, cũng là người duy nhất theo Thế từ vào cung, tất nhiên tâm niệm đều là vì tiểu chủ tử của mình. Bây giờ Kính Vương phi lại mang thai lần nữa, trong lòng Luu mama cũng lo lắng thay cho Thế từ, hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Hoa Thường hài lòng gật đầu nói: "Luu mama cũng là lão nhân bên cạnh Thế từ, người làm việc thì bốn cung yên tâm. Lần này Thế từ trở về, cũng không biết là sẽ ở lại bao lâu, thân thể của Vương phi cũng không biết cụ thể như thế nào. Bốn cung vẫn không nỡ xa Thế từ, định lâu nhất là một tháng sẽ đón Thế từ trở về, đợi đến khi đứa bé của Vương phi ra đời, ta lại cho Thế từ về đó một lần nữa."

Luu mama khom người, mặt đầy ý cười trả lời: "Nương nương suy nghĩ chu toàn, khiến người phải lao tâm rồi."

Hoa Thường cười ôn nhu: "Có gì mà nhọc lòng đâu chứ, hoàng cung với vương phủ cách nhau cũng không xa lắm, qua lại cũng thuận tiện."

Luu mama cũng không biết là tốt hay là xấu, khom lưng đáp vâng.

Lan Chi ở phía sau Hoa Thường, nhẹ nhàng hạ bờ vai của Hoa Thường xuống, mở miệng nói: "Thế tử lương thiện nhưng số mệnh lại lận đận."

Hoa Thường bắt đầu đi cười một tiếng, thấp giọng nói: "Già mà số mệnh do ông trời định sẵn chứ, trên đời này có rất nhiều người lương thiện, sao trời xanh có thể báo hộ cho từng người được đây?"

Lan Chi biết sự khổ tâm và khó xử của Hoa Thường, cười một tiếng, không nói nữa.

Tình tình của Thế tử Trần Cát quả thật rất thiện lương, khoan dung nho nhã, cung nhân ở Thượng Dương cung không có ai mà không yêu mến Thế tử. Đương nhiên Lan Chi cũng vậy, dựa trẻ còn nhỏ như thế mà đã phải rời xa phụ mẫu đến một nơi đám rông hang hồ như hoàng cung này, thì có bao nhiêu cực khổ đây? Bây giờ phụ mẫu có thêm hài tử, bá phụ Hoàng đế chỉ cao vô thượng còn tính kế cốt nhục, quả thật rất đúng với câu nói: trời cao vô tình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vĩ Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu vàng sáng, vấn kiểu tóc lưu vân kế đơn giản, cài thêm hoa nhưng đỉnh tua rua kim tuyến khiến cho khí chất quanh thân Hoàng hậu ôn hòa hơn rất nhiều.

"Các vị muội muội miễn lễ." Hôm nay trên mặt Hoàng hậu không mang theo ý cười, có thể Hoàng hậu cũng cảm thấy cười mãi thật là mệt mỏi.

"Tạ Hoàng hậu nương nương." Hoa Thường vẫn hành lễ một cách chuẩn mực như cũ, sau đó đứng dậy, hoàn mỹ không một thiếu sót.

Sau khi các vị phi tần ngồi xuống, không một ai nói chuyện, bầu không khí lập tức trở nên có phần lúng túng.

Nói ra thì quả thật hậu cung thiếu một người nhanh nhẹn quyết tuyệt, nếu có một người như Vương Hy Phượng [1] ở đây, ít nhất cũng sẽ không quá nhàm chán.

Hoàng hậu miễn cưỡng cười nói: "Mấy ngày nay bốn cung có chút mệt mỏi, giờ đến các vị muội muội cũng mệt rồi ư? Không muốn trò chuyện với bốn cung sao?"

Khánh Quý tần ngồi ở phía dưới cung sàng sáng một tiếng, mở miệng trả lời: "Hoàng hậu nương nương không nói chuyện, đám người tần thiếp cũng không dám vượt qua quy củ." Hoàng hậu không có cảm tình tốt với Khánh Quý tần. Chi dựa vào việc Khánh Quý tần là chất nữ (cháu gái) của Thái hậu, thì cũng đủ để nàng không thích Khánh Quý tần rồi, nhưng vì mặt mũi nên đương nhiên nàng phải dè dặt rộng lượng.

"Khánh Quý tần nói đùa, đều là tỷ muội trong nhà, làm gì có nhiều quy củ như vậy."

Dung mạo của Khánh Quý tần cũng không đẹp lắm, chỉ có thể xếp vào loại bình thường. Mặt tròn như cái mâm, vóc người hơi phi nhiều, không được Hoàng thượng sủng ái thì cũng không có gì kỳ lạ.

Khánh Quý tần đối với việc biểu ca không sùng ái mình rất là bất mãn, nhưng ai dám nói giận với thiên tử chứ? Nhẫn nhịn, đương nhiên là phải trút giận lên người của người khác rồi.

Cho nên Nghiêm Tần ở cùng một cung với Khánh Quý tần liền gặp xui xẻo. Hai ba ngày thì bị chửi cho mồm méo, Nội phủ đưa tới thứ gì cũng đều bị Khánh Quý tần cướp hết một nửa.

Cũng may tính tình Nghiêm Tần mềm mỏng, hơn nữa Nghiêm Tần cũng không để ý đến những chuyện này cho lắm, nếu không thì lại gây ra một trận phong ba rồi.

Khánh Quý tần thấy hôm nay tâm tình Hoàng hậu không tốt, đảo tròn mắt một cái, cười nói: "Hôm nay Nghiêm Tần muội muội bị bệnh nên không tới, ít đi một người nên cũng bớt đi vài phần oán nhiệt. Nói tới thì thân thể Nghiêm Tần muội muội quả thật là liễu yếu đào tơ, cứ hai ba ngày thì lại bị bệnh, ai chịu cho nói kia chứ? Vậy mà Hoàng thượng lại thường xuyên đến thăm, tần thiếp ở bên cạnh nhìn thấy đúng là rất lo lắng, lẽ như lấy bệnh cho Hoàng thượng thì biết làm thế nào?"

Hoàng hậu nhủ mảy. Đúng vậy, nàng không thích Khánh Quý tần, nhưng cảm tình đối với Nghiêm Tần cũng không tốt hơn bao nhiêu. Bấy giờ nghe Khánh Quý tần nói xấu Nghiêm Tần, đúng là có mấy phần dờ khóc dờ cười.

Hoa Thường vẫn luôn có biểu tình nhàn nhạt, vừa nghe Khánh Quý tần nói như vậy thì có chút bất mãn.

Lúc Khánh Quý tần mới vào cung thì trông còn khá ổn. Tuổi còn nhỏ nhưng có hậu thuẫn vững chắc, làm người lại khiêm tốn nội liễm, không gây ra chuyện thị phi gì. Kết quả mới có mấy tháng mà nàng ta đã hiện nguyên hình, lộ ra bộ mặt thật.

Hoa Thường nâng tách sứ Thanh Hoa ở bên cạnh lên, nhấp một ngụm, thông thả lên tiếng: "Quý tần muội muội không hổ là biểu muội của Hoàng thượng, so với người khác còn thận trọng hơn mấy phần, bốn cung đúng là hổ thẹn. Có điều, chán ở trên người Hoàng thượng, đi đâu đương nhiên là theo ý muốn của người, thân là phi thiếp, chúng ta vẫn nên đoan chính khác chế bản thân là được rồi."

Khánh Quý tần nghe Hoa Thường nói như vậy, tức giận đến mức mắt đỏ bừng, khoe miệng khinh thường vênh lên, không cam lòng yếu thế nói: "Hiền phi nương nương nói rất đúng. Tần thiếp xuất thân vọng tộc, tuy không bằng người gia thế hiển hách, nhưng chút đạo lý này thì tần thiếp cũng hiểu. Cho nên không phải hôm nay tần thiếp đến đây để hỏi ý kiến của Hoàng hậu nương nương sao? Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, lại là thế tử kết tóc của Hoàng đế biểu ca, lo lắng cho long thể an khang của Hoàng thượng cũng là chuyện đương nhiên thôi."

Khánh Quý tần nhìn thẳng Hoa Thường, người khác sợ Hoa Thường nhưng nàng thì không sợ.

Có mẫu của nàng còn đang ngồi ở Từ Ninh cung kia kia. Tuy biểu ca của nàng không sùng ái nàng nhiều, nhưng dù sao cũng là huyết mạch tương liên, tính từ từ nhừ ngồi ở đây, thì làm gì có ai thân thiết với Hoàng thượng hơn nàng kia chứ?

Mi mắt đang rũ xuống của Hoa Thường khẽ nâng lên, trái lại nàng có mấy phần hứng thú. Khánh Quý tần đây là đang muốn đánh tay đôi với nàng hay sao? Ai cho nàng ta tự tin này vậy? Thái hậu à?

Những phi tần khác thấy thế cũng hứng thú bừng bừng. Hậu cung phẳng lặng giống như một đầm nước đọng, có thể thấy chút oán nhiệt quả thật không dễ dàng gì. Mỗi người đều im lặng cúi đầu, nhưng ai cũng dựng lỗ tai lên thật cao để nghe ngóng.

Gương mặt Hoa Thường vẫn nhu hòa dịu dàng như cũ, thanh âm nhẹ nhàng: "Đương như Quý tần muội muội có chút hiểu lầm bốn cung rồi, lời trong lời ngoài đều mang theo 'ý tại ngôn ngoại'. Bốn cung cũng không để ý, dù sao muội vẫn còn nhỏ tuổi, cho nên không hiểu chuyện. Chi là bốn cung thấy tội nghiệp cho Nghiêm Tần muội muội, bất luận là mùa đông hay mùa hè đều thường xuyên đau bệnh, mùa đông thiếu áo mặc, mùa hè thì thiếu băng."

Khánh Quý tần vừa nghe những lời này thì có chút chột dạ, sau đó là tức giận. Phải, nàng đã cất xén bớt mấy thứ, nhưng Nghiêm Tần cũng không nói gì cả. Vậy mà một tử phi ở Thượng Dương cung lại quản quá rộng rồi!

"Lời này của Hiền phi nương nương quả thật là lời trách móc, làm cho tần thiếp thấy hổ thẹn. Từ nhỏ tần thiếp quen được cung chủ nàng niu, vào cung lại may mắn có Thái hậu có mẫu trông nom, nên chỉ tiêu ăn mặc đều dư ra vài phần. Tần thiếp sợ phá hỏng cung quy, đương nhiên là cự tuyệt. Nghiêm Tần muội muội thấy tình trạng đó, vì muốn làm yên lòng tâm lòng từ ái của Thái hậu, nên mới thường xuyên tặng phần lễ cho tần thiếp. Tần thiếp thấy muội muội tình thâm nên không tiện cự tuyệt, sao đến miệng của nương nương lại là tần thiếp ngang ngược vậy?"

Đối với chuyện Khánh Quý tần ngang nhiên đảo trắng thay đen, Hoa Thường vô cùng bội phục, lấy Thái hậu làm là chắn, ai cũng phải cho rằng ta ba phần mặt mũi. Nếu là chuyện khác, e là Hoa Thường cũng không truy cứu nữa. Nhưng Nghiêm Tần là người mà Hoàng thượng đề cập muốn nàng trông nom chăm sóc, nhất định nàng không thể làm như không nghe không thấy được.

Hoa Thường cảm khẩn tay lên lau khôe mới một cái, ôn nhu nói: "Quý tần muội muội miệng mồm lạnh lợi, bốn cung thật sự là cảm thấy không bằng. Nhưng mà thế gian trắng đen rõ ràng, không thể đảo lộn được. Nghiêm Tần muội muội dụ dàng nhu thuận, xuất thân thế gia vọng tộc, thân nhân vẫn còn đang liều mạng ở đây mong Hoàng hậu nương nương điều tra kỹ càng, chứ làm rét lạnh lòng trung liệt của gia tộc."

Hoàng hậu thấy lửa này đốt tới người mình thì khẽ nhủ mảy. Hiền phi không phải là người thích gây chuyện hay là lo chuyện bao đồng, hôm nay rằng ta đối chọi khá gay gắt như vậy, nhất định là có nguyên do. Mà Khánh Quý tần có Thái hậu chống lưng, nếu thật sự điều tra kỹ, nhất định sẽ chọc giận Thái hậu.

Trong lòng Hoàng hậu khó chịu, Hiền phi gây ra chuyện rắc rối, vì sao nàng phải đi đắc tội với Thái hậu chứ?

"Hiền phi muội muội nói quá lời, từ xưa đến nay hậu cung luôn luôn hòa thuận. Nghiêm Tần đau ốm cũng là do thân thể không tốt. Mặc dù Khánh Quý tần làm việc có nhiều bất công nhưng thật ra thì cũng không có gì quá đáng, cũng không cần phải chuyện bé xé ra to, làm mất hòa khí ở hậu cung, khiến lòng người hoang mang." Hoàng hậu nở nụ cười rộng lượng, đôi môi đỏ thắm vẽ ra một độ cong cực kỳ uy nghi.

Hoa Thường thấy vậy, biết Hoàng hậu không muốn làm lớn chuyện, cũng không muốn đắc tội với Thái hậu, nhàn nhạt cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói phải, nhất định sẽ không có gì thiếu sót đâu."

Hoàng hậu thấy lời nói của Hoa Thường có điều không đúng, ngược mắt lên nhìn gương mặt bình tĩnh đoan trang của Hoa Thường một chút, cảnh giác trong lòng.

Khánh Quý tần nhíech khoe miệng lên, khoe mặt tức Hoa Thường một cái, rất là xuân phong đắc ý.

Thẩm Thục phi không nhìn nói bộ dạng cần rủ kia, không âm không dương lên tiếng nói: "Trong núi không có cọp, khi xung đại vương."

Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên thay đổi, sắc mặt Khánh Quý tần cũng trở nên khó coi.

Lời này của Thục phi thẳng thắn châm biếm Hoàng hậu vô dụng. Hoàng hậu là con cọp ở trong núi nhưng lại giống như không có vậy. Mà ở trong mắt Thục phi thì Khánh Quý tần chẳng qua cũng chỉ là một con khỉ nhảy lên nhảy xuống mà thôi.

Thình an sớm ở Vĩ Ương cung cứ như vậy mà hạ màn một cách không hề vui vẻ. Nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc chính là chỉ ý của Hoàng đế vào ngày hôm sau.

"Từ xưa nay trăm đều mong hậu cung luôn duy trì lễ giáo, xem trọng khuôn phép trang nghiêm hòa nhã. Nghiêm thị có tài có đức, ngôn hạnh đủ đầy, tuyền vào hậu cung. Nghiêm thị ở trong cung đức cao vọng trọng, phẩm hạnh đoan trang, thận trọng hòa nhã, chưa từng sinh thị phi bất hòa. Dựa vào từ dụ của Hoàng Thái hậu, lấy sách ăn tấn phong thành Tu nữ, chủ vị Từ Tử cung. Cần phải ôn hòa, cần nhẫn, cung kính, khiêm tốn, vì hoàng thất kéo dài nhân mạch. Khâm thủ."

[1] Vương Hy Phượng (chữ Hán:王熙鳳) là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, Trung Quốc. Tên thường gọi của Vương Hi Phượng là Phượng Thư. Tuy xinh đẹp nhưng Hy Phượng lại là người phụ nữ danh đá, chanh chua, cay nghiệt và độc ác nên có biệt danh là Phượng ố. Là người nắm tất cả quyền hành trong phủ Vinh, Phượng Thư ngày ngày cai quản mọi việc vô cùng khéo léo, thông thạo, có thể quán xuyến công việc nhà cửa nên được người trên như Giả mẫu hay Vương phu nhân rất quý mến, nhưng bị người dưới e ngại, có khi thù ghét. Tuy không biết đọc sách ngâm thơ nhưng nàng lại có đầu óc thông minh sắc sảo, giỏi tính toán, xứng đáng liệt vào bậc nữ lưu hào kiệt trong

phù, nam nhân không thể so sánh được. Phượng Thư thông minh nhưng hay phải dùng nhiều tâm cơ, cây khỏe nên tham công tiếc việc, bởi vậy nên sức khỏe dần dần suy kém. Trong kết thúc của Cao Ngạc, Vương Hy Phượng chính là người bày kế trao giường đổi cột, để Bảo Ngọc lấy Bảo Thoa, còn Đại Ngọc ốm hân mà chết. Cơ nghiệp trong phù thi ngày một lụn bại, quyền hành của Phượng Thư cũng mất dần, lại phải gánh chịu nhiều nghiệp chướng lúc trước nên đến đám tang của Giả mẫu, nàng cũng không còn được người trọng nể. Cuối cùng bệnh tật rồi chết, thọ khoảng 30, 31 tuổi. Khi bốc thê nàng được thê hoa cúc. (Trích Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 103: Gửi Gắm Của Quý Tân

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Mai Thái phi.

Đạo ý chỉ này chấn động toàn bộ hậu cung.

Sau khi Hoàng hậu nghe xong thì tức giận bóp gãy móng tay dài của mình, Hoàng thượng làm như vậy là không hề quan tâm đến thể diện của nàng, chẳng khác nào cho nàng một cái tát thật mạnh!

Hoàng hậu ngồi trên bảo tọa bằng vàng, nước mắt dường như đã khô cạn.

Hôm qua nàng còn cố gắng một điều nhịn chín điều lành, thì hôm nay đã nhận được ý chỉ của Hoàng đế: Nghiêm Tần nhảy lên hai cấp, đứng hàng cửu tần, làm chủ Trữ Tú cung. Hoàng thượng nhiều lần thăng vị cho phi tần cũng không nói qua với chủ hậu cung là nàng một tiếng, sao Hoàng hậu nàng có thể chịu nổi?

Từ khi nào phu thê hai người đã đi tới mức này? Sự nâng đỡ và kính trọng ở đâu? Sự tín nhiệm và sủng ái nơi đâu?

Tất cả đều như gió bay đi rồi, không hề nhìn thấy chút bóng dáng nào.

Thủy Lâu cẩn thận bùng trà lên, không đánh lòng nôi: "Nương nương... Xin người báo trọng phượng thê, người hãy đi nhận sai với Hoàng thượng đi."

Hoàng hậu nở nụ cười điên cuồng, sau đó ánh mắt ngày dại, chậm chậm nói: "Nhận lỗi? Muốn bốn cung nhận lỗi? Bốn cung đã làm gì sai?! Giết tiện nhân Tô Cơ thì có lỗi sao? Không muốn đắc tội với Thái hậu là sai sao? Bốn cung không sai!!"

Thủy Lâu thấy Hoàng hậu dần không thể khống chế được cảm xúc, vội và tiến lên khuyên nhủ: "Nương nương, nương nương! Người đừng ngoan cố lấy trứng chọi đá nữa, xin người hãy vì Tam Hoàng tử mà suy nghĩ. Nếu người không nghĩ cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho Tam Hoàng tử. Nương nương thất sủng, có lỗi với Hoàng thượng, ngoài kia không biết sẽ có bao nhiêu kẻ thừa dịp tranh thủ đây?"

Vành mắt Hoàng hậu đỏ bừng, đỏ gục trên ghế phượng.

Mà một trong những nhân vật chính của sự kiện ngày hôm qua, Khánh Quý tần, hiện giờ đang oan ức khóc trên đầu gối Thái hậu.

Khánh Quý tần mặc một chiếc váy tay rộng bằng gấm thêu hoa tiết màu tím, búi tóc hơi tán loạn, bộ điều Như Ý bằng vàng vòng được điểm thủy trên đầu cũng xiêu vẹo. Nàng nhào người nằm trên đầu gối Thái hậu, không ngừng nức nở: "Cố mẫu, cố mẫu, Kỳ Hiền phi kia thật là khinh người quá đáng! Nhất định là nàng ta đã nói gì đó trước mặt Hoàng đế biểu ca, nếu không sao Hoàng đế biểu ca có thể ban ý chỉ như vậy?"

Thái hậu nhìn chất nữ mất hết hình tượng, bắt đầu đi thờ dài.

Khánh Quý tần lại khóc, tiếp tục kể lể: "Cố mẫu, người giúp con đi. Nghiêm Tần kia cả ngày trung ra dáng vẻ lăng ló cười đùa, nhục liễu phù phong [1] câu dẫn Hoàng thượng, dựa vào cái gì mà nàng ta được đứng vào hàng cửu tần, làm chủ Trữ Tú cung. Sau này con phải sống dưới nàng ta, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?"

[1] Nhục liễu phù phong: liễu rũ trước gió, ý nói đáng vẻ yếu đuối.

Thái hậu đưa tay xoa đầu Khánh Quý tần, thông thả lên tiếng: "Con bé này, ai gia thật sự không biết để người tiến cung là đúng hay sai nữa."

Khánh Quý tần nghe vậy liền run lên, chậm rãi ngẩng đầu, khoé mắt đỏ hồng, lăm lăm nói: "Cố mẫu..."

Thái hậu thờ dài: "Là do người làm việc quá mức cần rồi, việc của Nghiêm Tần ai gia vẫn rất nắm mắt mở cho qua, bởi vì người là chất nữ của ai gia. Nhưng bây giờ chuyện bị nào loạn thành thế này, Hoàng thượng nể mặt ai gia, không xử trí người nên chỉ còn cách hậu đãi Nghiêm Tần mà thôi."

Khánh Quý tần oan ức nhu máu, cắn môi nói: "Nghiêm Tần có tài cán gì mà được đứng hàng cửu tần, đã vậy Kỳ Hiền phi còn nhúng tay vào cung vụ, không để cho người chút mặt mũi nào, trước mặt Hoàng đế biểu ca thì khua môi múa mép, thật đáng giận!"

Thái hậu chậm rãi nhu lông mày, dáng vẻ hơi mệt mỏi, nặng nề nói: "Người cũng không cần phải bất bình, không cần oán hận. Lần này là do người sai, Hoàng thượng không khiển trách người đã là niệm tình nhà ngoại rồi, người còn bắt nạt cái gì chứ? Ai gia cho người biết, đừng trêu chọc Hiền phi, nàng không phải là người mà người có thể động vào đâu!"

Khánh Quý tần cắn môi không cam lòng, vừa khóc vừa kể lể: "Cố mẫu, chỉ là con ghen tị với nàng ta mà thôi. Nàng ta có thể thường xuyên gặp Hoàng đế biểu ca. Nàng ta nói cái gì biểu ca cũng tin, cũng nghe hết, mà con thì chỉ có thể ở trong thần điện Trữ Tú cung ngày đêm mong chờ Hoàng đế biểu ca tới thăm con một chút mà thôi. Cố mẫu, con đau lòng lắm."

Thái hậu nhìn chất nữ của mình đang vô cùng bi thương, đương nhiên trong lòng không hề dễ chịu, ác cảm với Hoa Thường cũng tăng thêm. Suy cho cùng vẫn là do Hoa Thường không để lại cho bà chút mặt mũi nào, nếu không làm sao lại có ngày hôm nay?

Nhưng Thái hậu không ngốc, bà cũng hiểu rõ mọi chuyện, lên tiếng giáo huấn: "Ai gia biết trong lòng người đau khổ, nhưng hậu cung này đông đảo như thế, còn nhiều người đau khổ hơn người kia, người còn muốn thế nào nữa? Nếu người không phải là chất nữ của ai gia thì chắc chắn bây giờ người còn khổ hơn gấp vạn lần!"

Thái hậu thờ hỗn hển, nên lại sự tức giận, nhẹ giọng nói: "Trong lòng Hoàng thượng có Hiền phi, người ở chỗ ai gia khóc đến mù mắt cũng vô ích, đừng suy nghĩ nhiều nữa! Chẳng lẽ ai gia phải bắt Hoàng thượng đến sùng hạnh người sao?"

Khánh Quý tần nghe Thái hậu nói không chút lưu tình thì lại càng khóc nhiều hơn, trong lòng khó chịu không sao tả được.

Thái hậu nhìn nàng, cuối cùng vẫn đau lòng, bèn lên tiếng: "Nếu Hiền phi không có hành động thì Nghiêm Tu nghi kia cũng không tính là gì cả. Hoàng thượng đột nhiên tấn vị cũng là để làm yên lòng gia tộc Nghiêm thị mà thôi. Chờ đến khi chiến sự kết thúc, trấn ai lạc định, Nghiêm Tu nghi sẽ không còn được như thế này nữa. Tô phụ nàng ta khiến người khác không thể không lo lắng đề phòng. Hoàng đế sẽ chán ghét nàng ta cả đời thôi."

Đôi mắt Khánh Quý tần sáng ngời, liền hỏi: "Ý cố mẫu là, vị trí của Nghiêm Tu nghi không ngồi được lâu dài sao?"

Khuôn mặt già nua của Thái hậu cười như không cười, thấp giọng nói: "Tu nghi cũng chỉ là một trong cửu tần, theo lệ thì không có tư cách trở thành chủ nhân một cung. Nếu Hoàng thượng thật sự coi trọng Nghiêm thị, yêu thích nàng ta thì sẽ không để nàng ta ở hàng cửu tần, mà là trực tiếp phong phi. Thực phi, Hiền phi, Thành Phi, nào có ai không phải đứng hàng phi mới được làm chủ một cung?"

Khánh Quý tần không khóc nữa, mắt sáng như sao, vẻ mặt hưng phấn, lăm lăm nói: "Hoàng thượng không yêu thích nàng ta, chỉ là tạm thời an ủi mà thôi... Ta sẽ chờ thời khắc nàng ta rớt từ trên mây xuống..."

Thái hậu thấy ánh mắt Khánh Quý tần thể hiện sự vui vẻ trên nỗi đau của người khác quá mức rõ ràng, liền thờ dài, đưa trè này cần phải tới luyện thêm.

"Trò về vì ai gia, vì Hoàng thượng mà sao chép vài cuốn kinh Phật đi. Sau đó cúng bái trước Phật, tu tâm dưỡng tính, cũng coi như là nhận lỗi với Hoàng thượng."Khánh Quý tần hạ giọng đáp ứng, vành mắt vẫn hơi đỏ nhưng thần sắc đã khá hơn nhiều.

Thượng Dương cung.

Hoàng đế vừa ôm Tử Công chúa trên giường vừa cùng Hoa Thường danh ngồi bên cạnh tán gẫu, vẻ mặt yên tĩnh nhu hoà.

"Trẫm cảm thấy Viện nhi lại nặng thêm một chút, thật là lớn nhanh quá. Mà tiểu Tử đâu? Trước kia còn thấy nó hay quanh quẩn bên Viện nhi, không ngừng khóc nào. Bây giờ không biết là chạy đến chỗ nào rồi." Hoàng đế chơi đùa với Tử Công chúa, rất là thư thái.

Hoa Thường mặc xiêm y thường ngày, trên búi tóc chỉ cài một chiếc trâm bạc, cong môi cười nói: "Tiểu Tử được Đại Hoàng tử đưa ra ngoài chơi rồi."

Hoàng đế nhu mày hỏi: "Luân nhì? Năm nay nó cũng đã mười ba tuổi, sao mà chơi cùng với một đứa trẻ ba tuổi được?"

Hoa Thường gần đổi nói: "Tiểu Tử rất hiểu chuyện, thêm nữa, tiểu Tử còn ba tuổi gì nữa, nó sắp bốn tuổi, là đứa trẻ lớn rồi."

Hoàng đế dờ khóc dờ cười: "Được, được, được, tiểu Tử là đứa trẻ lớn."

Hoàng đế nhân nhượng khiến Hoa Thường rất vui vẻ, nâng cười nói: "Lại nói, gần đây tâm tình Đại Hoàng tử không được tốt lắm. Tiểu Tử lại là đứa trẻ vui vẻ, trong cung ai cũng yêu mến nó, cho nên thần thiếp đã làm chủ đề Đại Hoàng tử đưa tiểu Tử ra ngoài giải sầu, đến Thượng Lâm uyển dạo một chút. Tình tình Đại Hoàng tử cẩn thận, thần thiếp cũng yên tâm để nó dẫn tiểu Tử đi."

Hoàng đế gật đầu nói: "Đúng là gần đây tâm trạng của Luân nhi không được tốt lắm, đến việc học hành cũng xảy ra sai sót, phụ tử đã nói qua với trẫm."

Hoa Thường bắt đầu đi thở dài: "Mà việc này cũng là do Hoàng thượng làm không tốt. Lần này Nghiêm Tu nghi một lần tấn phong lên hai bậc, khoảng cách giữa cửu tần và quý tần khá xa. Ninh Quý tần, thân mẫu của Đại Hoàng tử làm Quý tần đã nhiều năm, bây giờ lại bị một cô nương mười tám tuổi đè trên đầu. Ninh Quý tần là lão nhân ôn hoà, không tranh với đời, nhưng Đại Hoàng tử thì bất bình thay cho mẫu thân."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ về Tử Công chúa, nhỏ giọng nói: "Luân nhi cũng đã trưởng thành, hẳn là hiểu chuyện rồi. Lần tuyên tử sau trẫm sẽ để cho nó xem qua một chút, chờ nó đại hôn sẽ nâng phần vị cho Ninh Quý tần. Bây giờ nó bất bình chẳng qua là tính tình trẻ con thôi, vẫn còn cần rèn luyện thêm nhiều."

Hoa Thường lên tiếng khuyên nhủ: "Đạo lý này mọi người đều hiểu, sao Đại Hoàng tử có thể không hiểu đây. Nhưng thân là con cái, nhìn mẫu thân mình phải gọi một tiểu cô nương là tỷ tỷ, nhìn người hành lễ thì không thể chịu được. Từ trước đến nay Đại Hoàng tử luôn luôn hiếu thuận, Hoàng thượng cũng nên đi an ủi mới phải."

Hoàng đế đưa tay nắm chặt tay Hoa Thường, cười nói: "Nàng đó, lúc nào cũng bận lòng không thể ngồi yên. Người ta thì vui sướng khi người khác gặp hoạ, chuyện không liên quan đến mình thì yên tâm ngồi đó mà xem, chỉ có mỗi nàng là lái nhái cả ngày."

Hoa Thường giận dữ, trừng mắt một cái, lên tiếng nói: "Chỉ là thần thiếp thấy Đại Hoàng tử thật đáng thương mà thôi. Bình thường tiểu Tử không chịu ngồi yên, kể từ lúc biết đi ngày nào cũng ra ngoài dạo quanh, thỉnh thoảng lại gặp vài ba vị huynh trưởng. Đại Hoàng tử thường xuyên chơi đùa với tiểu Tử, ôm tiểu Tử đưa về, ăn, mặc, ở, đi lại đều rất cẩn thận, thần thiếp cũng quý bằng bé."

Hoàng đế hải lòng cười: "Tình tình Luân nhi xúc động dễ tới giờ giận, có chuyện gì cũng gi giấu trong lòng, nhưng có một điểm làm trẫm yêu quý đó là hiếu thuận với bề trên, hoà ái với bề dưới."

Hoa Thường cười tán dương: "Đều là do Hoàng thượng làm gương tốt, dạy con hay."

Hoàng đế nghe vậy thì cười haha, tâm tình vui vẻ: "Không biết khi nào tiểu Tử mới về, trẫm thưởng cho nó một bộ giấy bút nghiên mực để phần đầu học tập, mai đưa tính tình, miễn cho cả ngày đi lung tung. Ngự Hoa viên của trẫm bị nó làm hỏng hết rồi."

Hoa Thường nghe vậy cũng cười nói: "Hoàng thượng cũng thật là keo kiệt, có vài bông hoa mà cũng so đo, tiểu Tử sẽ ám ức mất thôi."

Hoàng đế thối râu trừng mắt: "Vài bông hoa? Thằng bé tiểu Tử nghịch ngợm suốt chút nữa cắt sạch hoa hái đường đó."

Hoa Thường không nhịn được cười rộ lên, sau đó nói: "Thần thiếp cũng đã nói với tiểu Tử rồi, người biết nó nói gì không? Tiểu Tử nói, đây là do Đại Hoàng huynh dạy nó làm, không liên quan đến nó, haha."

Hoàng đế bắt đầu dĩ cười khổ: "Thằng bé này, lại còn biết tìm bia đỡ. Tuy Luân nhi trông có vẻ như là làm chuyện xấu nhưng thật ra lại nhận sai thay cho tiểu Tử."

Hoa Thường cười nói: "Nếu nói vì sao tiểu Tử thích Đại Hoàng tử nhất, thì chính là bởi vì Đại Hoàng tử dễ bắt nạt nhất. Mỗi ngày nó đều đổ lỗi cho Đại Hoàng tử."

Hoàng đế cười một lúc mới chậm rãi thu lại ý cười, thờ dài: "Lúc tiểu Tử sinh ra còn tưởng nó sẽ không sống nổi. Không ngờ bây giờ nó lại hoạt bát như vậy, ngày nào cũng vui vẻ như Phật Di Lặc, tung tăng nhảy nhót, nhìn thấy nó như vậy trong lòng trẫm cũng vui mừng."

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ tay Hoàng đế, ôn nhu an ủi: "Tiểu Tử là nhi tử của Hoàng thượng, đương nhiên có trời cao che chở, Hoàng thượng đừng quá lo lắng."

Hoàng đế miễn cưỡng cười: "Trời cao có từng thật sự che chở cho ai đâu. Trẫm biết nàng vì tiểu Tử mà buồn rầu, sớm tối sầu lo chăm sóc trông nom nên mới có tiểu Tử ngày hôm nay, trẫm đều nhớ kỹ."

Dường như khoẻ mĩ Hoa Thường rung rung nước mắt, nâng cổ gồng cười, ôn nhu nói: "Thần thiếp không thể vì Hoàng thượng phân ưu, nên chỉ có thể tận tâm một chút, chỉ mong có thể được nhìn thấy nụ cười của Hoàng thượng."

Hoàng đế nắm chặt tay Hoa Thường, có một số việc không cần phải nói ra, chỉ cần đôi bên tương thông là được.

Hoàng hậu cũng không muốn đắc tội với Thái hậu, thế nhưng nữ nhân trước mắt này lại việc nghĩa chẳng từ nan, chỉ vì câu nói trước kia của hẳn là chăm sóc cho Nghiêm Tần.

Hắn quả là người may mắn. Đúng vậy, hẳn thật may mắn mới có thể gặp được nàng.

Hoa Thường cúi đầu khẽ cười, chuyện Quý tần nhờ vả, cuối cùng nàng cũng không phụ lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hoàng Hậu Thay Đổi

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung, sau giờ Ngọ (11 - 13 giờ).

Ninh Quý tần mặc một bộ cung trang màu lam có vẻ hơi cũ đến Thượng Dương cung làm khách. Cả người nàng toát lên vẻ mộc mạc và an tĩnh. Hoa Thường ngồi ở một bên, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười hòa nhã.

Ninh Quý tần luôn luôn nội hiền, lời nói không nhiều, nói tốt thì là cẩn thận, nói không tốt thì là người kỳ quái. Số lần nàng chủ động đi các cung hân huyên cũng không nhiều.

"Lần này, thật sự phải cảm ơn Hiền phi tỷ tỷ nói tốt cho Luân nhi. Nội phủ vừa đáng hận một ít đồ chơi, muội mang đến tặng cho Tử Hoàng tử."

Hoa Thường phát tay, Lan Chi đứng phía sau liền lập tức tiến lên, nhận lấy hộp đồ, sau đó lại lui về vị trí cũ.

Hoa Thường cười thân thiết, kéo tay Ninh Quý tần: "Quý tần nói lời này thật quá khách khí rồi. Chúng ta là tỷ muội đã lâu, ta cũng rất thích Đại Hoàng tử. Ta chỉ nói mấy câu mà thôi, làm phiền Quý tần muội muội tự mình đến đây một chuyện rồi."

Ninh Quý tần rũ mi, khiêm cung (khiêm tốn và cung kính) nói: "Sự giúp đỡ lần này của Hiền phi tỷ tỷ, muội nhất định sẽ không quên. Tỷ tỷ cũng biết, muội chỉ có một đứa con là Đại Hoàng tử, cũng chỉ có thể trông cậy vào nó. Tình tình nó thẳng thắn, lại hay câu kinh, nếu không phải tỷ tỷ nói tốt vài câu, không biết trong lòng Hoàng thượng sẽ nghĩ gì nữa."

Hoa Thường xua tay: "Đây là chuyện nhỏ, hơn nữa, bốn cung cũng hy vọng tình cảm phụ tử giữa Hoàng thượng và Đại Hoàng tử được hòa thuận. Những kẻ tiểu nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn kia, muội muội không cần phải để ý."

Ninh Quý tần nâng tay, day day huyết thái dương, nhẹ giọng nói: "Khánh Quý tần là thân chất nữ của Thái hậu, dù có gì không đúng, thì cũng chỉ có Thái hậu mới có thể dạy dỗ nàng ta. Hiền phi tỷ tỷ cũng nên cẩn thận một chút."

Đương nhiên Hoa Thường biết những lời này của Ninh Quý tần là vì muốn tốt cho nàng. Nàng mỉm cười tiếp nhận ý tốt của Ninh Quý tần: "Cảm ơn lời nhắc nhở của Quý tần muội muội."

Ninh Quý tần cười cười, sau đó thấp giọng nói: "Dù sao Thái hậu cũng thấu hiểu đại cục, tư lịch của Khánh Quý tần còn thấp, đừng nói là tỷ tỷ, cho dù là muội đây cũng không để nàng ta vào mắt. Nhưng thật ra có một người, muội phải nhắc nhở tỷ tỷ."

Hoa Thường nhượng mày, tò mò hỏi: "Là ai?"

Ninh Quý tần thấp giọng nói: "Một vị Quý tần nương nương khác."

Nghe xong, Hoa Thường nhũu mày, mấp máy môi nói: "Ồn muội muội?"

Ninh Quý tần lộ ra tươi cười, nhẹ nhàng nói: "Hiền phi tỷ tỷ coi Ôn Quý tần là tỷ muội, nhưng trong lòng Ôn Quý tần chưa chắc đã nghĩ như vậy. Muội là lão nhân trong cung, có một số việc đã thấy rất nhiều."

Hoa Thường biết, nếu Ninh Quý tần dám mở miệng, nhất định không phải là lời đồn vô căn cứ, vẻ tươi cười trên mặt cũng nhạt đi, thấp giọng hỏi: "Từ trước đến nay, Ôn muội muội đều là người rất tốt, không biết vì sao muội lại nói như thế?"

Sắc mặt Ninh Quý tần vẫn trầm ổn như cũ: "Gần đây, Nội phủ vừa nhập một ló trang sức mới, từ công tinh xảo, mỹ lệ vô cùng. Chuyện Hiền phi tỷ tỷ thích hái đường không phải là bí mật, đương nhiên Nội phủ muốn giấu đấng chỗ ngựa (nịnh bợ), đã giữ lại toàn bộ trang sức có hình hoa hái đường, chuẩn bị dâng lên cho tỷ tỷ."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, khẽ cười: "Quả thật là Nội phủ có dâng lên rất nhiều trang sức mới, chẳng qua là không phải hái đường tinh mỹ (tinh xảo và mỹ lệ), mà là tương vùi."

Ninh Quý tần nhìn sắc mặt của Hoa Thường, biết là trong lòng Hoa Thường đang tức giận, thấp giọng nói tiếp: "Muội sống trong cung đã nhiều năm, bên phía Nội phủ cũng có tai mắt, nên mới biết được tin tức này. Nghe nói Ôn Quý tần đặc biệt

cho người đến Nội phủ, nói muốn trang sức cho hình hoa hải đường, ngay cả ngọc lan mà nàng ấy yêu thích, nàng ấy cũng muốn có. Một người lại hưởng phần lễ của hai người, nếu nói Ôn Quý tần vẫn xem tỷ tỷ là tỷ muội cũng thật khó mà tin được."

Hoa Thường hít một hơi thật sâu, vẫn tươi cười dịu dàng: "Cảm ơn muội muội đã nhắc nhở, bản cung vẫn luôn không để tâm những thứ đó, nên để người khác lợi dụng chui vào. Từ trước đến nay, Ôn muội muội lịch sự, tao nhã, không chỉ thích ngọc lan mà còn thích cả hải đường. Về việc lần này, là Nội phủ làm không tốt, không phải đều là lỗi của Ôn muội muội."

Ninh Quý tần lấy lòng nói: "Tỷ tỷ rộng lượng, đúng là tấm gương của hậu cung. Nội phủ cũng thật là đáng trách, "mắt chó nhìn người thấp", thấy tỷ tỷ sinh Công chúa là không để tỷ tỷ vào trong mắt. Tuy Ôn Quý tần có một Hoàng tử thông tuệ, khỏe mạnh, nhưng đó cũng là nhờ vào phúc của tỷ. Muội cũng cảm thấy âm ức thay cho tỷ."

Ý cười trên mặt Hoa Thường không đổi, ánh mắt âm trầm, khẽ nói: "Đa tạ muội muội quan tâm, tính tình bản cung điềm đạm, có nhiều việc không biết, còn mong muội chỉ điểm giúp."

Ninh Quý tần rũ má, cười nhạt: "Tỷ tỷ khiêm tốn rồi."

Tiền Ninh Quý tần đi, sắc mặt Hoa Thường trầm xuống.

Lan Chi cẩn thận đắp bả vai Hoa Thường, thấp giọng khuyên nhủ: "Nương nương đừng tức giận mà tổn hại đến thân thể, không đáng."

Hoa Thường hít sâu một hơi, lạnh lùng nhếch môi: "Quá thật bản cung không nghĩ đến. Nếu là người khác làm ra chuyện như vậy, bản cung sẽ chỉ cười cho qua. Chi là vài món trang sức, bản cung còn thiếu những thứ này hay sao? Thật không nghĩ tới, Ôn Quý tần lại là dạng người đó..."

Lan Chi có thể hiểu được tâm tình hiện giờ của nương nương. Cảm giác bị kẻ địch tấn công và bị bạn bè phản bội hoàn toàn không giống nhau.

Hoa Thường ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh đạm: "Bản cung tự nhận chưa từng làm chuyện có lỗi với nàng ta, không nghĩ tới, vậy mà nàng ta lại không để bản cung vào trong mắt. Đồ của bản cung, đoạt được rồi thì sao? Bản cung muốn xem, nàng ta có dám mang ra ngoài hay không!"

Lan Chi cũng tức giận, nhưng nhìn chủ tử của mình tức giận đến như vậy, đương nhiên nàng phải khuyên giải: "Hiện tại thấy được cách làm người của Ôn Quý tần cũng tốt, sau này có vài phần phòng bị, không đào tìm đào pò mà đối xử nữa, cũng coi như 'đi một ngày đàng học một sàng khôn'. Chi là, giọng điệu của Ninh Quý tần hôm nay giống như muốn châm ngòi ly gián, nương nương cũng không thể tin tưởng hoàn toàn."

Hoa Thường lắc đầu, trầm giọng nói: "Lúc trước Ninh Quý tần có việc cần nhờ bản cung, bấy giờ nàng ấy nói những lời này với bản cung, đa phần là vì có qua có lại. Nàng ấy và Ôn Quý tần không thù không oán, dù có thêm mắm thêm muối, cũng sẽ không nhiều. Sau này thường xuyên qua lại với Trường Nhạc cung đi. Ninh Quý tần có Hoàng trưởng tử, trong cung ai mà không cho nàng ấy vài phần mặt mũi chứ. Giống như chuyện lần này, bản cung không biết, mà nàng ấy lại biết."

Lan Chi gật đầu đáp ứng.

Ngày thứ hai, Vị Ương cung, sáng sớm.

Sáng sớm mỗi ngày, các cung phi đều phải đi thỉnh an. Thật ra đây là một việc rất vất vả, đặc biệt Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung còn cách Vị Ương cung khá xa, ngồi trên nhuyễn kiệu lắc lư cũng phải đi mất hai khắc (30 phút).

Hoa Thường bước vào chính điện Vị Ương cung, lập tức cảm thấy không khí có điều gì đó bất thường, quá an tĩnh. Các phi tần phần vị thấp thì cúi đầu, không dám nói gì.

Hoa Thường bình tĩnh hành lễ rồi ngồi xuống.

Sau đó nàng ngẩng đầu, phát hiện Hoàng hậu có vẻ chật vật, hốc mắt hồng hồng, một lớp phấn dày cũng không che được quầng thâm ở dưới mí mắt kia. Nghe nói đêm qua Hoàng đế ngủ lại ở Vị Ương cung, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nét mặt mỉm cười ung dung rộng lượng. Dường như nàng không biết đáng về của mình chật vật đến thế nào, cũng không hề có cảm giác với những ánh mắt đánh giá của phi tần bên dưới.

Hôm nay, Hoàng hậu mặc một bộ phượng bào bằng gấm màu đỏ sẫm, thêu rồng vân (đám mây may mắn) bằng chỉ vàng, tóc vấn cao, cài bộ điệu phượng hoàng điểm thụy khám hồng ngọc lấp lánh rực rỡ. Về mặt nàng nghiêm túc đoan trang, tuy rằng cả người chật vật nhưng vẫn cao cao tại thượng không thể với tới.

"Hôm nay, ngoài Nghiêm Tu nghỉ tiếp tục cáo bệnh ra, mọi người đều đến cả. Gần đây thời tiết chuyển lạnh, các vị tỷ muội nên giữ gìn sức khỏe. Tục ngữ nói rất hay, "bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo to", mọi người phải cẩn thận chú ý mới được."

Hoa Thường cũng cúi đầu đáp vâng theo mọi người, nhưng trong lòng có chút kì quái.. Hoàng hậu thay đổi rồi.

Không phải thay đổi xấu, mà là thay đổi tốt lên. Dường như Hoa Thường lại thấy được vị Hoàng hậu khi nàng vừa mới vào cung, một Hoàng hậu đoan trang, hiền lương, ung dung, rộng lượng. Chứ không phải là vị Hoàng hậu như hiện tại, khắc nghiệt, thiếu tình cảm.

Sắc mặt của Thục phi không được tốt cho lắm, nàng nghiêng mắt nhìn lướt qua Hoàng hậu, không nói gì.

Thành Phi cũng cảm thấy Hoàng hậu không bình thường, đây là muốn đổi tiết tấu sao?

Khánh Quý tần thì lại không để ý nhiều như vậy, ý vào việc có Thái hậu chống lưng, dù là chuyện của ai thì Khánh Quý tần cũng dám xen vào nói vài câu.

"Thân thể Nghiêm Tu nghỉ quý giá đến đâu kia chứ, bệnh này cũng đã kéo dài hơn nửa tháng rồi. Tần thiếp thấy nàng ta đã khỏe đến gần như hoàn toàn nhưng cũng không đến thỉnh an nương nương, thật là to gan lớn mật, đúng là không để nương nương vào trong mắt."

Hoàng hậu nghe vậy, khẽ nhu mày, quát to: "Sao Khánh Quý tần có thể nói như thế? Nghiêm Tu nghỉ là nương nương chủ quản cung điện của người. Hiện tại nàng ấy bệnh nằm trên giường, các người là tỷ muội trong cung, chẳng những không quan tâm yêu quý mà ngược lại còn gièm pha trước mặt bản cung, tồn tại trên dưới ở đâu? Đêc hạnh nữ tử ở đâu? Khánh Quý tần, người có biết tội không?"

Khánh Quý tần bị những lời này của Hoàng hậu làm cho ngầy ngẩn, mấy hôm trước không phải còn rất tốt ư? Sao hôm nay lại thay đổi lớn như vậy?

Các vị phi tần xung quanh đều bày ra dáng vẻ "vui sướng khi người khác gặp họa", nhìn Khánh Quý tần đang sùng sờ, mỉm cười ám muội.

Lúc này, Khánh Quý tần mới kịp phản ứng, khuất nhục quỳ xuống: "Hoàng hậu nương nương nặng lời rồi, chi là tần thiếp ngu懵懂 mộ nương nương, cảm thấy không hài lòng với hành động vô lễ, bất kính của Nghiêm Tu nghỉ nên mới nói vài câu. Tần thiếp cũng chỉ có lòng tốt thôi mà."

Hoàng hậu không để ý đến dáng vẻ ảm ức của Khánh Quý tần, nghiêm túc nói: "Người cũng không cần người bệnh. Bệnh của Nghiêm Tu nghỉ, bản cung hiểu rất rõ, kết luận của Thái Y viện cũng ghi rất rõ ràng. Người ở đây đổi trắng thay đen, ghen tị ích kỷ, vì để ổn định hậu cung, bản cung không thể không phạt người."

Khánh Quý tần ngầy người, nàng xuất thân từ vọng tộc, có cô mẫu là Thái hậu, tổ phụ là Thừa Ân công nhất đẳng, biểu ca là Hoàng đế! Chẳng qua nàng chỉ nói có mấy câu, Hoàng hậu dựa vào cái gì mà xử phạt nàng?

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn, bình thần nói: "Vậy bản cung phạt người cấm túc ba tháng, chép lại cung quy một lần, tự suy ngẫm lại cho tốt, người có phục hay không?"

Khánh Quý tần thờ hồn hèn, tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Nàng muốn lớn tiếng nói không phục, nhưng nhìn Hoàng hậu cao cao tại thượng trên kia, nhìn hai hàng phi tần ngồi xung quanh, đương nhiên nàng không có dũng khí để phản kháng.

"Vâng..." Đôi môi Khánh Quý tần run run đáp ứng, trong lòng tràn ngập oán hận.

Một ngày nào đó, nàng cũng sẽ ngồi trên vị trí cao như vậy. Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến cho những nữ nhân hôm nay từ trên cao nhìn xuống nàng phải hối hận vô cùng.

Thục phi, Thành Phi, còn có Hoa Thường, đều bày ra sắc mặt nghiêm túc.

Hoàng hậu như vậy nhìn thật đáng sợ. Các nàng tính nguyện Hoàng hậu giống như trước đây, một điều nhìn chín điều lãnh, xử lí mọi chuyện không công bằng. Bởi vì như vậy thì càng ngày Hoàng hậu sẽ càng mất đi vị trí trong lòng của Hoàng đế.

Nhưng bây giờ, Hoàng hậu anh minh cơ trí trước kia đã trở lại.

Rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Hoàng đế và Hoàng hậu đã nói những gì? Vì sao Hoàng hậu lại thay đổi như vậy?

Phải biết rằng, vì nể mặt Thái hậu mà ngay cả Hoàng đế cũng chưa từng xử phạt Khánh Quý tần. Nhưng hôm nay Hoàng hậu lại công chính nghiêm minh, công khai xử phạt Khánh Quý tần, đây không phải là đang đánh thẳng vào mặt Thái hậu sao?

Hoa Thường cắn môi, trong lòng thờ dài. Dù sao nàng cũng không phải là thần, cho dù suy nghĩ nhiều hơn nữa, tính toán nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn không có bản lĩnh đoán trước được sự kiện.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 105: Trữ Vị

Từ Ninh cung, chàng vạng

Thái hậu mặc thường phục, tóc xỏa xuống, trang sức cũng đã được gỡ ra, có phần lộ rõ sự già nua. Bà nửa nằm ở trên giường, một tay đỡ đầu, một tay xoa nhẹ huyết thái dương.

Hoàng đế mặc một bộ thường bào bằng vải sa tanh màu đen điểm xuyên những đốm hoa li ti màu xanh ngọc. Hắn ngồi bên cạnh Thái hậu, quan tâm nói: "Nếu thân thể mẫu hậu khó chịu thì tuyên Thái y đến xem kỹ một chút, cứ như vậy không phải sẽ khiến nhi thần lo lắng sao?"

Thái hậu nhắm mắt lại, thờ dài nặng nề, mờ mờ ngời ngời: "Hôm nay Hoàng hậu mới xử trí Khánh Quý tần, ai gia liền lập tức bị bệnh, bên ngoài sẽ thấy sao, sẽ nói như thế nào?"

Hoàng đế trầm mặc một chút, sau đó nói lời khuyên giải an ủi: "Mẫu hậu đừng tự làm khó bản thân mình nữa. Hoàng hậu hiền đức, chắc chắn có thể hiểu được."

Thái hậu khẽ nhủ mảy: "Lời người đáng sợ. Người khác ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng họ sẽ nghĩ như thế nào? Họ nói Hoàng hậu bất hiếu hay nói ai gia vô đức? Hơn nữa, bệnh này của ai gia chính là vì tức giận nên mới bộc phát đấy!"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười rồi nói: "Mẫu hậu, Khánh Quý tần làm việc phi dương bật hồ [1], vô lễ với chủ vị, nhi thần sớm đã không nhìn được. Nàng ấy chịu một chút giáo huấn cũng tốt, tránh cho mai này ngày một nghiêm trọng hơn. Nếu như mẫu hậu thật sự muốn tốt cho Khánh Quý tần thì cứ làm giảm hết uy phong của nàng ấy, sau này mới có khả năng đi lâu dài được."

[1]*Phi dương bật hồ: ngang ngược, ngang cuồng, không coi ai ra gì, ý thể mạnh tạo sóng gió thị phi.*

Thái hậu lại thờ dài thật sâu: "Ai gia hiểu rõ đạo lý ấy. Đứa nhỏ Khánh Quý tần này có gia thế và xuất thân tốt, những thứ tốt này không thể tự nói ra miệng mà phải biến thành vốn liếng có sẵn rồi thể hiện ra. Phải thể hiện thành khí phái, thể hiện ra đức hạnh, người khác tâm phục khẩu phục tán thưởng thì mới được. Đứa nhỏ này không hiểu đạo lý ấy, cho nên mới khiến người ta chán ghét."

Thái hậu thờ dốc một hồi, nói tiếp: "Đạo lý chính là như vậy, nhưng trái tim đều làm bằng thịt, sao có thể không thiên vị đây? Cho dù Khánh Quý tần có làm nhiều việc không đúng đi chăng nữa thì cũng là chất nữ của ai gia, là thân biểu muội của Hoàng đế. Nó phạm sai, ai gia nói là ai gia sẽ giáo huấn nó, Hoàng hậu làm vậy không phải và vào mặt ai gia sao? Có từng để ai gia vào mặt chưa?"

Hoàng đế cúi đầu, chậm rãi nói: "Mẫu hậu bớt giận. Thật ra nhi thần cảm thấy Hoàng hậu làm rất đúng. Trong cung có quá nhiều quý nữ, nếu như mỗi người đều được nể tình thì quy củ hậu cung ở đâu? Ngày trước, Hoàng hậu luôn nhân nhượng tránh phiền hà, nhi thần nhìn cảm thấy rất chướng mắt. Làm Hoàng hậu, nếu như ngay cả một chút năng lực khí phái cũng không có thì trăm cần Hoàng hậu này để làm gì? Làm đó trang trí sao?"

Thái hậu nghe vậy, bất đắc dĩ nói: "Hoàng đế nói cũng có lý, ai gia cũng biết Hoàng hậu làm đúng. Nhưng mà cuối cùng trong lòng ai gia vẫn không thoải mái, ối..."

Hoàng đế thấy đáng về ù rừ của Thái hậu thì rất lo lắng, vội lên tiếng: "Nếu mẫu hậu đau lòng vì Khánh Quý tần, trăm sẽ hạ chi miễn xử phạt nàng ta. Sau này mẫu hậu để nàng ta bên cạnh người rồi chỉ dạy cho tốt, tương lai nhất định sẽ không tệ."

Thái hậu miễn cưỡng cười: "Ai gia hiểu rõ rồi, ai gia sẽ không để Hoàng đế khó xử."

Hoàng đế cũng cười nhàn nhạt, nhưng sau đó lại nói với vẻ do dự: "Hôm qua Hoàng hậu quý xuống khố và thỉnh tội với nhi thần, nói rằng nàng sai rồi. Hoàng hậu luôn là một người có vẻ ngoài ôn hòa, nhưng trong nội tâm lại đặc biệt cao ngạo. Lần này hành động của nàng đã khiến nhi thần nhìn bằng ánh mắt khác xưa. Suy cho cùng, nhi thần và nàng là phu thê kết tóc. Nàng phạm sai lầm, nhi thần hết sức tức giận, cảm giác bị chống lại (*lâm trái*) này không thể gạt đi được. Nhưng nàng đã nhận sai, nhi thần lại mềm lòng, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì cả."

Thái hậu hiểu rõ lòng Hoàng đế, bà đưa tay sờ tóc của hắn, nói khẽ: "Không việc thiện nào hơn biết sai chịu sửa. Hoàng hậu là người biết đại thể, Đế Hậu các con hài hòa, ai gia cũng vui mừng, quần thần càng vui vẻ, dân chúng thêm vui tươi. Thiện hạ thái bình."

Khóe miệng Hoàng đế giật giật, thấp giọng nói: "Nhi thần vốn không muốn tha thứ cho nàng nhanh như vậy, nhưng có một việc cũng khiến nhi thần do dự rất lâu, cảm thấy đến lúc rồi."

Thái hậu nhủ mảy, tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

Hoàng đế nhíu mày, ánh mắt thâm trầm: "Quốc trư vị [2] Trẫm có lòng muốn lập trư."

[2]*Quốc trư vị: là vị trí người thừa kế đất nước – Thái tử. Lập trư là lập Thái tử.*

Thái hậu chấn động, mở to hai mắt nhìn, cả người cũng ngồi dậy, nhủ mảy thật sâu: "Hoàng đế còn đang tráng niên, trẻ trung khỏe mạnh, sớm lo lắng việc lập trư như vậy, có phải là..."

Hoàng đế gật đầu: "Tam Hoàng tử chính là đích tử, nhân phẩm quý trọng, có thể kham được trư vị, kế thừa đại thống. Hiện giờ Tam Hoàng tử cũng đã năm tuổi, thông minh hiểu học, không sợ bị chết yểu, vì ổn định lòng người nên sớm lập trư. Hôm qua nhi thần đã nhắc tới chuyện này với Hoàng hậu, tất nhiên nàng hiểu rõ sau này nên làm ra sao, làm như thế nào cho tốt."

Khuôn mặt già nua của Thái hậu vẫn còn có vẻ do dự, bên bờ miệng nói: "Lập Tam Hoàng tử là đương nhiên, nhưng ai gia vẫn cảm thấy hơi sớm. Tiền triều lập Thái tử, thường là khi Hoàng tử được bảy tuổi, hoặc là lễ đội mũ [3] lúc mười lăm tuổi. Triều đại lập quốc chưa lâu, Thái tổ kế vị lập tức lập Thái tử, Tiền hoàng không có đích tử, lúc lâm chung mới lập Thái tử, nên cũng không thể tham khảo được gì. Có lẽ Hoàng thượng nên tuân theo lệ cũ của tiền triều. Lập trư là việc lớn, báo với tổ tông Thái miếu, chọn năm may mắn, ngày tốt giờ lành mới được."

[3]*Lễ đội mũ: Thời xưa khi con trai đến tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.*

Hoàng đế gật đầu, sau đó lên tiếng: "Mẫu hậu nói có lý, nhưng tình huống trước mắt lại khác hẳn. Nam Chiếu vừa mới đánh xong, mà chiến sự Tây Bắc vẫn luôn giằng co bất định. Những cuộc chiến tranh này đều dựa vào mạng người mà ra, lòng dân bất ổn, hao tổn của cái quá lớn. Trẫm quyết định lập trư, khiến lòng dân được an tâm, triều đình an ổn."

Thái hậu thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Ai gia là một phụ nhân vô trí, không hiểu chính sự. Nếu trong lòng Hoàng thượng đã có tính toán thì cứ làm đi, ai gia vĩnh viễn ủng hộ Hoàng thượng."

Hoàng đế nở nụ cười tươi, thần sắc ôn hòa, ánh mắt nhàn nhạt, khẽ lên tiếng: "Nhi thần biết mẫu hậu sẽ ủng hộ, bởi vì có mẫu hậu, nhi thần kiên định hơn rất nhiều. Sau khi lập trư, quyền uy của Hoàng hậu sẽ tăng lên hơn bao giờ hết. Nếu nàng ấy lại phạm sai, mẫu hậu để ý một chút, cần cảnh cáo thì cứ cảnh cáo. Có điều nàng ấy là người thông minh nên sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, có lẽ sẽ càng cần thận kiểm cung (*kiêm tồn + cung kính*) hơn ngày trước."

Thái hậu gật đầu đồng ý, vỗ vai Hoàng đế rồi nói: "Được rồi, mẫu hậu đã biết. Sắc trời cũng đã tới, Hoàng thượng sớm về nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay Hoàng thượng cũng mệt mỏi vì chính sự, vành mắt đen hết cả rồi, mẫu hậu thấy mà đau lòng."

Hoàng đế gật đầu đồng ý, cảm thấy ấm áp trong lòng.

Qua vài ngày, đúng lúc Hoàng hậu dẫn các phi tần đến Từ Ninh cung thỉnh an.

Sáng sớm, Hoa Thường đã thức dậy trang điểm. Cốc Hương cầm lược ngà trắng, nhẹ nhàng chải tóc cho Hoa Thường, vắn kiểu phi tiên kể [4], hai bên tóc kết cao. Cách vắn tóc này dựng cao trên đỉnh đầu, hình dáng như đang bay lên.

Hoa Thường ngắm mình trong gương đồng, hé miệng cười nói: "Tay nghề của Cốc Hương đúng là tốt."

Cốc Hương cười rồi nhún người, dịu dàng nói: "Tay nghề của nô tỳ đâu có tốt, đều là nhờ đáng vẻ nương nương mỹ lệ, cho dù chải kiểu tóc nào cũng đều đẹp mắt."

Ngoài cửa, Lan Chi mang xiêm y và trang sức đến, nhún người, sau đó cười nói: "Cốc Hương không chỉ có tay nghề tốt mà miệng cũng ngọt nữa."

Cốc Hương có chút thẹn thùng, cười khúc khích rồi lên tiếng: "Lan Chi tỳ ty đến đây đi, vừa lúc chải tóc xong, có thể đeo trang sức rồi."

Lan Chi nâng khay tiến đến, tiểu cung nữ đứng bên cạnh Hoa Thường nhận lấy khay. Lan Chi cầm hộp trang sức trên khay lên, nhẹ nhàng mở ra và nói: "Đây đều là trang sức mới, chưa từng đeo qua, nương nương nhìn thử xem có thích cái nào không."

Hoa Thường chỉ đơn giản nhìn nhìn, bên trong rực rỡ muôn màu, quả thật có thể khiến người ta hoa mắt, nắng bất đắc dĩ cười: "Hôm nay không chỉ đến Vị Ương cung thỉnh an mà còn phải đến Từ Ninh cung, không thể chậm trễ, tùy tiện chọn vài cái cũng được, đừng để muộn canh giờ."

Cốc Hương nghe vậy, lập tức chọn một đôi khuyên tai bằng vàng ròng nạm hoa ngọc lan bằng đá màu xanh lam nhạt, một đôi vòng bạc với chín đường vân màu trắng uốn quanh, sau đó lại chọn một cây trâm phượng hoàng ba đuôi ngậm phi thủy tinh tua rua rủ xuống. Nàng cười rồi lên tiếng: "Cũng không tồi, nương nương không thích xa hoa. Mấy thứ này thoát nhìn đơn giản nhưng đều là đồ tốt do thợ khéo léo tinh xảo tạo ra, mang đi ra ngoài, nô tỳ cam đoan nương nương sẽ rất đẹp."

Hoa Thường gật gù đầu, cười nói: "Đi thỉnh an Thái hậu cũng không thể quá đơn giản, lấy hộp son tốt nhất mà trước đó vài ngày Nội phủ dâng lên đến đây, bốn cung muốn dùng một chút."

Tiểu cung nữ bên cạnh nhìn người đáp vâng, vội vàng rời đi.

Đeo trang sức, trang điểm ti mi xong, Hoa Thường liền mặc một bộ cung trang màu vàng óng ánh, bước lên kiệu, lắc lư đi về phía Vị Ương cung.

Hôm nay, trên cơ bản các phi tần đều mặc cung trang chính thức, một đám người với các phẩm cấp rõ ràng. Hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở bên trên, phượng bào màu vàng sáng óng ánh không biết đã thu hút bao nhiêu ánh mắt ghen tị của các nữ nhân xung quanh.

Đôi môi đỏ tươi của Hoàng hậu ung dung nhoeo thành một độ cong hoàn mỹ, mở miệng nói: "Tỳ muội chúng ta cũng đừng hân huyên nhiều nữa, trực tiếp đến Từ Ninh cung thỉnh an mẫu hậu thôi, đừng để mẫu hậu đợi lâu."

Các vị phi tần đứng dậy đáp: "Vâng, Hoàng hậu nương nương."

Lại lão đạo tức ư thêm hai khác mới xem như đã đến Từ Ninh cung.

Hoàng hậu quỳ xuống trước và hành lễ, đoan đoan chính chính: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu, cung chúc mẫu hậu vạn phúc kim an."

Tiếp theo các phi tử mới hành lễ thỉnh an: "Thần thiếp/Tần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an."

Thái hậu cũng mặc y phục rất đoan chính, cười gât gât đầu, giọng nói già nua: "Miễn lễ hết cả đi."

Sau khi mọi người đều đã ngồi xuống, Hoàng hậu lên tiếng trước: "Nhi thần nghe nói mẫu hậu đã đau đầu nhiều ngày rồi phải không? Có vấn đề gì không, Thái y nói như thế nào? Nên để vài vị Hoàng tử đến hầu bệnh mới đúng."

Giọng điệu của Hoàng hậu cực kỳ chân thành tha thiết, mang theo ân cần niềm nở, có sự khác biệt với biểu hiện mấy ngày trước đó. Thái hậu nghe xong cũng thoải mái, nở nụ cười hiền lành: "Không có gì trở ngại, người già rồi, tóm lại có chút nhức đầu, cũng không quan trọng lắm."

Từ trước đến nay, Thẩm Thực phi rất có thể diện trước mặt Thái hậu, nàng mở miệng cười nói: "Thần thiếp cũng có nói muốn hầu bệnh, nhưng Thái hậu xem thần thiếp hoa tàn ư bướm, không muốn gặp, nói rằng bệ Nhị Công chúa và Tam Công chúa đến là được, dọa thần thiếp không biết làm sao cho phải. Nhị Công chúa mới bốn tuổi, Tam Công chúa mới hai tuổi, sao có thể hầu bệnh chứ, không làm Thái hậu mệt thêm là tốt lắm rồi."

Tất cả mọi người cười haha, Hoa Thường cũng lên tiếng: "Đáng vẻ của Nhị Công chúa, Tam Công chúa khá ái hơn Thực phi tỷ tỷ, muội yêu đến mức không chịu được. Thực phi tỷ tỷ cần phải phòng bị, cẩn thận bị nữ nhi mỹ nhân làm cho thất sủng đấy."

Thẩm Thực phi cười một tiếng: "Hiện phi muội muội mở miệng, đúng là rất biết nói chuyện."

Thái hậu nhìn Hiền phi, cười nói: "Từ trước đến nay Hiền phi không nói nhiều lời cho lắm, vẫn là thân cận với người hơn."

Hoa Thường hỏi cái đầu cười yếu ớt, trên mặt không biểu hiện rõ nhưng trong lòng cảm nhận được mấy câu nói của Thái hậu dường như có ẩn ý... Không nói nhiều lời cho lắm ư? Là đang ám chỉ cảnh cáo nàng, đừng quá dài dùi ở trước mặt Hoàng thượng sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Sắc Lập

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Các phi tần đều là người có mắt nhìn. Trước đây Thái hậu luôn có thái độ yêu quý, hòa ái với Kỷ Hiền phi, hôm nay lại nói một câu thật lạnh nhạt. Ý ở ngoài lời, tất cả mọi người đều có thể hiểu được.

Sắc mặt Thẩm Thực phi cũng nhạt đi. Từ sau khi Khánh Quý tần vào cung, trong mắt Thái hậu làm gì còn người nào tốt hơn nàng ta.

Thành Phi nhìn trái ngo phải, không nói gì. Ninh Quý tần vẫn giống như từ trước đến nay, luôn cái đầu không nói lời nào. Ôn Quý tần cũng dịu dàng cúi đầu, đáng vẻ như có chút chán kinh, nhưng bên môi chợt lóe lên ý cười vui sướng khi người gặp họa rồi biến mất.

Hoàng hậu ôn nhu nói: "Mẫu hậu nói phải. Ngày thường, Hiền phi muội muội luôn ít lời, là người cẩn thận, đoan trang dịu dàng nhất. Muội ấy chỉ ngồi thôi mà cũng giống như một bức tranh mỹ nhân, nhi thần thấy cũng thật yêu thích."

Thái hậu thấy Hoàng hậu ra mặt, tươi cười cũng nhạt đi, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa: "Hoàng hậu rộng lượng là phúc của hậu cung."

Các phi tần khác thấy Thái hậu và Hoàng hậu hòa thuận vui vẻ, đều có chút kinh ngạc.

Thật ra, hai vị đại thần này cũng không hợp nhau cho lắm. Bình thường việc thỉnh an cơ bản đều là chuyện nề mặt, số lần Thái hậu làm mất thể diện của Hoàng hậu cũng không ít. Hiện tại, Hoàng hậu phạt Khánh Quý tần, đây là đánh thẳng vào mặt Thái hậu, vậy mà Thái hậu vẫn có thể nhịn được.

Ngày ca Hiền phi luôn hiền đức cũng bị Thái hậu châm chọc, nhưng giờ Thái hậu lại nhìn Hoàng hậu mọi điều, đây là vì sao?

Trong lòng Hoa Thường có chút dự cảm, điểm duy nhất ở Hoàng hậu khiến Thái hậu kiêng kỵ chính là Tam Hoàng tử.

Đó là đích tử, địa vị không tầm thường.

Hiển nhiên, Thẩm Thực phi và Thành Phi cũng nghĩ đến điều này, mặt mờ trao đổi ánh mắt. Ninh Quý tần hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Hoa Thường, còn Hoa Thường thì rũ mi.

Một tháng sau.

Chiều rằng: Quốc gia lập Hoàng Thái tử, theo lễ phải lập đích tử. Từ xưa Đế vương kế thừa hoàng vị, đáng cơ Thiên tử, thống trị và bình định thiên hạ, tất phải lập trữ, ổn định căn cơ đất nước, mở rộng giang sơn xã tắc vô hạn. Trẫm dựa vào cơ nghiệp tổ tiên, thời khắc đều cân trọng, dựa vào mưu lược tạo nên sự nghiệp to lớn để giao phó trách nhiệm trọng đại, thờ phụng tổ tiên, đoan chính hiền lương. Đích tử Trần Nghiễm thiên tư túy mỹ, nhân phẩm quý trọng, tuân theo từ dụ của Hoàng Thái hậu, thuận theo ý kiến và thái độ của toàn dân, nay công cáo thiên hạ, tổng miếu, xã tắc.

Đạo chiếu thư sắc phong Hoàng Thái tử này làm khiếp sợ triều đình, không ai nghĩ đến đột nhiên Hoàng đế lại sắc phong Hoàng Thái tử.

Mà ngược lại, sóng gió hậu cung lại nhỏ bớt, bởi vì, nữ nhân quá nhỏ bé.

Đại điển sắc phong Hoàng Thái tử từ cùng long trọng, cho dù Hoa Thường ngồi ở Thượng Dương cung cũng có thể nghe được tiếng lễ nhạc to lớn truyền đến từ Đại Chính điện.

Nụ cười luôn thường trực trên môi của Hoa Thường. Nàng mặc một bộ cung trang màu vàng, yên lặng hành đại lễ về phía Đại Chính điện.

Nàng xuất thân là tông nữ thế gia, năng phái vui mừng, vui mừng vì quốc gia này có người kế thừa danh chính ngôn thuận, phái quý xuống hành lễ vì thân phận Thái tử tôn quý, không có gì phải bàn cãi.

Nữ nhân khác có thể tức giận, có thể ghen ghét, có thể đóng cửa cung rồi ném đồ sử loạn lên, nhưng nàng thì không thể.

Thời điểm sáng sớm, cấm vệ cung đình, vệ binh cung đình uy phong凛凛 xếp thành hai hàng bên ngoài Đại Chính môn, ngoài Phụng Thiên môn cờ bay phấp phới, nghi thức trang nghiêm. Trống nhạc, nghi trượng đều nghênh tống (*thưa đi*) sách bảo đến Đông cung, chờ đón Hoàng Thái tử. Bà quan văn võ thân mặc quan phục theo phẩm cấp, tất cả đều tập trung trước Đại Chính môn.

Dưới sự chỉ dẫn của quan tán dẫn (*quan điều hành buổi lễ*), Hoàng Thái tử năng ngọc khuê [1], phủ phục, bình thân, rồi tiếp nhận sách bảo từ tay Hoàng đế, khom lưng cúi người tại đàn bệ [2], trịnh trọng vái bốn cái. Sau đó, Hoàng Thái tử đến trung cung tạ ơn Hoàng hậu, tiếp theo tế bái tông miếu, kính bái tổ tông.

[2] *Đan bệ*

Ngày mười một, tháng mười, năm Nhân Hòa thứ bảy, lấy sách bảo ban cho Trần Nghiễm, lập làm Hoàng Thái tử, chính vị Đông cung, lấy thống nhất vạn năm làm trọng, lấy tử hải phồn vinh làm trung tâm, hoàn thành đại điển.

Đứa bé mới năm tuổi, chính thức trở thành Hoàng Thái tử, người dưới một người trên vạn người ở đế quốc này.

Ba ngày sau.

Đại điển sắc lập Hoàng Thái tử đã qua vài ngày, thế nhưng dường như trong cung vẫn còn sót lại khí trang nghiêm, thậm chí đám cung nhân vẫn không dám nói chuyện lớn tiếng.

Rất nhiều phi tần từ nên yên tĩnh, lại tức toàn bộ hậu cung biến thành gió êm sóng lặng. Mặc kệ gió có lớn đến bao nhiêu cũng không đẩy lên được chút gợn sóng nào.

Tiểu Phòng cung.

Hoa Thường và Thục phi ngồi trên ghế đặt ở hành lang, đối diện nhau mà không nói gì.

Mấy ngày nay, Thục phi đều rất rĩ không vui, hình như về mặt có phần ảm ức, cả người tiêu tụy đi không ít, gương mặt không thoa phấn son, trông có vẻ vô cùng nhợt nhạt.

Hoa Thường nhẹ nhàng lên tiếng: "Thần sắc của tỷ tỷ nhìn không được tốt. Hiện tại thời tiết cũng trở rét, tỷ nên mặc nhiều một chút, cũng để cung nhân mang theo lò sưởi, nếu để bị nhiễm lạnh thì không tốt."

Thục phi miễn cưỡng kéo khóe môi: "Khí sắc sao có thể tốt hơn đây? Coi như Hoàng hậu khổ tận cam lai, thời điểm Hoàng Thái tử đi tạ ơn Hoàng hậu, nàng ấy mừng đến phát khóc, lớp trang điểm cũng bị làm lem. Nhưng mà sao lại đẹp đến vậy..."

Hoa Thường nhìn đáng vẻ thất thần của Thục phi, khẽ thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ dung mạo xinh đẹp, hơn xa người khác. Bây giờ đến son phấn tỷ cũng không dùng, bỗng dưng nhìn như người bị mất hồn vậy."

Hình như khước mắt Thục phi có ánh lệ, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi, sau đó mở miệng nói: "Hoàng thượng bận rộn chính sự, thời gian nhàn rỗi cũng đều ở bên cạnh Hoàng Thái tử, không đặt chân đến hậu cung, ta trang điểm cho ai xem đây?"

Hoa Thường cũng cúi đầu, có chút bi thương, khẽ nói: "Hoàng thượng phân biệt rất rõ ràng, tiền triều, Hoàng tử, hậu cung. Chuyện lập trữ lân như vậy, tỷ muội chúng ta có ai biết được đâu? Chỉ có Hoàng hậu và Thái hậu nhận được tin tức, dù sao cũng không giống nhau. Chúng ta là phận phi thiếp, dùng để tìm vui. Tỷ tỷ đừng làm khổ bản thân nữa."

Cuối cùng Thục phi không kìm nén được, nước mắt tuôn rơi, một tay cầm khăn lau loạn trên mặt, một tay nắm chặt tay Hoa Thường mà khóc: "Đạo lý này tỷ tỷ hiểu rõ, chỉ là Hoàng thượng đối với ta quá tốt, khiến ta muốn càng nhiều, khiến ta quên đi thân phận đại vị. Muội muội, trong lòng tỷ không biết là cảm giác gì. Với Hoàng hậu là hăm dọa, ghen ghét; với tương lai là mờ mịt, vô vọng; với chuyện không có nhi tử là vô cùng bi ai khao khát; còn với Hoàng thượng là... ái mộ và oán hận. Tự như làm đồ binh ngụy vì, cuối cùng còn dư lại chỉ có đau lòng mà thôi."

Hoa Thường nghe cũng muốn rơi lệ, tâm trạng của Thục phi chẳng phải cũng là tâm trạng của nàng sao?

Chẳng qua Thục phi bỏ ra càng nhiều tình cảm thì lòng thù địch với Hoàng hậu càng sâu, cho nên hiện tại đau lòng và bi thương cũng càng nhiều.

"Tỷ tỷ đừng khóc, khóc nhiều sẽ không tốt cho sức." Hoa Thường dùng khăn của mình, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thục phi, ôn nhu an ủi.

Thục phi từ từ dừng khóc, thấy vành mắt Hoa Thường cũng đỏ, tự trách nói: "Đều tại tỷ tỷ không tốt, ảm ỉ khiến muội cũng không vui. Tỷ muội chúng ta đều là người mệnh khổ, đầy đủ là số mệnh."

Hoa Thường chớp chớp mi mắt, không cho lệ chảy xuống, sau đó cười ôn nhu: "Sớm muộn gì thì ngày này cũng tới. Tam Hoàng tử lớn lên với danh phận đích tử, việc lập làm trữ quân là "thiên kinh địa nghĩa" [3]. Hoàng thượng không nói cho chúng ta biết cũng là việc "thiên kinh địa nghĩa", hậu cung không được tham chính, đây là tổ huấn viết."

[3] Thiên kinh địa nghĩa: lý lẽ bất di bất dịch, chính đáng, đạo lý hiển nhiên, hai năm rở mười.

Thục phi nghiêng đầu, có vẻ rất bất lực: "Đúng vậy, "thiên kinh địa nghĩa", cả đời tỷ muội chúng ta đều bị hủy ở bốn chữ này."

Khóe miệng Hoa Thường nhếch lên, miễn cưỡng cười nói: "Thật ra không phải đã rất hạnh phúc sao? So với Hoàng hậu, chúng ta đáng thương, nhưng so với những phi tần phận vị thấp kia, không phải chúng ta may mắn hơn nhiều sao?"

Thục phi cười tự giễu: "Đúng vậy, nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình, cũng xem như là may mắn."

Hoa Thường nhìn trái ngó phải, thấp giọng nói: "Vì sao không thấy Ôn muội muội?"

Thục phi nhàn nhạt trả lời: "Nàng ấy cáo bệnh, nói là nhiễm phong hàn. Ta cũng đau lòng cho nàng ấy nên để nàng ấy nghỉ ngơi cho tốt. Ta vốn muốn ôm Ngũ Hoàng tử qua đây ở vài ngày, sợ nó bị lây bệnh. Chỉ là bị Ôn muội muội cự tuyệt, ta cũng không ngăn cản. Lúc nàng ấy bị bệnh nhất định là muốn có nhi tử ở bên cạnh."

Tuy rằng Thục phi ngây thơ, nhưng không phải là kẻ ngốc, ngày ngày sống chung, sao có thể không nhìn ra sự xa cách của Ôn Quý tần đây?

Hoa Thường rừ rừ, nhẹ giọng nói: "Dù sao tuổi của Ôn muội muội còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Lúc bị bệnh sao nàng ấy lại để trẻ con ở bên cạnh như vậy được. Lúc muội bị bệnh, Tứ Hoàng tử cũng không ở bên cạnh. Muội cũng không muốn, nhưng suy cho cùng vẫn phải để ý đến thân thể của đứa nhỏ, không thể theo ý mình được."

Thục phi than nhẹ một tiếng: "Hiện tại Ôn muội muội có chủ ý lớn, cảnh cũng cứng rồi, dù sao cũng không phải như trước nữa. Quan hệ của ta và nàng ấy cũng nhạt đi nhiều, không còn như lúc trước."

Hoa Thường vỗ nhẹ mu bàn tay của Thục phi, an ủi nói: "Nàng ta có Hoàng tử, có tự tin, chỉ sợ tương lai còn muốn làm chủ một cung, tất nhiên có tâm tư, không thể dễ dàng hạ mình."

Thẩm Thục phi tự giễu, mở miệng nói: "Mỗi người đều có hi vọng, đều có bốc đồng, cái miễn nhỏ của ta đã không chứa nổi đại Phật rồi."

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ vai Thục phi, lên tiếng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ đừng u rừ mà làm tăng nhuệ khí cho kẻ khác, diệt uy phong của chính mình. Tỷ tỷ đường đường là chủ quản một cung, đứng hàng tứ phi, kẻ nào dám để tỷ tỷ phải nhìn sắc mặt chứ? Tuổi Ôn muội muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, tỷ nên dạy dỗ nhiều hơn, dù sao cũng là chính đáng."

Thẩm Thục phi lắc đầu: "Ta không có suy nghĩ đó, hiện tại ta an vị ở đây, cả ngày thương xuân sầu thu, không muốn quản cái gì, cũng không quản được. Tùy nàng ta đi."

Hoa Thường an ủi vỗ mu bàn tay của Thẩm Thục phi, thờ dài không nói gì nữa.

Hiện giờ các phi tần chẳng có tâm tư đấu đá, tâm tư không còn thì làm gì còn sức để đi tranh đấu.

Thật ra Hoàng hậu thấy vậy lại rất vui mừng, nàng thích nhất là hậu cung yên bình, tỷ muội hòa thuận.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Không Hiểu

Chạng vạng, trời chập tối, Hoa Thường liền rời khỏi Tiêu Phòng cung, về đến Thượng Dương cung của mình.

Thục Dự thấy nương nương nhà mình trở về với vẻ mặt mệt mỏi, vội vàng tiến lên, giọng điệu dồn dập lại lo lắng: "Sao nương nương quay về trễ vậy, Hoàng thượng tới được một lát rồi."

Hoa Thường ngây ra một lúc, sau đó hơi nhủ mảy, mở miệng nói: "Hoàng thượng đến sao không đi thông báo với bốn cung một tiếng? Tiêu Phòng cung cách Thượng Dương cung cũng không xa, có vài bước mà các người còn lười đi sao?"

Thục Dự cúi người thỉnh tội, giải thích: "Nương nương bớt giận. Hoàng thượng tới liền ngồi ở trên giường nghỉ ngơi, cũng không cho bọn nô tỳ đi thông báo với nương nương một tiếng. Hoàng thượng nói là để nương nương và Thục phi thoải mái nói chuyện, cũng không vội!"

Hoa Thường mòi một thờ dài, bước nhanh trở về nội điện.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường. Thần thiếp về trễ, để Hoàng thượng phải đợi lâu." Hoa Thường không chút cầu thả nhún người hành lễ, tay áo dài rộng phất phơ.

Hoàng đế chống cánh tay dựa một nửa người trên giường, tay kia cầm một quyển sách bia trắng, cũng không quá dày. Thấy Hoa Thường vào cửa hành lễ, hần buông quyển sách trên tay xuống, lộ ra tươi cười: "Miễn lễ. Trẫm cũng không đợi lâu, nằm ở chỗ này cũng coi như thoải mái."

Hoa Thường chậm rãi bước đến bên cạnh giường, dịu dàng cười nói: "Hoàng thượng dùng bữa tối chưa?"

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm chưa dùng, chỉ mới ăn mấy miếng điểm tâm lót bụng mà thôi, vốn trẫm định tới đây để cùng dùng bữa với nàng. Nàng ở trong cung Thục phi đã dùng thiện chưa?"

Hoa Thường cũng lắc đầu: "Thần thiếp cũng chưa, gần gấu một cái là quên hết thời gian, làm gì còn nhớ đến việc dùng bữa nữa chứ. Vừa lúc thần thiếp phái người truyền thiện, Hoàng thượng cũng dùng một chút đi."

Hoa Thường gọi Thục Dự đi truyền thiện. Thục Dự cung kính hành lễ đáp vâng, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hoa Thường hành lễ: "Thần thiếp đi thay y phục, trang điểm lại một chút."

Hoàng đế chăm chăm hạ mi mắt, xem như đồng ý.

Hoa Thường rời khỏi nội điện, đi qua gian kế bên, Cốc Hương đi theo thay y phục cho nàng.

Ngồi trước bàn trang điểm, Hoa Thường ngo ngác nhìn gương mặt mình trong gương. Đáng vẻ có chút mệt mỏi, hiện ra vài phần tiêu tụy, cho dù trang dung như cũ, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là khuôn mặt tươi tắn.

Cốc Hương nhanh nhẹn khéo léo gỡ búi tóc phức tạp trên đầu Hoa Thường ra, sau đó vấn kiểu đơn giản, cài một cây trâm vàng điểm phi thủy [1] có bảy sợi tua bạc, có vẻ thanh thuần hơn rất nhiều.

[1] Điểm phi thủy: là một nghệ thuật truyền thống ở Trung Quốc, sử dụng lông chim trả (còn gọi là chim thủy, hoặc chim phi thủy 翡翠) đính vào trang sức vàng bạc, tạo ra sắc xanh óng ánh không phai theo thời gian.

Hoa Thường cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không cần khuyên tai, đeo lên cũng nặng nề."

Cốc Hương thấp giọng thưa vâng, cầm một đôi vòng ngọc khảm tơ vàng ra, đeo vào tay của Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng dùng bữa ở đây, nhất định nương nương sẽ chia thức ăn, mang một đôi vòng tay để tăng thêm vẻ đẹp."

Hoa Thường miễn cưỡng cười cười, nhìn chất ngọc tinh oánh trong suốt và sợi tơ tinh xảo trên vòng, khẽ nói: "Vòng tay thật đẹp, người có lòng rồi."

Thu thấp xong, Hoa Thường mới trở lại nội điện. Hoàng thượng đã ngồi dậy, mấy tiểu cung nữ không một tiếng động bày thiện theo trật tự.

Hoàng đế thấy Hoa Thường chỉ mặc một chiếc váy đơn giản màu hồng đào thêu hoa rũ xuống, cài một cây trâm vàng, mái tóc dài đen nhánh buông xoã ở sau người, không thoa son phấn, khẽ cười nói: "Nùng trang đậm mặt tổng thống nghĩ [2], câu thơ này chỉ sợ không phải nói Tây Hồ, mà là nói Thường nhi rồi."

[2] Nùng trang đậm mặt tổng thống nghĩ trang điểm đậm nhạt luôn thích hợp. Câu thơ trong bài "Thường hồ sau cơn mưa" của Tô Thức.

Hoa Thường cười khẽ, nhẹ nhàng trả lời: "Lấy sắc hầu quân, sắc suy thì tình mỏng. Thần thiếp tình nguyện không có mỹ mạo như vậy, có lẽ thần thiếp trong mắt Hoàng thượng sẽ càng chán thật rồi."

Hoàng đế thấy cảm xúc của Hoa Thường không tốt, ý bảo Hoa Thường ngồi xuống, nương nương nói: "Thường nhi rất ít khi nói như vậy, hôm nay hân huyên chuyện gì cùng với Thục phi vậy?"

Hoa Thường ngầy ra một lúc, hân huyên chuyện gì đây? Tâm tư nữ nhân chi sự có đôi nam nhân cũng sẽ không hiểu được, đặc biệt khi người nam nhân này còn là Hoàng đế.

Hoàng đế muốn lập Thái tử, vì sao phải nói với phi tử? Không có lý do gì để nói.

Biết là vậy, nhưng các nàng vẫn cảm thấy bị thương.

Hoa Thường rũ mi mắt, lẹ ra nụ cười dịu dàng, nhỏ giọng trả lời: "Hai ngày nay Thục phi tỷ tỷ tiêu tụy đi rất nhiều, nên thần thiếp đến thăm nàng ấy để trấn an vài câu."

Hoàng đế trầm mặc gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Thục phi không có nhi tử, chỉ sợ là khi nàng ấy nhìn Hoàng hậu, trong lòng cảm thấy không thoải mái."

Hoa Thường rất muốn nói cho Hoàng đế rằng không phải như vậy, "không có nhi tử" không phải là nguyên nhân thật sự khiến Thục phi bị thương. Nhưng đôi môi nàng run lên, cuối cùng lại cúi đầu, nhẹ nhàng đáp vâng.

Yêu Hoàng đế là một chuyện cực kì vất vả, chính nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy bị thương, cảm thấy thống khổ thay Thục phi.

Nếu Thục phi muốn một vị Hoàng tử thì đâu có gì khó khăn. Nguyên nhân trước nay khiến nàng ấy bị thương không phải là không có con, mà là không thể vì nam nhân mình yêu thương mà sinh một đứa bé chỉ thuộc về nàng ấy và hân; trong khi nam nhân nàng ấy yêu lại chưa bao giờ hiểu được tâm tư đó.

Tất cả chỉ có thể trách gặp nhau quá muộn, tạo hóa trêu người. Nếu các nàng là thế, mà không phải là thiếp, như vậy mọi thứ sẽ khác rồi.

Hoa Thường vẫn tươi cười như cũ, đứng dậy chia thức ăn cho Hoàng đế: "Thật ra giờ dùng bữa cũng đã qua, nếu không phải là Hoàng thượng cho truyền, chắc chắn Ngự Thiện phòng sẽ trách cứ vài câu, sao còn có thể được tinh xảo như thế này."

Hoàng đế cười cười: "Nếu Ngự Thiện phòng có gì không nên hoặc không phải, nàng cứ thoải mái răn dạy. Nàng là chủ tử, bọn họ là nô tài, chủ tử muốn ăn, ở đâu ra đạo lý nô tài oán giận."Hoa Thường cúi đầu cười khẽ, nhẹ nhàng đáp: "Vâng."

Hoàng đế thấy Hoa Thường còn đứng, liền mở miệng nói: "Ngồi xuống ăn đi, đừng mãi gấp cho trẫm như vậy. Nàng ném thư miếng cút thái sợi tinh này xem, làm rất ngon, hân là hợp với khẩu vị của nàng."

Hoa Thường nhìn thức ăn trong chén, trong lòng không biết là tự vị gì. Người nam nhân này, rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Có thể nhớ kỹ khẩu vị của nàng, nhớ kỹ món ăn nàng yêu thích, phải chăng người nam nhân này đối xử với nàng có chút khác biệt?

Hoa Thường cúi đầu ăn cơm, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ, dùng hy vọng quá nhiều, khát vọng tình yêu của một Hoàng đế là ngu xuẩn, là vô căn cứ. Khi tâm không mong nhiều như vậy, có lẽ nàng sẽ hạnh phúc hơn.

Cậy sủng mà kiêu, kỳ thật chỉ là nàng dựa vào việc được Hoàng thượng sủng ái, từng bước một mong muốn càng nhiều hơn.

Đây là không đúng, phải sửa lại.

Suy cho cùng, sắc lập Thái tử có liên quan gì với một phi tử như nàng? Rốt cuộc Hoàng đế có lí do gì để nói với nàng? Vì sao phải nói? Nói với nàng thì có ích lợi gì chứ?

Nàng phải bình tĩnh, phải cẩn trọng, nàng chính là đại biểu cho phong phạm của thế gia.

Nàng phải vui mừng vì địa vị của Hoàng hậu được củng cố, phải vui vẻ vì Hoàng Thái tử được ủng hộ. Đây là phẩm cách và khí khái mà nàng cần phải có.

Thứ mà nàng đại biểu từ trước đến nay đều không phải là chính mình. Nếu nàng ghen tuông, tranh giành tình cảm, mơ ước Hậu vị, vậy thì không chỉ có bản thân bị nghi ngờ, mà còn liên lụy đến thế gia.

Mọi người sẽ cho rằng: thế gia các người ngay cả nữ nhi của mình cũng không dạy tốt, vậy thì còn mặt mũi nào mà mang theo tư tưởng của Khổng phu tử để dạy người, để đứng đầu một phương đây?

Nàng không phải là những nữ nhân đã tâm bưng bưng, tranh giành tình cảm tại hậu cung kia. Nàng là tông nữ thế gia, phải hiểu kính bề trên, phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ đức, phải xem phu (quân) như trời.

Con đường là do chính nàng lựa chọn, cho dù khóc lóc cũng phải tiếp tục bước đi.

Hưởng chí, tình hình hiện tại cũng không tệ. Nàng vẫn là một trong tư phi cao cấp tại thượng, dưới gối có một trai một gái, cực kì được Hoàng đế sủng hạnh và ngưỡng mộ.

Dùng bữa tối xong, Hoa Thường ôm Tử Công chúa chơi đùa. Tử Hoàng tử ở một bên bước ngắn bước nhỏ hồng hộc di chuyển, đôi mắt nhỏ chăm chăm nhìn Tử Công chúa trong lòng ngực của Hoa Thường.

Hoàng đế bị đáng vẻ của Tử Hoàng tử chọc cười: "Tiểu Tử thích Viện nhi như vậy, còn nhỏ đã biết yêu quý muội muội, thật ngoan."

Hoàng đế ôm Tử Hoàng tử trong lòng, đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ bé bụ bẫm của Tử Hoàng tử, vẻ mặt tràn đầy yêu thương.

Hoa Thường nhìn hai đứa nhỏ thì tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, cuối cùng trên mặt cũng có chút ý cười chân thành, mở miệng nói: "Tử Hoàng tử còn nhỏ lắm gì đã hiểu chuyện, sao biết được yêu quý muội muội là gì, đây là nó coi muội muội như món đồ chơi thì có."

Hoàng đế cầm lấy cái trống bỏi nhẹ nhàng lắc lắc, dụ dỗ trong miệng: "Tiểu Tử, nhìn xem trống bỏi trong tay phụ hoàng này, sẽ động đây đó nha, có muốn chơi không?"

Tiểu Tử ngồi trong lòng Hoàng đế, rất là ghét bỏ mà quay đầu, cặp mắt đen kịt kia vẫn chăm chăm nhìn tã lót trong lòng Hoa Thường.

Hoa Thường thấy thế thì phì cười: "Tiểu Tử đã bao lớn rồi, một cái trống bỏi không dụ được nó đâu."

Hoàng đế có chút xấu hổ, bỏ trống bỏi xuống, nhìn nhi tử trong lòng ngực, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Tử này chính là đứa bé nghịch ngợm, đồ chơi thì ném qua một bên, lại muốn chơi với muội muội mới có mấy tháng tuổi."

Hoa Thường kéo Tử Hoàng tử qua, sau đó đặt Tử Công chúa trong tay mình xuống bên cạnh Tử Hoàng tử, cười nói: "Tiểu Tử chơi với muội muội không?"

Tử Hoàng tử có vẻ rất là vui vẻ, ưỡn ưỡn bộ ngực của mình, đầu nhỏ vươn thẳng.

Hoa Thường nhìn thấy đáng vẻ nó đáng yêu như vậy, yêu đến không chịu được, hôn mạnh một cái lên trên mặt tiểu Tử.

Tiểu Tử cũng không giận, lẹ ra một nụ cười "không răng" với Hoa Thường, sau đó liền chuyển tâm chọc chọc vào khuôn mặt của Tử Công chúa.

Hoàng đế ở bên cạnh thấy vậy, trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: "Cho dù Viện nhi xinh xắn, nhưng cứ bị tiểu Tử chọc như vậy mấy năm, thì cũng chỉ có thể cầu nguyện cho gương mặt không bị biến dạng."

Hoa Thường cong môi cười: "Hoàng thượng nói vậy cái gì vậy, thần thiếp đang trông mong tiểu Tử có thể chọc cho Viện nhi ra một cái má lúm đồng tiền kia."

Hoàng đế bị ý nghĩ kì lạ này của Hoa Thường làm cho kinh ngạc, chỉ có thể lắc đầu, bất đắc dĩ cười khò.

Vốn dĩ tiểu Công chúa đã ngủ rồi, nhưng có vẻ cảm giác được người xấu kia lại đang bắt nạt mình, liền mơ mơ màng màng mở mắt ra. Khi tiểu Công chúa nhìn thấy cái mặt béo quen thuộc kia thì khóc oa oa lên.

Hoa Thường nghe được tiếng khóc thì giật mình. Hoàng đế đau lòng bế Tử Công chúa lên, cánh tay khẽ đưa đưa, nhỏ giọng dỗ dành.

Tử Hoàng tử có vẻ rất ám ức, vươn cái tay béo nhỏ bé về phía Hoa Thường mong được an ủi, cái miệng nhỏ học nhân rõ từng chữ: "Muội... muội muội, không ngoan, ta không có bắt nạt, mẫu phi..."

Hoa Thường bế Tử Hoàng từ lên, nhẹ nhàng đỡ dành: "Mẫu phi biết tiểu Tử ngoan nhất, là muội muội không ngoan, đúng không nào? Cho nên về sau tiểu Tử phải chú ý dạy dỗ muội muội nhiều hơn, để muội muội ngoan ngoãn đáng yêu nha."

Tiểu Tử bấu môi ngoan ngoãn gật đầu: "Tiểu Tử ngoan, quan tâm tới muội muội, giúp muội muội ngoan."

Hoa Thường nghe giọng nói non nớt của hai từ, tâm cũng mềm thành một vùng nước, lại hôn vài cái lên khuôn mặt tiểu Tử. Tiểu Tử cười khanh khách không ngừng.

Hoàng đế ở bên cạnh nhìn thấy rất là ghen tị. Thường nhi chưa bao giờ nhiệt tình hôn hân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Xúc Động

Thượng Dương cung.

Hoa Thường ngồi trên đệm giường ôm Tử Hoàng từ, các loại đồ chơi bày lung tung khắp nơi trên giường. Tử Hoàng từ chơi rất vui vẻ, có khi lại ngẩng đầu lên nhìn Hoa Thường ngồi bên cạnh đưa nôi.

Lan Chi nhẹ nhàng đám vai bả vai cho Hoa Thường, hiện giờ đang là mùa thu, thời tiết mát mẻ. Hoa Thường thích thời tiết này nhất, cửa sổ đều mở ra, gió cũng không lớn, màn che trong điện khẽ phấp phới tung bay.

Hoa Thường dùng một tay ôm Tử Hoàng từ, quay đầu hỏi: "Thế từ cũng nên trở về rồi đúng không? Ngày mai ta sẽ nói với Hoàng hậu một tiếng, người đến vương phủ đón Thế từ về đi."

Lan Chi đáp ứng, hành lễ nói: "Vốn Thế từ trở về sớm hơn, nhưng sợ Vương phi không chịu được đau buồn, cho nên mới ở lại thêm mấy ngày."

Hoa Thường nâng chung trà lên, uống một ngụm trà nóng, nhân nhặt nói: "Kính Vương phi có thai, không được quá vất vả. Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng quan tâm tới thân thể nàng ấy, đừng để nàng ấy bận tâm suy nghĩ về Thế từ."

Hoa Thường không muốn nói thêm về đề tài này nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: "Bây giờ là mùa hoa cúc nở đẹp nhất, tiểu Tử ở trong phòng nhiều cũng buồn, không bằng ra ngoài đi dạo một chút."

Lan Chi cười đáp: "Đúng là như vậy, bây giờ cuối thu mát mẻ, khí trời cũng đẹp, dẫn trẻ nhỏ ra ngoài đi dạo ngắm hoa cũng là một việc tốt."

Hoa Thường lộ vẻ tươi cười, đưa tay nhắc Tử Hoàng từ đang chu mỏng đưa nghịch cừu liên hoàn [1] lên, thanh âm ôn nhu nói: "Tiểu Tử có muốn ra ngoài xem hoa đẹp không?"

Tiểu Tử mở to đôi mắt, tay nhỏ còn nắm cừu liên hoàn, nhìn nụ cười xinh đẹp của Hoa Thường, dù không biết gì nhưng vẫn cố gắng gật đầu đồng ý.

Hoa Thường nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Tử Hoàng từ, lòng cũng mềm đi. Trẻ con quả nhiên là thứ đáng yêu nhất trên đời.

Hoa cúc ở Ngự Hoa viên nở rất nhiều, đa dạng về chủng loại, màu sắc khác nhau, hình dáng cũng khác nhau, đều là những giống hoa đẹp nhất.

Hoa Thường nắm bàn tay nhỏ của Tử Hoàng từ, Tử Hoàng từ tập tễnh bước theo bên cạnh, phía sau là mاما ôm Tử Công chúa, còn có thêm mấy cung nữ, thái giám, già trẻ điu dắt nhau đi ra ngoài.

Cốc Hương đợi mọi người đi đủ, mới nhẹ giọng nói: "Hoa cúc lăng sương không tàn, ý nghĩa cao quý, còn tượng trưng cho may mắn, sức khỏe và tuổi thọ. Ngự Hoa viên trồng rất nhiều loài hoa, đặc biệt là tới những ngày mùa thu, nhiều giống hoa quý hiếm ở nơi khác sẽ được mang về đây trồng, để cho người trong cung ngắm. Khi đã hết mùa, nếu cung phi nào thích thì sẽ mang về cung của mình trồng, số còn lại thì cung nhân sẽ vứt đi."

Tử Hoàng từ mặc một chiếc áo choàng màu tím lam từ lụa tơ tằm có mấy bông hoa màu xanh ngọc, trên đầu đội một chiếc mũ quan nhỏ tinh xảo, trông cả người rất khá ái dáng yêu. Tiểu Tử nhìn thấy hoa đẹp, trực tiếp xông lên, tay nhỏ trắng nõn hái mấy cánh hoa xuống.

Hoa Thường thấy thế vội vàng giữ chặt tiểu Tử lại, dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận một chút, nếu con thích thì ta sẽ phân phó cung nhân hái mấy đóa hoa mang đến đây. Đừng tự mình liều lĩnh lao lên, nhớ bị cảnh là đâm trúng rồi bị thương thì biết làm sao đây?"

Trong tay Tử Hoàng từ vẫn nắm mấy cánh hoa vàng, cười rất vui vẻ, đối với việc giáo huấn của Hoa Thường cũng không biết là nghe hiểu hay không hiểu nữa.

Hoa Thường bắt đầu đi nở nụ cười sùng nịnh, nheo nheo khuôn mặt Tử Hoàng từ, không nói gì nữa. Trẻ nhỏ mà, người có nói đạo lý thì nó cũng không hiểu, không bằng để cho nó vui vẻ chơi đùa mà lớn lên, như vậy đối với hoàng thất cũng là niềm hạnh phúc to lớn rồi.

Cốc Hương ở một bên nhẹ nhàng giới thiệu về hoa cúc một cách tỉ mỉ: "Ồ Ngự Hoa viên có thể thấy rất nhiều giống cúc khác nhau, ví dụ như cúc Vạn Linh, cúc Hoa Đào, Vân Mộc Hương, cúc Kim Linh, đều là hoa cúc có vẻ ngoài tươi đẹp. Tử Hoàng từ vừa mới hái lấy chính là kim mẫu đơn, ở phía tây sắc hồng phấn là Tây Thi đỏ, màu tím là Thập bát..."

Hoa Thường gật gật đầu, cười nói: "Người phi không ít công sức rồi, thường."

Cốc Hương cười vui mừng trả lời: "Tạ nương nương, đây đều là việc nô tỳ nên làm."

Hoa Thường ngắm hoa cúc đến vui vẻ, thấy được thứ mình thích là muốn có ngay, lên tiếng hỏi: "Ánh mắt của bốn cung và tiểu Tử rất giống nhau, đều yêu thích kim mẫu đơn. Ngày khác người nhỏ một gốc cây đem về Thượng Dương cung trồng, nhất định sẽ rất đẹp."

Cốc Hương hành lễ đáp ứng: "Hôm nay nô tỳ sẽ đi nói một tiếng, ngày mai là có thể đem về rồi. Nương nương ngắm thêm đi, nếu thích thì chọn nhiều một chút cũng không sao."

Hoa Thường gật gật đầu, nắm tay Tử Hoàng từ đi tiếp vào bên trong. Đột nhiên Hoa Thường thấy thấp thoáng phía trước có một nhóm người đang ngắm hoa nên nàng đứng lại, không đi tiếp nữa.

Nếu nàng có thể nhìn thấy đối phương thì chắc chắn đối phương cũng nhìn thấy nàng. Hoa Thường chỉ cần chờ đối phương tiến đến hành lễ bái kiến là được.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, phía đối diện có hai vị phi tần đi tới, theo sau chỉ có một ít cung nữ và thái giám, trong tay bọn họ cầm hoa cúc mới hái.

"Tần thấp tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường." Khánh Quý tần hành lễ thỉnh an, tiếp theo sau là Điều Quý cơ rụt rè sợ hãi.

Lông mày Hoa Thường nhướng lên chế giễu, hai vị này đều không phải là người nàng thích, đương nhiên chắc chắn đối phương cũng không thích nàng.

Hoa Thường cười cười, khoan thai lên tiếng: "Hai vị miễn lễ đi. Vừa gặp suýt chút nữa thì ta đã không nhận ra Điều Quý cơ, cũng đã lâu chưa thấy mặt rồi nhỉ. Tính ngày thì quả thật cũng đã đến hạn giải trừ cấm túc."

Sắc mặt Điều Quý cơ tái nhợt, có chút khó khăn, cúi đầu trả lời: "Tạ nương nương quan tâm."

Hoa Thường cúi đầu ngửi mùi hương trên cánh hoa, nhẹ nhàng nói: "Hai vị muội muội cũng có nhả húng, cùng nhau đến tận đây ngắm hoa. Có điều bốn cung nhớ là Điều Quý cơ không còn bị cấm túc, nhưng mà Khánh Quý tần... Đường như vẫn chưa được giải trừ lệnh cấm túc thì phải?"

Sắc mặt Khánh Quý tần tối sầm xuống, về mặt ngang ngược kiêu ngạo và bất mãn, không tình nguyện cúi đầu nói: "Quả đúng là như vậy, nhưng mà Thái hậu nương nương rộng lượng, thấy tần thấp thật lòng ăn năn, nên đặc biệt khai ân, để tần thấp ra ngoài hít thở chút không khí."

Hoa Thường vẫn luôn không thích Khánh Quý tần lời Thái hậu ra làm chỗ dựa, nhưng cũng không đến mức muốn đắc tội với Thái hậu, nàng chỉ cười nhạo một tiếng, không hỏi thêm gì.

Nhưng Khánh Quý tần lại ghen một bụng tức giận, nàng tự nhận là biểu muội của Hoàng đế, thân phận khác biệt với mọi người. Vốn dĩ nàng không được sủng ái đã sốt ruột lắm rồi, bắt nạt người khác lại bị vị Hiền phi này chặn ngang chân, mách leo trước mặt Hoàng thượng. Cuối cùng, không chỉ tro mắt nhìn Hoàng hậu bước lên ngôi vị cao nhất, tham vọng của nàng biến thành vô vọng, bản thân lại còn bị chính Hoàng hậu trách phạt. Bây giờ thấy trên mặt Hoa Thường đều là biểu tình khinh mạn, mỉm cười trào phúng, nàng nhìn không được liền bùng nổ.Sắc mặt Khánh Quý tần lạnh tanh, nói với Hoa Thường đang đứng trước mặt: "Hiền phi nương nương không nói lời nào, chỉ cười lạnh là có ý gì? Là có ý kiến với tần thấp hay là nghi ngờ ân điển của Thái hậu?"

Hoa Thường thấy Khánh Quý tần này phũ phàng sự ngang ngược, khuôn mặt liền không vui, lạnh lùng trả lời: "Quý tần ăn nói hùng hồn lí lẽ, bốn cung vốn định thông cảm với Thái hậu nên không so đo với người. Không ngờ Quý tần lại cảm thấy bốn cung mềm yếu nên bắt nạt phải không?"

Hoa Thường nhếch khóe miệng lên, giao Tử Hoàng từ cho Lan Chi. Lan Chi che lỗ tai của Tử Hoàng từ lại, đứng ở phía sau.

Hoa Thường quay đầu nhìn Khánh Quý tần, lạnh lùng nói: "Nếu Thái hậu thật sự có ý chi, sẽ phái cung nhân đi thông báo khắp nơi. Chủ của Trường Nhạc cung sẽ không thể không biết, Hoàng hậu nương chủ quản lục cung cũng không thể không biết. Quý tần có dám cùng ta đi tới Vĩ Ương cung cầu kiến Hoàng hậu nương nương, để chứng thực xem lời nói của Quý tần là thật hay giả không?"

Khánh Quý tần tức giận đến mức mặt đỏ bừng lên. Người khác có lẽ sẽ cho Thái hậu mặt mũi, giúp đỡ nàng lấp liếm. Nhưng Tam Hoàng từ vừa được phong Thái tử, hiện tại là thời điểm Hoàng hậu có uy thế lớn nhất, công bằng chính trực, sao có thể giúp nàng nói dối, đắc tội với Hiền phi đây?

Hoa Thường thấy Khánh Quý tần không nói ra lời, cong cong môi, thanh âm ôn nhu nói: "Sau này Quý tần muội muội nói chuyện nên để ý một chút, không phải ai cũng tốt bụng giống như bản cung, chỉ ra chỗ sai của Quý tần đâu."

Khánh Quý tần quả thật bị tức giận lắm cho đầu óc mê muội, nhìn khuôn mặt Hoa Thường giương ra ý cười lên phần hận đồ kị đến mức không chịu được, bước vọt lên một bước thật dài, trực tiếp đẩy ngã Hoa Thường.

Cung nhân phía sau Hoa Thường đều tròn mắt há mồm, không ai phản ứng kịp, bởi vì chẳng ai nghĩ là gan của Khánh Quý tần lại lớn đến như vậy!

Tử Hoàng từ phản ứng đầu tiên, khóc thét lên, tuy rằng lỗ tai đã bị che nhưng đôi mắt của nó vẫn nhìn thấy rõ ràng. Nữ nhân hư, nữ nhân xấu xa kia lại dám đánh mẫu phi!

Tử Hoàng từ chạy đến, vươn ngón tay chỉ vào Khánh Quý tần, âm thanh của trẻ nhỏ lại bên nhon khác thường: "Nữ nhân hư! Bắt lấy nữ nhân hư kia! Ta muốn nói với phụ hoàng, đánh chết nữ nhân hư kia!"

Cung nhân phía sau Hoa Thường loạn thành một đoàn, vội vàng tiến lên đỡ Hoa Thường dậy, trên mặt đều là sự hoảng sợ. Vì Khánh Quý tần này thật sự xuất thân từ gia đình quyền quý sao? Không phải là thôn phụ nơi sơn dã chứ?

Mà Khánh Quý tần nghe được thanh âm sắc nhọn của đứa nhỏ, đặc biệt là câu "muốn nói với phụ hoàng" kia làm nàng ta thất kinh, liền vươn tay đẩy Tử Hoàng từ, vừa lúc đẩy Tử Hoàng từ ngã vào bụi hoa.

Cung nhân đứng sau quả thật sợ tới mức hồn bay phách lạc!

Tổ tông, ôi tổ tông của ta!!!

Người không muốn sống nữa thì có thể dừng liên lụy tới chúng ta được không? Đánh một trong tứ phi xong lại đánh tiếp Hoàng tử, người cho rằng người là ông trời sao???

Hoa Thường vừa mới được nâng dậy cũng bị kinh sợ không ít. Nàng nhìn thân hình bé nhỏ của Tử Hoàng từ bị ngã trong bụi hoa, vội vàng bước tập tễnh đi tới, bế Tử Hoàng từ lên, miệng nồn nóng hỏi: "Tiểu Tử, tiểu Tử có làm sao không? Có bị thương chỗ nào không? Không cần tức giận, đừng nóng giận, không cần kích động, hít thở sâu bằng miệng nào, ngoan."

Sau đó nàng quay đầu, lạnh giọng quát: "Còn không mau truyền Thái y!"

Hoa Thường sợ nhất là Tử Hoàng từ tức giận sẽ phát bệnh tim. Trẻ nhỏ không biết khống chế cảm xúc, khi bị kích động sẽ dễ dàng phát bệnh.

Mà Tử Công chúa được mama ôm trong ngực dường như cũng cảm nhận được mọi người xung quanh đang hoảng loạn, khóc oa oa lên.

Gân xanh trên trán Hoa Thường nổi lên, cung nhân xung quanh loạn thành một đoàn.

Khánh Quý tần hành động xong liền cảm thấy hối hận, nàng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi. Từ lúc vào cung tới nay nàng không được sủng ái, bị vắng vẻ, mang theo đã tâm bưng bưng nhưng lại bị hiện thực đập tắt. Bây giờ nàng còn bị cấm túc, đủ loại phần nô đều đổ lên trên người Hoa Thường. Cho nên lúc này nàng mới mất đi lí trí, gây ra đại họa.

Hoa Thường ôm Tử Hoàng từ đang khóc thút thít, chậm rãi ngừng đầu, liếc mắt nhìn Khánh Quý tần thật sâu, sau đó liền xoay người đi.

Thân thể Tử Hoàng từ quan trọng, nàng không có thời gian cãi cọ với Khánh Quý tần.

Khánh Quý tần, người được lắm, người cứ chờ đó cho bốn cung.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 109: Cáo Trạng

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Khánh Quý tần nhìn bóng dáng vội vã của Hoa Thường, đứng ngây ngốc tại chỗ, trong đầu trống rỗng, thân thể vô thức run lên.

Điều Quý cơ đứng phía sau Khánh Quý tần thật sự vô tội, nhưng lại sợ tới mức mặt tái mét, té xỉu trên mặt đất.

Khánh Quý tần đỏ dần quay đầu, nhìn Điều Quý cơ ngã trên mặt đất, nắm bắt tự nói: "Ta không có ý... Ta không muốn đẩy ngã nó... Cô mẫu, cô mẫu, đi tìm cô mẫu, cô mẫu sẽ cứu ta..."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường không để ý đến hình tượng ôm Tử Hoàng từ vội vã chạy về, nghe tiểu Tử khóc nức nở trong lồng ngực, nước mắt Hoa Thường liền rơi xuống. Một đường trở về này, trang điểm trên mặt nàng đều đã nhoe dãi, càng hiện rõ sự chật vật.

Thái y nghe nói Tử Hoàng từ có chuyện, đến Thượng Dương cung còn sớm hơn cả Hoa Thường. Ba lão Thái y đều lo lắng đề phòng, cầu nguyện Tử Hoàng từ không có chuyện gì.

Hoa Thường đặt Tử Hoàng từ lên giường nệm, tay nhẹ nhàng vỗ lưng thẳng bé, dỗ dành nói: "Tiểu Tử ngoan, đừng khóc nữa, để Thái y bắt mạch được không?"

Đôi mắt Tử Hoàng từ đỏ hoe, đáng thương nhìn Hoa Thường. Nó không thích mấy lão Thái y, bọn họ mà đến thì nó phải chịu khổ uống thuốc.

Hoa Thường đau lòng không thôi, ngồi bên cạnh giường nệm, ôm thân thể nhỏ nhỏ mềm mại của Tử Hoàng từ, nhẹ nhàng dỗ dành, sau đó nâng ngang đầu nói với Thái y: "Mau tới bắt mạch xem Tử Hoàng từ có gì trở ngại không?"

Lão Thái y vội vàng tiến lên bắt mạch, Tử Hoàng từ không vui bâu môi, nhưng nó đang bị Hoa Thường ôm nên không phản kháng.

Ba vị lão Thái y thay phiên tiến lên bắt mạch, thần sắc trên mặt cả lòng rất nhiều, quý xuống trả lời: "Hiền phi nương nương bớt lo lắng, tuy Tử Hoàng từ bị kích động, nhưng vẫn chưa dẫn tới tái phát bệnh, coi như trong cái nôi có cái may."

Hoa Thường nghe vậy thì nhẹ nhõm trong lòng, cả người như trút đi được gánh nặng, há miệng thở phào. Sau đó nàng mới thấp giọng nói: "Vất vả cho ba vị Thái y rồi, Tử Hoàng từ cứ khóc mãi nên bốn cung vô cùng lo lắng. À mà, khuôn mặt và mu bàn tay của Tử Hoàng từ đều bị cào và là cây rạch vài vết xước làm chảy máu, Thái y mau kê một phương thuốc trị sẹo đi, cần phải chữa khỏi vì làn da của trẻ con rất non nớt, bốn cung nhìn mà đau lòng."

Thái y chấp tay: "Tạm thời Tử Hoàng từ nên dùng kim sang dược là tốt nhất, đợi thần trở về bào chế thuốc mỡ chuyên trị thì nhất định sẽ không để lại sẹo."

Hoa Thường gật đầu, sau đó vô lực nói: "Người nán lại một chút bắt mạch cho Tử Công chúa. Tử Công chúa cũng bị kinh hách nên không ngừng khóc lớn."

Thái y lĩnh mệnh tiến lên.

Hoa Thường ngồi bất động trên giường, tay chân đều rã rời, cả người đều buông xuôi, vô cùng mệt mỏi.

Lan Chi nhẹ nhàng đỡ dành Tử Hoàng từ được trao lại từ trong tay của Hoa Thường. Thuộc Dược tiến lên bóp bả vai Hoa Thường, nâng dựa vào gối đệm, khẽ thở phào.

Lan Chi khuyên nhủ: "Nương nương bớt giận, đừng tức giận quá mức mà tổn hại đến thân thể."

Hoa Thường nhắm mắt lại, thần sắc lãnh đạm, tay vỗ về lồng ngực đang phập phồng, thanh âm ngưng trọng: "Khánh Quý tần... Bốn cung đã xem thường nàng ta, không ngờ nàng ta lại to gan lớn mật đến như thế! Có Thái hậu làm chỗ dựa thì sao? Bốn cung sẽ cho nàng ta biết, ở trong hậu cung này, Thái hậu không thể một tay che trời được!"

Giờ Ngọ.

Hoàng đế nghe được chuyện lúc sáng, hạ triều thay y phục rồi vội vàng chạy tới Thượng Dương cung.

Hoa Thường ra cửa nghênh giá, nhìn người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế thấy bước chân không vững của Hoa Thường, vội vàng tiến lên nâng nàng dậy, quan tâm nói: "Thường nhi không cần đa lễ, tiểu Tử đâu rồi? Thân thể ra sao? Việc nhi ổn chứ?"

Vành mắt Hoa Thường đỏ bừng, cầm khăn lau nước mắt, nức nở nói: "Hai đứa nhỏ đều không có gì trở ngại, chỉ có tiểu Tử thì có chút kích động nên khóc mấy trận, cũng không ảnh hưởng đến bệnh tim. Nhưng gương mặt, trên cổ, và mu bàn tay đều bị cào là làm xước thành mấy vết máu, máu phi như thiếp nhìn thấy trong lòng xót xa đến tận vụn vụn. Việc nhi còn nhỏ, có chút kinh sợ nên khóc một hồi. Thái y đã kê phương thuốc điều dưỡng, uống thuốc mấy ngày thì sẽ tốt thôi."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoa Thường tái nhợt tiêu tụy, vô cùng đau lòng, vươn tay vuốt ve gương mặt Hoa Thường, ôn nhu nói "Nàng không sao chứ? Trẫm nghe nói nàng bị đẩy ngã, có bị thương chỗ nào không?"

Hoa Thường lắc đầu, thần sắc đau thương: "Thần thiếp không sao, bàn tay chỉ bị trầy xước chút thôi. Thần thiếp đau lòng cho hai đứa nhỏ, đặc biệt là tiểu Tử. Lúc ấy đúng là dọa thần thiếp sợ chết khiếp, cũng không biết... hức hức."

Hoàng đế thấy Hoa Thường không nói được nữa, xót xa thương xót. Hắn cau mày ôm Hoa Thường vào trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng Hoa Thường.

"Đừng khóc nữa, có trẫm ở đây, sẽ không có việc gì đâu." Hoàng đế vuốt những sợi tóc rũ trên lưng Hoa Thường, nhẹ giọng an ủi.

Hoa Thường khóc một lát thì ngừng lại, tay cầm khăn vỗ lưng tung, cúi đầu nói: "Tiểu Tử đang ở trong phòng, Hoàng thượng qua xem đi. Tiểu Tử vẫn luôn đòi gặp phụ hoàng, nói là muốn cáo trạng đây."

Hoàng đế đau lòng nhưng lại bất đắc dĩ phì cười, nắm tay Hoa Thường đi vào bên trong.

Bình thường lúc này thì Tử Hoàng từ đang ngủ trưa, chỉ là hôm nay tâm tình tiểu Tử bị kích động, đầu còn tâm tư đi ngủ, nên nó vẫn đang nằm trên giường quàng đồ chơi.

Vừa ngẩng đầu đã thấy phụ hoàng nắm tay nẫu phi đi vào, Tử Hoàng từ chớp chớp mí, đôi mắt to đen bóng kia liền sáng lên, mở cánh tay nhỏ ra, thanh âm nũng nịu: "Phụ hoàng ôm một cái, ôm một cái. Tiểu Tử bị khi dễ đó!"

Hoàng đế liếc mắt nhìn vật đồ trên mặt Tử Hoàng từ, mấy vết thương nằm trên làn da trắng nõn non nớt vô cùng dễ thấy. Ánh mắt Hoàng đế tối sầm lại, nhưng đối diện với đôi mắt ngây thơ mong chờ của Tử Hoàng từ thì hẳn vẫn lộ ra nụ cười, bước nhanh đến bế Tử Hoàng từ lên, thật cẩn thận không cọ vào miệng vết thương trên tay thẳng bẻ.

"Phụ hoàng tới rồi đây, đừng sợ nữa. Tiểu Tử đừng cảm và kiên cường nhất đấy!" Hoàng đế ôn nhu nói, còn bế Tử Hoàng từ tung lên tung xuống.

Tử Hoàng từ vô cùng thích việc được Hoàng đế tung hứng, nở nụ cười khanh khách: "Tiểu Tử giỏi nhất, tiểu Tử còn bảo vệ mẫu phi nữa."

Hoa Thường thấy Tử Hoàng từ cười kiêu hãnh, vành mắt lại đỏ, vội vàng quay đầu để lau đi, sau đó cười nói: "Tiểu Tử vẫn luôn tức giận, bấu mối không để ý tới người khác. Chẳng bé thấy Hoàng thượng tới thì mới cười tươi như vậy đây."

Hoàng đế nghe vậy đặc biệt đau lòng, nhưng lại vô cùng vui vẻ, sự thương tiếc dành cho Tử Hoàng từ càng sâu đậm hơn.

Mặc dù rằng chưa mọc đủ nhưng Tử Hoàng từ vẫn cáo trạng: "Mẫu phi quá ôn nhu nên bị nữ nhân hư đẩy. Tiểu Tử đã dũng cảm đứng ra phía trước bảo vệ cho mẫu phi, nữ nhân hư còn đánh tiểu Tử, tiểu Tử còn lâu mới sợ nàng ta đó."

Vành mắt Hoa Thường lại đỏ lên. Đây không phải là đứa nhỏ do nàng sinh ra, cho tới nay tình cảm của nàng phần lớn đều là trách nhiệm. Chỉ là đứa nhỏ này lại không như vậy, nó coi nàng là mẫu thân ruột, còn biết hiểu thuận muốn bảo vệ nàng, như vậy sao nàng không cảm động được đây?

Hoàng đế nghe vậy khích lệ nói: "Tiểu Tử thật lợi hại! Chờ phụ hoàng báo thù cho tiểu Tử, nhất định sẽ đánh nữ nhân kia không xác định được phương hướng luôn!"

Tiểu Tử vui vẻ nở nụ cười, tiếng cười khanh khách, giống như con gà mái gù, nhưng vào tai Hoa Thường thì lại rất êm dịu, vì đây là nhĩ từ của nàng.

Tiểu Tử chơi đùa với Hoàng đế một lát thì mệt mỏi. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nhất thời tinh thần cũng kiệt quệ. Tiểu béo tròn lấy tay xoa đôi mắt, mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Hoàng đế cẩn thận đặt Tử Hoàng từ lên giường, tỉ mỉ đắp chăn, rồi mới cùng Hoa Thường đi ra ngoài.

Vào nội điện, Hoàng đế ngồi trên ghế, Hoa Thường đi pha trà rồi đặt lên bàn, sau đó khẽ nói: "Hoàng thượng dùng trà, chơi với tiểu Tử một hồi nhất định đã mệt mỏi rồi."

Hoàng đế nhận lấy chén trà, uống hết một hơi, thần sắc nặng nề, không còn vẻ ôn nhu và hoà ái khi ở trước mặt Tử Hoàng từ nữa.

Hoàng đế đợi Hoa Thường ngồi xuống xong thì cau mày, thanh âm cao vút hỏi: "Rốt cuộc chuyện hôm nay là như thế nào? Tiệp nhân Khánh Quý tần kia phát điên cái gì vậy!"

Hoa Thường bị ngữ khí tức giận của Hoàng đế làm cho hoảng sợ. Trong ấn tượng của nàng, Hoàng đế vẫn luôn ôn tồn nhẹ nhàng, dù tâm tình không tốt thì hẳn cũng chỉ nhàu mày mà thôi.

Ngữ khí kịch liệt, lời nói thẳng hàn như vậy, đã lâu rồi Hoa Thường chưa từng thấy Hoàng đế nổi giận như thế.

Hoa Thường hỏi cúi đầu, bắt đầu kể lại chuyện hôm nay: "Hôm nay thần thiếp thấy sắc trời đẹp, nên mang theo tiểu Tử và Viện nhị đến Ngự Hoa viên ngắm hoa cúc, vừa vặn gặp Khánh Quý tần và Diêu Quý cơ ở đây. Thần thiếp mơ hồ nhớ Khánh Quý tần còn bị cấm túc nên mới nói một câu, nhưng Khánh Quý tần giáo biện nói Thái hậu đã khai ân miễn cấm túc cho nàng ta."

Hoàng đế nghe đến đó, hừ lạnh một tiếng: "Giả truyền ý chỉ Thái hậu, nàng ta làm thật thuận tay, cũng không thấy mới lạ chút nào!"

Hoa Thường đáp: "Thần thiếp cũng phát hiện lời nói của nàng ta có trăm ngàn chỗ hở, nhưng nghĩ đến Thái hậu, suy nghĩ nhiều một chuyện không bằng bỏ đi một chuyện nên thần thiếp chỉ cười rồi chuẩn bị rời đi. Không nghĩ tới Khánh Quý tần thấy thần thiếp cười thì không chịu được, ngăn cản thần thiếp, nói thần thiếp khinh thường nàng ta, có ý kiến đối với ân điển của Thái hậu. Tuy tính thần thiếp tốt, nhưng cũng không thể bị lấn át trên đầu như vậy, cho nên thần thiếp đã phản bác lại. Không ngờ Khánh Quý tần thẹn quá hóa giận, lại muốn ấu dâm với thần thiếp, cả người xông lên phía trước, thần thiếp không phòng bị nên đã ngã xuống đất."

Đột nhiên Hoàng đế đập bàn một cái! Nghiến răng nghiến lợi: "Làm càn! Quả thật là làm càn!"

Hoa Thường tiếp tục nói: "Vốn dĩ tiểu Tử được che tai đứng ở phía sau. Hoàng thượng cũng biết là tiểu Tử hiểu thảo nhất. Chẳng bé thấy thần thiếp ngã trên mặt đất, tuy còn nhỏ tuổi nhưng nó lại trực tiếp vọt lên phía trước, kêu Khánh Quý tần là nữ nhân hư. Nào ngờ Khánh Quý tần phát điên bước đến, cũng không buông tha cho tiểu Tử, trực tiếp dùng tay đẩy tiểu Tử vào bên trong bụi hoa. May mắn là cung nhân ở phía sau nhanh nhẹn, vội vàng tiến lên bảo vệ. Bằng không, còn không biết Khánh Quý tần muốn làm gì nữa, hức hức..."

Hoa Thường không nhận được cảm khăn che miệng khóc, Hoàng đế vô cùng tức giận, nhưng khi nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Hoa Thường thì đau lòng, thấp giọng an ủi: "Trẫm tuyệt đối không buông tha cho nữ nhân kia! Dù Thái hậu có mặt, trẫm cũng quyết không tha! Thường nhi đừng khóc, thần thể nàng vốn yếu ớt, khóc rồi lại làm hỏng đôi mắt."

Hoa Thường ngã vào trong lòng ngực của Hoàng đế, nức nở nói: "Từ khi thần thiếp vào cung tới nay, đều giúp đỡ mọi người làm chuyện tốt, đối với bề trên khiêm tốn cung lương (*kính cẩn và hiền lành*), hoà ái nhân từ với hạ nhân, tự nhận không đắc tội với ai, vì sao Khánh Quý tần lại thù địch với thần thiếp như thế? Dù không thích thần thiếp thì cũng thôi đi, đánh thần thiếp một cái cũng không sao. Nhưng còn tiểu Tử, tiểu Tử mới ba tuổi, trẻ con thì có tội gì chứ? Sao Khánh Quý tần lại xuống tay như vậy... hức hức hức."

Hoàng đế vỗ người Hoa Thường, vươn tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói: "Đó là do nàng ta phát điên, không quan hệ gì với nàng. Đừng khóc, đừng khóc nữa, trẫm nhìn thấy cũng đau lòng."

Hoa Thường yên lặng rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Đứa nhỏ tiểu Tử này, vận mệnh thật chống gai, vừa sinh ra đã bị bệnh tim, tiền triều hậu cung không ai mà không biết điều đó. Khánh Quý tần làm vậy có dụng tâm gì đây? Lúc ấy thần thiếp thấy tiểu Tử ngã vào trong bụi hoa, bị dọa đến hồn bay phách tán, tâm cũng lạnh đi. Tiểu Tử chỉ là đứa trẻ, có đặc tội với ai đâu chứ? Nhưng lại gặp phải tai họa này."

Hoàng đế ôm chặt Hoa Thường, nhìn Hoa Thường khóc nghẹn ngào, quả thật không biết phải nói gì mới an ủi được nàng, chỉ có thể thấp giọng nói: "Đừng khóc nữa. Thường nhi, nàng khóc trẫm liền nhớ tới ngày tháng lúc trước nàng hầu bệnh ở Kiến Chương cung. Khi đó mỗi ngày vành mắt của nàng đều đỏ bừng, miễn cưỡng vui cười. Lúc ấy trẫm đã thề, sau này tuyệt đối không để cho nàng khóc nữa, chỉ làm nàng cười mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 110: Tát Tay

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Hoàng đế đến từ giữa trưa ngày hôm qua nhưng đến giờ vẫn chưa rời đi, phần lớn thời gian là chơi đùa cùng với Tử Hoàng từ, buổi tối thì ngủ lại ở Thượng Dương cung.

Hoàng đế thức dậy sớm, thấy mình đánh thức Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nàng ngủ thêm một lát đi, hôm qua nàng bị kinh sợ không ít, nên nghỉ ngơi cho tốt. Mà nàng cũng không cần thình an đầu, trẫm phái người đi nói với Hoàng hậu một tiếng là được."

Hoa Thường xoa xoa đôi mắt, thanh tỉnh hơn rất nhiều, cười nói: "Hôm nay chắc chắn Hoàng hậu nương nương sẽ xử lý việc hôm qua, sao thần thiếp lại có thể không đi được?"

Hoàng đế than nhẹ, thấy thái độ của Hoa Thường kiên định nên hẳn cũng không khuyên nhiều, chỉ dặn dò: "Đừng để bản thân phải tức giận, không đáng."

Hoa Thường đứng dậy giúp Hoàng đế thay y phục, nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp biết rồi."

Tiền Hoàng đế đi xong, Hoa Thường ngồi trước bàn trang điểm, thần sắc nặng nề. Cốc Hương cầm lược nạo vai nhẹ nhàng chải mái tóc thật dài của Hoa Thường, vô cùng cẩn thận hỏi: "Hôm nay nương nương muốn búi tóc kiểu gì?"

Hoa Thường nâng mí mắt lên: "Búi tóc triều thiên đi."

Búi tóc triều thiên là tên búi tóc hắt toàn bộ về phía sau, hai bên tóc ôm lấy khuôn mặt. Hình dáng búi tóc giống như cái chùy, chải tóc lên đến đỉnh đầu rồi xoắn thành búi, hai bên tóc mai để dài, dùng keo vuốt cho tóc ôm sát vào khuôn mặt.

Cốc Hương nhỏ giọng đáp ứng. Nương nương thường không thích loại búi tóc này, hôm nay chỉ sợ cũng là vì nương nương muốn thể hiện khí thế nên mới lựa chọn bỏ loại búi tóc thường ngày.

Lan Chi rất có mắt nhìn, từ bên cạnh ôm ra một cái tráp trang sức, khẽ nói: "Toàn bộ đều là trang sức màu sắc sang trọng, đỏ thắm, vàng xanh, vàng tươi. Hôm nay nương nương muốn mặc y phục nào?"

Hoa Thường nhắm hai mắt lại, mở miệng nói: "Mặc cung trang màu vàng tươi đi, chọn một bộ trang sức màu đỏ nữa."

Lan Chi hành lễ đáp vâng, từ trong tráp lấy ra một chiếc cài tóc hình lá liễu bên tay vàng, một bộ điều bằng vàng ròng dùng tơ vàng xâu những viên hồng ngọc rừ xuống, một cây trâm ngũ phượng triều dương ngậm châu, một đôi khuyên tai bằng vàng ròng rừ xuống, một chiếc vòng cổ ngọc trai phương Nam.

Hoa Thường tùy ý đùa nghịch, hơi giương mắt nhìn nhìn, mở miệng nói: "Vòng tay và hộ giáp đâu rồi?"

Lan Chi ôn nhu trả lời: "Vòng tay màu đỏ không có kiểu đáng mới. Còn hộ giáp thì đã lâu nương nương không dùng, nên Thục Dược đi nhà kho để lấy rồi."

Hoa Thường nhàu mày: "Bổn cung nhớ năm đó khi mới vừa vào cung, Ninh Quý tần từng đưa qua một chiếc vòng bằng vàng ròng với chín hạt châu tinh xảo, mang vòng tay kia tới đây."

Lan Chi khom người đáp vâng, đi ra cửa.

Vừa lúc Thục Dược đi vào, ôm một cái hộp trang sức, hành lễ nói: "Đây là hộ giáp mã não phức tạp mới nhất do Nội phủ dâng lên, mã não đỏ này rất đặc biệt, nương nương nhìn xem"

Hoa Thường đeo từng cái vào ngón tay, cẩn thận đánh giá một chút, rồi tháo xuống, giọng điệu lạnh lùng: "Đôi, không đủ nhọn."

Thục Dược ngấy ra một lúc, sau đó lại lấy ra một cái hộ khác: "Đây chính là hộ giáp vàng ròng khám phi thủy hình giọt nước, là kiểu đáng cũ, trước kia nương nương đã dùng qua."

Hoa Thường dùng khước mắt liếc sang, khước miệng hơi nhếch lên: "Cái này tốt, đeo vào cho bổn cung."

Vị Ương cung

Hoa Thường đến sát cạnh gối, búi vì trang điểm chải chuốt nên mắt rất nhiều thời gian.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Hoa Thường chậm rãi hành lễ, một thân trang dung được trang điểm tỉ mỉ càng làm cho Hoa Thường xinh đẹp bức người, nghiêng nước nghiêng thành.

Dường như Hoàng hậu nhìn không quen Hoa Thường phô trương như vậy, nụ cười cứng đờ lại, một lúc sau mới ung dung nói: "Hiện phi muội muội miễn lễ."

Lan Chi đỡ Hoa Thường đứng lên. Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Phi tần trong phòng tuy nhiều nhưng dám mở miệng lại không có mấy người, chuyện ngày hôm qua cơ bản là mọi người đều nghe thấy. Hôm qua Thái hậu còn tuyên triệu Hoàng đế đến, đáng tiếc, Hoàng đế ở Thượng Dương cung lấy danh nghĩa chăm sóc Tử hoàng tử mà cự tuyệt.

Khánh Quý tần ngồi ở phía sau, thấy Hoa Thường đến, không nói tiếng nào liền quỳ xuống đất.

Hoàng hậu thấy thế, thanh âm không vui: "Khánh Quý tần, quý gối chỗ đó làm gì? Nếu người thật sự biết sai muốn hối cải thì quý gối trước mặt Hiện phi muội muội, khẩn cầu Hiện phi tha thứ. Có điều người làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù thế nào đi nữa thì bổn cung cũng sẽ xử lý theo lẽ công bằng, thượng tâu Hoàng thượng, chờ đợi ý chỉ của Hoàng thượng."

Khánh Quý tần đi đến quỳ trước mặt Hoa Thường, cả người đều chết vật, vành mắt sưng đỏ, cúi đầu thật sâu: "Hôm qua tần thiếp bị mờ heo che mắt nên đã mạo phạm đến Hiện phi nương nương và Tử Hoàng tử. Bất luận nương nương có phạt như thế nào thì tần thiếp đều cam tâm tình nguyện, chỉ mong nương nương dừng tức giận mà tôn hại đến thân thể."

Hoa Thường nhàn nhai nâng chén trà lên, dưới ánh nắng bộ hộ giáp bằng vàng ròng khám phi thủy hình giọt nước ánh lên rực rỡ lấp lánh, nhẹ nhàng lên tiếng: "Sao?"

Hoàng hậu thấy Hoa Thường có thái độ khinh mạn, mở miệng nói: "Khánh Quý tần thành tâm nhận sai, có thái độ tốt. Nếu trong lòng muội muội tức giận thì nên giải toả một chút."

Hoa Thường buông chén trà trong tay xuống, đôi tay đặt trên đầu gối: "Người ngẩng đầu lên."

Khánh Quý tần nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, rùng rùng mắt xuống, không dám nhìn thẳng, khóc lóc cầu xin: "Tần thiếp thật sự biết sai rồi. Hôm qua Thái hậu cũng mắng tần thiếp một trận, tần thiếp quý ở ngoài Tử Ninh cung ba canh giờ. Hiện phi nương nương, cầu xin người đại nhân đại lượng, tha thứ cho tần thiếp."

Hoa Thường nhếch khước miệng lên, đột nhiên giọng cay đắng, hung hăng phát qua bên trái khuôn mặt Khánh Quý tần một cái.

Bốp!

Một tiếng kêu thật vang dội, kèm theo sau đó chính là tiếng gào thét thảm thiết của Khánh Quý tần: "A!!!"

Mọi người nhìn thấy đều lạnh cả người. Hiện phi mang theo hộ giáp, cái tai này giáng xuống, má trái của Khánh Quý tần có ba đường vết thương máu chảy đầm đìa, trách không được Khánh Quý tần gào lên thảm thương như thế.

Bàn tay Hoa Thường hơi tê một chút nhưng trong lòng lại rất thoải mái, ý cười bên khước miệng thật ôn nhu: "Khánh Quý tần thật là bất cần. Chẳng qua bổn cung chỉ phát tay một cái, sao người lại không né vậy? Nhìn xem, gương mặt đẹp thế này lại thành ra như thế."

Khánh Quý tần đau đến mức lăn lộn khắp mặt đất, nước mắt nước mũi giàn giụa, ánh mắt nhìn Hoa Thường tràn đầy căm hận, trong miệng khóc thét: "Cổ mẫu, cổ mẫu cứu ta... Hiện phi, Hiện phi người khinh người quá đáng! Mặt của ta, mặt của ta!"

Hoàng hậu thấy trong điện cãi cọ ồn ào, nhíu mày nhìn Hoa Thường nói: "Bổn cung biết trong lòng người khó chịu, nhưng dù sao Khánh Quý Tần vẫn là phi tần của Hoàng thượng, người động thù như vậy chung quy không tốt, sẽ ảnh hưởng đến nhiều việc."

Hoa Thường cong cong môi, mở miệng nói: "Tử Hoàng tử cũng là nhi tử của Hoàng hậu nương nương, sao người làm mẫu thân không đau lòng nhi tử của mình, mà lại đau lòng cho tội nhân vậy?"

Hoàng hậu bị Hoa Thường phản bác lại một câu như vậy, sắc mặt trở nên khó coi. Hiện phi đột nhiên trở nên ương ngạnh, ngang ngược kiêu ngạo khiến Hoàng hậu có cảm giác thật xa lạ, quá thật không thích ứng được.

Thẩm Thực phi thấy tình huống khó xử, nhỏ giọng nói: "Khánh Quý tần chết cũng không đủ nhưng Hiện phi muội muội cũng là do xúc động mà thôi. Chờ Hoàng thượng hạ chỉ xử trị nàng ta, thì muội đánh cũng không muộn, việc gì phải động thù, bị người ta nắm cán."

Hoa Thường khẽ mở môi đó: "Hôm qua ta đã muốn làm như vậy, chỉ là lo lắng cho Tử Hoàng tử nên mới buông tha nàng ta, hôm nay ta phải đòi lại. Nếu Hoàng Hậu nương nương cho rằng thần thiếp phạm lỗi, muốn xử phạt, thì thần thiếp nhận tội là được."

Ngực Hoàng hậu nghẹn một hơi, nâng làm sao dám xử phạt đây?! Cả ngày hôm qua Hoàng đế vẫn luôn ở Thượng Dương cung, đến Thái hậu tuyên triệu mà Hoàng đế còn cự tuyệt, năng có thể lợi hại hơn Thái hậu sao?

Hoàng hậu trung ra về mặt hiền lương mỉm cười, ôn nhu nói: "Hiện phi muội muội nói đùa, chỉ là bổn cung lo lắng làm hỏng quý cù mà thôi, cũng không phải là nhằm vào muội, muội đừng buồn. Cái gọi là luật pháp cũng có chỗ khoan dung. Hành động của Khánh Quý tần thật sự đáng giận, bổn cung cũng muốn đánh nàng ta, huống chi là muội muội?"

Khánh Quý Tần bùm một cái kêu la thảm thiết, nước mắt lưu lại trên miệng vết thương nên càng thêm đau đớn. Khi nàng nghe vậy thì tâm cũng lạnh đi, những người này... những người này...

Từ Ninh cung.

Lúc Hoàng đế hạ triều thì bị Thái hậu gọi vào Từ Ninh cung, cuối cùng Hoàng đế không cự tuyệt nữa.

Khuôn mặt Thái hậu u sầu, ngồi trên giường, thở dài nói: "Cuối cùng Hoàng đế cũng cho mẫu hậu hai phần mặt mũi, chịu tới đây một chuyến rồi."

Hoàng đế ngồi ở cuối giường, nhìn sắc mặt âm đạm của Thái hậu, hẳn thấy không đành lòng

bèn lên tiếng: "Hôm qua nhi thần thật sự lo lắng cho thân thể của tiểu Tử. Hơn nữa tiểu Tử khóc nháo không thôi, nên lúc đó nhi thần mới không nghe lời mẫu hậu, xin mẫu hậu bớt giận."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu: "Nói thật cho ai gia biết, Hoàng đế muốn xử trị Khánh Quý tần như thế nào?"

Hoàng đế lãnh đạm nói: "Huỷ bỏ phong hào, biếm vào lãnh cung. Đời này nếu không có hoàng mệnh, không được bước ra khỏi lãnh cung nữa bước."

Thái hậu tuyệt vọng nhắm mắt lại, lầm bầm nói: "Hoàng đế thật sự không niệm một chút tình cũ sao? Đây đã không phải là chuyện của một mình Khánh Quý tần, mà là thể diện và danh dự của mẫu tộc Hoàng đế."

Gương mặt hằn hắc lòng, mở miệng nói: "Nếu Khánh Quý tần không phải là chất nữ của mẫu hậu, không phải biểu muội của trẫm, thì chờ đợi nàng ta không phải là lãnh cung, mà là bà thước lựa trắng đấy."

Nếp nhăn trên mặt Thái hậu dường như sâu hơn, lời nói mang theo ngữ khí khẩn cầu: "Không phải Tứ Hoàng tử không có gì trở ngại sao? Nếu Tứ Hoàng tử thật sự có chuyện, đừng nói Hoàng đế, mà ai gia cũng sẽ không để cho nàng ta sống sót. Chỉ là, hiện tại Tứ Hoàng tử không có việc gì. Hoàng thượng, lệnh cung quá khổ, một cô nương ngày ngốc cả đời ở đó so với chết thì có gì khác nhau đâu chứ?"

Hoàng đế nhắm mắt lại, lắc đầu.

Thái hậu biết đây là cự tuyệt, thờ dài thật sâu, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng cũng biết, cừu cừu của Hoàng thượng là người có tính tình trắng hoa, mang chức quan Quang Lộc Tự khanh mà suốt ngày phong hoa tuyết nguyệt. Nguyệt nhi mệnh khổ, tuy rằng là đích nữ, nhưng tuổi nhỏ đã mất mẫu thân, huynh đệ tỷ muội thứ xuất đếm không hết, cuộc sống qua ngày rất khổ cực. Cho nên ai gia mới vô cùng thương tiếc nàng, nghĩ không bằng để nàng vào cung, ai gia còn có thể chăm sóc nàng một chút."

Thái hậu có chút hụt hối, thờ hần hần rồi nói tiếp: "Nguyệt nhi ở trong phủ sống không tốt, vào cung có ai gia làm chỗ dựa, đột nhiên từ vùng bùn lầy thiên đường, đương nhiên tâm tính có chút thất thường, ương ngạnh kiêu căng, thật ra là do không có cảm giác an toàn, là tự ti. Coi như Hoàng thượng nể mặt mẫu hậu, xử lý nhẹ đi."

Dường như khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng đế không có chút biến đổi nào: "Mẫu hậu nói tình thâm ý trọng, nhi thần có thể hiểu tâm ý của mẫu hậu, nhưng không phải ai mệnh khổ thì cũng đều có vấn đề như vậy. Nếu Khánh Quý tử thật sự có một chút kính nể với hoàng thất, với trăm, thì có tình huống như ngày hôm nay không?"

Hoàng đế thờ dài: "Mẫu hậu, trăm là quân, mẫu tộc là thân nhân nhưng cũng là thân, mà Khánh Quý tử lại không nghĩ như vậy. Nàng ta cho rằng nàng ta là biểu muội của trăm, thì không phải là thân! Nàng ta kiêu căng, cần rở đều là từ loại suy nghĩ nguy hiểm này mà ra! Tứ Hoàng tử là hải tử của trăm, là con của trời! Nếu Khánh Quý tử có một chút nể trọng, một chút tôn kính, thì làm sao dám động thủ với Tứ Hoàng tử?"

"Nếu nói nàng ta bôi vôi đổ kỹ mà va chạm với Hiền phi thì trăm có thể hiểu được. Thậm chí trăm có thể vì thế diện của mẫu hậu mà khoan dung. Nhưng mà, nàng ta dám đá thương Hoàng tử! Căn bản là nàng ta không hề kính sợ hoàng thất, hoàng cung và thiên tử. Nàng ta thật đáng sợ, người hiểu không mẫu hậu!?"

Thái hậu vô lực ngã ngồi trên giường, trong đôi mắt già nua tràn đầy nước mắt. Bà biết, không có cách nào xoay chuyển tình thế được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Nhìn Nhau Cười

Khánh Quý tử vẫn vết thương ghê người trên mặt đến cầu kiến Thái hậu, nhưng đáng tiếc Thái hậu không chịu gặp nàng ta.

Nhìn cảnh của Từ Ninh cung đang đóng chặt, Khánh Quý Tử chân chính ngã vào vực sâu tuyệt vọng. Một tay Khánh Quý tử vẫn luôn ôm lấy bên mặt bị thương, tay còn lại vô lực rũ xuống bên ngoài, cả người nửa nằm nửa ngồi trước cửa cung.

Các cung nhân đứng phía sau nàng ta cũng run lên bần bật. Lúc này không còn ai có tâm tình đi quan tâm đến tâm trạng của Khánh Quý tử, bọn họ chỉ nghĩ về sau bọn họ phải sống như thế nào đây?

Theo cháu từ như vậy, chỉ sợ sau này bọn họ không có khả năng có được một công việc tốt.

Đây là hoàng cung, người cao đâm lên người thấp. Vào lúc người thật sự thất thế, người sẽ nhận ra, cung nhân đã từng bị người khinh thường cũng sẽ dùng ánh mắt khinh bỉ để khinh rẻ người.

Ngày mùa thu, gió từ từ nổi lên, cũng không quá lớn. Một trận mưa bụi nhỏ nhẹ nhàng kéo đến, miệng vết thương trên mặt Khánh Quý tử bị nước mưa xối vào, chảy ra dòng nước có màu đỏ nhạt.

Cả khuôn mặt của Khánh Quý tử co rúm lại, trong ánh mắt vừa bị thương vừa chứa đựng sự thống khổ.

"Cố mẫu... cố mẫu, vì sao người lại không muốn gặp ta, vì sao người không muốn gặp Nguyệt nhi?" Khánh Quý tử âm thầm trong miệng, tự nói cho chính mình nghe, trong đôi mắt sáng ngời thường ngày giờ chỉ còn lại sự mù mịt.

"Cố mẫu, không phải người đã nói sẽ bảo vệ con hay sao? Không phải người nói chỉ cần con vào cung thì sẽ trải qua những ngày tháng tốt đẹp hay sao? Cố mẫu, không phải người đã nói chúng ta là người thân, huyết mạch tương liên hay sao?" Khánh Quý tử cắn chặt môi mình, trên môi đều là vết đau khô khốc bị phản bội và hoang mang không tin vào sự thật.

"Cố mẫu! Người mờ của ra! Cố mẫu!" Hai tay Khánh Quý tử đập mạnh vào cánh cửa cung nặng nề đang đóng chặt kia, thanh âm đều là tiếng gào khóc thể thảm. Vết thương trên mặt kết hợp với cánh môi bị nàng ta cắn nát càng làm cho nàng ta trở nên chật vật không sao tả được.

Tiểu thái giám đứng canh cửa cung cũng không ngăn Khánh Quý tử lại, bởi vì nhóm quý nữ xuất thân từ danh gia vọng tộc đều được nuông chiều từ bé, sức lực của các nàng rất nhỏ, nắm tay đâm lên cửa cũng không tạo ra được âm thanh nào.

Ngoài việc làm cho nắm tay mềm mại kia trắng da chảy máu, thì chẳng có thêm tác dụng gì.

Cuối cùng Khánh Quý tử đành xui trước cửa Từ Ninh cung.

Chỉ chốc lát sau, có mấy cung nữ khỏe mạnh trực tiếp đưa Khánh Quý tử đang ngất xỉu đến lĩnh cung - Trường Môn cung.

Trường Môn cung ở phía tây của Tây Lục cung, nằm ở một góc nhỏ trong cung, gần Dịch Đình cung. Nơi này hoang vắng lạnh lẽo, tòa ra hơi thở của sự thối nát và cũ kỹ.

Vào lúc Khánh Quý tử tỉnh lại, chỉ có thể nhìn thấy ngoài cửa có lát đá vài lão cung nữ làm những công việc vụn vặt. Ngoài ra còn có thánh thủ của Thái Y viện mà cô mẫu tốt của nàng phái đến.

Không ai để ý đến thì chữa lành vết thương trên người có tác dụng gì?

Thượng Dương cung

Hoa Thường ôm Tứ Hoàng tử nói chuyện phiếm: "Hôm nay tiểu Tứ và Đại Hoàng tử đến những nơi nào chơi vậy?"

Hai cánh tay béo mập của Tứ Hoàng tử vòng qua ôm cánh tay Hoa Thường, cười thật lớn, nhấn rõ từng chữ nhưng vẫn không mấy rõ ràng: "Đại Hoàng huynh dẫn con đến... Đến Trường Nhạc cung, thiên điện của nữ nhân xấu xa kia. Con hái hoa bên đó xuống. Đại Hoàng huynh còn giúp con chặt cái cây lớn ở cửa cung nữa."

Hoa Thường ngáy người, sau đó bắt đầu đi cười nói: "Con đúng là tiểu quý gái sự mà, thật nên đánh vào mông con."

Tứ Hoàng tử mím môi, với tội nhân Hoa Thường, thanh âm chứa đựng sự lên án và ám ức: "Tiểu Tứ chán ghét nữ nhân xấu, giúp mẫu phi trừ giận, mà mẫu phi còn nói tiểu Tứ không ngoan."

Hoa Thường nhìn về mặt ám ức của Tứ Hoàng tử, trong lòng liền dịu xuống, ôn nhu nói: "Nữ nhân xấu đã không còn ở đó nữa, tiểu Tứ có phá hư chỗ đó thì cũng có tác dụng gì đâu? Hơn nữa, ngắt hoa chặt cây có làm bản thân bị thương hay không? Từ trước đến nay Đại Hoàng tử luôn làm việc ổn trọng, nhất định là tiểu quý nghịch ngợm con làm nũng, nên Đại Hoàng tử mới có thể làm ra chuyện hoang đường chặt cây như vậy."

Tứ Hoàng tử bị Hoa Thường phát hiện, hừ hừ hai tiếng chui vào trong lồng Hoa Thường, bộ dạng muốn làm nũng để cho qua chuyện.

Khóe miệng Hoa Thường mang theo nụ cười sùng nịnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Tứ Hoàng tử, ôn nhu nói: "Được rồi được rồi, mẫu phi không nói tiểu Tứ, là tiểu Tứ hiểu thuận nhất, mẫu phi yêu tiểu Tứ nhất."

Tứ Hoàng tử âm ỉ chán chê thì đi ngủ trưa.

Vừa lúc này, cung nhân ngoài cửa tới báo, có Ninh Quý tử đến chơi.

"Giữa trưa đến đấy rầy tỷ ty, xin tỷ đừng giận." Ninh Quý tử hơi cúi đầu cười, khiến cho người khác có cảm giác cần trọng khiêm tốn, trong lòng sinh hảo cảm.

Hoa Thường ngồi ở một bên, thân thiết cười nói: "Sao Quý tử lại nói những lời này, bốn cung cũng không có thói quen ngủ trưa. Đặc biệt là từ khi có hai đứa nhỏ, cả ngày bốn cung đều bận rộn chăm sóc chúng, buổi tối còn không dám ngủ đấy."

Ninh Quý tử cũng cười ôn nhu, rất đồng cảm nói: "Khi Đại Hoàng tử còn bé cũng rất bướng bỉnh nghịch ngợm, lúc trước muội cũng bận rộn như thế. Huống chi, bây giờ Đại Hoàng tử vẫn còn tính tình trẻ con. Hôm nay muội còn nghe nó nói dẫn theo Tứ Hoàng tử đi chặt cây, nghe xong muội vô cùng ngạc nhiên, thiếu chút nữa thì ngốc tại chỗ, cuối cùng cười đến không ngừng được."

Hoa Thường cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, bắt đầu đi nói: "Đứa bé tiểu Từ này, tuổi còn nhỏ như thế mà đã biết ghi thù, còn lôi kéo cả Đại Hoàng tử cùng quấy, là bốn cung không dạy dỗ tốt."

Ninh Quý tử vội vàng phát tay cười nói: "Tứ Hoàng tử ngày thơ đáng yêu, lại hiểu thuận, thông minh lanh lợi, là do tỷ ty dạy dỗ tốt. Luân nhi luôn ổn trọng, bây giờ lại làm ra chuyện ấu trĩ như thế này, nhưng mà rất đáng yêu."

Hiện tại mối quan hệ giữa Hoa Thường và Ninh Quý tử càng thêm sâu sắc. Bởi vì sau khi có Tứ Hoàng tử, Hoa Thường ý thức được rằng mình nên kết giao thêm với vài vị phi tử cũng có Hoàng tử.

Mối quan hệ giữa các huynh đệ rất quan trọng, mà đối với loại tình cảm này thì mối quan hệ của mẫu phi giữa các huynh đệ có tác dụng thúc đẩy rất lớn.

Hàn huyền nói chuyện phiếm trong chốc lát, Ninh Quý tử đều chỉnh lại âm thanh, thấp giọng nói: "Hôm qua, không phải Khánh Quý tử ngất xỉu ở Từ Ninh cung sao, vậy mà Thái hậu vẫn không chịu gặp nàng ta, chỉ điều vị thánh thủ của Thái Y

viện đến lĩnh cung. Khánh Quý tẩn liền vô thanh vô tức nằm ở lĩnh cung, việc này được xử lý cũng thật quá im ắng."

Hoa Thường cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng vẫn chưa chính thức hạ chỉ, dù sao vẫn ngại thể diện của Thái hậu."

Ninh Quý tẩn nắm tay lại nói: "Khánh Quý tẩn này chắc cả đời vô vọng rồi. Nhưng mà Thái hậu vẫn còn ở đây, Ngô thị vì cứu lấy thể diện, chỉ sợ sẽ dựa vào chiêu cũ đưa người vào cung, tỷ tỷ có ý tưởng gì không?"

Hoa Thường có đầu cúi rạp, ôn nhu nói: "Dù sao Ngô thị cũng là vọng tộc, nuôi dạy nữ hài trong nhà thì bốn cung cũng tin tưởng vài phần. Người như Khánh Quý tẩn chắc là hiếm thấy, có thể muội muội mới chuẩn bị tiến cung sẽ ôn hoà hơn rất nhiều. Bốn cung cũng không phải là người keo kiệt, sao có thể đổ mặt với các vị muội muội chứ?"

Ninh Quý tẩn cười cười thấp giọng nói: "Khánh Quý tẩn có sáu vị muội muội, trong đó năm vị là thứ xuất, vị còn lại kia là do kế phu nhân sinh ra. Nếu tiến cung, nhất định sẽ là vị tiểu thư này. Trùng hợp là người quen của muội ở trong phủ có nói, hôm nay vị lục tiểu thư nổi tiếng hiền lành nhà của Thái hậu, chỉ sợ vị tiểu thư mới này không phải là bằng hữu của tỷ."

Hoa Thường ngạc nhiên nhướn mày nói: "Lần tuyển tú tiếp theo chỉ cách có một năm rưỡi, chẳng lẽ Thái hậu không chờ được sao, mà bây giờ đã bắt đầu sốt ruột rồi?"

Ninh Quý tẩn nhẹ giọng trả lời: "Ai nói là không chờ được đâu? Nhưng mà đoán chừng là do trong lòng Thái hậu ghen tức nên không thoải mái. Tỷ cần cẩn thận một chút, với tính tình của Thái hậu, tuy rằng sẽ không cố ý làm khó dễ tỷ quá mức, nhưng dưới sự bày mưu tính kế của Thái hậu, chỉ sợ vị tiểu thư mới này không phải là bằng hữu của tỷ."

Hoa Thường nghe vậy rũ rũi mất xuống, ôn nhu nói: "Cảm ơn muội muội đã nhắc nhở, tỷ sẽ chú ý. Đúng rồi, hai ngày trước Hoàng thượng có thưởng cho tỷ một tấm bình phong bốn mảnh bằng gỗ anh đào được sơn vẽ hoa lưu ly, cùng với một cái giá treo áo màu đen có hình đầu tị hưu. Nơi này của tỷ cũng không lớn lắm, không có chỗ nào để những vật này. Nhưng đồ tốt như vậy mà đặt trong kho đến mốc meo thì tỷ lại thấy tiếc, không bằng ban cho Đại Hoàng tử."

Nét cười trên mặt Ninh Quý tẩn càng thêm chân thành tha thiết, đồ vật không cần quá quý trọng, cái quý trọng chính là tâm ý.

"Tỷ tỷ thật là lăng phí, Đại Hoàng tử không hiểu thứ gì là tốt, đưa cho nó khác nào là gây họa cho đồ vật." Tuy rằng trong lời nói chứa đựng sự trách móc, nhưng ngữ khí lại thân mật, đều là sự hân diện và sùng nịnh của mẫu thân đối với hài tử của mình.

Hoa Thường khẽ cười nói: "Bây giờ đã lập Thái tử, nhập chũ Đông cung. Mấy hôm trước Hoàng thượng có nhắc đến việc tu chỉnh lại chỗ ở của Hoàng tử một chút, nhưng dù sao thì cũng kém xa so với Đông cung. Huống chi Đại Hoàng tử là huyệt trưởng, nơi ở nhất định phải tốt nhất, đẹp nhất. Tỷ cũng chỉ coi như là làm "ấm nôi" [1] trước thôi, muội đừng chê ít."

[1] Nguyên văn: 温锅. Đây là 1 phong tục dân gian phổ biến ở vùng Sơn Đông, Trung Quốc. Khi một người xây nhà mới hoặc chuyển đến nhà mới thì bạn bè, gia đình họ hàng sẽ đến nơi đó để tặng quà và ăn uống, bên mình hay gọi là tẩn gia. Phong tục này có thể nâng cao tình cảm của người thân và bạn bè, thúc đẩy sự hòa hợp giữa những người hàng xóm, và cho phép dĩ dôi để thích nghi với môi trường mới càng sớm càng tốt.

Thần sắc Ninh Quý tẩn có chút kinh hi, cười nói: "Tỷ tỷ có lòng, muội thay mặt Đại Hoàng tử tạ ơn tỷ tỷ."

Ninh Quý tẩn lựa chọn thân cận với Hoa Thường không phải là không có nguyên nhân. Ở trong cung nặng đã có căn cơ vững chắc, đặc biệt có trao đổi mua bán với Nội phủ, nên hiếm có chuyện nào có thể lọt qua được tai mắt của nàng. Nhưng bởi vì nàng không được sủng ái, nên những tin tức xung quanh Hoàng thượng thường rơi vào bế tắc. Đối với những quyết định của Hoàng thượng thì nàng lại càng hoàn toàn không biết gì cả.

Vừa hay Hoa Thường ở thế đối lập. Thời gian Hoa Thường vào cung không lâu, lại thêm tính cách thanh cao, không quan tâm với những chuyện nhỏ nhặt. Mặc dù Hoa Thường được mọi người ngợi khen, có thanh danh tốt, nhưng lại có ít mối quan hệ nên khá nhiều chuyện Hoa Thường không hề hay biết gì. Tuy nhiên, Hoa Thường lại được Hoàng thượng ưu ái, những việc trong hậu cung không có chuyện gì mà Hoa Thường không biết. Hầu như không có chuyện gì mà Hoàng thượng không nói với Hoa Thường, đây cũng chính là điểm mà Ninh Quý tẩn coi trọng.

Chỉ có mang lại lợi ích lâu dài cho đối phương thì mới có thể trở thành bằng hữu dài lâu.

Hai người nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 112: Tiểu Ngô Thị

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Gần đây trong cung có hai sự kiện tương đối náo nhiệt: Một là Hoàng đế hạ chỉ xây dựng thêm chỗ cư trú ở Hoàng Tử sở, chuyện này chỉ có nhóm mẫu phi của các Hoàng tử là đặc biệt quan tâm đến. Chuyện còn lại là Thái hậu tuyển triệu một vị chất nữ khác, là Lục tiểu thư Ngô gia vào cung hầu bệnh.

Đối với vị tiểu Ngô thị này, phần lớn cung phi vẫn chưa có tính toán gì. Thời điểm rằng ta vừa mới vào cung, Thái hậu đã lệnh cho đi bài kiến Hoàng hậu, sau đó rằng ta vẫn luôn ở trong Từ Ninh cung, không hề ra khỏi cửa.

Trong cung cũng có nhiều đánh giá, coi vị tiểu Ngô thị này là người nổi tiếng hiền lương. Thêm vào đó, rằng ta hầu hạ Thái hậu vô cùng tận tâm tận lực, Hoàng đế cũng có ban thưởng, cung phi thì mất lạnh nhin, chắc chắn vị này sẽ nhập vào hậu cung rồi.

Thượng Dương cung.

Mùa thu qua nhanh, thời tiết dần dần lạnh đi, Nội phủ đã đưa danh sách than dùng trong mùa đông sắp tới đến Thượng Dương cung.

Hoa Thường chỉ mặc một bộ trang phục đơn giản màu xanh ngọc bích thêu hoa văn áng mây, ngồi trên ghế gỗ từ đàn khắc thanh loan mẫu đơn cuộn thành vòng tròn [1], nâng nhìn danh sách trong tay, hơi nhíu mày.

Sau đó Hoa Thường đặt danh sách xuống, gằn đừ nói: "Tuy năm nay phân lệ có tăng lên một chút, nhưng đều là than bình thường, còn phần than bạc thì không tăng lên chút nào. Tứ Công chúa là trẻ sơ sinh, vốn đã chiếm một phần rồi. Trẻ con còn nhỏ chẳng lẽ không đốt than bạc, mà đốt tro than sao? Còn không phải sẽ bị sặc tới bệnh luôn ư?"

Lan Chi hành lễ đáp: "Nuơng nương bớt giận, Nội phủ chắc sẽ không cố ý chậm trễ nuơng nương đâu. Không bằng nuơng nương cho gọi họ tới để hỏi thử một chút xem sao?"

Về mặt Hoa Thường nghiêm nghị, gật đầu nói: "Gọi quản sự tới cho bốn cung."

Tuy Nội phủ phụ trách chuyện hoàng thất và hậu cung, nhưng bình thường quan viên bọn họ vẫn là nam nhân. Hoa Thường muốn triệu kiến quản sự Nội phủ thì phải thông báo với Hoàng hậu. Đương nhiên trên cơ bản Hoàng hậu sẽ không cự tuyệt, đây như là làm cho đủ bước mà thôi.

Nửa canh giờ sau, Lan Chi mới tiến vào bẩm báo: "Nuơng nương, quản sự Nội phủ đang chờ ở ngoài cửa."

Hoa Thường đã đổi cung trang, ngồi trên nhuyễn tháp, phía trước mặt là tấm bình phong bốn mảnh bằng gỗ trầm hương điêu khắc bốn mùa như ý [2], bên trong cũng treo tấm màn hình màu trắng ngà, sau đó mới tuyển người tiến vào.

Chốc lát sau, một nam nhân có dáng vẻ trung niên tiến vào, cúi đầu, cũng không dám nhìn lung tung xung quanh, hành lễ thỉnh an: "Tiểu thần tham kiến Hiền phi nuơng nương, nuơng nương vạn phúc kim an."

Hoa Thường cao giọng nói: "Miễn lễ."

"Tạ nuơng nương."

Cách tấm màn hình và bình phong nên trên cơ bản Hoa Thường chỉ có thể nhìn vào chiếc bóng phản chiếu trên tấm bình phong, nâng mờ miệng nói: "Đại nhân vất vả rồi, ban ngồi."

Quản sự ở dưới lập tức chấp tay tạ ơn.

Hoa Thường theo thói quen xưa sửa búi tóc, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay Nội phủ đưa danh sách phân lệ than cho mùa đông sắp tới, bốn cung thấy có chút kỳ quái, vì sao phân lệ than bạc không có thay đổi gì so với năm ngoái vậy? Năm nay tiểu Công chúa được sinh ra, chẳng lẽ phân lệ cho Công chúa không có than bạc sao?"

Quản sự sợ hãi đứng dậy, chấp tay trả lời: "Bẩm nuơng nương, không phải như thế, chỉ là tình huống năm nay có chút đặc thù. Mỗi năm Nội phủ đều dự trữ sẵn một số lượng than bạc, để chuẩn bị trước phân lệ cho các cung nhiều hơn một chút phòng khi có tình huống phát sinh. Năm nay vốn đã tính thêm phân lệ của tiểu Công chúa, nhưng bởi vì có chiến sự, nên than bạc được cống nạp bị hụt đi. Hôn nữa..."

Hoa Thường nhướn mày, biết phương diện này chắc có nội tình, liền cất tiếng hỏi: "Hôn nữa cái gì?"

Quản sự khó xử trả lời: "Năm nay là lần đầu tiên lập Thái tử, phân lệ Thái tử khác biệt với Hoàng tử, cao hơn rất nhiều, cho nên nhiều hơn một phần. Thái hậu nuơng nương tuyển triệu tiểu Ngô thị vào cung hầu bệnh, Thái hậu mở miệng muốn phân than bạc cho vị này, nên lại thêm một phần. Lúc đầu vị Quý tần ở lĩnh cung kia không có phân lệ than bạc, nhưng Thái hậu lại hạ ý chỉ ban cho vị Quý tần đó. Tuy vị này bị huy phong hào, biếm lĩnh cung, nhưng vẫn còn phân vị, phân lệ cần thiết vẫn phải cấp đầy đủ, chẳng thần cung không dám từ chối. Cho nên tôi lại phát sinh thêm rất nhiều, thật sự là chúng thần không thể nào tìm thêm than bạc nữa."

Hoa Thường nháu mày, thanh âm lạnh lùng nói: "Cho nên đã cắt xén của bốn cung? Nội phủ thấy tính bốn cung mềm mỏng, cho nên tuy tiện khi dễ một chút cũng được, có đúng không?"

Quần sự sợ hãi trả lời: "Nương nương bớt giận, không phải như thế đâu. Thật ra phân lệ dành cho Thượng Dương cung giống với năm ngoài cũng không dễ dàng gì. Bởi vì hiện tại, than bạc được phân cho rất nhiều phi tần khác còn không bằng năm ngoài. Chuyện này thật sự cũng không còn biện pháp nào nữa."

Hoa Thường nghe vậy thì thông suốt, biết phân cao thấp với Nội phủ cũng vô dụng. Bọn họ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, xáo phụ nan vì vô mễ chi xuy [3], cũng thật đáng thương.

[3] Xáo phụ nan vì vô mễ chi xuy(巧妇难为无米之炊): một người phụ nữ có thông minh khéo léo cũng không thể nấu cơm mà không có gạo, ý nói dù Nộiphủ có cố gắng nhưng điều kiện không cho phép thì cũng không thể phân than bạc đây đâu.

"Thôi, người lui ra đi." Hoa Thường phát phát tay.

Quần sự kính sợ chấp tay: "Tiểu thần cáo lui."

Lan Chi dẫn theo tiểu cung nữ đỡ bô bình phong và mình đi, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Không có biện pháp nào với thiên tai, nương nương bớt buồn."

Hoa Thường gắt gât đầu, thấp giọng nói: "Việc này chỉ có thể tự chịu đựng, chỉ cần biết rằng không phải họ có ý khi dễ bốn cung là được rồi. Tất cả mọi người đều thiếu, bốn cung có thể chấp nhận được. Nhưng vị ở lĩnh cung kia, muốn đốt than bạc thì thế nào? Trong lòng rằng ta sẽ ám áp hơn sao?"

Hoa Thường cũng không đề chuyện này trong lòng, nhưng ngày hôm sau lại có một vị khách không mời mà đến.

"Nương nương, tiểu Ngô thị ở Từ Ninh cung cầu kiến." Biểu tình trên mặt Lan Chi cũng không vui vẻ gì.

Hoa Thường vô thức nháu mày: "Nàng ta tới làm gì? Mà chẳng lẽ bốn cung có thể làm như không thấy sao? Cho nàng ta vào đi."

Hoa Thường sửa soạn lại trang dung một chút, ngồi trên ghế chủ vị ở chính điện, chậm rãi uống trà.

Chỉ trong chớp lát, từ ngoài cửa có một nữ tử dáng người mảnh khảnh đi vào, cúi đầu, đoan trang hành lễ: "Thần nữ bái kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường buông chén trà xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Miễn lễ, ban ngồi."

Tiểu Ngô thị kính cẩn ngồi ở dưới, hơi ngẩng đầu, rũ mắt, tay nắm lại, vô cùng cung kính.

Hoa Thường cẩn thận đánh giá một phen. Tiểu Ngô thị mặc váy dài mười hai mảnh màu xanh lá mạ có thêu hoa mai màu xanh nhạt [4], bên ngoài phủ một lớp áo dài màu xanh lam thêu hoa bướm, vắn búi tóc song nha kế, trang sức chỉ có một bông hoa bằng ngọc, không cài châu ngọc, khuôn mặt tròn, cái mũi và miệng anh đào nhỏ, má đánh phấn hồng làm răng ta vô cùng nổi bật, nói chung trang điểm có vẻ thanh lệ dịu dàng, là một mỹ nhân.

[4] Loại váy này có 6/8/12 mảnh, mảnh càng lớn thì càng phồng (Mình không kiểm được ảnh minh họa hic)

Hoa Thường thu hồi ánh mắt đánh giá, thấp giọng nói: "Sao Lục cô nương lại muốn bái kiến bốn cung vậy?"

Tiểu Ngô thị đứng dậy, hành lễ thỉnh tội, giọng nói nhỏ nhẹ: "Thần nữ nhận ân điển lớn lao của Thái hậu, vào cung hầu bệnh, tất cả đãi ngộ đều được hưởng như quý nữ hoàng thất, trong lòng thần nữ thật sợ hãi. Lại nghe hôm qua nương nương tuyên triệu quan viên Nội phủ dò hỏi phân lệ than bạc, thần nữ càng không khỏi hồ thẹn. Hôm nay thần nữ đặc biệt tới thỉnh tội, vạn lần mong nương nương khoan thứ."

Tươi cười trên mặt Hoa Thường phai nhạt đi rất nhiều, vị này tới thỉnh tội thật là đúng lúc. Đến thỉnh tội trước thì có vẻ nàng ta rất hiền lương và khéo léo, còn Hoa Thường lại không phóng khoáng.

Hoa Thường lãnh đạm nhích khoé miệng lên, mở miệng nói: "Lục cô nương thật có tâm, Thái hậu thường khen người tài đức sáng suốt, hiểu thấu hiểu lý lẽ, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Có điều phần lớn hậu cung phi tần đều dò hỏi chuyện phân lệ than bạc, Lục cô nương chỉ chuẩn bị thỉnh tội một vị thôi sao?"

Tươi cười trên mặt tiểu Ngô thị cứng đờ, sau đó dịu dàng trả lời: "Thần nữ được ân điển to lớn của Thái hậu, nên nhận được phân lệ, nhưng mà chung quy cũng có hạn nên chỉ có thể hiến cho nương nương, vì Từ Công chúa bỏ ra một chút sức lực. Thật sự năng lực của thần nữ có hạn, tuy có tâm đền bù, nhưng chỉ trong khả năng cho phép, còn ở cung khác chỉ sợ không thể nào."

Hoa Thường ung dung cười: "Bốn cung thần làm chủ một cung, vốn phân lệ rất nhiều, dù thiếu một phần của Từ Công chúa nhưng vẫn còn dư lực, ý tốt của cô nương bốn cung sẽ nhớ trong lòng. Nếu Lục cô nương thật sự có tâm, quan tâm đến long tự thì Ôn Quý tần và Lan Tiệp dư đều là ứng cử viên tốt. Phân vị các nàng hơi thấp nên phân lệ có hạn. Ngủ Hoàng tử và Đại Công chúa đều là huynh tỷ của Từ Công chúa, Từ Công chúa có chỗ nào quý hơn với ca ca tỷ ty chứ?"

Tiểu Ngô thị mím môi, rưng rưng chực khóc, nhưng vẫn kéo được nụ cười dịu dàng, khẽ nói: "Nương nương dạy phải, thần nữ vô cùng cảm kích."

Hoa Thường đưa tay sờ lên hộ giáp vừa dài vừa nhọn, cười nói: "Thế này là sao đây, hình như Lục cô nương chịu ám ức thì phải? Bốn cung chưa từng khi dễ người, nhưng tỷ ty người, đặc tội với bốn cung thì phải nhận hậu quả xứng đáng. Nhưng việc nào ra việc đó, Lục cô nương dịu dàng thanh tú, bốn cung nhìn vô cùng thích. Lục cô nương tới đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, sao bốn cung có thể dễ người tay không trở về được?"

Hoa Thường quay đầu cao giọng nói: "Lan Chi, lấy ở nhà kho bộ hộ giáp mã nhô phúc thọ do Nội phủ mới đưa tới đây." Sau đó nàng cười nói với tiểu Ngô thị: "Nơi này của bốn cung cũng không có thứ gì tốt, hộ giáp này thường cho người, đừng chê ít."

Sắc mặt Tiểu Ngô thị tái nhợt, rũ mi mắt xuống, ôn nhu tạ ơn.

Chờ tiểu Ngô thị nhận hộ hộ giáp đi rồi, Hoa Thường ngừng cười, hừ lạnh một tiếng: "Giả hiền huệ kiểm thanh danh cũng được, nhưng đừng tưởng muốn dẫm lên đầu bốn cung thì bốn cung sẽ ngoan ngoãn làm người rom. Còn không phải vào cung là muốn trở thành nữ nhân của Hoàng thượng sao? Giả bộ cái gì? Hộ giáp chỉ hậu phi mới có thể đeo, nếu nàng ta thật sự có cốt khí thì đừng nhận, từ chối ngay và đi về mới phải."

Thược Dược ở một bên cười nói: "Nô tỳ thấy vị tiểu Ngô thị này sợ hãi quá mức rồi. Nương nương thường hộ giáp cho nàng ta, không chỉ nhìn ra tâm tư của nàng ta khiến cho nàng ta xấu hổ, mà phần lớn là cảnh cáo, đứng đi con đường cũ của tỷ ty nàng ta nữa. Bằng không, hừ, kết cục của tỷ ty nàng ta chính là kết cục tương lai của nàng ta!"

Lan Chi đắm bái vai Hoa Thường: "Nương nương có tâm lòng lớn, nô tỳ thật muốn nhìn xem, vị tiểu Ngô thị này đi tới chỗ Ôn Quý tần và Lan Tiệp dư thì sẽ có bộ dáng chật vật thế nào. Chắc chắn Lan Tiệp dư sẽ xoay nàng ta đến mất phương hướng. Hừ, thậm giả không thành còn mất năm gạo. Nếu nàng ta không đi, đó là làm bộ làm tịch, thì nương nương huỷ hoại thanh danh của nàng ta, để xem nàng ta khóc thế nào đây."

Hoa Thường tuy ý để Cốc Hương gỡ trang sức xuống, nhìn gương đồng, khoé miệng nhích lên: "Đề nàng ta đi đi, nàng ta có chỗ nào xứng để sánh với bốn cung? Vô duyên vô cớ lại thành ra bốn cung có vẻ keo kiệt. Huống hồ có Thái hậu ở đây, vẫn phải có kỵ vai phần mặt mũi."

Cốc Hương từ cửa đi vào, hành lễ, mở miệng nói: "Nương nương, mấy ngày nay việc vật vãnh cũng quá nhiều, vẫn chưa thể đón Thế tử về. Vừa rồi Kiến Chương cung cho người tới truyền lời, chờ sau khi Kính Vương phi sinh hạ xong thì để Thế tử trở về cũng không muộn, nhất thời không cần nóng lòng."

Hoa Thường nhường mày, gât đầu đáp ứng: "Tuy Thế tử không về, nhưng phân lệ trong cung của nó đều phải đưa đi. Người chọn thêm một chút đồ quý giá đem đi cùng, coi như là phần tâm ý của mẫu phi như bốn cung."

Cốc Hương hành lễ vâng lời.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 113: Một Năm Sau

Một năm sau, lại là cuối thu.

"Trăm mong lục cung ca ngợi sự tu dưỡng kính phụ giáo hải (thờ chồng dạy con), năng khăn sửa túi. Ngô thị kính cẩn thật thà, hiền hòa ôn huệ, ở hậu cung cần thận, hành sự theo bốn phận, một lòng tận tâm, sớm tối không từ. Nay tuân theo từ dụ của Hoàng Thái hậu, phong làm Chính Từ phẩm Tiệp dư. Khâm thờ."

Tiểu Ngô thị lật tức khẩu đầu bái lạy: "Thần nữ lĩnh chi tạ ơn."

Tiểu Phùng cung.

Hoa Thường mặc một bộ thường phục màu vàng cam ngồi ở hành lang ngắm cảnh mưa thu bên ngoài cùng với Thục phi, trong tay nàng cầm một chiếc lò sưởi nhỏ. Cuối thu đầu đông, Thục phi phủ thêm một chiếc áo choàng, khiến cho đáng người nhìn vào càng thêm mảnh mai.

Sóng mắt Thầm Thực phi lưu chuyển, phong tình vô hạn, cười duyên nói: "Tiểu Ngô thị mong trăng mong sao, cuối cùng cũng đã được toại nguyện, vào hậu cung trở thành nữ nhân của Hoàng thượng. Hừ, buồn cười chết mất. Từ khi nào một Chính Tử phẩm Tiệp dư mà lại được nhận ý chỉ sắc phong vậy? Thái hậu vì giành cho chút nữ của mình vinh quang và thể diện cũng thật là liều mạng."

Bởi vì hai chất nữ của Thái hậu đều lần lượt vào cung, cho nên quan hệ giữa Thầm Thực phi và Thái hậu cũng không còn thân mật như lúc trước nữa. Hiện tại lời nói trào phúng phát ra từ trong miệng nàng ấy cũng không có gì kì lạ.

Thật ra Hoa Thường thăm cảm thán trong lòng. Hai người đã từng thân như mẫu tử, hiện tại chỉ như người xa lạ, thứ còn lại cũng chỉ là tình cảm mặt ngoài, đúng là thế sự vô thường.

Hoa Thường nhẹ nhàng khảy than hồng trong lò sưởi, dịu dàng cười nói: "Thái hậu mới lòng muốn trước khi tuyển tú để tiểu Ngô thị trở thành phi tần. Vì muốn tránh đi cơn sóng dữ tuyển tú này, nên Thái hậu tạo cơ hội cho tiểu Ngô thị có một ngón cỏ riêng, không giống như người thường. Hy vọng Hoàng thượng có thể xem trong vị biểu muội hầu bệnh hiểu thuận mà không cần tham gia tuyển tú. Đáng tiếc, Hoàng thượng là một người trọng quy củ, chỉ xem nàng ta như một quý nữ bình thường trong muốn nghìn chúng sinh."

Thầm Thực phi cũng lộ ra nụ cười hà hãn: "Không thấy Hoàng thượng yêu thích điều gì ở vị tiểu Ngô thị này cả. Hơn nữa, vì ở lãnh cung kia tạo cho Hoàng thượng ấn tượng cực kỳ xấu, cho nên trong lòng Hoàng thượng không muốn nạp vị tiểu Ngô thị kia vào hậu cung. Cái gọi là hầu bệnh, nâng ta đã hầu hơn một năm, nếu hầu tiếp sẽ làm mất thể diện, cũng chỉ có Thái hậu mới có thể mở miệng đề cập đến. Hoàng thượng coi trọng đạo hiếu, nên không đành lòng phản đối, nhưng cũng không muốn hứa cho đại vị cao. Trong hậu cung này, chỉ có từ Tam phẩm Tần trở lên mới được tính là nhân vật có mặt mũi. Tiệp dư sao? Hừ!"

Hoa Thường cúi đầu cười cười, nhỏ giọng nói: "Tiệp dư cũng không hẳn là thấp. Có điều Lan Tiệp dư, Tổ Chi Công chúa cũng đã lớn rồi, mà nàng ta còn ở phân vị Tiệp dư, nghĩ đến cũng có chút đáng thương. Trước kia ta vào cung, tính tình Lan Tiệp dư còn bướng bỉnh ương ngạnh, hiện tại xem ra nàng ta đã được mài dũa tốt hơn rất nhiều."

Nghe vậy, tâm tình của Thục phi cũng nhẹ đi một chút, rủ mì nói: "Ty ty ta đây cũng có khác gì đâu, sinh hạ hai lần, mà cũng không được tấn thêm bậc nào. Suy cho cùng vẫn là thiếu đi một nhĩ tử."

Hoa Thường cũng thờ dãi theo. Nói thật, Thầm Thực phi không có mệnh này, số phận hơi kém một chút.

Thầm Thực phi cười tự giễu: "Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu [1]. Nhiều năm như vậy, ta cũng đã nhìn thấu. Hiện tại ta đã hơn ba mươi, nghĩ nhiều lắm gì, có thay đổi được gì đâu?"

[1] Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu (命里有时终须有，命里无时莫强求): khi điều gì đó đã được sắp đặt sẵn thì nó sẽ đến đúng thời điểm. Còn nếu điều gì không được sắp đặt trước thì không ai có thể làm nó xảy ra, không thể cưỡng cầu.

Hoa Thường vươn tay cầm tay của Thầm Thực phi, nhàu mày nói: "Thật sự ty ty vẫn còn trẻ, vẫn xinh đẹp như xưa."

Thầm Thực phi cúi đầu cười bắt đầu đi: "Mưa mưa gió gió nhiều năm như vậy, bên cạnh ta cũng chỉ còn lại muội là người có thể nói lời thật lòng. Bây giờ Ôn Quý tần vô cùng nóng vội, trong đầu chỉ nghĩ đến việc tấn thêm một bậc, tự mình lập môn hộ (ở đây ý nói làm chủ một cung niêng). Triệu Lương viện ở hậu điện thật ra rất nghe lời, chỉ là tính tình hơi nóng nảy, tuổi còn quá trẻ. Bây giờ quay đầu nhìn lại, ta làm người thật thất bại."

Hoa Thường nhàu mày khuyên nhủ: "Ty ty đang nói linh tinh cái gì vậy? Ty đối xử chân thành, Ôn Quý tần lại phụ tình nghĩa của ty, đó là lỗi của nàng ta, không phải lỗi của ty. Dùng sai làm của người khác để trách cứ bản thân, không thấy buồn cười sao?"

Thầm Thực phi cười với Hoa Thường, về mặt an ủi: "Người già đi nên suy nghĩ cũng nhiều, vẫn là muội muội hiểu lý lẽ, không nói mấy chuyện này nữa. Đứng rồi, sao muội không ôm Tử Hoàng tử và Tử Công chúa tới đây? Hai khuê nữ của ta nhớ chúng nó chết đi được, ngày nào cũng nói chơi với đệ đệ muội muội là vui nhất. Cả ngày ta bị bọn nó quấy nhiễu, trẻ con năm sáu tuổi thật là khó nuôi."

Hoa Thường nghe vậy, lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, hờn dỗi nói: "Ty đứng nhắc nữa, tiểu Tử khiến cho người ta lo lắng kia theo Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đến Nam Uyển chơi. Nó còn thuận tay dẫn Tử Công chúa mới một tuổi rưỡi theo, khiến cho lòng muội không lúc nào được yên ổn. Thế từ đã bị bệnh nhiều ngày nên không ra ngoài, nếu không thì chắc cũng không tránh được rồi."

Thầm Thực phi vui vẻ cười nói: "Tử Hoàng tử đều là do muội quản, cả ngày chuyện đi gây tai họa cho người."

Hoa Thường thờ dãi, mang theo phiền não ngọt ngào: "Tiểu Tử cái gì cũng tốt, chỉ là vô pháp vô thiên, không hề sợ ai. Hoàng thượng vì sức khỏe của nó nên không nói gì, lâu ngày thành ra cái nết như vậy."

Thục phi nghe vậy, về mặt tràn đầy tình cảm, mở miệng nói: "Hoa Chi Công chúa của ta cũng thế. Nó vừa sinh ra thân thể đã yếu ớt, ta và Hoàng thượng đều che chở, không ai dám to tiếng với nó. Kết quả là bây giờ nó rất nghịch ngợm, một tiểu cô nương sao có thể như vậy?"

Hai người nói chuyện về bọn trẻ thật sự rất vui về hòa thuận, thao thao bất tuyệt. Nghĩ lại người làm mẫu thân trong thiên hạ đều giống nhau, nói chuyện về con cái, mãi mãi sẽ không cảm thấy buồn tẻ nhạt nhẽo.

Ngọc Hoa cung

Thành Phi mặc một bộ y phục bằng gấm thêu chìm nhận với cổ áo rộng màu xanh tạo thành hai vạt, luồn nhấc dựa vào nhuyn thấp, nhân nhật lên tiếng: "Tiểu Ngô thị, Ngô Tiệp dư của chúng ta trong mấy ngày tới sẽ dọn đến đây. Người dọn dẹp nơi ở trước đây của Lục Tần đi, đúng để bị nói là bốn cung lạnh nhạt với nàng ta."

Nhiễm Phong gạt gạt khóe miệng, đương nhiên thiên diện bên trái trước đây Lục Tần từng ở là vô cùng tốt. Nhưng vì là Lục Tần đã từng ở, nhìn thế nào cũng thấy không được may mắn...

"Vâng, nương nương." Mặc kệ trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng Nhiễm Phong vẫn nhún người hành lễ, cung kính đáp ứng.

Thành Phi sửa lại búi tóc của mình, phát tay áo, mở miệng nói: "Giao việc này cho nhóm người dưới làm đi, bốn cung không có nhiều thời gian để đi hầu hạ chất nữ của Thái hậu. Tối hôm nay Nhị Hoàng tử trở về từ Nam Uyển, nhất định sẽ mang về vài con thỏ, gà rừng gì đó, bốn cung phải hưởng thụ thật tốt cái phúc được con cái hiếu thuận này."

Nhiễm Phong vội vàng cung kính: "Nhị Hoàng tử hiếu thuận, sau này phúc của nương nương còn dài."

Khóe miệng Thành Phi tươi cười vô cùng đặc ý. Từ nhỏ tính tình Nhị Hoàng tử đã nhút nhát, về mặt thì thư văn chương rất có thiên phú, đáng tiếc về mặt võ học lại rất tầm thường. Hiện tại Nhị Hoàng tử đã trưởng thành, đúng là có phần mạnh mẽ hơn trước kia, nên rất hay thường xuyên cùng ca ca, đệ đệ đến Nam Uyển săn thú.

Dù sao đều là nam hài tử nên chơi với nhau rất hợp. Đặc biệt, Nhị Hoàng tử chỉ lớn hơn Tử Hoàng tử một chút, nên đi đâu tiểu Tử cũng lôi kéo tay áo của ca ca muốn chơi đùa, khiến cho một đứa trẻ nhút nhát như Nhị Hoàng tử cũng phải bắt đầu đi biến thành một đứa mặt than.

Trong một năm qua, không có chuyện gì đáng chú ý, nếu có thì chỉ là các mẫu phi của Hoàng tử càng thêm thân thiết hơn. Lúc bọn trẻ chơi đùa vui vẻ với nhau, các mẫu phi khó mà không gặp mặt.

Hơn nữa, Thái tử cũng đã bắt đầu đi học, mới ba vị đại nội thế gia, bắt ngờ phụ thân của Hoa Thường cũng thuộc trong số đó. Công khóa của Thái tử tiến bộ vượt bậc, Hoàng thượng và Hoàng hậu đều có lời khen. Việc này càng khiến Thành Phi và Ninh Quý tần tăng thêm sự bất mãn. Chẳng qua chi hơn cái danh Thái tử thôi, có điểm nào thật sự mạnh hơn nhĩ tử của các nàng ấy chứ?

Có oán giận giống nhau, đương nhiên quan hệ sẽ gần gũi.

Bởi vì Tử Hoàng tử còn nhỏ, vẫn chưa đi học, nên cảm nhận của Hoa Thường không nhiều, phiền não cũng giảm bớt. Đương nhiên, nếu làm phi tần, tình cảm của nàng nên nghiêng về phía Thành Phi và Ninh Quý tần hơn. Nhưng về mặt diện xuất, nàng vẫn cung kính với Hoàng hậu và Thái tử như trước đây.

Thành Phi sửa lại tay áo, mở miệng nói: "Xuân đến lại sắp tuyển tử rồi, tính ra cũng chỉ còn ba bốn tháng. Năm sau cũng không biết có dạng nữ nhĩ như thế nào vào cung. Hoàng thượng bận rộn chính sự, vắng vẻ hậu cung, con nôi dòng không nhiều, đến lúc đó người vào cung cũng sẽ không ít."

Nhiễm Phong ôn nhu nói: "Cho dù là ai vào cung thì cũng phải ở phía dưới, kẻ nào có thể vượt qua được nương nương?"

Thành Phi nhún mình tay vừa son đỏ, cười nói: "Bốn cung không quan tâm tuyển tú năm sau có ai muốn vào cung. Người vào cung đều là đáng về, điều bộ đó, có gì đáng ngạc nhiên đâu? Bốn cung để ý chính là thời điểm trước khi tuyển tú, nhất định sẽ có đại phong lục cung. Tuyển tú lần trước phân vị của bốn cung vẫn không thay đổi, có lẽ lần này sẽ cao hơn một chút."

Nghe đến đó Nhiễm Phong cũng từ nên kích động, đôi mắt lóe sáng nói: "Nương nương có thể tấn thêm một bậc sao?"

Thành Phi hip mắt: "Khó mà nói được. Về cơ bản Thầm Thực phi và Kỳ Hiền phi sẽ không thay đổi. Nếu tấn thêm một bậc sẽ là Quý phi, đối với các nàng ấy là hơi sớm. Còn bốn cung, tấn thêm một bậc sẽ là tử phi. Năm năm, ta còn phải xem tâm tình của Hoàng thượng như thế nào đã. Các phi tần phân vị thấp đều có thể thăng một bậc. Người đi nói với Thầm Quý nhân một tiếng, rằng mấy tháng tới biểu hiện tốt một chút cho bốn cung, tiến cung đã năm sáu năm, đứng cứ đứng ở phân vị Quý nhân như vậy mãi."

Nhiễm Phong hành lễ đáp ứng.

Người trong hậu cung đều hiểu rõ. Ai cũng biết Hoàng thượng không phải là người ham mê nữ sắc. Nếu Hoàng thượng muốn tấn vị, một nhìn gia thế, hai nhìn con nôi dôi, ba xem đức hạnh, bốn chính là thường an ủi trước khi tuyển tú.

Ba điều đầu tiên tạm thời không nhắc đến, thì chỉ còn lại điều cuối cùng là dựa vào tuyển tú ba năm một lần, hy vọng Hoàng đế có thể nhớ đến người, cho người một ban thưởng an ủi, thăng lên nửa cấp hay một bậc.

Đặc biệt là phi tần phân vị thấp. Mặc kệ khí trời đã cuối thu, sắp đến mùa đông, các nàng vẫn mặc y phục loe loét, lộng lẫy mỹ lệ, đến Ngự Hoa viên ngắm hoa, chỉ hy vọng "mèo mù vớ cá rán", có thể tình cờ gặp được Hoàng đế đang đi giải sầu.

Phi tần có địa vị cao, có hài tử thì trên cơ bản đều không có động tĩnh, bởi vì các nàng không lo lắng sẽ bị Hoàng thượng quên lãng.

Thực tế trong hậu cung chính là như vậy. Có lẽ Hoàng thượng sẽ quên một nữ nhân, nhưng không có ai lại quên đi hải tử của mình. Chỉ cần có hải tử thì người sẽ không phải là người bị quên lãng.

Thứ mà các phi tần liều mạng cầu xin có được cũng chỉ là một đứa bé mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Cảm Tình

Ngọc Hoa cung, thiên điện bên trái.

Thái hậu chọn được ngày lành lập tức cho tiểu Ngô thị dọn tới thiên điện Ngọc Hoa cung. Dù trong lòng tiểu Ngô thị ám ức thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, trở thành một Tiệp dư nhỏ nhỏ trong hậu cung của Hoàng đế biểu ca, đến một cái phong hào cũng không có.

Tiểu Ngô thị, à không, hiện tại phải gọi là Ngô Tiệp dư mới đúng, ngồi trong nội điện trống trải, nội tâm như bị một hòn đá chặn ngang. Gia thế, dung mạo, tài học giống như nàng, đừng nói là Tiệp dư, ngay cả một phần vị trong cửu tần thì nàng cũng có thể ngồi được. Nhưng hiện tại, nàng chỉ có thể ở trong một thiên điện trống trải lại không may mắn, cúi đầu làm thiếp!

Tay Ngô Tiệp dư nắm chặt lại thành quyền, sự bất mãn và không cam lòng lan tràn khắp nội tâm. Trong lòng nàng oán hận vị tỷ tỷ phạm sai lầm kia, oán trách luôn cả cô mẫu Thái hậu vẫn luôn lạnh nhạt.

Tuy Thái hậu đã nhiều tuổi, thế nhưng vẫn vô cùng cơ trí. Bà hiểu rất rõ lý do mình để tiểu Ngô thị tiến cung, là vì để bù đắp sai lầm, không phải tranh sủng khoe tài khoe sắc.

Cho nên Thái hậu dạy dỗ tiểu Ngô thị thiên về tính tình nội liêm, trầm ổn cúi mình, hiền lương thực đức, không tranh phong, cũng không trở mặt với người khác.

Hơn nữa người mà trong lòng Thái hậu thật sự thích và có cảm tình là Khánh Quý tần. Tiểu Ngô thị này là do di nương sinh ra, trước đó Thái hậu cũng chưa từng gặp mặt qua, lấy đâu ra tình cảm? Đường nhiên đối xử với tiểu Ngô thị có phần lạnh nhạt hơn.

Cung nữ Thân Hi đứng phía sau, nhẹ nhàng bóp vai cho Ngô Tiệp dư, nhỏ giọng an ủi: "Thành Phi nương nương chỉ quét dọn qua thiên điện, cũng chưa đưa thêm thứ gì mới, xem ra phần lệ mà Nội phủ đưa tới đã bị Thành Phi cắt xén không ít. Chỉ là hiện tại chúng ta đang ở dưới mái hiên của người khác, không thể không cúi đầu. Thái hậu nương nương ban thưởng rất nhiều đồ, chờ bài trí trang hoàng lên, thì nhất định nhìn cung điện sẽ rất mỹ lệ và sang trọng."

Ngô Tiệp dư miễn cưỡng cười cười, ôn nhu nói: "Thái hậu cô mẫu hậu ái."

Phần lớn cung nữ và mama bên cạnh nàng đều là do Thái hậu ban thưởng, cũng là vì muốn tốt cho nàng. Những người này khẳng định không phải người qua loa, có tâm cơ phản trắc, ăn cây táo, rào cây sung. Dù vậy cũng có khuyết điểm, tuy trong lòng nàng bất mãn với Thái hậu, nhưng ngoài miệng vẫn phải nói lời cảm kích, mang ơn đội nghĩa, bởi vì những cung nhân này còn là cơ sở ngầm của Thái hậu.

Hiện giờ Thái hậu đã ngã một lần nên khôn hơn một chút. Bà không mong đợi gì nhiều vào nhan sắc và tài năng của chất nữ của mình. Điều mà bà quan tâm bây giờ chính là thực thi theo dõi toàn diện, dạy dỗ từ các phương diện thông thường. Ngay cả các mama, cung nữ đều là những người "hỏi lời thật khó nghe", nhất định phải đào tạo ra được một phi tần hiền huệ, hiểu lý lẽ, không thể để Ngô Tiệp dư đi theo vết xe đổ khi xưa của Khánh Quý tần.

Ngô Tiệp dư đưa mắt nhìn lại, hoàng cung này như một cái nhai giam, không có một tia hy vọng nào.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường thổi thổi thuốc trong chén, lại dùng thìa thử độ ấm, ôn nhu nói: "Cát nhi ngoan, thuốc không còn nóng nữa."

Hiện tại, Trần Cát đã là thiếu niên mười tuổi, nhưng vẫn còn tính tình của một tiểu hải tử, sinh bệnh không muốn uống thuốc, đôi khi còn tui thân làm nũng.

Trần Cát ở bên cạnh Hoa Thường đã hơn bốn năm, từ lúc ban đầu còn xa lạ cho đến bây giờ tình cảm thân mật. Tuy không phải mẫu tử nhưng vẫn có vài phần tình cảm mẫu tử.

Trần Cát nằm trên giường, sắc mặt có chút vàng vọt, giọng nói yếu ớt: "Mẫu phi, nhi thân không sao cả, không cần uống thuốc. Chỉ là chút phong hàn, mấy ngày nữa nhi thân cũng sẽ khỏe thôi mà."

Hoa Thường sờ trán Trần Cát, ôn nhu nói: "Lâm càn, sinh bệnh sao có thể không uống thuốc được? Mẫu phi còn chuẩn bị tuyệt lệ đường phèn cho con, uống thuốc xong là có thể ăn rồi."

Trần Cát thích nhất là Hoa Thường tự mình xuống bếp làm tuyệt lệ đường phèn, nghe vậy ánh mắt nó liền sáng lên, sau đó lại tối đi, yếu ớt nói: "Mẫu phi ở Vương phủ sẽ không xuống bếp làm đồ ăn cho con đâu, chỉ có đệ đệ mới được thưởng thức tay nghề của mẫu phi mà thôi..."

Hoa Thường thờ dài, nàng biết Trần Cát lại nhớ đến phụ mẫu thân sinh ở Vương phủ.

Vào đầu năm Kinh Vương phi sinh được một bé trai. Kinh vương và Vương phi thành thân đã hai mươi năm, bấy giờ mới được đứa con thứ hai, có thể nói là quý hơn trân bảo. Trần Cát ở bên cạnh nhìn, đương nhiên tâm tình buồn bã không vui.

Mỗi năm Trần Cát đều không ở bên cạnh Kinh vương và Vương phi, nên hai phu thê họ cảm thấy có lỗi với nó, cũng muốn yêu thương nó thật tốt. Nhưng mà thời gian và hoàn cảnh lại tạo nên khoảng cách làm cản trở một nhà ba người bọn họ bởi đường tình cảm.

Thêm sự khác biệt về phương diện sinh sống và trường thành, nên quá trình bồi dưỡng tình cảm giữa Trần Cát và Kinh vương cũng xuất hiện vấn đề. Còn Vương phi lại đặt hết sự quan tâm vào đứa con yếu ớt mới sinh, tất nhiên sẽ lo là Trần Cát.

Vi thế mà sinh ra ngăn cách.

Đây cũng là hình ảnh mà Hoàng đế muốn nhìn thấy, là một trong những mục đích Hoàng đế đưa Trần Cát vào cung nuôi dưỡng.

Đây là một loại sách lược đầu tư lâu dài. Hoàng thượng là người coi trọng thanh danh mình quân, hẳn không muốn mang trên lưng ô danh chèn ép, tàn hại huynh đệ, nên chọn một con đường vòng.

Quan hệ giữa Thế tử Trần Cát và Kinh Vương phủ ngày càng xa cách, nhưng quan hệ với Hoàng đế và Hoa Thường càng ngày càng gần gũi. Nói như vậy, tương lai chờ đến lúc Trần Cát kế thừa vương vị, Kinh vương sẽ không còn là kẻ địch của Hoàng đế, mà là bằng hữu và thân tử trung thành của Hoàng đế.

Trong lòng Hoa Thường hiểu rõ, thậm chí Kinh vương và Thế tử Trần Cát cũng hiểu rõ, nhưng tình cảm con người lại không chịu sự khống chế của lý trí. Khi Trần Cát nhìn thấy cảnh phụ vương và mẫu phi đều thiên vị đệ đệ, bỏ quên đứa bé bị khổ sở chèn ép là nó, về mặt tình cảm thì nó không thể chấp nhận được.

Kinh vương và Vương phi cũng như thế. Ấu tử chưa tròn một tuổi thì rất dễ chết yếu. Trường tử lại không sống bên cạnh, cảm tình không giống nhau, đương nhiên không tránh khỏi sẽ thiên vị bên kia hơn.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng đế.

Việc Hoa Thường có thể làm là yêu thương Trần Cát gấp bội. Đây là một đứa bé đáng thương, bởi vì sinh ra ở Hoàng gia, nên nó không thể làm gì khác.

"Cát nhi còn có mẫu phi, mẫu phi xuống bếp làm đồ ăn ngon cho Cát nhi. Nhân lúc tiểu Tử không ở đây, con mau ăn đi. Nếu không, tiểu Tử trở về lại lăn dưới đất, khóc nói Thế tử ca ca không thương nó nữa đấy."

Trần Cát nhớ tới tiểu Tử nghịch ngợm thích gây sự, trên mặt lộ ra nụ cười. Đệ đệ này và đệ đệ ở vương phủ không giống nhau. Đệ đệ này sẽ cười với nó, chơi cùng với nó, sẽ ra sức làm nũng. Còn đệ đệ ở vương phủ chỉ biết khóc, lôi kéo sự chú ý của mẫu phi và phụ vương, nó không thích đệ đệ đó.

"Cát nhi uống thuốc, sau đó bệnh sẽ khỏi, thì Cát nhi có thể dẫn tiểu Tử ra ngoài chơi được rồi. Nếu tiểu Tử không nghe lời, con hãy đánh mông nó, nó sợ nhất là đánh mông." Hoa Thường ôn nhu dụ dỗ.

Trần Cát ngoan ngoãn gật đầu, trên khuôn mặt non nớt đều là biểu tình chờ mong.

Đối với bà đứa bé, Hoa Thường luôn tận lực xử lý mọi việc sao cho công bằng nhất. Nàng giao tiểu Tử cho Thế tử trông nom, lại giao Viện nhi cho tiểu Tử chơi cùng, cũng không đặc biệt thiên vị đứa nào. Quả thật như vậy lại hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp, khiến đứa lớn ít đi một phần ghen tị, nhiều thêm một phần trách nhiệm đối với đứa nhỏ.

Vị Ương cung.

Hoàng đế ngồi trên ghế tử đàn khắc thanh loan mẫu đơn, Hoàng hậu ngồi đối diện. Trên bàn trà màu đen khảm ngà voi ở bốn góc có đặt hai chung trà bằng sứ Thanh Hoa vẽ mực đồng thoi sắc.

Thật ra Đế Hậu rất ít khi có thời gian ngồi cùng nhau ấm áp như vậy.

Hoàng hậu đan hai tay lại với nhau, cúi đầu nói: "Vào đông lại sắp đến tết niên, đầu xuân là tuyển tú, vừa đúng dịp có thể vào lúc không khí tết niên vui mừng đại phong lục cung, Hoàng thượng thấy thế nào?"

Hoàng đế vô thức gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, gật đầu nói: "Đúng là nên làm như vậy, nàng xem ai cần tấn vị, lập một danh sách đi."

Hoàng hậu khẽ cười khoan thai: "Thần thiếp thấy phân vị của Thẩm Thực phi và Kỳ Hiền phi tạm thời không cần tấn, Hoàng thượng thấy thế nào?"

Hai vị này là người trên đầu quá tim của Hoàng đế, chắc chắn Hoàng hậu sẽ không động đến phân vị của các nàng. Nhưng Hoàng hậu vẫn muốn hỏi qua Hoàng đế một câu, xem đó là việc hệ trọng.

Hoàng đế hơi nhàu mày, mở miệng nói: "Tạm thời không cần. Đứng rồi, Thành Phi ở phi vị đã bao nhiêu năm rồi?"

Hoàng hậu ôn nhu trả lời: "Sắp sáu năm, Thành Phi được tấn phi vị trước khi Kỳ Hiền phi vào cung."

Hoàng đế suy xét trong chốc lát, chậm rãi nói: "Chuyện có tấn vị cho Thành Phi hay không, trăm sẽ suy xét thêm, hai ngày sau trăm sẽ nói lại với nàng."

Hoàng hậu gật đầu đáp ứng, tiếp tục nói: "Nghiêm Tu nghi Từ Từ cung, Ôn Quý tần Tiêu Phòng cung, thần thiếp thấy đều không cần tấn. Nhưng Ninh Quý tần Trường Nhạc cung, thần thiếp đặc biệt tấn một bậc, thăng làm Chiêu nghi đứng đầu cửu tần."

Hoàng đế chậm rãi nói: "Đại Hoàng tử cũng lớn, phân vị của Ninh Quý tần thật sự nên thăng. Vậy cứ làm theo lời Hoàng hậu đi, có thể thăng lên Chiêu nghi, phong hào giữ nguyên."

Hoàng hậu cười nói: "Sang năm Đại Hoàng tử đã mười lăm, có muốn chọn người trong nhóm tú nữ không?"

Hoàng đế lắc đầu, nghiêm giọng nói: "Hôn sự còn sớm, nếu là chọn thứ phi, thị thiếp thì có thể xem một chút. Nàng cũng không cần quản, đến lúc đó xem suy nghĩ của Ninh Quý tần như thế nào đã."

Trong lòng Hoàng hậu lộp bộp một hồi. Nàng thăng Ninh Quý tần lên Chiêu nghi, lý do chủ yếu là muốn quản chuyện lập chính phi của Đại Hoàng tử, không ngờ Hoàng thượng lại không có ý này.

Chuyện này nghĩa là, lúc Đại Hoàng tử cưới chính phi, chắc chắn Ninh Quý tần đã thăng lên Chiêu nghi sẽ được tấn phong thêm một lần nữa. Xem ra, Hoàng thượng vẫn vô cùng có cảm tình với hai mẫu tử nàng ấy.

Trên mặt Hoàng hậu vẫn là tươi cười khoan dung dịu dàng, gật đầu đáp ứng, tiếp tục nói: "Ba người Lan Tiệp dư, Thẩm Quý nhân, Mạnh Cơ cũng coi như là lão nhân trong cung, thần thiếp cho rằng đều tấn phong một bậc. Còn có Triệu Lương viện của Tiêu Phòng cung cũng tuân thủ cung quy nghiêm ngặt, phẩm hạnh nhu lương (ôn nhu + lương thiện), Thẩm Thực phi cũng đã nhiều lần có lời khen, có thể tấn phong một bậc. Điều Quý cơ ở cùng Triệu Lương viện, chịu liên lụy vì chuyện của Khánh Quý tần, vẫn luôn bị cấm túc, không bằng nhân dịp năm mới tề đến giải trừ cho nàng."

Hoàng đế gật đầu: "Cũng không tồi. Đến lúc đó nàng cẩn thận lập một danh sách, trình cho Thái hậu xem thử. Sau đó chúng ta lại bàn bạc cụ thể hơn."

Hoàng hậu hành lễ đáp ứng.

Từ Vị Ương cung đi ra, Hoàng đế lập tức xoay người đến Thượng Dương cung.

Hoàng hậu nghe tin Hoàng thượng đến Thượng Dương cung, chỉ than nhẹ một tiếng, khuôn mặt đã không còn trẻ trung trở nên lãnh đạm u sầu.

"Rốt cuộc thì Hiền phi khác biệt." Hoàng hậu nhẹ nhàng nói một câu, không biết là cảm thán hay là trào phúng nữa.

Thúy Lâm phụ thêm cho Hoàng hậu một chiếc áo choàng thêu hoa văn đuôi không tước màu đỏ thẫm, ôn nhu nói: "Trời lạnh giá, nương nương bảo trọng phượng thể."

Hoàng hậu cúi đầu cười, nhắm mắt lại, giấu đi phiền muộn: "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đại Phong Lục Cung

Thượng Dương cung.

Chiếc liễn màu vàng sáng của Hoàng đế dù đi đến nơi nào cũng rất dễ dàng nhìn thấy, tất nhiên là Hoa Thường đã đứng đợi ở trước cửa cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường mặc một chiếc trường bào màu đồng bằng gấm được dệt với hai màu trắng đỏ, động tác hành lễ hạ bái lưu loát tự nhiên, cảnh đẹp ý vui, khiến cho Hoàng đế thiếu chút nữa là hoa mắt.

"Miễn lễ." Hoàng đế tự tay nâng Hoa Thường dậy, đôi mắt trầm tĩnh nhìn khuôn mặt Hoa Thường, cười nói: "Đã lâu trăm không đến đây, đột nhiên phát hiện ra hình như Thường nhi ngày càng xinh đẹp hơn thì phải."

Hoa Thường nhỏ giọng cười khẽ: "Hoàng thượng chăm lo chính sự, không tham nức sắc, cả ngày chỉ thấy khuôn mặt tươi rói của các đại thần. Bây giờ người nhìn thấy thần thiếp, tất nhiên sẽ cảm thấy thần thiếp xinh đẹp như hoa rồi."

Hoàng đế cười haha, lên tiếng khen ngợi: "Có lý."

Hai người dặt tay nhau đi vào điện, Hoàng đế ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn khắp nơi, mở miệng nói: "Bãi trí trong phòng thay đổi nhiều quá, trăm có chút không quen, có vẻ quanh quệ đi rất nhiều."

Hoa Thường rút tay ngón, cẩn thận từng bước bước đến rồi dặt trên chiếc bàn nhỏ, thanh âm ôn nhu trả lời: "Trước kia trong phòng có quá nhiều đồ vật, thần thiếp cho người dọn dẹp một chút, đơn giản vẫn tốt hơn, nhìn cũng thoải mái. Huống chi mùa đông đốt than sưởi ấm, đến lúc đó còn phải dọn dẹp, thật sự rất phiền toái."

Hoàng đế nhường mày: "Những việc đó đều do cung nhân làm, Thường nhi cũng không cần động tay, thì sao lại phiền toái? Trong điện bây giờ quá trống trải, đến khi vào đông, sẽ khiến mọi thứ ảm đạm hơn."

Hoa Thường cười ôn nhu: "Thật ra thần thiếp lại thấy rất tốt. Thần thiếp đã cố ý phản phó cung nhân làm đèn bằng đồng thau, vào mùa đông từng ngọn đèn được thắp lên nhất định là sẽ có cảm xúc khác."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Nàng thích là được rồi."

Thói quen phục cổ thời Tần Hán không phải nhìn chỉ chất giống nhau thì có thể giữ được, trùng hợp Hoa Thường lại là một trong số ít người như vậy, quả thật Hoàng đế có chút mong đợi.

Hoa Thường hầu hạ Hoàng đế thay y phục, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng tới cung thần thiếp có chuyện gì vậy? Thần thiếp biết hiện giờ Hoàng thượng bận rộn nhiều việc, không có việc gì sẽ không đến tìm thần thiếp."

Hoàng đế thờ dãi: "Không thể gạt được nàng. Vừa rồi Hoàng hậu có nói với trăm về việc tấn vị của hậu cung, trăm có chút băn khoăn nên đến đây nói với nàng một chút."

Thật ra đây không phải là chủ đề có thể thảo luận với phi tử, nhưng dù sao địa vị của Hoa Thường trong lòng Hoàng đế không hề tầm thường, hẳn nguyện ý làm như vậy thì ai có thể ngăn cản đây?

Hoa Thường có chút phiền não, đoán chừng trong lòng Hoàng hậu lại ghen tị với nàng rồi.

Dù vậy, lấy lòng Hoàng đế mới là mục đích chính. Còn Hoàng hậu, nàng ta đã rất hạnh phúc, có bị Hoàng đế phản bác một chút hấn là không có vấn đề gì đâu.

"Thần thiếp suy đoán một chút, Hoàng thượng không đồng ý, có lẽ chỉ có mỗi Thành Phi tỷ tỷ đúng không?" Hoa Thường nở nụ cười, lộ ra nét giảo hoạt.

Hoàng đế cười bất đắc dĩ: "Thường nhi thông tuệ. Quả thật có nên tấn vị cho Thành Phi hay không, trăm còn hỏi do dự. Thành Phi có con, theo lý thì nên tấn vị. Chỉ là, nếu tấn vị là đứng vào hàng tứ phi. Tứ phi giờ chỉ còn hai vị trí Đức và Huệ, địa vị đều cao hơn Thường nhi và Thực phi, như vậy lại không ổn. Nhưng nếu không tấn vị, nhiều năm như vậy, Thành Phi dường dục Hoàng tử, giải quyết cung vụ cùng với Hoàng hậu cũng tính là có công, nên trăm hơi lưỡng lự."

Hoa Thường cười nói: "Thật ra cũng không khó, thần thiếp và Thực phi tỷ tỷ đều đứng hàng tứ phi, nhưng đều có phong hào. Hay là Hoàng thượng tấn vị Thành Phi tỷ tỷ thành Đức phi hoặc Huệ phi, nhưng không ban phong hào. Như vậy ba người bọn thiếp sẽ không phân chia cao thấp, chẳng phải đẹp cả đôi đường sao?"

Hoàng đế chớp chớp mắt, sừng sốt trong chốc lát rồi nói: "Đây cũng có thể xem là một giải pháp tốt."

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa vào bờ vai Hoàng đế, ôn nhu nói: "Hoàng thượng do dự chuyện này, là suy xét đến suy nghĩ của thần thiếp và Thực phi tỷ tỷ, thần thiếp vô cùng cảm động. Nhưng quả thật Hoàng thượng cũng không cần để ý tới những việc nhỏ như thế này. Thần thiếp và Thực phi tỷ tỷ xem người là tất cả, phân vị chỉ là thứ yếu, cao hay thấp thì có gì khác nhau đâu? Hoàng thượng vì việc này mà dè dặt, với thần thiếp như vậy là đủ rồi."

Hoàng đế vỗ vỗ lên mu bàn tay Hoa Thường, thờ dãi, ngực nặng trĩu, không biết là cảm xúc gì.

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa vào bờ vai Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp không phải là thánh nhân nên cũng có cảm xúc riêng. Nhưng thần thiếp biết, cho dù Thành Phi tỷ tỷ tấn vị, ở trong lòng Hoàng thượng, thì thần thiếp vẫn quan trọng hơn so với tỷ ấy. Đây mới là cái thần thiếp coi trọng nhất, là điều mà thần thiếp muốn lưu giữ nhất."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào lòng ngực, Hoa Thường ghé tai nghe âm thanh phát ra từ trong ngực hắn, giọng nói của Hoàng đế nhẹ nhàng mà kiên định: "Thường nhi muốn gì thì đều sẽ có, cho dù là trăm, cũng sẽ không cự tuyệt, bất kì là thời

điểm nào."

Hoa Thường biết đây là lời hứa hẹn của Hoàng đế, là tình cảm thể non hẹn biển của bọn họ.

Hoàng đế cũng không phải là người ngọt ngào, hẳn ít biểu đạt bằng ngôn ngữ, mà dựa vào hành động, dựa vào thời gian.

Hoa Thường tiến cung sáu năm, dù là một nữ nhân xinh đẹp và hiền đức thế nào đi nữa thì nam nhân rồi cũng sẽ phiền chán, nhưng Hoàng đế chưa từng như vậy.

Những gì mà Hoa Thường đã bỏ ra không phải Hoàng đế không biết, mà là ghi tạc thật sâu trong lòng. Bởi vì cho dù trong lúc Hoàng đế bận rộn nhất, khi mà mấy tháng liền hẳn không đặt chân tới hậu cung, thì Hoa Thường cũng chưa từng một lần bị thất sủng.

Mỗi ngày đều có người từ Kiến Chương cung tới thăm hỏi, lâu lâu lại được Hoàng đế ban thưởng. Quả thật, Hoàng đế là một nam nhân có tình cảm dài lâu.

Thật ra, Hoa Thường rất vui khi thấy Hoàng thượng mềm lòng với Hoàng hậu, sủng ái Thục phi, coi trọng Thành Phi và Ninh Quý tần. Những việc này đều nói lên rằng: Hoàng đế là một người lưu luyến người cũ.

Cho dù là ai đi nữa, rồi cũng sẽ trở thành người xưa. Hoa Thường cũng không phải ngoại lệ.

Ba năm trước từ một lần, rồi lại sẽ có một đám thiếu nữ mới xinh đẹp tiến cung. Sẽ luôn có người ưu tú hơn, xuất sắc hơn người, người không có khả năng mãi mãi là người tốt nhất.

Khi đó, Hoàng đế huyền tước người cũ sẽ trở thành điều hạnh phúc nhất của người.

Hai tháng sau.

Đường như mùa đông năm nay đặc biệt lạnh hơn, lông thú và da thuộc bên Nội phủ gần như không đủ. Phi tần có nhu cầu lớn, Hoàng đế lại ban thưởng bên ngoài rất nhiều, khiến cho Nội phủ chịu áp lực vô cùng lớn.

Tất nhiên Hoa Thường không vì vậy mà đau đầu. Nhà kho của Thượng Dương cung dường như còn nhiều hơn so với Vị Ương cung, người khác thiếu nhưng mà nàng thì sẽ không thiếu.

Gần hết năm, khắp nơi trong hậu cung đều là bầu không khí vui mừng. Mặc dù mùa đông lạnh như thế này, nhưng phần lớn trong lòng các phi tần đều hi vọng – hi vọng có thể nhận được thánh chỉ tấn vị.

Ngay cả người không may mắn, tuy không được tấn vị nhưng cũng sẽ được ban thưởng, cho dù thế nào cũng đều là thời khắc vui vẻ.

Đương nhiên, phi tần đại vị cao đều có con đường tin tức của riêng mình. Bản thân mình có thể tiến thêm một bước hay không, cơ bản đều nhận được tin tức.

Bây giờ Thượng Dương cung cũng là một nơi mà tin tức quan trọng được truyền ra. Tin tức Thành Phi, Ninh Quý tần được tấn vị đều là Hoa Thường tiết lộ cho các nàng, xem như là một điều kinh hi.

Liền mình lợi ích nhỏ giữa ba người bây giờ rất vững chắc. Ba người đều hài lòng với tình hình hiện tại, bỏ sung lợi ích cho nhau để cùng tồn tại. Hơn nữa, mọi người đều thông minh, không có kẻ ngốc, nên sẽ không lo bị ai kéo chân.

Còn Thẩm Thục phi và Hoa Thường giống như có thể tán gẫu về mọi vấn đề, là tỷ muội tốt nói lời thật lòng. Giữa các nàng không trao đổi quá nhiều lợi ích, nhưng mà có nhiều thú vui hợp nhau, tình cảm cũng thân thiết.

Luận về tình cảm, tất nhiên bên Thục phi chân thành và gần gũi hơn một chút.

Đêm giao thừa vừa trôi qua, thánh chỉ đại phong lục cung được ban xuống.

Ngọc Hoa cung Chính Nhị phẩm Thành Phi, tấn vị thành Tông Nhất phẩm Đức phi.

Trường Nhạc cung Chính Tam phẩm Ninh Quý tần, tấn vị thành Tông Nhị phẩm Chiêu nghi, giữ lại phong hào "Ninh".

Tuyên Ninh điện Chính Tứ phẩm Lan Tiếp dư, tấn vị lên Tông Tam phẩm Tần, giữ lại phong hào "Lan".

Ngọc Hoa cung Chính Ngũ phẩm Thẩm Quý nhân, được tấn vị lên Tông Tứ phẩm Vinh hoa.

Thượng Dương cung Tông Lục phẩm Mạnh Cơ, tấn thành Chính Lục phẩm Quý cơ, ban phong hào "An".

Tiêu Phòng cung Chính Thất phẩm Triệu Lương viện, tấn vị thành Tông Lục phẩm Cơ.

Những phi tần chưa được tấn phong ít nhiều gì thì cũng được ban thưởng, coi như là an ủi.

Thánh chỉ ban xuống, có vui có buồn, nhưng cũng không còn cách nào khác. Nơi nào có người thì nơi đó sẽ có tranh đấu, có so sánh, phân chia cao thấp.

Thượng Dương cung.

Mạnh Cơ ở hậu điện, hiện giờ là An Quý cơ tiến đến tạ ơn.

Hoa Thường nhìn nữ nhân mới thân y phục mới, ngay cả tính thần cũng không giống như ngày trước, khẽ mỉm cười: "Miễn lễ, tới ngồi bên cạnh bốn cung đi."

Khuôn mặt An Quý cơ tràn đầy vui mừng, cẩn thận tới ngồi bên cạnh Hoa Thường.

An Quý cơ nhẹ nhàng ngừng đầu, nhỏ giọng nói: "Tần thiếp vô cùng cảm kích nương nương. Vào cung nhiều năm vẫn luôn được nương nương chăm sóc, tần thiếp không biết lấy gì báo đáp."

An Quý cơ vẫn luôn biết rõ thân phận và địa vị của mình. Nàng không có gia thế hiển hách, không có dung mạo xinh đẹp, tính cách cũng bình thường, tất nhiên Hoàng thượng đối với nàng không có gì đặc biệt.

Chỉ là, thỉnh thoảng được ân sủng đều là lúc Hoàng thượng đến thăm Hoa Thường, sẵn tiện ghé qua cung điện của nàng ở gần đó.

Là nữ nhân bình thường lại được tấn vị hai lần, từ Lương viện thành Quý cơ, thậm chí hiện giờ còn được phong hào "An", quả thật xem như nàng rất may mắn.

An Quý cơ biết nàng là được nhờ vào hào quang của vị nương nương chủ quản này.

Hoa Thường lộ ra nét cười dịu dàng, ôn nhu nói: "Cũng không hẳn là bốn cung chăm sóc người, đều là do người làm tốt. Có mấy người đức hạnh không tốt, gây sóng gió, cho dù có Thái hậu chống lưng cũng vô dụng. Đây đều là bản thân người xứng đáng được hưởng, sau này cố gắng duy trì, Hoàng thượng thích nữ tử an tĩnh và đức hạnh."

An Quý cơ vội vàng đáp ứng: "Tần thiếp cần tuân lời dạy bảo của nương nương."

Đây đều là lời nói khách khí của Hoa Thường, đương nhiên An Quý cơ hiểu rõ. Người an tĩnh và đức hạnh trong hậu cung rất nhiều, Dương Quý nhân, Vương Mỹ nhân vào cung ba năm trước đây có chỗ nào không tốt đâu chứ? Nhưng có ai lại vào mắt của Hoàng đế rồi được tấn vị không? Không hề có.

Sáu người được tấn phong lần này, có ba vị là người cũ bên cạnh Hoàng thượng lúc chưa lên ngôi, dưới gối hoặc có nhi tử hoặc có nữ nhi, đều không thể so sánh.

Còn lại ba vị đều là nhờ thế lực của nương nương chủ vị mới có ngày hôm nay: Thẩm Quý nhân thủ hạ của Đức phi nay là Thẩm Vinh hoa; Triệu Lương viện thủ hạ của Thẩm Thục phi hiện giờ là Triệu Cơ; và An Quý cơ nàng.

Không có chỗ dựa, thì cũng chỉ có thể tranh giành sự sủng ái của Hoàng đế mà thôi. Đáng tiếc các nàng không có cái mệnh đó. Tình yêu của bậc Thiên tử có thể dễ dàng có được sao?

Hoa Thường ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay của An Quý cơ, nhỏ giọng dạy bảo: "Phi tần đạt được phong hào không dễ dàng gì, người cũng coi như có vận khí tốt, cho nên càng phải đặc biệt quý trọng, hành động sao cho bản thân xứng với phong hào này, xứng với tâm ý của Hoàng thượng. An, cũng là định, là tĩnh [1]. Tốt đẹp và không tranh giành gọi là an, thận trọng hợp lễ gọi là an, yên định trung tâm gọi là an, cung kính giữ lễ gọi là an. Ngày tháng sau này của người còn dài, rồi người sẽ hiểu thôi."

[1] An định (安定): yên ổn, ổn định.

An tĩnh (安靜): yên tĩnh, trật tự.

An Quý cơ lộ ra nét tươi cười nhàn nhạt, chân thành tha thiết, trịnh trọng gật đầu: "Dạy bảo của nương nương, tần thiếp vĩnh viễn không dám quên.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 116: Có Hi

Ở thời đại nào thì tết cũng là một dịp vô cùng náo nhiệt và trịnh trọng, đặc biệt là hoàng thất, lễ nghỉ rườm rà càng tăng thêm không khí náo nhiệt của ngày tết.

Có điều là một phi tử, Hoa Thường vẫn tương đối thanh nhàn. Bởi vì nàng không cần phải mặc trang phục nặng ba mươi cân đi bái tế tổ tiên, cũng không cần đội mũ phượng mười mấy cân nhận triều bái của các quan đại thần.

Cơ hồ mỗi lần qua năm mới, Hoàng hậu sẽ bệnh một lần, đây đúng không phải là việc dành cho người thường làm.

Đương nhiên, người khác cũng không "rộng lượng" như Hoa Thường. Những nữ nhân này đều đổ kị với vinh quang của Hoàng hậu, hậu cung lâm vào tình trạng sóng gió khôn cùng.

Từ trước đến nay, qua ngày mười sáu tháng giêng là hoàng thất có truyền thống đi săn. Vùng ngoại ô thượng kinh đã được khoanh lại một khu, chuyên dùng cho hoạt động săn bắn của hoàng thất. Thông thường Hoàng đế sẽ mang theo Hoàng tử, Vương gia cùng với các đại thần thân cận đi trước, cũng coi như là một việc trọng đại.

Có điều hiện tại số lần đi săn ra săn bắn cũng không nhiều, vị Hoàng đế cần chính này cho rằng đây là một hoạt động cực kì lãng phí thời gian và ngân sách, không đáng phải tổ chức hàng năm.

Nhưng mà năm nay, Hoàng đế quyết định mang theo tất cả các Hoàng tử và Vương gia, trọng thần trong triều cũng có hơn phân nửa là đi theo, nhân số đông đảo chuẩn bị đi săn bắn.

Nguyên nhân cũng không khó đoán. Chiến sự ở Tây Bắc nóng bỏng, Hoàng đế muốn thông qua hoạt động săn bắn lần này, tuyển ra một người có tinh thần thượng võ.

Đối với phi tần hậu cung mà nói, tiêu điểm tranh đấu hiện tại chính là một vị trí trong danh sách được xuất cung.

Hoàng đế sẽ mang theo hai hoặc ba phi tần, cũng có lúc không đem theo ai. Bây giờ vừa qua cuối năm, Hoàng hậu liên ngã bệnh, tất nhiên không có cách nào đi theo được. Một đám phi tần nổi lên tinh thần, dùng hết thủ đoạn, hy vọng Hoàng đế sẽ để ý đến mình.

Thượng Dương cung.

Nghỉ giả màu vàng nhạt của Hoàng đế đã không còn là điều mới lạ với cung nhân Thượng Dương cung nữa. Hôm nay Hoa Thường không ra cửa cung nghênh đón, chỉ đứng ngoài điện, trên người nàng khoác áo choàng dài làm từ lụa mỏng màu đỏ, như một ngọn lửa nhỏ trên nền trắng của tuyết.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an." Hoa Thường chậm rãi hành lễ, biểu tình khoan thai và vui vẻ, đôi mắt kia vốn linh động giờ càng thêm nhu hoà như nước.

Hoàng đế nâng Hoa Thường dậy, thần sắc ôn hòa: "Trời lạnh, nàng chú ý chăm sóc bản thân."

Lan Chi ở một bên vui vẻ cười nói: "Hoàng Thượng và nương nương thật là tâm hữu linh tề [1]."

[1] Tâm hữu linh tề: tương đương với tâm linh tương thông, chỉ hai người hiểu ý nhau, có ý nghĩ giống hệt nhau.

Hoàng đế nhướn mày, lên tiếng hỏi: "Đây là ý gì?"

Gương mặt trắng nõn của Hoa Thường thoáng đỏ ửng, ôn nhu nói: "Lan Chi nói vậy, Hoàng thượng đừng để ý đến nàng ấy. Vừa rồi Thái y đến thỉnh mạch bình an cho thần thiếp, nói thần thiếp đã mang thai ba tháng."

Hoàng đế sững sờ một chút, khuôn mặt kiên nghị dần lộ ra biểu tình vui sướng, thật cẩn thận ôm Hoa Thường vào trong ngực, kinh hi nói: "Thật sự sao? Thái y đâu? Thân thể hiện tại tốt hay không? Mạch tượng như thế nào?"

Hoa Thường mỉm cười, nhu thuận tựa vào ngực Hoàng đế: "Thái y nói tất cả đều tốt, Hoàng Thượng không cần lo lắng."

Vào nội điện, Lan Chi lấy áo choàng trên người Hoa Thường xuống, cười nói: "Cho nên vừa rồi nó ti mới nói Hoàng thượng và nương nương vô cùng hợp ý. Nương nương bên này vừa mới chán ra hi mạch, Hoàng thượng đã đến rồi, còn dặn chăm sóc bản thân. Đây không phải là tâm linh vô cùng tương thông sao?"

Hoa Thường trách cứ nói: "Đừng có nói vậy, mau mau xuống pha trà đi."

Ngược lại Hoàng đế vô cùng vui vẻ, cười to nói: "Trẫm cảm thấy Lan Chi nói không sai, thượng!"

Lan Chi cười hành lễ tạ ơn, sau đó lui ra ngoài pha trà.

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, trong cái rét lạnh của mùa đông, tâm lại cảm thấy ấm áp.

"Trẫm không có nhiều con nói dối, năm nay trẫm cũng đã ba mươi sáu. Ba năm nay hậu cung không có hài tử nào được sinh ra, mẫu hậu vẫn luôn lo lắng. Trẫm muốn làm một Hoàng đế tốt, tấu chương mỗi ngày đều không phế hết, cho nên cũng vắng vẻ hậu cung. Đối với các nàng, trẫm đều then trong lòng, không thể thường xuyên ở bên bầu bạn."

Hoàng đế dừng một chút, Hoa Thường cảm ngược lại tay Hoàng đế, dịu dàng nói: "Thần thiếp hiểu rõ tâm ý Hoàng thượng. Thần thiếp không cảm thấy có đơn, không cảm thấy bị vắng vẻ. Thần thiếp biết, Hoàng thượng là Hoàng thượng của thiên hạ, Hoàng thượng làm việc tạo phúc cho bách tính. Chuyện thần thiếp có thể làm chính là yên lặng ủng hộ Hoàng thượng, vì Hoàng Thượng mà đường đục con nói dối."

Hoàng đế nhắm mắt lại, cẩn thận ôm lấy Hoa Thường, biểu tình thả lỏng và an bình.

"Đa tạ nàng, Thượng nhi. Đa tạ nàng đã đến bên cạnh trẫm, đa tạ nàng vì trẫm mà sinh nhi dục nữ." Thanh âm Hoàng đế tuy có chút nhần mạnh, nhưng lại mang theo một loại thoải mái nói không nên lời.

Hoa Thường mang thai không chỉ khiến Hoàng đế kinh hi, mà cũng làm cho Hoàng đế nhẹ nhàng thờ ra.

Nói thật, hậu cung ba năm không có một đứa trẻ nào ra đời, nhất định trong lòng mọi người không tránh khỏi lần tần suy nghĩ nhiều. Tất nhiên không phải là nghĩ Hoàng thượng bận rộn nên vắng vẻ hậu cung, mà là... Hoàng thượng "không được"! Có đôi lúc Hoàng đế sẽ phần mộ và tức giận, nhưng cũng không thể làm được gì.

Siêng năng chính sự lại biến thành kết quả như vậy. Tin đồn này, đến cả Thái hậu cũng đã từng một hồi hấn, làm cho Hoàng đế rất là xấu hổ. Có đôi khi Hoàng đế cũng bị chính mình tẩy não, có khi nào là do tuổi lớn, cho nên... "không được" hay không?"

Là một nam nhân thì sao có thể chịu nổi đây?!

Hai người vui vẻ dùng cơm trưa, Hoàng đế đã xem Hoa Thường như vật nhỏ dễ vỡ.

Từ Hoàng tử bước chân ngắn chạy tới cò cò, cầu mẫu phi ôm một cái, nhưng nó lại bị Hoàng đế ngăn lại, còn sắc mặt nghiêm lúc giảng đạo lý với nó. Đáng tiếc, Từ Hoàng tử xem như gió thoảng bên tai, vị phụ hoàng này trong mắt nó cũng không có tí uy hiếp nào.

Hoa Thường bị hai phụ tử làm cho bật cười, cười đến bụng muốn co rút, làm Hoàng đế sợ tới mức một hai phải truyền Thái y.

Cuối cùng Hoa Thường thật vất vả mới khuyên được Hoàng đế, dỗ Từ Hoàng tử đang mè nheo muốn ôm một cái xong mới có thể nằm nghỉ một lát.

Hoa Thường nằm xuống giường, Hoàng đế ngồi bên cạnh, nắm tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Lại nói tiếp, hôm nay trẫm tới vốn là muốn nói chuyện đi săn với nàng, thiếu chút nữa là quên."

Hoa Thường rất hứng thú với việc đi săn, tò mò hỏi: "Hoàng thượng là muốn dẫn theo thần thiếp đi sao?"

Hoàng đế bắt đầu đi cười nói: "Trước kia trẫm từng đáp ứng mang nàng đi săn vào mùa thu, chỉ tiếc khi đó nàng bị bệnh, sức khỏe không tốt nên không thể đi được. Vốn định năm nay là thời điểm tốt, vừa lúc mang nàng ra ngoài dạo chơi mà nàng lại mang thai. Nói cho nàng biết, không được nghĩ đến chuyện đó nữa, ngoan ngoãn ở trong cung tĩnh dưỡng, sinh cho trẫm một nhi tử mới là hợp lẽ."

Hoa Thường lộ ra biểu tình cực kì thất vọng. Nàng đã mong đợi rất lâu về việc được ra khỏi cung, không ngờ tới lại bỏ qua một lần nữa.

Hoàng đế thấy cảm xúc của Hoa Thường tuột dốc, vội vàng khuyên nhủ an ủi: "Thường nhi không cần thương tâm, sang năm còn có săn bắn nữa, nhất định trẫm sẽ dẫn nàng ra ngoài, được không?"

Hoa Thường chu môi: "Vậy chúng ta ước định, Hoàng thượng không được đổi ý đâu đấy."

Hoàng đế nhu hòa cười nói: "Tuyệt không đổi ý. Đúng rồi, năm nay mùa đông lạnh hơn rất nhiều. Bây giờ nàng đang có thai, lại không chịu được lạnh, bảo Nội phủ đem thêm một bộ chăn đệm ấm áp tới đi. Còn nữa, than cũng vậy, phần lệ than cứ khấu trừ từ Kiến Chương cung của trẫm, Thường nhi không cần lo lắng có người mượn cớ nữa."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu nói: "Không cần, thần thiếp phận vị cao, phần lệ vốn cũng đủ nhiều rồi, nào có kieu quý như vậy."

Hoàng đế kiên định nói: "Thân thể nàng vẫn luôn yếu ớt, tất nhiên phải chăm sóc cẩn thận. Than lệ không phải vật gì quý giá, cứ việc dùng, có trẫm ở đây."

Cuối cùng Hoa Thường lộ ra tươi cười bất đắc dĩ, nhưng lại vô cùng ngọt ngào, dịu dàng đáp ứng.

Hoàng đế sờ so tóc Hoa Thường, mở miệng hỏi: "Đứng rồi, trầm vốn định dẫn theo nàng và Thục phi đi săn bắn, nhưng bây giờ nàng không thể đi, trầm suy nghĩ hay là mang theo Ôn Quý tần? Nàng ấy vẫn luôn giao hảo tốt với nàng và Thục phi."

Đối với Ôn Quý tần, Hoa Thường và Thẩm Thục phi sớm đã không còn giống như trước kia, chỉ là Hoàng đế không biết mà thôi. Hoàng đế đề xuất Ôn Quý tần cũng là vì muốn lấy lòng Hoa Thường, bởi vì hẳn cho rằng quan hệ của các nàng cực kỳ thân cận.

Hoa Thường dịu dàng nói: "Đương nhiên Ôn Quý tần là người vô cùng tốt để chọn. Có điều hai vị phi tần theo hầu giá đều xuất thân từ Tiểu Phòng cung, chỉ sợ sẽ khiến các vị tỷ muội khác nghĩ nhiều. Đức phi tỷ tỷ và Ninh Chiêu nghi vừa mới được tấn vị. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử cũng đều đang trong giai đoạn thiếu niên đẹp nhất, không bằng Hoàng thượng chọn các nàng, cũng coi như vì tình cảm mẫu tử bọn họ."

Hoàng đế gật gù đầu: "Đúng vậy, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử hiện giờ đều trưởng thành, trầm cũng đang muốn khảo giáo công phu của bọn chúng. Vậy trầm sẽ mang theo Ninh Chiêu nghi, cho nàng ấy có thể nhìn thấy Đại Hoàng tử trưởng thành anh dũng như thế nào, hẳn là sẽ cảm thấy vô cùng an ủi."

Hoa Thường nhẹ giọng khen ngợi: "Hoàng thượng anh minh."

Hoàng đế có chút áy náy: "Ngày mai hoặc là ngày sau trầm sẽ đi, ước chừng hơn nửa tháng trầm sẽ không thể ở bên cạnh nàng, nàng phải cẩn thận chăm sóc bản thân, có biết không?"

Hoa Thường ngoan ngoãn gật đầu: "Thần thiếp đã biết, Hoàng thượng yên tâm."

Hoàng đế đắp kín chăn bông màu vàng nghệ thêu nhành hoa màu xanh lá mạ cho Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Đừng để cảm lạnh, nàng xem trong điện của nàng sao lại trống trải như vậy, mở cửa gió lạnh liền thổi vào, ngay cả một thứ để che chắn cũng không có."

Hoa Thường cười nói: "Lạnh chỗ nào chứ? Thần thiếp đã cho đốt nhiều địa long và than như vậy."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ đầu Hoa Thường, hần ngừng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy từng cụm hoa mai màu đỏ tươi nở rộ. Thanh âm Hoàng đế nhu hòa, tràn ngập hy vọng: "Khi nào hoàng nhi của chúng ta mới có thể lớn lên đây? Trầm sắp gặp không chờ nổi rồi, muốn nhìn thấy lúc nó lớn lên sẽ có dáng vẻ như thế nào."

Lông mi dài của Hoa Thường như con bướm quạt cánh, khẽ chớp chớp, ánh mắt nhu hòa: "Sẽ nhanh thôi, trẻ con lớn rất nhanh. Mẫu thân nói thần thiếp giống như trong nháy mắt đã lớn lên, từ đứa bé bị bỏ tập nói trở thành thiếu nữ trưởng thành duyên dáng yêu kiều. Nhìn hải tử lớn lên là một chuyện vô cùng hạnh phúc."

Hoàng đế lộ ra tươi cười: "Tiểu quý nghịch ngợm tiểu tử kia sau này lớn lên nhất định sẽ thành thực, ôn tồn, lễ độ; sẽ là một tài tử học phú ngũ xa [2] phong lưu. Việc nhi trưởng thành nhất định sẽ giống hệt như nàng, sẽ là một Công chúa thiên chân hoạt bát. Trầm sẽ tìm một nam tử xuất sắc nhất làm phò mã cho nó."

[2] Học phú ngũ xa: Thời chiến quốc Huệ Thi là một nhà triết học, ông rất ham đọc sách. Sách của ông phải dùng đến năm xe ngựa mới có thể chở hết. Về sau người ta sử dụng "Ngũ xa thư", "ngũ xa", "thư ngũ xa", "Huệ xa"... để tỏ vẻ uyên bác hoặc ca ngợi. "Học phú ngũ xa" và "Tài tri hơn người" đều là thành ngữ ca ngợi học thức uyên bác.

Hoa Thường tựa đầu vào bờ vai Hoàng đế, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nhỏ, nhắm mắt lại.

Thời gian yên lặng khẽ trôi

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Dưỡng Thai Và Tuyển Tú

Sự việc Kỳ Hiền phi có thai đã đẩy lên sóng gió không lớn không nhỏ ở hậu cung. Dù sao suốt ba năm qua trong hậu cung không có đứa bé nào được sinh ra, vì thế nên thai này của Hoa Thường vẫn tương đối khiến cho mọi người nhìn chăm chú.

Mỗi cung đều đưa tới rất nhiều lễ vật. Thái hậu ở Từ Ninh cung cũng vất bỏ hiềm khích trước kia, kéo tay Hoa Thường dặn dò một hồi, về mặt hiền lành, không còn sự lạnh nhạt như trước nữa.

Suy cho cùng, nhi tử quan trọng hơn huynh đệ, tôn tử quan trọng hơn chất nữ [1]. Thân sơ xa gần, vừa nhìn thì đã hiểu ngay.

[1] Con trai quan trọng hơn anh em, cháu trai (hàng cháu nội) quan trọng hơn cháu gái (hàng cháu gọi bằng cô).

Hoàng hậu đang mang bệnh cũng phải cung nữ tám phúc của mình là Thúy Lâu đưa đến Thượng Dương cung rất nhiều đồ ban thưởng.

Hoa Thường nhận lấy, ngồi trên ghế chủ vị, thanh âm ấm áp cất tiếng nói: "Phiền người đi một chuyến rồi. Ngày mùa đông lạnh lẽo, người uống ly trà cho ấm người rồi hẵng trở về."

Thúy Lâu cung kính hành lễ tạ ơn, cười trả lời: "Nuông nuong hậu ái, nô tỳ xin nhận. Chỉ là Hoàng hậu nuông nuong còn đang đợi nô tỳ quay về bẩm báo, nô tỳ quấy rầy người nhiều quá cũng không tốt. Mặt khác, xin Hiền phi nuông nuong thông cảm. Hoàng hậu nuông nuong vốn dĩ muốn đến thăm người, đáng tiếc bây giờ Hoàng hậu lại ốm đau nằm trên giường bệnh. Tuy rằng Hoàng hậu nuông nuong không ngại đi lại nhưng rất cuộc vẫn nói sợ lây bệnh cho người, mong người đừng để bụng."

Hoa Thường dịu dàng cười nói: "Hoàng hậu nuông nuong nói gì vậy chứ, thật quá khách khí rồi. Người nhớ trở về bẩm báo lại với Hoàng hậu nuông nuong một tiếng rằng bảo trọng phượng thể quan trọng hơn, thân thể của bốn cung cũng không có gì đáng ngại."

Thúy Lâu nhìn người hành lễ đáp vâng, thanh âm giòn tan, chậm rãi lui xuống.

Trước khi cuộc săn bắn ở ngoại ô xuất phát khoảng một ngày, Ninh Chiêu nghi tự mình đến bái kiến Hoa Thường.

Sắc mặt Hoa Thường hơi mệt mỏi, hai người ngồi trên ghế, ngược lại trông có vẻ rất thân mật.

Ninh Chiêu nghi mặc cung trang màu xanh nhạt thêu hai con chim nhạn bằng kim tuyến ngũ sắc, hiếm khi thấy nàng mặc trang phục với màu sắc tươi trẻ như vậy. Trên đầu nàng cài trâm hoa bướm đính tua rua bạc cũng có kiểu dáng cực kỳ mới mẻ độc đáo, trông Ninh Chiêu nghi như trẻ ra vài tuổi.

Khuôn mặt Ninh Chiêu nghi tươi cười dịu dàng, giọng nói nhu hòa: "Tỷ tỷ có thai trong người, người đến thăm hỏi Thượng Dương cung cũng nói lên không dứt. Muội biết hẳn là tỷ tỷ rất mệt nhưng cuối cùng vẫn muốn tự mình đến đây một chuyến, như vậy mới không thất lễ."

Hoa Thường cười nói: "Muội muội nói gì vậy, khách khí quá rồi."

Khóe mắt Ninh Chiêu nghi lơ mơ có những nếp nhăn, cười lên trông có vẻ ôn hòa hơn nhiều, nàng nhẹ giọng nói: "Trước mặt Hoàng thượng, tỷ đề cử muội đi theo cuộc săn bắn này, muội thật sự vô cùng cảm kích, không biết phải tạ ơn tỷ tỷ như thế nào cho phải. Muội chỉ có thể tự mình đến đây tặng chút lễ vật phẩm tục, lễ nhẹ nhưng tình đây. Đây đều là một chút tâm ý của muội, vạn lần mong tỷ đừng ghét bỏ."

Hoa Thường bất đắc dĩ nói: "Ta nhận lấy là được, nào có đạo lý ghét bỏ chứ. Ngày mai thánh giá khởi hành rồi, muội và Đại Hoàng tử đều đi theo, vậy muội nên nhanh chóng hồi cung chuẩn bị hành trang đi."

Ninh Chiêu nghi cười gật đầu: "Lời tỷ tỷ nói, muội đã hiểu."

Tiền Ninh Chiêu nghi rời đi, sắc trời đã tối đen, Hoa Thường chỉ mặc chiếc váy Tương [2] khổ mười hai màu xanh lá mạ thêu hoa mai xanh nhạt, chậm rãi thấp sáng ngon đèn bằng đồng trong điện.

[2] Váy Tương: Một kiểu váy triều Minh.

Tuy rằng trời đông giá rét, nhưng nội điện lại không lạnh, chỉ sợ Thượng Dương cung là nơi ấm áp nhất trong toàn bộ hoàng cung này.

Lan Chi bưng một cái khay màu đỏ thắm đi tới, bên trong khay là một bát sứ Thanh Hoa nhỏ chứa đầy tổ yến hạt sen.

"Bữa tối nuông nuong ăn không nhiều lắm, bây giờ người dùng một chút tổ yến đi. Đây là đồ mà hôm qua Nội phủ mới đưa tới, đều là huyết yến thượng phẩm tốt nhất, cũng rất có lợi với người đang mang thai."

Hoa Thường cảm chén nhỏ trên khay lên, uống mấy ngụm rồi đặt xuống, nhẹ giọng nói: "Bốn cung ăn uống không ngon, cố uống mấy ngụm mà đã không muốn động tới nữa rồi."

Lan Chi bỏ khay xuống, dịu dàng nói: "Thái y báo đây là thời gian phản ứng khi mang thai nên đã lệnh cho Ngự Thiện phòng làm ra đủ loại hương vị món ăn để xem nuông nuong yêu thích loại nào."

Hoa Thường có chút mới một cười cười, dựa người vào phần mép giường bốn cột [3] Vạn Sự Như Ý khảm đá Vân Mây [4] đen, nhỏ giọng nói: "Viết vào sổ từng món đồ ban thưởng hai ngày nay của Thái hậu, Hoàng hậu và Hoàng thượng, nhớ ghi chép cho cẩn thận. Mặt khác, vật phẩm do cung phi đưa tới, trước tiên cứ cất vào trong kho, từ từ sắp xếp."

[4] Đá Vân Mây: Đá Mica (vì ở đại đại nên mình không tiện dùng từ Mica)

Lan Chi hành lễ đáp ứng, mở miệng nói: "Bây giờ nương nương đang mang thai, đợi khi bụng lớn còn phải làm thêm mấy bộ xiêm y nữa. Đứng lúc Thái hậu thưởng mấy cuộn gấm hoa màu đỏ và lụa thêu mẫu đơn của Hằng Châu. Còn bên Hoàng hậu nương nương lại thưởng ba cuộn lụa màu xanh ngọc bích, đều là nguyên liệu tốt nhất, có thể dùng được."

Hoa Thường bắt đầu đi cười: "Một mình bốn cung làm sao mặc nhiều như vậy được. Nguyên liệu tốt thì không thể bỏ, người bảo Nội phủ làm cho Thế tử, Tử Hoàng tử và Tử Công chúa thêm mấy bộ y phục mới đi. Trẻ nhỏ lớn lên rất nhanh, mỗi ngày là một dáng vẻ khác nhau đấy."

Lan Chi hành lễ thưa vâng, sau đó nói: "Ninh Chiêu nghi tặng lễ nặng nhất, đưa tới rất nhiều văn phòng tử bảo (*bút lông, nghiên, giấy và mực*) và mấy món đồ chơi tình xảo, chắc là tặng cho Thế tử và Tử Hoàng tử. Thân bút bằng ngọc Dương Chi, chặn giấy bằng mã não, nghiên mực Tuyên Châu đều là vật phẩm quý giá. Kỳ diệu ở chỗ là chúng đều có đôi có cặp, xem ra Ninh Chiêu nghi cũng phí một phen tâm tư rồi."

Hoa Thường nâng mí mắt lên cười cười: "Nàng ấy luôn luôn làm người cẩn thận."

Ngày thứ hai, cung phi đều dậy sớm để tiễn loan giá của Hoàng đế.

Cho dù là người bệnh như Hoàng hậu hay thai phụ như Hoa Thường cũng phải đường hoàng nghiêm chỉnh mà đứng trong gió lạnh.

Trước khi đi Hoàng đế dặn dò Hoàng hậu vài câu về cung vụ, sau đó quay đầu nói với Hoa Thường: "Nàng phải bảo trọng thân thể cho thật tốt, có chuyện gì thì đi tìm Thái hậu và Hoàng hậu, đừng chịu đựng một mình."

Hoa Thường nở nụ cười thật tươi, hành lễ đáp vâng, không nói gì nữa.Trong trường hợp như thế, Hoàng thượng có thể nói với người một lời, ấy là coi trọng. Nhưng nếu người không biết lễ nghĩa, cứ lái nhái thì sẽ rất khó coi. Dù sao thì vương tộc, hoàng thân quốc thích còn đang đứng bên cạnh nhìn người nên người phải có phong thái chuẩn mực.

Hoàng đế bước lên long辇, những thân vương trọng thần khác thì đều cười tuấn mã, còn nữ quyến thì dựa theo phẩm cấp mà ngồi ở các xe ngựa khác nhau. Phiêu Kị quân hộ giá có đến năm ngàn người. Dưới ánh nắng rực rỡ, áo giáp đen bóng phát ra tia sáng chói mắt. Đoàn người mẽ mẽ, dường như không nhìn thấy điểm tận cùng.

Ngự giá khởi hành.

Hoa Thường và mọi người cùng nhún người hành lễ: "Cung tiễn Hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Xa giá đã đi xa, Thái hậu quay đầu nói với Hoàng hậu và Hoa Thường: "Hai người các người, một người bệnh, một người mang thai, đừng đứng ở chỗ này đợi xa giá đi khỏi nữa, hãy về trước đi."

Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt nhưng vẫn nở nụ cười hoà ái: "Mẫu hậu tuổi lớn, không nên để bị trúng gió, nhi thần đứng đây nhìn là được rồi. Mẫu hậu vẫn nên trở về sớm để nghỉ ngơi."

Hoa Thường cũng hành lễ theo và nói: "Thái hậu nên hồi cung sớm một chút. Nếu như người bị trúng gió nhiễm phong hàn, chắc chắn Hoàng thượng sẽ ngày đêm lo lắng."

Thái hậu không còn cách nào đành gật đầu đồng ý, nhìn Hoa Thường rồi nói: "Hiện phi người hồi cung cùng với ai gia đi. Người là người đang có thai, rất quý trọng, đừng để đứa bé bị tổn hại."

Hoa Thường nở nụ cười tươi dịu dàng: "Vâng, đa tạ Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương hậu ái."

Có hài tử và không có hài tử là hai kiểu đãi ngộ hoàn toàn khác biệt. Cho dù Hoàng hậu đang bị bệnh thì cũng vẫn phải đoan chính gánh vác trọng trách. Nhưng chỉ cần mang long tự thì người liền vô cùng quý trọng. Ai dám để người đứng trong gió lạnh một canh giờ? Long thai xảy ra chuyện, ai sẽ gánh trách nhiệm?

Mùa đông đã qua hơn phân nửa, chờ tới đầu xuân thì sẽ tuyển tú.

Năm trước, vào lúc này, danh sách tuyển tú đã được trình lên, tất nhiên năm nay cũng không ngoại lệ.

Chi là năm nay Hoàng đế đi săn ở ngoại ô. Tuy Hoàng hậu ở trong cung nhưng bệnh tình lại lặp đi lặp lại nhiều lần, nằm trên giường không dậy nổi, cuối cùng không có ai có thể đứng ra làm chủ mọi việc.

Trong số các phi tần địa vị cao, Hoa Thường có thai, không thể lo liệu công việc vất vả. Thẩm Thục phi đi theo thánh giá, càng không có cách nào, chỉ còn lại Đức phi được coi là thanh nhàn.

Thái hậu thấy thế, tiếp nhận việc tuyển tú, cùng Đức phi giải quyết, miễn cưỡng xem như có người quản lý.

May mà đầu xuân từ nữ mới có thể vào cung chờ tuyển. Bởi giờ chi cần chỉnh sửa lại danh sách một chút, vẫn chưa tính là phiền toái. Hiện tại Thái hậu rồi mới một lần nữa, đứng dịp đại sự tuyển tú nên bà rất hứng khởi. Cả ngày Thái hậu hứng thú bưng bưng xem danh sách mấy bức họa, cũng coi như là hoà thuận vui vẻ.

Người lớn tuổi thì thích làm mai mối, Hoàng thượng nạp phi, Vương gia nạp thiếp, luôn có chuyện để làm.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt, mới đó một tháng đã qua, chuyển sản bản mùa đông kết thúc, loan giá của Hoàng đế đã trở về cung.

Mùa đông cũng đã nhanh chóng qua đi, ngày xuân lên tới rất nhanh.

Hoàng đế hồi cung, chuyện thứ nhất đương nhiên là đi bái kiến Thái hậu. Nói xong mấy lời với Thái hậu, sau khi ra khỏi Tử Ninh cung, Hoàng đế đi thẳng đến Thượng Dương cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường khoan thai bái lạy.

Hoàng đế vội vàng đỡ Hoa Thường dậy, chân mày hơi nhíu lại, mở miệng nói: "Hình như Thường nhi gầy đi rất nhiều thì phải? Sao nàng mang thai không mập lên mà ngược lại còn gầy đi vậy? Hay là cung nhân không để tâm hậu hạ?"

Hoa Thường ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng cũng nhiều phong sương, chuyển sản bản mùa đông nhất định không phải là việc nhẹ nhàng."

Hoàng đế thờ dài, sờ sờ gương mặt lạnh lẽo của Hoa Thường, lời kéo Hoa Thường đi vào nội điện ảm áp hơn một chút.

Hoa Thường có thai bốn tháng, đã hơi lộ bụng.

Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt bụng nhỏ hơi nhô lên của Hoa Thường, thần sắc lạnh băng trên mặt một từ từ nhu hoà lại, trở nên ảm áp hơn.

Lan Chi bưng điểm tâm và nước trà lên, sau đó yên lặng lui sang một bên.

Hoàng đế phủ tay lên bàn tay lạnh lẽo của Hoa Thường, cau mày, nói lời quan tâm "Trăm mới đi có một tháng, nàng liền gầy đi một vòng, sao trầm yên tâm được đây?"

Bởi vì đang trong giai đoạn nghén, sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, nặng dịu dàng nói: "Thái y bảo do phản ứng trong thời kỳ mang thai nên thần thiếp nôn rất nhiều, cũng không ăn được gì, tất nhiên sẽ gầy đi. Hoàng thượng không cần lo lắng, Thái y cũng nói đợi lớn tháng hơn chút nữa thì sẽ ổn thôi."

Hoàng đế đưa tay sờ gương mặt tái nhợt gầy ốm của Hoa Thường, khẽ thờ dài một hơi.

Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Không sao cả, Hoàng thượng không cần ưu phiền. Thế tử và tiểu Tử đâu? Thần thiếp nhớ bọn nó đến không chịu nổi. Kết quả Hoàng thượng đã tới đây, còn bọn nó vẫn chưa trở về, thật đáng đánh."

Hoàng đế đi săn mùa đông dần theo tất cả Hoàng tử. Thế tử cũng đi theo, nên bên cạnh Hoa Thường chỉ còn lại Tử Công chúa đang bị bỏ tập nói, thật sự rất tịch mịch.

Hoàng đế cười rai nở nụ cười: "Tiểu Tử là hài tử ba tuổi, đến khu vực săn bắn nó mừng tới mức không chịu được, cả ngày quần lý trầm đôi đi săn thú, làm sao trầm dâm dần nó đi? Nói đó cũng không phải là Nam Uyển chi có gà rừng với thỏ. Tiểu Tử không vui, chuyển qua quần lý Luân nhi. Luân nhi không chịu nhìn được, dẫn tiểu Tử đến bên ngoài khu vực săn bắn rồi đi vào vòng. Không ngờ vậy mà bọn nó lại săn được một con hoàng con [5], một con nai, ngược lại khiến trăm phải nra mắt mà nhìn. Có điều trăm vẫn răn dạy bọn nó một bài, quả thật là liều lĩnh.

[5] *Hoẵng: hay còn gọi là mang, ki, mên hay mên, là một dạng hươu, nai thuộcchiMuntiacus. Mang có lẽ là loại hươu cổ nhất được biết đến, xuất hiện vào khoảng 15-35 triệu năm trước (wikipedia).*

Hoa Thường vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thờ ra và nói: "Đứa nhỏ tiểu Tử này không hiểu nặng nề, nếu lỡ gặp phải con mồi lớn, bị sợ hãi thì biết làm thế nào, đúng là liều quá. Đại Hoàng tử luôn luôn cung chiêu nó, nó càng không kiêng nê một chút nào."

Hoàng đế tươi cười ôn hòa, mở miệng nói: "Hiện giờ Thế tử và tiểu Tử đang chọn lựa mấy con vật được săn về và da lông, chuẩn bị hiếu thuận với nàng đấy. Chắc là bọn chúng đến Vệ Ương cung thỉnh an, đợi lát nữa là có thể quay về đây. Lại nói tiếp, thật ra võ nghệ của Thế tử không tồi, săn được rất nhiều con mồi, mạnh hơn Kính vương năm đó một chút."

Hoa Thường nở nụ cười nhợt nhạt, dịu dàng nói: "Chỉ cần bọn nhỏ không bị thương tổn gì là được, cho dù hiếu thuận hay vô dụng vẫn lựa đều không là gì cả."

Sau khi Hoàng đế đến thăm Hoa Thường, lúc về tiễn tới Kiến Chương cung của mình để nghỉ tạm, toàn bộ cung đình lại bắt đầu xoay chuyển một lần nữa.

Hoàng đế hồi cung cũng có nghĩa là lần tuyển tú vào năm Hưng Trinh thứ sáu đã chính thức mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sẩy Thai

Edit: Huệ Hoàng hậu.

Beta: Mai Thái phi.

Bởi vì Hoa Thường có thai, cho nên tuyển tú năm nay nàng không tham dự. Lần tuyển tú này Thái hậu và Hoàng hậu chủ trì, Thẩm Thực phi, Đắc phi và Ninh Chiêu nghi hỗ trợ.

Hoàng đế cũng không quá để ý đến việc tuyển tú. Người nên tiến cung sớm đã định trước rồi, còn lại thì xem Thái hậu và Hoàng hậu có thích hay không mà thôi. Về việc tứ hôn, chỉ cần không phải quá kém, gia thế tương đương, thì cũng không có gì trở ngại.

Cho nên khi toàn bộ hậu cung đều bận rộn vì việc tuyển tú, thì Thượng Dương cung lại rất yên tĩnh.

"Hôm nay thân thể nàng có khá hơn không? Nghe Thái y nói, nàng ăn uống vẫn không tốt." Hoàng đế sờ sờ gương mặt của Hoa Thường, hiện tại lại gầy đi rất nhiều.

Hoa Thường nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, thanh âm nhẹ nhàng: "Thai này của thần thiếp nháo ầm ĩ, phản ứng trong thời kỳ mang thai cực kì mãnh liệt, thân thể không thoải mái, tất nhiên sẽ không muốn ăn uống gì. Chờ khi đứa bé sinh ra, thần thiếp nhất định phải nâng nó một trận mới được."

Hoàng đế bị lời nói của Hoa Thường chọc cười, sau đó hần đờ Hoa Thường dậy, nhỏ giọng nói: "Nàng muốn ra ngoài đi dạo một chút không? Nằm cả ngày cũng không tốt."

Hoa Thường khẽ lắc đầu: "Thần thiếp cảm thấy thân thể có chút nặng nề, cũng hay mệt mỏi, nên không muốn nhúc nhích."

Hoàng đế bắt đầu đi cười, triều mến sửa lại vài sợi tóc tán loạn của Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Không muốn nhúc nhích thì chúng ta sẽ không động dậy. Đứng rồi, trầm nhớ nàng có một muội muội, nhưng hình như không có trong danh sách tuyển tú thì phải?"

Hoa Thường lộ ra nụ cười chế nhạo, lên tiếng nói: "Đúng là thần thiếp có một muội muội, tên là Hoa Dung. Văn tướng y thường hoa tướng dung [1], thần thiếp cũng đã từng nhắc qua với Hoàng thượng. Đương nhiên nàng ấy không có trong danh sách tuyển tú, bởi vì hai năm trước đã được phụ thân định gả rồi."

[1] Văn tướng y thường hoa tướng dung: Mấy tựa xiêm áo, hoa như dáng người - một câu trong bài "Thanh Bình Điệu" của Lý Bạch.

Hoàng đế lộ ra thần sắc khó hiểu, mở miệng hỏi: "Định gả rồi? Sao không nghe nàng nói gì hết vậy? Trẫm còn định tứ hôn cho muội muội của nàng, cũng là do trẫm bận quá, giờ mới nhớ tới việc này."

Hoa Thường cười nói: "Phụ thân là bị Hoàng thượng người làm cho sợ hãi. Dưới gối ông chỉ có hai nữ nhi, nữ nhi lớn vừa tham gia tuyển tú đã bị tuyển vào cung. Tiểu muội kia của thần thiếp, tư dụng lại càng hơn thần thiếp. Nếu tham gia tuyển tú, một khi lại bị Hoàng thượng nhìn trúng nữa, thì chắc chắn phụ thân phải khóc rồi."

Hoàng đế nghe vậy cười khỏ: "Trong mắt Hoa khanh, trẫm là một quân vương háo sắc như vậy sao?"

Hoa Thường nhẹ nhàng mỉm cười, dịu dàng nói: "Đối với phụ thân mà nói, Hoàng thượng đây là người có tiền án, tất nhiên phải đặc biệt cẩn thận. Tỷ muội cùng thờ một phụ quân vốn là giai thoại, ai biết Hoàng thượng có tâm huyết trào dâng hay không chứ?"

Hoàng đế bắt đầu dĩ thử dãi: "May mắn nhạc phụ là đại nho, không phải là sử quan. Bằng không ông ấy viết loạn một hồi, không phải trẫm sẽ bị oan chết sao?"

Hoa Thường bị Hoàng đế chọc cười.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường tươi cười, biểu tình nhu hòa hơn rất nhiều, mở miệng nói: "Trẫm thấy thần sắc nàng luôn không tốt, bây giờ cười lên một cái, trên mặt mới có vài phần khí sắc."

Hoa Thường nói với Hoàng đế mấy câu liên mệt mỏi, mơ mơ màng màng muốn ngủ. Vì mang thai nên Hoa Thường rất thích ngủ. Hoàng đế thấy thế, cẩn thận đặt Hoa Thường nằm xuống, chỉnh lại chăn, phân phó cung nữ hầu hạ cẩn thận mới rời đi.

Nghị Nguyên các bảy giờ là chỗ ở của các tú nữ.

Tú nữ trải qua vài lần sàng lọc tuyển chọn hiện tại chỉ còn lại có mười bảy người, chờ đợi Hoàng đế diện tuyển.

Hôm nay chính là ngày diện tuyển, Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở phía trên. Thẩm Thực phi, Đắc phi, Ninh Chiêu nghi ngồi bên cạnh, mọi người đều mặc trang phục long lấy, có vẻ vô cùng trịnh trọng.

Chu thái giám khom người nói: "Hoàng thượng, tất cả đều đã chuẩn bị xong, bảy giờ tuyển tú nữ vào điện được chưa?"

Hoàng đế trao đổi ánh mắt với Thái hậu và Hoàng hậu một chút, sau đó gật gật đầu: "Tuyển đi."

Giọng nói bén nhọn của tiểu thái giám quanh quẩn vang lên trong đại điện trống trải: "Tuyển tú nữ vào điện!"

Chỉ chốc lát sau, từ ngoài điện đi vào ba cô nương tầm mười bốn, mười lăm tuổi, chỉnh tề quý xuống hành lễ: "Thần nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an. Tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Thực phi nương nương, tham kiến Đắc phi nương nương, tham kiến Chiêu nghi nương nương, các vị nương nương cát tường."

Một tràng tham kiến thật dài, thật khó cho các nàng vẫn nói được chỉnh tề.

Thái hậu lớn tuổi, rất thích thấy cô nương tươi trẻ như hoa, nhìn thấy liền cảnh đẹp ý vui, liền từ mở miệng nói: "Nữ nhi của Kiều Kỵ tham lĩnh Mã đại nhân là vị nào?"

Kiều Kỵ tham lĩnh chỉ là một võ quan Chính Tam phẩm. Nếu ở thời bình, đừng nói Thái hậu, dù là Hoàng đế cũng phải suy nghĩ một hồi lâu mới có thể nhớ đến.

Nhưng bây giờ thì khác, chiến sự Tây Bắc càng thêm kịch liệt, có lẽ thắng bại sẽ nằm vào thời điểm này. Chiến tranh thì sẽ bồi dưỡng ra anh hùng, Kiều Kỵ tham lĩnh Mã Uân chính là nhân vật đại biểu cho điều đó.

Chiến sự Tây Bắc diễn ra nhiều năm, Mã Uân từ một Ngũ phẩm Tuyên Ủy sử thứ bị nhỏ nhoi, lên thăng bốn cấp, trở thành Kiều Kỵ tham lĩnh hiện giờ. Một khi chiến sự kết thúc thắng lợi, sau khi hồi kinh, chỉ sợ Mã Uân còn có thể trở thành quan to đứng hàng Chính Nhị phẩm. Hắn là một vị thống lĩnh thiên tài xuất hiện trong chiến tranh, nên Hoàng đế cực kỳ coi trọng hắn.

Phải biết rằng, những người này không giống với quan viên Binh bộ hàng năm ở kinh thành, bọn họ có binh quyền.

Nghe thấy Thái hậu hỏi chuyện, một cô nương bước ra, nhún người hành lễ, thanh âm sợ hãi: "Có thần nữ."

Ánh mắt của Hoàng hậu và các vị phi tần đều nhìn qua. Cô nương ở giữa kia mặc một bộ váy áo màu xanh lá, màu sắc tươi mát thoát tục làm tâm tình người ta thoải mái, trên đầu cài mấy cây trâm hoa thủy tiên bằng ngọc Hòa Diên, vóc người nhỏ nhắn, mặt tròn, đôi mắt không to lắm, miệng anh đào nhỏ nhỏ, tựa hồ cả người đều nhỏ bé, tròn trĩnh, rất đáng yêu.

Có vẻ Hoàng đế không ngờ tới nữ nhi của Mã Uân lại là tiểu cô nương đáng yêu như thế, có vài phần hứng thú, mở miệng hỏi: "Người tên gì? Thường ngày trong nhà làm những việc gì?"

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, có chút quần bách trả lời: "Thần nữ tên là Mã Ngọc Nhi, ngày thường ở nhà cũng không làm gì, chỉ có chơi đùa với đệ đệ và muội muội..."

Thái hậu lộ ra ý cười hiền lành, mở miệng nói: "Người không cần sợ hãi, ai gia và Hoàng thượng cũng không có ăn người."

Mã Ngọc Nhi đỏ mặt, mím môi, nhỏ giọng nói: "Thần nữ cũng không có tài nghệ gì, từ nhỏ đã bị sùng ái thành hư, ngay cả nữ hồng cũng qua loa đại khái, đến nay cũng chỉ biết kết dây đeo. Thần nữ cảm thấy bản thân trước kia không học tốt, nên trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, thần nữ cảm thấy thật hổ thẹn."

Thái hậu thích hài tử hoạt bát hồn nhiên như vậy, ngay cả Hoàng đế cũng lộ ra tươi cười.

Hoàng hậu cũng cười cười, quay đầu hỏi: "Mẫu hậu, Hoàng thượng, cảm thấy cô nương này thế nào?"

Hoàng đế cười cười, thanh âm uy nghiêm: "Luu."

Hoàng hậu hơi cúi đầu vâng theo, đây là một cô nương tất nhiên phải vào cung, có điều hình như Hoàng thượng cũng thật sự yêu thích, thoát nhìn chắc hẳn là sẽ được sùng ái một khoảng thời gian.

Có thể khiến cho Hoàng đế và Thái hậu chủ động hỏi đến cũng chỉ có vị cô nương này, dù sao địa vị của phụ thân nàng ta ở trong lòng Hoàng đế không hề tầm thường. Các tú nữ còn lại, đều là tự bản thân cực kỳ xuất chúng, sau đó còn bị dò hỏi thêm vài chuyện.

"Phụ thân của thần nữ là Phụng Thiên phủ thừa Đỗ Sanh." Tú nữ đáp lời hơi cúi đầu, thanh âm vững vàng, bất luận hành lễ hay là cách nói năng đều có thể nhìn ra được giáo dưỡng rất tốt.

Nghe vậy, ánh mắt Ninh Chiêu nghi sáng lên, Phùng Thiên phủ thừa chi là quan viên Chính Tứ phẩm.

Sở dĩ Ninh Chiêu nghi có thể tham dự toàn bộ quá trình tuyển tú, phần lớn là vì muốn tuyển một vị trắc phi hoặc thứ phi cho Đại Hoàng tử. Đại Hoàng tử là nhi tử thân sinh của nàng, nên Hoàng đế cũng cho nàng thể diện.

Ninh Chiêu nghi hơi quay đầu, nhìn về phía Đế Hậu, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp thấy, cô nương này cũng rất tốt."

Hoàng đế cẩn thận đánh giá một chút, Đỗ thị có diện mạo đoan chính, khí độ bình thản, lời nói thể hiện học thức không tệ, nhìn cách trang điểm cũng thanh nhã giản dị.

Hoàng đế khẽ gật đầu, nghiêm túc nói: "Luu."

Tiếng "luu" này không giống với những tiếng trước đây. Ninh Chiêu nghi có chút vui vẻ, đánh giá cô nương phía dưới, thần sắc càng thêm nhu hòa. Không phải tuyển chính phi cho Đại Hoàng tử, cho nên xuất thân phải thấp một chút. Cô nương này xuất thân không cao, nhưng hành động cử chỉ lại cực kì quý cù, xem ra giáo dưỡng rất tốt. Tạm thời Ninh Chiêu nghi rất hài lòng.

Tiếp theo Thái hậu nhìn trúng thêm mấy cô nương nữa, đều giữ lại.

Hoàng hậu bị phong hân còn chưa khỏi hẳn, mặc cung trang nhàu lổp, trên đầu đội mũ phượng nặng nề, ngồi lâu thì có chút choáng váng, nàng đưa tay xoa xoa trán, nhỏ giọng hỏi: "Còn mấy người nữa chưa xem vậy?"

Chu thái giám đứng một bên khom người trả lời: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, còn hai tốp là năm người nữa."

Hoàng hậu miễn cưỡng cười gật gật đầu, Hoàng đế nghiêng đầu hỏi: "Thần thể năng không thoải mái thì về cung nghỉ ngơi trước đi, dường tốt thần thể mới quan trọng, nơi này có mẫu hậu rồi."

Hoàng hậu cực kỳ hướng thụ lời nói quan tâm của Hoàng đế, khóe miệng có ý cười ôn hòa: "Thần thiếp không sao cả, không có vấn đề gì."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoàng hậu vẫn tái nhợt, lắc đầu, không đồng ý nói: "Nàng quay về đi, đừng tổn hại đến thân thể."

Thái hậu cũng mở miệng: "Nơi này đã có ai gia, đợi đến khi có kết quả rồi, ai gia nhất định sẽ báo cho người biết. Người hồi cung nghỉ ngơi đi, truyền Thái y đến xem thử một chút, gần đây người cũng mệt nhọc."

Cuối cùng Hoàng hậu không chối từ nữa, cười đáp ứng, được Thái Lâu cẩn thận đỡ dậy rồi đi trước.

Chờ Hoàng hậu đi rồi, điện tuyển lại tiếp tục.

Tốp tú nữ tiếp theo vừa tiến vào lập tức khiến cho phía trước bùng sáng lên, bởi vì ba cô nương này đều cực kỳ xinh đẹp. Nhiều mỹ nữ đứng chung một chỗ như vậy cũng không phải là điều đơn giản.

Mặt mày Thái hậu nhu hòa, cười nói: "Hiện tại các cô nương đều đang ở tuổi đẹp nhất, tất cả đều xinh tươi yêu kiều, ai gia nhìn mà cực kỳ hâm mộ."

Thẩm Thực phi ở bên cạnh nhỏ giọng khen ngợi: "Thái hậu mới là khí chất cao quý, không phải cứ có dung mạo thì có thể sánh bằng."

Thái hậu vui vẻ cười vài tiếng.

Hoàng hậu không ở đây nữa, Thẩm Thực phi thì nói chuyện với Thái hậu, nên Đức phi liền mở miệng hỏi: "Cô nương mặc y phục màu xanh biếc ở bên trái kia là của nhà ai?"

Tú nữ kia thoáng tiến lên một bước, xiêm váy màu xanh biếc rất hợp với nàng, khí cử động giống như sóng nước dao động, xinh đẹp dịu dàng. Nàng có chút khẩn trương, nhìn người hành lễ trả lời: "Thần nữ là nữ nhi của Hàn Lâm học sĩ Chu Đan."

Hàn Lâm học sĩ thuộc hàng Tông Tam phẩm. Học sĩ là chức quan chương quân điển lễ, biên soạn mọi việc. Nếu được Hoàng thượng tín nhiệm thì có thể cùng cấp với nội tướng, còn không được tín nhiệm thì chính là một chức quan nhàn hạ.

Chu Đan không phải một cái tên quen thuộc, ước chừng cũng chỉ là một học sĩ với chức quan nhàn nhả mà thôi.

Đức phi cười nói với Thái hậu: "Thần thiếp thấy đáng vẻ nàng ấy cũng đoan chính, là một mỹ nhân."

Thái hậu gật gật đầu, mở miệng hỏi: "Ngày thường người đọc sách gì?"

Chu thị hành lễ trả lời: "Thần nữ được phụ thân dạy dỗ, trong nhà mỗi phụ tử, thường đọc 《Nữ tắc》, 《Nữ huấn》, còn lại cũng không hiểu lắm."

Thái hậu chậm rãi gật gật đầu, nói với Hoàng đế: "Ai gia nhìn cũng không tệ lắm."

Sao Hoàng đế có thể không gật đầu cho được, đành nói: "Luu."

Hoàng đế vừa nói xong, ngoài điện có một tiểu thái giám chạy vào, vội vội vàng vàng "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, đang là mùa đông rét lạnh nhưng trên đầu của hắn lại đầy mồ hôi.

Mọi người đều cau mày, đây là điện tuyển, mà lại có nô tài tùy tùy tiện tiện xông vào. Thái hậu nhìn mày thật sâu, quát lớn: "Hoang mang rối loạn, còn ra thể thống gì nữa."

Tiểu thái giám thiếu chút nữa thì nước mắt mũi giàn giụa, khấu đầu thật sâu, thanh âm run rẩy: "Nô tài là tiểu thái giám của Thượng Dương cung, khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, Hiền phi nương nương, nương nương... sảy thai rồi!"

Danh sách tú nữ trên tay Hoàng đế "bộp" một tiếng rơi xuống đất, thanh âm này đặc biệt nặng nề và vang dội trong đại điện rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Điều Tra Kỹ

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Toàn bộ đại diện yên lặng như chết vậy, tất cả mọi người đều hít thở một cách nhẹ nhàng chậm rãi, ngay cả Thái hậu cũng cảm nhận được sự tức giận và đau đớn của Hoàng đế.

Một lát sau, Hoàng đế chậm rãi đứng lên, sắc mặt đỏ bừng, đôi môi tái nhợt, cơ mặt co rút lại, khó khăn nói: "Bãi giá."

Trần Hi cúi đầu đáp vâng, bước chân nhanh chóng đi ra cửa.

Thái hậu thấy Hoàng đế mở miệng nói chuyện thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nếp nhăn ở vùng mí mắt lại sâu hơn, lên tiếng nói: "Ai gia cũng đi xem một chút."

Thẩm Thực phi và Đức phi đều không dám mở miệng. Lúc này nhất định Hoàng đế đang nổi giận đùng đùng, chắc chắn là lúc không bình tĩnh nhất, tốt hơn hết thì các nàng không nên đi theo tham gia náo nhiệt làm gì. Một khi bị giận cá chém thớt thì mất nhiều hơn được.

Thượng Dương cung.

Hoàng đế vội vã bước xuống từ xa liền, sai bước trực tiếp đi vào nội điện, cung nhân bốn phía quỳ xuống thỉnh an hoàn toàn không lọt vào mắt hắn.

P phía sau Hoàng đế, Thái hậu đã lớn tuổi nên hoàn toàn không theo kịp bước chân của hắn. Bà thấy Hoàng đế vẫn băng băng đi về phía trước, chỉ khe thờ dài, nhìn cung nhân xung quanh không dám đứng dậy thì chậm rãi nói: "Đều miễn lễ đi."

Hoàng đế vừa bước chân vào nội điện đã nghĩ thấy một mùi máu tanh hết sức rõ ràng. Cung nhân trong phòng đều vội vã, năm sáu vị Bào Thái y thì nom nớp lo sợ, thấy Hoàng đế tới, mọi người liền phịch một tiếng quỳ xuống hành lễ thỉnh an.

Lòng ngực của Hoàng đế phập phồng, từ từ thở hổn hển. Bởi vì một đường này hắn đi rất nhanh, nhanh tới nỗi hắn cũng không chú ý đến. Hoàng đế từng bước đi tới mép giường, phi tử của hắn nằm ở đó, sắc mặt tái nhợt như người chết, hô hấp yếu ớt, mùi máu tanh càng thêm rõ ràng hơn.

Hoàng đế đưa tay ra từ từ nắm chặt lấy bàn tay của Hoa Thường, đè nén tức giận, khàn giọng hỏi: "Rốt cuộc vì sao Hiền phi lại sảy thai? Lúc trước không phải vẫn còn rất tốt hay sao? Mang thai đã hơn năm tháng, không phải đã ổn định rồi sao?"

Lúc này Thái hậu cũng tiến vào, thấy gương mặt Hoàng đế bình tĩnh liền biết trong lòng hắn đã tức giận tới cực điểm. Bà cũng không nói nhiều lời, chỉ ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt nặng nề.

Hồ Thái y phụ trách an thai cho Hoa Thường đang cúi đầu quỳ dưới đất, sợ hãi bỏ tới mấy bước muốn tiểu ra quần, run rẩy trả lời: "Thai tượng của Hiền phi nương nương vẫn luôn ổn định, thật sự thần không thấy có điều gì bất thường cả. Hôm nay đột nhiên thai tượng lại không ổn, rồi bỗng nhiên Hiền phi sảy thai, thần cũng không biết vì sao, đang kiểm tra thực hư thế nào, xin Hoàng thượng thứ tội."

Về mặt của mấy vị Thái y quỳ bên dưới đều đau khổ không thôi. Từ khi Hoàng thượng lên ngôi đến nay, đây là lần đầu tiên hậu cung xuất hiện tình trạng phi tần sảy thai như vậy. Huống chi, đứa bé trong bụng Hiền phi nương nương này được Hoàng thượng và Thái hậu mong đợi biết bao nhiêu. Bây giờ đột nhiên hoàng tử không còn nữa, e là lại sắp có một trận phong ba giông tố mưa máu rồi.

Hoàng đế gần đỡ đến mức đôi môi cũng run lên, quay đầu nhìn về phía cung nhân, trầm giọng hỏi: "Lan Chi, Thục Dự, mấy ngày nay Hiền phi có chỗ nào không ổn không?"

Vành mắt Lan Chi đỏ bừng, quỳ đáp lời, nước nôi nói: "Từ sau khi được Thái y chẩn mạch ra có thai, nương nương vẫn luôn rất cẩn thận. Bởi vì trong thời gian mang thai phản ứng rất mãnh liệt, cho nên ngay cả đi đường thì nương nương cũng chỉ đi có mấy bước. Mấy ngày nay, nương nương đều nói đầu hơi choáng váng, buồn nôn khó chịu. Thái y có đến xem, cũng nói không có gì đáng ngại, nhưng hôm nay đột nhiên nương nương lại đau bụng không ngừng, sau đó, sau đó... thì sảy thai."

Thục Dự cũng ở một bên khóc thút thít, vừa nói vừa khóc: "Cũng được năm tháng rồi, là một nam thai đã thành hình. Nương nương ngắt đi đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, cầu Hoàng thượng làm chủ cho nương nương!"

Sắc mặt lạnh như băng của Hoàng đế khiến mọi người đều sợ hãi, từ trong miệng chỉ phun ra một chữ: "Tra!"

Lúc này một Thái y trẻ tuổi từ bên ngoài tiến vào, đầu đầy mồ hôi, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nom nớp lo sợ nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi thần có dẫn theo y quan tới kiểm tra thực ản mà hôm nay nương nương dùng, phát hiện một loại được thiện hoàn toàn không nên trình lên trên bàn của Hiền phi nương nương."

Những lão Thái y khác nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng, theo ý tứ này thì là do thức ăn có vấn đề, thuộc về yếu tố bên ngoài, không liên quan nhiều đến Thái y. May thật, may thật, chắc là đã giữ được mạng sống rồi, chi cần không phải phương diện Thái y chẩn mạch có điều sơ sót là được.

Ánh mắt của Hoàng đế tràn đầy tâm tối, mở miệng hỏi: "Rốt cuộc trong thức ăn có vấn đề gì?"

Thái y trẻ tuổi nom nớp lo sợ trả lời: "Trong ngọc thiện của Hiền phi nương nương có một món ăn là gà tre nấu với hồng hoa Tây Tạng và củ từ. Trong món ăn này có chứa một lượng lớn hồng hoa, đối với thai phụ mà nói thì đó là trí mạng."

Àm một tiếng, Hoàng đế đập bình hoa mai bằng sứ Thanh Hoa trên bàn trà son son xuống đất! Mảnh vụn văng đầy đất, có mấy mảnh bắn lên người Thái y và cung nhân bên dưới, rạch thành vết máu.

Mọi người đều không dám thở mạnh. Hoàng đế nổi trận lôi đình, đây là dấu hiệu sắp có người chết rồi!

Thái hậu thấy gân xanh trên trán Hoàng đế đều nổi hết cả lên, lo lắng nhủ mảy một cái, sau đó quay đầu hỏi Thái y và cung nhân: "Sao món ăn này lại xuất hiện trên bàn của Hiền phi vậy? Các người đều là người mù hay sao? Truyền người của Ngự Thiện phòng tới cho ai gài!"

Lúc này Hoa Thường giật giật ngón tay, chậm rãi mở mắt ra. Nghe được tiếng vang lớn như vậy, dù sao thì năng cũng đã tỉnh lại, nhưng tinh lại còn không bằng bất tỉnh. Bởi vì khi tỉnh lại thì năng quá đau đớn, đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần.

Lan Chi là người đầu tiên phát hiện Hoa Thường tỉnh lại, vừa quay vừa đi tới trước giường Hoa Thường, nghẹn ngào nói: "Nương nương tỉnh rồi sao?"

Hoàng đế nghe vậy, bàn tay run lên mấy cái. Hắn đi đến nhẹ nhàng nắm lấy tay Hoa Thường, không lên tiếng. Sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, ngay cả đôi môi cũng không còn huyết sắc, hai mắt vô thần, dường như không có tiêu cự, hơi thở mỏng manh như tơ: "Hoàng thượng... hài tử..."

Hoàng đế gần như muốn khóc, yết hầu lên xuống, khăn khăn nói: "Chúng ta rồi cũng sẽ có lại hài tử, chắc chắn sẽ có mà. Đứa bé kia chẳng qua là do duyên phận chưa tới, đúng thời điểm thì nó cũng sẽ trở lại thôi."

Nơi khác mi của Hoa Thường chậm chậm tuôn ra một dòng lệ rồi chảy vào làn tóc, sau đó rã ràng nhắm mắt lại.

Hoàng đế cẩn thận đắp chăn cho Hoa Thường, chỉnh lại mái tóc rối bởi của năng, sau đó hẳn quay đầu nói: "Đến chính điện, để Hiền phi nghỉ ngơi cho khỏe."

Mọi người không tiếng động làm theo, bước chân nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Thượng Dương cung, chính điện.

Hoàng đế và Thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, các lão Thái y có địa vị thì dù sao cũng có một chỗ ngồi ở bên dưới. Còn những người khác thì im lặng mà đứng, cho dù chân đã tê rần nhưng không ai dám lên tiếng.

Trần Hi xem như là người trấn định nhất trong đó, gương mặt không biểu tình, lên tiếng bẩm báo: "Hoàng thượng, người của Ngự Thiện phòng đến rồi."

Hoàng đế lạnh lùng nói: "Truyền."

Ngự Thiện phòng có bốn người tới đây, một vị là Tổng quản Ngự Thiện phòng, một vị là đầu bếp Tào phụ trách ăn uống quanh năm của Hoa Thường, còn có hai tiểu thái giám đưa thức ăn.

Gương mặt Thái hậu nghiêm túc, trầm giọng hỏi: "Hiền phi sảy thai, Thái y lại tra ra được là do ngọc thiện có vấn đề. Ai gài chi muốn hỏi, tại sao trong ngọc thiện của Hiền phi lại có món gà tre nấu củ từ và hồng hoa Tây Tạng vậy?"

Tổng quản Ngự Thiện phòng hoảng hồn, quỳ xuống nói năng lộn xộn: "Tiểu thần không biết, theo lý mà nói thì không có món này trong thực đơn hàng ngày của Hiền phi nương nương."

Đầu bếp Tào lớn tuổi hơn Tổng quản Ngự Thiện phòng, nên so ra thì có phần trầm ổn hơn một chút, quỳ xuống trả lời: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, món ăn quanh năm của Hiền phi nương nương là do tiểu thần làm chủ. Tiểu thần có thể xác định, trong ngọc thiện hôm nay không có món gà tre nấu với củ từ và hồng hoa Tây Tạng này. Hồng hoa có hại đối với thai phụ, tiểu thần sẽ không vô ý như vậy. Nếu trong thức ăn có chút gì đó trở ngại đối với thai phụ thì thần sẽ không cho lên bàn."

Thái hậu trầm giọng nói: "Vậy tại sao trong ngọc thiện của Hiền phi lại có món này? Vô duyên vô cớ bay tới hay sao?"

Đầu bếp Tào dập đầu nói: "Bởi vì Hiền phi mang thai, nên đối với những nguyên liệu như hồng hoa này thì toàn bộ Ngự Thiện phòng đều hết sức cẩn thận, có thể không chế biến thì sẽ không chế biến, sợ làm lẫn lộn nguyên liệu. Hiện tại có hai cung nấu món này, một là Thượng Dương cung, hai là Trữ Tú cung."

Thái hậu nhíu mày sâu hơn: "Hiền phi mang thai, vì sao Thượng Dương cung lại có món ăn như vậy?"

Đầu bếp Tào trả lời: "Hồng hoa Tây Tạng [1] là được liệu trân quý, thường dùng để làm thuốc, gà tre nấu củ từ và hồng hoa Tây Tạng chính là một món được thiện nổi tiếng. Nghiêm Tu nghi nương nương của Trữ Tú cung quanh năm bị bệnh, chính là do ưu sầu tích tụ, là dấu hiệu của thể nhược khí hư, cho nên dùng được thiện hồng hoa Tây Tạng trong thời gian dài để tiến hành điều dưỡng. Mà người dùng hồng hoa Tây Tạng ở Thượng Dương cung chính là Từ Hoàng tử."

Lão Thái y ở bên cạnh gật đầu nói: "Hồng hoa Tây Tạng còn có tên là Phiên hồng hoa, đầu nhụy hoa khô có vị ngọt tính bình, có thể lưu thông khí huyết, tiêu trừ nghẽn mạch, an thần, giảm đau, dùng để trị các loại bệnh u uất, khó thở tức ngực. Lão thần từng bắt mạch cho Nghiêm Tu nghi, quả thật đã kiến nghị nương nương dùng nhiều được thiện hồng hoa để bảo dưỡng thân thể."

Hồ Thái y cũng nói: "Không chỉ có vậy, chiết xuất từ hồng hoa Tây Tạng còn có tác dụng kích thích hô hấp, có thể thúc đẩy và tăng cường khả năng hô hấp bẩm sinh của con người, nâng cao sự thiếu hụt dưỡng khí ở tim, ở mức độ nhất định còn có thể giảm thiểu thương tổn cho tim khi vận động kịch liệt, có tác dụng nhất định trong việc bảo vệ hệ tim mạch. Từ Hoàng tử có bệnh tim bẩm sinh, cho nên quanh năm phải dùng được thiện từ hồng hoa Tây Tạng. Không những thế, trong thuốc viên của Từ Hoàng tử cũng có chứa hồng hoa Tây Tạng."

Gương mặt Hoàng đế không biểu tình: "Hôm nay món gà tre nấu với củ từ và hồng hoa Tây Tạng này vốn nên đưa cho ai? Từ Hoàng tử hay là Nghiêm Tu nghi? Tại sao lại đến trên bàn của Hiền phi, người đưa món ăn rồi cuộc là ai?"

Hai tiểu thái giám bên dưới bị dọa sợ hãi, giọng nói run rẩy trả lời: "Chính là hai người nô tài đưa món ăn cho Hiền phi nương nương hôm nay. Nhưng đám người nô tài chỉ phụ trách đưa cơm, xách hộp đi mà thôi, trong thức ăn rồi cuộc có thứ gì thì nô tài cũng không biết. Nếu có người động tay động chân trong này thì nhất định chính là tiểu thái giám phân công thức ăn."

Đầu bếp Tào thận trọng trả lời: "Bởi vì quanh năm tiểu thần phụ trách phần lớn đồ ăn của Thượng Dương cung, cho nên nhớ mang máng rằng được thiện hôm nay của Từ Hoàng tử hình như không phải là món gà tre nấu củ từ với hồng hoa Tây Tạng, mà là sườn heo nấu bí đỏ hồng hoa. Nếu vậy thì món gà tre nấu củ từ hồng hoa này hẳn là của Nghiêm Tu nghi rồi."

Hoàng đế từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt u ám lạnh như băng: "Điều tra kỹ Nghiêm Tu nghi, điều tra kỹ Ngự Thiện phòng."

Trần Hi khom người đáp: "Vâng."

Trần Hi ra tay đồng nghĩa với việc Hoàng đế đang cực kỳ phiền nộ. Đó là Hoàng tử của hắn, là huyết mạch của hắn, bây giờ lại bị người khác hãm hại không mình bạch như vậy!

Thiên tử gần đỡ, trầm vạ người nằm xuống, máu chảy ngấm đẫm

Sau đó Hoàng đế quay đầu, nói với Thái y: "Lần này Hiền phi mang thai không giống như lần trước. Tạm thời không nói đến phản ứng mãnh liệt trong thời gian mang thai, nhưng mà Hiền phi rất dễ mệt mỏi, choáng váng, ngay cả đi lại cũng rất khó khăn. Lúc này trẫm mới nhớ tới, luôn cảm thấy có phần kì lạ, các người điều tra kĩ Thượng Dương cung, kiểm tra kĩ càng xem có thứ gì nguy hại đến Hiền phi hay không, một chữ cũng không được bỏ sót!"

Mấy lão Thái y đều quỳ xuống lĩnh chỉ.

[1] Hình ảnh Hồng hoa Tây Tạng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 120: Bát Giác Liên

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Ba ngày trôi qua, hậu cung sống yên bình lặng.

Tất cả mọi người đều đứng tại nghe ngóng, mắt thì nhìn, miệng thì ngậm, không ra khỏi cửa. Ai nấy đều sợ hãi với biểu hiện lạnh lẽo và có chút xa lạ này của Hoàng đế.

Hoàng hậu bị đích thân Hoàng đế răn dạy.

Nguyên nhân là do Hiền phi say thai mà Hoàng hậu lại không đến đúng lúc, chưa làm tròn trách nhiệm của quốc mẫu, của một người đứng đầu hậu cung.

Hoàng hậu mang theo thân thể đau ốm quý gối trước cửa Kiến Chương cung thỉnh tội.

Dù nàng có bao nhiêu oan ức, không cam lòng và oán hận đi chăng nữa thì trong mắt nam nhân có quyền thế nhất trong thiên hạ này đều vô dụng.

Quý gối, cúi đầu, nhận tội.

Tất cả mọi người đều biết, Hoàng đế đang phát tiết, còn Hoàng hậu thì xui xẻo đụng phải huyệt sủng mà thôi. Lúc Hoa Thường say thai, Hoàng hậu đang bị bệnh, đến tuyền tử còn chưa xem xong đã rồi đi, vừa về đến cung thì liền ngã xuống, làm gì còn sức đến thăm Hiền phi. Chẳng lẽ để người khác nâng đi sao?

Nhưng Hoàng đế sẽ không quên nhiều đến thế, hậu cung xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên là Hoàng hậu có trách nhiệm lớn nhất. Hoàng đế nổi trận lôi đình thì cũng không có gì kì quái.

Thượng Dương cung.

Thân thể của Hoa Thường đã tốt hơn nhiều, không còn đáng về ốm yếu như sắp tạ thế nữa.

Lan Chi cẩn thận bưng bát canh tổ yến hồng sâm vào, nhẹ giọng nói: "Nương nương uống một chút đi, canh này rất tốt cho sức khoẻ."

Hoa Thường trầm mặc không nói gì, đón lấy bát canh bằng sứ men xanh, uống một hơi cạn sạch. Sau khi dùng xong, nàng cầm lấy khăn lau miệng, rũ mi mắt xuống.

Vành mắt Lan Chi đỏ bừng, kim nhen ngọn ngào, lên tiếng an ủi: "Nương nương, có những việc một khi đã xảy ra thì không thể cứu vãn được nữa. Người đứng vị vậy mà để ảnh hưởng đến sức khoẻ, khiến cho thân giả thống, cừu già khoái [1].

[1] *Thân giả thống, cừu già khoái (親者痛仇者快): Hành động bắt lợi cho mình, có lợi cho kẻ thù, khiến kẻ thù cảm thấy vui sướng, sáng khoái.*

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, thanh âm khàn khàn: "Bổn cung không sao. Tiểu Tử đâu? Hình như hôm đó nó cũng ở đây, có phải bị sợ hãi rồi không?"

Lan Chi thấy Hoa Thường mở miệng nói chuyện, vui mừng đến mức rung rung muốn khóc, nhẹ giọng trả lời: "Tỷ Hoàng tử không sao, Hoàng thượng cũng thường xuyên đến thăm. Chỉ là Hoàng thượng không cho Tỷ Hoàng tử đến quá nhiều nương nương dưỡng bệnh, nên Tỷ Hoàng tử rất lo lắng cho nương nương."

Sắc mặt Hoa Thường bình tĩnh, đôi môi tái nhợt nhưng toát ra vẻ đẹp càng thêm kinh người.

"Hoàng thượng giá lâm!" Thanh âm bên nhón của tiểu thái giám từ xa truyền đến, Hoa Thường chớp mắt nhìn, cố gắng ngồi dậy.

Chi chốc lát sau, Hoàng đế đáp lưu tình [2] sải bước đi vào.

[2] *Đạp lưu tình (踏著流): Đạp sao băng, ý nói bước đi rất nhanh.*

Hoa Thường ngồi trên giường, hơi cúi đầu, cúi người hành lễ, thanh âm mềm yếu vô lực: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoa Thường mặc lý y [3] màu trắng, tóc dài đen nhánh xoả xuống hai bên vai, hai cánh tay mảnh khảnh chống lấy thân thể, từ xa nhìn lại trông vừa mỏng manh vừa xinh đẹp.

[3] *Lý y (里衣): Áo lót bên trong.*

Hoàng đế bước nhanh tới trước cửa sổ, ngồi bên cạnh Hoa Thường, đỡ Hoa Thường tựa vào gối mềm phía sau, ánh mắt trầm xuống, lên tiếng nói: "Nàng tỉnh rồi sao?"

Hoa Thường hơi cup mắt lại, đôi môi tái nhợt nhấp nháy: "Thần thiếp đã tỉnh hẳn từ lâu rồi, chỉ là không muốn tỉnh lại mà thôi."

Hoàng đế chậm rãi ôm bả vai Hoa Thường, trầm giọng nói: "Tất cả rồi sẽ tốt thôi, sẽ tốt thôi mà. Nàng muốn khóc thì cứ khóc đi, trẫm sẽ ở lại đây cho nàng mượn bờ vai. Thường nhi, đừng cố gắng chịu đựng nhẫn nhịn như vậy, trẫm sẽ rất đau lòng."

Ánh mắt Hoa Thường càng thêm lạnh lẽo, khoẻ môi gọi lên một nụ cười nhạt, giọng nói vô lực: "Thần thiếp không khóc."

Hoàng đế bất đắc dĩ nhắm mắt lại, ôm chặt Hoa Thường.

Hoa Thường dựa vào lòng ngực Hoàng đế, nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của hắn, trong đôi mắt đen bóng dường như có hơi nước: "Thần thiếp trải qua nỗi đau mất con, có lẽ mọi người đều vì thần thiếp mà cảm thấy bi thương. Thế nhưng Hoàng thượng không cần vì thế mà nhân nhượng thần thiếp, bởi vì người cũng đã từng trải qua nỗi đau ấy. Cảm giác khi đó của Hoàng thượng so với thần thiếp bây giờ không hề thua kém chút nào, thậm chí có lẽ người còn đau hơn gấp ngàn lần. Hoàng thượng, thần thiếp không khóc. Trước kia thần thiếp đã từng nói, sẽ không đem lại phiền toái cho người, sẽ không để người cảm thấy đau buồn. Thần thiếp không khóc, tuyệt đối sẽ không khóc."

Hoàng đế thống khổ nhắm mắt lại. Trong thanh âm của Hoa Thường chất chứa biết bao đau khổ xót xa, thế nhưng nàng vẫn quật cường không rơi một giọt nước mắt, như vậy càng làm cho tâm Hoàng đế đau đớn như bị đao cắt.

Nếu như trẫm thật sự là thiên tử, vậy thì tại sao lời nguyện cầu của trẫm lại không ứng nghiệm?

Hai người cứ ôm chặt nhau như vậy mà không nói một lời, cùng nhau xoa dịu vết thương sâu tận xương cốt.

Sau khi Hoàng đế rời đi, sắc mặt Hoa Thường càng thêm tái nhợt. Nàng dựa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má lạnh lẽo của mình, nở một nụ cười có chút điên dại.

Nàng không biết rốt cuộc có phải mình đã yêu Hoàng đế hay không. Sáu năm trôi qua, sáu năm nhận sủng ái, rất nhiều thứ đã trở nên mơ hồ.

Dường như nàng đã thật sự dung hoà vào thế giới này. Sau khi say thai, điều đầu tiên nàng nghĩ tới là nhất định Hoàng đế sẽ đòi lại công đạo cho hài tử của mình, mà không phải là báo thù cho bản thân.

Thế nhưng nàng cũng diễn kịch trước mặt Hoàng đế, nhằm tạo ra phản quyết có lợi nhất cho mình, giống như ngày hôm nay vậy.

Chẳng lẽ nàng không muốn khóc, không muốn nổi giận, không muốn cuồng loạn hay sao?

Đương nhiên nàng muốn.

Chỉ là lí trí nói cho nàng biết, nàng không thể làm như vậy.

Người mất đi hài tử không chỉ riêng bản thân nàng, mà còn có nam nhân cao tại thượng kia.

Giả sử thứ hoán đổi vị trí một chút, nếu như Hoàng đế vì mất đi hài tử mà đánh mất lí trí, nổi giận với nàng, oán trách nàng không bảo vệ tốt đứa bé, thì nàng có vui hay không? Chi sợ là nàng sẽ cực kỳ phẫn nộ, cực kỳ oán hận.

Vì lẽ đó, nàng không thể làm như vậy, không thể nổi giận. Cho dù trái tim đang rỉ máu, nàng cũng muốn lấy lòng nam nhân kia.

Trong hậu cung lạnh lẽo này, nàng chỉ có thể dựa vào Hoàng đế.

Lần này thai này đã dạy cho nàng một đạo lý, rằng không gì có thể bảo vệ được nàng. Cho dù phần vị của nàng có cao đến đâu, gia thế nàng có lớn đến mức nào, nàng có tu dưỡng tốt bao nhiêu, thì trong chốn hậu cung này, nàng vẫn có thể bị hại mà không cần lý do.

Chi có Hoàng đế mới có thể bảo vệ nàng. Nếu như không bảo vệ được, ít nhất hẳn vẫn có thể trừng phạt hung thủ. Lúc này đó là điều duy nhất mà nàng có thể nắm lấy.

Hoa Thường dựa vào gối mềm, nhắm mắt lại, khàn giọng lên tiếng: "Lan Chi, truyền đầu bếp Tào của Ngự Thiện phòng tới đây, bản cung có việc muốn hỏi hắn."

Nàng sẽ không ngồi đó mà chờ đợi đến khi Hoàng đế điều tra ra kết quả. Trước giờ nàng vẫn luôn bị động, không phải là nàng không có năng lực, mà là nàng không muốn tranh giành. Bởi vì vốn dĩ nàng không cần tranh, nàng đã có tất cả rồi.

Lan Chi cúi đầu hành lễ, nhẹ giọng đáp vâng, sau đó bước nhỏ lui ra.

Thục Dược tiến lên buông rèm xuống, kéo tấm bình phong bốn cánh ra che ở giữa phòng. Sau đó Thục Dược đến bên cạnh giường Hoa Thường, im lặng đứng đó.

Một khắc sau, đầu bếp Tào tiến vào. Hắn không dám ngừng đầu lên, quỳ xuống hành lễ, mở miệng nói: "Nô tài tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Từ sau tấm bình phong và rèm che, thanh âm Hoa Thường chậm rãi truyền ra, mang theo cảm giác lạnh lẽo: "Người hẳn là biết rõ bản cung không hề cát tường."

Trán đầu bếp Tào lấm tấm mồ hôi, trong lòng thấp thóm bất an, đối mặt với một nữ nhân vừa mới sảy thai là một chuyện vô cùng đáng sợ, cho dù bình thường nữ nhân này rất nhân từ.

"Nương nương bớt giận, nô tài lời lỗi." Đầu bếp Tào nom nớp lo sợ dập đầu.

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, lên tiếng nói: "Người sợ cái gì?"

Đầu bếp Tào bị ngữ khí lạnh lẽo của Hoa Thường dọa sợ mất mật, cầu xin tha thứ: "Chuyện nương nương sảy thai không hề liên quan đến nô tài, xin nương nương bớt giận, xin nương nương bớt giận."

Hoa Thường lạnh lùng nói: "Bản cung cũng chưa nói chuyện đó có liên quan đến người, thế nhưng người lại mang bộ dáng chưa đánh đã khai là thế nào? Người đã làm chuyện gì trái với lương tâm sao?"

Đầu bếp Tào vội vàng dập đầu, nhẹ giọng nói: "Nô tài chịu đại ân của nương nương, từ một ngư trù bình thường không được sủng ái, cho tới địa vị tiểu quân sự của Ngự Thiện phòng ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào sự nâng đỡ của nương nương. Nô tài tuyệt đối sẽ không làm chuyện lấy oán báo ân, xin nương nương minh giám!"

Hoa Thường lãnh đạm cười một tiếng, thanh âm khàn khàn: "Thực ân của bản cung có vấn đề, người nói xem, người đầu tiên bản cung nghĩ tới là ai? Hoàng thượng có phương pháp điều tra của Hoàng thượng, bản cung có phương pháp điều tra của bản cung."

"Đầu bếp Tào, nếu người biết cái gì, hoặc là mờ biết được gì đó, thì tốt nhất nên sớm nói ra. Bằng không, chờ tới lúc bản cung tra ra được, mà người vẫn im lặng không nói, mặc kệ việc đó có liên quan đến người hay không, thì bản cung cũng tuyệt đối không bỏ qua. Đến lúc đó bị tịch biên diệt tộc, thì người cũng đừng trách bản cung tàn nhẫn. Nhất định phải có vài người chôn cùng với Hoàng tử đáng thương của bản cung."

Cả người đầu bếp Tào đều run rẩy, nữ nhân nắm đi lý trí thật đáng sợ. Trong ngữ khí bình tĩnh của Hoa Thường mang theo sát khí và áp lực vô cùng lớn.

"Nương nương, nô tài thật sự không biết gì hết, tất cả đều giống như mọi ngày." Dứt lời, đầu bếp Tào cẩn thận ngừng đầu, rồi lại cẩn rằng nói tiếp: "Thế nhưng trước đó một khoảng thời gian, có mấy tiểu thái giám của Tiểu Phòng cung hay qua lại với người của Ngự Thiện phòng. Nhưng mà họ cũng không làm gì cả, chỉ là tán gẫu một chút, sau này cũng không thấy họ đến nữa."

Hoa Thường nhắm mắt lại, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Buổi chiều, người của Thái Y viện đến.

Hoa Thường ở chính điện, vật phẩm trong nội điện đều bị người của Thái Y viện mang đi kiểm nghiệm, có lẽ bây giờ cũng đã có kết quả rồi.

Thần thể Hoa Thường không thoải mái, nhưng so với nỗi đau trong lòng thì có tính là gì? Nàng chậm rãi lên tiếng triệu kiến Thái y vào.

Một lão Thái y mà Hoa Thường chưa từng thấy trước đó đi đến, hành lễ thỉnh an rồi mở miệng nói: "Lão thần vừa mới đi phục mệnh của Hoàng thượng. Hoàng thượng nói chuyện này nương nương cần phải biết, cho nên lão thần mới qua đây."

Hoa Thường cảm thấy có thể bọn họ đã tra ra được điều gì đó, liền thông thả lên tiếng nói: "Nói đi."

Lão Thái y khom người trả lời: "Bát giác liên [4] bình thường dùng để trị tiêu viêm, trừ tác ngứa, giảm đau, thanh nhiệt giải độc, nhưng cấm dùng cho thai phụ và người có thể chất yếu. Bởi vì khi đi qua phổi, thì bát giác liên có tính hàn, mang độc, hơn nữa còn có thể gây ra tình trạng hỗn loạn mạch tượng. Lúc trước khi nương nương mang thai, cảm thấy không khỏe chính là do bát giác liên gây ra. Nhưng cũng vì bát giác liên nên các Thái y không thể chẩn đoán chính xác mạch tượng, mới cho rằng đó là phản ứng trong thời kỳ mang thai."

Lồng ngực Hoa Thường phập phồng, hai bàn tay nắm chặt lại thành quyền, móng tay gần như đâm sâu vào lòng bàn tay.

Lão Thái y nói tiếp: "Sau khi chúng thần kiểm tra, phát hiện là có người đã mang một lượng nhỏ bát giác liên đặt vào trong miệng ẩm trà. Dựa vào tính chất bám dính của bát giác liên và cấu tạo của miệng ẩm trà, khiến bát giác liên luôn bám bên dưới miệng ẩm trà. Mỗi lần châm nước trà, được tính sẽ ngấm vào nước. Nhìn tàn dư của bã được còn lưu lại, chúng thần suy đoán, khối bát giác liên này đã ở trong ẩm trà khoảng hai tháng, chính là từ lúc nương nương thông báo có thai."

Hoa Thường thần nhiên nở nụ cười: "Không ngờ có người quan tâm đến hài tử của bản cung như vậy, một khắc cũng không chờ được."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Ôn Thị Hiện Nguyên Hình

Edit: Phương Tu dụng.

Beta: Tiên Thái Phi.

Hôm sau, Hoàng đế lại đến Thượng Dương cung một lần nữa.

Sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, vành mắt đỏ hoe. Không phải là nàng khóc, mà là nàng nhẫn nhịn chịu đựng.

Hoàng đế thờ dài một hơi, vươn bàn tay to rộng phủ lên đôi mắt của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Vi sao nàng không chịu nghỉ ngơi cho tốt? Nàng không ngủ được sao?"

Hoa Thường hơi cúi đầu, lên tiếng nói: "Thần thiếp không ngủ được."

Hoàng đế nhắm mắt lại, từ tốn nói: "Vậy buổi tối trầm sẽ tới bởi nàng ngủ, chăm sóc kỹ thân thể, nghỉ ngơi cho tốt."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Không cần. Thần thiếp chỉ cần tìm ra hung thủ hại chết hài tử của chúng ta, để cho hài tử chưa từng thấy ánh sáng mặt trời được an lòng nhắm mắt, thì thần thiếp mới có thể yên giấc được."

Mi tâm Hoàng đế lộ ra nét thống khổ, lần đầu tiên hẳn mất đi hài tử là khi hắn vừa mới trở thành Vương gia. Khi đó, thế tử kết tước của hắn, cũng chính là Hoàng hậu bấy giờ, mang thai chỉ mới ba tháng đã chết lưu. Lúc ấy, hắn còn chưa biết đến sự tồn tại của hài tử thì nó đã mất đi.

Bây giờ hắn đã trở thành nam nhân có quyền thế nhất trong thiên hạ, nhưng vẫn không tránh được nỗi đau mất con.

Hoàng đế đỡ Hoa Thường dựa vào gối mềm, trầm giọng nói: "Trần Hi tra gần xong rồi, tuy rằng còn chưa biết hung thủ là ai, thế nhưng đã hiểu rõ được quá trình."

Hoa Thường từ từ ngừng đầu lên, chậm rãi nói: "Thần thiếp muốn nghe."

Hoàng đế ôm chặt lấy bờ vai của Hoa Thường, tựa hồ làm như vậy thì có thể truyền cho nàng thêm sức mạnh, trong giọng nói trầm ổn của hắn ẩn chứa vài phần phẫn hận: "Âm mưu nhắm vào đứa bé trong bụng nàng của hung thủ rất có kế hoạch. Hai tháng trước, có người đã bỏ vào miệng ẩm trà của nàng một khối nhỏ bát giác liên, một chút ít này không đủ để làm thai chết lưu. Thế nhưng nếu dùng trong một khoảng thời gian dài, tất nhiên thân thể nàng sẽ càng lúc càng bị hư tổn."

Hoa Thường nhắm mắt lại, vì kìm nén nước mắt nên cơ mặt đều run rẩy cả lên, hàm răng trắng cắn lên đôi môi tái nhợt, giống như quay về khoảng thời gian phản ứng kích liệt khi mang thai vậy.

Hoàng đế càng ôm chặt Hoa Thường hơn, tiếp tục nói: "Còn được thiện hồng hoa Tây Tạng kia, hẳn là tiểu thái giám đưa thức ăn của Ngự Thiện phòng đã bị mua chuộc, cố ý tráo đổi được thiện của nàng với Nghiêm Tu nghị. Nhưng tiểu thái giám đưa thức ăn quá nhiều, hiện tại Ngự Thiện phòng thật sự vô cùng rối ren, nên tạm thời trầm vẫn chưa tra ra được rốt cuộc là ai làm. Nhưng trầm đã tổng giám toàn bộ tiểu thái giám đưa thức ăn vào ngày hôm đó, nghiêm hình thẩm vấn, chắc sẽ sớm có kết quả thôi."

Hoa Thường khó khăn chớp mắt, khăn khăn hỏi: "Đã có bát gác liên, lại thêm cả hồng hoa Tây Tạng, vì sao phải làm nhiều bước như vậy?"

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm không biết. Có lẽ hung thủ cảm thấy được tính của bát gác liên phát huý quay cầu chậm, không chờ nổi, cho nên mới dùng thêm vật liệu có được tính dữ dội hơn là hồng hoa. Thêm vào đó, lượng hồng hoa trong được thiện cũng không đến mức khiến nàng trực tiếp sảy thai, cũng là vì bát gác liên trước đó đã gây ra hư tổn trong cơ thể nàng. Có thể nói, hai loại được này kết hợp lại với nhau làm cho chúng ta mất đi hài tử."

Hoa Thường quay đầu, mở miệng nói: "Hôm qua, thần thiếp đã truyền đầu bếp Tào đến hỏi. Hắn nói rằng tháng trước tiểu thái giám của Tiêu Phòng cung qua lại rất gần với người của Ngự Thiện phòng."

Sóng mắt Hoàng đế phảng lảng, hần gật đầu nói: "Trẫm đã tra xét, quả thật vô cùng khả nghi. Tổng cộng có ba tiểu thái giám, đều đang ở Thận Hình tư [1]."

[1] Thận Hình tư (慎刑司): là Bộ phận Hình sự cấp cao thuộc hạ viện nhà Thanh. Trong trường hợp các tội phạm bị tuyên án, tất cả đều tuân theo quy chế của Bộ Tư pháp. Nếu mức độ phạm tội nghiêm trọng thì sẽ được kiểm tra và phê duyệt bởi ba bộ phận: Bộ Nội vụ, Bộ Tư pháp và Bộ phận Hình sự cấp cao. Bản án của thái giám chủ yếu dựa trên sự trừng phạt của Bộ phận Hình sự cấp cao. (theo từ điển Baidu).

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, vì sao? Thần thiếp chưa từng hại người, vì sao người khác lại hại thần thiếp?"

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, sau đó mở miệng nói: "Bởi vì nhất định người kia đổ kỵ năng sống quá hạnh phúc."

Hoa Thường run rẩy cảm mới, chậm rãi cười nói: "Vậy thì thần thiếp vẫn sẽ luôn hạnh phúc. Cứ đổ kỵ đi, oán hận đi, các nàng vĩnh viễn sẽ không lấy được những thứ mà thiếp đang có."

Hoàng đế rũ mi mắt xuống, mở miệng nói: "Đừng vậy."

Sau khi hai người nói chuyện xong, thì các cung nhân vẫn luôn hầu hạ trong nội điện vô cùng lo lắng vì bị dò hỏi về việc ám trà.

Hoàng đế cầm tay Hoa Thường ngồi trên nhuyễn thấp, sắc mặt lạnh băng, mở miệng nói: "Mỗi người sinh ra đều có mắt, có miệng, có thể nhìn, có thể nói. Trẫm sẽ không hỏi lần thứ hai, các người có thấy ai có hành tung lén lút, hoặc có hành vi động tay động chân với ẩm trà không?"

Hoàng đế đã sớm đưa những cung nhân phụ trách việc bung trà rót nước đến Thận Hình tư, còn lại những người này đều là hầu hạ ở nội điện, bình thường không tiếp xúc với những người bung trà rót nước.

Sắc mặt các cung nhân trắng bệch, rồi rồi dập đầu cầu xin tha thứ. Cơ bản lời bọn họ nói đều giống nhau, đều không chú ý gì nhiều.

Hoa Thường cảm khẩn che miệng ho khan hai tiếng. Bởi vì ho khan nên gương mặt mới có vài phần huyết sắc, lộ ra vẻ dò ừng không khỏe, sau đó khăn khăn nói: "Các người cố gắng hồi tưởng lại một chút. Bất luận là ai tiếp xúc với ẩm trà, nếu các người cảm thấy có điểm quái lạ thì cứ nói ra. Cho dù có nói sai, thì bôn cung tuyệt đối cũng không phạt các người."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ lưng Hoa Thường, lên tiếng nói: "Nàng uống một ngụm canh sâm cho thông nhuận cổ họng."

Hoa Thường mặt mới gật gật đầu, cố gắng nở nụ cười.

Cốc Hương ở một bên trốn to đôi mắt, đột nhiên quỹ xuống, thấp giọng nói: "Nương nương... Nô tỳ thấy nương nương ho khan, đột nhiên nhớ đến một chuyện, không biết có nên nói hay không."

Hoa Thường không doái hoài đến việc uống canh sâm nữa, nhìn chăm chăm vào Cốc Hương, cúi người vội vàng nói: "Người nhớ đến cái gì?"

Hoàng đế cũng nhìn về phía Cốc Hương, hơi nheo mắt lại, nghiêm túc lắng nghe.

Cốc Hương có chút áp a ấp ứng nói: "Khi nương nương chán ra hi mạch thì nương nương các cung đều đến chúc mừng, có khi là người đến, có khi là lễ vật tới. Lúc đó, Ôn Quý tần của Tiêu Phòng cung cũng tự mình đến đây. Không biết nương nương có ấn tượng hay không, sau khi Ôn Quý tần tiến vào thì ho khan hai tiếng, nói gần đây có họng không tốt, sẵn tay cầm lấy ẩm trà rót một tách cho mình."

Hoa Thường nheo mắt lại, bên trong thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo.

Cốc Hương tiếp tục nói: "Lúc ấy nô tỳ còn cảm thấy có chút kỳ quái. Tiếng ho khan Ôn Quý tần không giống như là cổ họng không tốt. Nó âm âm, bình bình, hoàn toàn không giống với tiếng ho khan của nương nương bây giờ. Hơn nữa, khi ấy có một tiểu cung nữ chuẩn bị tiến lên chăm tra cho Ôn Quý tần, thế nhưng lại bị Ôn Quý tần cười cự tuyệt, nói rằng để nàng tự mình làm là được rồi. Cách Ôn Quý tần chăm trà cũng có chút kỳ lạ, ống tay áo che hơn phân nửa ẩm trà."

Trong mắt Hoàng đế dần dần ngưng tụ góc lóc.

Còn Hoa Thường thì có chút hồn bay phách lạc, lăm lăm tự nói: "Ôn muội muội... Bôn cung thật sự không nghĩ tới. Bình thường làm loại chuyện này không phải đều mua chuộc cung nhân sao... Có ai mà tự mình ra tay đầu chứ?"

Thanh âm Hoàng đế lạnh lùng, sắc mặt căng chặt: "Bởi vậy nên không ai hoài nghi nàng ta. Tự thân động thủ là chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng sẽ nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến cho người khác không thể nào nghĩ tới."

Lúc này, Trần Hi từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ thỉnh an, cúi đầu bẩm báo: "Một tiểu thái giám đưa thức ăn của Ngự Thiện phòng tên là Trương Bảo đã nhận tội. Nói rằng là tiểu thái giám Phúc Hi của Tiêu Phòng cung đã mua chuộc hắn. Bọn hắn là đồng hương nên vốn quen biết nhau. Hiện tại lão nương của Trương Bảo đang bị bệnh nặng, Phúc Hi lại hứa thưởng một số tiền lớn, hắn không thể chống lại sự dụ dỗ, nằng tâm lý cầu may nên mới làm ra chuyện tày đình này."

Sắc mặt Hoàng đế càng thêm lạnh lẽo, thanh âm cũng âm trầm hơn rất nhiều: "Thái giám Phúc Hi kia của Tiêu Phòng cung có chịu nhận tội không?"

Trần Hi cúi đầu trả lời: "Phúc Hi cứng miệng vô cùng, không chịu nhận tội. Nhưng nô tài đã tra ra được là hắn có một ấu muội, năm ngoái đã được thúc phụ của Ôn Quý tần nạp làm thiếp, được sủng ái vô cùng. Phúc Hi vốn là thái giám của Tiêu Phòng cung, mặc dù không ở thiên diện hầu hạ Ôn Quý tần, thế nhưng hai người qua lại cũng không ít."

Gân xanh trên trán của Hoàng đế đều nổi hết cả lên. Xoảng một tiếng, hần gật hết tất cả những thứ trong tâm tay xuống đất. Trong đôi mắt đen bóng của Hoàng đế tràn đầy tơ máu, hần nghiền răng nghiền lợi, thanh âm trầm trầm sự tàn nhẫn khốc liệt: "Trẫm muốn giết tên nhân kia!"

Hoa Thường nhìn đáng vẻ nổi trận lôi đình của Hoàng đế, hoảng sợ gật mình, cúi đầu xuống không nói gì.

Mặc dù chứng cứ vẫn chưa xác thực, nhưng về tính chất đã rất rõ ràng. Hoa Thường vẫn luôn tin nhiệm năng lực của Trần Hi, ông là trợ thủ đắc lực ngầm của Hoàng đế.

Ngữ khí của Trần Hi vẫn vững vàng như cũ, nhìn đáng vẻ thịnh nộ của Hoàng đế, mở miệng nói: "Vẫn chưa có chứng cứ quyết định chứng minh Ôn Quý tần mưu hại hoàng tự. Mong Hoàng thượng bớt giận, thỉnh người cho nô tài thêm vài ngày nữa, nô tài sẽ cho người một đáp án hài lòng."

Hoàng đế phẫn nộ đến mức bật cười: "Chứng cứ? Trẫm không cần chứng cứ, trẫm chỉ cần biết nàng ta làm là được rồi. Nghi rằng xuất thân vọng tộc thì trẫm sẽ không dám động vào nàng ta sao? Trẫm không chỉ muốn giết nàng ta, mà còn muốn lên luy đến tông tộc, xử trảm cả nhà!"

Trần Hi bình tĩnh quỹ xuống, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng bớt giận."

Hoa Thường kìm nén sự đau khổ và căm hận trong lòng xuống, thuận theo nói: "Hoàng thượng bớt giận. Thần thiếp và Ôn muội muội vẫn luôn tỳ muội tình thâm, thần thiếp cũng không dám tin lại là nàng ấy ra tay. Hoàng thượng, mong người chấp thuận cho Trần Hi công công tra rõ một phen, lấy được chứng cứ, để thần thiếp thật sự chết tâm, cũng là tránh để người khác nghi luận bản thân. Huống chi, lý như oan uống cho Ôn muội muội thì sao? Chẳng phải là để cho hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật, khiến hoàng nhi chết không nhắm sao?"

Hoàng đế kìm nén sự tức giận xuống, gân xanh trên trán cũng từ từ giãn ra, lại quay về là một nam nhân mặt mũi ôn hòa như ngày thường, nhếch miệng hạ lệnh: "Phong tỏa Tiêu Phòng cung, tra kỹ Ôn Quý tần."

Trần Hi cúi đầu đáp: "Vâng, thưa Hoàng thượng."

Hoàng đế hơi ngừng đầu, chậm rãi mở miệng nói: "Truyền chi Thẩm Thực phi, phạt bổng lộc một năm, ai bảo nàng ấy không quản giáo tốt người trong cung của mình. Mặt khác, ôm Ngũ Hoàng tử đi nơi khác, trước tiên cứ đưa đến Từ Ninh cung đi."

Trần Hi lại cúi đầu tuân mệnh một lần nữa.

Hoa Thường biết, Ôn Quý tần xong rồi.

Mặc dù Hoàng đế nghe lời khuyên can của nàng và Trần Hi, chuẩn bị tra rõ chứng cứ buộc tội. Thế nhưng hần lại ban ý chỉ ôm Ngũ Hoàng tử đi nơi khác, không còn nghi ngờ gì nữa, chứng tỏ nội tâm của hần bây giờ đã khẳng định hung thủ chính là Ôn Quý tần.

Nữ nhân kia không xứng để dưỡng dục Hoàng tử.

Hoàng đế chậm rãi quay đầu nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng ta là tỳ muội với nàng, vậy mà lại chi biết đổ kỵ với hạnh phúc của nàng, hơn nữa còn muốn hủy đi niềm hạnh phúc ấy."

Dường như khỏe mắt Hoa Thường có ánh lệ, đôi môi tái nhợt khẽ nở nụ cười: "Vẫn còn chưa biết kết quả."

Nụ cười của Hoàng đế càng thêm vờ vờ: "Kết quả? Không bằng nàng đừng biết thì hơn. Một khi đã biết rồi, sẽ chi làm miệng vết thương lòng lan rộng ra hơn thôi. Thường nhi, nàng đã dao động rồi."

Nước mắt từ từ tuôn ra nơi khóe mi của Hoa Thường, nhưng nàng vẫn cố gắng mỉm cười như cũ: "Đều nói hậu cung hiếm ác vô tình, thần thiếp vẫn không tin. Bởi vì thần thiếp có được rất nhiều, Thái hậu, Hoàng thượng, các tỳ muội phi tần... Chẳng lẽ đều là giả dối sao?"

Hoàng đế nhắm mắt lại, cơ mặt đều co rút, nở nụ cười sầu thảm "Cổ lệ là vậy. Không ai biết trong tương lai bản thân mình sẽ là dạng người gì, sẽ làm ra chuyện như thế nào. Năm ấy, tiên hoàng vô cùng sùng ái mẫu hậu. Kết quả, nữ nhân mà người yêu nhất lại là Nhu Phi. Trẫm cũng không biết cuối cùng trẫm sẽ yêu ai nhất, cổ lệ đến lúc ấy, đối với nàng mà nói, thì đây cũng chỉ là thứ tình cảm giả dối, cũng sẽ trở thành một cái bẫy lửa đao ngọt ngào mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tir Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Sương Mù

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Tiểu Phong cung.

Trần Hi đích thân đến truyền đạt ý chỉ của Hoàng đế, ôm Ngũ Hoàng tử đi nơi khác, phong toả Tiểu Phong cung, cấm túc Thẩm Thực phi, tra kỹ Ôn Quý tần. Đi theo ông còn có các cung nhân chuyên phụ trách điều tra vụ án này.

Thẩm Thực phi mặc một thân cung trang màu xanh lam, trên đầu cài trâm hoa hồng bằng vàng. Nàng vẫn luôn yêu kiều ôn nhu, nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng, nhẹ giọng nói: "Trần công công vất vả rồi."

Trần Hi hơi khom người, ngữ khí bình tĩnh: "Nô tài đều là vì thánh thượng mà làm việc thôi."

Thẩm Thực phi lấy ra một chiếc hầu bao màu hồng cánh sen thêu kim tuyến ngũ sắc, cười dịu dàng: "Là do bốn cung quân giáo không nghiêm nên mới để Ôn Quý tần gây ra tội lớn như vậy, mong công công nói tốt vài câu trước mặt Hoàng thượng, bốn cung cảm kích vô cùng."

Trần Hi nhận lấy hầu bao, sắc mặt vẫn bình thản, hơi khom người: "Nương nương suy nghĩ nhiều rồi."

Sau khi Trần Hi đi khỏi, Thẩm Thực phi chậm rãi quay về nội điện, tay nắm chặt lại thành quyền, rừ mi mắt xuống, trong con ngươi sẫm màu lộ ra một tia lạnh lẽo và vô tình.

Yên Hoài đứng sau Thẩm Thực phi, lo lắng nhàu mày, lên tiếng nói: "Nương nương, chuyện của Ôn Quý tần liệu có làm liên lụy đến người hay không? Nói thế nào đi chăng nữa thì Ôn Quý tần cũng là người của Tiểu Phong cung, Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu, Hiền phi sẽ đối xử với người như thế nào đây?"

Thẩm Thực phi chậm rãi hít sâu vào một hơi, ánh mắt lạnh lẽo, không nói gì.

Yên Hoài tiếp tục nói: "Tâm phúc của Ôn Quý tần và cung nhân hầu hạ gần đây đều bị Thận Hành tư đưa đi, có một số là người của chúng ta, bây giờ bọn họ đều quay trở về rồi."

Thẩm Thực phi từ từ nhắm mắt lại, thở ra một hơi, âm thanh lạnh lẽo vô tình: "Nếu xứng đáng được trở về thì sớm muộn gì cũng sẽ trở về thôi, chịu một chút khổ sở da thịt cũng tốt. Là do nàng ta vô tình trước, không thể trách bốn cung vô nghĩa được. Ôn Quý tần bây giờ thế nào rồi?"

Yên Hoài cúi đầu trả lời: "Người bên cạnh đều bị bắt đi gần hết, bây giờ một mình nàng ta đang khóc lóc, kêu gọi oan uổng, nói muốn gặp Hoàng thượng. Tiểu thái giám bên ngoài đã chặn lại rồi."

Thẩm Thực phi cười lạnh: "Nàng ta còn dám kêu oan sao? Ai cho nàng ta một mũi lớn như vậy? Đi, phái mấy người đến xem nàng ta thế nào. Nếu nàng ta dám làm chuyện gì lỗ mãng thì người cứ việc động thủ. Lỡ như có đã thương nàng ta thì cứ tính cho bốn cung!"

Yên Hoài lộ vẻ do dự, nhẹ giọng nói: "Suy cho cùng thì Ôn Quý tần cũng là Chính Tam phẩm Quý tần, Hoàng thượng đang điều tra nàng ta, vẫn còn chưa định tội, vô cớ đánh mắng Chính Tam phẩm Quý tần là tội lớn. Nếu chúng ta làm như vậy, e là sẽ bị người ta nắm đằng chuôi. Hơn nữa, người của Kiến Chương cung vẫn còn ở đây."

Thẩm Thực phi khẽ khoé miệng lên, hừ lạnh một tiếng: "Vô cớ đánh mắng? Sao lại là vô duyên vô cớ chứ? Lúc trước Tô Cơ mới là vô duyên vô cớ, bốn cung muốn làm gì, ai dám nhiều lời?"

Yên Hoài cúi đầu, thấp giọng đáp ứng.

Ba ngày sau, Thượng Dương cung.

Hoa Thường đầu bù tóc rối nằm trên giường, Thục Dược quý gối bên giường nhẹ nhàng xoa bóp trán cho Hoa Thường, nội điện một mảnh cổ quạnh.

Lan Chi cẩn thận từng tí từng tí đẩy cửa ra, đi vào điện, nhẹ giọng nói: "Nương nương, Trần Hi công công đến."

Hoa Thường mở hé mắt ra, quay đầu nói: "Trần công công? Hiếm khi thấy quý nhân đến, mời vào đi."

Thục Dược thấy Hoa Thường ngồi dậy dựa vào gối mềm, trên người nàng chỉ mặc một bộ y trắng tinh nên Thục Dược chuẩn bị thái màn xuống. Cho dù là gặp thái giám đi chăng nữa, quần áo xộc xệch thế này cũng không tiện.

Hoa Thường thấy thế bèn khoát tay, thấp giọng cười nói: "Bốn cung và Trần công công ở Kiến Chương cung trong khoảng thời gian hầu bệnh đã từng có giao tình, cần gì phải dùng màn che lại chứ? Lại nói, đáng về có chật vật ra sao đi nữa thì cũng đã từng thấy qua rồi."

Thục Dược nghe vậy liền thấp giọng đáp vâng, nhẹ nhàng lui sang một bên.

Trần Hi từ cửa tiến vào, vẫn phong thái khiêm cung như trước, khom người hành lễ thỉnh an: "Nô tài bái kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường phát tay nói: "Công công đa lễ rồi. Ban tọa."

Trần Hi đứng dậy tạ ần, cẩn thận ngồi xuống, chỉ ngồi một nửa ghế tựa, hơi cúi đầu thể hiện sự cung kính.

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Công công đến đây có việc gì? Hoàng thượng có ý chỉ gì sao?"

Trần Hi chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: "Hoàng thượng vẫn chưa có ý chỉ gì, là nô tài tự mình đến đây, có một số chuyện muốn nói trước với nương nương một chút."

Nụ cười bên khoé miệng của Hoa Thường dần dần phai nhạt, nàng nhìn xung quanh rồi nói: "Tất cả các người đều lui xuống đi, bốn cung có vài lời cần nói với Trần công công."

Các tiểu cung nữ đang đứng trong điện nỏ đuổi nhau ra ngoài, chỉ còn lại Thục Dược bên cạnh Hoa Thường.

Trần Hi nhận ra Thục Dược, lúc trước hầu bệnh, Thục Dược chính là cung nữ thấp thân theo bên cạnh Hoa Thường. Hắn biết đây là tâm phúc của Hoa Thường, có thể tin nhiệm.

Trần Hi chấp tay, nhỏ giọng nói: "Nô tài phụng mệnh tra rõ chuyện nương nương say thai, hiện nay gần như đã có kết luận. Nô tài vốn định quay về Kiến Chương cung phụng mệnh, nhưng mà nô tài vẫn đến cung của nương nương trước."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, nhẹ giọng hỏi: "Ta biết nhất định công công có chuyện muốn nói với ta, ta chưa bao giờ coi công công là nô tài, công công cũng không xem ta là người ngoài. Bây giờ công công đến đây, ta cảm thấy rất vui."

Trần Hi trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Tâm lòng nương nương rộng lượng, nhân ái phúc hậu đức hạnh, nô tài vẫn luôn nhớ kỹ."

Hoa Thường nhìn thẳng vào Trần Hi, mở miệng nói: "Công công muốn cho ta biết chuyện gì? Là chuyện gì khiến công công không nguyện ý nói với Hoàng thượng, mà phải đến đây nói cho ta biết?"

Trần Hi cúi đầu nói: "Tất cả chúng cư đều chỉ về Ôn Quý tần. Trương Bảo ở Ngự Thiện phòng nói là do Phúc Hi của Tiểu Phong cung sai khiến, nhưng Phúc Hi vẫn không nhận tội. Mấy ngày trước nô tài áp giải đi rất nhiều cung nhân hầu hạ bên cạnh Ôn Quý tần, có một cung nữ tên là Hạ Trúc cuối cùng cũng mở miệng. Nàng ta nói rằng gần đây Ôn Quý tần rất kì quái, có lúc cực kỳ thấp thòm, còn mơ thấy ác mộng, nhưng lại không nói gì cả, cũng không để cho cung nhân thỉnh Thái y đến kiểm tra."

Hoa Thường hạ mi mắt xuống, khẽ cười nói: "Ta nhớ rồi, hình như Hạ Trúc là cung nữ thấp thân của Ôn muội muội. Có điều cung nữ Thu Vân được ràng ta tin nhiệm hơn."

Trần Hi chậm rãi lắc đầu: "Thu Vân không khai gì hết, không chịu nổi hình phạt nên đã cắn lưỡi tự vẫn rồi."

Hoa Thường cười trào phúng: "Tâm phúc quả nhiên là tâm phúc, vô cùng trung trinh."

Trần Hi dừng một chút rồi nói tiếp: "Chính cư cốt lõi quan trọng nhất chính là, hai tháng trước Ôn Quý tần bị bệnh, trong toa thuốc được kê có bát giác liên. Theo các tiểu cung nữ nói lại, thuốc này là tự tay Thu Vân sắc. Trong thời gian đó chỉ có một mình Ôn Quý tần là dùng phương thuốc có chứa bát giác liên."

Dường như cánh tay Hoa Thường cũng mất đi khi lực, ngã xuống giường, cười thê lương: "Quả nhiên là nàng ta, ta vốn vẫn còn ôm một tia hi vọng, thế nhưng bây giờ đã nghiệm chứng được câu nói "hậu cung vô tình" là thế nào."

Hoa Thường từ từ quay đầu nói: "Trần công công, ta không hiểu, chuyện này có gì mà không thể nói với Hoàng thượng?"

Trần Hi cúi đầu nói: "Bởi vì nô tài vẫn còn chưa nói hết."

Ánh mắt Hoa Thường âm trầm một hồi, nâng cổ gồng nỗ lực chống đỡ cơ thể ngồi dậy nửa, nheo mắt lại, trầm giọng hỏi: "Còn có gì nữa?"

Trần Hi thấp giọng nói: "Chuyện bất giác liên đã rõ, là do Ôn Quý tần hạ thủ. Nhưng hồng hoa lại là sự kiện tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc. Mọi người sẽ theo bản năng mà cho rằng hai chuyện này đều do một người làm ra, nhưng nô tài rất tình táo, một là một, hai là hai, nô tài phân ra thành hai sự việc để tra xét."

Hoa Thường chấn động, kinh hải trợn tròn mắt, đôi môi run rẩy, lắp máy hỏi: "Hai vụ việc... Hai người...?"

Ngữ khí của Trần Hi vẫn bình tĩnh, sắc mặt hờ hững, cúi đầu nói: "Sự kiện hồng hoa, chứng cứ duy nhất chính là bản khai của Trương Bảo ở Ngự Thiện phòng, lời thú nhận của những người còn lại đều không tra ra có gì liên quan. Nô tài đã kinh qua tay rất nhiều án kiện, tích lũy không ít kinh nghiệm về cả tiền triều lẫn hậu cung, nên nô tài cảm thấy lời của Trương Bảo nói là thật."

Hoa Thường nghi ngờ hỏi: "Thế không phải do Ôn Quý tần làm sao?"

Ngữ khí Trần Hi bình thản: "Trương Bảo khai là do Tiêu Phong cung, Mà Tiêu Phong cung không chỉ có một mình Ôn Quý tần."

Phảng phất như có một trận sấm sét âm âm giáng xuống, cả người Hoa Thường đều sững sờ. Nâng há hốc miệng, rồi lại nhận ra toàn thân mình đang run rẩy, hoàn toàn không nói nên lời.

Trần Hi nói tiếp: "Thái giám Phúc Hi của Tiêu Phong cung liên minh với Ôn Quý tần chỉ dựa vào một muội muội đang là thiếp của thúc phụ Ôn Quý tần thì quá đơn giản. Quan hệ như vậy thật sự có đủ mạnh để trói buộc hẳn vào âm mưu có hiểm họa tịch biên diệt tộc này hay không?"

"Phúc Hi ở trong cung cũng đã hai mươi năm, lẫn lộn đủ nhiều, mưu sâu kế hiểm. Lúc Phúc Hi tiến cung, muội muội kia còn chưa sinh ra, hai người đều chưa gặp mặt nhau lần nào, sao có thể mạo hiểm đến như vậy?"

Bàn tay Hoa Thường siết chặt lấy chân, cả người đều run lên bần bật, thật sự là nâng ta sao? Tại sao?

Trần Hi tiếp tục mở miệng nói: "Nô tài đã tra xét Phúc Hi một cách cẩn thận, cảm thấy rất kì lạ, người thân trên đời của hắn chỉ còn sót lại mỗi vị muội muội này thôi. Nhưng bốn năm trước, phụ thân, thúc phụ, cô cậu (*anh chị em họ*) và hai đệ đệ của hắn đều vẫn còn sống. Loại tình huống này trước đây nô tài đã từng thấy qua. Có người chuyên đi thu nhận tử sĩ, rồi sau đó làm cho thân thuộc trực hệ của tử sĩ này già chết ở ẩn, thay danh đối họ, xa rời cổ hương, an bài hoá đáng để sinh sống ở một nơi mới, cốt để cho tử sĩ không có phiền muộn về gia đình, một lòng phục vụ."

Rốt cục nước mắt của Hoa Thường cũng rơi xuống, nâng cười thê lương: "Haha,ahaha, người có thể làm được chuyện như vậy cũng không nhiều. Nếu như là Ôn Quý tần, thì vì sao bất giác liên có trăm ngàn kẻ hớ, trong khi hồng hoa lại kín đáo không chệ vào đầu được đến như thế?"

Trần Hi thấp giọng nói: "Nô tài cũng nghĩ như vậy. Nuơng nuơng, hôm nay nô tài đến đây, chính là muốn nhắc nhở nuơng nuơng chuyện này. Con người khi làm việc gì cũng đều phải lưu tâm cẩn thận, ngoài mặt thì người cười với ta, nhưng sau lưng không biết người sẽ dùng dao đâm ta lúc nào. Nô tài không phải ám chỉ riêng về ai đó, chỉ là hi vọng nuơng nuơng sẽ cẩn thận."

"Nửa đoạn hội thoại sau này, nô tài sẽ không hỏi bảm lại cho Hoàng thượng, bởi vì không có chứng cứ, tất cả chỉ là suy đoán. Quan trọng hơn là, nô tài không muốn làm cho Hoàng thượng thương tâm. Nỗi đau mất con đã là một sự đã kích rất lớn đối với Hoàng thượng, nô tài không muốn chỉ vì một suy đoán phụ phẩm mà khiến cho Hoàng thượng phải đau khổ vì nữ nhân của mình phản bội."

Hoa Thường nhắm mắt lại gạt đầu, nước mắt chậm rãi rơi xuống khuôn mặt, nâng mở miệng nói: "Bốn cung đã hiểu. Đa tạ công công đã vất vả một chuyến, đa tạ công công nguyện ý nói cho ta biết chuyện này."

Trần Hi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt Hoa Thường vừa tiêu tụy vừa bi ai, ông thờ dãi một hồi, nhẹ giọng nói: "Nuơng nuơng bảo trọng thân thể, nô tài xin cáo lui."

Hoa Thường gương cười: "Công công đi thông thái."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Ban Chết

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Lan Chi và Thục Dực đều ở bên cạnh Hoa Thường, trầm mặc cúi đầu, nhìn Hoa Thường thất hồn lạc phách, hoàn toàn không biết nên nói gì mới tốt.

Một lát sau, Hoa Thường chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt mìm cười: "Các người không cần nhìn ta chăm chăm như vậy, ta cũng không yếu đuối đến mức đó, chẳng qua ta chỉ kinh ngạc mà thôi."

Lan Chi từ từ nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói: "Nuơng nuơng, phỏng chừng Ôn Quý tần không thể thoát tội, chỉ là người tính kế sau lưng kia? Rốt cuộc là ai, thật sự là Thẩm Thực phi sao?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu: "Không biết nữa. Với năng lực của Trần Hi mà cũng điều tra không ra dù chỉ là một chút manh mối nhỏ, thì sao bốn cung biết được? Bất luận như thế nào, bốn cung cũng nhớ kỹ phần tình cảm này của ông ấy. Không có chứng cứ mà lại lo lắng tới nhắc nhở bốn cung, Trần Hi cũng coi như là tận tình tận nghĩa rồi."

Thục Dực ôn nhu nói: "Dù sao nuơng nuơng cũng khác biệt, cung nhân ở Kiến Chương cung có ai mà không yêu quý nuơng nuơng đâu kia chứ? Cùng chung hoạn nạn nên chung quy tình cảm không giống nhau, đây cũng là do nuơng nuơng từng lấy mạng ra để giành được. Nếu là những người khác thì Trần Hi cũng chỉ một việc nhận chín việc lành mà thôi, hơi sức đâu mà quản sống chết, tốt xấu của bọn họ."

Hoa Thường cười tự gấu: "Bốn cung đã vào cung nhiều năm, cũng chỉ có chút thành tựu này mà thôi. Đáng tiếc vẫn không giữ được đứa con đáng thương kia."

Lan Chi đau lòng an ủi: "Nuơng nuơng bớt đau buồn. Bây giờ chúng ta đã có manh mối, chỉ cần không bỏ cuộc thì một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ điều tra ra được, có thể báo thù rửa hận cho tiểu Hoàng tử chưa được sinh ra rồi!"

Hoa Thường hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Bây giờ hiểm nguy lớn nhất là Thẩm Thực phi, Ôn Quý tần là thuộc hạ của nàng ta, nhất cử nhất động của Ôn Quý tần nàng ta thật sự không biết chút gì hay sao? Bốn cung không hi vọng là nàng ta, nhưng lại không thể không hoài nghi nàng ta. Chi là, hai bốn cung thì cuối cùng nàng ta có thể đạt được cái gì đây? Bốn cung cũng không phải chướng ngại vật của nàng ta..."

Lan Chi thấp giọng nói: "Nhưng Ôn Quý tần đồ rồi, Thẩm Thực phi có thể được hưởng lợi. Ngủ Hoàng tử sẽ trở thành vật trong tay nàng ta."

Hoa Thường nhủ nhủ mấy, thanh âm không biết là phiền muộn hay oán hận: "Trước kia tính cách của Thẩm Thực phi không phải như thế. Nàng ta cũng không quan tâm Hoàng tử của người khác, nàng ta chỉ nghĩ tới hài tử của mình thôi. Chẳng lẽ mắt của bốn cung đã sai sao? Hay là do lòng người dễ thay đổi..."

Thục Dực nhỏ giọng nói: "Nếu không phải Thẩm Thực phi, như vậy ước chừng chỉ có Hoàng hậu, Đức phi, Ninh Chiêu nghi là có năng lực làm điều đó. Nhưng các nàng có thể được lợi gì đây?"

Đầu Hoa Thường bắt đầu đau buốt, nâng vươn tay xoa bóp huyệt Thái Dương cho nóng lên, nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Có lẽ Hoàng thượng sẽ không tra lại chuyện này, nhưng bốn cung sẽ nhờ Trần Hi lưu ý nhiều hơn. Chính chúng ta cũng sẽ âm thầm điều tra, mặc kệ tốn bao nhiêu thời gian đi nữa thì bốn cung cũng phải tra ra được chân tướng!"

Thục Dực và Lan Chi hành lễ đáp vâng.

Tiêu Phong cung.

Ánh chiều tà chạng vạng còn chưa tắt, thanh chi màu vàng từ Kiến Chương cung đã đến tá thiên điện yên tĩnh quanh què của Tiêu Phong cung.

Bây giờ bộ dáng của Ôn Quý tần vô cùng chật vật, búi tóc tán loạn, y phục lộn xộn, trên mặt còn có vài vết thương đỏ, cung trang sang trọng lộng lẫy trước kia ra sao hiện giờ cũng chỉ là một màu u ám âm dam.

Người đến truyền chi chính là Trần Hi, nhìn bộ dáng chật vật của Ôn Quý tần, biểu tình cũng không có chút biến đổi nào.

Đột nhiên Ôn Quý tần gọi gởi trước mặt Trần Hi, lời kéo vạt áo của ông, đau khổ cầu xin: "Trần công công, cầu xin người, cầu xin người cho ta gặp Hoàng thượng, cho ta gặp Hoàng thượng đi! Ta là Chính Tam phẩm Quý tần, còn là thân mẫu của Ngũ Hoàng tử mà! Trần công công, người cũng thấy đó, ta đã bị giữ ở đây mấy ngày rồi. Ta bị oan uổng, cầu xin Hoàng thượng làm chủ cho ta!"

Mỹ nhân luôn luôn ôn hòa thiện bụng giờ lại cuồng loạn đến nông nổi này, thật là đáng buồn, đáng thương, đáng tiếc, đáng giận.

Trần Hi bình tĩnh mở miệng: "Hoàng thượng có chỉ: Quý tần Trương thị, tú dục danh môn, tường chung thể đức [1]. Đáng lý bản thân phải hiện thực cần trọng, nghiêm túc noi theo cái mỹ từ trong ra ngoài; giữ vững phẩm chất khiêm hoà, tuân thủ theo tiếng tốt ở Tiểu Phòng cung. Thế nhưng, thiên mệnh không có, có hoa không quả, xét về đức thì trên bất kính với hậu phi, dưới không từ ái với cung nhân. Đồ kỵ thành tánh, lời nói việc làm không kẻ xiết, sát hại hoàng tử. Đồ loại việc ác, khánh trúc nan thư [2]. Nay, quyết định, ban chết!"

[1]: Tú dục danh môn, tường chung thể đức: nghĩa là được sinh dưỡng từ danh môn nên được thừa kế phẩm hạnh tốt qua nhiều đời.

[2] Khánh trúc nan thư (罄竹难书): làm nhiều việc ác tới mức viết ra cũng không hết.

Ôn Quý tần hốt hoảng ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như giấy. Nàng ra sức há miệng thở dốc, nhưng một câu cũng không thốt ra được.

Sóng mắt Trần Hi vẫn điềm nhiên, lên tiếng nói: "Hoàng thượng niệm tình, lưu người toàn thấy, nhập phi lăng. Nương nương tạ ơn đi."

Ôn Quý tần nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp nghẹn ngào. Nàng biết tất cả đã kết thúc rồi, một khi ý chí của Hoàng thượng hạ xuống thì không thể thay đổi con đường sống được nữa.

Ôn Quý tần chậm rãi ngẩng đầu nhìn Trần Hi, biểu tình đã an tĩnh lại, vành mắt đầy lệ, thấp giọng hỏi: "Việc đã đến nước này, không còn cách nào sửa đổi, ta cũng nhận mệnh, không kêu oan, không cầu gặp thánh thượng nữa. Ta chỉ muốn hỏi công công một câu, Hoàng thượng tức giận liệu có liên lụy đến gia quyến hay không?"

Trần Hi lắc lắc đầu: "Trương thị là vọng tộc, Hoàng thượng là nhân quân (vua nhân ái)."

Lệ trong vành mắt Ôn Quý tần cuối cùng cũng rơi xuống, khuôn mặt mỉm cười vui vẻ một lần nữa, lẩm bầm tự nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, tần thiếp lĩnh chi tạ ơn, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..."

Hai tiểu thái giám phía sau Trần Hi tiến lên trước, cầm hai khay màu đỏ thắm khác nhau. Tiểu thái giám còn nhỏ tuổi, thanh âm bên nhon: "Nương nương chọn một cái đi, lụa trắng hay rượu độc, nô tài cũng sớm hỏi cung phục mệnh."

Ôn Quý tần run rẩy vươn tay, khẽ cười nói: "Treo cổ quả khó coi, hãy cho ta chút thể diện."

Tiểu thái giám nghe vậy, cầm lấy bầu rượu bạc, rót một chung rượu, dâng hai tay cho Ôn Quý tần.

Ôn Quý tần nhận lấy ly rượu độc, nở nụ cười thê lương và tuyệt vọng, nhưng lại mang theo một loại thoải mái nói không nên lời. Nước mắt từ gương mặt chảy xuống, nhỏ vào chén rượu, bắn lên bọt nước nhỏ, gợn sóng từ từ khuếch tán ra.

Ôn Quý tần uống một hơi cạn sạch!

Trần Hi tận mắt thấy Ôn Quý tần uống rượu độc xong, hơi khom người hành lễ: "Nô tài còn phải về phục mệnh với Hoàng thượng nên đi trước, nô tài cáo lui."

Ôn Quý tần cười sáng lên như ánh mặt trời, trên mặt là nét đẹp thanh thuần như khi vừa mới tiến cung, nhưng thanh âm không còn trong trẻo nữa, chỉ còn nghẹn ngào: "Công công đi thông thả."

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Lan Chi từ ngoài điện tiến vào, thấy Hoa Thường đã tỉnh, thật cẩn thận mở miệng nói: "Nương nương, đêm qua Ôn Quý tần đã đi rồi."

Hoa Thường ngây ra một lúc, khẽ nói: "Bổn cung đã biết, có lẽ ngày hôm qua Trần Hi đến Tiểu Phòng cung là ý chỉ của Hoàng thượng. Đối với cung phi, dù là lụa trắng hay rượu độc thì đều thống khổ như nhau."

"Lan Chi, người biết khi rượu độc lướt qua yết hầu, đi xuống lòng ngực, rồi tới dạ dày sẽ cảm thấy nóng ran đến thế nào không? Phải thống khổ từ ba đến mười canh giờ mới có thể được giải thoát."

Thật ra độc tố ở cổ đại cũng không nhiều. Rượu độc chính là rượu bình thường mà bên trong tăng thêm nồng độ mà thôi, như vậy liền biến thành kịch độc. Cho dù như thế, cũng không thể làm cho con người từ vong nhanh chóng, mà cần có một khoảng thời gian.

Ở hiện đại, nọc độc thiên nhiên có thể làm cho con người mau chóng từ vong cũng vô cùng ít ỏi, phần lớn đều là kết hợp lại với nhau thành độc tố.

Nghe vậy hạ thân Lan Chi run lên, cúi đầu nói: "Nương nương, Ôn Quý tần đã có báo ứng. Cung nhân và tâm phúc của nàng ta đều xử trảm cả nhà, tru di tam tộc. Trong Trương thị còn một ít quan viên cũng thay nhau xuống ngựa hàng chức. Tuy Hoàng thượng ngài thanh danh, không gian chỗ đánh mèo, nhưng tương lai Trương thị rất khó đi lên địa vị cao hơn được nữa."

Thật sự Hoa Thường cũng không thích loại tội danh có tính liên lụy này. Liên lụy người vô tội thì có thể khiến nỗi hận trong lòng người vui đi được sao? Bất luận là trẻ nhỏ hay người già, bất luận là lương thiện hay chất phác, một đạo ý chỉ liền trở về cát bụi.

Mà người ở phía sau màn độc thủ kia còn đắc ý dào dạt vì kế hoạch thiên y vô phùng của mình, một người làm quan cả họ được nhờ!

Hoa Thường mặt mũi nhắm mắt lại, nói khẽ: "Bổn cung mệt rồi, muốn ngủ một lát."

Lan Chi hành lễ, chậm rãi lui xuống.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu vẫn ốm đau trên giường, vốn dĩ bệnh của nàng không nhẹ, mà còn luôn phải quản lý việc hậu cung vất vả. Trước đó vài ngày nàng còn bị Hoàng thượng răn dạy, quý trước của Kiến Chương cung nên bị trúng gió, vì vậy bệnh tình ngày càng nặng thêm, tích tụ khí hư. Bây giờ ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, so với chuyện Hoa Thường sảy thai còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Thủy Lâu cẩn thận hầu hạ bên người Hoàng hậu, bưng trà đút thuốc, vô cùng tỉ mỉ.

Hoàng hậu nuốt chén thuốc đắng xuống, từ chối hít hoa quả của Thủy Lâu đưa, giọng nói nghẹn ngào: "Bổn cung cần hương vị đắng chất này để làm cho bản thân mình thanh tĩnh hơn."

Thủy Lâu đau lòng nhìn bộ dáng gầy ốm của nương nương nhà mình, nhỏ giọng nói: "Thái tử điện hạ rất nhanh sẽ học xong, lát nữa chắc chắn sẽ tới thăm nương nương, nương nương đừng tiêu tụy như vậy. Điện hạ còn nhỏ, nếu nhìn thấy rồi đau lòng, thì có gì khác với việc Hoàng thượng nhìn thấy. Chẳng phải công khai chọc cho Hoàng thượng tức giận sao?"

Hoàng hậu nghe vậy trên mặt lộ ra biểu tình lo lắng, nàng bị Hoàng đế phạt nên khiến cho bệnh tình nặng thêm. Thái tử đau lòng mẫu hậu ốm đau, nhưng lại không dám phản kháng lại sự uy nghiêm của phụ hoàng. Trẻ con thì trầm mặc hơn rất nhiều, trong lòng không biết suy nghĩ điều gì, Hoàng hậu đối với chuyện này vô cùng không an tâm.

Thủy Lâu bất đắc dĩ thở dài, không nói tới đề tài làm Hoàng hậu lo lắng nữa, nói sang chuyện khác: "Ôn Quý tần bị Hoàng thượng ban chết, lấy lễ nghi của Quý nhân hạ táng, nhập phi lăng. Kết cục như vậy, ai mà không cảm thán một tiếng, thật là thế sự vô thường."

Hoàng hậu miễn cưỡng cười: "Không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào, bây giờ cảnh ngộ của Ngũ Hoàng tử mới đáng lo ngại. Lại đối mẫu sao? Hay là nuôi nấng dưới gối phi tần có địa vị cao?"

Thủy Lâu ôn nhu khuyên nhủ: "Nương nương là quốc mẫu, nếu chuyện này nương nương có ý tưởng tốt thì nói với Hoàng thượng đi. Người là mẫu hậu của các Hoàng tử, chẳng sợ bây giờ Hoàng thượng vắng vẻ người, người cũng không nên im lặng, giả làm người gỗ như vậy nữa."

Hoàng hậu cười chua xot: "Bổn cung nói thì có tác dụng gì? Không phải bổn cung muốn giả làm người gỗ, mà hiện tại Hoàng thượng đã coi bổn cung như người gỗ rồi. Nói và không nói thì có gì khác nhau đâu?"

Thủy Lâu cũng rất chua xót, thấp giọng khuyên nhủ: "Nương nương đừng buồn. Dù sao người cũng là Hoàng hậu, dù nói hay không nói đều giống nhau nhưng người cũng phải nói. Đây là chức trách và tâm lòng của Hoàng hậu, thời gian lâu dài, Hoàng thượng sẽ nhìn đến phần chân tình của người thôi."

Hoàng hậu rũ mi mắt xuống, khẽ gạt đầu, trong ánh mắt lại là một khoảng trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 124: Tú Nữ Vào Cung

Ôn Quý tần cứ yên lặng mà ra đi như thế, hậu cung cũng không có người nhớ đến nàng ta, hoặc nói đúng hơn là không dám nhớ đến.

Mà Hoa Thường cũng đứng lên từ trong đau khổ. Suy cho cùng, đó chỉ là một đứa bé còn chưa sinh ra, đối với Hoa Thường mà nói, cũng không đau đến mức thấu tận tâm can.

Ở đời trước, người thân của nàng đều chết hết. Dù vậy, nàng cũng vẫn kiên cường sống đến giây phút cuối cùng, hơn nữa còn tìm được ý nghĩa để tiếp tục sống.

Thật ra con người là một loại động vật vô cùng cứng cỏi, không trải qua khó khăn đau khổ thì vĩnh viễn không biết mình có thể mạnh mẽ đến mức nào.

Với kết quả hiện tại thì Hoa Thường cũng không có điều gì bất mãn. Vì pháp luật ở thời hiện đại, mưu hại đứa bé còn trong bụng cũng không được tính là tội giết người nên xét kỹ thì ở cổ đại này ngược lại nàng được lợi nhiều hơn.

Còn người hạ độc thủ phía sau màn, nàng tin rằng không có kẻ hoạch nào là thật sự có thể thiên y vô phùng, nên nàng sẽ đợi.

Từ Ninh cung.

Thái hậu mặc một thân thường phục nằm trên giường, trên trán có buộc một mảnh vải nhỏ màu xám tro. Có lẽ do trong người có bệnh nên cả người bà đều bực bội, không có tính thần, giọng nói cũng yếu ớt: "Hoàng đế định làm thế nào với Ngũ Hoàng tử vậy?"

Hoàng đế ngồi trên ghế dựa, hơi cúi đầu nói: "Phiên mẫu hậu lo lắng rồi. Hoàng hậu cũng đã nhắc đến chuyện này với nhi thần, chỉ là hiện giờ tâm trạng nhi thần rất nặng nề, không có tâm tình quan tâm đến những chuyện lật lọng nên vẫn chưa có quyết định."

Thái hậu nhàu mày, thờ dãi nói: "Ngũ Hoàng tử là nhi tử của Hoàng đế, sao lại xem là việc vặt? Ai gia biết tâm trạng của Hoàng đế vì mới mất hoàng nhi trong bụng của Hiền phi nên rất khó chịu, nhưng mà Hoàng đế cũng không thể bỏ mặc, không quan tâm đến các nhi tử khác như vậy được. Tất nhiên Ôn Quý tần rất đáng giận, nhưng mà dù sao thì Ngũ Hoàng tử cũng là đứa bé vô tội. Hơn nữa, Ngũ Hoàng tử không phải là huyết mạch thân sinh của Ôn Quý tần, nên cũng không cần lo lắng tình tình thẳng bó giống như Ôn Quý tần."

Hoàng đế miễn cưỡng cười cười, trầm giọng nói: "Ngũ Hoàng tử cũng đã bốn tuổi, đang là cái tuổi học tập và hiểu chuyện. Tiểu Tử và tiểu Ngũ vốn là đồng bào huynh đệ, nhưng mà bây giờ lại trở thành kẻ thù đối đầu với nhau. Mỗi khi nghĩ đến điều này, trong lòng trẫm càng thêm oán hận Ôn Quý tần, còn giận chó đánh mèo lấy qua tiểu Ngũ, không biết nên làm thế nào cho phải."

Ngũ Hoàng tử và Từ Hoàng tử là hai huynh đệ song sinh, lớn lên nhất định là vô cùng giống nhau. Nhưng bởi vì được chia ra nuôi dưới danh nghĩa của Hoa Thường và Ôn Quý tần, nên bộ dáng tính tình vậy mà lại hoàn toàn đối lập.

Ngũ Hoàng tử càng ngày càng trở nên trầm mặc nội liêm, ra sức học tập. Mặc dù hiện tại tiểu Ngũ chỉ mới bốn tuổi, nhưng đã có thể viết được mấy trăm chữ. Dáng người thì cao gầy, vẻ mặt lãnh đạm, tính tình có chút giống Ôn Quý tần, nội liêm khép mình, mang theo một loại xa cách.

Mà Từ Hoàng tử thì lại thoải mái hướng ngoại, vui vẻ hoạt bát. Nếu nói một chữ tiểu Tử cũng không biết thì có chút khoa trương, nhưng mà cũng không sai biệt lắm. Dáng người thì tròn vo, thấy ai cũng cười, giống một đứa trẻ đem lại niềm vui và may mắn vậy.

Cho nên, xem xét qua hai người thì thật sự khác biệt rất lớn.

Bất luận là Thái hậu hay Hoàng thượng thì cũng đều thiên vị tiểu Tử hơn, chung quy trẻ nhỏ khóc sẽ có sữa ăn. Đối với trường bối mà nói, trẻ con ở tuổi này, nhìn bụ bẫm làm nũng sẽ được nhiều người yêu mến hơn.

Thái hậu thờ dãi, nhi tử đã lớn, uy thế thận trọng, người mẫu thân như bà cũng có đôi khi không biết nên nói cái gì. Có nhi tử làm Hoàng đế, tốt, mà cũng không tốt.

"Ai gia thấy Ngũ Hoàng tử cũng không tệ, là một đứa nhỏ thông minh. Bất luận như thế nào đi nữa, nhưng cứ ở Từ Ninh cung ngày qua ngày cũng không phải là chuyện tốt."

Hoàng đế gật đầu nói: "Trẫm nghĩ không cần dời mẫu thân, nếu không nữ nhân trong hậu cung lại tranh đoạt một phen, trẫm nhìn thấy sẽ phiền lòng. Không bằng trực tiếp dưỡng dưới danh nghĩa của Thục phi, dù sao nàng ấy cũng là chủ của Tiều Phong cung, đây là chuyện hợp lẽ."

Thái hậu mở miệng nói: "Thục phi chưa chắc đã bằng lòng, dù sao lúc trước nàng ấy cũng không cần đứa nhỏ."

Hoàng đế nhàu mày: "Lời nói của trẫm chính là miệng vàng lời ngọc. Nếu nàng ấy không muốn, vậy thì giao hai nữ nhi của nàng ấy ra đây, đừng nuôi dưỡng nữa."

Thái hậu nghe khẩu khí của Hoàng đế thì biết hẳn đang bực bội, không muốn nói thêm về đề tài này nữa, bắt đầu đi gặt đầu: "Hoàng đế nói cái gì thì chính là cái đó. Ai gia già rồi, cũng không quản được nhiều chuyện như vậy."

Vị Ương cung.

Hoàng đế rời khỏi Từ Ninh cung liền đi đến Vị Ương cung của Hoàng hậu.

Hoàng hậu còn đang bị bệnh, miễn cưỡng chào hỏi: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế ngồi xuống, mở miệng nói: "Miễn lễ."

Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, vươn tay xoa xoa huyết Thái Dương: "Sao Hoàng thượng lại đến đây? Có việc gì quan trọng sao?"

Hoàng đế nhìn bộ dạng tiều tụy của Hoàng hậu liền nhàu mày, sau đó thờ ra một hơi thật dài, trầm giọng nói: "Ngày đó trẫm nói chuyện với nàng có chút nặng lời, cũng không nên trách phạt nàng. Nàng đang bệnh, khổ cho nàng rồi."

Hoàng hậu ngây ra một lúc, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười, vành mắt lập tức đỏ lên, ôn nhu nói: "Hoàng thượng nói quá lời rồi, vốn là thần thiếp sai. Thân là Hoàng hậu, không quản lý tốt chuyện hậu cung, để xảy ra chuyện long thai bị sảy như vậy, thật sự không thể thoái thác tội của mình. Hoàng thượng giáo huấn rất đúng, thần thiếp ghi nhớ trong lòng, hy vọng sau này có thể làm tốt hơn."

Hoàng đế gật gật đầu, cũng không truy cứu chuyện đã qua nữa: "Trẫm vừa ở Từ Ninh cung nói về chuyện của tiểu Ngũ với mẫu hậu, quyết định dưỡng dưới danh nghĩa của Thục phi. Ôn Quý tần tuy rằng được ban chết, nhưng vẫn chưa tước bỏ phong hào, cũng không có giáng chức, cho nên thay đổi mẫu thân cũng không tốt, cứ quyết định như vậy đi."

Hoàng hậu nhẹ nhàng thờ ra một hơi, ôn nhu trả lời: "Hoàng thượng thánh minh."

Đối với nàng đây đã là kết quả tốt nhất, chỉ cần không thay đổi mẫu thân thì sẽ không tăng bậc cho vị phi tần nào cả. Mặt khác, Ngũ Hoàng tử có mẫu phi như Ôn Quý tần, những thành tựu trong tương lai cũng có giới hạn nhất định.

Hoàng hậu thấy tâm trạng của Hoàng đế không tốt, cũng không hỏi nhiều nữa: "Hoàng thượng, tuyển chọn nữ tử cũng đã kết thúc, tuy rằng Hoàng thượng còn chưa gặp qua hết, nhưng tốt xấu gì cũng để lại một ít người. Nội phủ đã trình lên danh sách, Hoàng thượng xem thử không?"

Hoàng đế nhượng mày: "Thiếu chút nữa trẫm đã quên mất chuyện này, đúng là không phải."

Hoàng đế nhận lấy danh sách mà Hoàng hậu đưa tới, xem xét cẩn thận một chút, một lát sau mở miệng nói: "Tình hình đang rồi rên, năm nay tứ nữ vào cung không nên nhiều quá, ba bốn người là được rồi."

Hoàng hậu cười từ từ: "Thần thiếp cũng đã soạn ra một danh sách những nữ tử có thể nhập cung: Mã thị - Dịch trưởng nữ của Kiều kỵ Tham lĩnh Mã Uân; Chu thị - Thứ nữ Hàn lâm Học sĩ Chu Đan; Vương thị - Dịch trưởng nữ của Thông chính tư Tham nghị Vương Nghiễn; Châu thị - Thứ nữ của Tri huyện Ninh An. Hoàng thượng nhìn thử xem."

Hoàng thượng nhìn danh sách gật gật đầu: "Mã thị nhất định phải tiến cung. Chu thị và Châu thị cũng tuyển đi. Còn Vương thị, trong cung đã có Vương Mỹ nhân, cùng họ khó phân biệt, chẳng lẽ trẫm phải ban thêm cho nàng ấy phong hào sao? Cứ quyết định như vậy đi."

Hoàng hậu cúi đầu cũng cho là như vậy: "Vâng. Hoàng thượng phong phân vị cho các nàng đi, cũng nhanh chóng hạ chi để mọi người còn chuẩn bị vào cung."

Ngón tay Hoàng đế vô thức gõ lên mặt bàn, trầm ngâm trong chốc lát: "Châu thị xuất thân thấp kém, phong làm Chính Thất phẩm Lương nghi. Chu thị gia thế không tệ, phong làm Tông Ngũ phẩm Mỹ nhân. Còn Mã thị, trẫm muốn phong phân vị trong Tông Nhị phẩm Cửu tần, Hoàng hậu cảm thấy phân vị Chiêu dung như thế nào?"

Hoàng hậu có chút kinh ngạc, sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh cười một cái, mở miệng nói: "Phân vị Mã thị như vậy có phải cao quá hay không? Tuy rằng phụ thân nàng ấy uy nghi chính trực, là cánh tay hữu dụng được Hoàng thượng coi trọng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để biểu lộ. Nếu Mã thị vừa vào cung đã được phong vào hàng Cửu tần, ngời ngang hàng với Ninh muội muội, chỉ sợ điều này không được hay cho lắm. Đại Hoàng tử từng đến lúc nạp thiếp, tốt xấu gì cũng phải cho Ninh muội muội vài phần mặt mũi."

Hoàng đế nhàu mày, suy tư trong chốc lát: "Hoàng hậu nói có lý, là trẫm suy nghĩ không chu đáo. Vậy thì phong làm Chính Tam phẩm Quý tần đi, trẫm nhớ hình như Mã thị tên là Ngọc Nhi? Ân điển thêm phong hào: Ngọc, cũng coi như là tình nghĩa quân thần giữa trẫm và Mã Uân."

Hoàng hậu cúi đầu cười nhạt: "Hoàng thượng anh minh. Nếu Hoàng thượng yêu thích, đợi sau này nàng ấy vào cung tiếp tục gia phong thêm là được. Thần thiếp cũng thấy đứa bé Mã thị này tính tình hoạt bát, rất dễ khiến người khác yêu mến. Hoàng thượng định an bài ba nàng ấy cư trú ở đâu?"

Hoàng đế vươn tay xoa xoa hai bên Thái Dương: "Hoàng hậu an bài đi."

Hoàng hậu suy nghĩ trong chốc lát, rồi chậm rãi nói: "Châu thị có dung mạo tốt, nhưng xuất thân có chút thấp. Khi tuyển tứ thần thiếp thấy tính tình của nàng ấy rất hướng nội, không bằng an bài nàng ấy đến Trường Nhạc cung, bởi vì Ninh Chiêu nghi là người dễ ở chung. Tính tình Chu thị ôn hòa, biết tiến biết lui, thần thiếp nghĩ nên an bài nàng ấy đến Từ Tử cung là thích hợp nhất. Tính tình của Nghiêm Tu nghi cũng rất ôn hòa, nhất định sẽ vô cùng hoà hợp. Còn Mã thị... Thần thiếp không thể làm chủ được, Hoàng thượng nghĩ nên an bài nàng ấy như thế nào?"

Hoàng đế suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Mã thị trời sinh tính tình hoạt bát, vậy an bài nàng đến Thượng Dương cung đi. Hiền phi vừa chịu nỗi đau mất con, hy vọng với tính tình của Mã thị có thể mang đến cho Hiền phi một chút an ủi và vui vẻ."

Trong lòng Hoàng hậu mừng thầm, chỉ sợ là không đơn giản như vậy. Nhưng nàng vẫn mỉm cười nhu hoà: "Hoàng thượng anh minh."

Thật ra Hoàng hậu cũng thầm cảm thấy có chút may mắn. Hoàng đế coi trọng Mã thị như vậy, thậm chí còn muốn phong Cửu tần, về sau có thể đứng trong hàng tứ phi, vậy nhất định sẽ là chủ vị một cung. Nhưng mà bây giờ Hoàng đế lại an bài Mã thị đến Thượng Dương cung, vậy thì điều đó là không có khả năng. Dù sao ở Thượng Dương cung, Hoa Thường mới là chủ nhân chân chính, không có khả năng bị lay động.

Hiển nhiên, Hoàng hậu nương nương xem nhẹ khả năng sẽ đi dôi cung.

Hoàng đế lại nhìn nhìn danh sách, mở miệng nói: "Nữ nhi của Phụng Thiên phủ thừa Đỗ Sanh ban cho Luân nhi đi, là thứ phi cũng được. Về sau nếu thấy nàng ấy tốt, mà Luân nhi cũng thích, thì tấn phong cũng không muộn."

Hoàng hậu siết chặt khăn tay, nữ nhi của Chính Tử phẩm Phụng Thiên phủ thừa chẳng lẽ chỉ xứng trở thành thứ phi của Đại Hoàng tử thôi sao? Ngay cả trắc phi cũng không đủ khả năng để làm. Xem ra, trong lòng Hoàng thượng cũng không phải là không coi trọng Đại Hoàng tử...

"Vâng, Hoàng thượng anh minh." Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, Hoàng hậu vẫn mỉm cười ôn nhu.

Thấy Hoàng thượng có chút mệt mỏi, Hoàng hậu cho người dâng canh sâm lên, nhỏ giọng nói: "Gần đây Hoàng thượng lo lắng quốc sự vất vả, lại thêm nỗi đau mắt con. Thân thể của thần thiếp không tốt, không thể vì Hoàng thượng phân ưu, trong lòng thần thiếp cảm thấy vô cùng áy náy. Hoàng thượng phải bảo trọng long thể thật tốt."

Hoàng đế không thích canh sâm, nhưng vẫn giữ cho Hoàng hậu vài phần mặt mũi. Hắn uống một hơi cạn sạch rồi lau miệng nói: "Trẫm không sao cả, phiền Hoàng hậu phải lo lắng rồi!"

Một tháng sau, mùa xuân vừa qua, tử nữ vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ngọc Quý Tàn

Edit: Lan Sung nghỉ.

Beta: Mai Thái phi.

Vị Ưông cung.

Các vị phi tần luôn đến thỉnh an đúng giờ giống như trước đây. Chỉ là hôm nay tất cả mọi người đều yên tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì bà vị phi tần mới tiến cung đang có mặt ở đây. Hôm nay các nàng ấy cùng vào cung, chính thức đến thỉnh an.

Hoàng hậu mặc một bộ cung trang màu vàng sáng, trên đầu cài trâm biển phượng nạm ngọc [1], trông vô cùng trang trọng. Tuy sắc mặt của Hoàng hậu vẫn có phần xanh xao vàng vọt, nhưng đã tốt lên không ít.

[1] Trâm biển phượng nạm ngọc (金鸂鶒空扁方): thanh vàng dát mỏng nạm ngọc hình chữ nhật

1 Trâm biển phượng nạm ngọc thanh vàng dát mỏng nạm ngọc hình chữ nhật

Hoàng hậu thấy người tới cũng gần đủ vào định mở miệng lại nghe thấy tiểu thái giám ngoài cửa cao giọng hô Kỳ Hiền phi nương nương đn

Hoàng hậu thấy người tới cũng gần đủ, vào định mở miệng, lại nghe thấy tiểu thái giám ngoài cửa cao giọng hô: "Kỳ Hiền phi nương nương đến!"

Hoa Thường mặc một bộ cung trang bằng gấm sẫm màu với họa tiết hoa văn in chìm, trâm cài trang sức đều làm từ bạc, trên mặt cũng không tô son điểm phấn, cả người thuần tịnh (thuần khiết + thanh tịnh), từ từ đi đến, chậm rãi cúi lạy: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường. Đường như thần thiếp đã đến muộn, mong nương nương thứ tội."

Hoàng hậu lộ ra nụ cười khoan dung, thanh âm ôn nhu: "Hiền phi muội muội đa lễ rồi, cũng không muộn, muội mau ngồi đi. Thân thể của muội không tốt, hà tất phải làm khó mình đến đây thình an vậy."

Hoa Thường ngồi xuống, hơi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu khai ân, chấp thuận cho thần thiếp dưỡng bệnh, thần thiếp vô cùng cảm kích. Chỉ là hôm nay bà vị muội muội mới tiến cung, lần đầu đến thỉnh an, lại có người dọn đến ở trong cung của thần thiếp. Nếu thần thiếp không tới thì có phần thất lễ rồi."

Hoàng hậu lộ ra nét mặt bất đắc dĩ, hờn giận nói: "Muội chính là quá đa lễ, cứ chỉ hành động đều có phong thái của đại gia khuê tú, chỉ làm khổ bản thân. Dù muội không tới, cũng sẽ không ai để ý, tất cả mọi người đều vô cùng thông cảm cho muội."

a595db9">Hoa Thường hơi cúi đầu đáp lại.

Bởi vì Thẩm Thực phi còn đang bị cấm túc, cho nên sau khi Hoàng hậu thấy Hoa Thường tới, sợ nhắc đến chuyện đau lòng của Hoa Thường, cũng không đề cập đề tài có liên quan đến Tiêu Phong cung.

Bà vị phi tần mới tiến cung có vẻ khá thận trọng, đặc biệt là Ngọc Quý tần nhìn thấy Hoa Thường lại càng khẩn trương thêm mấy phần. Sau này nàng còn muốn "kiếm sống" dưới tay Hoa Thường, đương nhiên trong lòng thấp thỏm không yên rồi.

Hơn nữa vị nương nương chủ vị này vừa mới mất đi hài tử, Ngọc Quý tần không biết làm sao cho đúng nên càng thêm hoảng hốt, chỉ hy vọng vị nương nương này đừng giận chó đánh mèo lên người mình.

Đức phi mặc một bộ cung trang bằng gấm thêu hoa mẫu đơn, khay áo viền tơ vàng, trên đầu cài trâm Như Ý kết song châu bằng bạch ngọc khảm san hô đỏ, vô cùng nổi bật chói mắt, lộng lẫy hơn Hoàng hậu và Hoa Thường rất nhiều.

Lúc này Đức phi tươi cười, lên tiếng nói: "Vẫn nên để bà vị muội muội mới vào cung chào hỏi đi. Thần thiếp nhìn những tiểu cô nương xinh tươi như hoa, vô cùng yêu thích."

Hoàng hậu cười nói: "Đáng tiếc lần này không sắp xếp người đến Ngọc Hạ cung của người, nếu không người lại có người làm bạn rồi."

Đức phi xua tay cười: "Cũng không hẳn, nếu là người tề nhạt như Thẩm Vinh hoa thì thần thiếp sẽ buồn đến chết mất."

Thẩm Vinh hoa cười ngại ngùng, thật ra nàng nhìn rất đẹp, có một loại khí chất nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp quá yên tĩnh rồi."

Hoàng hậu cười cười, ngừng đầu lên nói: "Ngọc Quý tần, Chu Mỹ nhân, Châu Lương nghỉ, các người tiến lên chào hỏi đi."

Bà vị phi tần mới kính trà cho Hoàng hậu, sau khi lần lượt thỉnh an các vị phi tần phần vị cao đang ngồi thì được xem là chu toàn lễ nghĩa, chính thức trở thành nữ nhân của Hoàng đế.

Hoàng hậu nở nụ cười nhu hòa ấm áp, khẽ rũ mi mắt, giọng nói nghiêm túc: "Trước khi các người tiến cung đều đã được học cung quy, bốn cung cũng tin tưởng sự giáo dục của các người, về sau đều là ti muội, nhất định phải sống chung hòa thuận, vì Hoàng thượng kéo dài con nối dòng."

"Tần thiếp cần tuân lời dạy bảo của nương nương."

Sau khi thỉnh an xong, Hoa Thường dẫn theo Ngọc Quý tần về Thượng Dương cung. An Quý cơ cũng đến ngồi bên cạnh.

Hoa Thường ngồi trên ghế chủ vị, Lan Chi đứng phía sau Hoa Thường, nhẹ nhàng bóp vai cho nàng. Ngọc Quý tần và An Quý cơ chia ra ngồi ở hai bên. Ngọc Quý tần có vẻ càng thêm khẩn trương, dáng vẻ của An Quý cơ thì thông thả hơn.

Hoa Thường nâng mắt đánh giá cẩn thận Ngọc Quý tần nhiều hơn một chút.

Hôm nay Ngọc Quý tần mặc một bộ cung trang bằng lụa thêu hoa mận lan màu xanh, đầu vấn búi tóc song la [2], cài một cây trâm ngọc trai đính tua rua, khuyên tai trăn châu mượt mà và vòng cổ vô cùng phù hợp với khí chất của nàng.

[2] Búi tóc song la (双蝶髻)

2 Búi tóc song la

Dường

Hình như Ngọc Quý tần chỉ mới mười bốn tuổi, cả người đều nhỏ nhắn, còn có nét trẻ con. Khuôn mặt tròn tròn, cặp mắt nho nhỏ, so với thẩm mỹ bình thường thì nàng không được tính là xinh đẹp, nhưng lại khiến người nhìn ưa thích.

Hoa Thường cười ôn nhu, lên tiếng nói: "Người vừa mới vào cung, tuy phần vị cao nhưng tuổi còn nhỏ. Nếu người có gì không hiểu thì có thể đến hỏi bốn cung, hoặc là trao đổi với An Quý cơ, tính tình của nàng ấy cũng rất tốt."

Ngọc Quý tần vội vàng hành lễ đáp vâng.

Hoa Thường cười nói: "Mấy ngày trước bốn cung say thai, hiện tại vẫn còn bệnh, e là không có thời gian chăm lo cho người. Trên cơ bản thì bốn cung không đi thỉnh an, về sau người theo An Quý cơ đến Vị Ưông cung và Từ Ninh cung thỉnh an là được. Bốn cung đã cho người dọn dẹp xong tà thiên điện, người có thể trực tiếp dọn vào ở rồi."

Ngọc Quý tần nhìn người hành lễ: "Vâng, tạ nương nương quan tâm yêu mến, tần thiếp vô cùng cảm kích."

Sau ngày đó, trong vòng ba tháng, nỗi bất hạnh hậu cung chính là vị Ngọc Quý tần này. Đường như Hoàng đế đặc biệt sùng ái nàng ta, một tháng đến chỗ nàng ta ít nhất là năm sáu lần. Bởi vì Hoàng đế tiết chế, một tháng đến hậu cung cũng chỉ có mười mấy lần nên đây chính là một con số tương đối đáng sợ.

Nghe nói Thẩm Thực phi vô cùng tức giận, nhưng nàng đang trong thời gian bị cấm túc nên đành phải bất lực. Vì thế Thẩm Thực phi tức giận đến mức ngã bệnh.

Tuy rằng những phi tần khác cũng đổ kỵ, nhưng thứ nhất Ngọc Quý tần ở phân vị cao, không dễ chen ép. Thứ hai nàng ta lại là người được Hoa Thường che chở nên không dễ xuống tay. Cho nên sự nổi bật của Ngọc Quý tần tạm thời không có người thứ hai đạt được.

Đối với Ngọc Quý tần đang được sủng ái, Hoa Thường cũng không có quá nhiều ghen tị. Dù sao nếu Hoàng thượng không đến chỗ của Ngọc Quý tần thì cũng sẽ đến chỗ của người khác, sủng hạnh ai thì có gì khác nhau đâu?

Dù sao Ngọc Quý tần cũng là người của Thượng Dương cung, để nàng ta được lợi vẫn tốt hơn để kẻ khác được lợi, điều này Hoa Thường hiểu rất rõ.

Thật ra bản thân Ngọc Quý tần cũng vô cùng căng thẳng. Nàng hết mực cung kính với Hoa Thường, lại thêm tính cách ngày thơ đáng yêu, có phần hơi ngốc nên Hoa Thường còn khá là thích nàng.

Trong hậu cung rất khó có được nữ nhân như vậy, ở chung lại thoải mái, đương nhiên khiến người ta yêu thích.

Còn Chu Mỹ nhân và Châu Lương nghi, dường như cũng giống với các phi tần phân vị thấp khác, mờ nhạt trong hậu cung.

Thượng Dương cung, chính điện.

Hoàng đế thường tới Thượng Dương cung, một phần là tới thăm Hoa Thường, phần còn lại là vì Ngọc Quý tần đang được hân sủng ái cũng ở đây.

Thân thể của Hoa Thường đã tốt hơn rất nhiều, có thể xem như là khôi hân, chỉ là trông có chút gầy ốm, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Hoàng đế ngồi trên ghế chủ vị, nhìn Hoa Thường bưng trà rót nước, thấp giọng nói: "Mấy ngày nay Ngọc Quý tần thế nào? Thời tiết mùa hè nóng bức mà nàng ấy lại nhiễm phong hàn. Theo thăm thấy thì nàng ấy là tiểu cô nương không chịu được nóng, nên dùng nhiều băng một chút."

Hoa Thường ôn nhu cười khẽ: "Lần này Hoàng thượng nghĩ oan cho Ngọc Quý tần rồi. Thái y vừa tới xem qua, chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Ngọc Quý tần đã có thai được gần ba tháng rồi."

Hoàng đế ngăn ra, phản ứng đầu tiên lại là nhìn xem sắc mặt của Hoa Thường như thế nào. Tuy trong lòng hẳn có vui sướng, nhưng cũng có vài phần khó chịu không nói nên lời. Trên mặt Hoàng đế cũng không có biểu hiện gì, chỉ là hơi nhếch khóe miệng lên, bình tĩnh nói: "Thật sao? Đáng là chuyện vui."

Hoa Thường cũng cười theo, không nói gì.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Hoàng đế mở miệng trước: "Trẫm vốn không muốn để nàng ấy có thai sớm như vậy, một phần là vì tuổi nàng ấy còn nhỏ, có cũng không chắc là giữ được, một phần là vì nàng.. Đây cũng không phải là điều trẫm muốn. Trẫm đã nói việc này với Thái Y viện. Thái y nói thường xuyên ăn một ít đồ ăn có tính hàn hoặc dùng thuốc tránh thai là được. Không nghĩ đến... xem ra là chẳng có tác dụng gì."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu nói: "Thần thiếp không sao. Mất đi đứa bé kia, tuy thần thiếp có đau buồn, nhưng hiện tại nhìn thấy Ngọc Quý tần có thai, thần thiếp cũng vui mừng thay cho Hoàng thượng. Hy vọng sự xuất hiện của đứa bé này có thể khiến Hoàng thượng vui vẻ hơn một chút, tươi cười nhiều hơn."

Ở cấp đại tránh thai là vô cùng khó khăn, đặc biệt là việc tránh thai mà không làm tổn hại đến thân thể. Hầu hết tránh thai là tuyệt dục, cơ bản đều dùng độc (tác giả dùng ** trong bản gốc). Ví dụ như thùy ngân, nếu dùng không cẩn thận, thì ngay cả mạng sống cũng chẳng còn, vô cùng nguy hiểm đáng sợ.

Đương nhiên không thể dùng biện pháp như vậy với Ngọc Quý tần, cho nên thất bại cũng là chuyện thường tình.

Nụ cười của Hoàng đế có chút chua xót, hình như đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy. Rõ ràng đây là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng lại không thể vui lên được, giống như hắn đã làm ra chuyện gì sai lầm vậy.

Có lẽ Hoa Thường cảm nhận được tâm tình của Hoàng đế, nâng cảm thấy như được an ủi trong lòng. Dù thế nào đi nữa, người nam nhân này còn để ý đến cảm nhận của nàng là tốt rồi. Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng đến thăm Ngọc Quý tần đi. Nàng ấy còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm trong việc mang thai, nếu nàng ấy có thể nhìn thấy Hoàng thượng thì sẽ yên tâm hơn rất nhiều."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoa Thường không có gì thay đổi, liền gật đầu nói: "Trẫm đi thăm nàng ấy, lát nữa sẽ quay lại."

Hoa Thường ôn nhu gật đầu, nhìn theo bóng dáng Hoàng đế rời đi.

Hoàng đế đi rồi, Hoa Thường quay đầu nói với Lan Chi: "Phái người đến các cung báo tin vui đi, đặc biệt là Từ Ninh cung và Vị Ương cung. Ngọc Quý tần có thai là chuyện tốt."

Lan Chi hành lễ, chậm rãi lui ra.

Thục Dược nhẹ giọng nói: "Ngọc Quý tần vào cung mới được ba tháng, nhanh như vậy đã mang thai, đúng là rất may mắn."

Hoa Thường tự rút cho mình một chén trà, thấp giọng lên tiếng: "Vừa nhìn là biết Ngọc Quý tần không phải loại cô nương nhà phú quý được nuông chiều từ bé. Phụ thân nàng ta là võ tướng, xem ra sinh hoạt trong nhà cũng thoải mái tùy hứng, nhưng như vậy lại khiến cho Ngọc Quý tần khỏe mạnh hoạt bát, nguyên khí dồi dào, căn cơ tốt, đương nhiên sẽ dễ dàng mang thai."

Thục Dược nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, chua xót nói: "Nhưng nó tỷ đau lòng cho nương nương, nếu đứa nhỏ của nương nương vẫn còn, sao có thể đến lượt Ngọc Quý tần..."

Nụ cười của Hoa Thường hơi cứng nhắc: "Cho dù đứa nhỏ của bốn cung vẫn còn, thì người khác cũng sẽ có hài tử. Mọi việc không nên nhìn vào tiêu tiết, không phải tất cả mọi người đều lấy người làm trung tâm đâu."

Thục Dược nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nương nương nhà mình, trong lòng tràn ngập chua xót. Điều mà nương nương khiến cho người ta đau lòng chính là nàng không biết thương cho bản thân, cũng không cho phép bản thân mình được đau lòng.

Hoa Thường chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài, nhàn nhạt nói: "Phải mấy lão ma ma có kinh nghiệm trong điện của bốn cung đến chăm sóc Ngọc Quý tần đi. Bốn cung muốn đứa nhỏ của Ngọc Quý tần được sinh ra một cách bình an."

Hoa Thường không phải quý nữ có đại chân chính là "không nhìn thấy cửa lớn, không bước ra cửa nhỏ". Tuy giới hạn trong khuê phòng nhưng nàng vẫn có tầm nhìn. Phụ thân của Ngọc Quý tần không phải vật trong ao (người tâm thường), nghìn quân dễ có, một tướng khó cầu. Chiến sự Tây Bắc kéo dài liên tục nhiều năm, cũng chỉ có phụ thân Ngọc Quý tần là ngăn được con sông dữ. Hiện tại chiến sự sắp kết thúc, chờ đại quân khai hoàn hồi kinh thì địa vị của Ngọc Quý tần sẽ không như bây giờ nữa. Thậm chí không chỉ có nàng ta, mà địa vị của toàn bộ Mã thị cũng sẽ thay đổi.

Đây là tấn quý, đây là long sủng.

Từ lúc bắt đầu, Hoa Thường đã biết, bất luận Hoàng đế thật sự thích hay là nhất thời bị mê luyến đi nữa, thì Hoàng đế cũng sẽ sủng ái Ngọc Quý tần.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 126: Song Hỉ Lâm Môn?

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường dựa vào cửa sổ, thấy cây cối bên ngoài đã có lá vàng khô héo, nên cũng sinh ra vài phần cảm giác có đơn hiu quạnh. Đường như tuổi càng nhiều thì người càng trầm hơn, lòng dần dần già cỗi đi.

Trong tay Lan Chi cầm một chiếc áo choàng bằng lụa màu lam thêu hoa, nhẹ nhàng khoác lên vai Hoa Thường, ôn nhu mở miệng nói: "Vào thu trời lạnh, nương nương mặc nhiều một chút."

Khóe miệng Hoa Thường hơi nhếch lên, giọng nói nhu hòa: "Ta biết, chỗ Ngọc Quý tần thế nào rồi?"

Lan Chi nhẹ nhàng trả lời: "Mỗi ngày Thái y đều bắt mạch bình an, hiện tại thai nhi xem như ổn định, không có vấn đề gì." Lan Chi dứt lời nhẹ nhàng ngừng đầu lên, nói tiếp: "Tội gì nương nương phải nghĩ cho nàng ta? Chăm sóc tốt bản thân mới là

quan trọng nhất."

Thanh âm của Hoa Thường trở nên nhu hòa hơn: "Hiện tại Ngọc Quý vẫn đang ở Thượng Dương cung, sao bốn cung có thể không quan tâm được đây? Nếu không lại vô duyên vô cớ khiến cho người khác chế cười."

Đang nói chuyện, Thục Dược tay chân nhẹ nhàng đi vào điện, cẩn thận nhìn sắc mặt của Hoa Thường, sau khi nhìn người hành lễ, do dự không biết phải mở miệng như thế nào.

Hoa Thường thấy thế, hơi mỉm cười, ôn nhu nói: "Thục Dược, có chuyện gì sao?"

Thục Dược rũ mắt xuống, thanh âm thật nhỏ, thấp giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, hôm nay Thái y đến bắt mạch bình an, An Quý cơ ở hậu điện truyền ra tin vui có hi."

Lan Chi mở to hai mắt, nặng nề thở ra một hơi, nhìn về phía Hoa Thường, tức giận đến mức đôi môi cũng run lên.

Hoa Thường sững sờ trong giây lát, biểu tình có chút mê mang, sau đó phục hồi lại tỉnh thần, khẽ mỉm cười rồi nói: "Đây là chuyện vui, Thượng Dương cung lại có song hi lâm môn, phái nhóm tiểu thái giám đi các cung báo tin đi. Hoàng thượng và Thái hậu nhất định sẽ rất vui mừng."

Tình thời gian có lẽ An Quý cơ có thai cũng gần gần ngày với Ngọc Quý tần. Thượng Dương cung là nơi loan giá của Hoàng đế đến nhiều nhất. Hoa Thường và Ngọc Quý tần đều là sủng phi, An Quý cơ cũng xem như là dính một chút phúc, được triệu hạnh một hai lần. Không nghĩ đến, bảy giờ An Quý cơ lại có hi, cũng coi như là may mắn.

Thục Dược hành lễ, cẩn thận lui ra.

Lan Chi tức giận đến mức không nhịn nổi, hạ giọng nói: "Đây thật sự là khinh người quá đáng! Nương nương! Chúng ta không động được Ngọc Quý tần, chỉ có thể nằng ầy dưới mí mắt mà trông chừng. Nhưng hiện tại đến An Quý cơ cũng không thể động sao? Có phúc phận mang thai thì cũng phải xem năng ta có phúc khí mà sinh ra hay không!"

Sắc mặt Hoa Thường trầm xuống, lạnh giọng quát lớn: "Nói năng hãm hồ!"

Vành mắt Lan Chi tràn đầy nước mắt, sao mệnh của nương nương lại khổ như vậy?

Hoa Thường chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ mở miệng nói: "Việc khi nào có hài tử sao năng ta có thể quyết định được? Người gần chó đánh mèo lên An Quý cơ thì có lợi gì?"

Lan Chi nhìn khuôn mặt không cảm xúc gì của Hoa Thường, dè thấp giọng, tàn nhẫn nói: "Không ai có thể quyết định được khi nào có hài tử. Vậy lúc nào hài tử mất thì có ai ngăn cản được không?"

Hoa Thường cười nhạt một tiếng: "An Quý cơ, bốn cung thật sự có thể ra tay, thậm chí làm đến mức thiên y vô phòng. Nhưng có ý nghĩa gì? Chỉ vì để hà hiếp sao? Nếu như người thật sự có năng lực, mưu hại hoàng tử trong bụng An Quý cơ làm gì, trực tiếp mưu hại Thái tử đi!"

Lan Chi bị ngữ khí nghiêm túc của Hoa Thường dọa sợ tới mức "phịch" một tiếng quỵ xuống đất, không dám nói lời nào.

Hoa Thường rất ít khi đại nộ bùng bùng như vậy, Lan Chi run lên bắn bật, nước mắt "ào ào" tuôn rơi, vừa sợ hãi vừa áy náy.

"Nương nương bớt giận, nô tỳ sai rồi, nương nương đừng tức giận làm hại đến thân thể." Lan Chi vươn tay kéo nhẹ góc váy của Hoa Thường, thấp giọng nhận sai.

Gương mặt Hoa Thường không có biểu cảm gì, nhắm mắt thờ dài, có thể nhìn ra sắc mặt nàng thoáng có nét mệt mỏi, giọng nói lạnh nhạt: "An Quý cơ có thai là hi sự, thường."

Lan Chi dập đầu vâng lời: "Vâng, nô tỳ sẽ tự mình sắp xếp danh sách quà tặng."

Bên này bởi vì hai thai phụ trong cung của mình mà có lẽ Hoa Thường không thoải mái, không nghĩ tới trong lòng hai thai phụ bên kia cũng sợ hãi không thôi.

Thượng Dương cung, hậu điện.

An Quý cơ nằm trên giường, trên người phủ một chiếc chăn mỏng màu lam, biểu tình vừa vui vừa buồn.

Vui chính là tiền cung sáu năm, tuy sủng ái không nhiều, nhưng cuối cùng trời cao cũng rủ lòng thương, có được cái thai này, sau này còn có chỗ dựa. Buồn là vì thời gian có thai quá không đúng lúc, cực kỳ không đúng lúc rồi..

An Quý cơ thật sự sợ hãi. Đầu tiên là nương nương chủ vị Hiền phi say thai, tiếp đến là Quý tần ở tả thiên điện có thai, ngay sau đó mình lại có thai, đây là dấu đỏ bìn leo, làm mọi việc nghiêm trọng thêm! Đây không phải là đang trực tiếp chọc vào nỗi đau của nương nương chủ vị hay sao?

Nếu có thể, nàng cũng không muốn mang thai vào lúc này.

Huống chi, nàng và Ngọc Quý tần cũng khác nhau. Ngọc Quý tần có gia thế, có sủng ái, cho dù có hài tử, Hiền phi cũng sẽ không mất đi lý trí mà ra tay với nàng ấy.

Nhưng nàng lại chỉ là một Quý cơ nhỏ bé, gia thế không cao, sủng ái không nhiều. Trước mặt Hiền phi, nàng chỉ như một con kiến, hiện tại sao nàng có thể không lo lắng sợ hãi đây?

An Quý cơ nhìn ban thường của Hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu và các phi tần phân vị cao đưa tới bày đầy trong điện lại cảm thấy không rét mà run.

Sáng sớm ngày thứ hai, chính điện Thượng Dương cung.

Hoa Thường mặc một bộ thường phục, tóc chỉ dùng một cây trâm cố định, ngồi trên ghế chủ vị, phía dưới là An Quý cơ đang mang thai.

Trên người An Quý cơ mặc một bộ y phục bằng gấm màu lam nhạt, búi tóc chỉnh tề, trang sức trên đầu trên tay đều vô cùng đơn giản mộc mạc, không có gì khác biệt so với trước đây.

Hoa Thường đánh giá vài lần, cất tiếng cười khẽ. Thật là, cực cho năng ta phải chú ý cẩn thận một phen rồi, tâm tư cũng cẩn trọng. Sau đó Hoa Thường cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Hiện tại trang điểm, dung mạo, cử chỉ của An Quý cơ đều giống như trước kia, không nhìn ra được chút đáng về nào của một thai phụ, xem ra hẳn là không muốn chọc đến Hoa Thường.

An Quý cơ lộ ra tươi cười, thanh âm khiêm tốn ôn thuận: "Nương nương bệnh đã nhiều ngày, tần thiếp cũng vô cùng lo lắng mong nhớ, mới cố ý đến thỉnh an, mong nương nương sớm khương phục (khỏi bệnh, hồi phục sức khỏe)."

Hoa Thường khẽ gật đầu, vẫy tay nói: "Đến đây ngồi bên cạnh bốn cung đi."

An Quý cơ cúi đầu nhỏ giọng đáp ứng, sau đó đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Hoa Thường, nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh Hoa Thường.

Hoa Thường cẩn thận nhìn sắc mặt của An Quý cơ, vô nhẹ lên mu bàn tay của nàng ta, mở lời: "Khí sắc không tệ, hiện tại người cũng là người có thai, nên chú ý chăm sóc bản thân."

An Quý cơ kinh sợ cười nói: "Đa tạ nương nương quan tâm, nương nương đối xử tốt với tần thiếp, tần thiếp ghi nhớ trong lòng."

Hoa Thường cảm chén trà nhỏ trên bàn bên cạnh lên, nhẹ nhàng thổi nước trà nóng, đôi môi đỏ thắm nâng lên một độ cong hoàn mỹ, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Người đang sợ hãi sao?"

An Quý cơ hốt hoảng, vội vàng nói: "Trong sáu năm nay, nương nương đối với tần thiếp ân trọng như núi, tần thiếp không sợ."

Hoa Thường uống một ngụm trà, nhấp nhả đặt chén xuống, chậm rãi nói: "Nếu bốn cung là người thì cũng sẽ sợ hãi. Nhưng nếu người là bốn cung, người sẽ làm gì?"

An Quý cơ bình tĩnh lại, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hoa Thường, nhẹ nhàng lên tiếng: "Trong lòng tần thiếp nương nương vẫn luôn là người cao tại thượng, khiến người khác vô cùng sợ hãi. Tất cả những phẩm đức tốt đẹp của nữ tử đều có thể nhìn thấy trên người nương nương, vinh viễn tần thiếp không thể giống như nương nương."

Hoa Thường hơi quay đầu, nhìn đáng về đoàn chính của An Quý cơ, khẽ thờ dài, lắc đầu, mở miệng nói: "Bốn cung không điên, bốn cung cũng không khóc. Bốn cung sẽ che chở cho người. Cẩn thận chăm sóc bản thân đi, đừng sợ."

Dường như An Quý cơ nhẹ nhàng thở ra, sau đó thật cẩn thận ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Nương nương, tần thiếp vẫn luôn là người của nương nương. Tuy tần thiếp vẫn chưa trợ giúp được gì cho nương nương, nhưng đứa nhỏ của tần thiếp có thể giúp tần thiếp hoàn thành những mong mỏi chưa làm được của tần thiếp cho nương nương."

Những lời này của An Quý cơ là đang ám chỉ lòng trung thành của nàng ta.

Trong lòng Hoa Thường cũng hiểu rõ. Nàng có chút kiêng kỵ Ngọc Quý tần, nên không thể động đến Ngọc Quý tần, cũng không thể động tới đứa nhỏ của nàng ta. Nhưng An Quý cơ thì khác. Nàng có thể động đến nàng ta, cũng như đứa nhỏ của nàng ta.

Hoa Thường vươn tay vuốt tóc An Quý cơ: "Trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, trong điện của bốn cung có không ít bảo mama có kinh nghiệm, người dẫn về mấy người đi."

An Quý cơ cung kính nhìn người hành lễ: "Vâng, cảm ơn nương nương yêu quý."

Lan Chi vẫn luôn trầm mặc đứng phía sau Hoa Thường, chờ An Quý cơ đi rồi, mới mở miệng nói: "An Quý cơ gặp được nương nương chính là may mắn lớn nhất đời này của nàng ta."

Hoa Thường cong cong khóe môi, có vài phần tự giễu, cũng có vài phần lý trí: "Nếu quyết định rộng lượng thì phải rộng lượng đến cùng. Phải làm người tốt từ đầu đến cuối, khiến người ta cảm kích người, mà không phải sợ hãi xen lẫn oán hận người. Có đứa nhỏ của An Quý cơ nguyên mãi mãi trung thành với bốn cung mới là lợi ích lớn nhất."

Lan Chi rù mi mắt xuống, trong lòng không nói rõ được là tự vị gì. Nàng vốn là một nhà hòa ôn trọng bình tĩnh, được phu nhân dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, nhưng bây giờ càng ngày càng mất đi bình tĩnh, cũng bởi vì quá dễ ý.

Nàng quá dễ ý đại tiểu thư, thậm chí là đồng cảm, coi như là chính mình trải qua vậy.

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, đi vào nội điện, nằm nghiêng trên giường, trầm giọng phán phó: "Phải người đến Kiến Chương cung báo một tiếng, nói nếu Hoàng thượng có thời gian thì mời người đến Thượng Dương cung một chuyến."

Lan Chi hành lễ vâng lời.

Buổi tối, đèn ở chính điện sáng ngời, An Quý cơ ở hậu điện dựa vào cửa nhìn về hướng chính điện, tâm trạng không tốt.

Tiểu cung nữ cầm áo choàng khoác lên vai An Quý cơ, khẽ nói: "Sắc trời đã tối, gió lớn, nương nương vào trong thôi."

An Quý cơ chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói: "Ta chỉ muốn đứng ở chỗ này một lát, không cần phải dễ ý đến ta."

Nàng biết Hoàng đế tới, đang ở chính điện, bên cạnh Hiền phi nương nương.

An Quý cơ rù mi mắt xuống, khóe miệng là ý cười tự giễu. Tin tức mang thai đã truyền khắp hậu cung được hai ngày, Hoàng đế cũng không đến liếc nhìn nàng một cái, cho dù hai người cách nhau không xa.

Chưa xót của nàng ai có thể hiểu rõ?

Cuộc sống trong sáu năm đầu như một ngày, buồn tẻ, nhạt nhẽo, thậm chí có cả cô đơn đến tuyệt vọng.

Nàng không oán hận ai, cũng không biết nên oán hận ai.

Hiện tại có thai, đã chứng minh trời cao đối với nàng không bạc, không nên yêu cầu xa vời nhiều hơn.

Bàn tay An Quý cơ nhẹ nhàng đặt lên bụng nhỏ, trên mặt chậm rãi lộ ra ý cười ôn nhu. Hải tử, chỉ cần có đứa bé này, mọi chuyện đều không quan trọng.

Đứa bé này là hy vọng duy nhất của nàng, cũng là hy vọng duy nhất của cả gia tộc nàng.

Thượng Dương cung, chính điện.

Hoàng đế và Hoa Thường dùng bữa tối trong trầm mặc. Dường như trong lòng hai người đều hiểu rõ mà không ai nói ra, trong điện có chút yên tĩnh, chỉ có âm thanh chén đĩa va chạm vào nhau phát ra.

Thật vất vả và mới ăn xong bữa tối rồi rảnh rỗi, Hoàng đế cũng khẽ thở ra một hơi.

Hiện tại Hoàng đế cũng vô cùng đau đầu. Hẳn đế Ngọc Quý tần đến ở Thượng Dương cung vốn là hy vọng tiểu cô nương ngày thơ hoạt bát kia có thể mang lại cho Hoa Thường an ủi và vui vẻ.

Nhưng không nghĩ tới, Ngọc Quý tần mang thai. Đây không phải trực tiếp và vào mặt Hoa Thường sao? Hoàng đế chỉ có thể tự nuốt xuống cục nghẹn này, tự nhặn xui xẻo rồi.

Lại càng không nghĩ tới, thời điểm quan trọng này An Quý cơ cũng mang thai! Chẳng lẽ các người mang thai cũng bàn bạc với nhau từ trước sao? Như vậy là hãm hại trăm các người có biết hay không?

Trước kia trầm chờ đợi hải tử suốt ba năm, các người đều không có, giờ lại có tình có vào lúc này!

Tuy có hải tử, Hoàng đế rất vui mừng, nhưng sao lại nhanh như vậy? Sao lại liên tiếp như vậy? Sao lại cùng nhau như vậy chứ!

Cho dù hiện tại tạm tư Hoàng đế có không tỉnh tề đi nữa thì hẳn cũng cảm thấy chuyện này đối với Hoa Thường là không tốt chút nào.

Nàng mới vừa sảy thai, trong cung nàng lại có hai người mang thai, ai nhìn mà không sốt ruột cho được.

Hoa Thường bụng trà đến bên cạnh Hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng dùng trà."

Hoàng đế nhận lấy chén trà, lại không uống, trở tay đặt chén trà lên bàn nhỏ bên cạnh, nhìn Hoa Thường khẽ hỏi: "Thân thể nàng đã tốt hơn chưa?"

Hoa Thường rù mi cười nhạt: "Khá hơn nhiều rồi, Thái y nói không có gì đáng ngại, qua vài ngày nữa thân thiếp sẽ đi thỉnh an trở lại."

Sắc mặt Hoàng đế thà lòng rất nhiều, mở miệng nói: "Sân bắn mùa thu tới rồi, vừa hay cũng đánh xong chiến sự ở Tây Bắc, nên trăm quyết định năm nay không tổ chức sân bắn mùa thu nữa, mà là trực tiếp đi Tây tuần [1]. Một mặt là tuần tra quốc khố, mặt khác là xử lý chuyện cầu hòa của người Hồ. Thường nhi có muốn đi không?"

[1] Tây tuần: Đi tuần tra ở phía Tây.

Hoa Thường gạt mình ngầy ra một lúc, sau đó cảm thấy vô cùng kinh hãi, trên mặt bất giác lộ ra vẻ chờ mong.

Hoàng đế tuần du thật sự là một chuyện lớn, hơn nữa là đi Tây Bắc. Ở đó có hoang mạc, có thảo nguyên, có ốc đảo cũng có sơn nguyên, là một tiểu thư khuê các không thấy cửa lớn không ra cửa nhỏ, Hoa Thường thật sự cảm thấy kinh hãi.

"Hoàng thượng muốn dẫn thân thiếp đi sao?" Đôi mắt Hoa Thường sáng lấp lánh, giống như chứa vô vàn ánh sáng của các ngôi sao.

Nhìn thấy biểu tình chờ mong và khao khát của Hoa Thường, Hoàng đế cũng cảm thấy tâm tình thoải mái, gật đầu khẳng định: "Chỉ dẫn nàng đi."

Hoa Thường lại ngầy ra, nếu trong hành trình có tiếp nhận bài kiến và cầu hòa của người Hồ, không phải nên dẫn theo Hoàng hậu sao? Bởi vì sẽ có yến hội, mà yến hội thì nhất định phải có nữ chủ nhân ngồi chủ vị.

Hoa Thường có chút ngầy thơ, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng không dẫn theo Hoàng hậu nương nương sao?"

Hoàng đế vẫn đậm phong khinh cười nói: "Mọi việc ở hậu cung phức tạp, còn phải làm phiền Hoàng hậu nên lần Tây tuần này không cần, nếu có lần sau thì lại bàn tiếp."

Trên mặt Hoa Thường lộ ra nụ cười cảm động, nàng nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực Hoàng đế, giọng nói mang theo ngọt ngào hạnh phúc: "Thân thiếp thật sự rất vui mừng."

Hoàng đế rù mi mắt xuống, nhìn đỉnh đầu của Hoa Thường, bắt đầu đi lắc đầu, sùng nịnh ôm lấy Hoa Thường.

Mặc kệ ra sao, nàng vui vẻ là được.

Hoa Thường lập tức trở nên hứng thú bùng bùng, dường như buồn bực nãy ngày nay đều đã biến mất, kéo tay Hoàng đế mặc sức tượng tượng thế giới bên ngoài.

Hoàng đế cũng tùy theo nàng, ôm bà vai của nàng, khóe miệng đều là ý cười ôn hoà.

Hoa Thường đang nói được một nửa, đột nhiên nghĩ đến phải làm sao với bọn trẻ bấy giờ? Sau đó nàng lập tức quay đầu hỏi: "Hoàng thượng, nếu thân thiếp đi rồi, thì Thế tử, tiểu tử và Viện nhi phải làm sao?"

Hoàng đế bắt đầu đi cười nói: "Viện nhi còn quá nhỏ, chắc chắn không thể đi, để lại cho mama chăm sóc. Còn Thế tử và tiểu Tử, trăm định dẫn chúng theo. Không chỉ có chúng nó, mà vương công quý tộc, trăm cũng định dẫn theo không ít."

Tuy rằng Hoa Thường có chút luyến tiếc nữ nhi bảo bối, nhưng vẫn chấp nhận được.

Nói chuyện của bọn trẻ xong, đột nhiên Hoa Thường nhớ tới hai hài phụ trong cung của mình. Đêm nay nàng mời Hoàng đế đến đây vốn là để thảo luận chuyện này, không ngờ có chuyện vui, nàng lại quên mất.

Hoa Thường trầm ngâm trong chốc lát, chỉnh sửa lại lời nói một chút. Nói về vấn đề thai phụ, thật sự là làm mất hứng, nhưng không thể tránh khỏi chuyện này, không bằng nói sớm cho xong việc.

Hoa Thường cười cười, nhẹ nhàng lên tiếng: "An Quý cơ có thai, người còn chưa đi thăm nàng ấy đâu."

Nét cười trên mặt Hoàng đế hơi nhạt đi, sau đó khóe miệng kéo lên, ôn nhu nói: "Trăm có thời gian sẽ đi xem, không vội."

Hoa Thường mỉm cười, thanh âm ôn nhu: "Theo quy củ, mang thai tấn vị, sinh con tấn vị. Ngọc Quý tần là phi tần có phần vị cao, không nằm trong số này, thân thiếp cũng không tiện mở miệng. Nhưng An Quý cơ là người trong cung thân thiếp đã lâu, thật vất vả và mới mang thai, Hoàng thượng cũng nên tấn vị cho nàng ấy mới phải."

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát mới lên tiếng: "Sao nàng lại đột nhiên nhớ tới việc này?"

Hoa Thường rủ mắt khẽ nói: "Thần thiếp làm chủ một cung, mọi việc lớn nhỏ trong cung đều phải chú ý. An Quý cơ cũng là lão nhân trong cung như thần thiếp, luôn cẩn trọng suốt nhiều năm như vậy, thần thiếp nhìn thấy, trong lòng cũng thương tiếc cho nàng ấy. Hiện tại nàng ấy có thể có thai, thần thiếp cũng vui thay cho nàng ấy."

Hoàng đế trầm mặc gật đầu: "Nàng nói có lý, vậy tấn vị đi, hiện tại An Quý cơ là Chính Lục phẩm, thăng một bậc, thành Tông Ngũ phẩm Mỹ nhân."

Hoa Thường nhảy bèn cảm nhận được cảm xúc của Hoàng đế không tốt, nàng dừng đầu gối nghĩ cũng biết nguyên nhân. Nam nhân kì quái này tự mình tìm đường chết còn muốn người khác an ủi sao.

Hoa Thường nọ nọ cười bắt đầu đi, rồi đành phải mở miệng nói: "Nếu hôm nay Hoàng thượng không nói sẽ đưa thần thiếp ra ngoài chơi, thần thiếp sẽ không rộng lượng như vậy đâu."

Câu nói này vừa mang theo vài phần khó chịu nhưng cũng vừa có phần hờn dỗi đáng yêu. Khuôn mặt Hoa Thường vốn mỹ lệ, giờ lại càng thêm có tươi sáng rạng ngời, mang theo sự vui vẻ, bồng bồng sức sống.

Nghe vậy hai mắt Hoàng đế sáng lên, nhện cười, nghiêm túc nói: "Không phải Thượng nhi luôn rộng lượng sao?"

Hoa Thường nghiêng đầu, hừ một tiếng, mở miệng nói: "Lúc tâm trạng thần thiếp tốt mới rộng lượng. Nếu tâm trạng không tốt thì thần thiếp sẽ kéo dài thêm, chờ tâm tình tốt lên lại rộng lượng tiếp."

Hoàng đế bị những lời nguy hiểm của Hoa Thường làm cho dờ khóc dở cười, trong lòng đột nhiên thoải mái hẳn, ý cười ở khóe miệng muốn giấu cũng không giấu được. Hắn thích nàng càng ngày càng chán thật như vậy.

Cuối cùng sau khi hai người nói chuyện một hồi liền ôm nhau cùng ngủ.

Ngày hôm sau, An Quý cơ ở hậu điện nhận được khẩu dụ tấn vị và ý chỉ của Hoàng hậu, chính thức trở thành An Mỹ nhân.

Sau khi nàng đến Vị Ương cung tạ ơn, lại tới chỗ của Hoa Thường tạ ơn.

Hoa Thường cười ôn nhu, hoà nhã nói miễn lễ, trong lòng An Mỹ nhân càng thêm cảm kích.

Cho dù như thế nào, phân vị và địa vị là không thể tách rời, phân vị càng cao, tương lai khoảng cách giữa nàng với đứa nhỏ càng gần.

Cúi người làm thiếp thì sao? Khom lưng uốn gối thì thế nào? Nàng chỉ muốn giữ lại được đứa nhỏ của nàng. Bản thân nàng không quan trọng, quan trọng là người mà nàng quan tâm có thể sống tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Đêm Trước Khi Tây Tuần

Edit: Mai Thái phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Mới có mấy ngày mà tin tức Hoàng đế sắp sửa đi Tây tuần đã lan truyền một cách ồn ào huyền ảo. Cuối cùng các nữ nhân hậu cung cũng từ bỏ việc chen ép hai thai phụ, dời ánh mắt đến sự kiện long trọng nhất từ khi đương kim thánh thượng đăng cơ tới nay.

Cho dù là phân vị cao hay thấp, được sủng ái đến đâu thì các phi tần hậu cung đều rửa mặt, lên tinh thần, tai nghe sáu phương, mắt nhìn tám hướng. Ngưỡng cửa Từ Ninh cung và Vị Ương cung cũng bị các vị phi tần đập nát, quấy nhiễu khiến cho Thái hậu và Hoàng hậu không chịu nổi.

Thật ra ý nghĩ của những phi tần này rất đơn giản, hỏi thăm tin tức cụ thể trước, sau đó tận lực tranh thủ xem có thể đi theo hay không!

Thái hậu tuổi đã lớn nên cũng mặc kệ việc này. Còn Hoàng hậu mới thật sự là bất đắc dĩ. Hoàng đế vẫn chưa nói chuyện này với nàng, bây giờ các vị phi tần đều chạy tới dò hỏi, nàng cũng chỉ có thể pha trò mà thôi.

Thật ra, nếu nói ai biết tường tận chuyện này nhất thì không thể nghi ngờ đó chính là Hoa Thường. Hoa Thường không ngốc, vào lúc này nàng sẽ không lan truyền tin tức đi khắp nơi. Dù sao Hoàng đế đã sớm quyết định, trong các phi tần hậu cung chỉ dẫn theo một mình nàng mà thôi.

Loại chuyện tương đương với việc gây ra cừu hận này vẫn là nền đợi Hoàng đế tuyên bố.

Hoàng đế cũng không quan tâm đến chuyện hậu cung sôi nổi hỗn loạn như thế nào. Với hắn mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là một đám nữ nhân mà thôi, có thể gây ra bao nhiêu sóng gió được đấy? Bây giờ sự chú ý của Hoàng đế chủ yếu là ở tiền triều, chẳng hạn như hành trình lần này phải đi qua chỗ nào? Người phụ trách bố trí là ai? Phải mang theo những hoàng thân và quý tộc nào? Phải lưu lại ai để giám quốc? Sẽ phái thành quân đội nào để hộ tống ngự giá?

Những việc linh tinh vụn vặt này mới là việc lớn.

Hoàng đế đi Tây tuần là một sự kiện trọng đại, tuyệt đối không phải một, hai ngày là có thể quyết định xong.

Kính Vương phủ.

Là một con hổ bị Hoàng đế rút đi hàm răng, Kính vương đã ăn nhân củi mình rất nhiều năm, nhưng việc lớn như Tây tuần này, tất nhiên Kính vương vẫn muốn tranh thủ.

Tiền triều cũng giống như hậu cung, ai cũng tranh thủ để có phần trong danh ngạch đi Tây tuần. Có thể theo Hoàng đế đi Tây tuần, không chỉ được miễn toàn bộ chi phí đi đường, mà còn là một loại vinh quang, một loại biểu tượng.

Dù sao Hồ Nhung ở Tây Bắc muốn nghị hòa, thực chất là thất bại trong chiến tranh, Hoàng đế đi tiếp nhận đầu hàng của bọn chúng, chuyện vinh quang như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể tham dự được.

Trong lòng Kính Vương phi ôm đứa bé mới sinh chưa đầy tuổi, trên mặt là nụ cười ôn nhu của người làm mẫu thân, ngừng đầu nhìn đáng vẻ nhàu nhĩ mặt mày của Kính vương, nhỏ giọng lên tiếng: "Thiếp biết Vương gia quật cường, muốn đi nhưng lại không muốn con đầu cầu người, cho nên thiếp nghĩ, không bằng đưa tin tức vào cung cho Cát nhi, hỏi một chút để thắng bé xem thử."

Kính vương nhướng mày, mở miệng nói: "Đúng là mấy ngày trước Cát nhi có cho người đưa tin, nói rằng thắng bé sẽ đi theo Tây tuần, cũng coi như là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Có điều nó không có khả năng ảnh hưởng đến quyết định của Hoàng đế."

Kính Vương phi lắc đầu, khẽ cười: "Cát nhi còn nhỏ, tất nhiên là không có khả năng đó. Nhưng e là Vương gia đã quên một người: Kỳ Hiền phi."

Đôi mắt Kính vương sáng rực lên: "Ý của nàng là...?"

Kính Vương phi cười nói: "Sao Cát nhi lại biết Hoàng đế sẽ mang nó đi Tây tuần? Ngay cả Đại Hoàng tử cũng chưa biết tin tức, cho nên nhất định là Hiền phi nương nương đã thông báo cho nó. Như vậy xem ra, nhất định Hoàng thượng đã nói chuyện này với Hiền phi nương nương, chắc chắn Hiền phi cũng sẽ đi theo thánh giá. Thật ra quan hệ của chúng ta và Hiền phi cũng không tồi, hỏi một chút cũng không có vấn đề gì. Nếu Hiền phi có thể nói vài câu trước mặt Hoàng thượng, việc này của Vương gia xem như đã định rồi."

Kính vương nghe vậy vui vẻ cười to: "Vương phi quả nhiên là thế tử hiền đức, đúng là nhất thời bốn vương không nghĩ ra. Mấy ngày nữa nàng thỉnh chi tiền cung một chuyến thăm Cát nhi, tiện thể tán gẫu một chút với Hiền phi đi."

Kính Vương phi đứng lên nhẹ nhàng hành lễ, mỉm cười đắc ý, nhẹ giọng nói: "Vâng, Vương gia."

Thượng Dương cung, chạng vạng.

Hoa Thường sợ lạnh sợ nóng, tuy rằng hiện tại đã vào thu, nhưng thời tiết vẫn còn mang theo nhiệt độ của ngày hè, cho nên sau khi Hoa Thường gỡ bỏ trang dung thì chỉ mặc một bộ trung y màu hồng cánh sen.

Thục Dược từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, hành lễ nhỏ giọng nói: "Nương nương, Thẩm Thực phi nương nương đến chơi."

Hoa Thường nghe vậy thì sững sốt một chút. Đường như rất lâu rồi chưa thấy Thẩm Thực phi, lâu đến mức nàng cũng đã quên mất người đó, điều này không biết là tốt hay xấu nữa.

Một lát sau, Hoa Thường quay đầu lại khẽ nói: "Đứng rồi, hình như thời gian cảm xúc của Thực phi đã hết, bốn cung cũng quên mất, thật là trí nhớ không tốt. Trang điểm, mặc y phục cho bốn cung. Lan Chi, người đi nói một tiếng với Thực phi, chờ ta một lát."

Lan Chi hành lễ đáp vâng.

Chờ Hoa Thường đổi y phục xong ra đến nơi thì Thục phi đã ngồi uống hết một chén trà nhỏ.

"Khiến Thục phi tỷ tỷ đợi lâu, thật là muội muội không phải." Giương mặt Hoa Thường mang theo vui vẻ và ngượng ngùng, từ trong điện bước nhanh tới, trực tiếp vươn đôi tay nắm lấy bàn tay Thục phi, trong mắt đều là ôn nhu hòa ái.

Thẩm Thục phi cũng đứng dậy, trên mặt mỉm cười, nhưng hình như nặng có chút u sầu, thanh âm vẫn mềm mại như cũ: "Đã lâu chưa gặp muội muội, trẻ thế này còn tới quấy rầy muội muội, là tỷ tỷ không phải."

Hoa Thường kéo Thẩm Thục phi ngồi xuống, vẫn thân thiết với Thục phi giống như ngày thường, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ gây đi đôi nhiều nên căng lỳ về yếu ớt. Sao tỷ lại không chăm sóc tốt cho bản thân vậy?"

Thẩm Thục phi cúi đầu, khoe mắt có chút phấm hồng, miễn cưỡng cười nói: "Ta cũng chưa từng nghĩ đến Ôn Quý tần sẽ làm ra chuyện như vậy, cho nên ta ngày đêm ưu sầu, lo lắng cho thân thể của muội, cũng sợ Hoàng thượng giận ta. Suy cho cùng, là ta làm chủ một cung không tốt, mới đưa đến nhiều tai họa như vậy."

Hoa Thường nắm chặt tay Thẩm Thục phi, thanh âm trầm thấp: "Tỷ tỷ đừng nhắc lại những chuyện đó nữa. Muội cũng đã quên, hận không thể cả đời không nghĩ đến nó nữa."

Thẩm Thục phi nhìn về mặt đau buồn yếu ớt của Hoa Thường, biết mình không cần thận lại chạm đến nỗi đau của Hoa Thường, áy náy nói: "Là tỷ tỷ không phải, sẽ không nói nữa."

Khóe miệng Hoa Thường hơi nâng lên, đôi mắt rũ xuống, dịu dàng hỏi: "Tỷ tỷ đến muộn như vậy là có chuyện gì? Ban đêm thời tiết chuyển lạnh, tỷ nên mặc dày thêm một chút mới phải."

Thẩm Thục phi chậm rãi lắc đầu, trong mắt sáng nước mênh mông, nhỏ giọng nói: "Không có việc gì, chỉ là ta muốn tìm một người trò chuyện mà thôi."

Hoa Thường nhìn cũng hiểu được đau buồn trong mắt Thục phi, cũng thấy được vẻ kiên cường trên mặt Thục phi, trong lòng nặng không biết là tư vị gì, khổ sở nói: "Nhìn đau khổ, lại luôn hiểu chuyện, tỷ và ta giống nhau."

Thẩm Thục phi chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng Hoa Thường, nắm chặt tay Hoa Thường, thân thể hơi nghiêng về phía trước, mở miệng nói: "Muội muội, tỷ tỷ chỉ hỏi muội một câu, muội có từng nghĩ ngờ tỷ không?"

Thân thể Hoa Thường cứng lại một chút. Nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cương nghị của Thẩm Thục phi, sau đó nàng nhắm mắt lại, trầm giọng mở miệng: "Đã từng nghĩ ngờ, không chỉ có tỷ tỷ, ai ta cũng nghĩ ngờ. Tỷ tỷ, tỷ biết loại đau đớn này không? Không phải đau vì mất đi đứa bé, mà đau vì nhìn quanh bốn phía, thể nhưng lại phát hiện ra không có lấy một người mà mình có thể tin tưởng được."

Hoa Thường tựa như khóc không thành tiếng, rót cuộc lệ trong khóe mắt của Thẩm Thục phi không nhận được mà rơi xuống, lỵ về bị thương: "Ta biết muội nghĩ như vậy là bình thường, là đương nhiên, ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng mà, khi chính tai ta nghe muội nói như thế, ta vẫn không nhận được mà rơi lệ, khiến muội muội chề cười rồi."

Hoa Thường nọ nọ cười, kéo tay Thẩm Thục phi, nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ, đều qua rồi. Hoàng thượng cũng đã tra ra hung thủ, hãy để chuyện này chôn theo Ôn Quý tần đi, ta không muốn nhắc lại nó."

Thẩm Thục phi vừa lấy khăn lau khóe mắt vừa gạt đầu: "Xem ta này, lại khiến muội đau lòng rồi."

Hoa Thường vì muốn làm dịu bầu không khí ngột ngạt này, quay đầu phân phó cung nữ phía sau dâng trà.

Cảm xúc của Thẩm Thục phi đã ổn định, ngón tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên khóe mắt của mình, thanh âm nhu thuận: "Hôm nay Hoàng thượng đến thăm ta, đáng tiếc, lời nói không khiến cho ta vui vẻ được. Dù sao ta cũng già rồi, không thể so với trước kia."

Hoa Thường khẽ nâng mi mắt lên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng nói gì mà khiến cho tinh thần của tỷ sa sút như vậy?"

Thẩm Thục phi cong cong khóe môi, trên mặt mang theo vài phần tự giễu: "Hoàng thượng quyết định đi Tây tuần, việc quan trọng như vậy có thể đi theo là may mắn, không được thì ta cũng không tiếc nuôi, chỉ là..."

Hoa Thường nghĩ hoặc: "Có chuyện gì sao?"

Thẩm Thục phi mỉm cười, tiếp tục nói: "Đại Hoàng tử, Nhị Hoàng tử, Thái tử và Tử Hoàng tử đều nằm trong danh sách đi theo thánh giá, chỉ có Ngũ Hoàng tử là Hoàng thượng không có ý định mang đi. Muội muội cũng biết, Ôn Quý tần phạm tội lớn, bây giờ Ngũ Hoàng tử đường ở dưới gối của tỷ, cho dù tỷ nguyên ý hay không muốn thì dù sao cũng có một phần trách nhiệm. Hoàng thượng có thể không mang theo tỷ, nhưng chỉ để một mình Ngũ Hoàng tử ở lại, làm vậy thẳng bề sẽ nghĩ như thế nào? Tỷ tỷ còn có mặt mũi sao?"

Hoa Thường nghe vậy cũng kinh ngạc, nàng không biết việc Hoàng thượng không dẫn theo Ngũ Hoàng tử. Theo lý mà nói, Tử Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử cùng tuổi với nhau, mang người này nhưng không mang theo người kia, quả thật là hơi quá đáng.

"Suy nghĩ của Hoàng thượng, chúng ta cũng không thể suy đoán, có thể Hoàng thượng có dự định khác, tỷ tỷ đừng đau lòng." Hoa Thường chỉ nhỏ giọng an ủi, cũng không bàn luận gì thêm.

Thẩm Thục phi bị nghẹn đến mức khó chịu, bây giờ nói ra những oán giận này với Hoa Thường thì nàng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng bị cảm xúc thời gian dài như vậy, phi tần mới vào cung cũng đã mang thai hơn ba tháng, nhưng nàng chỉ có thể ngồi ngốc ở nơi nhỏ nhỏ kia, nhìn sự việc phát sinh ở bên ngoài, mà không thể làm bất cứ chuyện gì.

Loại cảm giác này đối với người vẫn luôn được thánh sủng, ngang ngược kiêu ngạo, ương ngạnh như Thẩm Thục phi mà nói, thật đúng là sự đau khổ chưa bao giờ trải qua.

Thẩm Thục phi cũng không ở Thượng Dương cung quá lâu, dù sao sắc trời đã tối, nói thêm mấy câu nữa thì cáo từ rời đi.

Hoa Thường trở lại nội điện, lại tháo trang sức, thay trung y lẫn nữa. Cốc Hương đứng ở phía sau Hoa Thường, cầm lược ngà voi nhẹ nhàng chải lại tóc mái dài cho Hoa Thường.

Lan Chi bưng canh sấm lên, Hoa Thường uống mấy ngụm thì ngừng lại.

Lan Chi tiến lên thu dọn, thấy vẻ mặt Hoa Thường không có biểu tình gì, thấp giọng lên tiếng: "Nương nương, hôm nay gặp Thục phi, người có phát hiện gì không? Rốt cuộc có phải là nàng ta hay không?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: "Không biết. Người trong cung đều rất khôn khéo, nếu chỉ nhìn mặt mà có thể nhận ra dấu vết, vậy thì cũng quá buồn cười rồi."

Lan Chi lẹ vế không cam lòng, cắn môi nói: "Chúng ta nên làm gì bây giờ? Nương nương chịu khổ, chịu tội như vậy, chẳng lẽ cứ để từng ngày trôi qua, rồi bị quên đi, bị vùi lấp hay sao?"

Hoa Thường khẽ nâng mi mắt lên, nhìn khuôn mặt mơ hồ của mình trong gương đồng, thấp giọng nói: "Sẽ không, sẽ không đâu."

Hoa Thường đứng dậy, hơi nghiêng đầu nói: "Hoàng thượng đi Tây tuần, bốn cung cũng đi theo thánh giá. Người sau lưng kia thấy bốn cung không ở trong kinh, xa ngoài vạn dặm, người nói, có thể lỵ ra chút dấu vết hay không? Có thể xốt lại một ít chi tiết còn chưa xử lý xong cần phải xử lý hay không?"

Ánh mắt Lan Chi sáng lên, trả lời: "Ý của nương nương là người nọ sẽ có hành động sau khi nương nương rời cung hay sao?"

Hoa Thường khẽ gật đầu: "Đúng vậy. Lần này bốn cung đi theo thánh giá sẽ mang theo người và Thục Dục. Sự vụ của Thượng Dương cung, Cốc Hương, bốn cung sẽ giao cho người."

Cảm giác tồn tại của Cốc Hương xưa nay luôn rất thấp. Nàng vừa nghe xong thì kinh ngạc tròn tròn mắt, ngập ngừng nói: "Nô tỳ... E là nô tỳ khó có thể dám đương trọng trách lớn như vậy."

Lan Chi cũng mở miệng nói: "Nương nương để nô tỳ ở lại đi. Tất nhiên nô tỳ sẽ nhìn chăm chăm, bắt được người đứng sau màn này!"

Hoa Thường lắc đầu không đồng ý: "Bốn cung có lý do của bốn cung. Lan Chi và Thục Dục, mọi người đều biết các người là tâm phúc của bốn cung. Nếu bốn cung để lại một trong hai người, tất nhiên người sau lưng kia sẽ càng lưu ý cẩn thận, đã cẩn thận thì sẽ cẩn thận hơn. Dù sao các người cũng chỉ là cung nữ nên năng lực có hạn. Nhưng Cốc Hương thì không giống như vậy, có mấy người nhớ rõ về người? Người ôn hòa nội liêm, lại là người có nguyên tắc, bốn cung vẫn luôn tin nhiệm người, người khác cũng sẽ không quá dễ phòng người."

Cốc Hương được Hoa Thường khen thì sắc mặt ửng đỏ, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định, nhẹ giọng trả lời: "Nương nương hậu ái, nô tỳ không có gì báo đáp. Nô tỳ nhất định tận tâm tận lực, báo đáp ơn tri ngộ của nương nương."

Hoa Thường vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bà vai Cốc Hương, ôn nhu nói: "Người làm việc, bốn cung luôn luôn yên tâm. Bốn cung biết trong nhà người còn có một đệ đệ nhỏ tuổi, vừa vặn đang tuổi đi học, thư viện Nam Hoa rất có danh tiếng, là nơi tốt để đến."

Cốc Hương lập tức quý xuống tạ ơn: "Đại ân của nương nương, nô tỳ suốt đời không quên."

Thư viện Nam hoa là thư viện do Hoa thị sáng lập, đã có 300 năm lịch sử, trải qua nhiều lần chiến loạn, từng bị thiêu hủy bốn lần.

Nhưng có một thứ thiếu không được, đó là tinh thần của người đọc sách, là khí phái của văn nhân.

Tin tức Hoàng đế đi Tây tuần âm ỉ vài ngày. Cuối cùng Hoàng đế cũng vung tay lên, đưa ra danh sách người đi theo thánh giá, nhất thời có vui có buồn, mọi người có đủ trăm sắc thái.

Cấp bậc thân vương chỉ có hai vị đi theo thánh giá là Tuyên Thành vương và Kính vương.

Quận vương thì nhiều hơn, có năm vị, tuổi từ 20 đến 60 gồm: Lễ Quận vương, Tĩnh Quận vương, Ngụy Quận vương, Hành Quận vương và Tương Quận vương.

Các hoàng thân khác cùng với năm đẳng tước: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam thì nhiều không đếm xuể.

Trọng thần ở tiền triều cũng có nhiều người được đi theo thánh giá. Đáng nhắc tới là Tham tri Chính sự, Phó sử Xu Mật viện và Thái sư Thái tử. Còn Trung tướng La Thấu sẽ không đi theo thánh giá mà phụng mệnh giám quốc, một lần nữa thể hiện sự coi trọng và tín nhiệm của Hoàng đế đối với hắn.

Mà trong hậu cung, Hoa Thường là phi tần duy nhất đi theo thánh giá.

Trong các Hoàng tử, ngoại trừ Ngũ Hoàng tử thì các Hoàng tử khác đều phụng mệnh đi theo thánh giá. Người trong cung đều nhìn ra Ngũ Hoàng tử mất đi sự sủng ái của thánh thượng, đội cao đạp thấp cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Mà trong các Công chúa, chỉ có Đại Công chúa Tổ Chi được ân điển như vậy. Lan Tần không ngừng vui vẻ, hoàn toàn khác với những ngày cúi mình mờ nhạt trước đó.

Sau khi danh sách này được công bố, không biết tiền triều như thế nào, nhưng mọi người trong hậu cung đều có suy tính của riêng mình.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu đang chuẩn bị hành trang cho Thái tử, Thúy Lâu cũng ở một bên giúp đỡ. Thái tử đứng bên cạnh, đột nhiên mở miệng nói: "Mẫu hậu, vì sao phụ hoàng không mang theo người đi?"

Động tác trên tay của Hoàng hậu dừng lại, sau đó mỉm cười quay đầu nói: "Hậu cung còn có hai vị thai phụ, thân thể của Thái hậu lại không tốt, tất nhiên mẫu hậu phải ở lại hậu cung, lấy đại cục làm trọng. Nghiễm nhi, con là Thái tử, sau này đừng nói những lời như vậy, truyền đến tai người khác sẽ không tốt."

Đứa bé Trần Nghiễm nhỏ nhắn mím môi, cau mày, trông có vẻ thành thực, rừ mí mắt xuống, không tình nguyện nói: "Nhi thần đã biết."

Hoàng hậu đi đến bên cạnh Thái tử, sửa lại cổ áo cho Thái tử, mỉm cười nhẹ nhàng: "Con là Thái tử, đi theo thánh giá càng phải đặc biệt chú ý, phải ra dáng một chút, nhưng cũng không thể quá cao ngạo. Chuyến đi này còn tiếp nhận đầu hàng từ Hồ Nhung, việc quân sự quốc gia lớn như vậy, con càng phải cẩn thận, không phạm sai lầm chính là công lao, hiểu không?"

Thái tử ngoan ngoãn gật đầu. Những đạo lý này không phải là nó không hiểu, nhưng mẫu thân tha thiết dặn dò, tất nhiên nó phải vâng lời, thể hiện dáng vẻ cần tuân dạy dỗ.

Hoàng hậu vui mừng cười nói: "Nghiễm nhi thật ngoan, mẫu hậu an tâm rồi."

Thái tử nhìn nếp nhăn nơi khóe mắt của mẫu hậu, trong lòng đau xót, cúi đầu giấu đi dáng vẻ này.

Hoàng hậu dặn dò xong thì để người đưa Thái tử về Đông cung. Sau đó nàng thay y phục, nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Thúy Lâu thấy đáng về mặt mũi của Hoàng hậu, trong lòng cũng khó chịu, khẽ nói: "Nuơng nương, bây giờ Kỳ Hiền phi được quá nhiều sủng ái, thật sự chúng ta phải ngồi yên không làm gì sao?"

Khóe miệng Hoàng hậu khẽ nâng lên, vẫn không mở mắt, trầm giọng nói: "Trước khi danh sách đi theo thánh giá được công bố, mọi người trong hậu cung còn cười nhạo Hiền phi, đã sảy thai lại còn phải dưỡng hai thai phụ trong cung của mình, cho rằng mệnh không tốt. Bây giờ tất cả mọi người đều hâm mộ, ghen tị, oán hận, một đám nhấy đến chỗ bốn cung nói Kỳ Hiền phi vượt quy củ, không khỏi có chút buồn cười."

Thúy Lâu bất đắc dĩ nói: "Triều đình cũng có những lời nghị luận, nó tỷ chỉ là lo lắng cho nương nương mà thôi."

Hoàng hậu mở mắt ra, lắc đầu lên tiếng: "Hoàng thượng luôn đối xử khác biệt với Hiền phi. Việc hôm nay bốn cung đã sớm đoán trước, cho nên cũng phòng bị năng ấy. Nhưng điều khiến bốn cung giật mình không phải là Kỳ Hiền phi, mà là Thẩm Thực phi."

Thúy Lâu cũng tiếp lời: "Đúng vậy, lần này Hoàng thượng không mang theo người nào của Tiêu Phòng cung. Không tính Ngũ Hoàng tử không được sủng ái, ngay cả Công chúa Hoa Chi và Thái tử điện hạ đồng trang lứa với nhau mà Hoàng thượng cũng không suy xét, thì đừng nói gì đến bản thân Thẩm Thực phi."

Hoàng hậu cong cong khóe miệng: "Hoa đẹp rồi cũng tàn, Thẩm Thực phi cũng có ngày hôm nay sao? Cuối cùng trong lòng bốn cung cảm thấy rất thoải mái. Rốt cuộc không có nhi tử thì cũng chẳng gây được sóng gió gì lớn. Hai Công chúa thì có ích lợi gì chứ?"

Thúy Lâu cười nói: "Thẩm Thực phi vừa mới hết cảm xúc, chung quy cũng không có tự tin mà gây sự với nương nương người. Sau này còn không phải đến dựa vào nương nương để kiếm cơm hay sao!"

Hoàng hậu lộ ra vẻ thông khoái, nhưng ngữ khí lại rất khiêm tốn: "Dù sao năng ta cũng đứng hàng tứ phi, nên không đến mức ngu ngốc như vậy."

Thúy Lâu khen ngợi: "Thái tử điện hạ thông tuệ hiểu thuận, nương nương cứ chờ hưởng phúc, người khác sẽ không có phúc khí như nương nương đâu. Hai chữ Tiêu Phòng bị Thực phi đoạt đi, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn chặn được phúc khí."

Hoàng hậu cười một trận, sau đó lại uể mợt, nhắm mắt lại, khẽ nói: "Đây là dấu hiệu Thẩm Thực phi thất sủng, như vậy uy hiếp lớn nhất chính là Đức phi ở Ngọc Hoa cung và Ninh Chiêu nghi ở Trường Nhạc cung. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đều là huynh trưởng của Thái tử. Tuy rằng đích thân có khác, nhưng dù sao lớn nhỏ có thứ tự, không phải là việc tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Khởi Hành Tây Tuần

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Thiên tử xuất hành, xa giá thứ đệ vị chi lễ bộ [1].

[1] "Lễ" ý chỉ là chốn lớn, có nghĩa là các biện pháp bảo vệ Hoàng đế. "Bộ" chính là sách vở, sổ sách. Nói đơn giản chính là khi Hoàng đế xuất hành phải có xa giá, đoàn hộ tống đi theo bảo vệ, đội ngũ phải đi theo thứ tự được sắp xếp trước. Số lượng xa giá và đoàn hộ tống, vị trí và quy mô sẽ được ghi chép thành sách, gọi là lễ bộ.

Vào ngày mười hai tháng chín năm Hưng Trinh thứ sáu, nghi giá xuất hành, Hoàng đế khởi giá đi Tây tuần.

Sáng sớm Hoa Thường đã mặc cung trang màu vàng ấn theo phẩm vị, tó son điểm phấn kỹ càng. Trong cung các cung nữ cũng với váy vàng vàng sắp xếp đồ đạc, đưa những rương hành trang đã chuẩn bị sẵn ra ngoài.

Cốc Hương tay chân nhanh nhẹn vào tóc cho Hoa Thường, trên bàn trang điểm bày đầy trang sức kim ngọc rực rỡ muôn màu.

Bởi vì Hoa Thường biết hôm nay được đi ra ngoài nên đêm qua nàng có chút hưng phấn không ngủ được. Vì thế sáng sớm nay hai mắt nàng có chút dính lại, thanh âm cũng khàn khàn: "Lan Chi, người xem thử Thái tử và Tứ Hoàng tử thế nào rồi? Chuẩn bị xong chưa?"

Lan Chi hành lễ thưa vâng, vội vàng bước chân đi ra cửa.

Cốc Hương vừa cúi trầm lên búi tóc Hoa Thường vừa khẽ cười: "Thế tử và Tứ Hoàng tử đều đã thu thập thỏa đáng, nương nương không cần nhọc lòng."

Hoa Thường nhìn bộ vòng tay kim ngọc trên cổ tay mình, cười nói: "Thế tử luôn luôn ôn trọng nhưng tiểu Tứ vẫn nên đề mắt tới một chút, không có người trông chừng, nó có thể ngủ đến lúc mặt trời lên cao."

Cốc Hương mỉm môi cười, nhớ tới dáng vẻ lẩn lộn ở trên giường của Tứ Hoàng tử, thật sự rất đáng yêu.

Một hồi bát nháo qua đi, Thế tử lời kéo Tứ Hoàng tử ăn mặc chỉnh tề đi vào chính điện thỉnh an Hoa Thường: "Nhi thần thỉnh an mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Hoa Thường đưa mắt nhìn, Thế tử mặc y phục tam long (y phục theo 3 con rồng), cang lộ vẻ cao gầy và quý trọng, nhìn xuống tiểu Tứ đang mặc y phục ngũ long của Hoàng tử, quý khí bức người, cái đáng vẻ béo núc cũng có vài phần khí thế.

Hoa Thường nhện không được nở nụ cười, kéo hai đứa nhỏ đến bên người mình, cười nói: "Đều nói Phật dựa kim trang, người dựa y trang. Mặc y phục đẹp đúng là có khác biệt."

Thế tử lộ ra nụ cười thẹn thùng, rất tuổi tú.

Tiểu Tứ thì ngượng ngùng đến mức xoắn cả lên, cái miệng chu chu, hỏn dỗi nói: "Mẫu phi, y phục này mặc vào không thoải mái, rất khó chịu."

Hoa Thường bật cười, vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc vào cái trán của tiểu Tứ, trách cứ nói: "Con đó, thẳng nhóc bụ bẫm này, khi nào mới có thể lớn lên tuổi tú giống như Thế tử cả ca của con đây."

Tiểu Tứ ghé đầu lên đầu gối của Hoa Thường làm nũng.

Hoa Thường xoa xoa đầu tiểu Tứ, cười nói: "Được rồi, không náo loạn nữa. Sắp tới giờ rồi, trước tiên chúng ta ra cửa chính đợi, chỉnh trang lại một lần rồi khởi giá."

Thế tử và tiểu Tử ngoan ngoãn đứng vững để cho cung nữ sửa sang lại quan mang (mũ miện trên đầu) và phục sức, trong ánh mắt đều là chờ mong và mừng rỡ.

Từ nhỏ bọn chúng đều ở kinh thành chưa ra bên ngoài, lần này đi Tây tuần xa, đối bọn chúng mà nói, thật sự là một việc trọng đại. Đặc biệt là Thế tử, có lẽ cả đời này sẽ không có lần thứ hai.

Đi tới cửa cung đã có ba bộ lễ nghi đang đứng chờ sẵn. Thế tử bế Từ Hoàng từ lên trước, sau đó mới bước lên bộ lễ nghi của mình, Hoa Thường ở một bên nhìn thấy rất vui mừng.

Xa giá của Hoàng đế xuất hành nhất định phải đi bằng cửa chính, nền đất lát đá bạch ngọc trải dài khắp quảng trường. Bây giờ nơi đây đông nghịt người nhưng lại vô cùng an tĩnh.

Nơi này là Từ Cẩm Thành, ai dám ồn ào?

Hoa Thường đến không sớm cũng không muộn, Hoàng hậu đã tới nhưng Thái hậu còn chưa tới.

Hoa Thường cung kính đến hành lễ thỉnh an: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Sau đó quay đầu nhìn về phía Thái tử bên cạnh Hoàng hậu, hơi gật đầu chào: "Thái tử điện hạ."

Hoàng hậu nở nụ cười tươi tấn đáp: "Miễn lễ."

Thái tử cũng khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Nhi thần thỉnh an Hiền mẫu phi, Hiền mẫu phi cát tường."

Địa vị của Thái tử không tầm thường, cho dù nhìn thấy Hoa Thường là phi tần có địa vị cao đứng hàng tứ phi, cũng không cần hành lễ, gật đầu có ý thỉnh an, như vậy cũng đủ rồi.

Đương nhiên, Hoa Thường cũng không cần hành lễ với Thái tử.

Thế tử và tiểu Tử cũng lần lượt chào hỏi Hoàng hậu và Thái tử.

Sau đó Hoa Thường đi ra đứng phía sau Hoàng hậu, an tĩnh cúi đầu, thỉnh thoảng đánh giá khắp nơi. Thế tử và tiểu Tử thì đứng phía sau Thái tử.

Nghĩ thức, xa giá để Hoàng đế đi Tây tuần đều đã chuẩn bị xong, xa xa nhìn lại, một cánh tượng rực rỡ ngập tràn màu minh hoàng (vàng sáng).

Đội nghi thức chính tề đứng ở giữa, dàn hàng bảo vệ long uy sâm nghiêm. Mười hai long kỵ phân trái phải, dùng mười hai gậy gõ sấm. Cờ ở phía Bắc dùng ba giáp sấm. Cờ vải có sáu mươi bốn cái, xếp thành sáu hàng. Mỗi cờ có năm giáp sấm, một người giữ là cờ, bốn người còn lại giữ cán cờ. Năm thanh gỗ kéo xe đặt bên ngoài Đại Chính môn. Thềm điện bên trái bày huy tượng vàng, hoàng cái, hoa cái, khúc cái, ô từ phương, ô hồng phương, bảo tràng lông vũ, gậy đầu rồng, cáo chi phướn, kích, giáo, nghi hoành... xếp thành ba hàng. Thềm điện bên phải bày trảng tiết, hương tiết, lồng đèn, đội gươm, ngò tượng, lập qua, ngựa qua, nghi đao, đáng tượng, kích, cốt dóa... xếp thành ba hàng. Hai bên cửa điện bày một cái lồng tròn, ghế gấp vàng, gác chân bằng vàng, quạt tròn màu vàng, màu đỏ. Tất cả giáo ụy đều giương cao.

Từ khi Hoa Thường chào đời tới giờ chưa từng thấy qua nhiều nam nhân như vậy, lại càng chưa từng nhìn thấy khí thế lẫm liệt phô trương như thế.

Hoàng thất luôn khác biệt.

Hoa Thường đã sớm nghe nói lần Tây tuần này rất long trọng, chưa nói đến hoàng thân quý tộc, vẫn vô quần thần đi theo, chỉ nói đến quân đội hộ tống cũng đã vượt quá bảy vạn người.

Cấm Vệ ba ngàn người, Kinh Kỳ Vệ bảy ngàn người, quân đội từ biên phòng thượng kinh điều tới sáu vạn người.

Tây tuần trừ hoàng thân và thân tử ra, thì còn có nữ quyến, con nối dõi, cung nữ, thái giám, người hầu của bọn họ cũng đi theo hầu hạ. Tổng số người đạt tới con số kinh hoàng, khoảng mười vạn người!

Chỉ phí về nhân lực, vật lực và tài lực chuyển đi này là không thể tưởng tượng nổi.

Hoa Thường khẽ thờ dài, chung quy năng cũng chỉ là một nữ tử ở khuê phòng mà thôi. Thời đại tốt như vậy, không thể đầu thai làm nam nhi thật sự là đáng tiếc.

Hoa Thường chú ý tới tiểu Tử đang nhìn khắp xung quanh, trong ánh mắt đều là kinh ngạc cảm thán và cực kỳ hâm mộ. Cặp mắt đen bóng của nó đang mở to nhìn, đầu nhỏ chậm rãi chuyển động, hồn nhiên quên mất việc Hoa Thường giao phó phải thận trọng từ lời nói cho đến việc làm, Thế tử Trần Cát cũng không ngoại lệ.

Có lẽ lần đi tuần này, sẽ mang đến cho hai đứa nhỏ cuộc sống khác nhau.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Thường nghe tiếng nói rõ ràng trang nghiêm: "Hoàng đế tới rồi."

"Thần thiếp / nhi thần / chúng thần / nô tì tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu nương nương. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Hoa Thường cùng hạ bái với mọi người, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm trong miệng mình phát ra, bởi vì âm thanh xung quanh quá lớn. Đó là một loại âm thanh có lực, mang theo tinh thần tiến lên không bao giờ lùi, trung thành và kiên định của quần thần.

Trên người Hoàng đế mặc long bào màu vàng sáng, mũ miện trên đầu trong nắng sớm nhân nhật chiếu rọi xuống ánh lên một màu vàng lấp lánh, đôi mắt đen lầy nhừ ẩn như hiện sau trảng ngọc, thanh âm to lớn thấm trầm vang dội: "Miễn lễ."

Hoa Thường mở mang đứng dậy, đôi mắt không tự chủ dừng trên người Hoàng đế. Trước kia hầu như nàng chưa bao giờ cảm thấy người nam nhân này có quyền thế và mị lực như vậy.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra một người sẽ thật sự toả sáng, quang mang vạn tượng.

Bộ lễ nghi màu vàng sáng của Thái hậu theo sau tiến đến, mọi người lại hành lễ lần nữa.

Hoàng hậu và Thái hậu đều đến tiến Hoàng đế. Trước mặt mọi người thể hiện đáng vẻ mẫu tử từ hiếu, phu thê hoà thuận vui vẻ, trong lúc nhất thời khiến người khác hâm mộ không thôi.

Tiếp nối Thái hậu, Hoàng hậu lại dặn dò Hoa Thường một hồi, đại ý chính là phải chăm sóc Hoàng đế thật tốt, để ý chăm sóc các Hoàng tử và Công chúa còn nhỏ tuổi.

Hoa Thường cũng dụ dằng ngoan ngoãn đáp ứng.

Thời khắc chuyển giao giữa giờ mẹo và giờ thìn là lúc thánh giá chính thức khởi hành!

Xa giá của các Hoàng tử, Công chúa và phi tần là gần với loan giá của Hoàng đế nhất. Tất cả xa giá đều là màu vàng, cũng tương đối thống nhất, chẳng qua màu sắc phân biệt rõ giữa màu vàng hay là vàng kim mà thôi.

Hoa Thường dậm lên ghế con mà tiểu thái giám đưa tới để bước lên xa giá. Lan Chi kéo màn xe dây nặng ra, Hoa Thường hơi khom người đi vào, ngồi ngay ngắn trong đó.

Một lát sau, Hoa Thường nghe thấy thanh âm lạnh lạnh của tiểu thái giám: "Khởi giá!"

Tất cả xa giá đều bắt đầu chậm rãi khởi động, bánh xe cán lên trên từng phiến đất tạo ra những thanh âm rất êm tai. Hoa Thường kiểm chế lòng hiếu kỳ của mình, cố gắng đoan chính ngồi yên.

Đoàn xe rời khỏi Đại Chính môn trực tiếp đi qua tuyến đường chính của Thượng kinh, hướng về phía cửa thành. Bảy ngàn Kinh Kỳ Vệ ở cửa thành hợp lại tiếp giá, mà sáu vạn trú quân còn lại là sau khi ra khỏi thượng kinh mới có thể nhập vào.

Dù sao, Hoàng đế sẽ không cho phép sáu vạn quân đội tiến vào thượng kinh khi không có chiến tranh.

Xa giá ở cổ đại cũng không được êm ái cho lắm. Cho dù đã trải một lớp đệm dày nhưng vẫn có cảm giác xóc nảy, Hoa Thường hưng phấn trong chốc lát liền cảm thấy nhàm chán.

Xa giá của Hoa Thường rất lớn, Thục Dục và Lan Chi đều ngồi bên dưới Hoa Thường. Các nàng nhẹ nhàng buông thông chân Hoa Thường xuống, lên tiếng nói: "Đoạn đường này đi phải mất vài tháng, nương nương ngồi như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ rất đau chân."

Hoa Thường cười cười, mở miệng nói: "Người qua xem Thế tử và Từ Hoàng tử đi. Nếu bọn nó cũng nhàm chán thì để cho bọn nó tới xa giá của bọn cung, cùng nhau trò chuyện, chơi đùa một chút cũng tốt."

Thục Dục hành lễ, xóc của sổ màn xe lên, phản phó với tiểu thái giám đang cười ngửa bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Thế tử Trần Cát nắm tay Từ Hoàng tử, bước vào xa giá của Hoa Thường.

Lan Chi và Thục Dục đã sớm chuẩn bị sẵn dưa và trái cây ăn vặt bày trên bàn nhỏ. Từ Hoàng tử thấy vậy, lập tức vươn cánh tay béo ú lấy một quả, sau đó mới nhìn Hoa Thường thỉnh an: "Mẫu phi cát tường."

Hoa Thường vừa bực mình vừa buồn cười, sùng nịnh nói: "Không được ăn nhiều biết không, bằng không sẽ say xe khó chịu."

Từ Hoàng tử ngoan ngoãn gật đầu, nhưng nhìn tốc độ ăn quà vặt của nó, thật sự cũng không để lời nói của Hoa Thường ở trong lòng.

Trần Cát ôm Từ Hoàng tử ngồi bên cạnh Hoa Thường, nở nụ cười nhân nhật, ánh mắt sùng nịnh nhìn Từ Hoàng tử, thỉnh thoảng nó lại cảm khản lau khóe miệng cho tiểu Tử.

Hoa Thường hài lòng, cười nói: "Cát nhi, có thấy Kinh vương và Vương phi chưa?"

Trần Cát lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Thưa mẫu phi, nhi thần vẫn chưa thấy."

Hoa Thường vươn tay sờ sờ đầu Trần Cát: "Ồ đây đúng là mẫu phi có chuẩn bị chút đồ vật cho Kinh Vương phi, lát nữa con hãy đem qua đó."

Trần Cát biết đây là Hoa Thường cố ý tìm lý do cho mình đi gặp phụ mẫu, trong lòng cảm động, cúi đầu đáp: "Vâng, tạ ơn mẫu phi."

Hoa Thường thương tiếc, tuổi chẳng bé còn nhỏ mà đã có một dáng vẻ trầm ổn, mở miệng nói: "Năm nay con đã mười hai tuổi, cũng xem như đã lớn, suốt ngày ngồi trong xe, e là cũng buồn bức. Không bằng con hãy ra ngoài cưỡi ngựa, để Kính vương dần con đi theo."

Trần Cát còn chưa trả lời, Tứ Hoàng tử sốt ruột ngắt đầu nói: "Mẫu phi, mẫu phi, con cũng muốn cưỡi ngựa!"

Hoa Thường bắt đầu đi cười, Trần Cát nhéo nhéo khuôn mặt bụ bẫm của Tứ Hoàng tử, yêu chiều nói: "Đệ còn quá nhỏ, không thể đi."

Tứ Hoàng tử bâu mới bắt đầu nói: "Trước kia Đại Hoàng huynh, Nhị Hoàng huynh đều mang ta đi cưỡi ngựa rồi, vì sao bây giờ lại không thể? Thế từ ca ca, huynh mang theo ta cưỡi ngựa được không? Ta nhất định sẽ thật ngoan, thật ngoan!"

Tứ Hoàng tử tròn to đôi mắt sáng ngời, mặt đầy khẩn cầu mà nhìn Hoa Thường và Trần Cát.

Hiển nhiên Trần Cát bị dao động, nhưng Hoa Thường thì lại không: "Hồ nào, trước kia con đi cưỡi ngựa, đó là ở Đông Uyển, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử mang theo con đi vài vòng là được. Còn bây giờ là trên đường lớn, xung quanh biển người tấp nập. Nếu ai không cẩn thận làm ngựa giật mình, dọa đến con, làm con bị thương thì biết làm sao?"

Tứ Hoàng tử rũ đầu xuống, không ăn đồ ăn vật trên bàn nữa, khiến Trần Cát đau lòng không thôi, nhỏ giọng vỗ về.

Hoa Thường bắt đầu đi phải thỏa hiệp: "Được rồi, tiểu Tứ đáng ghét, mẫu phi thật là sợ con. Vậy để Thế từ ca ca dẫn con cưỡi ngựa một vòng, được không?"

Tứ Hoàng tử nghe vậy liền sáng ngời hai mắt, ngẩng cái đầu nhỏ lên, cười tươi đến mức hai mắt thành một đường chỉ, giống một tiểu oa nhi chiều tài.

Hoa Thường bắt đầu đi dặn dò Trần Cát: "Con dẫn theo nó ngồi trên lưng ngựa một lát là được. Loan giá đi không nhanh, có lẽ ngựa cũng không chạy nhanh, cẩn thận một chút."

Trần Cát nhất nhất đáp ứng, sau đó dẫn theo tiểu Tứ và lễ vật mà Hoa Thường tặng cho Kính Vương phi vén rèm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Công Chúa Tổ Chi

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Bất luận ở thời đại nào, đi đường vẫn là chuyện vừa buồn tẻ vừa hao phí tinh lực lẫn thể lực. Hoa Thường ngồi trong kiệu đã lưng mỏi eo đau, thỉnh thoảng nâng vén màn lên nhìn đám tùy tùng "mệnh mỏng bất ngãi" đi theo mình ở bên ngoài.

Những chỗ gần nắng đều là một vùng vàng sáng xen lẫn vùng ảm ánh, mà những chỗ xa xa còn lại là ao giáp bằng kim loại sáng bóng, phản chiếu những tia sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

Hoa Thường buông màn xuống, khẽ thở dài, miễn cưỡng cười hỏi: "Sao tiểu Tứ còn chưa trở về? Lại ham chơi rồi đây."

Lan Chi trả lời: "Thế từ trông chừng Tứ Hoàng tử nên nương nương cứ yên tâm. Lần đầu tiên Tứ Hoàng tử đi xa nhà như vậy, háng hái một chút cũng là chuyện thường tình."

Hoa Thường gật đầu, nhỏ giọng nói: "Tuồng cao đại viện [1], tuy rằng phồn hoa phú quý, nhưng dù sao nam hài tử vẫn phải ra ngoài để thấy cảnh đời một lần, cũng tốt cho bản thân mình."

[1] Tuồng cao sân viện lớn, ý nói chỗ ở cao sang quý phái.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bẩm báo của cung nữ: "Khởi bẩm nương nương, Công chúa Tổ Chi cầu kiến."

Hoa Thường nghe vậy thì hơi sững sốt, nàng không thần thiết với vị Đại Công chúa này cho lắm, cũng rất ít khi qua lại. Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng, mở miệng nói: "Mời Công chúa vào đi."

Chi trong chốc lát, màn cửa đã được cung nữ vén lên, một tiểu cô nương mảnh khảnh bước vào, kính cẩn nhìn người hành lễ, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo một chút yếu ớt: "Tổ Chi thỉnh an Hiền mẫu phi, Hiền mẫu phi cát tường."

Hoa Thường nhẹ nhàng nâng tay, cười nói: "Miễn lễ, tới đây ngồi bên cạnh bốn cung đi."

Gót sen của Công chúa Tổ Chi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hoa Thường. Tổ Chi cẩn thận xoè váy ra ngồi xuống, hơi cúi đầu, có vẻ hướng nội (*sống nội tâm*) và ngại ngùng.

Hoa Thường quan sát Công chúa Tổ Chi ngồi bên cạnh mình một chút. Năm nay Tổ Chi mười tuổi, vóc người mảnh khảnh yếu đuối, khuôn mặt còn chưa trưởng thành, nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn ra là một tiểu mỹ nhân thanh tú.

Khuôn mặt Tổ Chi có phần hơi giống với Lan Tần - mẫu phi thân sinh của con bé. Nhưng so với Lan Tần thanh cao kiêu ngạo, tiểu cô nương trước mặt lại dịu dàng nhu mì, tiền lui có chừng mực, tạo thiện cảm cho người đối diện.

Hoa Thường kéo tay Công chúa Tổ Chi qua, nhẹ nhàng nói: "Hành trình rất xa, Công chúa có mệt không? Rảnh rồi không có việc gì thì cứ đến chỗ này của mẫu phi để tán gẫu, mẫu phi cũng rất tịch mịch. Bây giờ Tứ đệ của con cứ chạy đi chơi không thấy bóng người, bằng không tiểu từ đó sẽ làm con phiền đến không chịu nổi đây."

Công chúa Tổ Chi nở nụ cười nhàn nhạt, nhỏ giọng nói: "Trước khi đi, mẫu phi đã dặn dò nhi thần trên đường đi nên gần gũi với Hiền mẫu phi nhiều hơn. Hiền mẫu phi là người hòa ái rộng lượng, mẫu phi còn bảo nhi thần học hỏi Hiền mẫu phi một chút. Trước đây thăm cung quanh quệ nhưng bây giờ thì có thể gần gũi nhiều hơn."

Hoa Thường kinh ngạc trong lòng, quan hệ giữa nàng và Lan Tần cũng không tốt như thế. Trước kia hai người còn từng có xích mích với nhau, Lan Tần thuộc vào hàng nữ nhân trong hậu cung mà Hoa Thường không thích cho lắm.

E rằng trong lòng Lan Tần cũng nghĩ như thế, nhưng sao nàng ta lại để nữ nhi của mình chủ động tiến đến gần gũi với nàng như vậy? Hay là chính Công chúa Tổ Chi tự mình nghĩ ra những lời này?

Quả nhiên tâm tư thật là nhạy bén, là một cô nương thông tuệ.

Hoa Thường sờ khuôn mặt gầy ốm của Tổ Chi, ôn nhu cười nói: "Xem cái miệng nhỏ nhắn ngọt chưa này, mẫu phi thật sự rất vui đó."

Công chúa Tổ Chi ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nhi thần ăn nói vụng về, mẫu phi quá khen rồi. Trái lại nhi thần nghe nói Tứ đệ là người hoạt bát, có thể pha trò khiến phụ hoàng và mẫu phi vui vẻ. Nếu như nhi thần có được một nửa năng lực như Tứ đệ thì sẽ cực kỳ vui mừng."

Hoa Thường nghe vậy cười đến thoải mái, xua xua tay, mỉm cười nói: "Con khi nghịch ngợm kia đúng là như thế. Tổ Chi là người thanh tú nhu mỹ [2], không thể học theo nó được."

[2] Nhu mỹ: mềm mỏng, nhu hòa và xinh đẹp.

Công chúa Tổ Chi cười theo nàng, phụ họa theo nói chuyện.

Án tượng của Hoa Thường với Công chúa Tổ Chi cũng không thể. Dứa nhỏ này không giống mẫu phi chua ngoa của nó mà lại thông minh mềm mỏng hơn, nói chuyện hành sự đều cực kỳ kính cẩn hiền hoà, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân vậy.

Rốt cuộc bây giờ, cho dù vì có gì mà Công chúa Tổ Chi lại muốn lấy lòng đến đây nói chuyện đi nữa, thì Hoa Thường đều dùng lễ để đối đãi. Suy cho cùng Công chúa Tổ Chi vẫn khác biệt. Con bé là trưởng nữ của Hoàng đế, hơn nữa còn có phong hào. Luận theo thứ tự thì con bé chi thấp hơn Thái tử, những Hoàng tử khác chưa được phong tước thì không thể sánh bằng con bé được.

Lần này Hoàng đế đi Tây tuần chỉ dẫn theo một vị Công chúa này, có thể thấy được địa vị của con bé trong lòng Hoàng đế như thế nào.

Lan Tần đã sớm không còn là Lan Tiệp dư lúc trước có thánh sủng bên người nữa. Bây giờ nàng ta cũng không thể tránh khỏi cảnh hoa tàn đi bướm, hầu như đã thất sủng, nhưng vẫn có thể được tấn vị, cùng lắm chi có thể dựa vào vị Đại Công chúa Tổ Chi này mà thôi.

Công chúa Tổ Chi khẽ nhu mày, khuôn mặt mang theo một chút u sầu, do dự trong chốc lát rồi mở miệng hỏi: "Nhi thần biết Hiền mẫu phi được thánh quyền hậu đãi, nhận được tình yêu thương sâu nặng của phụ hoàng. Bây giờ nhi thần có một chuyện muốn hỏi ý kiến Hiền mẫu phi một chút, không biết có nên nói hay không?"

Hoa Thường nhường mảy, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái. Vị Đại Công chúa này có chuyện gì mà muốn bắm lấy năng đề hỏi vậy? Nàng tò mò lên tiếng nói: "Có chuyện gì thế? Con cứ nói đi."

Dường như Công chúa Tổ Chi khó có thể mở miệng, thần sắc yếu ớt kèm theo một chút ngượng ngạo, nhỏ giọng nói: "Nhi thần nghe được một ít lời đồn đãi, Đại Lương ta và Hồ Nhung nghị hòa. Vì để biên quan được yên ổn, Hồ Nhung cố ý cầu thân với cam kết gần bó suốt đời..."

Hoa Thường nghe vậy liền kinh ngạc! Nàng nhủ mày lại, hỏi rất nghiêm túc: "Mấy câu xằng bậy này, Công chúa nghe được từ đâu thế?"

Công chúa Tô Chi nghe vậy thì co rúm lại rồi nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt mang theo vẻ u sầu lẫn bất an, nhỏ giọng nói: "Tuy rằng nhi thần luôn nhận được sự nhớ nhung của phụ hoàng, nhưng Tây tuần là việc trọng đại, phụ hoàng còn có thể nghĩ tới việc đưa nhi thần ra ngoài, thật sự là lòng ân khó có trong đời. Trong cung liên mơ hồ xuất hiện vài lời đồn thổi rằng hình như Hồ Nhung có ý hòa thân, lần gặp mặt này chính là hi vọng phụ hoàng ra mặt hồi đáp."

Có vẻ như Hoa Thường đã hiểu rõ ý của Công chúa Tô Chi. Nói thẳng ra chính là con bé nghe được một vài lời đồn đãi, lo sợ chúng sẽ trở thành sự thật. Dù sao Tô Chi vẫn là vị Công chúa lớn nhất ở dưới gối của Hoàng đế, nếu như hòa thân thì con bé sẽ phải đứng mũi chịu sào.

Hoa Thường mỉm cười hoà ái, kéo tay Tô Chi, dịu dàng nói: "Công chúa lo lắng nhiều rồi. Chưa nói đến chuyện tin đồn hòa thân này là giả, nhưng mà suy nghĩ một cách thấu đáo, nếu như đó là sự thật thì sao? Từ xưa đến nay, làm gì có nữ nhi ruột thịt của Hoàng đế đi hòa thân đâu kia chứ? Huống chi bây giờ Công chúa chỉ mới mười tuổi mụ [3], nếu muốn gả cho người ta thì cũng phải chờ thêm năm sáu năm nữa đây."

[3] Tuổi mụ: Tính theo tuổi ta, không phải tuổi Dương lịch.

Tô Chi nghe vậy, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Trên gương mặt xanh xao gầy yếu của Tô Chi xuất hiện ý cười ngượng ngùng, con bé xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Cám ơn khoan ngôn [4] của Hiền mẫu phi."

[4] Khoan ngôn: Lời nói nhẹ lòng, lời rộng rãi, khoan dung.

Hoa Thường làm người tốt tới cùng, nói lời khuyên giải an ủi ân áp: "Xem như những lời đồn kia đã được sáng tỏ ở chỗ của mẫu phi rồi, con đừng nói lại cho phụ hoàng nghe. Trong lòng phụ hoàng cực kỳ yêu thương con, nếu như người nghe thấy thì sẽ rất đau lòng."

Tô Chi gật đầu như gà con mổ thóc, thanh âm trong trẻo: "Vâng, tạ ơn mẫu phi chỉ dạy."

Hoa Thường nhìn tiểu cô nương mảnh khảnh trước mắt mình, nâng vươn tay xoa đầu con bé, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ.

Đột nhiên màn cửa bị vén lên, một tiểu thái giám khom người xuống, lời nói có phần dồn dập: "Khởi bẩm nương nương, hình như Tứ Hoàng tử cười ngửa có chỗ bị xây xát, Thế tử phải nài tới tời báo cho nương nương một tiếng. Nương nương đứng lo lắng, cũng không có gì đáng ngại. Bây giờ Tứ Hoàng tử đang nghỉ ngơi trong xa giá của Tương Quận vương."

Hoa Thường kinh hãi không thôi, sắc mặt nôn nóng, chân mày nhũu chặt lại, quát lớn nói: "Bồn cung đã nói đứa nhỏ này không hiểu chuyện mà nó cứ muốn đi ra ngoài cười ngửa. Tốt rồi, quả nhiên bây giờ bị trầy xước. May mắn ngửa không bị kinh sợ, lỡ như ngửa bị hoảng loạn mất kiểm soát hắt nó té xuống thì sao mà sống sót đây? Bây giờ xảy ra chuyện thì không dám trở về."

Thục Dược nhẹ nhàng đám bộp bả vai cho Hoa Thường, dịu dàng khuyên giải: "Nương nương bớt giận. Nó tỷ thấy Tứ Hoàng tử thông minh, biết rõ nếu như trở về, nhất định phải chịu giáo huấn của nương nương. Hơn nữa e là Tứ Hoàng tử không được ra ngoài nữa, cho nên trực tiếp trốn trong xa giá của Quận vương để tránh khỏi tầm tay của nương nương đây."

Hoa Thường vừa tức vừa buồn cười, cuối cùng quả thực dờ khóc dờ cười.

Tương Quận vương là đường huynh [5] của Hoàng đế, năm nay hẳn là hơn bốn mươi tuổi, luôn luôn là người khiêm tốn, vẫn không tốt vô không xong, hình như không có thứ gì nổi trội, nhưng dường như cái gì cũng biết một chút, xem như là một Quận vương ba phải.

[5] Đường huynh: anh họ có cùng họ với mình (con chú, con bác), khác với biểu huynh là anh họ nhưng khác họ (con cô, con cậu, con dì).

Có lẽ do tính cách của ông ta như vậy nên nhận được sự tin tưởng của Hoàng đế, không ở trên triều đình mà lại đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở Tổng Nhân phủ.

Công chúa Tô Chi cũng cảm khần lên cho miệng, cười nói: "Tứ Hoàng đệ cực kỳ thông minh. Nếu là nhi thần, e là đã sớm hoang mang lo sợ đến mức ù rù rồi."

Hoa Thường bắt đầu đi lắc đầu, sau đó quay đầu nói với Tô Chi: "Tuy Tương Quận vương là hoàng thân, nhưng dù sao mẫu phi và ông ta vẫn là tiền triều với hậu cung, nam nữ khác biệt. Mẫu phi qua đó thì không tốt cho lắm, nhưng mẫu phi lại rất lo lắng cho tình hình của tiểu Tử. Con thay mẫu phi đến chỗ Tương Hoàng thúc của con xem thứ tiểu Tử như thế nào rồi."

Công chúa Tô Chi vội vàng đứng dậy nhún người hành lễ, đáp nhanh chóng: "Hiền mẫu phi yên tâm, nhi thần đi ngay đây, nhất định giúp người hỏi thăm ổn thỏa."

Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng, ôn hoà nói: "Vất vả cho Tô Chi rồi."

Chuyện này không tính là nhờ và người khác, ngược lại còn tạo cho Tô Chi cơ hội để ra ngoài kết giao. Bằng không thì một hoàng nữ gần mười tuổi như Tô Chi, kỳ thật tùy ý đi tán bô cũng không tốt.

Tô Chi cũng hiểu rõ, trong lòng ghi nhận phần tình cảm này của Hoa Thường, cảm kích đi ra ngoài.

Hoa Thường ở bên này lo lắng không biết tiểu Tử ra sao, thì trong ngự giá ở đằng trước, Hoàng đế lại đang chơi cò với Tuyên Thành vương.

Quân cờ trắng đen rõ ràng phân bố ngang dọc trên bàn cờ rất thanh tháy êm tai, trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở.

Hoàng đế cầm quân trắng, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một quân cờ rồi hạ xuống nhẹ nhàng, khoe miệng nở nụ cười, thấp giọng nói: "Ngũ đệ, đệ thua rồi."

Tuyên Thành vương bắt đầu đi đặt quân cờ xuống, hai tay mở ra, ngả ngón nói: "Hoàng huynh cũng chỉ biết bắt nạt người chơi cờ dở như đệ mà thôi."

Hoàng đế khoái chí nở nụ cười tươi, vui vẻ nói: "Sao trăm nghe nói Ngũ đệ ở bên ngoài đánh khắp thiên hạ không có địch thủ vậy?"

Tuyên Thành vương trợn trắng mắt, lên tiếng nói: "Trừ hoàng huynh ra, ai dám thắng đệ? Xem thứ đệ có đánh gãy chân hần không!"

Hoàng đế cười haha, người đệ đệ này của hần đam mê cờ vậy, nhưng thật sự chơi chẳng cao siêu chút nào. Mọi người đều biết Tuyên Thành vương chơi cờ dở, khi còn trẻ tuổi đã thua không ít lần.

Từ sau khi Hoàng đế đăng cơ, Tuyên Thành vương cũng được Hoàng đế tin tưởng, được mọi người tôn là Cửu Thiên tuế, nắm quyền lực, không còn ai dám thắng hần. Người không biết còn thật sự cho rằng Tuyên Thành vương có khả năng chơi cờ rất kinh người đấy!

Tuyên Thành vương đùa nghịch quân cờ màu đen trong tay, nhướng mày, mở miệng hỏi: "Hoàng huynh cứ hạ cờ một mạch như vậy, xem ra mưu tính không ít, lại sắp có ai gặp phải xui xẻo rồi sao?"

Hoàng đế thăm tâng bắt lộ cười cười, chậm rãi lắc đầu, kéo tay áo, vươn tay thu hồi lại từng quân cờ, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Không có ai gặp xui xẻo cả."

Hoàng huynh này của hần không chỉ có hùng tài đại lược mà còn giỏi về tâm kế, dù sao thì từ trước tới giờ hần vẫn xem không hiểu. Thế nhưng là huynh đệ thân thiết nhất, hần vẫn theo bản năng tìm lợi tránh hại.

"Cho dù thế nào, đệ đệ vẫn chúc hoàng huynh một lần nữa tâm tướng sự thành [6], vạn sự như ý!" Tuyên Thành vương chấp tay, phong độ tiểu sái.

[6] Tâm tướng sự thành: Gần nghĩa với câu ước gì được nấy, cầu được ước thấy.

Gương mặt Hoàng đế đầy vẻ ần ý, gương mặt nhìn Tuyên Thành vương, cười nói: "Bây giờ không phải sang năm mới, nói lời cát tường như thế để làm gì? Giữ lại đi."

Trong lòng Tuyên Thành vương khẽ động, sang năm mới sao? Chẳng lẽ hoàng huynh muốn...

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại **wYw EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Hồ Nhung

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Mặc dù Tây tuần lần này thanh thế uy hùng nhưng thật ra vẫn khá vội vàng. Hoàng thượng có ý muốn hồi kinh trước khi sang năm mới, cũng đồng nghĩa với việc lần Tây tuần này chỉ kéo dài trong bốn tháng rưỡi. Phải biết rằng đoạn đường đi về thôi cũng đã tốn gần ba tháng. Vì thế Hoàng đế cố ý hạ chi, tăng nhanh tốc độ di chuyển, hơn nữa cũng không nghỉ qua đêm ở hành cung trong thành, mà là trực tiếp hạ trại ở bên ngoài thành.

Thần tử vạn dân đều không khỏi ca tụng, nói rằng thiên tử yêu dân.

Hoàng đế không đến hành cung, không thể nghĩ ngờ người đau lòng nhất chính là quan viên địa phương. Không được thấy Hoàng đế, không thể khiến Hoàng đế thấy mình phí hết tâm huyết (hoặc là bách tính dồn hết tâm huyết) để xây dựng hành cung tráng lệ ra sao, không thể làm cho Hoàng đế nghe thấy bài ca về lòng trung thành của mình, không có lý do quang minh chính đại để bóc lột bách tính... Đây thật sự là một câu chuyện bi thương.

Hoàng đế cũng đặc biệt hạ chi, tra xét kĩ càng xem việc xây dựng hành cung có chỗ nào vi phạm luật lệ hay không, có tham ô công quỹ hoặc bóc lột bách tính hay không, lớn nhỏ gì cũng không ngoại lệ.

Hoàng đế dùng chiếu rung cây dọa khi này khiến mấy quan địa phương lớn nhỏ gì cũng đều hiện nguyên hình. Đương nhiên, những chuyện này cũng không liên quan đến Hoa Thường. Làm một phi tần, năng chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trong xa giá là được, thỉnh thoảng sẽ có một vài vị mệnh phụ, Vương phi đến tán gẫu để giết thời gian.

Nữ quyền được nam nhân mang theo trên cơ bản đều là chính thể, khoảng chừng chỉ có ba phần mười là trác thiếp. Phần lớn những chính thất này đều có xuất thân cao quý, được giáo dục kỹ càng, hơn nữa trong khí chất toát ra một sự đối lập giữa khoan dung và kiêu ngạo.

Cho dù đối diện với Hoa Thường là tử phi có xuất thân thế gia, thì các nàng cũng có thể kiêu ngạo cao đầu, trong ý cười ung dung mang theo chút gì đó không diễn tả được.

Hoa Thường biết, những nữ nhân này không dễ dàng vào trong mắt. Kỳ Hiền phi, cũng chỉ là một cái danh xưng êm tai mà thôi, suy cho cùng thì nàng cũng không phải là nữ chủ nhân. Sở dĩ nàng có thể ngồi trong xa giá tiếp kiến mấy vị mệnh phụ và Vương phi này, chung quy cũng bởi vì nữ chủ nhân chân chính không đi theo mà thôi. Hoa Thường nhận ra điều đó nên không còn hứng thú tán gẫu nữa, thẳng thừng lấy lý do chăm sóc Tử Hoàng tử để ngăn những người này đến yết kiến.

Sau khi loan giá đi được một tháng thì đã ra khỏi vùng đồng bằng, dần dần tiến vào vùng thảo nguyên. Cho dù đội ngũ có hơn mười vạn người thì trên thảo nguyên vẫn có thể nhìn thấy từ đầu đến đuôi.

Hoa Thường mê luyện nhìn không biết chán, đồng cỏ xanh tươi mênh mông bát ngát, bầu trời xanh biếc, không khí ngọt mát một cách lạ thường xưa nay chưa từng có bao giờ, dường như ánh mặt trời cũng trở nên đặc biệt sáng ngời. Đây là một vùng đất vừa mênh mông thoáng đãng vừa tự do tự tại.

Loan giá của Hoàng đế tới đây mang đến cho vùng đất yên tĩnh này sự huyền ảo linh đình và phồn hoa.

Hoa Thường buông rèm cửa xe xuống, bên tai là tiếng xe lốc cốc in lên cỏ xanh, một vòng lại một vòng xoay tròn. Khóe miệng Hoa Thường nhếch lên, nàng bắt giác mỉm cười, hơi nhắm mắt lại, dường như tâm tình cũng trở nên thanh thoát hơn.

Lan Chi bầy gối mềm lên nhuyển thập xung, dịu dàng nói: "Nương nương tựa vào ghế ngồi một lát đi, đi trên thảo nguyên cũng không lắc lư, ngủ một giấc cho tốt."

Hoa Thường cười gật đầu một cái, dựa vào gối mềm phía sau. Thục Dược cầm một tấm lông cừu trắng tinh khoác lên trên người Hoa Thường. Hoa Thường mới vừa nằm xuống không lâu, bên ngoài đã có một tiểu thái giám tới bẩm báo: "Nô tài tham kiến Hiền phi nương nương, Hiền phi nương nương cát tường, Hoàng thượng mời người qua nói chuyện."

Hoa Thường nghe vậy liền vội vàng đứng lên, sửa lại búi tóc có chút tán loạn của mình, khẽ cười nói: "Bổn cung có chút mệt mỏi nên nằm nghỉ một lát, bây giờ trăm cái hơi lộn xộn, công công chờ một chút để bổn cung chỉnh trang lại."

Tiểu thái giám nữ nụ cười, kính cẩn nói: "Nền mà, nền mà." Dứt lời hần liền thối lui ra khỏi xa giá, đợi ở bên ngoài.

Lan Chi và Thục Dược cầm lược, trang sức và váy áo, hầu hạ Hoa Thường rửa mặt chải đầu, tay chân vô cùng nhanh nhẹn.

Hoa Thường khẽ ngẩng đầu hỏi: "Thế tử và tiểu Tử đâu?"

Lan Chi vừa làm vừa đáp: "Tử Hoàng tử đang chơi đùa trong xa giá của Thế tử, nương nương muốn gọi qua đây sao?"

Hoa Thường phân vân một hồi, sau đó lắc đầu nói: "Thôi vậy."

Nếu chỉ dẫn một mình Tử Hoàng tử đi gặp Hoàng thượng thì còn xem như là phụ tử gặp nhau vui vẻ. Nhưng nếu có thêm Thế tử, e là tâm tình của Hoàng đế sẽ không tốt như vậy. Không phải là nhi tử thân sinh của mình, dù sao cũng không giống nhau.

Trong chốc lát Hoa Thường đã chuẩn bị xong, chỉ còn một búi tóc đơn giản, mái tóc suông dài buông xuống ở phía sau, cả người trông càng tươi tắn trẻ trung, giống như nàng vốn chưa hề gả đi.

Thục Dược chọn ra một chiếc áo khoác chim hạc từ trong rương, phủ lên vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nơi thảo nguyên này có chút lạnh, nương nương nên mặc nhiều một chút, đừng để bị nhiễm phong hàn."

Hoa Thường vỗ vỗ tay Thục Dược, rất hài lòng với sự tỉ mỉ của Thục Dược: "Người thật là một người chu toàn."

Ra khỏi xa giá, gió lạnh thổi vù vù vào mặt, Hoa Thường không nhận được neho mát lại. Không khí vừa khô vừa lạnh nhưng thổi lên mặt lại không đau. Trên thảo nguyên trống trải có rất ít gió lớn, thỉnh thoảng thổi một cái, chỉ sau chốc lát đã biến thành cơn gió nhẹ.

Lan Chi và Thục Dược đỡ Hoa Thường bước nhanh về ngự giá ở phía trước. Xa giá màu vàng sáng của Hoàng thượng dường như lớn gấp đôi so với xa giá của Hoa Thường. Nếu nói xa giá của Hoa Thường là một ngôi nhà nhỏ, thì xa giá của Hoàng thượng chắc chắn là một tòa cung điện nhỏ rồi.

Hoa Thường gắm lên ba vai của tiểu thái giám để bước lên ngự giá, tiểu cung nữ hai bên vén rèm lên, Hoa Thường cúi đầu đi vào bên trong, phúc thân hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn Hoa Thường, cười nói: "Nàng luôn đa lễ như vậy, đến đây ngồi đi."

Hoa Thường nhắc vạt váy ngồi xuống đối diện Hoàng đế, ở giữa là một cái bàn gỗ nhỏ, trên đó bày bàn cờ, xem ra có vẻ như Hoàng đế đang tự chơi đánh cờ.

"Hoàng thượng thật có hứng thú." Hoa Thường nhìn Hoàng đế một chân đặt trên giường nhỏ, chân kia thì gác lên trên, đang đưa bên thành giường, trong tay cầm một khối ngọc cổ, mắt nhìn quân cờ trên bàn, phong thái thánh thoi.

Hoàng đế đặt quân cờ bằng ngọc trong tay xuống, tỉ mỉ nhìn Hoa Thường một chút, sau đó cười nói: "Chẳng qua trăm chỉ tự tìm niềm vui mà thôi. Còn nàng, sắc mặt có chút không tốt, trầm thấy gầy đi rất nhiều. Đường đi vất vả, ở đây rừng núi hoang vu cũng không có thứ gì tốt, nàng phải chú ý chăm sóc bản thân."

Trong lòng Hoa Thường có chút ấm áp, khẽ rũ mi, nhẹ giọng nói: "Tạ Hoàng thượng lo lắng, thần thiếp đều ổn cả. Mặc dù thân thể thần thiếp mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất khỏe khoắn, đi ra ngoài nhìn thấy cảnh sống xung quanh, tâm trí đều vui vẻ thoải mái."

Trước mặt Hoa Thường, Hoàng đế luôn luôn tùy hứng thoải mái, nói chuyện không câu nệ: "Đi thêm mấy ngày nữa thì sẽ đến quận Tây Hải, chúng ta sẽ dừng chân ở Hồ Lạt phủ của Tây Hải, đây cũng là điểm đến cuối cùng."

Hoa Thường cười nói: "Thần thiếp nghe nói khí hậu ở Hồ Lạt không tốt lắm, chỉ có một số ít dân du mục sống ở đó, phong tục tập quán thì gần giống với người Bắc Mông. Trung nguyên Đại Lương chúng ta lại muốn nghị hòa với người Hồ Nhung, ba phong tục khác nhau tập trung cùng một chỗ, đến lúc đó chắc là sẽ có một loại phong vị rất riêng biệt."

Lời Hoa Thường nói luôn luôn dễ nghe, Hoàng đế cười hahaha: "Nàng nói như vậy, trầm đúng là mong đợi sẽ có cảnh tượng như thế. Chỉ là, chốc lát nữa thì quan viên quận Tây Hải và tướng lĩnh Hồ Nhung sẽ ra đón tiếp loan giá của trẫm, hơn nữa họ sẽ hộ tống đến cùng."

Hoa Thường gật gật đầu, cũng đúng, người Hồ Nhung đã bị đánh bại, đương nhiên họ sẽ hạ thấp tư thái ra trước đón tiếp, chứ không phải để Hoàng đế đến nơi rồi bọn họ mới tới.

Hoàng đế nói tiếp: "Các quan viên quận Tây Hải thì còn dễ, đi theo xa giá là được. Nhưng Hồ Nhung bên kia, nghe nói là Hữu Hiền vương tới, đi theo còn có Vương phi của Đại vương Hồ Nhung. Đến lúc đó tất nhiên bọn họ sẽ đến bái kiến nàng, nàng cũng nên chuẩn bị trước đi."

Hoa Thường sững sốt một chút. Người đứng đầu tối cao của Hồ Nhung chính là vương, thường được tôn xưng là Đại vương. Nếu là ngoại tộc thì phần lớn được gọi bằng tôn hào. Tôn hào có khi là hai chữ cuối cùng trong tên và chữ vương, có khi là được dân chúng xưng tụng phong hào vương, tương đối lộn xộn, mọi người cũng không so đo chuyện này lắm. Quan trọng thứ hai chính là Tà Hữu Hiền vương. Tà Hữu Hiền vương đều có quân đội riêng do mình chỉ huy, quyền cao chức trọng, thường là vương thúc hoặc huynh đệ của Đại vương.

Bởi vì ở Hồ Nhung không có cách nói Vương hậu, nên Vương phi chính là thế tử cưới hồi đang hoàng của Đại vương. Hơn nữa Vương phi Hồ Nhung có thể tham dự triều chính, bất luận là chính trị, kinh tế, văn hóa hay là trong dân chúng, thì đều có ảnh hưởng tương đương với Đại vương. Như vậy đội hình nghênh đón cũng xem như là thành tâm thành ý rồi.

Hoa Thường cúi đầu đáp: "Vâng, thần thiếp sẽ chuẩn bị thật tốt."

Hoàng đế gật đầu một cái, cười nói: "Hôm nay gọi nàng tới đây chính là vì chuyện này, sẵn tiện cũng ở bên cạnh nàng nhiều thêm một chút, tránh cho nàng khỏi phải nhàm chán."

Hoa Thường nghe vậy đau xót trong lòng. Hoàng đế hẳn, chắc là đã phát hiện nàng và các mệnh phụ, Vương phi không hòa hợp với nhau rồi đúng không?

Rốt cuộc nàng chỉ là phi. Thế nhưng, tốt xấu gì thì nàng cũng có thánh sủng. Ít nhất là vào lúc này, trái tim Hoàng đế đều đặt lên trên người nàng, chứ không phải trên người nữ nhân tôn quý nhất đang ở trong hoàng thành kia.

Ánh mắt Hoa Thường ngập tràn hơi nước, cố gắng nở nụ cười, ôn nhu nói: "Thần thiếp cũng rất thích ở bên cạnh Hoàng thượng."

Nam nhân này không bao giờ dùng miệng để bày tỏ sự ổn nhu của mình, mà là dùng hành động để biểu đạt. Xem ra nàng cũng là nữ nhân may mắn nhỉ?

Hoàng đế sờ tóc Hoa Thường, mở miệng nói: "Để trẫm nói cho nàng nghe một chút chuyện của Hồ Nhung, nếu không đến lúc đó nàng lại lúng túng. Haha, trẫm thật hiểu kỳ đáng về thục thủ vô sách (*bỏ tay*) của nàng quá."

Hoa Thường cũng cười theo. Nàng có thể cảm giác được sự bảo vệ và sủng ái ẩn trong hành động của Hoàng đế. Chuyện Hồ Nhung tìm một tài liệu giám đến nói cũng được, hẳn cần gì phải hạ mình chứ? Chẳng qua là trong lòng hần nghĩ tới nàng, nhớ nàng mà thôi.

Hoàng đế phất tay một cái, hai tiểu thái giám liền tiến lên, cẩn thận từng li từng tí mang bàn cờ trên bàn nhỏ xuống, các quân cờ vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu.

Từ bên trong ngăn kéo, Hoàng đế lấy ra một xấp tài liệu đặt lên bàn nhỏ, mở miệng nói: "Đây là tư liệu cơ bản về một vài nhân vật trọng yếu của Hồ Nhung, nàng có thể đem về tham khảo."

Hoa Thường vén ống tay áo cầm tài liệu ở trên bàn nhỏ lên, đơn giản lật qua lật lại vài trang, liền gật đầu cười đáp ứng.

Hoàng đế nói tiếp: "Đại vương hiện tại của Hồ Nhung là Kham Bố Tang Bồ Trát, thường gọi hần là Kham Bố vương, vừa mới đăng cơ năm nay. Phụ vương của hần là Đại vương đời trước lâm bệnh qua đời, đây cũng là một nguyên nhân giúp cho Đại Lương chúng ta có thể đánh thắng cuộc chiến gian nan đó nhanh như vậy."

Hoa Thường chăm chú lắng nghe, có chút tò mò hỏi: "Vậy vị Kham Bố vương này hiện giờ bao nhiêu tuổi?"

Hoàng đế cười nói: "Vừa tròn hai mươi tuổi, nhưng cũng đứng nên xem thường hần. Nghe nói khi hần mười lăm tuổi đã có thể kéo căng cây cung cứng đến năm đàn [1], khiến cho người người hoảng sợ, còn nhỏ mà đã vũ dũng, uy chấn Hồ Nhung, ngay cả Đại tướng Bắc Mông cũng đã từng bại dưới tay hần."

[1] *Dán (𠂔)*: Còn gọi là *denier*, đơn vị *độ mịn sợi*, *tính bằng gam đối với chiều dài 9000m*.

Hoa Thường thần phục trọn tròn hai mắt, cung cứng đến năm đàn sao? Phải biết rằng một đàn ước chừng khoảng một trăm cân [2], năm đàn vậy thì bằng sức kéo năm trăm cân, cái này cũng chỉ có người có sức lực trời ban mới có thể kéo nổi.

[2] *Cân (𠔁)*: một cân ở *Trung Quốc bằng 0.5kg*.

Ở Đại Lương, cung tốt nhất là cung Thần Ti, cũng chỉ có sức kéo từ 2-4 đàn mà thôi.

Hoàng đế nói tiếp: "Kham Bố vương vừa mới cưới Vương phi, tên là Bồ Xích, là trưởng nữ của Đại tướng Hồ Nhung, cũng là hải tử duy nhất của ông ta, địa vị không tầm thường. Hai người họ kết hợp quả thật cũng mang ý nghĩa hòa hiệp và thống nhất trong nội bộ quốc gia của bọn họ, là hôn nhân chính trị chân chính môn đăng hộ đối."

Hoa Thường cũng đã từng xem qua một chút sách về Hồ Nhung. Theo tiếng Hồ Nhung thì hình như Bồ Xích có nghĩa là "mang nam hải". Đáng tiếc, vị Đại tướng của Hồ Nhung kia lại chỉ có một hải tử, những hy vọng và ngu ý trong cái tên đẹp đẽ kia đã không thể thực hiện được.

Hoa Thường mở miệng hỏi: "Vậy vị Bồ Xích Vương phi kia tính tình như thế nào? Cư xử với mọi người có tốt không?" Bấy giờ Hoa Thường chỉ quan tâm đến lúc đó sau khi hai người các nàng gặp mặt rồi thì có thể vui vẻ trò chuyện hay không, nếu không lại khiến cho quan hệ trở nên căng nhắc thì sao?"

Hoàng đế tùy ý cười nói: "Tính tình Bồ Xích cương quyết cứng rắn, cũng đã từng mang binh đánh trận. Có điều nằng không cần lo lắng quá mức, hiện tại nằng ta thuộc hàng thần tử, ở trước mặt nằng sao có thể ương ngạnh được chứ? Nằng cũng không cần nhân nhượng nằng ta, thái độ công bằng chính trực là được rồi."

Hoa Thường nghe vậy thì yên tâm hơn nhiều, dù đang cười nói: "Thần thiếp tuân chỉ."

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Vương Phi Bồ Xích - Đổi Mới Lần Thứ Hai (1)

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Quả nhiên, không đến hai ngày, quan viên quận Tây Hải và đại sứ Hồ Nhung đã đến gần loan giá của Hoàng đế.

Vó ngựa đập trên thảo nguyên mênh mông, tạo ra thanh âm thùng thùng vang vọng, mang theo một loại âm luật kỳ diệu, khiến người ta nhin không được muốn xem thử người có tư thế oai hùng trên lưng ngựa kia trông như thế nào.

Hoa Thường vén mảnh che cửa sổ lên, nhìn bụi mù tung bay ở phía xa, một đại đội nhân mã mạnh mẽ chạy như bay đến. Thời điểm tới gần xa giá, đột nhiên bọn họ kéo dây cương, chiến mã to lớn nhấc bổng móng trước lên không trung, trong miệng phát ra tiếng hí vang dội.

Đây là một loại năng lượng khiến cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đoàn người nghênh đón phía trước được phân ra rõ ràng, một bên là quan viên quận Tây Hải khom lưng cúi đầu, nhìn xa giá màu vàng sáng với vẻ mặt kính nể và khiêm nhường. Còn người Hồ Nhung bên kia thì lại ngẩng cao đầu, nhìn xa giá màu vàng sáng với vẻ mặt tràn đầy kiên nghị và đã tâm.

Không cùng chung một tộc, tất sẽ có dị tâm. Có lẽ câu nói này cũng không hẳn là không có lý.

Hoàng đế bước ra từ trong loan giá màu vàng sáng, trên người khoác một chiếc áo choàng rộng màu vàng bằng gấm thêu hoa với những đường kim tuyến xếp li, đứng oai hùng trên xa giá, từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người bên dưới.

Thấy Hoàng đế xuất hiện, các quan viên quận Tây Hải đều quỳ xuống nghênh đón, hô to: "Chúng thần khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Thấy nhóm quan viên bên cạnh đều quỳ xuống hành lễ, nhóm người Hồ Nhung cũng quý một gối xuống đất, một tay giơ lên, tay còn lại nắm thành quả đấm đặt lên ngực, hô to: "Chúng ta bái kiến Hoàng đế Đại Lương, mong Hoàng đế mãi mãi an khang."

Khỏe miệng Hoàng đế lộ ra nụ cười nhẹ, cất tiếng nói một cách vững chắc: "Tất cả miễn lễ. Các vị đường xa đến đây, thật là vất vả. Trẫm đã chuẩn bị xa giá cho các sứ thần Hồ Nhung, cũng là thể hiện tâm ý của một người đứng đầu, an bài thỏa đáng để chư vị có thể an giấc nghỉ ngơi."

Quả thật trong nhóm người Hồ Nhung có hai người có địa vị cao nhất, dù là y phục hay trang sức đều có thể nhìn ra sự khác biệt rõ ràng so với những người còn lại.

Đứng ở vị trí đầu nào là một nam nhân mặt trường bào với cổ áo hình tam giác, vật áo trước được thắt lệch về phía eo bên trái. Hai ống tay áo rất rộng, được phủ kín bởi hàng loạt hoa văn "tát san" [1], bên cạnh đó còn có hoạt tiết chim chóc [2] và các loại hoa văn khác nhìn không giống như hình vẽ động vật, bên hông còn buộc một vật gì đó giống như trang sức làm từ xương cốt, vô cùng nổi bật giữa tất cả mọi người, như thể toát ra địa vị cao quý hơn người.

[1] Hoa văn Tát San:

1 Hoa văn Tát San

[2] Hoạ tiết chim chóc:

1 2 là quốc huy và quốc hiệu của vương quốc Sasan còn gọi là vương quốc Ba Tư ngày nay

[1] & [2] là quốc huy và quốc hiệu của vương quốc Sasan, còn gọi là vương quốc Ba Tư ngày nay.

Hoa Thường biết, đây chính là Hữu Hiền vương Phục Khiên của Hồ Nhung. Thoạt nhìn, hình như hần đã bốn mươi, năm mươi tuổi, thể nhưng vẫn có vẻ mạnh mẽ khỏe khoắn. Đây là một loại cứng cỏi đặc trưng của những dân tộc sinh sống trên thảo nguyên và cao nguyên mà người Trung Nguyên không thể nào có được, là minh chứng cho sự nỗ lực để tồn tại.

Đứng bên cạnh Hữu Hiền vương là một nữ tử trẻ tuổi, ăn mặc cũng cực kỳ hoa lệ, xiêm y trên người còn có nhiều loại màu sắc hơn hần, châu sức trên đầu cũng mang đầy vẻ phong tình thuần phác của người dị tộc.

Hoa Thường buông mảnh che xuống, không nhìn nữa.

Hoàng đế an bài cho bọn họ thật tốt. Còn việc người Hồ Nhung muốn chính thức bái kiến Hoàng đế, cùng Hoàng đế tâm sự, e là sau vài ngày mới có thể tiến hành được.

Hoàng đế không thích những người ngoại tộc khó thuần và kiểu ngao này cho lắm, bỏ mặc bọn họ mấy ngày cũng là một lựa chọn tốt.

Quả nhiên, đúng như Hoa Thường dự đoán, Hữu Hiền vương Hồ Nhung Phục Khiên năm lần bảy lượt cầu kiến Hoàng đế, đều bị Hoàng đế khéo léo cự tuyệt.

Vào buổi tối ngày thứ ba, Hoa Thường nghênh đón một vị khách nhân vô cùng tôn quý - Vương phi Hồ Nhung Bồ Xích.

Bởi vì đóng trại ở thảo nguyên, cho nên mọi người đã sớm chuẩn bị xong lều bạt dùng để nghỉ ngơi vào buổi tối, so với cung điện xa hoa ở thượng kinh kia, tất nhiên là đơn sơ hơn rất nhiều.

Nhưng mà lều trại của Hoa Thường vẫn vô cùng hoa lệ. Ít nhất là diện tích bên trong rất lớn, không chênh lệch nhiều lắm so với gian phòng bình thường, dưới đất được trải da dê thật dày, còn có cả chậu than nên vô cùng ấm áp và dễ chịu.

Hoa Thường mặc một thân cung trang bằng lụa mỏng màu xanh lam dệt chỉ vàng, phía dưới phối với váy xếp li màu tử lạp (tím violet) viền kim tuyến trắng, vắn bù tóc cao tạo nhả, trên đầu cài trâm Như Ý bằng bạch ngọc khảm san hô đỏ có đánh hai sợi tua rua bằng ngọc trai, điểm chút son phấn trên mặt, mang một vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Đây là lần đầu tiên Hoa Thường nhìn thấy vị Vương phi Hồ Nhung thanh danh hiển hách này với khoảng cách gần như vậy. Xem ra hần là nằng ấy đã hơn hai mươi, dáng người khỏe khoắn. Cũng giống như những người Hồ Nhung khác, làn da của Vương phi Hồ Nhung có chút tối màu, nhưng mà ngũ quan cực kỳ rõ ràng sắc nét, mang theo vẻ phong tình mỹ lệ của người ngoại tộc.

Trên người nàng có rất nhiều trang sức đá quý màu đỏ thẫm và xanh biếc, hình như có liên quan đến tín ngưỡng sùng bái màu đỏ và màu xanh của người Hồ Nhung.

Mái tóc rối được tết cuốn xoắn lại với khăn trùm đầu quấn quanh [3], trang sức hồng ngọc tỏa sáng lấp lánh, cả người nàng đều toát lên khí chất vô cùng tôn quý.

[3] Hình minh họa:

Bởi vì trong lều trại không có bàn ghế để ngồi cho nên Hoa Thường ngồi quý gối trên mặt đất bên dưới là một tấm đệm mềm mại cũng không vát và

Bởi vì trong lều trại không có bàn ghế để ngồi, cho nên Hoa Thường ngồi quý gối trên mặt đất, bên dưới là một tấm đệm mềm mại, cũng không vát và.

"Đại phi tới chơi, thật là rỗng đến nỗi tòm" Hoa Thường mỉm cười, tự tay nâng một ly trà lên, chậm rãi đưa đến trước mặt Bồ Xích.

Bồ Xích ngồi quý đối diện Hoa Thường, nhận lấy chén trà, thông thả ung dung nhấp một ngụm nhỏ, sau đó khen gọi: "Trung Nguyên có một câu rằng lấy trà đãi khách. Tuy kiến thức của ta hạn hẹp, nhưng cũng có thể cảm nhận được thịnh tình hiếu khách của Hiền phi nương nương."

Hoa Thường cười cười, vị Vương phi Bồ Xích này có hiểu biết về văn hóa Trung Nguyên, xem ra trước kia cũng đã đọc qua không ít sách vở.

Hoa Thường hỏi rủ mắt xuống, ôn nhu cười nói: "Ta cũng chỉ là hạng nữ lưu, là phi thiếp của Hoàng thượng, có thù mới đòi trong bốn bức tường hoàng cung. Bấy giờ ta gặp phúc lành được hưởng thiên ân, có thể theo ra ngoài đi tuần du, lại còn được nhìn thấy nhân vật lớn như Đại phi đây, sao ta có thể không hiếu khách kia chứ?"

Hiển nhiên Bồ Xích vô cùng không quen với phương thức nói chuyện dài dòng phức tạp của Hoa Thường, nhưng nàng vẫn hiểu rõ ý tứ của nữ nhân trước mắt này. Nói một cách đơn giản chính là Hoa Thường vô đức vô năng, cái gì cũng không làm được, chỉ có mối lòng quan tâm hiếu khách là làm tốt thôi.

Bồ Xích vẫn chưa nhụt chí, tiếp tục mở miệng nói: "Hôm nay ta gặp mặt Hiền phi nương nương, giống như tình từ gặp được trăng sáng, kinh động như được nhìn thấy thiên vậy. Nữ nhân như ta đây mà còn cảm thán trước sự mỹ lệ của nương nương, thì sao Hoàng đế Đại Lương lại không sùng ái người kia chứ? Người thật sự quá mức khiêm tốn rồi."

Hoa Thường có chút ngượng ngùng sờ sờ hai má, ôn nhu nói: "Đại phi quá khen. Ta ở trong hậu cung cũng chỉ có chút địa vị mà thôi. Luận về mỹ mạo, tài năng và đức hạnh thì còn vô số người tốt hơn ta rất nhiều. Thật ra ta lại vô cùng hâm mộ Đại phi, người và Kham Bồ vương mới là duyên trời tác hợp, cầm sắt hòa minh [4]. Mà ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân bình thường trong số đông đảo nữ nhân xung quanh Hoàng thượng mà thôi."

[4] Cầm sắt hòa minh (琴瑟和鸣): Cầm, sắt là hai loại đàn cổ, ở đây dùng để ví tình cảm vợ chồng hòa hợp, gắn bó.

Bồ Xích nghe ra ý từ chối trong lời nói của Hoa Thường, hơi ảo não nhàu mày.

Hôm nay nàng đến đây vì muốn kết giao với Hoa Thường. Hiện tại Hoàng đế Đại Lương không chịu triệu kiến Hữu Hiền vương, thái độ vô cùng lạnh nhạt. Bấy giờ chiến sự ở Tây Bắc thất bại, mà Hồ Nhung cũng không giàu có. Nói là nghị hòa, thế nhưng người Hồ Nhung nhất định phải trả một cái giá lớn hơn để chấm dứt chuyện này. Hiện giờ nàng chỉ có thể hi vọng việc giao hảo này có thể mang đến lợi ích.

Nhưng vấn đề bây giờ là, ngay cả mặt mũi của Hoàng đế Đại Lương bọn họ còn chưa được thấy!

Nàng đã sớm nghe nói, Kỳ Hiền phi trước mắt này chính là sủng phi của Hoàng đế Đại Lương, xuất thân cao quý, đã sinh được cho Hoàng đế Đại Lương một trai một gái, là người có sức ảnh hưởng nhất định đến quyết định của Hoàng đế Đại Lương.

Không nghĩ đến, nói chuyện một hồi, kiểu gì cũng không vào được vấn đề chính! Dầu muối thế nào vị Kỳ Hiền phi kia cũng không ăn!

Nếu Hoa Thường biết suy nghĩ trong lòng của Bồ Xích, nhất định sẽ bật cười thành tiếng.

Nàng có sức ảnh hưởng đến quyết định của Hoàng đế sao? Quá buồn cười rồi!

Đại Lương không phải là Hồ Nhung. Ở Đại Lương, địa vị của một nữ tử được quyết định bởi địa vị của thượng phu và phụ thân của nàng ấy. Mà Hoàng đế lại là người tôn quý nhất thiên hạ, hẳn không thể bị bất kỳ nữ nhân nào chi phối.

Nàng chỉ là một phi tử mà thôi. Không chỉ có nàng, cho dù là Hoàng hậu hay là Thái hậu đi chăng nữa, muốn thao túng quyết định của Hoàng đế về chuyện có liên quan đến quốc gia đại sự, thì đều không có khả năng!

Đương kim Hoàng thượng cũng không phải là một vị hôn quân.

Bồ Xích vẫn không từ bỏ. Sau khi uống trà xong, nàng đặt chén trà xuống, mở miệng nói: "Đại Lương và Hồ Nhung giao chiến đã nhiều năm, biên ải khắp nơi vô cùng hỗn loạn. Bất kể là dùng sĩ của chúng ta hay là quân dân Đại Lương thì cũng đều chết đi rất nhiều, mà người chết thì không thể sống lại. Với tư cách là Đại phi của Hồ Nhung, ta chỉ hi vọng người sống thì vẫn có thể tiếp tục được sống."

Hoa Thường khẽ ngẩng đầu nhìn Bồ Xích, nhẹ giọng nói: "Chiến tranh mang lại nỗi đau, chết chóc và bóng ma trong lòng mọi người. Ta chỉ là một nữ nhân, tuy không hiểu chính trị quân sự, nhưng mà ta nghĩ rằng, chiến tranh là điều không ai muốn thấy. Nếu như lúc trước người Hồ Nhung không đánh phá biên giới của Đại Lương ta, thì có lẽ đã không có trận chiến dai dẳng này rồi."

Bồ Xích bị ngẹn ứ một hồi, chuyện muốn nói còn chưa ra khỏi miệng mà nàng đã bị chấm chọc! Về mặt nàng là một chút gần gũi, sau đó mở miệng nói: "Mặc dù nương nương luôn miệng nói rằng không hiểu chính trị quân sự, nhưng mà nương nương truy đến tận nguồn gốc chiến tranh, truy cứu trách nhiệm rất là cụ thể rõ ràng. Ta nghe nói Đại Lương có quy định hậu cung không được tham gia vào chính sự, nhưng mà không ngờ nương nương lại tại mất tinh thông như vậy."

Hoa Thường khẽ cười, mở miệng nói: "Đại phi quá lời rồi. Quả thật hậu cung Đại Lương không được tham gia vào chính sự, ta cũng không dám vượt Lối Trừ nira bước. Chỉ là thỉnh thoảng nghe Hoàng thượng tức giận mắng nước lãng giềng lũng lang dạ sôi, nên ta mới ghi tạc trong lòng mà thôi."

Bồ Xích hít sâu vào một hơi, hòa hoãn lại cảm xúc của mình, sau đó mở miệng nói: "Nương nương thật là nhanh nhẹn dẻo miệng, chẳng qua ta chỉ là một nữ nhân thô kệch ở nơi chưa được khai hóa, có lẽ không vào được pháp nhãn của nương nương."

Khuôn mặt Hoa Thường lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng nói: "Sao Đại phi lại có ý nghĩ như thế? Đại phi chính là nữ nhi của tướng quân, bấy giờ lại là mẫu nghi thiên hạ, thân phận tôn quý. Mà ta chẳng qua chỉ là phi thiếp của thiên tử, là vật để chơi đùa mà thôi. Đại phi khiêm tốn như thế, ta biết phải làm sao đây? Thật là không còn mặt mũi nào!"

Bồ Xích quả thật tức giận đến mức bốc khói, thật vất vả lắm mới nén cơn giận này xuống được, ghi nhớ phải lấy đại cục làm trọng, khó khăn mở miệng nói: "Hồ Nhung sống trên cao nguyên. Người Hồ Nhung vừa sinh ra đã phải chiến đấu với trời, với đất, với người. Chúng ta không có đất đai màu mỡ phi như Đại Lương, cũng không có lúa nước tươi tốt như Bắc Mông, vừa mới ra đời đã định sẵn cuộc sống vô cùng gian nan. Nương nương có hiểu được cuộc sống như thế không?"

Hoa Thường trầm mặc một hồi, không nói gì.

Bồ Xích nói tiếp: "Cuộc chiến ở Tây Bắc đúng là Hồ Nhung chúng ta không đứng trước, nhưng mà người Bắc Mông cũng làm chuyện giống như vậy, thậm chí còn ác liệt hơn nữa! Tại sao Bắc Mông lại bình yên vô sự, mà Hồ Nhung chúng ta chỉ có thể khốn khổ giữa cầu sinh trong chiến tranh chứ? Rất đơn giản, bởi vì so với Bắc Mông, chúng ta yếu hơn mà thôi."

Hoa Thường cảm chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hình như nước trà có chút ngọt ngào.

Về mặt Bồ Xích tràn đầy thông khổ: "Tiền vương tạ thế, thượng phu của ta là Kham Bồ vương phụng mệnh lúc lâm nguy, kế thừa một quốc gia to lớn, cũng đồng thời nhận lấy quá đàng thất bại. Lần này nghị hòa, ta chỉ hi vọng bá tánh Hồ Nhung không phải chịu cực khổ và gian nan nữa. Đại Lương không thiếu đất đai hay bảo vật, vì sao không cho Hồ Nhung một con đường sống chứ?"

Hoa Thường ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Đại phi, ta chưa sống qua những ngày tháng như vậy bao giờ. Ta chỉ là một con chim hoàng yến được nuôi dưỡng trong cung đình hoa lệ mà thôi. Những chuyện người nói, ta đều không hiểu."

Bồ Xích kích động muốn nói tiếp, nhưng Hoa Thường đã ngắt lời Bồ Xích, ôn nhu mở miệng nói: "Cuộc sống ở Hồ Nhung như thế nào, ta không biết, giống như Đại phi không biết cuộc sống của ta ra sao mà thôi. Ta biết ý đồ của Đại phi hôm nay đến đây, nhưng ta bất lực."

"Ta nghe nói Đại phi là nữ trung hào kiệt, còn từng lãnh binh đánh giặc, hào khí ngất trời. Người được phụ thân sùng ái, được thượng phu kính trọng, được con dân kính yêu. Còn ta, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, vào hoàng cung chỉ có thể nhìn thấy bầu trời to bằng lòng bàn tay, tay trời già không chặt, lưng ngựa một bước cũng chưa từng trèo lên. Ta như vậy, làm sao Đại phi có thể mong đợi ta có khả năng giúp người đây?"

Bồ Xích cau mày, nhìn thẳng vào Hoa Thường, dường như trong ánh mắt chứa hơi nước, trầm giọng mở miệng nói: "Xem ra ở chỗ của nương nương, cuộc sống cũng không tốt ư? Mỗi người Hồ Nhung đều muốn có cuộc sống như vậy, chỉ là, không làm được. Trời sinh chúng ta thích chiến đấu sao? Trời sinh chúng ta thích thương vong người khác à? Không phải, chỉ vì sinh tồn mà thôi! Nếu muốn sống sót, chỉ có thể không ngừng mài giũa bản thân trong hoàn cảnh tàn khốc!"

"Nương nương, nếu như người đến Hồ Nhung nhìn thì người sẽ hiểu rồi. Ở nơi đó, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Bắt đầu từ lúc đưa trẻ được sinh ra, thì nó đã phải học cách kiên cường, học cách phấn đấu, bởi vì không ai có thể giúp nó hô hấp. Bao nhiêu đứa trẻ đã chết vì khí hậu cao nguyên, bao nhiêu bá tánh chết vì hoàn cảnh khắc nghiệt. Nương nương, người sống ở nơi trú phủ đối đảo như Đại Lương, thật là hạnh phúc."

Hoa Thường nâng mí mắt lên, nhẹ giọng nói: "Nếu như Đại Lương thật sự hạnh phúc như lời người nói, vậy thì vì sao mỗi năm đều có quân dân ở biên cương phải chết vì cướp bóc? Lão nhân, nữ nhân, hay trẻ nhỏ đều không ngoại lệ. Đại phi, sinh tồn của ai cũng đều rất gian nan, đây không phải là lý do để người phát động chiến tranh."

Bồ Xích bình tĩnh nhắm mắt lại, biết ngày hôm nay xem như vô ích. Nữ nhân trước mắt này không hề mềm yếu, vô cùng khó thuyết phục.

"Đêm khuya còn quấy rầy nương nương, lòng nương nương giống như bàn thạch vậy, ta có nói thêm nữa thì cũng không thể lay động được người, cáo từ." Bồ Xích đặt tay phải lên ngực trái, hơi cúi mình, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Hoa Thường vẫn ngồi quý gối như cũ, thanh âm ôn nhu trước sau như một: "Đại phi đi thông thả."

Sau khi Bồ Xích đi rồi, Hoa Thường liền tháo trang sức xuống, thay xiêm y, thong thả nằm xuống nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Hoa Thường nắm tay tiểu Tử đi đến loan giá của Hoàng đế.

"Thần thiết tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường nhẹ nhàng hành lễ, tay áo buông xuống mềm mại như nước chảy mây trôi, thanh âm ôn nhuận hiền hòa.

Tiểu Tử cũng đưa tay ôm quyền, hỏi khom người, thanh âm êm ái nói: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng cát tường."

Hoàng đế nhìn thấy sùng phi và ái tử của mình tay trong tay bước đến, nở nụ cười tươi đến mức trên mặt cũng lộ ra nếp nhăn, mở miệng nói: "Đều miễn lễ, lại đây ngồi đi."

Hoa Thường vén váy ngồi đối diện Hoàng đế, còn tiểu Tử vừa đi được vài bước đã bị Hoàng đế ôm vào trong lòng. Hoàng đế còn rất không nề tình cười nói: "Tiểu Tử lại nặng thêm một chút rồi. Trước đó vài ngày không phải tiểu Tử vừa bị mã đàng (bắn đập hai bên yên ngựa) làm cho trầy xước sao, bị thương như vậy mà cũng không thấy gầy đi, còn béo nữa thì sẽ trở thành chú heo nhỏ đấy!"

Tiểu Tử trừng to đôi mắt tròn xoe, chu môi phản bác: "Tiểu Tử không béo. Mama nói tiểu Tử như thế này gọi là cường tráng, là đứa bé may mắn, rất có phúc khí!"

Hoàng đế bị chọc cho cười haha: "Được rồi, được rồi, tiểu Tử là đứa bé may mắn, rất có phúc khí."

Tiểu Tử hừ hừ chấp nhận lời đầu hàng của Hoàng đế, giống như ông cụ non ngã vào trong lòng ngực của Hoàng đế, bộ dáng rất là thoải mái.

Hoa Thường thấy thế liền bắt đầu đi cười nói: "Tiểu Tử là bị Hoàng thượng cưng chiều đến sinh hư rồi. Bây giờ đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, nếu để người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?"

Hoàng đế sùng nịnh nhéo nhéo hai má phúng phính của tiểu Tử, cười nói: "Không phải ở đây không có người ngoài sao? Tiểu Tử vẫn còn nhỏ mà."

Hoa Thường thở dài: "Còn nhỏ gì nữa, Tiểu Tử đã bốn tuổi rồi. Cũng sắp kết thúc năm cũ qua năm mới. Đến lúc đó nó chính là hai từ năm tuổi, là tuổi độc sách học chữ, khi ấy đến Thượng Thư phòng, xem phu tử có đánh nó không!"

Hoàng đế thở ra một hơi, trừng mắt tức giận nói: "Ai dám đánh nhi tử của trẫm? Ăn gan bảo rồi!"

Tiểu Tử ở trong lòng Hoàng đế hưng phấn vỗ tay, hào hứng nói: "Phụ hoàng lợi hại nhất, siêu cấp lợi hại, không ai dám đánh phụ hoàng, nhi thần thích chết đi được!"

Mỗi ngày, tiểu Tử đều bị Hoa Thường và Thế tử dọa đi học sẽ như thế nào. Nào là đến lúc đó mỗi ngày đều phải dậy sớm, ngủ trễ, còn bị phu tử cầm thước khê tay, khiến cho tiểu Tử vốn luôn lười biếng cảm thấy sợ hãi không thôi. Bây giờ nghe thấy phụ hoàng che chở cho mình, tiểu Tử vui vẻ đến mức không chịu nổi.

Hoa Thường thật sự bị da mặt dày của tiểu Tử đánh bại, bó tay hết cách với nó.

Hoàng đế ôm nhi tử từ bầm vò cùng thỏa mãn. Hiện tại Hoàng đế chỉ có năm nhi tử, tiểu Ngũ không được hẳn yêu thương cho lắm. Như vậy, ấu tử như tiểu Tử đây liền chiếm phần lớn tình yêu thương của phụ thân, khiến người khác vô cùng đố kỵ.

Nhưng mà cũng còn tốt. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đều có quan hệ tương đối gần gũi với tiểu Tử. Còn Tam Hoàng tử là Thái tử, cả ngày phải duy trì hình tượng phong thái, cũng ngại tranh sùng với tiểu Tử. Hơn nữa, Thái tử còn nhỏ tuổi nên không có thực quyền, chỉ có thể huynh hữu đệ cung [5], không thể gây gổ chen ép ấu đệ. Nói ra thì cuộc sống cũng rất ngọt ngào một mồi.

[5] Huynh hữu đệ cung (兄弟恭): Anh em hòa thuận, thân ái, tôn kính lẫn nhau.

Chơi đùa âm ỉ với Tử Hoàng tử một lúc, Hoa Thường cảm thấy vô cùng ấm áp, hòa thuận vui vẻ. Sau đó, nàng nói với Hoàng đế chuyện đêm hôm qua.

Hoàng đế không để tâm lắm, cười nói: "Bồ Xích đúng là một nhân vật quan trọng, vô dụng không thua kém bất kỳ một nam nhân nào. Nhưng mà nàng ta có một nhược điểm, đó chính là không thông minh! Nàng ta nói gì để thuyết phục nàng vậy?"

Hoa Thường mỉm cười nói: "Đón gian là dùng lý lẽ để thuyết phục, dùng tình cảm để lay động, thể hiện sự yếu đuối để thấp mui lòng. Nói lý lẽ không xong thì nàng ta bắt đầu cầu tình, cầu tình không được thì khóc lóc thảm thiết, mà còn là vô cùng thể lương, thiếu chút nữa là thần thiết đã dao động rồi. Nhưng mà Hoàng thượng, người bảo thần thiết không cần khách khí với nàng ta, nên là thần thiết không nề mặt nàng ta chút nào. Nếu nàng ta ghi hận trong lòng, ảnh hưởng đến hòa bình hai nước trong tương lai thì phải làm sao đấy?"

Hoàng đế cong cong khóe miệng, khinh thường nói: "Bây giờ Bồ Xích ở Hồ Nhung có địa vị cao quý, chẳng qua là nhờ phụ thân nàng ta - Đại tướng Hồ Nhung quyền uy ngút trời. Trước đó ông ta còn muốn tranh giành vương vị với Kham Bồ vương kia kia! Tất nhiên, sau khi bọn họ cân nhắc lợi ích từ các mặt thì quyết định thỏa hiệp, tiến hành liên hợp với nhau, ông ta mới đem nữ nhi duy nhất của mình là Bồ Xích gả cho Kham Bồ vương."

Hoa Thường có chút không hiểu, mở miệng hỏi: "Ỗ Hoàng thượng là, Kham Bồ vương có khúc mắc đối với Đại tướng Hồ Nhung sao? Hoặc là có khả năng Kham Bồ vương sẽ diệt trừ ông ta trong tương lai đúng không?"

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói: "Cũng không phải. Tuy rằng Kham Bồ vương còn trẻ, nhưng không chỉ có vô dụng mà còn là người biết lấy đại cục làm trọng. Hắn sẽ không vì hành động trước đây của Đại tướng Hồ Nhung mà sinh lòng oán hận. Nhưng mà, hôn nhân giữa hắn và Bồ Xích hoàn toàn là một cuộc liên hôn chính trị."

"Bồ Xích lớn hơn Kham Bồ vương ba tuổi, tính tình hai người lại rất giống nhau, cho nên có lời đồn đãi rằng tình cảm của bọn họ cũng không được tốt cho lắm. Cũng đối cứng, đến cuối cùng cả hai đều chịu đau khổ. Mà Đại tướng Hồ Nhung đã lớn tuổi, một khi ông ta qua đời thì Kham Bồ vương sẽ thu hồi tất cả quyền lợi, cường thế hơn bao giờ hết. Vương phi Bồ Xích mất đi sự che chở của phụ thân, cuối cùng rồi cũng sẽ phải lệ thuộc vào trượng phu của nàng ta thôi! Ảnh hưởng đến hòa bình của hai nước sao? Nàng quá xem trọng nàng ta rồi."

Hoa Thường nhìn nụ cười mỉm khinh thường nơi khóe miệng của Hoàng đế, đột nhiên nàng cảm thấy có chút bị thương, xót xa thay cho nữ tử cứng cỏi kiên cường ngày hôm qua.

Nữ nhân kia rõ ràng rất yêu quốc gia và con dân của nàng, cho nên mới nguyện ý cúi đầu, buông xuống lòng kiêu hãnh của mình.

Đáng tiếc, chung quy thì nàng ấy cũng chỉ là một nữ nhân.

Cho dù nữ tử ở Hồ Nhung có địa vị cao, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Còn về thực chất thì đều phải phụ thuộc vào nam nhân. Đây là dấu ấn đặc trưng của thời đại này, không có cách gì thay đổi được.

Hoa Thường điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nở nụ cười, lên tiếng khen ngợi: "Hoàng thượng anh minh."

Tiểu Tử ngồi trong lòng Hoàng đế, lại còn dong đưa đôi chân mập mạp. Tuy tiểu Tử nghe không hiểu lắm cuộc đối thoại giữa phụ hoàng và mẫu phi, nhưng điều đó vẫn không thể cản trở sự chăm chú nỗ lực lắng nghe của nó. Nhìn qua thì vẻ mặt của tiểu Tử vô cùng nghiêm túc, đáng tiếc, khuôn mặt bù bẫm kia nhìn thế nào cũng đều có cảm giác buồn cười, quả thật chọc cho Hoàng đế và Hoa Thường cười một phen.

Hoa Thường cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Quên đi, nàng làm gì có thời gian mà oán thương thu buồn thay cho người khác, quý trọng hạnh phúc của mình mới là điều quan trọng nhất.

Mà Hoàng đế nói lời này cũng không hoàn toàn là nói cho Hoa Thường nghe, mà chủ yếu là nói cho tiểu Tử nghe.

Tiểu Tử là Hoàng tử. Trong mắt của Hoàng đế, tương lai tiểu Tử phải tiếp xúc với triều chính, thậm chí là chương quân đất phong. Như vậy, việc tử nhô đã bồi dưỡng cho nó nhạy bén về chính trị là điều rất quan trọng.

Nhưng mà đáng tiếc, tên tiểu tử này lại lác lác không yên, cũng không biết là tiếp thu được bao nhiêu phần nữa.

Vào những lúc như thế này thì càng có thể thấy rõ, việc người có một mẫu phi được sùng ái là điều quan trọng đến mức nào.

Chắc chắn Hoàng đế cũng sẽ nói những lời như vậy cho Thái tử nghe, thậm chí còn đào sâu vào vấn đề hơn, thế nhưng tình huống lúc đó sẽ như thế nào? Khi ấy phụ tử hai người sẽ vô cùng trang nghiêm như quân thần sự sinh (vua và bề tôi, thầy và trò). Sau khi Hoàng đế dùng giọng điệu triều mến của một người phụ thân thuyết giảng xong, thấy mặt mày Thái tử âm thầm thờ ơ, thì sẽ có tâm trạng như thế nào?

Nếu như Hoàng hậu tới ngồi bên cạnh, vậy thì nhất định sẽ là một cảnh tượng khác rồi.

Có chất keo kết dính phụ tử lại với nhau là chuyện tương đối quan trọng. Vậy nên hiện tại Hoa Thường đảm nhận vai trò là người kết nối, như một nhịp cầu, vừa có thể làm cho Hoàng đế hài lòng, vừa có thể giúp tiểu Tử tự tin ở một mức độ nhất định. Biết nắm bắt thứ thách để khảo nghiệm mà lại có chừng mực như vậy, đúng là một nữ nhân thông tuệ.

Hoàng đế tán gẫu với Hoa Thường thêm một lúc nữa, sau đó Hoa Thường cáo lui rồi đi. Nhưng mà tiểu Tử được Hoàng đế giữ lại trong loan giá. Nghe nói, Hoàng đế chuẩn bị dạy tiểu Tử chơi cờ. Nội tâm Hoa Thường đang bình lặng nhưng vì Hoàng đế mà có chút âm áp. Tính tình tiểu Tử hiếu động, nếu thật sự có thể học được cách chơi cờ thì đúng là gặp quý rồi.

Cờ vậy là một môn võ cùng bát nhân, hơn nữa lại còn rất khô khan, đặc biệt là lúc bắt đầu học chơi. Tiểu Tử là một nam hài yêu thích khám phá và phiêu lưu mạo hiểm. Nó cực kỳ không thích ngồi một chỗ làm gì đó, nếu có thì cũng phải ngo ngoáy chân tay, xoay đầu qua lại, giống như chỉ cần ngồi yên một tí thôi thì tiểu Tử sẽ cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Có một đạo, Hoa Thường còn cho rằng tiểu Tử bị chứng tăng động [6], thế nhưng sự thật chứng minh, tiểu Tử chỉ là không thể ngồi yên mà thôi.

[6] Chứng tăng động (多动症): Hay còn gọi là "Rối loạn tăng động giảm chú ý", là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em từ 8 - 11 tuổi, một số triệu chứng bắt đầu trước tuổi lên 7. Đặc điểm trẻ có hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý.

Một đứa bé có bệnh tim bẩm sinh lại yêu thích vận động, trong lòng Hoa Thường thật sự bất đắc dĩ không thôi! Nhưng cũng còn tốt, chẳng qua ở trước mặt những người thân cận, tiểu Tử mới không cầu nề lễ tiết mà thôi. Còn như trước mặt người ngoài, nó vẫn vô cùng nghiêm chỉnh. Đây cũng chính là nguyên nhân Hoa Thường và Hoàng đế không nỡ siết chặt tay quản giáo tiểu Tử.

Hoa Thường vừa mới về đến xa giá của mình, Lan Chi đã tiến lên mờ miệng nói "Nuơng nuơng, trác phi Kính vương vừa mới tới, thấy nuơng nuơng không có ở đây, liền ăn cần để lại một tráp lễ vật, nói chờ lúc nuơng nuơng không bận việc gì thì sẽ lại đến cầu kiến."

Hoa Thường cúi áo chào trên người xuống, xoa xoa cái cổ có chút đau nhức, mờ miệng nói: "Trác phi Kính vương? Lưu thị? Nàng ta tới đây làm gì?"

Bởi vì Kính Vương phi phải chăm sóc ấu tử nên không đi theo Kính vương lần này. Vì thế Kính vương liền dẫn một vị trác phi của quý phủ theo, gọi là Lưu thị.

Vị Lưu thị này xuất thân cũng không tồi. Trước kia, Nhu phi của tiên hoàng chọn thê thiếp cho Kính vương đều là những gia đình có quyền, có thế, có địa vị. Những mối quan hệ thông gia từ xưa đến nay đều được cân đong đo đếm. Bằng không, Kính vương lấy gì để tranh ngôi vị Hoàng đế với đương kim thánh thượng?

Án tượng của Lan Chi đối với vị Lưu thị này xem ra không được tốt cho lắm, mờ miệng nói: "Lúc Lưu trác phi tiến đến bái kiến, ngờ khí vô cùng thân mật, không coi mình là người ngoài, giống như nuơng nuơng và nàng ta thân thiết với nhau lắm vậy. Rõ ràng chưa từng gặp mặt, già đối xu nịnh như thế, lần đầu tiên nô tỳ mới thấy."

Hoa Thường đối xiêm y, ngồi trên nhuyễn tháp, cười nói: "Lưu trác phi ở Kính Vương phủ bị Vương phi áp chế mạnh mẽ, lần này được ra khỏi cửa, phỏng chừng cũng chưa từng thấy qua nhiều cảnh đời như vậy bao giờ."

Hoa Thường vừa nói vừa mở tráp lễ vật của Lưu trác phi ra, vừa nhìn bên trong thì nàng vô cùng sững sốt.

Trong tráp chất đầy châu ngọc quý báu, tron bóng mượt mà, từng chuỗi từng chuỗi ngọc trai phương Đông to như long nhãn, ngọc thạch đá quý nhiều đến mức có thể khiến người mù sáng mắt. Đương nhiên cũng không thiếu những trang sức vàng bạc được chế tạo thủ công vô cùng tinh xảo.

Hoa Thường đặt tráp xuống, quả thật đỡ khốc đở cười, mờ miệng nói: "Bây giờ lễ vật còn có thể tặng như vậy sao? Một tráp lớn toàn ngọc thạch châu báu à?"

Lan Chi cũng bị lễ vật như vậy làm cho khiếp sợ. Không phải là lễ vật không trân quý, mà là bây giờ làm gì còn ai đưa tráp lễ vật như vậy tặng cho người khác nữa? Quan viên dùng để hối lộ nhau còn tạm được, nhưng đây lại dùng để tặng lễ cho nữ nhân, đặc biệt còn tặng cho nữ nhân có địa vị cao, sao có thể tầm thường như vậy?

Nếu vào thời đại Xuân Thu Chiến quốc, lễ vật như thế thì còn có thể bực lộ tâm ý chân thành. Nhưng ở thời đại này lại đi tặng lễ vật kia, chỉ có thể nói chỉ số thông minh của nàng ta có vấn đề.

Hơn nữa, lễ vật lớn như vậy, ai dám thu nhận chứ? Lưu trác phi giàu có như vậy sao? Nàng không tin.

Hoa Thường thờ dãi, mờ miệng nói: "Thay y phục cho bốn cung, bốn cung chuẩn bị đi đến ngự giá tiếp rồi. Vật này mà để lộ ra, không biết sẽ náo loạn như thế nào nữa."

Hoa Thường quyết định trực tiếp nói chuyện này với Hoàng đế. Hiện tại, nàng không muốn vòng vo dây dưa với nữ nhân kia chút nào, quá phí đầu óc, chi sự nói tám trăm câu cũng không đi vào được trọng điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Kham Bố Vương - Đổi Mới Lần Thứ Hai (2)

Hoa Thường thay y phục lần nữa, dựa vào cánh tay của tiểu cung nữ bước xuống xa giá, còn hộp lớn châu báu ngọc thạch thì được một tiểu thái giám ôm đi theo phía sau Hoa Thường.

Khuôn mặt tiểu thái giám đỏ bừng, đang là tiết trời cuối thu nhưng tiểu thái giám mặt đến mức trên đầu chảy đầy mồ hôi, chứng tỏ khối lượng của cái hộp không hề nhẹ.

Bởi vì ngự giá vẫn còn đang đi chuyển về phía trước, cho nên muốn đuổi kịp ngự giá thì phải bước thật nhanh, Hoa Thường qua lại một hồi, chạy đi chạy về cả người đều là mồ hôi.

Tiểu thái giám hầu bên ngự giá thấy Hiền phi nuơng nuơng đi rồi quay lại cũng cảm thấy có chút hiểu kì, nhưng vẫn cung kính lộ ra nụ cười thiện ý, sau đó nhỏ giọng nói bên cửa sổ của ngự giá: "Khởi bẩm Hoàng thượng, có Hiền phi nuơng nuơng cầu kiến."

Người bên trong dường như có chút ngạc nhiên, hơi dừng lại một chút rồi mới cất tiếng nói: "Vào đi."

Hoa Thường giấu lên vai của tiểu thái giám bước lên ngự giá, tiểu cung nữ vén màn hình cho nàng, Hoa Thường hơi cúi đầu bước vào, nhìn người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế xua xua tay: "Không cần đa lễ, lại đây ngồi đi, sao nàng quay lại vậy?"

Tiểu Tứ cũng ném quần cò đang cầm trong tay xuống, chạy đến ngồi trong lòng của Hoa Thường, cò vào chân nàng làm nũng nói: "Mẫu phi, nhi thần không muốn học chơi cờ, nhi thần muốn học cưỡi ngựa."

Hoa Thường cung chiêu xoa xoa đầu tiểu Tứ, quở trách nói: "Hồ nào, con vừa mới bị thương bây giờ đã quên rồi sao? Thật là, vừa lành sẹo đã quên đau rồi, không cho con cưỡi ngựa."

Tiểu Tứ lắc lư thân hình bụ bẫm, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ, muốn tranh thủ cơ hội mè nheo để qua cửa ải này.

Hoàng đế nhìn bộ dáng đáng yêu của nhi tử, nhện không được mà bật cười thành tiếng, nói với Hoa Thường: "Nàng không biết chi trong vài khắc ngắn ngủi khi nàng không có mặt ở đây, tiểu tử này đã làm những việc gì đâu. Trẫm vốn là muốn dạy nó chơi cờ, bàn cò Hòa Tử vừa mới được mang lên, quy tắc chơi cò thì nó không nhớ được bao nhiêu, nhưng lại trộm đi không ít quân cờ của trẫm, đây đúng là một tiểu tham tiền."

Bộ cò vậy này của Hoàng đế, bàn cò Hòa Tử được làm bằng ngọc Hòa Điền [1] tốt nhất, cò đen cầm vào tron bóng mát mẽ, so với ngọc làm quân cờ trắng thì còn hiếm có hơn, cũng khó trách tiểu Tứ muốn bỏ túi riêng.

[1] Ngọc Hòa Điền: là tên gọi chung của các loại ngọc được khai thác ở Hòa Điền - Tân Cương - Trung Quốc. Ngọc ở vùng này có giá trị trường rất cao vì rất khó khai thác và sản lượng khai thác thấp. Ngoài ra so với các loại ngọc khác thì ngọc Hòa Điền dày, sáng, mịn, chất ngọc trong, trọng lượng nặng, độ cứng cao nên rất khó chế tác.

Hoa Thường nghe vậy nhện không được "phi" cười một cái, vội vàng cảm khẩn tay lên che lại, lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Chi sự tiểu Tứ nghĩ nếu như trộm hết quân cờ này thì sẽ không cần học chơi cờ nữa, đùa nhò này thật lạnh lợi."

Hoàng đế giả bộ ra vẻ tức giận, nhìn tiểu Tứ nói: "Nói cho con biết, cho dù con có trộm sạch quân cờ thì cũng vô dụng thôi. Hôm nay phụ hoàng sẽ ban bàn cò này cho con, về sau nhớ kỹ mỗi ngày siêng năng luyện tập, làm quân tử sao có thể không biết chơi cờ chứ?"

Tiểu Tứ nghe Hoàng đế nói vậy thì khuôn mặt bầu bình nhăn nhó, đôi mắt to sáng ngời tội nghiệp nhìn Hoàng đế, hi vọng phụ hoàng nhân từ có thể thu hồi mệnh lệnh tra tấn vào mới ban ra.

Hoàng đế nhìn khuôn mặt đau khổ tối tăm của tiểu Tứ, vội ôm tiểu Tứ vào lòng, cười nói: "Nhị ca con muốn bàn cò này đã lâu, phụ hoàng vẫn không nỡ cho nó, chẳng nhọc như con lại không biết quý trọng."

Tuy rằng tiểu Tứ không vui, nhưng vẫn là một đứa bé rất hiểu thuận. Bây giờ nó biết bàn cò này là vật phụ hoàng rất yêu thích nên cũng đành uất ức chịu thỏa hiệp: "Như vậy nhi thần sẽ cố gắng học tập để chơi cò với Nhị ca."

Hoàng đế nghe tiểu Tứ nói vậy rất hài lòng, khen ngợi hài tử có lòng hiểu thảo, biết kính nể người trên.

Hoa Thường ở bên cạnh nở nụ cười, nhưng trong lòng âm thầm mắng chửi. Đứa nhò chân chính của người lúc ở trong cung đã khiến cho một vị mẫu phi mất đi thánh sùng, rất đáng thương kia kia.

Hoa Thường quay đầu ra hiệu cho cung nữ phía sau dâng hộp lễ vật mà Lưu Trác phi tặng. Hộp được làm bằng gỗ nam tốt nhất, vỏ cứng tinh xảo, vừa dày vừa nặng, đặt trên chiến bàn nhỏ càng thêm phần đẹp đẽ quý giá.

Hoàng đế nhìn chiếc hộp có chút tò mò, ôm tiểu Tứ đặt lên trên đùi của mình, cất tiếng hỏi: "Đây là cái gì?"

Hoa Thường bắt đắc đi cười trả lời: "Thần thiếp vừa mới đi một lúc thì nhận được lễ vật như thế này, đây là do Trác phi của Kính vương dâng tặng."

Hoa Thường vừa nói vừa mở hộp ra, trong nháy mắt ánh sáng phản chiếu chói lóa.

Hoàng đế thấy trong hộp chứa đầy ngọc thạch châu báu trân quý, sắc mặt hơi thay đổi.

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp cũng chưa từng gặp qua vị Lưu Trác phi này, nhưng nàng ta lại đột nhiên dâng trọng lễ này, thật sự làm cho thần thiếp thấp thòm lo âu, nên thần thiếp đến đây mong Hoàng thượng cho một chút chú ý."

Tiểu Tứ ngồi trong lòng ngực của Hoàng đế cũng không yên phận, nhìn thấy trên bàn nhiều đồ vật quý giá sáng lấp lánh như thế, bèn vươn tay nhò lấy mấy cái nhét vào túi tiền của mình, miệng còn nghiêm túc nói: "Nếu mẫu phi không cần thì tiểu Tứ sẽ lấy đi, đến lúc đó sẽ làm quà sinh thần tặng cho mọi người."

Hoa Thường vừa buồn cười, vừa cảm động. Hoàng đế cũng cười đến mức lộ ra nếp nhăn, ôm tiểu Tứ nói: "Tiểu Tứ của chúng ta là người có tình nghĩa, rất giỏi."

Tiểu Tứ cũng vui vẻ tươi cười, nhét đầy túi tiền của mình rồi mới cảm thấy thoải mái ngồi yên trong lòng của Hoàng đế.

Túi tiền nhò thế kia thì đựng được bao nhiêu đồ vật? Cũng chỉ nhét được mấy tấm ngọc bội và mấy viên đồng châu mà thôi.

Hoa Thường nhìn Hoàng đế, bắt đắc đi lên tiếng nói: "Hoàng thượng, người đừng cung chiêu tiểu Tứ như vậy nữa, nó bị người chiều hư rồi. Mà rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Thần thiếp rất mơ hồ."

Hoàng đế không nấy để ý nói: "Lần này người trong hoàng thân tôn thất tuy giả đi theo chỉ có Tuyên Thành vương và Kính vương là thân huynh đệ của trẫm, cũng là người có địa vị cao nhất. Nàng nói xem, người Hồ Nhung có tặng bọn họ lễ vật để hối lộ hay không?"

Hoa Thường nghe vậy trong lòng vô cùng lo sợ, ngẩng đầu cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ những thứ này là do người Hồ Nhung đưa cho Kính vương ư? Sao Lưu Trắc phi lại làm như thế này?"

Hoàng đế xua xua tay nói: "Hôm qua Ngũ đế có đến, nói Hữu Hiền vương tặng cho hần lễ vật rất nặng. Hần còn mỉm cười nói sẽ không đáng lên, vừa hay có thể bổ sung thêm vào bộ sưu tập cá nhân của hần. Trẫm đoán chừng Kính vương cũng nhận được lễ vật như thế. Nhưng nàng cũng biết, quan hệ giữa trẫm và Kính vương vẫn lạnh nhạt như trước. Hơn nữa việc này cũng rất phức tạp, hần lại không muốn trước mặt trẫm cái mình mà còn bị nghi kị, vì thế biện pháp đơn giản nhất chính là đưa cho Trắc phi cho hần đến tặng cho nàng, để nàng nói lại với trẫm, làm như thế cũng không quá mất mặt."

Hoa Thường nghe Hoàng đế nói vậy thì nàng cũng không còn gì để nói. Những người này làm việc đúng là thay đổi bất ngờ, không biết khi nào họ xoay chuyển tình thế cũng không nhìn ra được năng lực của họ đến mức nào.

Hoàng đế nhìn về mặt bắc đi lại có chút không vui của Hoa Thường, cười lên tiếng: "Nàng cũng đừng để chuyện này trong lòng, đây cũng không phải là chuyện gì lớn. Thứ này nếu Kính vương đã tặng cho nàng, thì đó chính là của nàng, bổ sung vào đồ dùng của nàng cũng tốt."

Hoa Thường hờn dỗi nói: "Hoàng thượng đang nói vậy gì vậy, không bàn đến những thứ khác, chỉ nói riêng đồng châu [2] thôi, đây là thứ mà thiếp có thể dùng được sao? Dựa theo phẩm cấp và cấp bậc, ngoài Thái hậu, Hoàng hậu, Thái Tử phi, Công chúa và Vương phi ra thì còn ai dám dùng?"

[2] Đồng châu (東珠): Những viên ngọc trai từ Đông Bắc được gọi là đồng châu để phân biệt với ngọc trai từ phía nam. Người nhà Thanh xem đồng châu là vật quý để thể hiện quyền thế và danh dự.

Hoàng đế tức nất nhìn so qua những viên đồng châu trong hộp một cái, cười nói: "Không thì làm thành bông tai và chuỗi ngọc cũng không sao. Đồng châu này có thể dùng để đính lên bộ điều hoặc trâm cài cũng được. Những trang sức này cũng không quá khác khe về phẩm cấp, nàng cứ tùy ý dùng đi."

Hoa Thường bắt đầu đi thờ dài, đồng châu tốt như vậy mà làm thành bông tai hoặc chuỗi ngọc thì quả thật là lãng phí cực phẩm, nhưng đây là tâm ý của Hoàng đế, Hoa Thường cũng chỉ có thể cười đáp ứng.

Lại qua thêm mấy ngày, Hoàng đế vẫn không có ý muốn triệu kiến người Hồ Nhung, Hữu Hiền vương và Vương phi của Hồ Nhung vô cùng sốt ruột và phẫn nộ. Đã qua nhiều ngày, chạy khắp nơi rải tiền nhờ người, Hoàng đế Đại Lương vẫn cứ dây dưa kéo dài không chịu gặp bọn họ, cuối cùng là vì lý do gì?

Mà tâm tư của Hoàng đế cũng rất dễ đoán. Hần không thích người Hồ Nhung kiệt ngao (tài giỏi, kiêu ngạo) và khó thuần phục, nên lại càng không ưa những tiểu xảo của bọn họ.

Ban đầu Hoàng đế chỉ muốn bỏ mặc bọn họ vài ngày mà thôi, nhưng đối phương lại thực hiện nhiều tiểu xảo như vậy. Hồi lộ phi tần và Vương gia, thật khó để Hoàng đế sinh ra hảo cảm với bọn họ. Hành động không biết điều như thế, đúng là không làm thì không chết.

Tuy rằng Hữu Hiền vương và Vương phi có thân phận cao quý, nhưng đối với Hoàng đế mà nói, người có tư cách được hần coi trọng đến cuối cùng cũng chỉ có một người duy nhất là Kham Bố vương mà thôi.

Cho nên đến tận bây giờ, Hữu Hiền vương và Vương phi vẫn chưa thành công trong việc yết kiến Hoàng đế, đây đúng là một chuyện đầy bi thương.

Hồ Lạt phù của quận Tây Hải là một trong số ít những vùng có lãnh thổ rộng lớn nhưng dân cư lại thưa thớt. Đồng ruộng thảo nguyên bạt ngàn, nhưng hầu như không có lấy một cư dân sinh sống, chỉ có những người du mục chịu được gian khổ nhất mới đủ sức chịu đựng mà sinh tồn ở đây.

Đối với những nông dân Đại Lương lấy cây cấy làm nguồn thu nhập chính thì e rằng cả đời cũng không đặt chân đến vùng đất này để sinh sống.

Sinh sống ở đây chủ yếu là người Hồ Nhung và những du mục Bắc Mông chuyên chăn nuôi. So với cao nguyên của Hồ Nhung và Bắc Mông thì nơi này cũng xem như không quá tệ.

Phía tây là cao nguyên, trở thành là chần ngăn chặn dòng khí lạnh tràn vào. Địa hình nơi đây thấp hơn so với thảo nguyên. Phía đông lại là thung lũng rộng lớn. Mùa xuân, hạ cũng có nước do băng tuyết chảy xuống, cho nên có cây nơi đây rất tươi tốt, khí hậu vô cùng thích hợp để chăn nuôi súc vật. Đường nhiên, đây chỉ là nói tương đối mà thôi.

Sau khi đến nơi cần đến thì bắt đầu chính thức dựng trại, đóng quân.

Phần lớn quân sĩ đều bận rộn bắt đầu công việc. Mấy vạn người cùng nhau làm việc nên dù làm việc gì đi nữa thì cũng sẽ hoàn thành rất nhanh. Huống chi, bọn quan viên của quận Tây Hải đã an bài xong hầu hết công việc.

Hoa Thường trải qua một tháng lang thang trên đường vô cùng mệt mỏi. Dù sao nàng cũng chỉ là nữ tử yếu đuối, di chuyển một nơi như thế, nàng không trực tiếp sinh bệnh đã xem như là thân thể khỏe mạnh rồi.

Thế tử đã mười ba tuổi nên có lầu trại riêng để cư trú, mà tiểu Tử và Hoa Thường thì cùng ở chung một chỗ.

Sau khi Hoàng đế ổn định chỗ nghỉ ngơi, Kham Bố vương trẻ tuổi liền tiến đến bái kiến.

Hần không gặp Hữu Hiền vương và Vương phi trước mà đã trực tiếp tiến đến bái kiến Hoàng đế bộ hạ Đại Lương.

Hoàng đế rất hài lòng vị quân chủ trẻ tuổi này nên cũng không làm khó làm dễ, trực tiếp triệu kiến Kham Bố vương. Hoặc là, cũng không nên dùng từ "triệu kiến", vì trên thực tế quan hệ giữa hai người bọn họ là bình đẳng.

Muốn được Hoàng đế kính trọng và thương thức, nếu không có cùng địa vị với Hoàng đế thì đó là điều không thể. Hữu Hiền vương và Vương phi chính là một ví dụ.

Lễ của Hoàng đế tất nhiên cũng không giống với những người khác. Màn che màu vàng sáng lấp lánh lấp ló, dưới đài trải thảm bằng lông động vật thật dày, chiếc ghế dựa bằng gỗ nam màu đen khảm vàng đặt ở vị trí chính vị, trên ghế đặt một tấm nệm bằng gấm quý giá. Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nữ nộ cười khoan dung.

Kham Bố vương ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới. Cảm giác đầu tiên mà hần mang đến cho người xung quanh chính là trẻ tuổi, vô cùng trẻ tuổi, cơ bắp cuộn cuộn vô cùng có lực, khuôn mặt anh tuấn mà kiên nghị, làn da màu nâu đồng mang theo cảm giác tràn đầy sức sống.

"Hoàng đế bộ hạ của Đại Lương vượt vạn dặm xa xôi đến nơi này hòa đàm, bốn vương cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Tại đây bốn vương kính Hoàng đế bộ hạ một ly." Kham Bố vương giọng cao ly rượu được làm bằng sừng tê giác lên hướng về phía trên nơi Hoàng đế đang ngồi.

Hoàng đế cũng mỉm cười sáng khoái, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó làm một hành động gần như thô lỗ - dùng tay áo lau khóe miệng.

Kham Bố vương lộ ra nụ cười vui vẻ, giọng nói có lực phóng khoáng: "Hoàng đế bộ hạ quả nhiên là người sáng khoái, người Hồ Nhung chúng ta không hiểu quá nhiều lễ nghi giáo huấn. Chúng ta chỉ nguyện ý kết giao bằng hữu với dũng sĩ mạnh nhất, nghĩa sĩ dũng cảm nhất."

Hoàng đế vẫy vẫy ống tay áo dài rộng, mở miệng nói: "Kham Bố vương còn trẻ tuổi như thế mà đã trở thành vua của một nước, nhưng mà tính tình cũng không thay đổi, vẫn cương liệt hào khí, trẫm vô cùng vui mừng. Đại Lương chúng ta đương nhiên sẽ nguyện ý kết giao bằng hữu với những người dũng sĩ và nghĩa sĩ."

Kham Bố vương giọng cao ly rượu, đôi mắt đen láy, trên người hần toát ra một loại khí lực khiến người ta nói không nên lời, trong thanh âm mang theo sự kính trọng nhưng lại có thêm chút tùy hứng: "Người Hồ Nhung của chúng ta chính là dũng sĩ mạnh nhất, mà người Đại Lương lại có nghĩa khí nhất. Hoàng đế bộ hạ, không phải chúng ta đang là bằng hữu sao? Chuyện vui như thế, sao không uống thêm một ly, uống một hơi cạn sạch nào."

Hoàng đế nghe vậy thì đồng ý, lại một lần nữa giao cao ly rượu đã được uống cạn, sau đó dốc ngược ly rượu xuống làm lộ ra đế ly sạch sẽ, cười nói: "Khi trẫm còn trẻ cũng giống như ngươi, cũng thường uống rượu mà không suy nghĩ, uống rất khi phách hăng hái, chỉ trích những khuôn khổ phép tắc. Đáng tiếc, hiện giờ tuổi trẫm đã cao, dù sao cũng không thể so với quá khứ. Trẫm cũng đã từng gặp qua phụ vương của ngươi. Ông ấy cũng là một đại hán tử, thật có năng lực uống rượu."

Kham Bố vương hào khí nói: "Trung Nguyên có một câu thơ rằng: Sáng nay có rượu, sáng nay say, sao nam nhân có thể tách khỏi rượu được? Ta nhìn cách uống rượu của Hoàng đế bộ hạ hôm nay, vẫn là tuổi trẻ sung sức, sao người lại nói mình cao tuổi vậy?"

Có thể nói Hoàng đế và Kham Bố vương trò chuyện với nhau rất vui vẻ, qua hơn một canh giờ Kham Bố vương mới cáo từ rời đi, trở về lầu của mình.

Vương phi Bồ Xích thấy Kham Bố vương trở về liền đứng lên, trên mặt miễn cưỡng thu lại ý cười, mở miệng nói: "Đại vương trở về rồi sao?"

Kham Bố vương ở một tiếng, ở bên cạnh có nữ nữ tiến lên hầu hạ Kham Bố vương thay y phục. Kham Bố vương tháo mũ xuống, cúi áo khoác vào dây vạt nhẹ ra, lộ ra thân hình cường tráng sức sống bên trong.

Vương phi Bồ Xích vẫn luôn ở bên cạnh lãnh đạm nhìn, cũng không tiến lên. Nhìn qua cũng biết đây không phải là một đôi phu thê thân mật, nhưng đối với thái độ của đôi phu thê tôn quý này, hiển nhiên nhóm nữ nô nhân mãi cũng thành thói quen.

Kham Bố vương dùng nước ấm rửa mặt, sau khi xong xuôi mới ngồi xuống, cả người thả lỏng hơn rất nhiều.

Hình như về mặt Bồ Xích có chút tức giận, nói với Kham Bố vương: "Trước khi Đại vương đến gặp Hoàng đế Đại Lương, tất xấu gì cũng nên gặp mặt chúng ta một lần hay báo một cái tin cũng được. Ta và Hữu Hiền vương ngàn dặm xa xôi đi nghênh đón Hoàng đế Đại Lương, chẳng lẽ tất cả đều không đáng để Đại vương hỏi thăm một chút sao? Đại vương chuyên quyền độc đoán như thế, có từng nghĩ đến cảm giác của ta và Hữu Hiền vương không?"

Kham Bố vương cười nhạo một tiếng, mở miệng nói: "Vương thúc rộng lượng đón hậu như thế thì có cảm giác gì? Người luôn thông minh như vậy nên mới khiến cho người khác chán ghét. Cho dù nói gì hay làm gì thì người cũng đều học theo người Hán. Người bắt đầu với ta thì người cứ nói với ta, sao phải lôi kéo thêm người khác vào làm gì? Huống chi, người đang bắt đầu điều gì?"

Bồ Xích bị khí thế của Kham Bố vương chèn ép, gần đến sắc mặt đỏ bừng. Thái độ lạnh nhạt của Hoàng đế Đại Lương mấy ngày nay khiến nàng vô cùng sốt ruột, bây giờ trương phu lại trào phúng nàng, càng làm cho nàng giận đến tím mặt: "Kham Bố! Ta là thê tử của ngươi, là Đại phi của Hồ Nhung. Ta vì ngươi, vì Hồ Nhung, mới bỏ qua sự diện di thăm thình tin tức, vậy mà bây giờ ngươi đang có thái độ gì thế? Người không quan tâm đến ta, một mình trực tiếp đi gặp Hoàng đế Đại Lương, người để ta ở đâu?"

Ánh mắt Kham Bồ vương lạnh đi, vẻ mặt âm trầm, khoe miệng khẽ nhếch lên, trào phúng nói: "Vây ư, xem các người đã làm được những gì? Các người đã gặp được Hoàng đế Đại Lương rồi sao? Các người đã đạt được hiệp định, điều ước rồi sao? Hay là nói, các người đã hồi lý thành công rồi à? Bồ Xích, ta cảnh cáo người, đừng tự cho mình là thông minh!"

Bồ Xích bị Kham Bồ vương nói như thế thì càng thấy khó chịu. Nàng biết, nàng đã bỏ ra một đồng ngân lượng lớn nhưng hầu như chẳng làm nên trò trống gì. Nhưng mà Kham Bồ vương dựa vào cái gì mà nói nàng như thế? Nàng làm vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ không phải vì hân, vì Hồ Nhung sao?

Sắc mặt Kham Bồ vương không mấy may biến chuyển, cười lạnh, tiếp tục lên tiếng: "Bồ Xích, đừng có đánh giá bản thân mình quá cao. Người cảm thấy người bỏ ra rất nhiều, hi sinh rất nhiều, dường như người khắp thiên hạ đều nợ người. Nhưng sự thật là, nếu không có phụ thân người giúp đỡ, thì căn bản người không là cái gì cả. Làm gì cũng không được! Thành tựu lớn nhất đời này người có thể đạt được chính là đầu thai vào một nhà tốt mà thôi."

Bồ Xích cúi đầu thật thấp, tay nắm thật chặt, căng răng mạnh đến mức đau nhức.

Kham Bồ vương đứng dậy, tùy tiện khoác lên người một chiếc áo choàng, đi ra ngoài vài bước, sau đó quay đầu nói: "Ta đến chỗ của Vương thúc. Người an phận đợi ở đây đi, đừng làm thêm những chuyện như vẽ chân cho rắn nữa."

Bồ Xích không cam lòng ngẩng đầu lên, trong mắt chứa đầy phản hận nhìn Kham Bồ vương

Kham Bồ vương lạnh nhạt nói tiếp: "Lúc này ta đã nói với Hoàng đế Đại Lương, không phải cống nạp ngân lượng, cũng không cần xưng thần, chỉ ký nghị hòa, sau này công khai qua lại trao đổi."

Dứt lời, Kham Bồ vương liền xốc tẩm mình được làm bằng da thú rất dày lên rồi bước ra ngoài, để lại Bồ Xích phía sau với khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

Chưa đến một canh giờ mà hân lại có thể làm được việc mà gần một tháng qua nàng vẫn chưa thực hiện được, hơn nữa còn làm vô cùng hoàn hảo.

Sức lực cả người của Bồ Xích gần như tiêu tán hết, nàng nửa ngồi nửa nằm trên đất.

Mà lúc này, Hoa Thường đang ở trong lều sửa sang lại một đồng y phục.

Thế tử Trần Cát ngoan ngoãn ngồi một bên, ánh mắt âm áp nhu hòa. Còn tiểu Tử thì lần qua lộn lại trên tấm nệm được làm bằng lông thú, miệng cười khanh khách không ngớt, hại một đồng lớn y phục mà Hoa Thường vừa sắp xếp xong lại lộn xộn khắp nơi.

Hoa Thường cũng chỉ cung chiêu nhìn tiểu Tử cười. Đến nơi này, dường như mọi người lại càng thêm to gan lớn mật hành động tùy ý, đến cả trong không khí cũng truyền đến cảm giác tự do tự tại, không bị gò bó.

Hoa Thường lấy một chiếc áo choàng được làm bằng da hổ ly đực, vẫy vẫy tay về phía Thế tử: "Cái này là năm nay Nội phủ dựa vào thần hình của con mà may thành để chuẩn bị cho chuyến Tây tuần này, con lại đây thử một chút đi."

Đôi mắt to tròn của Thế tử nhìn chăm chú vào chiếc áo choàng đó rực kia. Nó chậm chạp đi đến trước mặt Hoa Thường, mở miệng nói: "Mẫu phi, màu sắc này... Có phải có chút sặc sỡ hay không, hình như không thích hợp với nhi thần cho lắm."

Hoa Thường nở nụ cười hoạt bát: "Là do mẫu phi phản phò Nội phủ chọn màu sắc tùy tiện đấy. Con cũng quá thanh đạm, y phục chỉ toàn màu tro, trắng hoặc xanh, thỉnh thoảng mặc y phục màu đỏ, cũng thêm chút may mắn vui vẻ. Huống chi hóa hổ ly này cũng không phải dễ dàng bắt được, khó mà có được đồ tốt như vậy, con mau tới thử xem."

Thế tử bắt đầu đi khoác chiếc áo choàng đó rực lên, còn bị yêu cầu đội thêm cả mũ cùng mũ.

Tiểu Tử ở bên cạnh vỗ cánh tay béo ù, cười nói: "Thế tử ca ca biến thành tỷ tỷ rồi." Bối vì sau khi Thế tử khoác áo choàng và đội mũ xong thì không thấy được toàn mặt, chỉ để lộ chiếc cằm trắng nõn. Hơn nữa thân hình Thế tử cao gầy, xa xa nhìn lại, đây chính xác là một vị tiểu thư khuê các.

Hoa Thường cũng cười, chờ Thế tử cởi ra rồi mới mở miệng nói: "Mẫu phi nhìn rất vừa người, như vậy lấy cái này đi. Ngày mai Cát nhi đi săn thú nhớ mặc, vừa ấm áp lại vừa đẹp mắt."

Khuôn mặt Thế tử Trần Cát đều đỏ cả lên, nhưng khi nó nhìn thấy vẻ mặt từ ái của Hoa Thường thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy.

Thời đại này trẻ con không có nhiều quyền lực, người lớn ban cho, không được quyền từ chối.

Tiểu Tử ở bên cạnh cười haha cũng không thoát được tay của Hoa Thường. Nó bị nàng phũ lên chiếc áo choàng màu hồng cánh sen, từ xa nhìn lại, giống như một cù sen lớn.

Ai muốn làm người béo đầu...

Về mặt nhân như trái mướp đắng của tiểu Tử vọt vật lại tổn thương của Thế tử. Thế là hai người lại tiếp tục cùng nhau chơi đùa âm ỉ

Đuối được hai đứa nhỏ ra ngoài chơi rồi, cuối cùng Hoa Thường cũng có được chút yên tĩnh. Nàng sắp xếp lại y phục, những trang sức vòng tay, trâm cài cần dùng cũng được đem đến, lúc này mới miễn cưỡng được xem là xong xuôi.

Thược Dược xoa xoa bả vai của Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nương nương có muốn ra ngoài tản bộ một chút hay không? Hiện tại thời tiết rất tốt, nếu muộn hơn một chút thì sẽ rất lạnh. Nơi này lại gió lớn, buổi tối cũng chỉ có thể ở trong lều mà thôi."

Hoa Thường suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu: "Ngày đầu tiên đến đây cũng không thể không làm gì, ra ngoài tản bộ một chút cũng tốt. Đứng rồi, sẵn tiện người lấy chiếc áo choàng mà ta đã chuẩn bị cho Hoàng thượng ra đây, ta đem qua cho Hoàng thượng."

Chắc chắn là Hoàng đế cũng không thiếu áo choàng, nhưng dù sao Hoa Thường vẫn muốn biểu đạt chút tâm ý.

Hoa Thường trang điểm, dung nhan mỹ lệ, đi gặp Hoàng đế thì phải hoàn mỹ xinh đẹp. Thược Dược cũng cẩn thận chọn trang sức cho nàng. Bấy giờ đã chấm dứt được cuộc sống lữ hành lang thang trên đường nên không cần phải trang điểm nhẹ nhàng đơn giản. Lúc này mọi chuyện đã được thu xếp xong, tất nhiên phải trang điểm cho nương nương nhà mình trở nên mỹ lệ, làm cho Hoàng thượng kinh diễm một chút.

Cuối cùng, Hoa Thường mặc một bộ y phục bằng gấm Tử Xuyên thêu hoa mẫu đơn đính to vàng, phía dưới phối với váy màu tím thêu hoa tiết hình bán nguyệt, trên đầu nàng đội bộ diêu vân mấn hoa nhan [3] được làm bằng vàng, cài trâm với tua rua hạt châu rủ xuống, thêm một chiếc cài tóc đính ngọc trai. Nàng đeo đôi khuyên tai hình hoa mộc lan được làm bằng đồng châu, trên cổ tay trắng như tuyết là chiếc vòng ngọc có hoa văn phù dung.

[3] Hình ảnh minh họa

Hoa Thường hài lòng nở nụ cười, nhẹ nhàng mỉm nhấp chút son. Nàng đứng dậy, Lan Chi cầm chiếc áo choàng được làm bằng lụa to vàng mềm mại có thêu hoa văn đám mây như ý phủ thêm lên người nàng, rồi cùng nàng đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài được vài bước, nàng liền thấy từ phía đối diện có một người đang đi đến, phía sau có rất nhiều người hầu đi theo.

Hoa Thường hơi nhíu mày, ở nơi này quy định nam nữ gặp nhau cũng không quá nghiêm khắc, đi ra ngoài vài bước là có thể nhìn thấy nam nhân. Hoa Thường nghĩ những người đó chắc là người Hồ Nhung, bước chân hơi dừng lại một chút. Sau khi suy nghĩ một hồi thì nàng tiếp tục đi về phía trước một cách thoải mái hào phóng.

Một tiểu thái giám lạnh lợi bên cạnh thấp giọng nói: "Nam tử trẻ tuổi dẫn đầu kia hẳn là Đại vương của Hồ Nhung, bên cạnh hẳn chắc là Hữu Hiền vương, nương nương chào hỏi một chút là được."

Hoa Thường có chút miễn cưỡng gật gật đầu.

Hai nhóm người chạm trán nhau, đây là lần đầu tiên Hoa Thường nhìn thấy Đại vương Hồ Nhung trẻ tuổi. Nàng cũng không dám nhìn lâu, khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng thông dong nhún người hành lễ: "Đại vương mạnh khỏe."

Y phục mềm mại, tư thái xinh đẹp, khí độ trầm tĩnh, Hoa Thường giống như một đóa hoa mỹ lệ đang chậm rãi nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Kham Bồ vương nhìn thấy Hoa Thường thì có chút sững sờ, không nói gì.

Người Hồ Nhung tựa hồ cũng không quá chú trọng đến việc thu thập tin tức. Kham Bồ vương và người phía sau hẳn rõ ràng không biết thân phận của Hoa Thường, dù sao nữ quyền cùng đi đến nơi này cũng rất nhiều.

Hoa Thường thấy thế cười cười, nhẹ nhàng nói: "Bổn cung còn đang vội đến cầu kiến bệ hạ nên đi trước một bước, Đại vương đi thông thả."

Nghe Hoa Thường nói những lời này, người đối diện rõ ràng đã lấy lại phản ứng. Kham Bồ vương cũng cười cười: "Nương nương đi thông thả."

Hoa Thường cười lễ phép rồi đi thoáng qua.

Kham Bồ vương nhìn theo bóng dáng xa dần của Hoa Thường, thật lâu sau vẫn chưa cử động.

Hữu Hiền vương nhìn thần sắc của Kham Bồ vương, cười lên tiếng: "Đại vương, cũng đã không thấy bóng người nữa rồi, ngài còn đang nhìn cái gì vậy?"

Ánh mắt Kham Bồ vương âm trầm, khoe miệng gọi lên nụ cười: "Ta đã nhìn thấy rất nhiều người Hán, trong đó cũng có rất nhiều mỹ nhân. Nhưng hôm nay mới biết, những gì nhìn thấy trước kia chỉ là kiến thức nông cạn mà thôi."

Hữu Hiền vương cười haha nói: "Vị nương nương kia không đẹp ở dung mạo, mà là ở khí chất. Người như thế cũng không phải những nhà bình thường có thể nuôi dưỡng ra, nếu Đại vương muốn mỹ nhân như vậy thì sợ không dễ dàng."

Đôi mắt Kham Bồ vương đen lầy, khẽ ánh lên một tia đả tâm kín đáo, trên khuôn mặt kiên nghị vẫn nở nụ cười: "Mỹ nhân đẹp nhất hẳn là phải gả cho nam nhân mạnh nhất."

Nghe câu nói như thế, Hiền Hữu vương thay đổi sắc mặt, ngưỡng mộ một nữ nhân và muốn chiếm hữu một nữ nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hữu Hiền vương thu lại ý cười trên mặt, thần sắc nghiêm túc nói: "Đại vương, vị nương nương kia là phi tử của Hoàng đế Đại Lương." Hắn nói như vậy để Kham Bố vương nên biết khó mà lui.

Kham Bố vương chậm rãi quay đầu, nhìn Hữu Hiền vương, thấp giọng nói: "Đến lúc đó, sẽ không có ai được gọi là Hoàng đế Đại Lương nữa."

Hữu Hiền vương khiếp sợ, mờ to hai mắt nhìn đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Tâm Ý - Đổi Mới Lần Thứ Hai (3)

Khuôn mặt già nua của Hữu Hiền vương cứng lại trông giống như lớp mặt nạ da người bị nứt ra, khoé miệng nhấp nháy vài cái, hình như rất tức giận, đề thấp âm thanh nói: "Ta còn cho rằng Đại vương sáng suốt."

Kham Bố vương thu lại biểu tình, trung ra vẻ mặt hào sảng, không thêm đề ý nói: "Ta nói vậy dọa đến Vương thúc sao?"

Hữu Hiền vương nhìn thẳng Kham Bố vương, tựa như có sức mạnh tiềm ẩn trong thân thể già cỗi: "Ta là một người già sắp chết, cả đời thân kinh bách chiến [1], cùng với đao và lửa làm một hán tử. Bất luận Đại vương nói gì, đều không thể dọa được ta."

[1] Thân kinh bách chiến (身经百战): trải qua trăm lần chinh chiến. Ngoài ra còn có sánh kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi.

Ánh mắt Kham Bố vương sắc bén nhìn chằm chằm Hữu Hiền vương, sau đó cong khoé miệng lên nói: "Đôi mắt của Vương thúc có thể nhìn đến nơi xa hơn sao?"

Kham Bố vương quay đầu, nhìn thảo nguyên mênh mông vô bờ, dang rộng hai tay, tươi cười nói: "Đôi mắt của Vương thúc còn có thể nhìn thấy tương lai được sao?"

Hữu Hiền vương vươn cánh tay cường tráng chụp lên vai Kham Bố vương, mờ miệng nói: "Ta già rồi, không thể nhìn tới nơi xa hơn, cũng không nhìn được tương lai, nhưng ta biết hiện tại Hồ Nhung cần yên ổn, con dân cần nghỉ ngơi lấy lại sức, mà người cũng cần thời gian tích góp uy vọng. Kham Bố, không nên bị những thứ khác làm mất tâm trí."

Đôi mắt Kham Bố vương vẫn đen bóng như cũ, giống như tòa sáng có thần, trên khuôn mặt là sự kiên nghị và tự tin: "Vương thúc, ta là người biết suy nghĩ, ta biết mình nên làm gì. Hiện tại ta sẽ không ám hại Hoàng đế Đại Lương, đó cũng không phải là việc mà một dũng sĩ nên làm."

Đôi mắt Kham Bố vương trầm thúy nhìn xa xăm: "Ta thích thổ địa Đại Lương, thích núi nhân Đại Lương, nơi đó là đã tâm của ta, cả đời này ta sẽ không từ bỏ. Vương thúc, có lẽ người không nhìn thấy ngày đó. Nếu người chết già, ta sẽ không an táng người, mà sẽ lưu lại hài cốt của người. Chờ đến khi ta san bằng thổ địa Đại Lương, sẽ nghiền nát [2] nữ nhân vừa rồi, tôi kính người một chén rượu. Vương thúc, hãy chờ xem đi."

[2] Nghiền nát: dón đầu, cưới vợ, tương đương với Lục lễ. Thông thường là tấn lang đến nhà gái nghiền nát thứ tấn nương. Nhưng ở một ít địa phương, sẽ có bà mối dẫn đội ngũ đi nghiền nát tấn nương trước, tấn lang chỉ ở nhà ngồi chờ.

Hữu Hiền vương ngơ ngẩn vì đã tâm và cuồng vọng của Kham Bố vương. Nhưng trong nội tâm lại bắt đầu đáng trào một khí thế hào hùng mãnh liệt. Đúng, đây chính là người Hồ Nhung!

Hữu Hiền vương cười haha, sau đó mờ miệng nói: "Đại vương, chuyện kia thật lâu mới đạt được, đến lúc đó nữ nhân kia đã hoa tàn ít bướm, không còn đẹp như hôm nay nữa."

Kham Bố vương kiêu ngạo cười nói: "Vương thúc, ta tin người xinh đẹp thật sự sẽ không tàn phai nhan sắc theo thời gian. Huống chi, chỉ cần là thứ ta muốn thì sẽ sống ở Hồ Nhung, ở lại vùng hoang mạc và thảo nguyên này."

Kham Bố vương lên ngựa, quay đầu lại nhìn hoàng trưởng (lều) một cái, sau đó đường hoàng mà chạy như bay rồi đi.

Mà lúc này Hoa Thường đã đến trước lễ chiến [3] của Hoàng đế, tiêu thái giám trực bên ngoài thấy Hiền phi nương nương tới, vội vàng hành lễ: "Nương nương cát tường." Sau đó hần nhỏ giọng nói: "Đề nỏ tài thông báo một tiếng, Thái tử điện hạ đang ở bên trong."

Hoa Thường sững sốt một chút, sau đó cười ôn nhu: "Công công chờ chút, bốn cung tới đây cũng không có việc gì quan trọng. Nếu bệ hạ và Thái tử đang nghị sự thì bốn cung cũng không tiện quấy rầy. Đây là áo khoác da đưa cho Hoàng thượng, mong rằng công công chờ lát nữa hãy trình lên."

Tiểu thái giám mặt tươi cười nói: "Tất nhiên tất nhiên, nương nương đã phân phó, nô tài sẽ nhớ kỹ."

Đôi môi Hoa Thường đỏ thắm, nụ cười trong trẻo: "Vậy bốn cung của lui trước."

Tiểu thái giám khom mình hành lễ: "Nương nương đi thông thả."

Hoa Thường xoay người, vịn tay Lan Chi chậm rãi rời đi.

Đi được nửa đường, Lan Chi nhận không được lên tiếng: "Nương nương, phi nhiều công sức chuẩn bị trang điểm như thế, kết quả ngay cả cái liếc mắt của Hoàng thượng cũng chưa nhìn thấy. Sao nương nương lại đi vậy?"

Trên mặt Hoa Thường cũng có vài phần bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói: "Thái tử điện hạ đang ở bên trong, nếu bốn cung đi vào thì không tốt lắm."

Lan Chi không phục nói: "Có gì không tốt, bây giờ Thái tử điện hạ cũng chỉ là một đứa nhỏ, có thể thương thảo quốc gia đại sự với Hoàng thượng được sao? Chỉ là chút việc nhỏ vụn vặt, đáng để nương nương tránh đi sao?"

Hoa Thường hồi nử mỉa mắt xuống, thanh âm vẫn ôn nhuận nhu hòa: "Không được vô lễ. Lan Chi, đó là Thái tử điện hạ, sao có thể bàn tán ở sau lưng như vậy?"

Lan Chi cắn cắn môi, không cam lòng nhỏ giọng nói: "Nô tỳ thấy nương nương chịu thiệt thòi. Nương nương luôn nhân nhượng, có ai mà không khi dễ nương nương vài lần đâu kia chứ? Đọc theo đường đi, Thái tử có từng lộ ra khuôn mặt tươi cười với nương nương chưa? Quả thật Thái tử điện hạ tôn quý, nhưng nương nương là tướng bối, vậy mà cũng không thấy Thái tử điện hạ có ý hiếu thuận cung kính với nương nương."

Hoa Thường khề thờ dài: "Thái tử vô cùng tôn quý. Nếu nô hiểu thuận với bốn cung thì tốt, còn không thì cũng là lẽ thường tình. Huống chi, lần này Hoàng hậu nương nương không thể đi theo, sao trong lòng Thái tử có thể dễ chịu được đây? Nó không thể nói câu với Hoàng đế, nên cũng chỉ có thể lạnh nhạt với bốn cung mà thôi."

Hoa Thường nắm thật chặt áo khoác trên người, gương mặt nhìn về phương xa, ôn nhu nói: "Cho nên bốn cung cũng tận lực tránh nó. Hoàng thượng khó có lúc ở cùng chỗ với Thái tử điện hạ. Nếu bốn cung cho người thông truyền, chắc chắc Hoàng thượng sẽ cho bốn cung đi vào, đến lúc đó trong lòng Thái tử điện hạ lại khó chịu. Huống chi, Thái tử điện hạ ở đó, bốn cung cũng không thể tùy ý nói chuyện với Hoàng thượng, chẳng có gì thú vị. Hà tất phải khiến cho mình cảm thấy ngượng ngạo?"

Lan Chi đỡ tay Hoa Thường, nhỏ giọng thờ dài. Cho dù đã ra khỏi cửa cung thì vẫn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ như trước, bớt đi sự tranh phong giữa cung phi, nhưng con cái lại mang tới nhiều phiền toái.

Hoa Thường trấn an vỗ vỗ tay Lan Chi, cười nói: "Sao người lại thờ dài như ông cụ non thế? Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, trở về thôi."

Đêm

Trong hoàng trưởng đèn đuốc vẫn sáng trưng, Hoàng đế cũng không được nhân rồi. Hần vừa tới đây mà một khắc cũng không thể nghỉ, phải triệu kiến trò chuyện với đủ loại người, từ ngoại tộc, ngoại thần, nội thần đến các Hoàng tử, không thiếu một ai.

Hoàng đế dựa trên giường nệm, phía sau là tiêu cung nữ nhẹ nhàng ấn bóp bả vai cho hần.

Trần Hi cúi người đi vào, khẽ nói: "Hoàng thượng, buổi chiều hôm nay, Hiền phi nương nương đưa áo khoác da đến, người xem..."

Hoàng đế mở mắt, có chút mệt mỏi thờ ra một hơi, mờ miệng nói: "Hiền phi? Nàng đến đây khi nào, sao không ai thông báo một tiếng vậy? Đưa đồ lên đây đi."

Trần Hi vẩy vẩy tay cho tiểu thái giám cảm khay lên, sau đó trả lời: "Khi nương nương tới, Hoàng thượng đang nói chuyện với Thái tử, nương nương sợ quấy rầy Hoàng thượng, cho nên không cho người thông báo."

Hoàng đế nở nụ cười, có chút mệt mỏi lưỡi biếng, nhỏ giọng nói: "Nàng luôn luôn như vậy. Có đôi khi trầm thấy đau lòng vì nàng hiểu chuyện, nhưng có đôi khi trầm lại cảm thấy hình như mình chưa đủ gần gũi với nàng, dường như nàng không nên như thế... Trần Hi, người nói xem, trầm bị làm sao vậy?"

Trần Hi cúi đầu, sau đó khề cười: "Là do Hoàng thượng mệt mỏi cho nên suy nghĩ lung tung."

Hoàng đế gương mặt lên, sau đó hơi mỉm cười, thấp giọng nói: "Có lẽ vậy."

Hoàng đế đứng dậy, sắc mặt vẫn rất mệt mỏi, mờ miệng nói: "Phủ thêm áo khoác mà Hiền phi mới đưa tới lên cho trầm, trầm đi ra ngoài một chút."

Trần Hi ngăn cản, lên tiếng nói: "Hoàng thượng bảo trọng long thể, nên nghỉ sớm một chút. Hôm nay Hoàng thượng đã bận cả một ngày, không lúc nào được thành thoi. Người làm việc vất vả như vậy đã hao phí quá nhiều tinh thần."

Hoàng đế vẩy vẩy tay, lập tức mặc áo khoác vào, vén rèm lên đi ra ngoài.

Trần Hi dậm chân thờ dài, cất bước đi theo.

Bước chân Hoàng đế rất chậm, từng bước ổn định, phía sau là thị vệ và một đoàn thái giám cung nữ cầm đèn lồng.

Hoàng đế vỗ y chạm tay vào áo khoác trên người, sau đó lên tiếng nói: "Trần Hi, áo khoác rất ấm áp, còn nhẹ nữa, chỉ là đường may có chút rời rạc, chắc là Hiền phi tự tay làm."

Trần Hi nghe vậy khẽ ngẩng đầu, sau đó trả lời: "Làm sao mà nô tài biết được? Nhưng mà trong lòng Hoàng thượng hiểu rõ, chỉ cần tự tay Hiền phi nương nương làm y phục, thì người sẽ mặc nó ngay lập tức."

Hoàng đế chậm rãi nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, trăm cũng không biết làm sao nữa, y phục do nàng làm trăm đều mặc trên người. Trần Hi, nơi này sao rất sáng, dường như khoảng cách với trời càng gần hơn."

Trần Hi trăm mặc mà nghe lời nói không hề liên quan của Hoàng đế, sau đó mở miệng nói: "Đúng vậy, địa thế nơi này vốn cao, tất nhiên khoảng cách với trời cũng gần hơn một chút."

Hoàng đế hơi nghiêng đầu nhìn Trần Hi, sóng mắt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Người nói xem, chỉ vì trăm muốn mặc áo khoác này, liền đi đường xa như vậy, có phải ngốc hay không?"

Trần Hi cúi đầu thật sâu, bình tĩnh nói: "Hoàng thượng, sắc trời đã khuya, trở về đi thôi."

Hoàng đế chậm rãi dừng bước chân, khẽ cười một tiếng: "Đúng vậy, cần phải trở về thôi." Sau đó hần xoay người thẳng tắp trở về, đoàn người ở phía sau cũng xoay theo một vòng, tiếp tục kính cẩn cúi đầu đi sau Hoàng đế.

Dọc theo đường đi, Hoàng đế không lên tiếng nữa, sắc mặt trầm tĩnh, không có biểu tình gì.

Hoàng đế ngừng đầu, từ xa có thể thấy được ánh đèn sáng ngời của hoàng trường, lớn như vậy, lớn như vậy, lớn như vậy, chỉ cao vô thượng như vậy, đột nhiên khiến hần cảm thấy lạnh, dường như áo khoác cũng không thể làm hần thấy ấm áp.

Thường nhi, ta cho rằng rời cung đình đến nơi này thì chúng ta sẽ có khác biệt.

Chỉ là, dường như nàng còn ở chân trời, cho dù ta càng sát càng gần, địa thế càng ngày càng cao, nhưng vẫn không với tới. Như thể mọi người và các sự việc trở thành vách ngăn, không cách nào gần hơn được nữa.

Quãng thời gian ở Kiến Chương cung đó, dường như đều là mộng. Người sẽ khóc sẽ cười kia, người không chút phấn son kia, người không đặt nặng lễ nghĩa kia, người nữ tử trọng tình trọng nghĩa kia, hình như đã đi rồi, rồi cuộc chưa trở về.

Một Hoàng đế, vậy mà lại đi hoài niệm những ngày đã từng gần kề cái chết. Chẳng lẽ không thể quay lại ngày đó sao?

Đột nhiên thanh âm vui mừng lẫn ngạc nhiên của Trần Hi vang lên bên tai Hoàng đế: "Hoàng thượng! Hoàng thượng! Hiền phi nương nương chờ người ở cửa kia!"

Hoàng đế hoảng hốt tỉnh lại từ trong hồi ức, nhìn từ phía trước đang cầm đèn lồng nhỏ tinh tế đứng đợi trong gió, hần gây ngăn cả người.

Hoa Thường không trang điểm, không bôi tóc cao, cũng không có châu sức trăn quý. Mái tóc dài chi buộc sơ một cách đơn giản, buông xoã sau lưng, sắc mặt tái nhợt lộ ra chút ửng hồng, một khắc khi nhìn thấy Hoàng đế, nàng lộ ra nụ cười xinh đẹp ôn nhu. "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế đi vài bước tới trước mặt Hoa Thường, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hoa Thường, nhủ thầm nói: "Nàng đợi ở đây bao lâu rồi? Đã trễ thế này, sao nàng còn chưa đi nghỉ vậy?"

Hoa Thường ôn nhu nói: "Hoàng thượng bận rộn cả ngày, thần thiếp trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy lo lắng, cho nên muốn gặp Hoàng thượng. Kết quả Hoàng thượng không có ở đây, thần thiếp không yên tâm, cho nên thần thiếp ở chỗ này chờ một lát, bây giờ thấy được Hoàng thượng là thần thiếp yên lòng rồi."

Hoàng đế nắm chặt tay Hoa Thường, một lát sau mới lên tiếng: "Nàng mặc ít quá, buổi tối ở đây rất lạnh."

Hoa Thường nhẹ nhàng gạt đầu, có chút ngượng ngùng sờ gương mặt của mình, cười nói: "Thần thiếp vốn chỉ muốn tới xem Hoàng thượng một chút rồi trở về, cho nên mới ăn mặc đơn giản như vậy, sắc mặt nhợt nhạt khiến cho Hoàng thượng chê cười rồi."

Hoàng đế cầm tay Hoa Thường đặt vào trong ngực, như muốn làm nàng ấm áp lên.

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực Hoàng đế, sau đó ngừng đầu khẽ nói: "Được rồi, đêm đã khuya, Hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm, bảo trọng thân thể, thần thiếp đi về trước."

Hoàng đế trăm mặc gạt đầu, Hoa Thường nhẹ nhàng hành lễ, vịn tay tiêu cung nữ chậm rãi biến mất trong bóng đêm.

Trần Hi từ phía sau tiến lên trước, nhỏ giọng nói: "Tiểu thái giám nói, Hiền phi nương nương còn đưa tờ yến tới, chỉ là thời gian qua lâu nên có chút nguội lạnh, nương nương đã mang về rồi."

Khóe miệng Hoàng đế chậm rãi mỉm cười, vén rèm lên vào lều chiến: "Thay quần áo, nghỉ ngơi thôi."

Ngày thứ hai.

Sáng sớm trên thảo nguyên dường như đặc biệt sớm hơn một chút, Hoa Thường lười biếng nằm trên giường không muốn động dậy. Lan Chi thấy Hoa Thường đã tỉnh giấc, nhẹ bước lên trước vén màn, ôn nhu nói: "Nương nương ngủ thêm lát đi, dù sao cũng không phải ở trong cung."

Ra khỏi cung chính là tốt như vậy, quý cụ gì đó đều không nghiêm khắc lắm, chỉ cần không ngủ đến khi mặt trời lên cao, hơi muộn một chút cũng không có vấn đề gì.

Hoa Thường chống tay ngồi dậy, Lan Chi vội vàng tiến lên đặt gối mềm ở phía sau Hoa Thường, Hoa Thường thoải mái dựa vào gối mềm, ôn nhu cười nói: "Hôm qua ta ngủ khá tốt, nên giờ tỉnh cũng không muốn ngủ nữa."

Lan Chi cẩn thận điều chỉnh gối mềm phía sau, mỉm cười lên tiếng: "Hoàng thượng đã sửa lại canh giờ diện kiến, nói là do mới tới thảo nguyên rất mệt mỏi cho nên để mọi người nghỉ ngơi thêm một chút. Nhìn canh giờ này, hoàng trường của Hoàng thượng còn chưa có động tĩnh gì đâu. Nếu nương nương không muốn ngủ nữa thì có thể nằm nghỉ một lúc."

Hoa Thường cười gật gật đầu, sau đó phân phó: "Tối hôm qua bốn cung đi bài kiến Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng tản bộ bên ngoài. Trời lạnh như vậy mà Hoàng thượng cũng không ăn mặc nhiều. Các người nhanh chuẩn bị tờ yến hay canh bổ cũng được, chờ Hoàng thượng dậy thì đưa qua, tốt xấu gì cũng là một phần tâm ý."

Lan Chi đáp ứng.

Hoa Thường nằm một lúc mới đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Tiểu Tử và Thế tử cũng tới thành an, Hoa Thường ôm hai đứa nhỏ vào lòng, cười hỏi: "Hôm nay các con định làm gì? Lúc trước không phải nói sẽ đi săn sao? Sao cũng không thấy các con mặc y trang vậy?"

Thế tử ôn hòa trả lời: "Đã huy đi săn, mẫu phi không biết sao? Mới có người đến thông báo rồi. Dù sao chúng ta cũng vừa mới tới, đường xa mệt nhọc nên Hoàng thượng đã cho đợi lại vài ngày, nhưng ngày cụ thể thì chưa quyết định được. Chỉ là buổi tối có yến hội, người Hồ Nhung cũng sẽ tham dự."

Hoa Thường nhướng mày, sau đó ôn nhu nói: "Mẫu phi không biết, có lẽ tiểu thái giám truyền chỉ còn chưa tới nơi này. Nếu hôm nay không có đi săn thì các con ra ngoài dạo một chút cũng tốt, đi với Hoàng huynh hay Hoàng thúc đều được, nhớ là không được chạy lung tung, đặc biệt là tiểu Tử, nghe không?"

Tiểu Tử xoay qua xoay lại làm nũng: "Tiểu Tử biết rồi, thưa mẫu phi. Tiểu Tử vẫn rất ngoan, luôn nghe lời mẫu phi nói."

Hoa Thường bắt đầu đi cười, trong mắt chứa đầy yêu thương.

Hai đứa nhỏ vui vẻ chạy ra ngoài, mê chơi là thiên tính của trẻ con, thật sự không quản được. Nhưng mà, có lẽ bọn trẻ may mắn ở chỗ tạm thời không cần Hoa Thường chọn y phục để mặc.

Lan Chi ra lệnh cho nhóm tiêu cung nữ bụng điểm tâm lên. Hoa Thường nhìn trên bàn có đến bảy, tám món ăn sáng thì hơi ngạc nhiên, nâng mở miệng nói: "Khá là xa xỉ rồi, ngày mùa đông khó có được rau dưa tươi, ở trong cung cũng không thường ăn, huống chi tại thảo nguyên mệnh mớng này."

Thục Dược vừa chia thức ăn vào trà rồi: "Quận Tây Hải này rất ít thức ăn, dường như không thể tìm ra mấy thứ lương thực như rau dưa. Nhưng mà cũng không thể cứ uống sữa và ăn thịt để mỗi ngày như thế. Các quý nhân sao có thể chịu cực khổ như vậy được? Huống chi, đồ tốt nhất trong thiên hạ đều đáng cho Hoàng thượng. Hoàng thượng ở trong cung thì thứ tốt liền đưa vào cung. Hoàng thượng ở chỗ này, tất nhiên thứ tốt liền đưa đến nơi này. Nương nương không cần lo lắng, những thứ này đều do mấy quận bên cạnh tiến cống tới đây, dựa theo phẩm cấp phân y thị tuân thủ đúng phép tắc."

Hoa Thường bắt đầu đi lắc lắc đầu: "Chung quy cũng là quá xa xỉ, vì bảo quản rau dưa được tươi mới, chi sớ cũng hao tổn rất nhiều nhân lực và vật lực, quá roi thúc ngựa mà đưa tới đây."

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân trị thị lệ chi lai [4]. Đây cũng không phải chỉ có một mình Dương Quý phi hưởng lạc, mà là cảnh tượng triều đại nào cũng có mà thôi.

Thục Dược khẽ cười khuyên nhủ: "Nương nương đã tiết kiệm theo thói quen, tất nhiên trong lòng có điều bất an. Cho nên vì để rau dưa tươi này không hư, nương nương nỗ lực ăn nhiều một chút, bằng không thì sẽ hỏng mất."

Hoa Thường bị Thục Dược chọc cười, hờn dỗi nói: "Tiểu hầu tử này, luôn nói ngọt làm bốn cung vui vẻ."

Lần Tây tuần này của Hoàng đế hao tổn chi phí lớn nhất chính là ở đây. Quận Tây Hải hoang vắng hẻo lánh, dường như không có thứ gì tốt để ăn, duy chỉ có trâu dê là nhiều.

Chỉ là ăn trâu dê cũng có một vấn đề lớn. Đầu tiên là về dê, thịt dê vị tanh rất nồng. Người thích thì sẽ thấy hương vị này ngon, nhưng mà người không thích thì thật sự không chịu nổi, một miếng cũng không thể ăn được. Mà người không ăn thịt dê

chẳng lẽ sẽ dối chết sao?

Hon nữa ở thời đại này, kỹ thuật xử lý thịt dê vẫn còn vụng về nên hương vị rất nồng. Vì thế đa số mọi người đều không thể chịu được. Hon nữa, trong đội ngũ có rất nhiều quý nữ và Vương phi, đều là nữ nhân thích đẹp, thích bảo dưỡng, nên phần lớn bọn họ đều không dám động đến thịt dê, thức ăn chủ yếu của "Man nhân", vì bọn họ cho rằng đây là một loại đồ ăn "Không cao quý."

Tiếp theo là vấn đề về trâu. Nơi này có không ít trâu, nhưng bị kích chính là luật pháp Đại Lương quy định không thể ăn thịt trâu.

Bởi vì trong nền kinh tế nông nghiệp cá thể, trâu cây là tài sản vô cùng quan trọng, lập luật pháp bảo vệ trâu cây chính là bảo hộ lợi ích canh nông (nông dân). Canh nông là cơ sở của toàn bộ vương triều phong kiến, xã hội này chính là xã hội nông nghiệp.

Đương nhiên, không phải nói người có tiền có quyền thì không thể ăn trâu. Bởi vì nhóm quyền quý vẫn sẽ nghĩ ra đủ loại biện pháp làm cho trâu chết ngoài ý muốn, sau đó báo cáo lên các cấp liên quan, nói là đã đem trâu đi chôn.

Cơ bản nhóm quan sai nhỏ sẽ né mặt nhóm quyền quý này nên bọn họ không đi xem xét thi thể trâu. Vì thế, ở trong giới quý tộc, ăn trâu cũng không phải một chuyện khó khăn.

Đáng tiếc, Hoàng đế không thể làm như vậy. Là tấm gương tốt cho thiên hạ, lại còn đang đi Tây tuần, trước mặt tộc nhân bên ngoài, Hoàng đế tuyệt đối không thể làm ra hành vi trái với luật pháp của quốc gia mình.

Hon nữa trong ngày thường, Hoàng đế cũng không ăn trâu. Đây cũng điều khiến cho Hoa Thường rất khâm phục, vì hẳn có thể tự chủ được.

Cho dù đây là trên vùng thảo nguyên, trâu không gánh vác nhiệm vụ đi cày, nhưng cũng không ai dám tìm đường chết mà đưa ra ý kiến: Chúng ta ăn trâu một lần đi!

Cho nên thức ăn của gần mười vạn người đều phải dựa vào lương thực ít ỏi trên thảo nguyên và mấy quận phụ cận cung ứng.

Đương nhiên, bản thân quân đội cũng mang theo một lượng lớn đồ ăn và gia vị, đều là lương thực không dễ bị thối rữa. Bởi vì suốt dọc đường đi không có khả năng lúc nào cũng có các quận huyện phía dưới cung ứng, nên đa số mọi người đều phải dựa vào lương thực mình tự mang theo. Đây cũng nguyên nhân làm chậm tiến độ di chuyển của đội ngũ nhất.

Sau khi đến địa điểm và ổn định xong xuôi, rốt cuộc nhóm quan trấn giữ quận có thể cung kính vuốt mông ngựa, cung kính dâng lên đồ tốt nhất cho Hoàng đế. Nhưng mà hình như là bọn họ không cần tiền. Đứng vậy, chính xác là không cần tiền, cũng không ai dám đòi tiền Hoàng đế.

Hoa Thường dùng sơ qua điểm tâm, vừa mới lau miệng xong thì một tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, cúi đầu hành lễ, cung kính nói: "Nô tài tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường tương đối quen thuộc với người của Kiến Chương cung, vừa liếc mắt một cái thì đã nhận ra, nàng vội vàng nở nụ cười ôn nhu: "Công công miễn lễ, Lan Chi, ban ghế."

Tiểu thái giám liên tục nói: "Không dám, không dám"

Hoa Thường cũng không miễn cưỡng, ôn nhu nói tiếp: "Công công tới đây có gì không? Hoàng thượng có ý chỉ sao?"

Khuôn mặt tiểu thái giám tràn đầy nét tươi cười, mở miệng nói: "Vâng, Hoàng thượng bảo nô tài đưa cho nương nương chút đồ vật." Dứt lời, tiểu cung nữ phía sau hẳn cầm khay vàng tiến lên.

Hoa Thường tò mò xem xét một chút, là một bộ kỳ trang (trang phục cưới ngựa) kiểu nữ màu đỏ rực.

"Đây là Hoàng thượng đưa cho bản cung sao?" Hoa Thường mở to hai mắt nhìn, tay nhẹ nhàng chạm vào lớp da thú vừa rắn chắc vừa mềm mại, ngẩng đầu hỏi.

Tiểu thái giám cười trả lời: "Đương nhiên rồi. Hoàng thượng còn phái nô tài truyền lời, nương nương chuẩn bị một chút, thay y phục, Hoàng thượng muốn cùng nương nương ra ngoài cưỡi ngựa."

Hoa Thường có phần không biết phải làm sao, thấp giọng nói: "Bản cung gia giáo nghiêm ngặt. Nếu nói cầm kỳ thi họa thì bản cung còn có thể hoa chân múa tay một chút. Nhưng nếu nói về cưỡi ngựa bắn cung, thì chính là bản cung hoàn toàn không biết một chút gì, thật sự phụ ý tốt của Hoàng thượng rồi."

Tiểu thái giám vội đáp: "Nương nương không cần lo lắng, sao Hoàng thượng lại không biết nương nương không biết cưỡi ngựa chứ? Hôm nay Hoàng thượng đặc biệt thu xếp chút thời gian trống để dạy nương nương đấy."

Hoa Thường kinh hi tươi cười, mở miệng nói: "Thật sao?"

Tiểu thái giám liên tục gật đầu: "Chỉ lát nữa Hoàng thượng đến đây đón người, nương nương hãy chuẩn bị thật tốt."

Hoa Thường cười gật đầu, sau đó nâng ra hiệu cho Lan Chi ở bên cạnh. Lan Chi nhẹ nhàng bước lên trước, đưa cho tiểu thái giám hầu bao nhỏ màu xanh lam nhạt: "Vắt và cho công công rồi."

Tiểu thái giám cẩn thận thu lại, nhét vào trong tay áo, nét cười trên mặt càng thêm chân thành tha thiết. Hiền phi nương nương luôn ra tay hào phóng, chạy chân tới chỗ này là một việc sáng suốt.

Tiểu thái giám Kiến Chương cung đi, Hoa Thường khẽ nhướn miệng cười, so với vừa rồi thì có phần chân thật hơn.

Lan Chi và Thục Dược vội vàng bày bày kỳ trang mà Hoàng đế mới đưa tới ra, mở miệng nói: "Nương nương đừng cười nữa, màu trang điểm chải tóc, thay y phục thôi."

Hoa Thường mỉm cười gật đầu. Nếu muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa, tất nhiên sẽ thay đổi kiểu trang điểm, búi tóc trang sức đều phải cẩn thận, vừa đẹp vừa tiện lợi lại vừa chắc chắn.

Trang dung cũng phải cẩn thận một chút, dài ngắn đậm nhạt, lại dính chút mồ hôi, nếu lớp trang điểm bị nhoe thì sẽ rất khó coi.

Hoa Thường bị mấy cung nữ xoay vòng một hồi, cuối cùng cũng trang điểm xong.

Mái tóc dài chỉ cài đơn giản bằng một cây trâm, phần còn lại buông xoải sau lưng, thật ra cũng có cảm giác giống vài phần cung nữ đời nhà Hán.

Trên mặt nàng chỉ đánh một chút phấn son. Hoa Thường vốn sinh ra đã đẹp, phù dung trong nước, đặc biệt thanh lệ.

Mà mặc bộ kỳ trang Hoàng đế đưa tới lên người, tổng thể là màu đỏ điểm lệ, cổ áo, cổ tay áo và vạt áo đều thêu bằng sợi tơ vàng, toát ra phong thái vô cùng tôn quý.

Chân mang đôi giày ủng nhỏ màu đen, mặt trên thêu hoa văn đỏ vàng, cực kì tinh xảo.

Bên ngoài khoác một cái áo choàng, đội thêm chiếc mũ màu đỏ cùng loại có lông thú màu trắng viền xung quanh, lông xù xù, sờ lên cảm giác vô cùng nhu thuận.

Hoa Thường nhẹ nhàng đi lại, xoay vài vòng, bỗng thấy rèm cửa bên ngoài bị xốc lên, Hoàng đế mặc một thân kỳ trang màu vàng sáng đi đến. Dáng người Hoàng đế vốn đã cường tráng nay lại càng được tôn thêm nữa.

Thoạt nhìn trông Hoàng đế vô cùng kiêu dũng. Hẳn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm Hoa Thường, trong đôi mắt đen bóng không che giấu được sự kinh ngạc và nóng rực.

Hoa Thường bị Hoàng đế nhìn đến nổi mặt ửng đỏ, dáng người vội vàng đoan chính, nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Lúc này Hoàng đế mới phản ứng lại, nâng Hoa Thường dậy, đôi mắt như mắt chim ưng vẫn lưu luyến trên người Hoa Thường, thanh âm trầm thấp: "Hôm nay trẫm mới biết được, thì ra Thường nhi là mỹ nữ thảo nguyên, không phải khuyển quốc khuyển thành, mà là tự do phóng khoáng."

[3] Hình ảnh lều chiến:

[4] Xuất từ bài thơ "Quá Hoa Thanh cung kỳ nhất" của tác giả Đỗ Mục:

Trường An hồi vọng tú thành đôi,

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất kỳ hồng trần phi tử tiếu,

Vô nhân tri thị lệ chi lai.

Dịch nghĩa:

Quay lại trông Trường An như gò thù giấu.

Trên đỉnh núi, cửa trời từ từ mở ra.

Phi từ mỉm cười khi thấy người cười ngựa tung bụi hồng.

Không ai biết ấy là quạ vài đĩ tiền về cùng.

Hoa Thanh là cung điện xây dựng vào năm 747 bên dòng suối nước nóng trên núi Ly Sơn, thuộc huyện Lâm Đồng, tỉnh Thiểm Tây, mục đích để Đường Minh Hoàng và Dương Quý phi cùng quần thần thảnh thơi hội họp ăn chơi. Bài này nói về nếp sống xa hoa của Dương Quý phi. Nàng thích ăn trái vải tươi, nên sai lính trực thuộc cười ngửa tới ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bồi Lăng tỉnh Tứ Xuyên (đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung mà vẫn còn tươi.

Bản đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Kính Vương - Đổi Mới Lần Thứ 2 (4)

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Thời tiết hôm nay quả thật không tệ. Tuy rằng là mùa đông nhưng khí trời không quá lạnh, cũng không có gió, không có cảm giác lạnh và khô rát mà nó vốn có.

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, hai người nhẹ nhàng đi trên thảm cỏ mềm mại, giữa hai người như có một bầu không khí ấm áp đang lan toả.

"Hôm nay Hoàng thượng không có việc gì sao? Hoàng thượng dạy thần thiếp cười ngửa có làm chậm trễ quốc sự của người không?" Hoa Thường hỏi nghiêng nghiêng người về phía Hoàng đế, nhẹ nhàng nói.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường lắc lắc đầu, cười lên tiếng đáp: "Hiện tại không có chuyện gì quan trọng, trẫm cũng muốn thả lỏng tinh thần. Huống chi, Thường nhi xinh đẹp như vậy, đúng là lý do chính đáng để người ta bỏ bê chính sự."

Hoa Thường đỏ mặt, gặng dỗi nói: "Hoàng thượng nói vậy..."

Hoàng đế cười haha: "Đi, trẫm dẫn nàng đến chuồng nuôi ngựa xem thử."

Trong cung lúc này, ở một bia cỏ khác, Thế tử Trần Cát đang dẫn theo Tử Hoàng từ Trần Đồng đi theo Kính Vương gia và Tương Quận vương cười ngửa.

Vị tiểu Tử còn nhỏ nên ngồi cùng ngựa với Tương Quận vương, bị Tương Quận vương ôm vào trong lồng ngực, nhưng thẳng bé vẫn không an phận. Còn Thế tử lại cười một con ngựa ngoan ngoãn hơn, chậm rãi đi theo bên cạnh.

Kính vương cười nói với Tương Quận vương: "Hôm nay Tương vương huynh cũng có nhã hứng đến đây cười ngửa, thật là hiếm thấy." Trong ấn tượng của hắn, vị Tương Quận vương này thường rất không tình nguyện đi ra ngoài. Có lẽ là do Tương Quận vương nhận chức ở Tổng Nhân phủ, nên trong mắt của hoàng thân quý tộc thì Tương Quận vương luôn là người ít nói, đôi khi cũng rất tàn nhẫn độc ác.

Quan hệ giữa Tương Quận vương và Kính vương được xem là không xa không gần. Lúc trước, trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, Tương Quận vương không hề đứng về bên nào, cho nên hiện tại dù là ai thì hắn cũng không quá vui vẻ, cũng không có gì gọi là thân thiết.

Tương Quận vương cười khổ trả lời: "Quả thật ta không có hứng thú đi ra ngoài, chẳng qua tiểu đạn pháo bạo tử bám ở trong ngực này của ta chạy vọt vào trong lều, khốc là quấy phá muốn ta dẫn nó đi ra ngoài chơi, ta còn có thể làm như thế nào đây?"

Thế tử Trần Cát ở một bên cười trộm, cuối cùng lại có thêm một người không chịu nổi sức tàn phá của tiểu Tử.

Tiểu Tử nghe thấy những lời này thì trừng mắt, ngửa đầu nói với Tương Quận vương: "Tương vương thúc, người là người tốt nhất, tiểu Tử thích người nhất, cho nên không cho người nói xấu tiểu Tử, đặc biệt không được nói trước mặt tiểu Tử."

Tương Quận vương nhìn dỗi mặt to sáng ngời của tiểu Tử, bắt đầu đi thỏa hiệp: "Được, được, được, vương thúc sai rồi, tiểu Tử là siêu cấp đáng yêu, vương thúc rất vui khi chơi đùa cùng với tiểu Tử."

Tiểu Tử nghe xong thì trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, tiếp tục ở trên lưng ngựa xoay tới xoay lui, tựa hồ còn muốn nhảy nhót trên lưng ngựa. Tương Quận vương chỉ có thể ôm chặt tiểu Tử vào người, trong lòng thầm nghĩ may mắn là mình chọn một con ngựa hiền lành ngoan ngoãn. Nếu là một con ngựa háo chiến, chịu không nổi tên quấy phá này, nói không chừng còn có thể khiến cho người ngã ngựa đó.

Kính vương nhìn bộ dáng bắt đầu đi của Tương Quận vương, cười haha nói: "Tương vương huynh cũng có ngày hôm nay, đệ đệ thật sự cảm thấy vô cùng sáng khoái!"

Tương Quận vương nhìn bộ dạng vui sướng khi người khác gặp họa của Kính vương lại càng thêm hậm hực. Trên đường đến đây, Tử Hoàng từ bàn đạp hai bên yên ngựa làm cho rách da, bị kinh sợ. Gần đây tiểu Tử lại đi cùng xa giá với hắn, đối với các Hoàng tử, tất nhiên hắn sẽ cố gắng chăm sóc, nhưng không nghĩ đến lại bị tiểu tử này ăn vạ.

Tử Hoàng từ được Hoàng đế sủng ái, đến cả Thái tử e là cũng thua nó vài phần. Hơn nữa Tử Hoàng từ có bệnh tim bẩm sinh, ai mà không phải đổ ngọt nó?

Tương Quận vương nhìn tiểu béo ú ở trong lòng mình, bắt đầu đi nở nụ cười, trong đó chứa đựng vài phần yêu thương. Cũng may là đứa bé này tuy rằng hồ nháo tùy hứng, nhưng cũng rất ngây thơ đáng yêu, nên rất dễ dụ dỗ.

Tương Quận vương quay đầu nhìn về phía Kính vương, mở miệng nói: "Nhưng thật ra ta không ngờ Kính vương điện hạ cũng có thể đi theo, xem ra, quan hệ trong hoàng thất cuối cùng cũng đã hoà hoãn. Cuộc sống của ta có thể tốt hơn một chút rồi. Nếu không suốt ngày toan tính những chuyện lòng già vô tội (chuyện nhỏ nhặt) cũng có thể nào loạn đến Tổng Nhân phủ, một người có tâm có thể kéo mười tám cái cung dây."

Kính vương nghe nhắc đến vấn đề này, nụ cười phai nhạt đi một ít, ôn hòa lên tiếng: "Tương vương huynh tọa trấn Tổng Nhân phủ, ai dám đến chỗ Tương vương huynh tìm rắc rối cơ chứ? Không giống như đệ, cả ngày chỉ biết uống rượu chơi bời mà thôi."

Khóe miệng Tương Quận vương hơi cong lên: "Ta thấy Cát nhi là một đứa bé ngoan. Hoàng thượng nuôi dạy nó rất tốt, người là người có phúc. Ca ca nói người một câu, ngày tháng hiện tại không tồi."

Tương Quận vương lớn hơn Kính vương khoảng ba, bốn tuổi, nhưng từ tướng mạo của hai người lại không nhìn ra sự chênh lệch về tuổi tác. Kính vương bị cô lập nhiều năm, còn Tương Quận vương thì ở Tổng Nhân phủ, giao tình của hai người quả thật không sâu đậm lắm.

Tương Quận vương có thể nói với Kính vương vài câu tốt đẹp, cũng do cảm giác được thái độ của Hoàng đế đã hoà hoãn đi.

Kính vương có chút tự giễu, lại có chút thoải mái, mở miệng nói: "Vương huynh nói đúng, hiện tại cuộc sống của ta quả thật không tệ. Ta cũng sắp đến tuổi từ tuần, có cái gì mà chưa từng trải qua đây? Ta chỉ cảm thấy Thuận vương có chút thiệt thòi. Với tài hoa của hắn mà bây giờ lại chịu cảnh bần hàn thất bại, là ta đã liên lụy đến hắn."

Thuận vương là bảo đệ cùng mẫu thân với Kính vương. Vào năm điển ra cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị, Thuận vương đã ra sức ủng hộ Kính vương.

Ấn tượng của Tương Quận vương đối với Thuận vương rất bình thường. Thật hắn không muốn có quan hệ với Kính vương và Thuận vương, thậm chí không muốn nhắc đến cả những việc này. Rốt cuộc có ai biết được thái độ của Hoàng đế như thế nào? Hơn nữa tính tình của Thuận vương còn ngoan cố hơn cả Kính vương.

Tương Quận vương nhàn nhạt cười, mở miệng nói: "Thuận vương chỉ nhỏ hơn người vài tuổi, nhưng mà lại rất không hiểu chuyện. Nuôi một đám môn khách nói bốc phét thì thôi, nhưng mà cũng không nên bần luận đến vấn đề nhạy cảm như vậy. Người có biết, một năm ta ở Tổng Nhân phủ nhận được bao nhiêu mật cáo không? Nếu không phải thánh thượng khoan dung, với tính tình này của Thuận vương, sao còn có thể nhân nhả hận đời?"

Kính vương bắt đầu đi cười khổ, thấp giọng nói: "Vương huynh, không phải là ta không biết những chuyện này. Nhưng người cũng biết, Thuận vương vẫn luôn là phụ tá đắc lực của ta, còn cùng mẫu thân. Ta thất bại, so với ta thì hắn còn tức giận hơn, nhiều năm như vậy cũng không giảm bớt đi phần nào. Huống chi, hắn cũng chỉ mới ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, dưới gối lạnh lẽo, con nôi dỗi lại đơn bạc, chỉ có một nữ nhi, nhưng năm kia cũng không còn. Người nói xem, hắn không có việc gì để làm, lại không có hi vọng, thì bây giờ còn biết làm gì đây? Ta là đầu sỏ gây nên tội lỗi nghiêm trọng như vậy, người khác có thể chăm chọc hắn, xa lánh hắn, âm thầm cáo trạng hắn, nhưng ta thì không thể bỏ mặc hắn."

Ta là ca ca ruột của hắn.

Người không sinh ra trong hoàng thất thì mãi mãi sẽ không thấu hiểu được tình huynh đệ trân quý đến cỡ nào.

Hoàng đế có sao? Hắn không hề có.

Nếu lúc trước người thất bại là Hoàng đế, mà ta trở thành người thắng cuộc, thì Tuyên Thành vương sẽ giống như Thuận vương bây giờ, không hề rời bỏ, thậm chí đồng cảm như chính bản thân mình thất bại vậy.

Nhưng mà bọn họ sẽ từ bỏ sao? Chắc chắn là không.

Đấy cũng là nguyên nhân tuy Kính vương yên lặng nhiều năm, nhưng trong tay vẫn nắm thế lực không buông. Hắn cần một sự đảm bảo, đảm bảo cho hắn và đệ đệ của hắn có thể có được một vị trí nhỏ, đảm bảo cho đệ đệ hắn dù bị cáo trạng vô số lần nhưng vẫn có thể vui vẻ hát vang.

Tương Quận vương nghe vậy, trong lòng cũng thấy cảm động, thờ dài nói: "Người đứng ở lập trường khác nhau thì sẽ có cách nhìn nhận vấn đề khác nhau. Ta khuyên người một câu, không bằng tìm thời gian thích hợp nói chuyện với Hoàng thượng, nhận thua đi. Nếu lần này Hoàng thượng đã mang người đi cùng, nghĩa là người đã cho người một tín hiệu. Cát nhi ở trong cung nhiều năm như vậy, cũng coi như đã giảm nhẹ sự đối đầu căng thẳng giữa mọi người. Mọi người đều là huynh đệ, đánh gãy xương cốt thì vẫn còn gân."

Kính vương nghe thế chỉ cười khổ, không trả lời.

Thế tử Trần Cát và tiểu Tử ở bên cạnh ngoan ngoãn nghe hai người lớn nói chuyện. Chúng nó biết hai vị này đang nói chuyện quan trọng, mà những chuyện quan trọng thì không cần chúng nó xen vào.

Trần Cát cũng xem như là đã lớn, có thể nhận thức rõ nhiều việc, nhưng đối với mối quan hệ rối rắm giữa Hoàng đế và phụ vương mình, thì nó cũng rất mơ hồ.

Do Trần Cát được nuôi dưỡng ở trong cung, nên tài năng nó có cảm tình tốt với Hoàng đế. Có lẽ là do Hoàng đế yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên đối với Thượng Dương cung, từ đầu Hoàng đế còn có chút diễn trò, nhưng càng về sau thì Hoàng đế càng thêm thật tình, Trần Cát có thể cảm nhận được điều đó. Mà với chính phụ vương của mình, thì nó lại có chút cảm giác xa lạ. Mấy năm trở lại đây, số lần gặp mặt phụ vương nhiều hơn, nên cảm tình mới từ từ tốt lên.

Bây giờ nó trưởng thành hiểu chuyện, lại bị kẹp giữa hai đầu, điều này đối với Trần Cát là một áp lực rất lớn.

Tiểu Tử ở bên cạnh ngày thơ không chút lo lắng đảo mắt nhìn xung quanh, thỉnh thoảng chạm phải ánh mắt của Trần Cát thì nó nọ cười tươi tắn. Điều này làm cho nội tâm của Trần Cát trở nên ấm áp hơn, bất luận như thế nào đi nữa thì những ngày tháng này trải qua cũng không tệ.

Trương Quân vương cũng chỉ nói tới điểm chính thì dừng lại. Thật ra hẳn nói những điều này đã vượt quá giới hạn, còn muốn làm sao thì phải xem bản thân Kính vương nghĩ như thế nào.

Trương Quân vương nhìn về phía Kính vương cười cười nói: "Hôm nay trời không có gió, thời tiết cũng rất tốt, hay là chúng ta chạy vài vòng đi, nếu không e là đến cả ngựa cũng cảm thấy buồn chán."

Kính vương cười đáp ứng, mỗi người bọn họ có thêm hai đứa nhỏ phía trước, nên cũng không dám cười ngựa chạy như bay.

Mà ở bên kia, Hoa Thường đang chải lông cho một con ngựa màu nâu.

"Chải nhẹ một chút, kéo từ trên xuống dưới, giống như thế này này." Hoàng đế vừa tự mình chải lông cho thần mã cao lớn, vừa giảng giải cho Hoa Thường.

Hoa Thường cẩn thận học hỏi, mà ở đời này, năng vẫn chưa bao giờ làm "việc nặng" như vậy, đây cũng coi như là một trải nghiệm thú vị.

Hoa Thường mở miệng nói: "Con ngựa ngoan như thế này, có thể chạy nhanh sao?"

Hoàng đế cười nói: "Ngựa vừa mới học cưỡi ngựa, chỉ có thể cưỡi những con ngựa ngoan ngoan hiền lành, cũng không thể cưỡi quá nhanh. Chờ khi nào năng luyện tập thật tốt, trăm sẽ cho năng thử cưỡi con ngựa Từ Yến do Tây Vực tiến cống.

Hoa Thường nhoeén miệng cười: "Từ Yến được vũ, Xích Thổ hoạt không [1]. Ngựa tốt như vậy mà để cho thần thiếp cưỡi thì thật là đáng tiếc. Bạo mã dành tặng cho anh hùng, dành tặng cho những tướng sĩ xuất chinh lần này trở về thì xứng đáng hơn."

[1]: Từ Yến được vũ, Xích Thổ hoạt không: Từ Yến có thể phóng cao qua cả ngọn gió, Xích Thổ thì có thể hoạt động trên không trung, ý chỉ ngựa tốt.

Hoàng đế không để ý, chỉ cười nói: "Qua mấy ngày nữa, vài vị tướng lĩnh Tây chinh sẽ trở về. Thật ra bọn họ cũng không quan tâm đó là ngựa Từ Yến hay là ngựa Xích Thổ, điều họ quan tâm chính là sức chịu đựng của quân mã trên chiến trường."

Hoa Thường khẽ cười: "Trước có Bá Nhạc, sau có thiên lý mã. Thiên lý mã thì thường xuyên xuất hiện, còn Bá Nhạc thì không phải lúc nào cũng có. Các tướng lĩnh đều là thiên lý mã, mà Hoàng thượng là minh quân, là Bá Nhạc, chúc mừng Hoàng thượng" [2].

[2]: Năm 770 – 500 TCN, thời Xuân thu chiến quốc, ở Trung Hoa có một người họ Tôn tên Dương, là bậc thầy am hiểu về ngựa. Chỉ cần nhìn vóc dáng bên ngoài là ông có thể tìm kiếm và biết được đầu là Thiên Lý mã. Ngày nay, người ta thường ví Bá Nhạc tìm Thiên Lý mã là mượn truyền thuyết về nhân vật này nhằm ngụ ý rằng, có không ít những người tài giỏi trong thiên hạ, song những "Bá Nhạc" muốn chiêu hiền đãi sĩ thì cũng cần những người tài.

Hoàng đế cười haha, rất là vui vẻ, sau đó thu lại ý cười, mở miệng nói: "Đáng tiếc, cũng sẽ có những danh mã khác, chịu nhục làm nô lệ dưới tay người, chết chung chuồng với những con ngựa bình thường khác, không được xem là thiên lý mã. Lương tài khó có được, làm sao trăm có thể chu toàn mọi mặt đây? Trẫm chỉ hi vọng có thể làm được điều gì đó để không bị sách sử lưu lại rằng "thiên hạ vô mã".

Hoa Thường ôn nhu khem: "Hiện tại từ hải thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, cho dù thật sự "thiên hạ vô mã", cũng không che lấp được tấm lòng can chính yêu dân, anh minh cơ trí của Hoàng thượng."

Hoàng đế gật đầu, khẽ cười nói: "Còn có kẻ mạnh ở bên cạnh, vẫn chưa có thể nói là từ hải thái bình..."

Hoa Thường nhìn khuôn mặt kiên nghị thâm trầm của Hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Sao Hoàng thượng lại nói những lời này? Chiến sự giữa chúng ta và Hồ Nhung đã ngừng, Đại vương của Hồ Nhung còn phái hành lễ với bề hạ nữa là. Thần thiếp còn nghe nói, từ lúc triều đình ổn định đến giờ, đây là lần đầu tiên chúng ta đại thắng quân Hồ Nhung, là chiến công trước giờ chưa từng có. Trong triều những tấu chương khen ngợi bề hạ là bậc minh quân anh minh thần võ đã chất đầy bàn, sao Hoàng thượng còn phiền não như vậy?"

Khóe miệng Hoàng đế khẽ nhếch lên lộ ra ý cười không rõ, mang theo chút lo lắng, vừa chải lưng ngựa vừa nói: "Hồ Nhung chiếm lấy một góc trời, tuy tính tình buồn hân nhưng cũng bởi vì chịu nhiều hạn chế, cho nên dần số cũng không nhiều. Thêm vào đó, hoàn cảnh sống tàn khốc, muốn lớn mạnh phần vình thì cần phải tích góp thêm kinh nghiệm và nỗ lực của thế hệ mai sau. Hiện tại Kham Bố vương tuổi trẻ sung sức, mà Hồ Nhung lại trải qua nhiều năm chiến loạn, quốc lực hao tổn, cho nên mới tạo ra được cục diện tốt đẹp như ngày hôm nay. Trẫm đoán chắc trong vòng hai mươi năm tới, Đại Lương ta và Hồ Nhung có thể chung sống an lành tốt đẹp."

Hoa Thường mỉm cười, mở miệng nói: "Tuy rằng thần thiếp không hiểu lắm, nhưng mà nghe vậy thì chắc là chuyện tốt. Hoàng thượng thực thi chính sách hoà hảo với dân chúng Hồ Nhung, cũng không quá hà khắc trong việc cống nạp tài vật. Giờ đây dân chúng Hồ Nhung vô cùng cảm kích Đại Lương phồn vinh và nhân từ, cảm kích bề hạ rộng lượng nhân ái. Hoà bình luôn là niềm mơ ước và mong đợi của đa số mọi người."

Hoàng đế hơi ngẩng đầu, nhìn Đông rồi lại nhìn Bắc, trầm giọng nói: "Mấy năm nay Hồ Nhung chiến loạn không chỉ với chúng ta, mà còn giao chiến với Bắc Mông. Nhân tài của Bắc Mông chính là họa lớn của chúng ta. Tây Bắc được yên ổn, cũng không có nghĩa là chắc chắn được hòa bình, khảo nghiệm lớn nhất chính là trên thảo nguyên phương Bắc. Nơi đó có nước, thực vật tốt tươi, dân cư sinh sống ở những nơi có nước và thực vật, mỗi một nam tử trưởng thành đều là chiến sĩ trên lưng ngựa."

Hoa Thường nghe thanh âm trầm thấp của Hoàng thượng, tâm trạng cũng chìm xuống, sau đó nâng ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: "Người Bắc Mông và người Hồ Nhung có gì khác nhau? Thần thiếp chỉ là một nữ tử tư hậu viện, quá thật không hiểu biết lắm về vấn đề này. Người Bắc Mông rất mạnh sao?"

Hoàng đế khẽ cười một tiếng, giải thích đơn giản: "Phần lớn người Hồ Nhung đều sinh sống trên cao nguyên, nơi đó khí hậu khắc nghiệt, nhưng vẫn lấy đất trồng trọt làm chủ chốt, lương thực cây cỏ đều không thiếu. Nơi ở chủ yếu là trong lều chên, cũng coi như là có nhà ở và đất đai cố định. Thật ra có chút giống với Đại Lương của chúng ta, chẳng qua là sự phân chia giai cấp của họ rất rõ ràng. Nô lệ và quý tộc giống như chim trên trời và gà dưới đất. Khi xảy ra chiến sự, nô lệ chính là thứ bị tiêu hao đầu tiên."

"Mà Bắc Mông lại không giống như vậy. Bắc Mông là bộ tộc du mục thuần túy, chủ yếu bọn họ ở trong lều trại, hầu như không có đất trồng trọt, sống hoàn toàn dựa vào chăn thả. Nhưng mùa đông trên thảo nguyên rất dài, cỏ dành cho súc vật không sinh trưởng kịp, cuộc sống khó khăn, chắc chắn bọn họ sẽ dựa vào việc cướp bóc biên cảnh Đại Lương và Hồ Nhung để sinh tồn. Giai cấp trong tộc của bọn họ cũng không quá rõ rệt, vương và thần dân dường như được hưởng đãi ngộ như nhau. Điều này có nghĩa là bọn họ cũng nhau chiến đấu, tự mình ra trận. Ở trên lưng ngựa, không có một bộ tộc nào có sức chiến đấu có thể sánh bằng bọn họ."

Hoa Thường nghe đến nhập thần, mở to hai mắt nhìn, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp hiểu ý của Hoàng thượng. Tuy rằng Hồ Nhung cường hân, nhưng với cách sống của họ cho thấy họ cũng không phải là bộ tộc có tính xâm lược. Có lương thực, có đất trồng, có nhà ở, có nô lệ, bọn họ hoàn toàn có thể dựa vào chính mình để tồn tại."

"Nhưng Bắc Mông thì lại khác. Thảo nguyên không thể nuôi sống bọn họ cả năm, vì sinh tồn, tất nhiên sẽ khiến họ hình thành bản tính xâm lược. Họ chỉ có thể chọn tấn công, chiến tranh, cướp bóc, loại máu thuần này không thể cân bằng, cũng không thể tránh khỏi."

Hoàng đế cười haha, vui vẻ nói: "Thường nhi rất thông tuệ, nhất châm kiến huyết [3]".

[3]: Nhất châm kiến huyết: Một lời nói trúng tâm sự.

Hoa Thường có chút lo sợ mà cúi đầu cười, ôn nhu nói: "Thần thiếp nào có biết gì, chỉ nói linh tinh mà thôi. Các chiến sĩ ở biên quan quá vất vả, không biết tương lai sẽ như thế nào."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ vai Hoa Thường, an ủi nói: "Không sao, cũng tại trẫm nhiều lời. Dừng suy nghĩ những chuyện phiền lòng này nữa, trăm dẫn năng đi cưỡi ngựa."

Hoa Thường nô nọ cười gật đầu.

Bên này Hoa Thường vui vẻ tập cưỡi ngựa, hòa thuận vui vẻ với Hoàng đế khiến người khác đỏ mặt ngưỡng mộ, thì bên kia, trong hoàng cung nơi thượng kinh xa xôi lại không được yên tĩnh như vậy.

Vị Ương cung

Hiện tại Hoàng thượng không có ở trong cung, Thái hậu lại ốm bệnh, mọi chuyện trong hậu cung đều do một mình Hoàng hậu quản lý. Thực phi và Đức phi thì còn có thể miễn cưỡng chia bớt một ít việc, những người khác hầu như chỉ có thể thờ dài làm theo phân phó.

Hoàng hậu chỉ mặc một bộ thường phục, hộ giáp vàng trên ngón tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, các phi tần ngồi phía dưới trò chuyện câu có câu không.

Hoàng hậu ung dung mỉm cười, mở miệng nói: "Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân mang thai cũng đã năm tháng rồi nhỉ? Thái nhi sáu tháng sẽ ổn định hơn, hai người các người cũng phải thường xuyên chú ý nhiều hơn. Thái nhi lớn tháng thì không cần tới thỉnh an, bốn cung cũng không phải là người hà khắc, các người phải tỉnh đường cho thật tốt."

Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân đứng dậy nhún người hành lễ tạ ơn, nhỏ giọng trả lời: "Tạ Hoàng hậu nương nương ân đức."

Thẩm Thực phi cảm tách trà lên, nhân nhật mở miệng nói: "Nghe nói lần này Hoàng thượng đi Tây tuần cũng sẽ triệu kiến những tướng lĩnh trong cuộc chiến Tây Bắc, phụ thân của Ngọc Quý tần cũng ở trong số đó đúng không? Ngọc Quý tần thật là có phúc khí, phụ thân quan tống diệu tử, nữ nhi thì chăm sóc thiên tử. Hiện giờ trên người lại đang mang long thai, thật là khiến người khác hâm mộ không thôi."

Ngọc Quý tần có chút sợ hãi với vị Thẩm Thực phi này. Trước khi nàng vào cung, nghe nói Thẩm Thực phi là thánh sùng. Tuy rằng hiện tại có lời đồn rằng Thực phi đã thất sủng, nhưng Hoàng thượng vẫn còn ở bên ngoài chưa về, nên không có chứng cứ xác thực cho lời đồn kia. Dù sao Thẩm Thực phi cũng là một trong tứ phi, phần vị quý trọng.

Ngọc Quý tần cười tình nghếch, thoải mái nói: "Thục phi tỷ tỷ quá khen, tẩn thiếp rất vụng về, có lẽ là người gốc có cái phúc của người gốc chẳng."

Thẩm Thục phi nhìn về mặt ngày trời đáng yêu của Ngọc Quý tần càng cảm thấy chói mắt, khẽ nhủ mảy, không tiếp tục nói nữa.

Đức phi liếc mắt nhìn qua Thẩm Thục phi một cái, cười nói: "Ngọc Quý tần muội muội, phúc khí là trời sinh, mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mại cường cầu. Chờ Hoàng thượng đi Tây tuần trở về, đoán chừng phụ thân của muội cũng sẽ theo hồi kinh nhận chức. Lúc đó cũng là thời điểm muội muội làm bốn, đúng là đa hỷ lâm môn."

Ngọc Quý tần cười ngầy thơ, vô tư nói: "Thật vậy không? Thì ra là đến cùng một lúc, tẩn thiếp còn chưa tính toán nữa."

Đức phi cười nói: "Xem bộ dạng ngọc ngà của muội muội kìa. Nếu về sau muội vào hàng Cửu tần, Tứ phi, trở thành chủ nhân của một cung, thì cũng không thể cứ mơ hồ như thế này."

Đức phi vừa nói ra lời này, tươi cười trên mặt mọi người chợt tắt. Ai cũng biết Ngọc Quý tần sẽ không dừng lại ở phần vị Quý tần. Cửu tần, Phi đều có khả năng, nhưng là chủ của một cung thì... lời này có chút nghiêm trọng rồi.

Phi tần của hậu cung ở lục cung: Vệ Ương cung, Tiêu Phong cung, Thượng Dương cung, Ngọc Hoa cung, Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung.

Trước mắt lục cung đều có chủ nhân của mình. Vệ Ương cung là trung cung của Hoàng hậu, phi tần không có quyền ở cung. Tiêu Phong cung là tẩm cung của Thẩm Thục phi. Phần vị Tứ phi mỗi người làm chủ một cung, không dễ dàng bị lay động. Đức phi ở Ngọc Hoa cung, Kỳ Hiền phi ở Thượng Dương cung. Hai nàng vị trí như nhau, chỉ cần không có mưu đồ tạo phản thì vị trí chủ vị một cung này chắc chắn sẽ không thay đổi.

Còn lại Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung, tình hình rất không rõ ràng. Hiện giờ người ở Trường Nhạc cung là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, Ninh Chiêu nghi. Sau khi Ninh Chiêu nghi được phong Chiêu nghi thì Hoàng thượng ban cho nàng được ở chính điện. Cuối cùng thì Ninh Chiêu nghi cũng rời khỏi tả thiên điện mà dọn đến chính điện. Nhưng mà tuy rằng Chiêu nghi đứng đầu Cửu tần, nhưng phía trên nàng còn có Phi, Tứ phi, Quý phi. Nếu về sau có người được phong Phi, như vậy vị trí làm chủ một cung của Ninh Chiêu nghi rất khó đứng vững.

Mà người ở chính điện Trữ Tú cung là Nghiêm Tu nghi. Sau khi Khinh Quý tần bị biếm lãnh cung, thì tòa điện lớn Trữ Tú cung chỉ có một mình Nghiêm Tu nghi ở. Nghiêm Tu nghi cũng nằm trong Cửu tần mà được dọn vào ở trong chính điện. Nhưng nếu so sánh giữa Nghiêm Tu nghi và Ninh Chiêu nghi, thì Ninh Chiêu nghi có lợi thế hơn rất nhiều. Ninh Chiêu nghi vừa có tư lịch, vừa có phong hào, lại có Hoàng tử. Còn thứ mà Nghiêm Tu nghi có chỉ là gia thế.

Nếu suy nghĩ một chút, trong lòng các vị phi tần ngồi đây đều run sợ. Dựa vào cục diện hiện nay ở trong cung, thì Ngọc Quý tần áp đảo Nghiêm Tu nghi chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, đến lúc đó chủ vị của Trữ Tú cung có thể có sự thay đổi hay không?

Cho dù là Trường Nhạc cung, cũng không thể nói trước là sẽ không bị động đến...

Đúng lúc hôm nay, Nghiêm Tu nghi cũng có mặt ở đây, đang ngồi cùng các vị phi tần. Nghiêm Tu nghi hầu như bị bệnh quanh năm, gần đây có vẻ như đã tốt hơn rất nhiều, cũng thường xuyên đi lại, ít nhất thì nàng đều tham dự mỗi ngày thỉnh an. Nhưng bộ dạng trăm mắc ít rồi không quan tâm của nàng, làm cho gương mặt mỹ lệ như giọt sương đọng trên cánh phũ dung cứ như vậy mà không có đất dụng võ.

Hoàng hậu nhủ mảy, trách cứ nói: "Đức phi nói năng cẩn thận."

Dường như Ngọc Quý tần cũng có chút sợ hãi, nhìn Hoàng hậu, lại quay sang nhìn Đức phi, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hoàng hậu quay sang nói với Ngọc Quý tần: "Đức phi được sủng ái nên thường nói năng hàm hồ, người cũng không cần để trong lòng, không cần quá lo lắng." Sau đó Hoàng hậu quay sang nói với Nghiêm Tu nghi: "Sức khỏe của người không tốt, cũng không thường đến đây. Tình tình của Đức phi là vậy, nói gió là gió, nói mưa là mưa, người cũng đừng quá lưu tâm."

Nghiêm Tu nghi nhẹ nhàng cười, về mặt trầm tĩnh, thanh âm dễ nghe: "Vâng, tẩn thiếp đã biết."

Án tượng của Hoàng hậu đối với Nghiêm Tu nghi quả thật không tệ. Mỹ nhân xinh đẹp lại thường xuyên bị bệnh, tính tình trầm tĩnh, xuất thân vọng tộc, nhưng mà không muốn tranh sủng, quả thật Hoàng hậu rất thích những phi tần như thế này.

"Bốn cung thích Nghiêm Tu nghi một phần cũng là vì nhu mỹ như thế này. Dung mạo xinh đẹp là do bẩm sinh, nhưng tính tình tốt mới thể hiện là người có tu dưỡng." Hoàng hậu không tiếc lời khen ngợi.

Nghiêm Tu nghi có chút e thẹn, cúi đầu thấp giọng nói: "Hoàng hậu nương nương quá khen, tẩn thiếp không dám nhận."

Hoàng hậu không để ý mà quan tâm nói: "Thần thể người luôn suy nhược, vừa hay Nội phủ vừa dâng lên Tử sâm, người mang về dùng thử xem. Nếu có hiệu quả, bốn cung sẽ phản phò cung nhân đưa đến cho người thường xuyên."

Đức phi chương mất bộ dáng giả mù sa mưa của Hoàng hậu, chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, không thêm chen vào.

Thẩm Thục phi ngồi bên cạnh đĩa gỏi với hột giáp của mình, sau đó mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương thật là rộng lượng, lúc nào cũng lo lắng Nghiêm muội muội trong người nhiều bệnh. Đáng tiếc, An Mỹ nhân là người đang mang thai đấy, mà lại không thấy Hoàng hậu nương nương dặn dò nàng ấy ăn cầu. Suy cho cùng là do phần vị thấp, lại không có chủ vị che chở, nên chỉ có thể ngồi đó sấm vai vách tường hoa an tĩnh mà thôi."

An Mỹ nhân cúi đầu yên lặng ngồi một bên, lại không nghĩ lửa cháy lan một lúc lại cháy đến trên người mình. Nàng vô thức đặt tay lên trên bụng, khẽ vuốt cái bụng đã có chút nhô lên, trong lòng bất an.

Hoàng hậu biến sắc, đối với người luôn đối nghịch với nàng trong mọi chuyện như Thẩm Thục phi, Hoàng hậu đã hạn đến tận xương tủy. Nhưng Hoàng hậu còn e ngại thanh danh và Hoàng thượng, nên vẫn luôn không biểu lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phi nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Cầu Thân - Đổi Mới Lần Thứ Hai (5)

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Tay Hoàng hậu nhẹ nhàng nắm lại, hột giáp dài cong cong chạm đến lòng bàn tay, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ung dung, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi: "Xưa nay Thục phi muội muội nói chuyện đều như vậy, nếu không phải bốn cung và muội sống chung đã nhiều năm, biết rõ phẩm hạnh của muội, e là bốn cung sẽ tức giận. Thục phi muội muội nói chuyện nhẹ nhàng một chút, đừng khiến các muội muội mới tiến cung sợ hãi."

Sắc mặt Thẩm Thục phi cứng đờ, khỏe mắt nhìn lướt qua Hoàng hậu. Hoàng hậu tươi cười khoan dung, khí độ nhàn nhã, trong mắt Thẩm Thục phi, thật sự là quá chói mắt.

"Quả thật là thần thiếp không đúng. Thần thiếp và các vị muội muội mới tiến cung còn chưa quen thuộc lắm, nên nói chuyện có chút tùy ý, khiến Hoàng hậu nương bận tâm rồi." Khỏe miệng Thẩm Thục phi nâng lên, nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng lên tiếng, ngữ khí ôn hòa.

Hoàng hậu không để ý lắm, cười nói: "Thục phi muội muội bị cảm xúc lâu ngày, không quen thuộc các vị muội muội mới cũng là chuyện bình thường."

Nụ cười của Thẩm Thục phi càng thêm xinh đẹp, ôn nhu nói: "Đúng vậy, sao thần thiếp có thể so được với Hoàng hậu nương nhân nhã thoải mái. Vệ Ương cung lớn như vậy một mình nương nương độc hường, cũng không có phi tần thuộc vị (các phi tần địa vị thấp sống cùng trong cung do một phi tần địa vị cao làm chủ), sinh hoạt tự tại biết bao. Đáng thương cho thần thiếp, phải bận tâm đông đảo tỷ muội trong Tiêu Phong cung, sơ sẩy một chút, đó là tội danh quân giáo không nghiêm, hiện tại nghĩ đến cảm thấy cũng thật là chua xót."

Nói xong Thẩm Thục phi còn cầm lấy khăn tay chấm chấm khôe mắt, tư thái xinh đẹp ôn nhu.

Hoàng hậu nghe trong lời nói của Thẩm Thục phi ẩn chứa ý tứ sâu xa, nụ cười hơi nhạt đi một chút, cổ nén tức giận, sau đó lên tiếng: "Thục phi muội muội thật là vát và, bốn cung thân là chủ lục cung, nhưng lại quân giáo không nghiêm, liên lụy muội muội bị phạt rồi."

Hoàng hậu là chủ lục cung, là người lãnh đạo và chủ nhân của tất cả phi tần. Nhưng bởi vì hai triều đều thi hành chế độ chủ quân cung điện, khiến cho quyền hành của Hoàng hậu bị giảm bớt. Chủ của một cung hầu như có quyền lực tuyệt đối với phi tần trong cung của mình, Hoàng hậu chỉ có thể quản lý gián tiếp. Đây cũng là nguyên nhân khiến Hoàng hậu tức giận.

Tuy Thẩm Thục phi bị Ôn Quý tần liên lụy phải cảm tức, nhưng mặt khác cũng nói rõ mức độ quyền lực của nàng ta đối với Ôn Quý tần. Đây là điều Hoàng hậu không có được, đương nhiên sẽ khiến Hoàng hậu xấu hổ và không cam lòng.

Những lời này của Thục phi đã nói ra sự thật Hoàng hậu không có quyền, chế nhạo nặng, nặng có thể không tức giận sao?

Thẩm Thục phi lắc đầu, ôn nhu nói: "Sao Hoàng hậu lại nói những lời này chứ? Dù là lời của muội, do muội quân giáo không nghiêm mà thôi. Được rồi, không nói những chuyện bực mình này nữa. Vừa rồi thần thiếp nhắc đến An Mỹ nhân cũng là vì suy nghĩ đến nguyên nhân Hiền phi muội muội không có trong cung. Hiện tại Thượng Dương cung không có nương nương chủ vị, phần vị của An Mỹ nhân lại có chút thấp, nên thần thiếp muốn Hoàng hậu nương nương để tâm chăm sóc nhiều hơn là lẽ thường tình. Thần thiếp cũng chỉ là quan tâm đến long tự của Hoàng thượng và hiển danh của Hoàng hậu nương nương, mà lại không để ý lời nói của mình có chút thẳng thắn, nên mới khiến cho Hoàng hậu nương nương hiểu lầm."

Hoàng hậu vẫn nỗ lực duy trì tươi cười trên mặt, kìm nén tức giận của mình xuống, nhẹ giọng nói: "Ồ? Thì ra là như vậy, là bốn cung sai rồi, hiểu lầm ý tốt trong lời nói của muội muội."

Thẩm Thục phi cười đến thỏa mãn đắc ý: "Là do thần thiếp nói chuyện không lựa lời mà thôi. Nương nương cũng biết tính tình này của muội, nói chuyện không suy nghĩ, dù có ý tốt cũng bị coi là lòng lang dạ thú, sau này muội nhất định sẽ sửa."

Hoàng hậu phần nào đến mức ngực muốn nổ tung, hiện tại mệnh lệnh của Thẩm Thục phi càng thêm sắc bén!

An Mỹ nhân nghe thấy tên mình được nhắc đến thì nàng sợ hãi đến mức sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, vội vàng đứng dậy hành lễ, thấp giọng nói: "Sự quan tâm của Hoàng hậu nương nương và Thục phi nương nương, thần thiếp xin ghi lòng tạc dạ. Hiện tại thần thiếp toàn bộ đều tốt, thai nhi cũng ổn định, đa tạ nương nương quan tâm."

Hoàng hậu nhìn An Mỹ nhân, đang muốn mở miệng, Thẩm Thục phi lại giải vây: "An muội muội mau đứng lên, hiện tại người đang mang thai, cần phải cẩn thận một chút, chúng ta là tỷ muội đâu cần đa lễ như vậy."

Hoàng hậu nhìn Thẩm Thục phi đoạt lời của mình với ánh mắt lạnh băng, mở miệng nói: "Thục phi vượt quá quy củ rồi đấy."

Thẩm Thục phi quay đầu nhìn về phía Hoàng hậu, khoa trương lấy khăn tay che miệng, sau đó sợ hãi cười duyên nói: "Ôi, thật là, mong Hoàng hậu nương nương thứ tội. Thần thiếp vừa thấy An muội muội đang mang long duệ hành lễ, lập tức không kiềm chế được mà mở miệng lên tiếng. Thần thiếp cũng chỉ là quan tâm đến hoàng tử mà thôi. Hoàng hậu nương nương tha thứ cho thần thiếp lần này đi."

Hoàng hậu chỉ cảm thấy trong ngực có một trận lửa, càng cháy càng lớn.

Thẩm Thục phi đã sớm không còn là nữ nhân thụ dụng lục cung năm đó nữa. Nàng ta dựa vào cái gì mà dám nói chuyện với nàng như vậy?

Trong khi Hoàng hậu và Thục phi giao phong người một câu ta một câu, thì các phi tần khác ngồi xem diễn. Có người cho đó là chuyện không liên quan đến mình, có người là sợ không dám lên tiếng... Còn An Mỹ nhân, vẫn đang quỳ trên mặt đất.

Những nữ nhân này, có mấy người thật lòng quan tâm đến An Mỹ nhân? Cũng vì nàng ấy đang mang thai, bằng không thì Hoàng hậu và Thục phi cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng ấy một cái. Cho dù có thai đi nữa thì An Mỹ nhân cũng chỉ có thể được đưa lên làm bia ngắm cho các nàng tranh đấu mà thôi.

Phần lớn thời gian Nghiêm Tu nghĩ đều củi đầu, nhưng bây giờ nàng lại hơi ngẩng lên, nhìn An Mỹ nhân đang cẩn thận quỳ trên mặt đất, mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương và Thục phi tỷ tỷ không nên tranh chấp nữa. Đầu là tỷ muội trong cung, lời nói khó tránh khỏi có chỗ va chạm, vậy nên để An Mỹ nhân đứng lên trước đi."

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía Nghiêm Tu nghĩ, sau đó cười cười nói: "Nghiêm Tu nghĩ nói có lý, xem bốn cung này, lại không chú ý đến An Mỹ nhân. An Mỹ nhân mau đứng dậy ngồi xuống đi. Bốn cung và Thục phi đều là vì muốn tốt cho người thôi. Người cũng không cần sợ hãi, bảo trọng thân thể cho tốt mới là điều quan trọng, sau này vì Hoàng thượng sinh hạ một đứa bé khỏe mạnh là đã lập công lớn rồi."

An Mỹ nhân nhu thuận đáp: "Vâng, thần thiếp cần tuân dạy bảo của nương nương, tạ ơn nương nương."

Hoàng hậu khoan dung cười nói: "Chỗ bốn cung còn có một ít huyết yến tốt nhất, người mang về bồi bổ thân thể, không thể để mảnh mai như vậy được."

An Mỹ nhân cúi đầu tạ ơn, sau đó nàng hơi quay đầu nhìn về phía Nghiêm Tu nghĩ, cười cảm kích.

Nghiêm Tu nghĩ lễ phép cười đáp lại một chút.

Còn Thẩm Thục phi thì thì khế nhủ mày. Nghiêm Tu nghĩ vẫn luôn là người chuyện không liên quan đến mình thì sẽ trung ra tư thái cao quý, sao hôm nay nàng ta lại lên tiếng giúp An Mỹ nhân vậy?

Thật ra, cảm giác tồn tại của Nghiêm Tu nghĩ trong hậu cung vẫn luôn không cao. Tuy lúc mới tiến cung nàng đã khiến không ít người chú ý, nhưng quanh năm đều cáo ốm không ra ngoài. Dù nàng chịu ức hiếp từ Khánh Quý tần thì cũng không dám lên tiếng, chứ đừng nói đến những chuyện nhân tàn của người khác. Cho dù có là chuyện của bản thân mình thì nàng ấy cũng đều không quan tâm.

Nghiêm Tu nghĩ rũ mắt xuống, không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Bên kia, Tây Bắc, chạng vạng.

Hoàng đế hạ lệnh tổ chức một buổi dã yến lửa trại long trọng, một mặt ăn mừng kết thúc chiến tranh, mặt khác là nghênh đón khách quý Hồ Nhung từ đường xa đến.

Lửa trại ở trung tâm bãi đất trống cháy cực lớn, phát ra những tiếng nổ "tách, tách". Mọi người xung quanh cũng đã ngồi vào chỗ của mình. Vì là tiệc do Hoàng đế tổ chức nên vô cùng trang trọng. Dựa theo phẩm vị cấp bậc mà ngồi từ xa tới gần, vây quanh lửa trại thành bố cục hình chữ nhật.

Ghế trên đương nhiên là Hoàng đế và nữ chủ nhân Hoa Thường. Bên trái là người Hồ Nhung, bên phải là người Đại Lương, phân chia ranh giới rõ ràng.

Đại Lương lấy bên trái làm chính, thế nhưng để người Hồ Nhung ngồi bên trái ở đây có hàm nghĩa tà nhảm [1], mang theo sắc thái dân tộc nhiều hơn là sắc thái chính trị.

[1] Tà nhảm mặc áo trái vật. Ngày xưa những người Di, người Địch mặc áo trái vật. Vì thế, "tà nhảm" (左衽) là ẩn dụ đồng hóa với dân tộc khác.

Hoa Thường mặc trang phục lụa trắng tham dự, yên lặng ngồi bên cạnh Hoàng đế, hơi cúi đầu.

Đây là một thử nghiệm đáng kinh ngạc, có lẽ là lần duy nhất trong suốt cuộc đời này của nàng - được ngồi sánh vai với Hoàng đế.

Thật ra việc này vốn là trái với quy củ. Đây là đãi ngộ của Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu không đến, mà Hoàng đế lại ngầm đồng ý, cho nên Hoa Thường chỉ có thể lòng đầy phức tạp mà ngồi xuống. Nội tâm có chua có ngọt, không rõ là tư vị gì.

Hoàng đế giờ chén rượu trong tay lên, giọng nói vang dội: "Dạ tiệc hôm nay không cần giữ lễ tiết, mọi người tùy ý, trẫm cạm trước kính mọi người!" Dứt lời, hắn ngửa đầu uống một hơi cạn ly rượu, sau đó quay ngược để ly, mọi người nhìn trẫm trở khen ngợi.

Đại vương Hồ Nhung Kham Bố cũng giờ chén rượu trong tay lên, hùng dũng nói: "Hoàng đế bệ hạ Đại Lương, tối nay mở tiệc chiêu đãi không câu nệ lễ nghĩa, Hồ Nhung ta cũng chuẩn bị một chút tiết mục ngẫu hứng, đến lúc đó mời Hoàng đế bệ hạ nể mặt thưởng thức."

Ngồi vị trí đầu tiên bên phải là Tuyên Thành vương, hắn nhìn Kham Bố nói: "Sớm đã nghe nói Hồ Nhung ca vũ cười đùa bán cung mọi thứ đều tinh thông, hôm nay bốn vương phải nhìn cho đã mắt một lần."

Vương phi Hồ Nhung Bồ Xích tiếp lời nói: "Trước kia Tuyên Thành vương đã từng xem qua ca vũ của Hồ Nhung rồi sao?"

Tuyên Thành vương cười nói: "Năm đó lúc còn trẻ bốn vương từng theo phụ hoàng tuần du Tây Bắc, từng thấy dân chúng biên cảnh biểu diễn ca vũ Hồ Nhung. Nhưng ca vũ Hồ Nhung chân chính có kiểu dáng như thế nào thì bốn vương chưa từng thấy. Có điều Hồ Nhung sinh dưỡng mỹ nữ, nghĩ đến cũng là cảnh đẹp ý vui."

Mọi người đều cười thân thiện. Hồ Nhung nhiều mỹ nữ đã nổi tiếng khắp thiên hạ, đặc biệt là nữ tử quý tộc. Các nàng chăm sóc tỉ mỉ lại không cần làm việc, khuôn mặt tràn đầy phong tình dị vực [2], vô cùng mỹ hoặc.

[2] Dị vực: vùng đất khác, ở đây ý nói Hồ Nhung.

Vương phi Bồ Xích cười nói: "Nếu Vương gia thích mỹ nữ Hồ Nhung, sao không cưới một người về phủ? Hiện tại trong đội ngũ Hồ Nhung ta có rất nhiều nữ tử quý tộc, tối nay cũng có vài vị trong đó muốn hiến vũ. Nếu Vương gia coi trọng, ta nghĩ Đại vương chúng ta cũng rất vui lòng kết duyên Tân Tân (kết hôn, thành thân)."

Đại vương Kham Bố nhìn Vương phi của mình nói linh tinh, sắc mặt hơi trầm xuống. Nhưng ở đây có nhiều người như vậy, hắn không thể trực tiếp mở miệng răn dạy nên sắc mặt càng thêm tối tăm.

Quả nhiên nữ nhân là loại tóc dài não ngắn! Vương phi này của hắn nói về vô dũng ngang ngược kiêu ngạo thì là số một, nhưng chỉ số thông minh lại không được cao.

Tuyên Thành vương xoay xoay chén rượu trong tay, nhướng mày cười nói: "Vương phi nói đùa rồi. Ở Đại Lương cưới làm vợ, nạp làm thiếp, bốn vương đã có Vương phi cưới hỏi đành hoảng, sao còn cưới được nữa? Bằng không sẽ khiến cho người trong thiên hạ cười đến rụng răng mất. Bốn vương vẫn là có chút thanh danh anh hùng đấy."

Mọi người lại cười ầm lên.

Sắc mặt Vương phi Bồ Xích cứng đờ. Ý của nàng chính là nạp thiếp, chẳng qua nàng không nắm rõ nghĩa của hai từ cưới và nạp, cho nên mới gây ra trò cười như vậy. Nhưng Tuyên Thành vương đã tỏ rõ ý cự tuyệt, nên nàng cũng không thể mở miệng nói tiếp.

Xem ra Tuyên Thành vương thật sự không có ý định này, sự cự tuyệt trong lời nói đã rất rõ ràng.

Hoàng đế ngồi trên cao bình tĩnh xem náo nhiệt, thấy thế liền mở miệng nói: "Lúc trước ranh giới giữa Đại Lương và Hồ Nhung rõ ràng, không thông hôn lẫn nhau. Nhưng hiện giờ Đại Lương ta và Hồ Nhung bắt tay giảng hòa, kết làm bạn bè. Hôm nay nhân dịp này, trẫm hạ chỉ hủy bỏ pháp lệnh cấm thông hôn Lương - Nhung, dân chúng biên cảnh tự do tùy ý gả cưới, nguyện Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp [3]."

[3] Bách niên hảo hợp: Trăm năm hòa thuận, tốt đẹp, thường dùng để chúc đôi tân nhân trong ngày cưới.

Sắc mặt Đại vương Kham Bố lại thay đổi, ánh mắt cũng tối sầm xuống. Tuy nhiên, mọi người xung quanh liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi, quý xuống hô vang: "Hoàng thượng thánh minh! Nguyên Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp!"

"Hoàng thượng thánh minh! Nguyên Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp!"

"Hoàng thượng thánh minh! Nguyên Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp!"

Hoàng đế giờ hai tay lên, giọng nói vang dội: "Các khanh bình thân, không cần đa lễ."

Sau khi mọi người tạ ơn thì đứng dậy sửa sang lại trang phục rồi về chỗ ngồi của mình.

Tuy trên mặt Đại vương Kham Bố cũng mang theo ý cười, nhưng lại không thật lòng. Thần sắc của hắn nặng nề, khóe mắt liếc Vương phi bên cạnh một cái, tràn ngập cảnh cáo.

Vương phi Bồ Xích không rõ nguyên nhân, nhưng dường như cũng biết bản thân đã làm sai chuyện gì. Bởi vì tính tình cao ngạo trời sinh nên nàng không thể cúi đầu trước Kham Bố vương. Nàng vẫn ngẩng cao đầu như cũ, không nhìn lại trượng phu bên cạnh.

Kham Bố vương biết rõ tính cách thế tử của mình, cũng chỉ có thể để nén tức giận xuống.

Thật ra hắn cũng tán thành để cho các thân vương đại thần của Đại Lương nạp vài vị quý nữ Hồ Nhung về, hiển vù đêm nay cũng vì nguyên nhân này mà chuẩn bị. Đáng tiếc lại bị Vương phi không hiểu chuyện của hắn làm rối tung rối mù.

Quý nữ Hồ Nhung không ít, nhưng tất nhiên những quý nữ tôn quý hiển hách sẽ không tự hạ thấp bản thân mình để làm suôn thiếp cho người khác, cho nên người mà Kham Bố vương chuẩn bị đều là các tiểu thư quý tộc thứ xuất.

Ở thời đại này, bất kì quốc gia nào cũng vậy, nam nhân đều có thể tam thê tứ thiếp. Đương nhiên hài tử cũng phân biệt tôn ti đích thứ, Hồ Nhung cũng không phải là ngoại lệ.

Quý nữ có thân phận như vậy, gả đến Đại Lương cũng sẽ không đau lòng.

Tuy rằng Kham Bố vương còn trẻ tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn xa trông rộng, suy nghĩ thấu đáo. Nếu trong nhà của hoàng tộc, trọng thần Đại Lương có quý nữ Hồ Nhung thì sẽ là một chuyện tốt. Điều này đại biểu cho việc trong huyết mạch tương lai của Đại Lương sẽ có huyết thống Hồ Nhung.

Tuy hiện tại ảnh hưởng của mẫu tộc rất nhỏ, nhưng đó cũng chỉ là so với phụ tộc, còn so với ngoại tộc vẫn là thân cận hơn.

Một thế hệ tiếp một thế hệ, tích nhỏ thành lớn, luôn có chỗ tốt.

Nhưng thông hôn biên cảnh Lương - Nhung, ý nghĩa lại không giống như vậy.

Lịch sử của người Hán ở Đại Lương vô cùng lâu dài, văn hóa cực kì phồn thịnh, khí thế dân tộc vô cùng to lớn. Tuy Hồ Nhung cường hãn, nhưng so với Đại Lương thì vẫn quá nhỏ bé đơn bạc.

Mà thông hôn lại là ý nghĩa thường xuyên lui tới, giao lưu văn hóa, trao đổi tư tưởng. Nếu cứ liên tục như vậy, Hồ Nhung sẽ sớm bị dân tộc bao la đáng sợ này đồng hóa, sẽ giống như các dân tộc không biết tên khác trong lịch sử, từ từ biến mất trong đại dương mênh mông đó, trở thành một bộ phận của người Hán.

Cho nên sắc mặt khó coi của Kham Bố vương cũng có thể lý giải được.

Gả vài vị quý nữ và thông hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đáng tiếc, hiện giờ chiến sự Hồ Nhung thất bại, cho nên đối với miệng vàng lời ngọc của Hoàng đế về chuyện thông hôn, thì bọn họ cũng rất khó phản bác.

Chỉ trong giây lát, sắc mặt của Kham Bố vương đã khôi phục lại như bình thường. Hắn tiếp tục uống rượu như trước, vẻ mặt không thấy chút gì khác biệt.

Hoàng đế luôn âm thầm quan sát sắc mặt của Kham Bố vương, thấy hắn ta như vậy, Hoàng đế hơi lộ ra nét tươi cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy vị Đại vương trẻ tuổi này không phải người tốt lành.

Thông hôn là vì kẻ lâu dài, vì con cháu sau này, còn hiện tại, vẫn là muốn đánh...

Hoa Thường cũng không quan tâm hai vị đế vương đang "đao qua kiếm lại". Nàng nâng tay áo rộng lên, cầm một quả nho cho vào miệng, nhẹ nhàng cắn xuống, chỉ một thoáng đã thấm vào đến tận đáy lòng, so với công phẩm trong hoàng cung còn ngon hơn vài phần.

Hoa Thường hơi quay đầu nhìn Hoàng đế có chút trầm ngâm, ôn nhu mở miệng: "Vào đông còn có thể có nho thơm ngọt tươi mới như thế này, thật là hiếm có. Hoàng thượng cũng nếm thử đi, đừng lãng phí tâm ý của thuộc hạ."

Hoàng đế lấy lại tinh thần, nhìn Hoa Thường ôn nhu mỹ lệ, nở nụ cười nhẹ nhàng thư thái, thấp giọng nói: "Giống nho khác biệt, một bên sinh trưởng ở nơi hoang dã, một bên do người trồng. Cho dù Thường nhi yêu thích thì cũng không nên ăn nhiều."

Hoa Thường mỉm cười cười. Không phải là cố nhân không thông minh nên toàn sử dụng những phương pháp đơn giản, chẳng qua là họ cảm thấy phung phí mà thôi. Nhưng loại phương pháp này cũng không được người khác yêu thích, vẫn kém hơn một bậc so với những loại thực vật sinh trưởng tự nhiên theo mùa. Thậm chí còn có người ngoan cố cho rằng lương thực có cây dom hoa kết quả trái mùa đó là điềm xấu.

Không phải có nhân nào nhìn thấy mẫu đơn nở vào mùa đông thì cũng đều nghĩ đó là điềm lành, mà đa số bọn họ sẽ cho rằng là do yêu ma tác quái thì đúng hơn. Cho nên đừng tác quái, so với người hiện đại thì ý thức bảo vệ môi trường của người cổ đại cao hơn nhiều.

"Vâng, thần thiếp đã biết." Hoa Thường ngoan ngoãn đáp, nàng biết đây là Hoàng đế quan tâm đến nàng.

Đột nhiên Kham Bố vương ở phía dưới mở miệng nói: "Hoàng thượng và Hiền phi nương nương đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy? Bỏn vương thật là hám mộ."

Hoàng đế quay đầu nhìn về phía Kham Bố vương, lên tiếng nói: "Sao Đại vương lại phải hám mộ chứ? Vương phi trời sinh mỹ lệ, xuất thân từ danh môn, lại anh dũng sáng suốt, thật là phúc khó có được. Đại vương còn có gì không hài lòng sao?"

Kham Bố vương cười haha nói: "Hoàng đế bệ hạ nói đùa. Người xem vị đại phi này của ta, chỗ nào cũng tốt, chỉ là hành sự lại quá vụng về ngạo mạn. Ta vốn là một nam nhân không cầu nệ tiểu tiết, Vương phi cũng như vậy. Tuy là tri kỉ hiểu nhau, nhưng lại không có sự nâng đỡ giữa phu thê. Ôi, thật là hối hận cả đời."

Hoa Thường nghe Kham Bố vương nói vậy, đúng là hắn đã say rồi. Hắn có thể nói những lời này trước mặt nhiều người như vậy được sao? Hoa Thường ngẩng đầu nhìn Vương phi Bồ Xích ngồi bên cạnh Kham Bố vương, lại ngạc nhiên phát hiện gương mặt vị Vương phi tính cách nóng nảy kia không có chút gì khác biệt. Dường như đối với những lời nói vừa rồi của Kham Bố vương, nàng ta không có ý phản đối.

Đúng là người có năng lực, không sợ bất cứ điều gì.

Vương phi Bồ Xích nở nụ cười, tiếp lời: "Ta lớn hơn Đại vương vài tuổi, thời gian thành thân lại không dài. Nói về tình cảm phu thê, đương nhiên là không sâu, cũng không trách Đại vương có tiếc nuối trong lòng." Trong giọng nói của Bồ Xích còn mang theo vài phần cảm thán.

Hoàng đế cũng bị phu thê hai người làm cho có chút rối loạn, cười cười mở miệng nói: "Thân phận Đại vương tôn quý, nếu muốn có tiểu cô nương có phong thái, tùy ý nạp mấy người là được, sao lại hối hận cả đời, nói quá lời rồi."

Kham Bố vương nghe vậy đứng dậy, hành lễ theo lễ tiết của Hồ Nhung, sau đó lên tiếng nói: "Hoàng đế bệ hạ không biết, tuy ta có thể tùy ý hưởng dụng quý nữ Hồ Nhung, nhưng lại không có một ai có thân phận tôn quý như Vương phi. Tuy Vương phi cao quý nhưng không thích hợp để làm thê tử. Mỗi khi ta nghĩ đến thì đều vô cùng tiếc nuối, cho nên tại đây muốn xin Hoàng đế bệ hạ Đại Lương cho một ân điển."

Lúc này Hoàng đế có thể mơ hồ nhìn ra tâm tư của Kham Bố vương, khẽ thu lại nét tươi cười: "Đại vương thân là vua của một nước, sao lại đi thỉnh cầu như vậy? Thật sự là nói quá lời rồi. Trẫm là người vô đức, nếu có chuyện Đại vương không làm được, thì trẫm có thể làm được gì?"

Kham Bố vương cung kính như trước nói: "Chuyện này đối với ta có thể vô cùng gian nan, nhưng đối với Hoàng đế bệ hạ mà nói thì dễ như trở bàn tay. Khi còn nhỏ ta vô cùng ngưỡng mộ Đại Lương phồn vinh và hưng thịnh. Bây giờ ta may mắn được kế thừa vương vị, cuối cùng có thể hoàn thành mong muốn khi còn nhỏ là cưới một vị công chúa nhà Hán làm vợ, hi vọng Hoàng đế bệ hạ có thể dùng khoan dung và nhân ái của ngài, chiếu sáng đất Hồ Nhung ta!"

Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống, còn Hoa Thường thì ngầy ngẩn cả người, vị Đại vương Hồ Nhung này thật đúng là... da mặt dày.

Công chúa Tô Chi ngồi bên phải, vừa nghe thấy thì trực tiếp lăm nghiêng chén rượu, trong nháy mắt sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Mọi người nhìn sang, Công chúa Tô Chi cố gắng gượng cười, sau đó cúi đầu không dám nói lời nào.

Không khí bữa tiệc yên tĩnh hẳn đi, không còn linh đình nào nhiệt như vừa rồi nữa.

Đột nhiên có một đại thần ngồi phía bên phải đứng lên chấp tay với Kham Bố vương, cung kính nói: "Lời này của Đại vương thật vô lễ. Chính thể của Đại vương còn đang ngồi bên cạnh, mà ngài lại có thể mở miệng nói chuyện thứ thê, vậy ngài đặt Vương phi ở đâu? Đặt công chúa Đại Lương tôn quý của chúng ta ở chỗ nào?"

Kham Bố vương nhìn lão đại thần cười cười rồi nói: "Khi bốn vương còn nhỏ đã nghe chuyện "Chiêu Quân lấy chồng biên tái xa xôi" [4], Công chúa Văn Thành già cho Thổ Phồn [5], Công chúa Kim Thành hòa thân khi còn nhỏ. Tuy đây là những lời nói trong lúc xúc động, nhưng đều là sự chân thành và tôn kính từ tận sâu trong tâm thức của bốn vương. Đây không chỉ là ý riêng của bốn vương, mà còn là tình hữu nghị giữa hai quốc gia dân tộc! Đại nhân nói đến danh phận chính suôn, thật là lời nói nông cạn."

[4] Vương Chiêu Quân (chữ Hán: 王昭君, bính âm Wang zhào jun; 51 TCN - 15 TCN): là mỹ nhân thời Hán, chấp nhận gả đến Hung Nô để duy trì hòa bình Hán - Hung.

[5] Văn Thành Công chúa (chữ Hán: 文成公主, 623 - 1 tháng 11 năm 680), được biết đến tại Thổ Phồn với tên gọi Giáp Mộc Tát Hán Công chúa (甲木薩漢公主), là một Công chúa của nhà Đường gả đến Thổ Phồn để hòa thân, cháu gái của Hoàng đế Đường Thái Tông Lý Thế Dân.

Sau đó Kham Bố vương xoay người về phía Hoàng đế, mở miệng nói: "Hoàng đế bệ hạ Đại Lương tôn kính, nếu bệ hạ đồng ý hạ thấp gả Công chúa điện hạ cho ta, đương nhiên ta sẽ lấy lễ nghi chính thất để nghênh đón nàng ấy, Vương phi của ta sẽ trở thành trắc thất, xin Hoàng đế bệ hạ cho phép."

Vương phi Bồ Xích cũng hành lễ theo, hiển nhiên nàng cũng không có dị nghị gì với những lời này của Kham Bố vương.

Hoa Thường nhìn một màn trước mắt này lên hiểu rõ, chắc chắn nội bộ Hồ Nhung đã thảo luận vấn đề này rất kĩ. Đến cả Vương phi Bồ Xích cũng cố gắng hết sức mà thúc đẩy, hiển nhiên là Kham Bố vương không có được sẽ không từ bỏ.

Hon nữa Kham Bố vương thật sự thông minh, hắn vẫn chưa chi định cụ thể là vị Công chúa nào, hiển nhiên là cũng chấp nhận khả năng Công chúa được sắc phong từ nữ nhi của tôn thất. Xem ra điều này cũng không phải là không thể chấp nhận.

Tuyên Thành vương thường thức chén rượu trong tay, cười mở miệng nói: "Thành ý của Đại vương thật sự khiến người khác cảm động, nhưng ở Đại Lương ta có một câu nói: Người vợ Tào Khang (ý chỉ người vợ kết tóc, cưới hỏi đáng hoàng, khi

còn khó khăn) không thể bỏ. Hán học của Đại vương xuất chúng, hẳn là hiểu rõ câu nói này có ý gì? Vương phi Bồ Xích là thế tử được ngài cưới hỏi đáng hoàng, lại là quốc mẫu một nước, sao có thể nói phé là phé dễ dàng như vậy? Nếu thật sự là vì cưới Công chúa thân phận tôn quý mà vứt bỏ chính thể, như vậy Đại vương chính là loại người không có phẩm đức. Bản thân còn không có đạo đức thì nói gì đến đạo đức quốc gia đây?"

Sắc mặt Hoàng đế âm trầm, Hoa Thường thấy Kham Bồ vương muốn mở miệng phản bác, lập tức mở miệng nói trước: "Bốn cung chỉ là nữ nhân hậu cung, theo lý không thể mở miệng nói đến đại sự triều chính bang giao. Chỉ là yến hội đêm nay cũng không phải là hội đàm, mà mọi người đang bàn về chuyện hôn nhân, cho nên bốn cung cũng cả gan nói mấy câu, không biết ý Vương gia thế nào?"

Kham Bồ vương nhìn khuôn mặt Hoa Thường ôn nhu xinh đẹp, rất có phong độ đưa tay nói "Mời nương nương nói."

Hoa Thường mỉm cười. Nàng biết, Kham Bồ vương sẽ biết xấu hổ mà không đoạt lời với một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chân Tướng - Đổi Mới Lần Thứ Hai (6)

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Hoa Thường rất ít mở miệng bàn luận chuyện gì ở trước mặt nhiều người như vậy, nên có chút khấn trương. Nhưng về mặt của nàng vẫn nhàn nhả ung dung như trước, thanh âm êm dịu: "Vừa rồi Đại vương nhắc tới "Chiêu Quân gả chồng biến thái xa xôi", tuy bốn cung chỉ là nữ tử nhưng đã từng đọc qua một chút sách, biết được vài chữ, cũng đặc biệt ngưỡng mộ Công chúa Chiêu Quân. Hiện tại không nhận được muốn hỏi, Đại vương suy nghĩ như thế nào về việc Chiêu Quân gả đi biên cương xa xôi?"

Đôi mày kiếm của Kham Bồ vương nhíu lên một chút, cười nói: "Bốn vương vẫn luôn vô cùng ngưỡng mộ người có thể vì quốc gia, vì dân tộc, vì hòa bình mà cống hiến hết mình, không phân biệt nam nữ. Đường nhiên Chiêu Quân cũng là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Nàng ấy mang đến hòa bình và thịnh vượng cho biên cương Hán - Hung. Thành trì yên ổn vô sự, trâu ngựa trải khắp thảo nguyên, mở ra thời kỳ thái bình chưa từng có, người dân quên đi nạn binh đao, dập tắt năm mươi năm khói lửa ở biên giới Hán - Hung. Sao bốn vương lại không thể đánh giá nàng ấy cao thượng chứ?"

Hoa Thường nâng tay áo lên, che khuất nửa khuôn mặt, cong môi cười, sau đó ôn nhu nói: "Đại vương vô cùng tôn sùng Chiêu Quân, bốn cung cũng cảm thấy rất vui mừng. Xem ra Đại vương cầu thần thật sự là vì bang giao và hòa bình hai nước."

Kham Bồ vương gật đầu: "Đó là đương nhiên."

Hoa Thường khẽ cười: "Công chúa Chiêu Quân tên thật là Vương Tường, vào năm Kiến Chiêu đầu tiên thời Hán Nguyên Đế, lấy danh "con nhà lành" được tuyển vào cung, có thể nói là xuất thân cực kì bình thường. Nhưng một nữ tử bị lạnh nhạt trong hậu cung, có xuất thân vô cùng bình thường như vậy lại có thể lưu danh sử sách, thậm chí khiến cho Đại vương vô cùng tôn sùng, có thể thấy được phẩm đức, tài hoa, cống hiến mới là tiêu chuẩn đánh giá một người. Đại vương muốn noi theo việc hòa thân của tiền triều, bốn cung cảm thấy Công chúa còn chưa đủ khả năng đảm đương trọng trách như vậy."

Hoa Thường hơi quay đầu, nhìn về phía Công chúa Tô Chi ngồi phía bên phải, ôn nhu nói: "Hiện tại bề hạ chi có bốn vị Công chúa, ba vị vẫn còn là đứa bé, Đại Công chúa Tô Chi cũng chỉ là một tiểu cô nương. Tương lai các nàng trưởng thành có phong thái gì cũng chưa biết được. Sao ngài có thể chắc chắn các Công chúa có phẩm đức cao đẹp, tài hoa hơn người đây? Nếu thật sự vì bang giao hai nước, không bằng noi theo Hán Nguyên Đế, tuyển chọn từ nữ tử, chọn người ưu tú, phong làm Công chúa, có thể được giống như Chiêu Quân, trở thành một giai thoại tuyệt thế."

Sắc mặt Kham Bồ vương tối đi.

Vương phi Bồ Xích đứng lên, tức giận nói: "Phụ quân của ta, Đại vương Hồ Nhung, thành tâm thành ý muốn xin cưới Công chúa Đại Lương tôn quý, nhưng nương nương lại muốn dùng một cung nữ để hạ thấp Đại vương và ta. Đây là có ý gì?"

Kính vương vẫn luôn không nói chuyện cười cười, lần tiếng: "Lời này của Vương phi sai rồi, Hiện phi nương nương cũng chỉ có ý tốt. Vấn đề chính là Đại vương nhắc đến Chiêu Quân trước, lời nói vô cùng ngưỡng mộ, nên nương nương chỉ là tiếp lời Đại vương mà thôi. Như vậy là đã hoàn thành tâm nguyện của Đại vương, cũng giải quyết vấn đề Đại Lương không có Công chúa có độ tuổi phù hợp, chính là một công đôi việc. Vì sao Vương phi lại tức giận chứ?"

Hoàng đế cười haha, nói với Kham Bồ vương: "Kiến thức phi tử của trăm hạn hẹp, có chỗ nào làm phật ý Đại vương, mong Đại vương đừng để trong lòng. Tuy lời nói không được thuận tai nhưng ý tứ chân thành, Đại vương có thể suy nghĩ nghiêm túc để nghĩ này."

Ngữ khí của Kham Bồ vương khoan thai, sắc mặt không đối, mở miệng nói: "Ta thật sự mang theo tâm lòng chân thành đến cầu thần với Hoàng đế bề hạ, ta cũng vô cùng ngưỡng mộ dũng khí và khoan dung của Công chúa Chiêu Quân xuất giá xa xôi. Nhưng cho dù là kỹ nữ như nàng ấy thì cũng chỉ là Ninh Hồ Yên thị (trắc phi của Thiên vu Hung Nô) của Thiên vu Hồ Hân Tà. Nàng ấy không phải chính thất, chỉ là một trong số nhiều trắc thất mà thôi. Hiện tại Vương phi của ta không tiếc tự mình hạ thấp, cũng muốn hoàn thành cho nguyện vọng xin cưới Công chúa của ta. Nếu Hoàng đế bề hạ thật sự lấy cung nữ gả đi, dẫn chúng Hồ Nhung sẽ lạnh lòng với Đại Lương, mong bề hạ suy nghĩ cẩn thận."

Hoàng đế cũng biết, đề nghị này không có khả năng thành công, cũng chỉ là lời nói khiêu khích hấn mà thôi. Nhưng không ngờ Kham Bồ vương lại am hiểu Hán học đến như thế, đã ngược quai cầu lừa này trở về, gây khó dễ cho hấn, cũng thật là hiếm thấy.

Từ trong việc nhỏ, cũng có thể nhìn ra dã tâm của người này.

Tuyên Thành vương nhu mày. Những lời này của Kham Bồ vương vô cùng khéo léo, không chỉ đã cầu lừa trở về, mà trong lời nói còn ám chỉ chuyện Công chúa hòa thân đã được đồng ý. Vấn đề còn lại chỉ là chọn ai để gả đi..

Vị Đại vương trẻ tuổi này, thật sự là không thể khinh thường.

Hoàng đế và Tuyên Thành vương đều không phải loại người tự hạ thấp địa vị bản thân để đi tranh cãi với Kham Bồ vương, cho nên Kính vương có lòng lại mở miệng lần nữa: "Đại vương thật là giỏi ăn nói. Nói ngưỡng mộ Chiêu Quân là ngài, nói khinh thường cung nữ cũng là ngài. Đáng tiếc, thiên hạ này không phải của ngài."

Kham Bồ vương nheo đôi mắt lại, vẫn là có chút khó coi.

Vương phi Bồ Xích là một nữ nhân, rất nhiều lời Kham Bồ vương khó có thể mở miệng nói ra, nhưng mà nàng thì lại có thể lên tiếng: "Phụ quân của ta, Đại vương Hồ Nhung, sùng kính (sùng bái + kính trọng) không phải Chiêu Quân, mà là cống hiến của Chiêu Quân và thành ý lúc ấy của nhà Hán. Huống chi, Đại vương còn tôn sùng Công chúa Văn Thành, Công chúa Kim Thành. Cường thịnh như Đại Đường mà cũng lên hôn với nước láng giềng, chẳng lẽ Đại Lương lại không có khí độ như vậy?"

Hoa Thường thấy Vương phi Bồ Xích nói xong, nhẹ giọng cười: "Vương phi không am hiểu Hán học, ẽ là có điều không biết. Xuất thân của Công chúa Văn Thành không rõ. Phần lớn các tư liệu lịch sử đều ghi chép lại là nữ tử của một nhánh xa trong tôn thất, xuất thân của phụ mẫu cũng không rõ, nên ẽ là cũng không tôn quý hơn Chiêu Quân là bao. Nữ tử như vậy ở Đại Lương ta cũng không ít. Nếu Đại vương đồng ý, chắc chắn Hoàng thượng sẽ vì Đại vương mà chọn ra một nữ tử hiền lương như Văn Thành, tác thành cho một đoạn giai thoại đẹp đề."

Vương phi Bồ Xích tức đến khuôn mặt đỏ bừng. Nàng vì chuyện hòa thân mà đã từ bỏ không ít. Ngay cả vị trí Đại phi mà nàng cũng nhường, kết quả còn bị người Đại Lương làm cho xấu mặt như vậy.

Sắc mặt Tuyên Thành vương vẫn như thường, cười sang sảng nói: "Hon nữa Vương phi có điều không biết, Công chúa Văn Thành và Công chúa Kim Thành đều là hòa thân Thổ Phiên. Đại Đường và Thổ Phiên liên tục chiến loạn mấy năm, cho dù là trước hay sau khi hòa thân, thì chiến sự vẫn luôn duy trì. Huống chi so với Đại Lương hiện tại, Đại Đường cường thịnh hơn sao?"

Hoa Thường không nói chuyện nữa mà nghe người bên dưới đầu vô mồm. Hoàng đế cũng mang theo vài phần hứng thú nâng chén rượu lên. Kham Bồ vương không mở miệng nói tiếp nữa, dường như hấn cũng biết, việc hòa thân xem như thất bại.

Hoa Thường nhìn tình huống như vậy lại có chút cảm khái. Từ bỏ việc hòa thân là tốt nhất, từ xưa đến nay nữ tử hòa thân có mấy người có thể chết già đây?

Chiêu Quân hai lần gả chết sớm, dưới gối Văn Thành không con, con của Kim Thành đều bị đoạt mắt, có ai được hạnh phúc đâu chứ?

Phải biết rằng Công chúa Kim Thành là nữ tử tôn thất có thân phận tôn quý, không giống với xuất thân không rõ ràng của Công chúa Văn Thành. Phụ thân của Công chúa Kim Thành là Bân vương Lý Thủ Lễ, sau lại được Đường Trung Tông Lý Hiển thu dưỡng. Tuy xuất thân là nữ tử tôn thất, nhưng từ nhỏ nàng lại được trưởng thành ở trong cung với các Công chúa khác.

Cho dù là cường thịnh như Đại Đường cũng không tốt đẹp như bề ngoài. Đến thời Đường Trung Tông, Đường triều không chỉ tiến cống Công chúa Kim Thành cho Thổ Phiên. Mà một năm sau, Đường Trung Tông còn cắt chín khúc Hoàng Hà, Hà Tây nhượng cho Thổ Phiên. Đây được xem như là lần hòa thân khuất nhục nhất, tôn thất chi phi lớn nhất trong lịch sử hòa thân của Đường triều. Đây cũng là bắt đầu cho những lần cắt đất của Đường triều.

Đến thời Đường Huyền Tông càng là thời kỳ Đường triều phải chịu nhiều khuất nhục từ việc hòa thân. Lúc ấy, Công chúa Vĩnh Nhạc, Công chúa Yến Quận, Công chúa Đông Hoa, Công chúa Nghi Phương, Công chúa Cố An, Công chúa Tĩnh Nhạc, Công chúa Đông Quang đều lần lượt được đưa đến Khất Đan man rợ. Tuy nhiên, người Khất Đan lại không hề cảm kích, những Công chúa đưa đi hòa thân đều bị giết! Hành động này khiến cho Đường triều mất hết mặt mũi.

Hoa Thường than nhẹ một hơi, trên mặt lộ ra thần sắc buồn bã, trong lòng có bi thương, có cảm thán.

Hoàng đế nhẹ nhàng quay đầu, quan tâm hỏi: "Nàng sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái ư?"

Hoa Thường hơi lắc đầu, thấp giọng nói: "Không có gì. Chỉ là thần thiếp nhớ tới những Công chúa hòa thân được ghi chép trong sách sử nên có chút cảm thán mà thôi."

Hoàng đế cười cười rồi nói: "Không cần đau lòng, trăm sẽ không đáp ứng chuyện hòa thân."

Hoa Thường tươi cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu: "Hoàng thượng là minh quân, lại là từ phụ, tất nhiên sẽ không làm như vậy. Chỉ là hôm nay dường như Công chúa Tô Chi có chút kính sợ. Khi yến hội kết thúc, Hoàng thượng nên an ủi con bé."

Hoàng đế gật đầu nói: "Tổ Chi cũng đã lớn, hôm nay thất lễ trong bữa tiệc cũng thật sự không hay."

Hoa Thường nhỏ giọng giải thích: "Công chúa Tô Chi vẫn còn nhỏ tuổi, khi nghe chuyện như vậy, sao có thể không có phản ứng được? Mẫu phi cũng không ở bên cạnh, đương nhiên Công chúa sẽ cô đơn và sợ hãi."

Tiếp theo là quý nữ Hồ Nhung hiến vũ. Hoa Thường nhìn sự kết hợp giữa sự hài hoà giữa phong tình dị tộc và sự mạnh mẽ quyết liệt, thật sự rất xuất sắc. Trong bữa tiệc cũng có không ít trọng thần lộ ra vẻ mặt bị mê hoặc.

Nhưng tất nhiên là bọn họ không dám đem ai về, chỉ nhìn một chút rồi thôi.

Đêm khuya, cuối cùng yến hội cũng kết thúc, Hoàng đế dẫn Hoa Thường trở về lầu trưởng của mình.

Trong bữa tiệc Hoa Thường có uống chút rượu trái cây nên khuôn mặt hơi ửng hồng. Hơn nữa, rõ ràng Hoàng đế có ý triệu hạnh, điều này khiến cho gương mặt nàng càng đỏ hơn.

"Hoàng thượng, hôm nay bận rộn một ngày, nên nghỉ ngơi sớm một chút." Hoa Thường cảm khăn lông thấm nước ấm lau mặt cho Hoàng đế, nhẹ nhàng nói.

Hoàng đế cười rầu rĩ: "Được, trăm hiểu ý của Thường nhỉ rồi, chỉ ngủ thôi, được không?"

Hoa Thường then thừng trùm mắt nhìn Hoàng đế một cái, hờn dỗi nói: "Hoàng thượng chỉ biết chế nhạo thần thiếp."

Hoàng đế bật cười: "Được, được, được, trăm sai rồi còn không được sao. Hôm nay Thường nhỉ nhanh nhẹn dẻo miệng khiến cho Kham Bố vương và Vương phi nói không ra lời, trong lòng trăm rất là vui vẻ. Hiếm khi thấy Thường nhỉ nói nhiều như vậy, quả nhiên là không giống người thường."

Những lời này của Hoàng đế thật sự là khen ngợi. Dù sao thì nàng cũng là nữ tử xuất thân thế gia. Hoàng đế vẫn luôn cho rằng tài học của Hoa Thường xuất chúng, nhưng ngày thường nàng không bộc lộ, Hoàng đế cũng là từ tàng thư các, thư pháp và cách nói chuyện của nàng mà nhìn ra tài học của nàng không hề tầm thường.

Nhưng cũng không ngờ, giống như Hoa Thường thông thuộc sách vở trong lòng bàn tay vậy, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể nói ra được.

Hoa Thường không muốn lưu lại cho Hoàng đế hình tượng có tài văn chương hơn người và nhanh nhẹn nhanh miệng, cho nên trước giờ nàng vẫn luôn ỉn nòi, không dễ dàng bộc lộ. Người xưa có câu: nữ tử không tài mới là đức, đó không phải chỉ là một câu nói suông.

Thời đại này yêu cầu quá khắt khe với nữ tử. Người có thể đọc sách, có thể biết chữ, những điều này làm tăng giá trị của người. Nhưng nếu tài văn chương của người quá cao thì cũng sẽ khiến người ta không thích.

Hoa Thường nghe vậy, mỉm cười lên tiếng: "Trên đường đi Công chúa Tô Chi thường xuyên đến tìm thần thiếp nói chuyện phiếm, thật ra có từng nhắc tới đề tài hòa thân này. Lúc ấy mọi người nghị luận nhiều về việc Hồ Nhung cầu hòa, trong đó cũng có lựa chọn liên hôn. Có lẽ Công chúa nghe được chút tin đồn nhầm nhứ, nên có tâm sự nặng nề. Thần thiếp đã trấn an con bé, khẳng định là không có. Kết quả, Hồ Nhung thật sự đề cập chuyện hòa thân. Thần thiếp nhất thời kích động nên mới lỡ miệng phản bác, không gây phiền toái cho Hoàng thượng chứ?"

Hoàng đế bật cười, vỗ vỗ tay Hoa Thường: "Sao lại phiền toái kia chứ? Nàng đừng lo lắng."

Quan hệ giữa phi tử và nữ nhi tốt, đây là chuyện vui mà Hoàng đế muốn nhìn thấy, điều này chứng minh hậu cung của hắn hòa hợp êm ấm.

Mấy ngày nay đại bản doanh không có chuyện gì đáng chú ý, người Hồ Nhung cũng im hơi lặng tiếng, nhưng trong nháy mắt lại trở nên náo nhiệt.

Hoàng đế hạ chi đi săn, tuy là hoạt động giải trí thượng võ, nhưng tất cả mọi người đều có chút so sánh trong lòng. Ai thu được nhiều con mồi hơn? Hồ Nhung hay là Đại Lương?

Ngoại trừ việc ti thí giữa hai nước, nhóm nam nhi có cơ hội tham gia đi săn cũng hi vọng biểu hiện của bản thân có thể nổi bật hơn người, mượn cơ hội này để được Hoàng thượng chú ý coi trọng.

Trên cơ bản việc đi săn không có liên quan đến Hoa Thường. Người có thể đi theo đều là nam nhân trẻ tuổi của giới quý tộc, các lão Quốc công có chút địa vị, các lão Vương gia cũng có thể đi theo, nhưng chắc chắn không phải là chủ lực.

Còn cô, người đại diện cho giai cấp nắm quyền. Hoàng đế có đặc quyền có thể mang theo nữ tử từ còn nhỏ tuổi đi săn.

Bốn vị Hoàng tử, thật ra cũng chỉ có Đại Hoàng tử là có thể săn bắn, ba vị Hoàng tử còn lại thì còn nhỏ, chỉ đơn thuần là đi theo học hỏi thêm kiến thức mà thôi, không kéo nổi cung thì săn thú thế nào được?

Thế tử Trần Cát xem như được hưởng chút phúc nhờ Hoàng đế, không đủ tuổi cũng có thể đi theo. Những vương công thế tử khác chưa tròn mười lăm tuổi thì không có tư cách tham gia.

Dù sao đứa bé còn nhỏ luôn cần nhiều người để chăm sóc bảo vệ. Đây là đi săn, không phải du xuân. Người Hồ Nhung còn đang ở một bên nhìn chăm chăm, nếu đầu gà dắt trẻ đi săn bắn thì còn ra thể thống gì nữa?

Nữ nhân thì càng không cần nhắc đến. Loại chuyện như đi săn hầu như không có bất kỳ liên quan gì đến nữ nhân, chỉ cần ở doanh địa chờ các nam nhân trở về là được rồi.

Thật ra Hoa Thường cũng có vài phần thích nuôi, không thể tham gia để mở mang kiến thức. Trong tiểu thuyết, ngay cả cung nữ cũng có thể đi săn, vì sao tình tiết này lại không xảy ra với nàng chứ? Hoa Thường tò mò không phục...

Tiểu Tử vui vẻ đến mức nhảy tới nhảy lui như chủ gấu con. Hoa Thường cười yêu thương, bắt đầu đi dạo dò: "Con phải theo sát Kinh Hoàng thúc có biết không? Con mỗi trên thảo nguyên đều đã tính khó khăn, nên cẩn thận một chút."

Tiểu Tử và Thế tử đều được Hoàng đế giao cho Kinh vương chăm sóc. Đại Hoàng tử có thể tự mình săn bắn, Nhị Hoàng tử được giao cho Tuyên Thành vương. Còn Thái tử, đương nhiên là đi theo bên cạnh Hoàng đế.

Nhìn cơ thể Hoàng đế cường tráng là biết ngày thường có rèn luyện. Nghe nói khi Hoàng đế còn trẻ tuổi thì võ công dũng mãnh, lần đi săn này Hoàng đế cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Cho nên nếu đề các Hoàng tử đều đi theo bên cạnh, chắc chắn sẽ làm hắn vướng bận. Thân phận Thái tử khác biệt nên không còn cách khác, Hoàng đế buộc phải dẫn theo Thái tử bên mình, vì thân phận tôn quý và tình cảm phụ tử sâu nặng của Hoàng đế dành cho Thái tử.

Thế tử Trần Cát ngồi ở một bên, kính cẩn cười nói: "Mẫu phi yên tâm, con sẽ trông chừng tiểu Tử."

Tiểu Tử cũng lộ ra nụ cười tinh nghịch, lên tiếng nói: "Tiểu Tử đã biết, mẫu phi yên tâm."

Hoa Thường gật đầu, thật ra nàng cũng không quá lo lắng. Tiểu chi hàng đầu là an toàn của các Hoàng tử, khả năng xảy ra chuyện chỉ tương đương với việc sao chổi đâm vào Trái Đất, nàng cũng chỉ đề phòng dạn dò thêm thôi.

Thế tử Trần Cát ngưng ngưng nói: "Nhị thần nhất định sẽ cố gắng hết sức. Nghe nói nơi này có một loại hươu hoang đã rất trân quý, da lông mềm mại tinh tế, các vị phu nhân trong kinh thành đều rất thích, nhị thần sẽ săn cho mẫu phi!"

Trần Cát rất ít khi thể hiện khi phách thiếu niên như vậy, Hoa Thường thấy cũng vô cùng vui mừng, sờ sờ đầu Trần Cát nói: "Ngoan lắm, Cát nhi có phần tâm ý này là được rồi, mẫu phi vô cùng vui vẻ. Chú ý đi theo phụ vương con, đừng hành động theo cảm tính."

Trần Cát ngoan ngoãn gật đầu, nở nụ cười ngưng ngưng.

Tiểu Tử vẫn giống như một đứa bé bị chứng tăng động cứ xoay xung quanh Hoa Thường và Trần Cát, còn chưa thoát khỏi sự hưng phấn.

Hoa Thường chuẩn bị hành trang theo lẽ thường. Nàng phải đi gặp Hoàng đế một chút, biểu hiện chút quan tâm. Nàng cũng phải đi gặp cả bốn vị Hoàng tử nữa. Có lẽ Thái tử không cần nàng quá nhọc lòng, nhưng ba vị Hoàng tử còn lại đều có quan hệ khá gần gũi với nàng, đương nhiên nàng không thể không quan tâm.

Hoàng đế vừa dẫn đoàn người rời đi, doanh trại lập tức có chút trống vắng, chỉ còn lại một nhóm nữ nhân trẻ và lầu trưởng long trọng trang nghiêm.

Hoa Thường không muốn gặp những nữ nhân kia, lập tức từ chối tất cả cầu kiến, nằm một mình trong lầu. Thục Dược khảy khảy than, vô cùng áy áy.

Lan Chi vén rèm bước vào, mang theo một luồng khí lạnh, hành lễ nói: "Nương nương, trong cung truyền đến một phong thư."

Hoa Thường chống tay lên đầu, chậm rãi mở mắt ra, lên tiếng nói: "Thư sao?"

Lan Chi cung kính trình lên một phong bì màu trắng, Hoa Thường ngồi dậy, nhận lấy bức thư rồi mở ra.

Lan Chi nhỏ giọng nói: "Là thư của Cốc Hương, gửi đi từ Thượng Dương cung, một đường tới đây. Lan Chi nói với bên ngoài là do Công chúa nhớ mẫu phi, do mama thay mặt viết thư, nên không ai nghi ngờ."

Hoa Thường mở phong thư ra, nhìn thấy nội dung thì sắc mặt trầm xuống, ánh mắt tối đi.

Thục Dược thấy sắc mặt Hoa Thường không tốt, bước nhanh đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng bóp vai cho nàng, ôn nhu nói: "Nương nương bớt giận, Cốc Hương đã nói gì vậy?"

Hoa Thường bóp chặt lá thư, đầu ngón tay vì dùng sức nên có chút trắng bệch.

Lan Chi và Thục Dược theo hầu Hoa Thường đã nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình của nương nương nhà mình, nhìn qua liền biết nương nương đang cực kì tức giận.

Hoa Thường không nói gì, rũ mi mắt xuống. Nàng xếp lại những tờ giấy viết thư mới vừa đọc xong một cách ngay ngắn, rồi đứng dậy ném vào chậu than, sau đó nàng đọc tiếp những tờ còn lại.

Những tờ này mới là thư viết về tình hình gần đây của Tứ Công chúa.

Lan Chi và Thục Dự cũng không dám nói chuyện, đứng hầu ở một bên, chờ Hoa Thường xem xong thả bức thư xuống, mới thấp giọng lên tiếng: "Nương nương, người đưa thư còn đang ở bên ngoài đợi lệnh, nương nương có muốn truyền lời gì về không? Hay là người cũng viết một bức giao cho hân đem về?"

Hoa Thường lắc đầu nói: "Người nói với người đưa tin rằng Tứ Hoàng tử vẫn mạnh khỏe. Người cũng thăm hỏi tình hình gần đây của Hoàng thượng, chờ đến nay Hoàng thượng trở về rồi ta sẽ hỏi âm chuyện này."

Lan Chi hành lễ vâng lời.

Hoa Thường nằm xuống giường, nhắm mắt lại, trong lòng cực kì nặng nề.

Lời trong thư của Cốc Hương không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng rõ ràng dễ hiểu. Sau khi Hoàng đế và nàng rời đi không lâu, Thẩm Thục phi lập tức ra tay với Hoàng hậu, hành sự hết sức tinh vi. Điều này cũng không có gì là kì lạ, nàng ta luôn luôn là dạng tính cách này.

Chi là, trong quá trình đối nghịch với Hoàng hậu, Thục phi lần lượt đánh chết một tiểu thái giám trong cung của nàng ta, đuổi hai tiểu cung nữ ra khỏi hoàng cung, còn lấy danh nghĩa đồ ăn không tinh tế, phạt một ngự trù ở Ngự Thiện phòng.

Vô cùng trùng hợp là, dưỡng tử (con nuôi) của ngự trù này là một tiểu thái giám trong Ngự Thiện phòng. Sau khi bị phạt thì ngự trù vô cùng sợ hãi rồi thất thế. Tiểu thái giám thấy ngự trù kia không còn khả năng che chở cho hân nữa thì muốn trèo lên cảnh cao khác. Sau đó hân đã bãi một đại thái giám ở Tiêu Phòng cung làm nghĩa phụ.

Không biết vì sao Hoàng hậu biết được chuyện này nên vô cùng bất mãn, nói kẻ dưới cấu kết với nhau, quan hệ phức tạp, lo rằng sẽ xảy ra chuyện kết bè kết phái.

Thẩm Thục phi bị Hoàng hậu nắm được sai lầm. Hoàng hậu ra tay tàn nhẫn, nói vì chính đồn lại hậu cung nên hạ lệnh đánh chết tiểu thái giám kia.

Những việc này có lẽ cũng không gây ra sóng gió gì lớn. Thẩm Thục phi đối nghịch với Hoàng hậu không phải ngày hai, đánh chết một vài người cũng là chuyện bình thường.

Nhưng liên kết những việc này lại với nhau thì lại khiến người ta vô cùng nghi ngờ.

Trong lòng Hoa Thường hiểu rõ, Cốc Hương viết phong thư này cho nàng, chính là muốn nói cho nàng biết, người đáng nghi nhất trong chuyện sảy thai của nàng lúc trước chính là Thẩm Thục phi!

Hạ thuốc trong đồ ăn không phải một việc đơn giản. Thẩm Thục phi lần lượt đánh chết hai tên thái giám, đuổi hai cung nữ ra khỏi cung, là bốn người. Nếu thêm cả tâm phúc của nàng ta thì có thể đủ số người cần thiết cho một âm mưu.

Đặc biệt là tiểu thái giám ở Ngự Thiện phòng kia, hân chết quá khả nghi.

Cho dù là Hoàng hậu có tham dự trong đó đi nữa thì cũng không che giấu được ý đồ muốn giết người diệt khẩu của Thẩm Thục phi. Hoàng hậu răn dạy ước chừng chỉ là cái cớ để Thẩm Thục phi hoàn thành kế hoạch mà thôi.

Nhưng mà Hoa Thường vẫn không hiểu, tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc là vì sao lại hại nàng?

Hậu cung này thật sự không có một chút tình người sao? Không có một ai có thể thật lòng làm bạn ư? Bọn họ không cảm thấy cô đơn, tịch mịch, thế lương sao?

Hoa Thường chậm rãi nắm tay lại thành quyền, trong lòng thoáng qua một trận gió lạnh, rất lạnh.

Thẩm Thục phi... Chờ bốn cung hồi cung, để xem ai thắng ai thua!

Bạn đang đọc truyện *Tư Thái Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.